

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

0/0535-

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

संज्ञा:	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
71.	अतिकायवधः	115	1
72.	रावणोद्वेगः	20	24
73.	ब्रह्मास्त्रबन्धः	74	28
74.	ब्रह्मास्त्रबन्धविमुक्तिः	80	44
75.	रात्रौ लङ्कादाहः	73	62
76.	कुम्भादिवधः	98	76
77.	निकुम्भवधः	25	95
78.	मकराक्षनिर्गमः	21	100
79.	मकराक्षवधः	43	104
80.	इन्द्रजिनिर्गमः	44	113
81.	मायासीतावधः	38	121
82.	इन्द्रजिता निकुम्भिलायां होमारम्भः	29	129
83.	मायासीतावधमूर्च्छितरामसान्त्वनम्	44	135
84.	इन्द्रजिद्वधोपायदर्शनम्	23	145
85.	इन्द्रजिद्वधाय लक्ष्मणनिर्गमनम्	39	150
86.	इन्द्रजिद्युद्धारंभः	36	157
87.	इन्द्रजिद्विभीषणसंवादः	35	164
88.	इन्द्रजिलक्ष्मणयुद्धम्	41	172
89.	इन्द्रजिलक्ष्मणयोः सुमहान् संप्रहारः	44	180
90.	इन्द्रजितो रथभङ्गः	56	189
तयोर्विशतितमेऽङ्के गीताः श्लोकाः			978
91.	इन्द्रजिद्वधः	101	199
92.	लक्ष्मणश्लाघनम्	32	219
93.	रावणविलापः	70	225
94.	मूलंबलयुद्धम्	39	239
95.	राक्षसीनां प्रलापः	44	247
96.	रावणनिर्याणम्	52	255
97.	विरूपाक्षवधः	35	265
98.	महोदरवधः	46	272
99.	महापार्श्ववधः	26	281
100.	रामरावणयुद्धारंभः	50	286

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
101.	शक्त्या लक्ष्मणस्य पतनम् ...	65	296
102.	लक्ष्मणसञ्जीवनम् ...	54	309
103.	इन्द्ररथमारुह्य संग्रामः ...	36	319
104.	रावणशूलोद्धरणम् ...	37	326
105.	युद्धाद्रावणरथापवाहनम् ...	33	332
106.	रावणरथप्रत्यानयनम् ...	29	339
107.	आदित्यहृदयोपदेशः ...	32	344
108.	रावणदुर्निमित्तानि ...	39	352
109.	रामरावणयोः समंसमरः ...	31	359
110.	रावणशिरश्छेदः ...	40	365
111.	रावणवधः ...	34	373
चतुर्विंशतितमेऽङ्के गीताः श्लोकाः			925
112.	विभीषणविलापः ...	26	381
113.	रावणान्तःपुरस्त्रीविलापः ...	28	387
114.	मण्डोदरीविलापः रावणसंस्कारश्च ...	127	393
115.	विभीषणाभिषेकः ...	25	418
116.	हनुमत्सीतासंवादः ...	56	423
117.	सीतानयनम् ...	37	433
118.	श्रीरामपरुषोक्तिः ...	26	441
119.	सीताग्निप्रवेशः ...	35	447
120.	श्रीरामस्तवः ...	36	454
121.	सीतास्वीकारः ...	23	463
122.	दशरथानुशासनम् ...	37	467
123.	वानरोज्जीवनम् ...	25	475
124.	श्रीरामस्य विभीषणसत्कारः ...	29	479
125.	वानरसेनासंमाननम् ...	28	485
126.	सीतायै तत्तद्देशप्रदर्शनम् ...	58	491
127.	भरद्वाजाश्रमप्राप्तिः ...	24	503
128.	भरतं प्रति हनुमत्प्रेषणम् ...	46	508
129.	हनुमता श्रीरामवृत्तान्तनिवेदनम् ...	57	517
130.	श्रीरामभरतसमागमः ...	62	528
131.	श्रीरामपट्टाभिषेकः ...	121	542

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशकुन्निहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्बाल्मीकिरामायणम् ॥

युद्धकाण्डम्

द्वितीयखण्डः ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधाचभ्यसेधयज्ञवादे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे त्रयोविंशतितमेऽह्नि युद्धकाण्डे एकसप्ततितमसर्गमारभ्य नवतितमसर्गपर्यन्तं (17917—18894 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 978]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்துமூன்றாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 71-வதுஸர்க்கம் முதல் 90-வது ஸர்க்கம் வரை (17917—18894) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சிலோகசங்கியை 978]

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ 97 ॥

अतिकायवधः—அதிகாயனின் வதம்,

स्वबलं व्यथितं दृष्ट्वा तुमुलं रोमहर्षणम् । भ्रातृश्च निहतान्दृष्ट्वा शक्रतुल्यपराक्रमान् ॥
पितृव्यौ चापि संदृश्य समरे संनिषूदितौ । युद्धोन्मत्तं च मत्तं च भ्रातरौ राक्षसर्षभौ ॥
चुकोप च महातेजा ब्रह्मदत्तवरो युधि । अतिकायोऽद्रिसङ्काशो देवदानवदर्षहा ॥ ३ ॥

யுதி	போரில்	शक्रतुल्यपराक्रमान्	இந்திரனுக்குச்சமான ஆற்றல்கொண்ட
महातेजाः	மஹாபிரதாபசாலியும்	भ्रातृन्	சகோதரர்களை
अद्रिसंकाशः	மலையைநிகர்த்தவனும்	विहतान्	கொல்லப்பட்டவர்க
देवदानवर्षहा	{ தேவர்களுடையவும் அசுரர்களுடையவும் செருக்கைக்குலைத்த வனும்	दृष्ट्वा च	கண்டும் [ளாக
		भ्रातरौ	சகோதரர்களும்
		राक्षसोत्तमौ अपि	ராசுஸோத்தமர்களு மிகிய
ब्रह्मदत्तवरः च	பிரம்மதேவரிடமி ருந்து வரம்பெற்றவ	पितृव्यौ	சிறிய தந்தைகளான
अतिकायः	அதிகாயன் [னுமாயிய	युद्धोन्मत्तं च	யுத்தோன்மத்தனை
रोमहर्षणं	மயிர்க்கூச்செறியும்	मत्तं च	மத்தனையும் [யும்
तुमुलं	மிக அதிகமான [படி	समरे	போரில்
स्वबलं	தனது சேனையை	सन्निषूदितौ	கொல்லப்பட்டவர்
व्यथितं	கலங்கியதாய்	संदृश्य च	கண்டும் [களாய்
दृष्ट्वा	கண்டும்	चुकोप	சினம் மிகுந்தான்.

स भास्करसहस्रस्य सङ्घातमिव भास्वरम् । रथमास्थाय शक्रारिभिदुद्राव वानरान् ॥४॥

शक्रारिः இந்திரசத்ருவான
सः அவன்
भास्करसहस्रस्य அநேகம் சூரியர்களின்
सङ्घातं சமூகம்
इव போல்

भास्वरं மிக ஒளிகொண்ட
रथं ரதத்தில்
आस्थाय ஏறிக்கொண்டு
वानरान् வானரர்களை
अभिदुद्राव எதிர்த்தோடினான்.

स विस्फार्य महचार्पं किरीटी मृष्टकुण्डलः । नाम विश्रावयामास ननाद च महास्वनम् ॥

किरीटी மசூடம் புனைந்தவனும்
मृष्टकुण्डलः ஜ்வலிகீழும் குண்டலங்
 களையுடையவனுமான
सः அவன்
महत् चार्पं பெரும் வில்லை

विस्फार्य நானேற்றி ஒலியிட்டு,
नाम பெயரை
विश्रावयामास கூவி அறிவித்தான்.
महास्वनं च பேரொலிகொண்டும்
ननाद கர்ஜித்தான்.

तेन सिंहप्रणादेन नामविश्रावणेन च । ज्याशब्देन च भीमेन त्रासयामास वानरान् ॥६॥

तेन அந்த
सिंहप्रणादेन சிக்கநாதம்கொண்டும்
नामविश्रावणेन च பெயரைச்சொல்லிக்
 கத்துவதாலும்

भीमेन பயங்கரமான
ज्याशब्देन च நானொலியாலும்
वानरान् வானரர்களை
त्रासयामास பயமுறச்செய்தான்.

ते दृष्ट्वा देहमाहात्म्यं कुम्भकर्णोऽयमुत्थितः । भयार्ता वानराः सर्वे संश्रयन्ते परस्परम् ॥

ते அந்த
वानराः வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
देहमाहात्म्यं உடலின் பேருருவத்
 தை
दृष्ट्वा பார்த்து
कुम्भकर्णः “கும்பகர்ணன்”

अयं இதோ
उत्थितः எழுந்துவிட்டான்”
 என்று
भयार्ताः திக்கிலுற்றவர்களாய்
परस्परं ஒருவனையொருவன்
संश्रयन्ते பிணைந்துகொண்
 டார்கள்

ते तस्य रूपमालोक्य यथा विष्णोस्त्रिविक्रमे । भयाद्धानरयूथास्ते विद्रवन्ति ततस्ततः ॥

ते அந்த
वानरयूथाः வானரகணங்கள்
त्रिविक्रमे திரிவிக்ரமாவதாரத்
 தில்
विष्णोः விஷ்ணுவினுடையது
यथा போன்ற
तस्य அவனது

रूपं உருவத்தை
आलोक्य பார்த்து,
ते அவர்கள்
भयात् பயத்தால்
ततः ततः ஒவ்வொரு திற்
विद्रवन्ति ஒடினார்கள்.

तेऽतिकायं समासाद्य वानरा मूढचेतसः । शरण्यं शरणं जग्मुर्लक्ष्मणाग्रजमाह्वे ॥ ९ ॥

ते वानराः அந்த வானரர்கள்
அதிகாயம் அதிகாயனை
சமாசாद्य ரினைத்து
மூढ்சேதசः உள்ளம் கலங்கியவர்
களாய்

आह्वे போரில்,
शरण्यं சரணமடைய வல்
வவராகிய
लक्ष्मणाग्रजं ஸ்ரீராமரிடம்
शरणं जग्मुः சரண் புகுந்தார்கள்.

ततोऽतिकायं काकुत्स्थो रथस्थं पर्वतोपमम् । ददर्श धन्विनं दूराद्दर्शनं कालमेघवत् ॥ १० ॥

ततः அப்பொழுது
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
रथस्थं ரதத்திலிருப்பவனும்
पर्वतोपमं பர்வதத்தை நிகர்த்த
தவனும்
धन्विनं வில்லுடனிருப்
பவனும்

कालमेघवत् காலமேகம்போல்
दर्शनं கர்ஜித்துக்கொண்
டிருப்பவனுமான
अतिकायं அதிகாயனை
दूरात् தூரத்தில்
ददर्श பார்த்தார்.

स तं दृष्ट्वा महात्मानं राघवस्तु विसिन्धिये । वानरान् सान्त्वयित्वाऽथ विभीषणमुवाच ॥

सः அந்த
राघवः तु ஸ்ரீராமரும்
महात्मानं பெருமூடலுற்ற
तं அவனை
दृष्ट्वा பார்த்து
विसिन्धिये ஆச்சரியம்
கொண்டார்.

अथ அப்பொழுது
वानरान् வானரர்களை
सान्त्वयित्वा தேற்றரவுபடுத்தி
विभीषणं விபிஷணரைப்
பார்த்து
उवाच ह பின்வருமாறு
கேட்டார்.

कोऽसौ पर्वतसङ्काशो धनुष्मान् हरिलोचनः । युक्ते ह्यसहस्रेण विशाले स्यन्दने स्थितः ॥

पर्वतसङ्काशः “மலைக்கொப்பானவ
னும்
धनुष्मान् விற்பிடித்தவனும்
हरिलोचनः பிங்களாநிறக்கண்
ணனும்
ह्यसहस्रेण பல குதிரைகளால்

युक्ते ஸூட்டப்பட்ட
विशाले விசாலமான
स्यन्दने ரதத்தில்
स्थितः இருப்பவனுமாகிய
असौ இவன்
कः யார்?

य एष निशितैः शूलैः सुतीक्ष्णैः प्रासतोमरैः । अर्चिष्मद्भिर्वृतो भाति भूतैरिव महेश्वरः ॥

यः “எந்த, அந்த
एषः இவன்
अर्चिष्मद्भिः ஜ்வாலைகளுடன் கூடிய
வைகளான
निशितैः கூரிய
शूलैः சூலாயுதங்களாலும்
सुतीक्ष्णैः மிகப்பயங்கரமான

प्रासतोमरैः சுட்டிகளாலும் தோ
மரங்களாலும்
वृतः சூழப்பட்டவரைய
भूतैः பிரமதகணங்களால்
महेश्वरः ருத்திரன்
इव எவ்விதமோ அவ்வித
भाति விளங்குகிறான். [மே

कालजिह्वाप्रकाशाभिर्य एषोऽतिविराजते । आवृतो रथशक्तीभिर्विद्युद्भिरिव तोयदः ॥१४॥

ய:	“எந்த, அந்த	तोयदः	மேகம்
एषः	இவன்	विद्युद्भिः	மின்னல்களால்
कालजिह्वा- प्रकाशाभिः)	மிருத்யுவின் நாவி னது ஒளிகொண்ட	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
रथशक्तीभिः	ரதசக்திகளால்	अतिविराजते	மிக விளங்குகிறான்.
आवृतः	சூழப்பட்டவனாய்		

धनुषि चास्य सज्यानि हेमपृष्ठानि सर्वशः । शोभयन्ति रथश्रेष्ठं शक्रचाप इवाम्बरम् ॥१५॥

अस्य सज्यानि	“இவனது நானேற்றப்பட்டவை களும்	शक्रचापः	இந்திரதனுசு
हेमपृष्ठानि च	பொற்புறம்கொண்ட வைகளொருமான	अम्बरं	வானத்தை
धनुषि रथश्रेष्ठं	விற்கள் சிறந்த ரதத்தை	इव	எவ்விதமோ அவ்வித
		सर्वशः	எங்கும் [மே
		शोभयन्ति	அழகுறச் செய்கின்றன.

क एष रक्षःशार्दूलो रणभूमिं विराजयन् । अभ्येति रथिनां श्रेष्ठो रथेनादित्यतेजसा ॥

रणभूमिं	“போர்க்களத்தை	अभ्येति	எதிர்த்துவருகிறான்.
विराजयन्	விளங்கச்செய்து கொண்டு	रक्षःशार्दूलः	ராக்ஷஸப்புலியும்
आदित्यतेजसा	சூரியனொளிகொண்ட	रथिनां	தேராளிகளில்
रथेन	ரதத்துடன்	श्रेष्ठः	உத்தமனுமாகிய
		एषः	இவன்
		कः	யாவன்?

ध्वजशृङ्गप्रतिष्ठेन राहुणाऽभिविराजते । सूर्यरश्मिनिभैर्बाणैर्दिशो दश विराजयन् ॥ १७ ॥

सूर्यरश्मिभैः	“சூரியன் சுடர்களை நிகர்த்த	विराजयन्	விளங்கச்செய்யும் இவன்
बाणैः	பாணங்களால்	ध्वजशृङ्गप्रतिष्ठेन	கொடியின் சிகரத்தி லிருக்கும்
दश	பத்து	राहुणा	ராகுவினால்
दिशः	திக்குகளையும்	अभिविराजते	பிரகாசிக்கிறான்.

त्रिणतं मेघनिर्हादं हेमपृष्ठमलंकृतम् । शतक्रतुधनुःप्रख्यं धनुश्चास्य विराजते ॥ १८ ॥

अस्य	“இவனது	हेमपृष्ठं	பொற்புறமுற்றும்
धनुः च	வில்லும்	अलंकृतं	அலங்கரிக்கப்பெற்றும்
त्रिणतं	மூவ்விடங்களில் வளைந்ததும்	शक्रधनुःप्रख्यं	இந்திரதனுசை நிகர்த்த ததுமாய்
मेघनिर्हादं	மேகவொலிகொண்டும்	विराजते	விளங்குகிறது.

सध्वजः सपताकश्च सासुकर्षो महारथः । चतुःसादिसमायुक्तो मेघस्तनितनिस्वनः ॥१९॥

महारथः च	“சிறந்த தேரும்	सानुकர்षः	நுகத்துடன் கூடியது;
सध्वजः	கொடிகட்டப்பெற்றது;	चतुःसादिसमायुक्तः	நான்குசார்திகளுடன் கூடியது;
सपताकः	நிசான்கள் கட்டப்பெற்றது;	मेघस्तनितनिस्वनः	மேகவோசையை நிகர்த்த ஒலியுடையது.

विंशतिर्दश चाष्टौ च तूण्योऽस्य रथमास्थिताः । कार्मुकानि च भीमानि ज्याश्च काञ्चनपिङ्गलाः॥

अष्टौ	“எட்டும்	काञ्चनपिङ्गलाः	பொன்னிறமும் பிங்களநிறமுமான
दश	பத்து	ज्याः च	நான்களும்
विंशतिः च	இருபதுமான	अस्य	இவனுடைய
तूण्यः च	அம்புராத்தூணிக	रथं	ரத்தத்தில்
भीमानि	பயங்கரமான [ளும்	आस्थिताः	இருக்கின்றன.
कार्मुकानि च	விற்களும்		

द्वौ च खड्गौ रथगतौ पार्श्वस्थौ पार्श्वशोभितौ । चतुर्हस्तस्सह्युतौ व्यक्तहस्तदशायतौ ॥२१॥

पार्श्वशोभितौ	“இருபுறங்களை அழகுபடுத்தவதாய்	व्यक्तहस्तदशायतौ	பத்துமுழும் லீண்டவைகளுமான
पार्श्वस्थौ	பக்கங்களிலிருப்பவைகளும்	द्वौ	இரண்டு
चतुर्हस्तस्सह्युतौ	நான்குமுழப்பிடி கொண்டவைகளும்	खड्गौ च	கத்திகளும்
		रथगतौ	ரத்தத்திலிருக்கின்றன.

रक्तकण्ठगुणो धीरो महापर्वतसन्निभः । कालः कालमहावक्रो मेघस्थ इव भास्करः ॥२२॥

काञ्चनाङ्गदनद्धाभ्यां भुजाभ्यामेष शोभते । शृङ्गाभ्यामिव तुङ्गाभ्यां हिमवान् पर्वतोत्तमः ॥

रक्तकण्ठगुणः	“செவ்விய மலை அணிந்தவனும்	इव	போன்றிருப்பவனு
धीरः	கம்பீரனும்	एषः	இவன் [பான
महापर्वतसन्निभः	பெரும் மலைக்கொப்பானவனும்	काञ्चनाङ्गदनद्धाभ्यां	பொன்தோள்வளைகள் புனைந்த
कालः	கரியவனும்	भुजाभ्यां	கைகளால்,
कालमहावक्रः	{ மிருத்யுவினதுபோன்ற பெரும் வாயுடையவனும்	पर्वतोत्तमः	உத்தமபர்வதமாகிய
मेघस्थः	மேகத்தின் நடுவில் இருக்கும்	हिमवान्	இமவான்
भास्करः	சூரியன்	तुङ्गाभ्यां	உன்னதமான
		शृङ्गाभ्यां	இரு சிகரங்களால்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		शोभते	பிரகாசிக்கின்றன.

कुण्डलाभ्यां तु यस्यैतद्भ्राति वक्त्रं शुभेक्षणम् । पुनर्वस्वन्तरगतं पूर्णं विम्बमिवैन्दवम् ॥

यस्य “எந்த அவனது
 एतत् இந்த
 शुभेक्षणं அழகிய கண்களுற்ற
 वक्त्रं तु முகமும்
 कुण्डलाभ्यां இரு குண்டலங்களால்

पुनर्वस्वन्तरगतं புனர்வஸுநகூத்திர
 புகளின் நடுவிருக்
 ऐन्दवं சந்திரனது [கும்
 पूर्णं பூர்ண
 विम्बं इव மண்டலம் என
 भाति பிரகாசிக்கின்றது.

आचक्ष्व मे महाबाहो त्वमेनं राक्षसोत्तमम् । यं दृष्ट्वा वानराः सर्वे भयार्ता विद्रुता दिशः ॥

वानराः “வானர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 यं दृष्ट्वा எவனைக் கண்டு
 भयार्ताः பயபிடிதர்களாய்
 दिशः திக்குகளில்
 विद्रुताः ஒடிவிட்டார்களோ,

एनं இந்த
 राक्षसोत्तमं அரக்கோத்தமனை,
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 एवं நீ
 मे எனக்கு
 आचक्ष्व விளங்க விளம்பு”

स पृष्टो राजपुत्रेण रामेणामिततेजसा । आचक्ष्वे महातेजा राघवाय विभीषणः ॥ २६ ॥

राजपुत्रेण சக்கிரவர்த்தி திருக்
 குமாரரும்
 अमिततेजसा அளவுகடந்த ஆற்றலு
 ற்றவனுமான
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 पृष्टः வினுவப்பட்ட

सः அந்த
 महातेजा: மகாதேஜஸ்வியாகிய
 विभीषणः விபிஷணர்
 राघवाय ஸ்ரீராமருக்கு
 आचक्ष्वே பின்வருமாறு புகள்
 ரார் :

दशग्रीवो महातेजा राजा वैश्रवणानुजः । भीमकर्मा महोत्साहो रावणो राक्षसाधिपः ॥ २७ ॥

वैश्रवणानुजः “குபேரர் தம்பியாகிய
 राक्षसाधिपः ராகூலமன்னனும்
 दशग्रीवः தசகண்டனுமாகிய
 रावणः ராவண
 राजा மன்னன்

महातेजा: மிக்க ஆற்றலுடைய
 வன்.
 भीमकर्मा அரிய செயல் முடிப்ப
 வன்.
 महोत्साहः மிக்க ஊக்கம்படைத்
 தவன்.

तस्यासीद्वीर्यवान् पुत्रो रावणप्रतिमो रणे । वृद्धसेवी श्रुतिधरः सर्वास्त्रविदुषां वरः ॥ २८ ॥

तस्य “அவனுக்கு
 पुत्रः இப்புதல்வன்
 आसीत् பிறந்தான்.
 वीर्यवान् வீர்யவானாகிய இவன்
 रणे போரில்
 रावणप्रतिमः ராவணனுக்கொப்பா
 எனவன்.

वृद्धसेवी பெரியோர்களிடம்
 பழகியவன்.
 श्रुतिधरः வேதமோதியவன்.
 सर्वास्त्रविदुषां அஸ்திரமறிந்தவர்கள்
 யாவரினும்
 वरः மேம்பட்டவன்.

अश्वपृष्ठे रथे नागे खड्गे धनुषि कर्षणे । भेदे सान्त्वे च दाने च नये मन्त्रे च सम्मतः ॥

अश्वपृष्ठे	“குதிரைமீடுகறுவதிலும்	सान्त्वे	சாமோபாயத்திலும்
ரथே	ரதமேறுவதிலும்	दाने	தானோபாயத்திலும்
नागे	யானையேறுவதிலும்	भेदे च	பேதோபாயத்திலும்
खड्गे	கத்திவிஷயத்திலும்	नये	ராஜ்யநீதியிலும்
धनुषि	வில்விஷயத்திலும்	मन्त्रे च	மந்திராலோசனையிலும்
कर्षणे च	நானேற்றுவதிலும்	सम्मतः	மிக்கவன்.

यस्य बाहू समाश्रित्य लङ्का वसति निर्भया । तनयं धान्यमालिन्या अतिक्रामयिषं विदुः ॥

यस्य	“எவனது	वसति	வாழ்கின்றதோ;
बाहू	புஜங்களை	इमं	இவளை
समाश्रित्य	ஆசரயமார்க்கொண்டு	धान्यमालिन्याः	தான்யமா லினியின்
लङ्का	இலங்கை	तनयं	புதல்வனான
निर्भया	ஆபத்தற்றதாய்	अतिक्रामयिषं	அதிகாயஞ்ச
		विदुः	யாவருமறிவார்கள்.

एतेनाराधितो ब्रह्मा तपसा भावितात्मना । अस्त्राणि चाप्यवाप्तानि रिपवश्च पराजिताः ॥

भावितात्मना	“பரமாத்மத்தியானத்	अस्त्राणि अपि च	அஸ்திரங்களும்
एतेन	இவனால் [தீட்டுபட்ட	अवाप्तानि	அடையப்பட்டன.
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	रिपवः च	சத்துருக்களும்
तपसा	தபங்கொண்டு	पराजिताः	முறியடிக்கப்பட்ட
आराधितः	ஆராதிக்கப்பட்டனர்.		டார்கள்.

सुरासुरैरवध्यत्वं दत्तमस्मै स्वयंभुवा । एतच्च क्वचं दिव्यं रथश्चैषोऽर्कभास्वरः । ३२ ॥

स्वयंभुवा	“பிரம்மதேவரால்	दिव्यं क्वचं	சிறந்த கவசமும்
अस्मै	இவனுக்கு	अर्कभास्वरः	சூர்ய ஒளிகொண்ட
सुरासुरैः	தேவாசுரர்களால்	एषः	இந்த
अवध्यत्वं	மரணமின்மை	रथः च	ரதமும்
दत्तं	அளிக்கப்பட்டது.	च	அப்படியே அளிக்கப்
एतत्	இந்த		பட்டது.

एतेन शतशो देवा दानवाश्च पराजिताः । रक्षितानि च रक्षांसि यक्षाश्चापि निषूदिताः ॥

एतेन	“இவனால்	रक्षांसि च	அரக்கர்களும்
शतशः	நூற்றுக்கணக்கான	रक्षितानि	ரக்ஷிக்கப்பட்டார்கள்.
देवाः	தேவர்களும்	अपि च	இன்னும்
दानवाः च	அசுரர்களும்	यक्षाः	யக்ஷர்களும்
पराजिताः	வெற்றிகொள்ளப்பட்ட	निषूदिताः	முறியடிக்கப்பட்ட
	டார்கள்.		டார்கள்.

वज्रं विष्टम्भितं येन बाणैरिन्द्रस्य धीमतः । पाशः सलिलराजस्य रणे प्रतिहतस्तथा ॥३४॥

येन	“எந்த அவனால்	विष्टम्भितं	தகைக்கப்பட்டது.
बाणैः	பாணங்களைக்	तथा	அவ்வண்ணமே
	கொண்டு	रणे	போரில்
धीमतः	தீமானாகிய	सलिलराजस्य	வருணனது
इन्द्रस्य	இந்திரனது	पाशः	பாசமும்
वज्रं	வஜ்ராயுதம்	प्रतिहतः	தகைக்கப்பட்டது.

एषोऽतिकायो बलवान् राक्षसानामथर्षभः । रावणस्य सुतो धीमान् देवदानवदर्पहा ॥३५॥

एषः	“இந்த	अथ	மேலும்
रावणस्य	ராவணனது	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
सुतः	புதல்வனாகிய	ऋषभः	உத்தமன்;
अतिकायः	அதிகையன்	धीमान्	புத்தீமான்.
बलवान्	பலசாலி;	देवदानवदर्पहा	தேவாசுரர்களின் செ ருக்கைக்குலைத்தவன்.

तदस्मिन् क्रियतां यत्रः क्षिप्रं पुरुषपुङ्गव । पुरा वानरसैन्यानि क्षयं नयति सायकैः ॥३६॥

पुरुषपुङ्गव	“புருஷோத்தமரே!	वानरसैन्यानि	வானரசேனையை
तत्	ஆகையால்	सायकैः	பாணங்களால்
अस्मिन्	இவன் விஷயத்தில்	पुरा	கண்முன்
क्षिप्रं	விரைவில்	क्षयं नयति	நாசப்படுத்திக்கொண் டிருக்கிறது.”
यत्रः	யதன்ம்		
क्रियतां	மேற்கொள்ளப் பட்டும்.		

ततोऽतिकायो बलवान् प्रविश्य हरिवाहिनीम् । विस्फारयामास धनुर्ननाद च पुनः पुनः ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रविश्य	புகுந்து
बलवान्	பலசாலியாகிய	धनुः	வில்லை
अतिकायः	அதிகையன்	विस्फारयामास	நாணொலி செய்தான்.
हरिवाहिनीं	வானரசேனையைக்குள்	पुनः पुनः	மேன்மேலும்
		ननाद च	கர்ஜனையுமிட்டான்.

तं भीमवपुषं दृष्ट्वा रथस्थं रथिनां वरम् । अभिपेतुर्मात्मानो ये प्रधाना वनौकसः ॥३८॥

ये	எவர்கள்	रथिनां	ரதவீரர்களுள்
प्रधानाः	தலைமை	वरं	உத்தமனும்
वनौकसः	வானரர்களோ அந்த	भीमवपुषं	பயங்கரமான உடல மைந்தவனுமான
महात्मानः	பேராற்றல் கொண்ட வர்கள்	तं	அவனை
रथस्थं	ரதத்தில் வீற்றிருப்ப வனும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
		अभिपेतुः	எதிர்த்தார்கள்.

कुसुदो द्विविदो मैन्दो नीलः शरभ एव च । पादपैर्गिरिशृङ्गैश्च युगपत्समभिद्रवन् ॥ ३९ ॥

कुसुदः	குமுதனும்	शरभः एव	சரபனும்
द्विविदः	த்விவிதனும்	युगपत्	ஏககாலத்தில்
मैन्दः	மைந்தனும்	पादपैः	மரங்களாலும்
नीलः च	நீலனும்	गिरिशृङ्गैः च	மலைமுடிகளாலும்
		समभिद्रवन्	எதிர்த்தார்கள்.

तेषां वृक्षांश्च शैलांश्च शरैः काञ्चनभूषणैः । अतिकायो महातेजाश्चिच्छेदास्त्रविदां वरः ॥

महातेजाः	மிக்க ஆற்றலாளியும்	शरैः	பாணங்களால்
अस्त्रविदां	அஸ்திரநிபுணர்களில்	तेषां	அவர்களின்
वरः	உத்தமனுமான	वृक्षान् च	விருக்தங்கனையும்
अतिकायः	அதிகாயன்	शैलान् च	மலைகளையும்
काञ्चनभूषणैः	பொன்னணியுற்ற	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.

तांश्चैव सर्वान्स हरीन्च्छरैः सर्वायसैवली । विव्याधाभिमुखः संख्ये भीमकायो निशाचरः॥

बली	பலசாலியும்	शरैः	பாணங்களால்
भीमकायः च	பயங்கரமான உட ஆற்றவனுமான	तान्	அந்த
सः निशाचरः	அந்த அரக்கன்	हरीन्	வானார்கள்
संख्ये	போரில்	सर्वान् एव	யாவரையும்
सर्वायसैः	முழு இரும்பாலான	अभिमुखः	எதிர்த்து
		विव्याध	தாக்கினான்.

तेऽर्दिता बाणवर्षेण भयगात्राः प्लवङ्गमाः । न शेकुरतिकायस्य प्रतिकर्तु महारणे ॥ ४२ ॥

ते	அந்த	भयगात्राः	உடல்பிளக்கப்பட்ட வர்களாய்
प्लवङ्गमाः	வானார்கள்	अतिकायस्य	அதிகாயனுக்கு
महारणे	பெரும்போரில்	प्रतिकर्तुं	பிரதிமாறுசெய்ய
बाणवर्षेण	பாண வர்ஷத்தால்	शेकुः न	அசுத்தர்களாயினர்.
अर्दिताः	தாக்கப்பட்ட		

तत्सैन्यं हरिवीराणां त्रासयामास राक्षसः । मृगयूथमिव क्रुद्धो हरियौवनदर्पितः ॥ ४३ ॥

क्रुद्धः	கோபங்கொண்ட	यौवनदर्पितः	யௌவனச் செருக்
राक्षसः	அரக்கன்	हरिः	ஓர் சிம்மம் [குற்ற
हरिवीराणां	வானரவீரர்களின்	मृगयूथं	மாண்கூட்டத்தை
तत्	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
सैन्यं	சைன்யத்தை	त्रासयामास	அவ்வண்ணமே வெருட்டினான்.

स राक्षसेन्द्रो हरिसैन्यमध्ये नायुध्यमानं निजघान कश्चित् ।

उपेत्य रामं सधनुः कलापी सगर्वितं वाक्यमिदं बभाषे

॥ ४४ ॥

सः	அந்த
राक्षसेन्द्रः	அரக்கச்சேரவீரன்
हरिसैन्यमध्ये	வானர சைன்யத்தின் மத்தியில்
अयुध्यमानं	போரிடாத
कश्चित्	எவனையும்
निजघान न	தாக்கவில்லை.
सधनुः	விற்கொண்டும்

कलापी	அம்புறத்தூணியேர் திய அவன்
रामं उपेत्य	ஸ்ரீராமரைக் கிட்டி.
सगर्वितं	கர்வத்தை நன்கு விளங்கக் காட்டுகிற
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
इदं	பின்வருமாறு
बभाषे	புகன்றான்:

रथे स्थितोऽहं शरचापपाणिर्नि प्राकृतं कञ्चन योधयामि ।

यश्चास्ति कश्चिद्व्यवसाययुक्तो ददातु मे क्षिप्रमिहाद्य युद्धम्

॥ ४५ ॥

शरचापपाणिः	“கணைகளையும் வில்லை யும் கைக்கொண்டு
रथे	ரதத்தில்
स्थितः	வீற்றிருக்கும்
अहं	நான்
प्राकृतं	சாதாரணமான
कञ्चन	எவனையும்
योधयामि न	எதிர்க்கவில்லை.
अद्य	இப்பொழுது

यः	எவன்
कश्चित्	ஒருவன்
व्यवसाययुक्तः	ஊக்கத்துடன் கூடிய வனும்
अस्ति	இருக்கிறானே, அவன்
इह च	இவ்விடத்திலேயே
मे	என்னிடம்
क्षिप्रं	விரைவில்
युद्धं ददातु	போரிட்டும்.

तत्तस्य वाक्यं ब्रुवतो निशम्य चुकोप सौमित्रिरभिन्नहन्ता ।

अमृष्यमाणश्च समुत्पपात जग्राह चापं च ततः स्मयित्वा

॥ ४६ ॥

अमिहहन्ता	சத்ருசம்ஹாரகரான
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்,
ब्रुवतः	மொழியும்
तस्य	அவனது
तत्	அந்த
वाक्यं	சொல்லை
निशम्य	கேட்டு

चुकोप	சினந்தார்.
अमृष्यमाणः	பொருதவராய்
समुत्पपात च	தூள்ளியுமெழுந்தார்.
ततः	மேலும்
स्मयित्वा	புன்னகை புரிந்து
चापं च	வில்லையும்
जग्राह	கைக்கொண்டார்.

क्रुद्धः सौमित्रिस्तपत्य तूणादाक्षिप्य सायकम् । पुरस्तादतिकायस्य विचकर्ष महद्घनुः ॥

क्रुद्धः	கோபங்கொண்ட
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்
उत्पत्य	எழுந்து
अतिकायस्य	அதிகாயனது
पुरस्तात्	கண்முன்

सायकं	கணையை
तूणात्	தூணிரத்தினின்று
आक्षिप्य	எடுத்து,
महद् घनुः	பெரும் கோதண்
विचकर्ष	வளைத்தார். [டத்தை

पूरयन्स महीं शैलानाकाशं सागरं दिशः । ज्याशब्दो लक्ष्मणस्योयस्त्रासयन्रजनीचरान् ॥

लक्ष्मणस्य' लக்ஷ்மணருடைய
 सः அந்த
 उग्रः பயங்கரமான
 ज्याशब्दः நாடுளைசை
 महीं பூமியையும்
 शैलान् மலைகளையும்

आकाशं ஆகாயத்தையும்
 सागरं கடலையும்
 दिशः திக்குகளையும்
 पूरयन् நிரப்புவதாய்
 रजनीचरान् அரக்கர்களை
 वासयन् பயமுறச்செய்தது.

सौमित्रेश्चापनिर्घोषं श्रुत्वा प्रतिभयं तदा । विसिध्मिये महातेजा राक्षसेन्द्रात्मजो बली ॥

महातेजा: ஆண்மை மிக்கவனும்
 बली ஆற்றலுள்ளவனுமான
 राक्षसेन्द्रात्मजः அரக்கமன்னன் புதல்
 वन् (अतिक्रायन्)
 सौमित्रे: லக்ஷ்மணருடைய

प्रतिभयं பயங்கரமான
 चापनिर्घोषं வில்லோசையை
 श्रुत्वा கேட்டு;
 तदा அப்பொழுது
 विसिध्मिये ஆச்சர்யமடைந்தான்.

अथातिक्रायः कुपितो दृष्ट्वा लक्ष्मणमुत्थितम् । आदाय निशितं बाणमिदं वचनमब्रवीत् ॥

अथ அப்பொழுது
 अतिक्रायः அதிகிராயன்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 उथितं கிளம்பியவராய்
 दृष्ट्वा கண்டு
 कुपितः கோபங்கொண்டு

निशितं கூரிய
 बाणं பாணத்தை
 आदाय எடுத்து
 वचनं ஒரு சொல்லை
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् புகன்றான்:

बालस्त्वमसि सौमित्रे विक्रमेष्वविचक्षणः । गच्छ किं कालसदृशं मां योधयितुमिच्छसि ॥

सौमित्रे “ லக்ஷ்மணா !
 त्वं நீ
 बालः असि குழந்தை.
 विक्रमेषु பராக்ரமவிஷயத்தில்
 अविचक्षणः நன்கு தேற்றுவன்.

गच्छ போய்விடு.
 कालसदृशं எமனை நிகர்த்த
 मां என்னை
 योधयितुं எதிர்க்க
 इच्छसि किम् துணிகின்றனையா ?

न हि महाहुसृष्टानामस्त्राणां हिमवानपि । सोऽहुस्सहते वेगमन्तरिक्षमथो मही ॥ ५२ ॥

महाहुसृष्टानां “ எனது கரங்களால்
 விடப்பெற்ற
 अस्त्राणां சரங்களின்
 वेगं हि வேகத்தையோவெனில்
 हिमवान् अपि இமவா னும்

सोऽहुं பொறுக்க
 उस्सहते न வல்லவனாகான்.
 अन्तरिक्षं ஆகாயமும்
 मही பூமியும்
 अथो அப்படியே பொறுக்க
 வல்லவையாகா.

सुखप्रसुप्तं कालाग्निं निबोधयितुमिच्छसि । न्यस्य चापं निवर्तस्व मा प्राणाञ्जहि मद्गतः ॥

சுഖப்ரஸுப்தம்
காலாग्नि
நிவோதயிதும்
इच्छसि
चापं न्यस्य

“சுகமாய்த் தூங்கும்
பிரளயகாலாக்னியை
எழுப்ப
துணிர்த்தனை.
வில்லை எறிந்துவிட்டு

निवर्तस्व
मद्गतः
प्राणान्
जहि मा

திரும்பிப் போய்விடு.
என்னிடம் சிக்கியவ
னாய் நீ
உயிரை
துறந்துவிடாதே.

अथवा त्वं प्रतिष्ठव्यो न निवर्तितुमिच्छसि । तिष्ठ प्राणान्परित्यज्य गमिष्यसि यमक्षयम् ॥

अथवा
प्रतिष्ठव्यः
त्वं
निवर्तितुं
इच्छसि न

“இல்லா விடில்
மமதைகொண்ட
நீ
திரும்ப
விரும்பாய்.

तिष्ठ
प्राणान्
परित्यज्य
यमक्षयं
गमिष्यसि

கொஞ்சம் பொறு.
உயிரை
துறந்து
யமாலயத்திற்கு
செல்வாய்.

पश्य मे निशितान्बाणानरिदर्पनिष्पदानान् । ईश्वरायुधसङ्काशांस्तप्तकाञ्चनभूषणान् ॥५५॥

मे
निशितान्
अरिदर्प-
निष्पदानान् }

“எனது
கூரியவைகளும்
சத்ருக்களின் செருக்
கைச் சிதைக்க வல்ல
வைகளும்

ईश्वरायुध-
सङ्काशान्
तप्तकाञ्चन-
भूषणान्
बाणान्
पश्य-

ஈசுவரனின் ஆயுதங்க
ளை நிகர்த்தவைகளும்
சுத்தப்பொன்னுபர
ணம் பூண்டவைகளு
பாணங்களை [மர
பார்.

एष ते सर्पसंकाशो बाणः पास्यति शोणितम् । मृगराज इव क्रुद्धो नागराजस्य शोणितम् ॥

एषः
सर्पसङ्काशः
बाणः
ते
शोणितं
क्रुद्धः

“இந்த
சர்ப்பத்தை நிகர்த்த
சரமானது
உனது
ரத்தத்தை,
சினந்த

मृगराजः
नागराजस्य
शोणितं
इव
पास्यति

சிம்மமானது
சிறந்த யானையின்
ரத்தத்தை
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
குடிக்கப்போகிறது”.

इत्येवमुक्त्वा संक्रुद्धः शरं धनुषि संदधे

इति एवं
उक्तवा
संक्रुद्धः

மேற்கண்டவாறு
சொல்லிவிட்டு
யிகச் சினங்கொண்டு

॥ ५७ ॥

धनुषि
शरं
संदधे

வில்லில்
பாணத்தை
தொடுத்தான்.

श्रुत्वाऽतिकायस्य वचः सरोषं सगर्वितं संयति राजपुत्रः ।

स संचुकोपातिबलो बृहच्छ्रीरुवाच वाक्यं च ततो महार्यम् ॥५८॥

अतिबलः
बृहच्छ्रीः

மிக்கபலசாலியாய்
பெரும்புகழ்கொண்ட
வரும்

राजपुत्रः
सः

சக்கிரவர்த்தி திருக்
குமாரருமான
அவர் (லக்ஷ்மணர்)

संघति	போரில்
अतिक्रियस्य	அதிகாயனுடைய
सरोषं	கோபத்தை விளங்கக் காட்டுகிறதும்
सर्गावितं	கர்வத்தை விளங்கக் காட்டுகிறதமான
वचः श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு

संचुकोप	மிகச் சினந்தார்.
ततः	அப்பொழுது
महार्थं	பெரும் பொருள் எமைந்த
वाक्यं च	ஒரு சொல்லையும்
उवाच	பின்வருமாறு சொன் னார் :

न वाक्यमात्रेण भवान्प्रधानो न कथ्यनात्सत्पुरुषा भवन्ति ।

मयि स्थिते धन्विनि बाणपाणौ निदर्शय स्वात्मबलं दुरात्मन् ॥ ५९ ॥

वाक्यमात्रेण	“வெறும் வார்த்தை
भवान्	நீ [களால் மட்டும்
प्रधानः न	மிக்கவனாகாய்.
कथ्यनात्	தற்புகழ்ச்சியால்
सत्पुरुषाः	சிறந்த புருடர்கள்
भवन्ति न	ஆகார்கள்.
दुरात्मन्	துஷ்டப்பயலே!

धन्विनि	விற்பிடித்தவனாய்
बाणपाणौ	பாணங்களைக் கைக் கொண்டவனாய்
स्थिते	நிற்கும்
मयि	என்னிடம்
स्वत्मबलं	உனது பலத்தை
निदर्शय	காட்டுவாயாக.

कर्मणा सूच्यात्मानं न विकल्पितुमर्हसि । पौरुषेण तु यो युक्तः स तु शूर इति स्मृतः ॥

कर्मणा	“காரியத்தால்
आत्मानं	உன்னை
सूचय	காட்டிக்கொள்.
विकल्पितुं	தற்புகழ்ச்சிசெய்து
अर्हसि न	வேண்டாம். [கொள்ள
यः	எவன்

पौरुषेण तु	ஆண்மையாலேயே
युक्तः	விளங்குகின்றருளு
सः तु	அவனே
शूरः इति	‘சூர்’ என்று
स्मृतः	கொள்ளப்படு கின்றான்.

सर्वायुधसमायुक्तो धन्वी त्वं रथमास्थितः । शरैर्वा यदि वाऽप्यस्त्रैर्दर्शयस्व पराक्रमम् ॥ ६१ ॥

सर्वायुधसमायुक्तः	“எல்லா ஆயுதங்க ளும் தரித்தவனும்
धन्वी	விற்பிடித்தவனும்
रथं	தேரில்
आस्थितः	வீற்றிருப்பவனுமான
त्वं	நீ

शरैः वा	களைகளாலோ
अस्त्रैः अपि	அஸ்திரங்களாலோ
यदि वा	எப்படியாவது
पराक्रमं	பெளருஷத்ததை
दर्शय	காட்டுவாயாக.

ततः शिरस्ते निशितैः पातयिष्याम्यहं शरैः । मारुतः कालसंपकं वृन्ताच्चालफलं यथा ॥

ततः	“அதன் பின்னர்
अहं	நான்
निशितैः	கூரிய
शरैः	பாணங்களால்
ते शिरः	உனது தலையை
मारुतः	காற்று

मारुतः कालसंपकं	உரிய காலத்தில் பழுத்த
तालफलं	பணம்பழுத்ததை
वृन्तात्	காம்பினின்று
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
पातयिष्यामि	வீழ்த்திவிடுகின்றேன்.

अद्य ते मामका बाणास्तप्तकाञ्चनभूषणाः । पास्यन्ति रुधिरं गात्राद्बाणशल्यान्तरोत्थितम् ॥

अद्य “இப்பொழுது
मामकाः எனது
तप्तकाञ्चनभूषणाः சுத்தப்பொண்ணணி
बाणाः பாணங்கள் [பூண்ட
ते உனது

गात्रात् } சரீரத்திலிருந்து
बाणशल्यान्त- } கணைக்கூறுகளாலுண்
रोत्थितं } டாகிய விவரங்களி
रुधिरं } னின்று வெளிவரும்
पास्यन्ति } ரத்தத்தை
பருகப்போகின்றன.

बालोऽयमिति विज्ञाय न माऽवज्ञातुमर्हसि

॥ ६४ ॥

अयं “இவன்
बालः சிறுவன்
इति என்று

विज्ञाय தீர்மானித்து
मा என்னை
अवज्ञातुं அவமதிக்க
अर्हसि न வேண்டாம்.

बालो वा यदि वा वृद्धो मृत्युं जानीहि संयुगे । बालेन विष्णुना लोकास्त्रयः क्रान्तास्त्रिभिः क्रमैः ॥

बालः वा “சிறுவனாகவாவது
இருக்கட்டும் ;
वृद्धः यदि वा கிழவனாகவாவது
இருக்கட்டும் ;
संयुगे^१ போரில்
मृत्युं எமனாய்
जानीहि நீ அறிவாயாக.

बालेन சிறு குழந்தையாகிய
विष्णुना விஷ்ணுபகவானால்
(வாமனரால்)
त्रयः लोकः மூன்று உலகங்களும்
त्रिभिः மூன்று
क्रमैः அடிவைப்புக்களால்
क्रान्ताः தாண்டப்பட்டனர்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा हेतुमत्परमार्थवत् । अतिकायः प्रसुक्रोध बाणं चोत्तममाददे ॥६६॥

अतिकायः अतिकாயன்
लक्ष्मणस्य लக்ஷ்மணரது
हेतुमत् பொருத்தமுற்றதும்
परमार्थवत् உண்மைப்பொருள்
மைந்ததுமான
वचः சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
प्रसुक्रोध மிகச்சினங்கொண்
டான்.
उत्तमं சிறந்த
बाणं च பாணமொன்றையும்
आददे தொடுத்தான்.

ततो विद्याधरा भूता देवा दैत्या महर्षयः । गुह्यकाश्च महात्मानस्तयुद्धं द्रष्टुमागमन् ॥६७॥

ततः அப்பொழுது
विद्याधराः வித்யாதரர்களும்
भूताः பூதங்களும்
देवाः தேவர்களும்
दैत्याः அசுரர்களும்
महर्षयः மகரிஷிகளும்

महात्मानः மகர்த்மாக்களாகிய
गुह्यकाः च குஹ்யகர்களும்
तत् அந்த
युद्धं யுத்தத்தை
द्रष्टुं பார்க்க
आगमन् வந்திருந்தார்கள்.

ततोऽतिकायः कुपितश्चापमारोप्य सायकम् । लक्ष्मणाय प्रचिक्षेप संक्षिपन्निव चाम्बरम् ॥

ततः	அப்பொழுது
कुपितः	கோபங்கொண்டிருந்த
अतिकायः	அதிகாயன்
चापं	வில்லில்
सायकं	பாணத்தை
आरोप्य	தொடுத்தது

अम्बरं च	ஆகாயத்தையே
इव	முற்றும்
संक्षिपन्	மறைக்கின்றவனாய்
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணரின் மீது
प्रचिक्षेप	விடுத்தான்.

तमापतन्तं निशितं शरमाशीविषोपमम् । अर्धचन्द्रेण चिच्छेद् लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ६९ ॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகராகிய
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
निशितं	கூரியதும்
आशीविषोपमं	சர்ப்பத்தை நிகர்த்ததும்

आपतन्तं	மேல் விழ வருவது
तं	அந்த [மான
शरं	பாணத்தை
अर्धचन्द्रेण	அர்த்தசந்திரபாணத்தால்
चिच्छेद्	முறித்துவிட்டார்.

तं निकृत्तं शरं दृष्ट्वा कृत्तभोगमिवोरगम् । अतिकायो भृशं क्रुद्धः पञ्च बाणान् समाददे ॥

अतिकायः	அதிகாயன்
निकृत्तं	முறிக்கப்பட்டு,
कृत्तभोगं	உடல் வேறுபட்டு
उरगं इव	பாம்பைப்போன்ற
तं	அந்த
शरं	பாணத்தை

दृष्ट्वा	பார்த்தது
भृशं	மிக
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு
पञ्च	ஐந்து
बाणान्	பாணங்களை
समाददे	தொடுத்தான்.

ताञ्छरान् संप्रचिक्षेप लक्ष्मणाय निशाचरः ॥ ७१ ॥

निशाचरः	அரக்கன்
तान्	அந்த

शरान्	பாணங்களை
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணர் மீது
संप्रचिक्षेप	விடுத்தான்.

तानप्राप्ताञ्छरैस्तीक्ष्णैश्चिच्छेद् भरतानुजः ॥ ७२ ॥

भरतानुजः	பரதர் தம்பி (லக்ஷ்)
तीक्ष्णैः	கூரிய [மணர்]
शरैः	பாணங்களால்

तान्	அவைகளை
अप्राप्तान्	கிட்டடொருங்காதவைகளாய்
चिच्छेद्	துண்டித்துவிட்டார்.

स तांश्छित्त्वा शरैस्तीक्ष्णैर्लक्ष्मणः परवीरहा । आददे निशितं बाणं ज्वलन्तमिव तेजसा ॥

परवीरहा	சத்துருசம்ஹாரகரா
सः	அந்த [கிய
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய கணைகளால்
तान्	அவைகளை
छिवा	துண்டித்துவிட்டு,

निशितं	கூரியதும்
तेजसा	ஒளியால்
इव	முற்றும்
ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கின்றதுமான
बाणं	பாணமொன்றை
आददे	எடுத்தார்.

तमादाय धनुःश्रेष्ठे योजयामास लक्ष्मणः । विचकर्ष च वेगेन विससर्ज च वीर्यवान् ॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 तं அதை
 आदाय எடுத்து
 धनुःश्रेष्ठे சிறந்த வில்லில்

योजयामास தொடுத்தார்.
 वेगेन விரைந்து
 विचकर्ष இழுத்தார்.
 च च தக்ஷணமே
 विससर्ज விடுத்தார்.

पूर्णायातविसृष्टेन शरेण नतपर्वणा । ललाटे राक्षसश्रेष्ठमाजघान स वीर्यवान् ॥ ७५ ॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
 सः அவர்
 पूर्णायातविसृष्टेन மிக்க இழுத்துவிடப்
 பெற்ற
 नतपर्वणा வளைந்தகணுக்களுற்ற

शरेण பாணத்தால்
 राक्षसश्रेष्ठे ராக்ஷஸோத்தமனை
 ललाटे நெற்றியில்
 आजघान எய்தார்.

स ललाटे शरो मघस्तस्य भीमस्य रक्षसः । ददृशे शोणितेनाक्तः पन्नगेन्द्र इवाचले ॥ ७६ ॥

सः அந்த
 शरः பாணமானது
 तस्य அந்த
 भीमस्य பயங்கரான
 रक्षसः அரக்கனது
 ललाटे நெற்றியில்
 मघः தைத்து

शोणितेन ரத்தத்தால்
 आक्तः பூச்சுண்டதாய்
 अचले பர்வதத்தில்
 पन्नगेन्द्रः சர்ப்ப அரக
 इव என
 ददृशे காணப்பட்டது.

राक्षसः प्रचक्रम्पे च लक्ष्मणेषुप्रपीडितः । रुद्रबाणाहतं घोरं यथा त्रिपुरगोपुरम् ॥ ७७ ॥

राक्षसः च அரக்கனும்
 लक्ष्मणेषु- } லக்ஷ்மணரின் பாணத்
 प्रपीडितः } தால் தாக்கப்பட்டவ
 ञய்,
 रुद्रबाणाहतं சிவபிரானது பாணத்
 தால் தாக்கப்பட்ட

घोरं பயங்கரமான
 त्रिपुरगोपुरं திரிபுராகரனின்
 கோட்டைவரையில்
 यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 प्रचक्रम्पे மிக்க நடுக்கமுற்றான்.

चिन्तयामास चाश्वस्य विमृश्य च महाबलः । साधु बाणनिपातेन श्लाघनीयोऽसि मे रिपुः ॥

महाबलः च மகாபலவானான
 अवलुम्
 आश्वस्य தெளிவுற்று
 विमृश्य च ஆலோசித்து
 साधु 'பேஷ்
 बाणनिपातेन பாணப்பிரயோகத்
 தால்

मे எனக்கு
 श्लाघनीयः புகழத்தக்க
 रिपुः சத்ருவாய்
 असि இருக்கின்றனை,
 என்று
 चिन्तयामास எண்ணிக்கொண்
 டான்.

विधायैवं विनम्यास्यं नियम्य च भुजावुभौ । स रथोपस्थमास्थाय रथे च प्रचचार ह ॥

सः	அவன்
एवं	மேற்கண்டவாறு
विधाय	தீர்மானித்துக்கொண்டு
आस्यं	முகத்தை
विनम्य	சளித்துக்கொண்டு

उभौ भुजौ च	இருகரங்களையும்
नियम्य	உதறிக்கொண்டு
रथोपस्थं	ரத்தின் மத்தியில்
आस्थाय	உட்கார்ந்துகொண்டு
रथे च	ரத்திலேயே
प्रचचार ह	சஞ்சரித்தான்.

एकं त्रीन्पञ्च सप्तेति सायकान् राक्षसर्षभः ।

राक्षसर्षभः	ராக்கூஸோத்தமன்,
एकं	ஒன்றும்தான்
त्रीन्	மூன்றும்
पञ्च	ஐந்தும்தான்
सप्त अपि	ஏழும்தான்
हति	ஆக

आददे संदधे चापि विचक्रषौत्ससर्ज च ॥

सायकान्	பாணங்களை
आददे	ஏடுத்தான்.
च च	அக்கணமே
संदधे	தொடுத்தான்.
विचक्रषं	இழுத்தான்.
उत्ससर्ज	விடுத்தான்.

ते बाणाः कालसङ्काशा राक्षसेन्द्रधनुश्च्युताः । हेमपुङ्खा रविप्रत्याश्चक्रुर्दीप्तमिवाम्बरम् ॥

राक्षसेन्द्र- धनुश्च्युताः	ராக்கூஸோத்தமனு டைய வில்லிவிருந்து வெளிக்கிளம்பிய
कालसङ्काशाः	எமனை நிகர்த்தவை களும்தான்
हेमपुङ्खाः	பொன்பிடியுற்றவை களும்தான்

रविप्रत्याः	சூரியனுக்கொப்பான
ते	அந்த [வைகளுமான
बाणाः	பாணங்கள்
अम्बरं	ஆகாயத்தை
इव	முற்றும்
दीप्तं	ஜ்வலிக்கின்றதாய்
चक्रुः	செய்தன.

ततस्तान् राक्षसोत्सृष्टाञ्छरौघान् राघवानुजः । असंभ्रान्तः प्रचिच्छेद निशितैर्बहुभिः शरैः ॥

राघवानुजः	ராமானுஜர் (லக்ஷ்மணர்)
ततः	அப்பொழுது
राक्षसोत्सृष्टान्	ராக்கூஸனால் விடுக்கப்
तान्	அந்த [பட்ட
शरौघान्	பாணசமூகங்களை

बहुभिः	பல
निशितैः	கூரிய
शरैः	கணைகளால்
असंभ्रान्तः	சிறிதும் கலவரமடையாது
प्रचिच्छेद	துண்டித்துவிட்டார்.

ताञ्छरान्युधि संप्रेक्ष्य निकृत्तान् रावणात्मजः । चुकोप त्रिदशेन्द्रार्जिग्वाह निशितं शरम् ॥

त्रिदशेन्द्रारिः	தேவேந்திரசத்ருவா கிய
रावणात्मजः	ராவணனின் புதல்வன்
युधि	போரில்
तान्	அந்த
शरान्	பாணங்களை

निकृत्तान्	துண்டிக்கப்பட்டன
संप्रेक्ष्य	கண்டு [வாய்
चुकोप	சினங்கொண்டான்.
निशितं	கூரிய
शरं	பாணமொன்றை
जग्वाह	கைக்கொண்டான்.

स सन्धाय महातेजास्तं बाणं सहसोत्सृजत् । ततः सौमित्रिमायान्तमाजघान स्तनान्तरे ॥

महातेजाः अற்றல் மிக்கவளுகிய
 सः அவன்
 ततः அப்பொழுது
 तं அந்த
 बाणं பாணத்தை
 सन्धाय பூட்டி

सहसा வலுக்கொண்டு
 उत्सृजत् விடுத்தான்.
 आयान्तं எதிர்த்துவரும்
 सौमित्रिं லக்ஷ்மணரை
 स्तनान्तरे மார்பில்
 आजघान தாக்கினான்.

अतिक्रान्तेन सौमित्रिस्ताडितो युधि वक्षसि । सुखाव रुधिरं तीव्रं मदं मत्त इव द्विपः ॥

सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 युधि போரில்
 अतिक्रान्तेन அதிகாய்னால்
 वक्षसि மார்பில்
 ताडितः அடியுண்டவராய்
 तीव्रं அதிகமான
 रुधिरं ரத்தத்தை

सुखाव மகமப்பிடித்த
 मत्तः யானை
 द्विपः மதநீரை
 मदं எவ்வண்ணமோ
 इव அவ்வண்ணமே

स चकार तदाऽऽत्मानं विशत्यं सहसा विभुः । जग्राह च शरं तीक्ष्णमस्त्रेणापि च सन्दधे ॥

विभुः சர்வசக்தராகிய
 सः அவர்
 तदा அப்பொழுது
 आत्मानं தன்னை
 सहसा சுடுதியில்
 विशत्यं பாணக்கூறுகளற்றவ
 ராய்

सुखाव பெருக்கினார்.
 चकार செய்துகொண்டார்.
 तीक्ष्णं கொடிய
 शरं च ஓர் பாணத்தையும்
 जग्राह கைக்கொண்டார்.
 अपि च மேலும்
 अस्त्रेण संदधे அபிமந்திரித்தார்.

आग्नेयेन तदाऽस्त्रेण योजयामास सायकम् । स जज्वाल तदा बाणो धनुष्यस्य महात्मनः ॥

तदा அப்பொழுது
 सायकं பாணத்தை
 आग्नेयेन அக்னிபகவானது
 अस्त्रेण மந்திரத்தால்
 योजयामास விளங்கச்செய்தார்.
 तदा அப்பொழுது

सः அந்த
 बाणः பாணமானது
 महात्मनः மகாத்மாவாகிய
 अस्य இவரது
 धनुषि வில்லில்
 जज्वाल ஜ்வலித்தது.

अतिक्रान्तोऽपि तेजस्वी सौरमखं समादधे । तेन बाणं भुजङ्गाभं हेमपुङ्खमयोजयत् ॥८८॥

तेजस्वी பராக்ரமசாலியாகிய
 अतिक्रान्तः अपि அதிகாய்னும்
 सौरं சூர்யபகவானது
 अखं சரமந்திரத்தை
 समादधे தியானித்தான்.
 तेन அதனால், (மந்திரத்
 தால்)

भुजङ्गाभं சர்ப்பத்தை நிகர்த்த
 தும்
 हेमपुङ्खं பொன்பிடிக்கொண்ட
 துமான
 बाणं ஓர் பாணத்தை
 अयोजयत् விளங்கச்செய்தான்.

तदस्त्रं ज्वलितं घोरं लक्ष्मणः शरमाहितम् । अतिकायाय चिक्षेप कालदण्डमिवान्तकः ॥

लक्ष्மणः லக்ஷ்மணர்
 आहितं அபிமந்திரிக்கப்பட்டது
 घोरं பயங்கரமாய்
 ज्वलितं ஜ்வலிக்கும்
 शरं சரமாகிய
 तत् अस्त्रं அந்த அஸ்திரத்தை

अतिकायाय அதிகாயம் மீது
 अन्तकः எமன்
 कालदण्डं காலதண்டத்தை
 इव எவ்வண்ணமோ
 चिक्षेप அவ்வண்ணமே
 प्रियोकित्तारं பிரயோகித்தார்.

आग्नेयेनाभिसंयुक्तं दृष्ट्वा बाणं निशाचरः । उत्ससर्ज तदा बाणं दीप्तं सूर्यास्त्रयोजितम् ॥

निशाचरः அரக்கன்
 बाणं பாணத்தை
 आग्नेयेन அக்னியந்திரத்தோடு
 अभिसंयुक्तं கூடிவிளங்குவதாய்
 दृष्ट्वा கண்டு

तदा அப்பொழுது
 सूर्यास्त्रयोजितं சூர்யமந்திரத்தாலபி
 மந்திரிக்கப்பட்டது
 दीप्तं ஜ்வலிக்கும்
 बाणं பாணத்தை
 उत्ससर्ज பிரயோகித்தான்.

तावुभावम्बरे बाणावन्योन्यमभिजघ्नतुः । तेजसा संपदीसाग्रौ क्रुद्धाविव भुजङ्गमौ ॥९१॥

तौ उभौ அந்த இரு
 बाणौ பாணங்களும்
 तेजसा ஒளியால்
 संपदीसाग्रौ ஜ்வலிக்கும் கூறுகளு
 ऋद्धौ சினங்கொண்ட

भुजङ्गमौ இருசர்ப்பங்கள்
 इव எவ்வண்ணமோ
 अम्बरे அவ்வண்ணமே
 अन्योन्यं ஒன்றையொன்று
 अभिजघ्नतुः தாக்கிக்கொண்டன.

तावन्योन्यं विनिर्दह्य पेततुः पृथिवीतले । निरर्चिषौ भस्मकृतौ न भ्राजेते शरोत्तमौ ॥९२॥

तौ அந்த
 शरोत्तमौ சிறந்த பாணங்களி
 रण्डुम्
 अन्योन्यं ஒன்றையொன்று
 विनिर्दह्य எரித்துக்கொண்டு
 तावुभौ दीप्यमानौ स्म न भ्राजेते महाहवे
 महाहवे பெரும்போரில்
 तौ அந்த
 उभौ இரண்டும்

निरर्चिषौ ஜ்வாலைகளற்றவை
 களாய்
 भ्राजेते न பிரகாசிக்கவில்லை,
 भस्मकृतौ சாம்பலானவைகளாய்
 पृथिवीतले பூமியில்
 पेततुः விழுந்தன.
 ॥ ९२ ॥
 दीप्यमानौ பொசுக்கப்படுகின்ற
 नवराय
 भ्राजेते स्म न பிரகாசியாதிருந்தன.

ततोऽतिकायः संक्रुद्धस्त्वस्त्रमैषीकमुत्सृजत् । तत्प्रचिच्छेद सौमित्रिरस्त्रेणैन्द्रेण वीर्यवान् ॥

ततः அப்பொழுது
 अतिकायः तु அதிகாயனும்
 संक्रुद्धः மிகச்சினங்கொண்டு
 ऐषीकं अस्त्रं இஷிகாஸ்திரத்தை
 उत्सृजत् பிரயோகித்தான்.

तत् அதை
 वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 ऐन्द्रेण अस्त्रेण இந்திராஸ்திரத்தால்
 प्रचिच्छेद துண்டித்தெறித்தார்.

एषीकं निहतं दृष्ट्वा रुषितो रावणात्मजः । याम्येनास्त्रेण संक्रुद्धो योजयामास सायकम् ॥

रुषितः	கோபங்கொண்டிருந்த	संक्रुद्धः	கடுஞ்சினம் மூண்டவ
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்	सायकं	ஓர் பாணத்தை [னாகி
एषीकं	இஐகாஸ்திரத்தை	याम्येन अस्त्रेण	யமாஸ்திரமந்திரத்
निहतं	நாசமுற்றதாய்		தால்
दृष्ट्वा	கண்டு	योजयामास	அபிடந்திரித்தான்.

ततस्तदस्त्रं चिक्षेप लक्ष्मणाय निशाचरः । वायव्येन तदस्त्रेण निजघान स लक्ष्मणः ॥

निशाचरः	அரக்கன்	सः	அந்த
ततः	அப்பொழுது	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
तत्	அந்த	तत्	அதை
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை	वायव्येन अस्त्रेण	வாயவாஸ்திரத்தால்
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணர்மீது	निजघान	நாசப்படுத்திவிட்டார்.
चिक्षेप	விடுத்தான்.		

अथैनं शरधाराभिर्धाराभिरिव तोयदः । अभ्यवर्षत्सुसंक्रुद्धो लक्ष्मणो रावणात्मजम् ॥

अथ	அப்பொழுது	एनं	இவனை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शरधाराभिः	பாணவர்ஷங்களால்
सुसंक्रुद्धः	மிக்க கோபங்கொண்	तोयदः	மேகம்
	டவராய்	धाराभिः	மழைகளால்
रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வன	इव	எவ்வாறே அவ்வாறே
	கிய	अभ्यवर्षत्	வர்ஷித்தார்.

तेऽतिकायं समासाद्य कवचे वज्रभूषिते । भग्नाग्रशल्याः सहसा पेतुर्वाणा महीतले ॥९८॥

ते	அந்த	समासाद्य	தாக்கி
बाणाः	பாணங்கள்	भग्नाग्रशल्याः	நுனிக்கூறு முறிந்த
अतिकायं	அதிகாயனை		னவாய்
वज्रभूषिते	வைரங்களாலலங்கரிக்க	महीतले	பூமியில்
	கப்பட்ட	सहसा	வினாந்து
कवचे	கவசத்தில்	पेतुः	விழுந்தன.

तान्मोघानभिसंप्रेक्ष्य लक्ष्मणः परवीरहा । अभ्यवर्षन्महेषुणां सहस्रेण महायशाः ॥९९॥

परवीरहा	சத்ருசம்ஹாரகரும்	अभिसंप्रेक्ष्यं	கவனித்து
महायशाः	மகாயசஸ்வியுமாகிய	महेषुणां	சிறந்த அஸ்திரம்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		களின்
तान्	அவைகளை	सहस्रेण	அனேகத்தைக்
मोघान्	வீணைவைகளாய்		கொண்டு
		अभ्यवर्षत्	வர்ஷித்தார்.

स ऋष्यमाणो बाणौघैरतिकायो महाबलः । अवध्यकवचः संख्ये राक्षसो नैव विव्यथे ॥

महाबलः मகாபலசாலியும்
 राक्षसः அரக்கனுமான
 सः அந்த
 अतिकायः அதிகாயன்
 संख्ये போரில்

बाणौघैः பாணசமூகங்களால்
 ऋष्यमाणः வர்ஷிக்கப்படுகிறவ
 अवध्यकवचः ^{னம்} நரசமடையா கவசங்
 கொண்டவனும்
 विव्यथे न एव துன்புறவேயில்லை.

न शशाक रुजं कर्तुं युधि तस्य शरोत्तमः

शरोत्तमः உத்தமபாணமும்
 युधि போரில்
 तस्य அவனுக்கு

॥ १०१ ॥

रुजं ரோவை
 कर्तुं உண்டாக்க
 शशाक न முடியவில்லை.

अथैनमभ्युपागम्य वायुर्वाक्यमुवाच ह । ब्रह्मदत्तवरो ह्येष अवध्यकवचावृतः ॥ १०२ ॥

अथ அப்பொழுது
 वायुः वाயுபகவான்
 एवं இவரை (லக்ஷ்மண
 ரை) பார்த்து
 अभ्युपागम्य பக்கலில் வந்து
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 उवाच ह பின்வருமாறு
 சொன்னார் :

एषः हि “இவனே
 ब्रह्मदत्तवरः பிரம்மதேவரிடம்
 वरम् பெற்றவன் ;
 अवध्यकवचावृतः { யாவராலும் சிதைக்க
 முடியாத கவசம்
 புண்டவன்.

ब्राह्मेणास्त्रेण भिन्द्येनमेष वध्यो हि नान्यथा । अवध्य एष ह्यन्येषामस्त्राणां कवची बली ॥

एनं “இவனை
 ब्राह्मेण अस्त्रेण பிரம்மாஸ்திரத்தால்
 भिन्धि சேதியும்,
 एषः हि இவனும்
 वध्यः கொல்லப்படுவான்.
 अन्यथा வேறுவிதமாய்
 न கொல்லப்படமாட்
 டான்.

हि ஏனெனில்
 कवची कवசம் புனைந்தவனும்
 बली பலசாலியுமாகிய
 एषः இவன்
 अन्येषां மற்றைய
 अस्त्राणां அஸ்திரங்களால்
 अवध्यः கொல்லமுடியாத
 வன்.”

ततस्तु वायोर्वचनं निशम्य सौमित्रिरिन्द्रप्रतिमानवीर्यः ।

समाददे बाणममोघवेगं तद्ब्राह्ममस्त्रं सहसा नियोज्य

॥ १०४ ॥

इन्द्रप्रतिमानवीर्यः { இந்திரனுக்குச்சுமான
 మాన வீர்யமமைந்த
 वरान வரான
 सौमित्रिः तु லக்ஷ்மணரும்
 ततः அப்பொழுது
 वायोः वाயுபகவானது
 वचनं निशम्य சொல்லைக் கேட்டு
 बाणं ஓர் பாணத்தால்

तत् अந்த
 अमोघवेगं வீண்போகா சக்தி
 யுடைய
 ब्राह्मं अस्त्रं பிரம்மாஸ்திரம்
 திரத்தை
 नियोज्य அபிமந்தரித்து
 सहसा விரைவாய்
 समाददे கைக்கொண்டார்.

तस्मिन्महास्त्रे तु नियुज्यमाने सौमित्रिणा बाणवरे शिताग्रे ।

दिशश्च चन्द्रार्कमहाप्रहाश्च नभश्च तत्रास चचाल चोर्वी

॥ १०५ ॥

सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரால்
शिताग्रे	கூரிய முனையுற்ற
बाणवरे	சிறந்த பாணத்தில்
तरिमन्	அந்த
महास्त्रे	அஸ்திரமகாமந்திர மானது
नियुज्यमाने	அபிமந்திரிக்கப்படு
दिशः तु	திக்குகளுக்கும் [கையில்]

चन्द्रार्क-	} சந்திரன் சூரியன்
महाप्रहाः च	
नभः च	ஆகாயமும்
च	ஆகிய எல்லாமும்
तत्रास	திசிலுற்றது.
उर्वी च	பூமியும்
चचाल	அதிர்ந்தது.

तं ब्रह्मणोऽस्त्रेण नियोज्य चापे शरं सुपुङ्खं यमदूतकल्पम् ।

सौमित्रिरिन्द्रारिसुतस्य तस्य ससर्ज बाणं युधि वज्रकल्पम्

॥ १०६ ॥

सौमिषिः	லக்ஷ்மணர்
ब्रह्मणः	பிரமதேவரது
अस्त्रेण	சரமந்திரத்தால்
यमदूतकल्पं	யமதூதனுக்கொப் பான
सुपुङ्खं	கூரிய துணியுற்ற
शरं	பாணத்தை
चापे नियोज्य	வில்லிற்சூட்டி

तं	அந்த
वज्रकल्पं	வஜ்ராயுதத்திற்கொப்
बाणं	பாணத்தை [பான
युधि	போரில்
इन्द्रारिसुतस्य	தேவேந்திரசத்ருவின் புதல்வனாகிய
तस्य	அவன்மீது
ससर्ज	விடுத்தார்.

तं लक्ष्मणोत्सृष्टममोधवेगं समापतन्तं ज्वलनप्रकाशम् ।

सुवर्णवज्रोत्तमचित्रपुङ्खं तदाऽतिकायः समरे ददर्श

॥ १०७ ॥

अतिकायः	அதிகாயன்
समरे	போரில்
तदा	அப்பொழுது
लक्ष्मणोत्सृष्टं	லக்ஷ்மணரால் விடப் பெற்றதும்
अमोधवेगं	விண்போகாத சக்தி யுற்றதும்

सुवर्णवज्रोत्तम-	} பொன்னாலும் சிறந்த வஜ்ரத்தாலும்மைழத்த பிடியுற்றதுமான
चित्रपुङ्खं	
तं	அதை (சரத்தை)
ज्वलनप्रकाशं	அக்னி ஒளிகொண்டு
समापतन्तं	எதிர்த்துவருவதாய்
ददर्श	கண்டான்.

तं प्रेक्षमाणः सहसातिऽकायो जघान बाणैर्निशितैरनेकैः ।

स सायकस्तस्य सुपर्णवैगस्तदाऽतिकायस्य जगाम पार्श्वम्

॥ १०८ ॥

अतिकायः	அதிகாயன்
तं	அதை
प्रेक्षमाणः	கவனித்து
निशितैः	கூரிய
अनेकैः बाणैः	பல பாணங்களால்
सहसा	வலுக்கொண்டு
जघान	தாக்கிலான்.

तदा	அப்பொழுது
सुपर्णवैगः	கருடவேகங்கொண்ட
सः सायकः	அந்த பாணமானது
तस्य	அந்த
अतिकायस्य	அதிகாயனது
पार्श्वं	சமீபத்தில்
जगाम	கிட்டியது.

तमागतं प्रेक्ष्य तदाऽतिक्रियो बाणं प्रदीप्तान्तककालकल्पम् ।

जघान शक्त्यष्टिगदाकुठारैः शूलैर्हूलैश्चात्यविपन्नचेताः

॥ १०९ ॥

अतिक्रियः	அதிகரையன்
तदा	அப்பொழுது
तं	அந்த
प्रदीप्तान्त- कालकल्पं	ஜ்வலிக்கும் எமனையும் ருக்ரமூர்த்தியையும் சிகர் த்த
बाणं	பாணத்தை
आगतं	கிட்டிவந்ததாய்

प्रेक्ष्य	கண்டு
अविपन्नचेताः	மனங்கலங்காதவனாய்
शक्त्यष्टिगदाकुठारैः	{ வேல், ஈட்டி, கதை, கோடாரி இவைகளா லும்
शूलैः	சூலங்களா லும்
हुलैः च	ஹூலாயுதங்களா லும்
अति जघान	மிகத் தாக்கினான்.

तान्यायुधान्यद्भुतविग्रहाणि मोघानि कृत्वा स शरोऽग्निदीप्तः ।

प्रगृह्य तस्यैव किरीटजुष्टं ततोऽतिकायस्य शिरो जहार

॥ ११० ॥

सः	அந்த
अग्निदीप्तः	அக்னியால் ஜ்வலிக்கும்
शरः	பாணமானது
तानि	அந்த
अद्भुतविग्रहाणि	ஆச்சரியத்தோற்ற
तानि	அந்த [மமைந்த
आयुधानि	ஆயுதங்களை

मोघानि कृत्वा	வீணக்கி
ततः	அப்பொழுது
तस्य	அந்த
अतिकायस्य	அதிகரையனது
किरीटजुष्टं	கிரீடம் புனைந்த
शिरः एव	தலையையும்
प्रगृह्य	பிடித்து
जहार	அறுத்தது.

तच्छिरः सशिरस्त्राणं लक्ष्मणेषुप्रपीडितम् ।

पपात सहसा भूमौ शृङ्गं हिमवतो यथा ॥

लक्ष्मणेषु- प्रपीडितं	} லக்ஷ்மணரது பாணத் தால் தாக்கப்பட்ட
तत्	
शिरः	அந்த
सशिरस्त्राणं	தலையானது தலைப்பாகையோடுகூட

हिमवतः	இமயமலையின்
शृङ्गं यथा	சிகரம்போன்றதாய்
सहसा	வேகமாய்
भूमौ	பூமியில்
पपात	விழுந்தது.

तं तु भूमौ निपतितं दृष्ट्वा विक्षिप्तभूषणम् ।

बभूवुर्व्यथिताः सर्वे हतशेषा निशाचराः ॥

हतशेषाः	கொல்லப்பட்ட
निशाचराः	அரக்கர்கள் [எஞ்சிய
सर्वे तु	எல்லோரும்
सं	அதை (சிரனை)
भूमौ	பூமியில்
निपतितं	விழுந்தது.

विक्षिप्तभूषणं	பூவுணைங்கள் இறைந் ததாய்
दृष्ट्वा	கண்டு
व्यथिताः	வருத்தமுற்றவர் களாய்
बभूवुः	ஆனார்கள்.

ते विषण्णमुखा दीनाः प्रहारजनितश्रमाः । विनेदुरुच्चैर्वहवः सहसा विस्वरैः स्वरैः ॥ ११३ ॥

ते	அந்த
बहवः	பலரும்
प्रहारजनितश्रमाः	அடியால் களைப்புண்ட வர்களாய்
विषण्णमुखाः	முகம்வாடியவர்களாய்
ततस्ते त्वरितं याता निरपेक्षा निशाचराः ।	
ते	அந்த
निशाचराः	அரக்கர்கள்
ततः	அப்பொழுது
नायके	தலைவன்
हते	கொல்லப்பட்டதால்
भीताः	பயந்து

दीनाः	பரிதாபநிலையற்றவர்
सहसा	அக்கணமே [களாய்
विस्वरैः	விகாரமான
स्वरैः	குரல்களுடன்
उच्चैः	உரக்க
विनेदुः	அலறினார்கள்.
पुरीमभिमुखा भीता द्रवन्तो नायके हते ॥	
निरपेक्षाः	இன்னது செய்கிறோ மென்றதெரியாது
द्रवन्तः	ஓடுகின்றவர்களாய்
पुरी	பட்டணத்தை
अभिमुखाः	நோக்கி
त्वरितं	விரைந்து
याताः	சென்றார்கள்.

प्रहर्षयुक्ता बहवस्तु वानराः प्रबुद्धपद्मप्रतिमाननास्तदा ।

अपूजयंल्लक्ष्मणमिष्टभागिनं हते रिपौ भीमबले दुरासदे

॥ ११५ ॥

वानराः	வானர்கள்
बहवः तु	பலரும்
तदा	அப்பொழுது
प्रहर्षयुक्ताः	ஆனந்தங்கொண்டு
प्रबुद्धपद्म-	} அலர்ந்த தாமரை
प्रतिमाननाः	
	மலர்ணைய முகம்
	கொண்டவர்களாய்
भीमबले	பயங்கரமான பலசா லியும்

दुरासदे	யாவராலும் எதிர்க்க முடியாதவனுமான
रिपौ	சத்ரு
हते	கொல்லப்பட்டவுடன்
इष्टभागिनं	கோரிக்கை நிறைவே றப்பட்ட
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18031

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3356

द्विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ७२ ॥

रावणोद्देशः—ராவணனின் தூபம்.

अतिकार्यं हतं श्रुत्वा लक्ष्मणेन महौजसा । उद्वेगमगमद्राजा वचनं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

राजा	மன்னன் (ராவணன்)
अतिकार्यं	அதிகாரியை
महौजसा	மகாபிரதாபமமைந்த
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
हतं	கொல்லப்பட்டவனாய்

श्रुत्वा	கேட்டு
उद्वेगं	தாபத்தை
अगमत्	அடைந்தான்.
इदं	பின்வரும்
वचनं च	மொழியையும்
अब्रवीत्	புகன்றான்;

धूम्राक्षः परमामर्षी धन्वी शस्त्रभृतां वरः । अकम्पनः प्रहस्तश्च कुम्भकर्णस्तथैव च ॥ २ ॥
एते महाबला वीरा राक्षसा युद्धकाङ्क्षिणः । जेतारः परसैन्यानां परैर्नित्यापराजिताः ॥ ३ ॥

परमாமर्षी “ மிகக்கோபமமைந்த
வனும்
धन्वी வில்லாளியுமான
धूम्राक्षः च நூம்ராசுநனும்
शस्त्रभृतां वरः ஆயுதந்தரித்த வீரர்
களுள் சிறந்த
अकम्पनः च அகம்பனனும்
प्रहस्तः एव பிரகஸ்தனும்
कुम्भकर्णः तथा சும்பகர்ணனும் ஆகிய

एते राक्षसाः இந்த அரக்கர்கள்
महाबलाः மகா பலசாலிகள்.
युद्धकाङ्क्षिणः போராவல்கொண்ட
वीराः வீரர்கள்.
परसैन्यानां சத்ருசையங்களை
जेतारः ஜயிப்பவர்கள்.
परैः சத்ருக்களால்
नित्यापराजिताः • எக்காலத்திலும் ஜயிக்க
கப்படாதவர்கள்.

निहतास्ते महावीर्या रामेणाक्लिष्टकर्मणा । राक्षसाः सुमहाकाया नानाशस्त्रविशारदाः ॥
अन्ये च बहवः शूरा महात्मानो निपातिताः ॥ ४ ॥

ते “ அந்த
महावीर्याः மகாவீர்யசாலிகளும்
सुमहाकायाः பெரிய உடல்கொண்
டவர்களும்
नानाशस्त्र- } பல ஆயுதங்களிலும்
विशारदाः } பயிற்சிகொண்டவர்
களுமான
राक्षसाः அரக்கர்கள்

अक्लिष्टकर्मणा அனாயசமரய் எதை
யுஞ்செய்யவல்ல
रामेण रामனால்
निहताः கொன்றுவிடப்பட்ட
अन्ये வேறு [பார்கள்.
बहवः பல
महात्मानः பேராற்றல்கொண்ட
शूराः च சூரர்களும்
निपातिताः வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

प्रव्यातबलवीर्येण पुत्रेणेन्द्रजिता मम । यौ हि तौ भ्रातरौ वीरौ बद्धौ दत्तवरैः शरैः ॥
यन्न शक्यं सुरैः सर्वैरसुरैर्वा महाबलैः । मोक्तुं तद्वन्धनं घोरं यक्षगन्धर्वकिन्नरैः ॥ ६ ॥
तन्न जाने प्रभावैर्वा मायया मोहनेन वा । शरबन्धाद्विमुक्तौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

यौ “ எந்த
तौ அந்த
भ्रातरौ சகோதரர்களாகிய
वीरौ வீரர்கள்,
मम எனது
पुत्रेण புதல்வனும்
प्रव्यात- } பிரசித்திபெற்ற ஆற்
बलवीर्येण } றலும் ஆண்மையும்
உடையவனுமான

इन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்
दत्तवरैः வரமாய்பெற்ற
शरैः பாணங்களால்
बद्धौ हि கட்டப்பட்டார்களோ,
यत् எந்த
तत् அந்த
घोरं பயங்கரமான
बन्धनं கட்டை
मोक्तुं விடுவிக்க
सर्वैः सुरैः எல்லா தேவர்களால்

महाश्लैः	மகாபலசாலிகளாகிய	भ्रातरौ	சகோதரர்களாகிய
असुरैः	அசுரர்களாலும்	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்
यक्षगन्धर्व- किन्नरैः वा }	யக்ஷர்களாலும் கந்தர் வர்களாலும் கின்ன ரர்களாலும்	प्रभावैः	மகிமைகளாலோ
शक्यं न	சாத்தியமாகாதோ	मायया वा	மாயாசக்தியாலோ
शरवन्धात्	சர்க்கட்டினின்று	मोहनेन वा	மோகனமந்திரத்தாலோ
तौ	அந்த	विमुक्तौ	விடுபட்டார்கள் என்ற
		तत्	அதை
		जाने न	நான் அறிகிலேன்.

ये योधा निर्गताः शूरा राक्षसा मम शासनात् । ते सर्वे निहता युद्धे वानरैः सुमहाबलैः ॥

शूराः	“சூரர்களான	ते	அவர்கள்
ये	எந்த	सर्वे	எல்லோரும்
राक्षसाः योधाः	ராக்ஷஸபடர்கள்	युद्धे	போரில்
मम	எனது	सुमहाबलैः	மிகபலவான்களான
शासनात्	கட்டளையால்	वानरैः	வானரர்களால்
निर्गताः	சென்றார்களோ,	निहताः	மாய்க்கப்பட்டார்கள்.

तं न पश्याम्यहं युद्धे योऽद्य रामं सलक्ष्मणम् । शासयेत्सबलं वीरं ससुग्रीबविभीषणम् ॥

यः	“எவன்	ससुग्रीव-	} சுகீர்வனோடும் விபீஷ ணனோடும் கூடவும்
अद्य	இப்பொழுது	विभीषणं	
युद्धे	போரில்	सबलं	சைன்யங்களோடுகூட
वीरं	வீரனாகிய	शासयेत्	அடக்குவனோ [வும்
रामं	ராமனை	तं	அவனை
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடு	अहं	நான்
	கூடவும்	पश्यामि न	கண்டிலேன்.

अहो नु बलवान रामो महदस्त्रबलं च वै

॥ १० ॥

अहो नु	“இது மிக்க	अस्त्रबलं च	அஸ்திரங்களின்
रामः	ராமன் [ஆச்சர்யம்!		வீர்யமும்
बलवान् वै	பலசாலியே,	महत्	மிக மகிமைவாய்ந்தது.

यस्य विक्रममासाद्य राक्षसा निघनं गताः । तं मन्ये राघवं वीरं नारायणमनामयम् ॥

यस्य	“எவனது	वीरं	வீரனாகிய
विक्रमं	பிரதாபத்தில்	राघवं	ராமனை
भासाद्य	சிக்கி	अनामयं	காலப்பழுதுக்கிட மாகா
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	नारायणं	மகாவிஷ்ணுவாக
निघनं गताः	மாண்டார்களோ	मन्ये	நினைக்கின்றேன்.
तं	அந்த		

तद्भ्याद्धि पुरी लङ्का पिहितद्वारतोरेणा

॥ १२ ॥

तद्भ्यात् हि

“அவனிடத்தில்
பயத்திலைன்றே

லங்கா பुरி

இலங்கைநகர்

பிहितத்வாரதொரா

{ கோட்டைவாயில்கள்
மூடப்பட்டிருக்கின்
றன.

अप्रमत्तैश्च सर्वत्र गुप्तौ रक्ष्या पुरी त्वियम्

॥ १३ ॥

इयं

“இந்த

புரி து

நகரும்

गुप्तौ

ரகச்யணையில்

அப்ரமத்;

சர்வத்

ரக்ஷ்ய

ஜாக்கிரதையுள்ளவர்
எங்குமே [களால்
பாதுகாக்கப்பட
வேண்டியது.

अशोकवनिकायां च यत्र सीताऽभिरक्ष्यते । निष्क्रामो वा प्रवेशो वा ज्ञातव्यः सर्वथैव नः ॥

यत्न

“எந்த

अशोकवनिकायां

அசோகவனத்தில்

सीता

வல்கை

अभिरक्ष्यते च

காவல்புரியப்படுகின்
றனளோ

निष्क्रामो वा

प्रवेशो वा

नः

सर्वथा एव

ज्ञातव्यः

அங்கு வெளிச்செல்லு
உட்புகுதலோ [தலோ
நம்மால்
முற்றிலும்
கவனிக்கத்தக்கது.

यत्र यत्र भवेद्दुष्प्रस्तत्र तत्र पुनः पुनः । सर्वतश्चापि तिष्ठध्वं स्वैः स्वैः परिच्युता बलैः ॥

यत्न यत्न

“எங்கெங்கு

गुल्मः

படை வகுப்பு

भवेत्

இருக்கிறதோ

तत्र तत्र

ஆங்காங்கு

सर्वतः च अपि

எங்கும்

स्वैः स्वैः

बलैः

परिच्युताः

पुनः पुनः

तिष्ठध्वम्

அவனவனது
சையங்களால்
சூழப்பட்டவர்களாய்
மேன்மேலும்
காத்து நில்லுங்கள்.

द्रष्टव्यं च पदं तेषां वानराणां निशाचराः । प्रदोषे वाऽर्धरात्रे वा प्रत्यूषे वाऽपि सर्वतः ॥

निशाचराः

“அரக்கர்களே!

प्रदोषे वा

மாலையிலோ

अर्धरात्रे वा

பாதிராத்திரியிலோ

प्रत्यूषे वा

காலையிலோ

सर्वतः अपि

எங்கும்

तेषां

वानराणां

पदं च

द्रष्टव्यम्

அந்த
வானார்களின்
நடவடிக்கையும்
கவனிக்கத்தக்கது.

नावज्ञा तत्र कर्तव्या वानरेषु कदाचन । द्विषतां बलमुद्युक्तमापतत्किं स्थितं सदा ॥१७॥

द्विषतां

“சத்ருக்களின்

बलं

சேனை

सदा

எப்பொழுதும்

उद्युक्तं किं

சன்னத்தமாயிருக்
கின்றதா

स्थितं

நின்றகொண்டிருக்
கின்றதா

आपतत्

तत्र

वानरेषु

कदाचन

अवज्ञा

कर्तव्या न

வந்துகொண்டிருக்
கிறதா? என்ற
அவ்விஷயத்தில்
வானார்களிடத்தில்
எப்பொழுதும்
அலகூடியமானது
செய்யத்தக்கதன்று.”

ततस्ते राक्षसाः सर्वे श्रुत्वा लङ्काधिपस्य तत् । वचनं सर्वमातिष्ठन्यथावचु महाबलाः ॥

ततः अप்பொழுது
ते அந்த
महाबलाः மகாபலசாலிகளாகிய
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
लङ्काधिपस्य இலங்கைமன்னனின்

तत् அந்த
वचनं ஆக்கொளைய
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
सर्वं எல்லாவற்றையும்
यथावत् तु கட்டளைப்பிரகாரமே
आतिष्ठन् செய்தார்கள்.

स तान्सर्वान् समादिश्य रावणो राक्षसाधिपः । मन्युशल्यं वहन्दीनः प्रविवेश स्वमालयम् ॥

सः அந்த
राक्षसाधिपः அரக்கவேந்தனாகிய
रावणः ராவணன்
तान् அவர்கள்
सर्वान् யாவரையும்
समादिश्य கட்டளையிட்டனுப்பி

मन्युशल्यं கோபத்தால் மனவே
தனையை
वहन् கொண்டவனாய்
दीनः எளியனாய்
स्वं தனது
आल्यं மாளிகைக்குள்
प्रविवेश போய்ச் சேர்ந்தான்.

ततः स संदीपितकोपवह्निर्निशाचरणामधिपो महाबलः ।

तदेव पुत्रव्यसनं विचिन्तयन्मुहुर्मुहुश्चैव तदा व्यनिश्वसत् ॥ २० ॥

ततः अप்பொழுது
निशाचराणां அரக்கர்களின்
अधिपः மன்னனும்
महाबलः च மகாபலசாலியமாகிய
सः அவன்
तत् அந்த

पुत्रव्यसनं एव புத்திரமரணத்தையே
विचिन्तयन् சிந்தித்துக்கொண்டு
संदीपितकोपवह्निः கோபத்தீழ்முண்டவ
तदा அப்பொழுது [ரூய்
सुहुः सुहुः एव அடிக்கடி
व्यनिश्वसत् பெருமூச்செறிந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 18051

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 3376

त्रिसप्ततितमः सर्गः— எழுபத்துமன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ७३ ॥

ब्रह्मास्त्रवन्धः—ப்ரம்மாஸ்திரத்தால் பந்திப்பது.

ततो हतान्नाक्षसपुङ्गवांस्तान्देवान्तकादित्रिशिरोऽतिकायान् ।

रक्षोगणास्तत्र हतावशिष्टास्ते रावणाय त्वरितं शशंसुः ॥ १ ॥

तस्य அங்கு
हतावशिष्टाः கொல்லப்பட்டு
ते அந்த [எஞ்சிய
रक्षोगणाः ராக்ஷஸகணங்கள்
ततः அப்பொழுது
तान् அந்த
राक्षसपुङ्गवान् ராக்ஷஸோத்தமர்க
ளாகிய

देवान्तकादि- } தேவாந்தகன், திரிசிர
त्रिशिरोऽतिकायान् } ஸ், அதிகாயன் முத
லானவர்களை
हतान् மாண்டவர்களாய்
रावणाय ராவணனிடம்
त्वरितं சீக்கிரமாய்
शशंसुः தெரிவித்தார்கள்.

ततो हतांस्तान्सहसा निशम्य राजा मुमोहाश्रुपरिप्लुताक्षः ।

पुत्रक्षयं भ्रातृवधं च घोरं विचिन्त्य राजा विपुलं प्रदध्यौ

॥ २ ॥

ராஜா	மன்னன்
தான்	அவர்களை
ஹான்	மாண்டவர்களாய்
निशम्य	கேட்டு
सहसा	தகூண்டுமே
मुमोह	மூர்ச்சைகொண்
ततः	பின்னர் [டான்.
ராஜா	அரசன்

घोरं	கொடிய
पुत्रक्षयं	புத்ராசத்தையும்
भ्रातृवधं च	சகோதாமரணத்
विचिन्त्य	நினைத்து [தையும்
अश्रुपरिप्लुताक्षः	கண்களில் நீர் பெரு கியவனும்
विपुलं	மிக அதிகமாய்
प्रदध्यौ	உருகினான்.

ततस्तु राजानमुदीक्ष्य दीनं शोकार्णवे संपरिपुप्लुवानम् ।

रथर्षभो राक्षसराजसूनुस्तमिन्द्रजिद्राव्यमिदं वभाषे

॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது
राक्षसराजसूनुः	ராசூஸமன்னன் புதல்வனும்
रथर्षभः	சிறந்த ரதவீரனுமா கிய
इन्द्रजित् तु	இந்திரஜித்தும்
तं	அந்த
राजानं	மன்னனை

शोकार्णवे	சோகக்கடலில்
संपरिपुप्लुवानं	மூழ்கித்தத்தளித்து
दीनं	பரிதாபநிலையிலிருப்ப வனும்
उदीक्ष्य	கவனித்து
वाचयं	ஒரு சொல்லை
इदं	பின்வருமாறு
वभाषे	சொன்னான்:

न तात मोहं प्रतिगन्तुमर्हसि यत्रेन्द्रजिज्जीवति राक्षसेन्द्र ।

तद्भ्राणनिभिन्नविकीर्णदेहाः प्राणैर्विमृक्तास्समरे पतन्ति

॥ ४ ॥

राक्षसेन्द्र	“அரக்கவேந்தே !
तात	அப்பா !
यव	எங்கு
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
जीवति	உயிருடனிருக்கின்ற னே அங்கு
मोहं	மயக்கத்தை
प्रतिगन्तुं	அடைய

अर्हसि न	தேவரீர் கூடாது
समरे	போரில்
तद्भ्राणनिभिन्न- विकीर्णदेहाः	} அவனது பாணக்க ளால் பிளக்கப்பட்டு சரீரம் சிதறுண்டு
प्राणैः विमुक्ताः	உயிர் பிரிந்தவர்களாய்
पतन्ति	(எவரும்) கீழ்ச்சாய் கின்றனர்.

नेन्द्रारिबाणाभिहतो हि कश्चित्प्राणान्समर्थः समरेऽभिपातुम्

॥ ५ ॥

कश्चित् हि	“எவனும்
समरं	போரில்
इन्द्रारिबाणाभिहतः	இந்திரஜித்தின் பாண ங்களால் தாக்கப்பட்டு

प्राणान्	உயிரை
अभिपातुं	ரக்ஷித்துக்கொள்ள
समर्थः न	வல்லனாகான்,

पश्यद्य रामं सह लक्ष्मणेन मद्वाणनिभिन्नविकीर्णदेहम् ।

गतायुषं भूमितले शयानं शितैः शरैराचितसर्वगात्रम्

॥ ६ ॥

अद्य	“இப்பொழுது
लक्षणेन	லக்ஷ்மணனோடு
सह	கூட
रामं	ராமனை
मद्वाणनिभिन्न-	} எனது பாணங்களால்
विकीर्णदेहं	
	சூலைவுண்டு

शितैः	சூரிய
शरैः	பாணங்களால்
आचितसर्वगात्रं	உடலெங்கும் தைக்கப்
गतायुषं	உயிரிழந்து [பெற்று
भूमितले	மண் தரையில்
शयानं	சாய்ந்துகிடப்பவனாய்
पश्य	பார்ப்பீராக.

इमां प्रतिज्ञां शृणु शक्रशत्रोः सुनिश्चितां पौरुषदैवयुक्ताम् ।

अद्यैव रामं सह लक्ष्मणेन संतर्पयिष्यामि शरैरमोघैः

॥ ७ ॥

शक्रशत्रोः	“இந்திரஜித்தின்
इमां	இந்த
सुनिश्चितां	உறுதியான தும்
पौरुषदैवयुक्तां	பிரபாவமும் தெய்வ
	பலமும் பொருந்தி
प्रतिज्ञां	சபதத்தை [யதுமான
शृणु	கேட்டருள்வீராக :

अद्य एव	இக்கணமே
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடுகூட
रामं	ராமனை
अमोघैः	வீணாகாதவைகளான
शरैः	பாணங்களால்
सन्तर्पयिष्यामि	போதுமென்றவரை
	நிரப்பப்போகின்றேன்.

अद्येन्द्रवैवस्वतविष्णुरुद्रसाध्याभिवैश्वानरचन्द्रसूर्याः ।

द्रक्ष्यन्तु मे विक्रममप्रमेयं विष्णोरिवोद्यं बलियज्ञवाटे

॥ ८ ॥

अद्य	“இப்பொழுது
इन्द्रवैवस्वतविष्णु-	} இந்திரன், யமன், விஷ்ணு, ருத்திரன், சந்திரன், ஸாத்தியர் கள், அச்வினிதேவர் கள், அக்னி, சூரியன் இவர்கள்
रुद्रसाध्याभि-	
वैश्वानरचन्द्रसूर्याः	
बलियज्ञवाटे	பலியின் யாகசாலையில்

विष्णोः इव	விஷ்ணுவின்லுடையது
	போன்றதான
मे	எனது
उद्यं	பயங்கரமான தும்
अप्रमेयं	சுந்திக்க ஓண்ணுதது
विक्रमं	பிரதாபத்தை [மான
द्रक्ष्यन्तु	கண்கூடாய்க்
	காண்டும்.”

स एवमुक्त्वा त्रिदशेन्द्रशत्रुरापृच्छद्य राजानमदीनसत्त्वः ।

समारोहानिलतुल्यवेगं रथं खरश्रेष्ठसमाधियुक्तम्

॥ ९ ॥

अदीनसत्त्वः	சலியா ஆற்றல்
	கொண்ட
त्रिदशेन्द्रशत्रुः	தேவேந்திர சத்ரு
सः	அவன் [வாகிய
एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	சொல்லி
राजानं	மன்னனிடம்
आपृच्छद्य	விடைபெற்றுக்கொண்டு

अनिलतुल्यवेगं	காற்றை நிகர்த்து
	வேகங்கொண்டதும்
खरश्रेष्ठसमाधियुक्तं	} கோவேறுகழுதைக
	விளங்குவ துமான
रथं	ரதத்தில்
समारोह	ஏறினான்.

तमास्थाय महातेजा रथं हरिरथोपमम् । जगाम सहसा तत्र यत्र युद्धं प्रवर्तते ॥ १० ॥

महातेजाः	போற்றல் கொண்ட வனாகிய அவன்	यत्	எங்கு
तं	அந்த	युद्धं	போர்
हरिरथोपमं	சூர்ய ரதத்திற்	प्रवर्तते	நடக்கின்றதோ
रथं	ரதத்தில் [கொப்பான	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு	सहसा	விசைவாய்
		जगाम	புறப்பட்டான்.

तं प्रस्थितं महात्मानमनुजग्मुर्महाबलाः । संहर्षमाणा बहवो धनुःप्रवरपाणयः ॥ ११ ॥

गजस्कन्धगताः केचित्केचित्प्रवरवाजिभिः । ॥ १२ ॥

महाबलाः	மகா பலசாலிகளும்	प्रवरवाजिभिः	சிறந்தகுதிரைகளோடு
धनुःप्रवरपाणयः	சிறந்த வில்லைக் கையி லேந்தியவர்களுமான	संहर्षमाणाः	உதஸாஹங்கொண்ட
बहवः	பலரும்,	केचित्	சிலரும் [வர்களாய்
गजस्कन्धगताः	யானைமீது வீற்றிருப் பவர்களாய்	प्रस्थितं	புறப்படும்
केचित्	சிலரும்,	महात्मानं	மிக்க ஆற்றல்
		तं	அவனை [கொண்ட
		अनुजग्मुः	பின்தொடர்ந்தார்கள்.

प्रासमुद्गरनिखिंशपरश्वधगदाधरः । सुशुण्डिसुद्ररायष्टिशतघ्नीपरिघायुधः ॥ १३ ॥

स शङ्खनिनदैः पूर्णैर्भेरीणां चापि निस्वनैः । जगाम त्रिदशेन्द्रारिर्महासैन्येन वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானும்	सुशुण्डिसुद्ररायष्टि-}	புசுண்டி, முக்கரம்,
त्रिदशेन्द्रारिः	தேவேந்திர சத்ருவு மான்	शतघ्नीपरिघायुधः }	தடி, சதக்னீ, உழ லைத்தடி முதலிய ஆயுதங்களைக் கொ ண்டவனாய்
सः	அவன் (இந்திர ஜித்து)	महासैन्येन	பெரும் சேனையுடன்
प्रासमुद्गरनिखिंश-}	சட்டி, முக்கரம்,	पूर्णैः	நிறைந்த
परश्वधगदाधरः }	கத்தி, கோடரி, கதை, இவைகளை தரித்தவனாய்,	शङ्खनिनदैः च	சங்க முழக்கங்களோ
		भेरीणां	முரசங்களின் [டும்
		निस्वनैः अपि	ஒசைகளோடும்
		जगाम	சென்றான்.

स शङ्खशशिवर्णेन छत्रेण रिपुसूदनः । राजा निशि पूर्णेन नभश्चन्द्रमसा यथा ॥ १५ ॥

रिपुसूदनः	சத்ருசம்ஹாரகனான	नभः	ஆகாயமானது
सः	அவன்	निशि	இரவில்
शङ्खशशिवर्णेन	{ சங்கையும், சந்திரனை யும் நிகர்த்த நிறங் கொண்ட	पूर्णैः चन्द्रमसा	பூர்ணசந்திரனால்
छत्रेण	குடையால்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		रराज	விளங்கினான்.

अवीज्यत ततो वीरो हैमैर्हैपविभूषितैः । चारुचामरमुख्यैश्च मुख्यैः सर्वधनुष्मताम् ॥१६॥

ततः	அப்பொழுது	हेमविभूषितैः च	பொன்னுலலங்கரிக்கப்
सर्वधनुष्मतां	வில்லாளிகளையாவரி		பட்டவைகளுமான
मुख्यैः	சிறந்த	चारुचामरमुख्यैः	அழகிய சிறந்த சாமர
वीरः	சூரானு அவன்		ங்களால்
हैमैः	பொன்னுலானவை	अवीज्यत	வீசப்பெற்றான்.
	களும்		

ततस्त्विन्द्रजिता लङ्का सूर्यप्रतिमतेजसा । रराजाप्रतिवीरेण द्यौरिवाक्येण भास्वता ॥१७॥

ततः	அப்பொழுது	भास्वता	பிரகாசிக்கும்
अप्रतिवीरेण	ஒப்பற்ற வீரனும்	अक्येण	கதிரவனால்
सूर्यप्रतिमतेजसा	சூர்யனுக்கு நிகரான	द्यौः	ஆகாயம்
	பிரதாபசாலியுமான	इय	எவ்வண்ணமோ
इन्द्रजिता तु	இந்திரஜித்தால்		அவ்வண்ணமே
लङ्का	இலங்கைநகர்	रराज	விளங்கிற்று.

स संप्राप्य महातेजा युद्धभूमिमरिन्दमः । स्थापयामास रक्षांसि रथं प्रति समन्ततः ॥१८॥

अरिन्दमः	சத்ருசம்ஹாரகனும்	संप्राप्य	அடைந்து,
महातेजाः	மகாப்பிரதாபவானு	रथं प्रति	ரதத்திற்கு
	மான	समन्ततः	நாற்புறமும்
सः	அவன்	रक्षांसि	அரக்கர்களை
युद्धभूमिं	போர்க்களத்தை	स्थापयामास	நிறுத்தினான்.

ततस्तु हुतभोक्तारं हुतभुवसदृशमभः । जुहाव राक्षसश्रेष्ठो मन्त्रवद्विधिवत्तदा ॥ १९ ॥

ततः	அனந்தரம்	विधिवत्	சாஸ்திரவிதிப்படி
हुतभुवसदृशमभः	அக்னியை நிகர்த்த	मन्त्रवद्	மந்திரத்துடன்
	ஒளிகொண்ட	हुतभोक्तारं	அக்னியில்
राक्षसश्रेष्ठः तु	ராக்ஷஸைத்தலைவன்	जुहाव	ஹோமஞ்செய்யுந்
तदा	அப்பொழுது		றான்.

स हविलांसंस्कारैर्माल्यगन्धपुरस्कृतैः । जुहुवे पावकं तत्र राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥ २० ॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியான	माल्यगन्धपुरस्कृतैः	பூஷ்பங்கள், சந்தனம்
सः	அந்த	हविलांसंस्कारैः	இவைகளைக்கொண்ட
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸைத்தலைவன்	पावकं	ஹவிஸ், பொரி ஆகிய
तत्र	அங்கு	जुहुवे	ஸம்ஸகாரங்களால்
			அக்னியில்
			ஹோமஞ்செய்தான்.

शस्त्राणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः । लोहितानि च वासांसि स्रुवं कार्णायिसं तथा ॥
स तत्रार्थि समास्तीर्य शरपत्रैः सतोमरैः । छागस्य कृष्णवर्णस्य गलं जग्राह जीवतः ॥

ச:	அவன்
तव	அங்கு
शरपत्नौ	சஸ்திரங்கனையும்
शरपत्न्याणि	நாணல் இலைகளையும்
विभीतकाः	தான்றி
सनिधः अथ	சமித்தனுகளையும்
लोहितानि	சிவந்த
वासांसि च	வஸ்திரங்கனையும்
काष्णायसं	கரிய இரும்பாலான
सूचं तथा	கரண்டியையும்

सतोमरैः	தோமரங்களோடு கூடின
शरपत्नैः	நாணல் இலைகளாலும்
अग्निं	அக்னிக்கு
समास्तौथ	சுற்றிப் பரப்பிவிட்டு
जीवितः	உயிரோடிருக்கும்
कृष्णवर्णस्य	கருநிறக்கொண்ட
छागस्य	ஓர் ஆட்டினது
गलं	கழுத்தை
जग्राह	(அறுத்து) எடுத்துக் கொண்டான்.

सकृदेव समिद्धस्य विधूमस्य महार्चिषः । बभूवुस्तानि लिङ्गानि विजयं यान्यदर्शयन् ॥

विधूमस्य	புகையற்ற
महार्चिषः	அக்னியானது
सकृत् एव	ஒரு தடவையே
समिद्धस्य	ஓமஞ்செய்யப்பட்ட
यानि	எந்த [வுடன்

लिङ्गानि	சூறிகள்
बभूवुः	உண்டாயினவோ
तानि	அவைகள்
विजयं	வெற்றியை
अदर्शयन्	சூசிப்பித்தன.

प्रदक्षिणावर्तशिखस्तप्तकाञ्चनसन्निभः । हविस्तत्प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥२४॥

पावकः	அக்னிபகவான்
उत्थितः	வெளிவந்தவராய்
प्रदक्षिणावर्तशिखः	வலமாய் வரும் ஜ்வாலையெண்ணு

तप्तकाञ्चनसन्निभः	சுத்தப்பொண்ணை
तत्	அந்த [நிகர்த்தவராய்
हविः	ஹவிஸ்ஸை
स्वयं	நேரிலேயே
प्रतिजग्राह	வாங்கிக்கொண்டார்.

सोऽन्नमाहारयामास ब्राह्ममस्त्रविशारदः । धनुश्चात्मरथं चैव सर्वं तत्राभ्यमन्त्रयत् ॥२५॥

अस्त्रविशारदः	அஸ்திரப்பயிற்சியில் நிபுணனாகிய
सः	அவன்
ब्राह्मं अन्नं	பிரம்மாஸ்திரத்தை
आहारयामास	அழைத்தான்;

तव	அவன்
धनुः च	வில்லையும்
आत्मरथं च	தனது ரதத்தையும்
सर्वं एव	எல்லாவற்றையுமே
अभ्यमन्त्रयत्	அபிமந்திரித்தான்.

तस्मिन्नाहूयमानेऽस्त्रे हूयमाने च पावके । सार्कग्रहेन्दुनक्षत्रं वितत्रास नभःस्थलम् ॥२६॥

तस्मिन् अस्त्रे	அந்த அஸ்திரம்
आहूयमाने	அழைக்கப்படும் பொழுதும்
पावके	அக்னிபகவான்
हूयमाने च	ஹோமஞ்செய்யப்படும் பொழுதும்

नभःस्थलं	ஆகாயமானது
सार्कग्रहेन्दु- नक्षत्रं	} சூரியன், கிரஹங்கள், சந்திரன், நக்சத் திரங்கள் இவை களோடுகூட நடுக்கிற்று.
वितत्रास	விரிப்பதற்கு.

स पावकं पावकदीप्ततेजा हुत्वा महेन्द्रप्रतिमप्रभावः ।

स चापवाणासिरथाश्वसूतः खेऽन्तर्दधे राक्षसराजसूनुः

॥ २७ ॥

पावकदीप्ततेजाः	{ अக்னிபோல் ஜ்வலிக் கும் தேஜஸுடை யவனும்	पावकं हुत्वा	அக்னியில் ஹோமம் செய்த பிறகு,
महेन्द्रप्रतिम- प्रभावः	{ தேவேந்திரனுக்கு நிக ரான பிரபாவசாலி யுமான	सचापवाणासि- रथाश्वसूतः	வில், பாணம், கத்தி, ரதம், குதிரைகள், சாரதி இவைகளு டன்கூட
सः	அந்த	खे	ஆகாயத்தில்
राक्षसराजसूनुः	ராசூஸமன்னன் புதல்வன்	अन्तर्दधे	மறைந் துவிட்டான்.

ततो ह्यरथाकीर्णं पताकाध्वजशोभितम् । निर्ययौ राक्षसबलं नर्दमानं युयुत्सया ॥ २८ ॥

ततः	அப்பொழுது	पताकाध्वज- शोभितं	நிசான்கள், கொடிகள் இவைகளால் விளங் குவதாய்
राक्षसबलं	அரக்கச்சேனை	युयुत्सया	யுத்தஉத்ஸாஹத்தால்
ह्यरथाकीर्णं	{ குதிரைகள், ரதங்கள் இவைகளால் நிறைந் ததாய்	नर्दमानं	கத்திக்கொண்டு
		निर्ययौ	சென்றது.

अशोभत बलं घोरं किङ्किणीशतनादितम्

॥ २९ ॥

किङ्किणीशतनादितं	பல சதங்கைகளின் ஒசைகொண்ட	घोरं	பயங்கரமாய்
बलं	சேனையானது	अशोभत	விளங்கிற்று.

ते शरैर्बहुभिश्चित्रैस्तीक्ष्णवैगेरैरुद्धृतैः । तोमरैरद्भुशैश्चापि वानराञ्छ्वनुराहवे ॥ ३० ॥

आहवे	போரில்	बहुभिः	பல
ते	அவர்கள்	शरैः	கணைகளாலும்
तीक्ष्णवैगैः	கடும்வேகமுற்றவை களும்	तोमरैः च	தோமரங்களாலும்
अलंकृतैः	அலங்கரிக்கப்பட்டு	अद्भुशैः अपि	அங்குசங்களாலும்
चित्तैः	அழகியவைகளுமான	वानरान्	வானரர்களை
		जघ्नुः	புடைத்தார்கள்.

रावणिस्तु ततः क्रुद्धस्तान्निरीक्ष्य निशाचरान् । हृष्टा भवन्तो युद्धयन्तु वानराणां जिघांसया ॥

ततः	அப்பொழுது	भवन्तः	‘நீங்கள்
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட	हृष्टाः	உத்ஸாஹங்கொண்ட வர்களாய்
रावणिः तु	ராவணன் புதல்வனும்	वानराणां	குாங்குளை
तान्	அந்த	जिघांसया	கொல்லத் துணிவுடன்
निशाचरान्	அரக்கர்களை	युध्यन्तु	போர்புரியுங்கள்’
निरीक्ष्य	பார்த்து		என்றான்.

ततस्ते राक्षसाः सर्वे नर्दन्तो जयकाङ्क्षिणः । अभ्यवर्षस्ततो घोरान्वानराञ्छ्वरवृष्टिभिः॥

ततः	அதனால்
ते	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	யாவரும்
जयकाङ्क्षिणः	வெற்றியைக்கோரிய வர்களாய்

नर्दन्तः	கர்ஜித்துக்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது
घोरान्	பயங்கரர்களான
वानरान्	வானரர்களை
शखृष्टिभिः	சுமாரிகளால்
अभ्यवर्षन्	பொழிந்தார்கள்.

स तु नालीकनाराचैर्गदाभिर्मुसलैरपि । रक्षोभिः संवृतः संख्ये वानरान्विचकर्त ह ॥ ३३ ॥

सः तु	அவனும்
संख्ये	போரில்
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
संवृतः	சூழப்பட்டவனும்
वानरान्	வானரர்களை

नालीकनाराचैः	} நாலீகபாணங்களா லும் நராசபாணங் களாலும்
गदाभिः	
मुसलैः अपि	கதைகளாலும்
विचकर्त ह	உலக்கைகளாலும் சேதித்தான்.

ते वध्यमानाः समरे वानराः पादपायुधाः । अभ्यद्रवन्त सहिता रावणिं रणकर्कशम् ॥

ते	அந்த
पादपायुधाः	மாங்களை ஆயுதங் களாய்க்கொண்ட
वानराः	வானரர்கள்
समरे	போரில்

वध्यमानाः	புடைக்கப்பட்டவர் களாய்
सहिताः	யாவருமொன்றுகூடி
रणकर्कशं	போரில் வல்லவனாகிய
रावणिं	இந்திரஜித்தை
अभ्यद्रवन्त	எதிர்த்தார்கள்.

इन्द्रजित्तु ततः क्रुद्धो महातेजा महाबलः । वानराणां शरीराणि व्यथमद्रावणात्मजः॥३५॥

ततः	அப்பொழுது
महातेजाः	ஆண்மை மிக்கவனும்
महाबलः	ஆற்றல் மிகுந்தவனும்
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வனு மரண

इन्द्रजित्तु	இந்திரஜித்தும்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டு
वानराणां	வானரர்களின்
शरीराणि	சீரங்களை
व्यथमन्	சிதறவடித்தான்.

शरेणैकेन च हरीन्व पञ्च च सप्त च । विभेद समरे क्रुद्धो राक्षसान्संप्रहर्षयन् ॥ ३६ ॥

क्रुद्धः	சினங்கொண்டுவன்
समरे	போரில்
राक्षसान्	அரக்கர்களை
संप्रहर्षयन्	உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொண்டு
एकेन च	ஒரே

शरेण	பாணத்தினால்
हरीन्	வானரர்களை
पञ्च	ஐந்து
सप्त च	ஏழும்
नच च	ஒன்பதுமாக
विभेद	பிளந்தான்.

स शरैः सूर्यसङ्काशैः शतकुम्भविभूषितैः । वानरान्समरे वीरः प्रमथाथ सुदुर्जयः ॥३७॥

समरे	போரில்
सुदुर्जयः	வெல்லற்கரிய
वीरः	சூரான
सः	அவன்
सूर्यसङ्काशैः	சூர்யனை நிகர்த்தவை களும்

शतकुम्भविभूषितैः	பொன்னுலலங்கரிக்க ப்பட்டவைகளுமான
शरैः	பாணங்களால்
वानरान्	வானரர்களை
प्रमथाथ	தவம்சப்படுத்தினன்.

ते भिन्नगात्राः समरे वानराः शरपीडिताः । पेतुर्मथितसङ्कल्पाः सुरैरिव महासुराः ॥३८॥

समरे	போரில்
शरपीडिताः	பாணங்களால் தாக்கப்பட்டு
भिन्नगात्राः	உடல்பிளவுண்டவர் களான
ते	அந்த

वानराः	வானரர்கள்
मथितसङ्कल्पाः	உணர்வற்றவர்களாய்
सुरैः	தேவர்களால்
महासुराः	அஸுரோத்தமர்கள்
इव	எவ்வாறே அவ்வாறே
पेतुः	விழுந்து விட்டார்கள்.

तं तपन्तमिवादित्यं घोरैर्वाणगभस्तिभिः । अभ्यधावन्त संक्रुद्धाः संयुगे वानरर्षभाः ॥३९॥

संयुगे	போரில்
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்
संक्रुद्धाः	மிகச்சினந்தவர்களாய்
आदित्यं इव	சூரியனைப்போன்று
घोरैः	கொடும்

वाणगभस्तिभिः	பாணங்களான கிரணங்களால்
तपन्तं	எரிக்கும்
तं	அவனை
अभ्यधावन्त	எதிர்த்தார்கள்.

ततस्तु वानराः सर्वे भिन्नदेहा विचेतसः । व्यथिता विद्रवन्ति स्म रुधिरेण समुक्षिताः ॥

ततः	அப்பொழுது
वानराः	வானரர்கள்
सर्वे तु	யாவரும்
भिन्नदेहाः	சரீரம் பிளவுண்டு
रुधिरेण	ரத்தத்தால்

समुक्षिताः	நனைந்தவர்களாய்
विचेतसः	அறிவு கலங்கியவர் களாய்
व्यथिताः	தபித்துக்கொண்டு
विद्रवन्ति स्म	ஒடினார்கள்.

रामस्यार्थे पराक्रम्य वानरास्त्यक्तजीविताः । नर्दन्तस्तेऽभिवृत्तास्तु समरे सशिलायुधाः ॥

ते	அந்த
वानराः तु	வானரர்களும்
रामस्य अर्थे	ஸ்ரீராமருக்காக
त्यक्तजीविताः	உயிரையும் மதியாத வர்களாய்

सशिलायुधाः	{ பாறைகளை ஆயுதம் களாய்க் கொண்டவர் களாய்
नर्दन्तः	கர்ஜித்துக்கொண்டு
समरे	போரில்
पराक्रम्य	ஆகரமித்து
अभिवृत्ताः	எதிர்த்தார்கள்.

ते द्रुमैः पर्वताग्रैश्च शिलाभिश्च प्लवङ्गमाः । अभ्यवर्षन्त समरे रावणिं पर्यवस्थिताः ॥४२॥

ते	அந்த	பर्वதாழை: ச	மலைச்சிகரங்களா லும்
புலவங்குமா:	வானரர்கள்	துமே:	மரங்களா லும்
சமரே	போரில்	சிலாபி: ச	பாறைகளா லும்
ராவிணி	இந்திரஜித்தை	அப்யவர்ஷந்த	வாஷித்தார்கள்.
பர்யவஸ்திதா:	கிட்டியவர்களாய்		

तद्गुमाणां शिलानां च वर्षं प्राणहरं महत् । व्यपोहत महातेजा रावणिः समितिञ्जयः ॥४३॥

महातेजा:	மிகப்பிரதாபசாலியும்	சிலானாं ச	பாறைகளுடையவும்
சமதிஞய:	யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுபவனுமான	तत्	அந்த
ராவிணி:	இந்திரஜித்து	பாணஹர்	உயிரைமாய்க்கவல்ல
துமாணா்	மரங்களுடையவும்	महत् वर्षं	பெரும் வாஷத்தை
		व्यपोहत	தடுத்தாவிட்டான்.

ततः पावकसङ्काशैः शरैराशीविषोपमैः । वानराणामनीकानि विभेद समरे प्रभुः ॥ ४४ ॥

சமரே	போரில்	आशीविषोपमै:	சர்ப்பத்திற்கொப் பானவைகளுமான
புபு:	வல்லாசூகிய அவன்	शरै:	பாணங்களால்
தத:	அப்பொழுது	वानराणां	வானரர்களின்
பாவகசங்காசை:	அக்னியை நிகர்த்த வைகளும்த	अनीकानि	சேனைகளை
		विभेद	தூளைத்தான்.

अष्टादशशरैस्तीक्ष्णैः स विद्ध्वा गन्धमादनम् । विव्याध नवभिश्चैव नलं दूरादवस्थितम् ॥

ச:	அவன்	दूरात्	தூரத்தில்
गन्धमादनं	கந்தமாதனை	अवस्थितं	இருக்கும்
தீக்ஷை:	கூரிய	नलं च एव	நளையும்த
அஷ்டாடசசரே:	பதினெட்டு பாணங்க	नवभिः	ஒன்பதுகளால்
வித்துவா	தூளைத்து [ளால்	विष्याथ	எய்தான்.

सप्तभिस्तु महावीर्यो मैन्द्रं मर्मविदारणैः । पञ्चभिर्विशिखैश्चैव गजं विव्याध संयुगे ॥४६॥

महावीर्यै:	மகாவீர்யசாலியான அவன்	सप्तभिः	ஏழு
சயுயு	போரில்	विशिखैः तु	கணைகளா லும்
மென்ட்	மைந்தனை	गजं	கஜனை
மர்மவிதாரணை:	மர்மத்தை பிளக்கும்	पञ्चभिः च एव	ஐந்துகளா லும்
		विष्याथ	எய்தான்.

जाम्बवन्तं तु दशभिर्नीलं त्रिशङ्गिरेव च । सुग्रीवमृषभं चैव सोऽङ्गदं द्विविदं तथा ॥

घोरैर्दत्तवैरैस्तीक्ष्णैर्निष्प्राणानकरोत्तदा

॥ ४७ ॥

तदा	அப்பொழுது
सः	அவன்
जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானை
दशभिः तु	பத்துகளாலும்
नीलं एव	நீலனையும்
सुग्रीवं च	சுகிரீவனையும்
ऋषभं एव	ரிஷபனையும்
अङ्गदं	அங்கதனையும்,
द्विविदं तथा	தவிதனையும்

दत्तवैरैः	வரமாய் பெற்றவைக
तीक्ष्णैः	கூரியவைகளும் [நரும்
घोरैः	பயங்கரமானவைகளு மான
त्रिशङ्गिः च	{ முப்பதுகளாலும் (முப்பது பாணங்க ளாலும்)
निष्प्राणान्	செயலற்றவர்களாய்
अकरोत्	செய்தான்.

अन्यानपि तदा मुख्यान्वानरान्वहुभिः शरैः । अर्दयामास संक्रुद्धः कालाग्रिरिव मूर्च्छितः ॥

संक्रुद्धः	சினங்கொண்ட அவன்
तदा	அப்பொழுது
मूर्च्छितः	மூண்ட
काटाग्रिः इव	பிரளயகரலத்தீ
बहुभिः	பல [போன்றவனாய்

शरैः	பாணங்களால்
अन्यान्	மற்ற
वानरान्	வானர
मुख्यान् अपि	தலைவர்களையும்
अर्दयामास	துன்புறுத்தினான்.

स शरैः सूर्यसङ्काशैः सुमुक्तैः शीघ्रगामिभिः । वानराणामनीकानि निर्ममन्थ महारणे ॥

सः	அவன்
महारणे	பெரும்போரில்
सूर्यसङ्काशैः	சூரியனை நிகர்த்தவை களும்
सुमुक्तैः	நன்கு விடப்பெற்ற வைகளும்

शीघ्रगामिभिः	விரைந்து செல்லு கின்றவைகளுமான
शरैः	பாணங்களால்
वानराणां	வானரர்களுடைய
अनीकानि	சேனைகளை
निर्ममन्थ	நாசப்படுத்தினான்.

आकुलां वानरीं सेनां शरजालेन मोहिताम् । हृष्टः स परया प्रीत्या ददर्श क्षतजोक्षिताम् ॥

सः	அவன்
वानरीं	வானர
सेनां	சேனையை
शरजालेन	பாணஜாலத்தால்
आकुलां	சிதருண்டு

क्षतजोक्षितां	ரத்தத்தால் நனைந்து
मोहितां	உணர்வற்றதாய்
हृष्टः	களிப்புற்றவனாய்
परया	மிக
प्रीत्या	திருப்தியோடு
ददर्श	பார்த்தான்.

पुनरेव महातेजा राक्षसेन्द्रात्मजो बली । ससर्ज बाणवर्षं च शस्त्रवर्षं च दारुणम् ॥५१॥

महातेजाः	ஆண்மை மிக்கவனும்
बली	பலசாலியுமான
राक्षसेन्द्रात्मजः	ராக்ஷஸமன்னன்
पुनः एव	மீளவும் [புதல்வன்

बाणवर्षं च	சரமாரியையும்
दारुणं	கொடிய
शस्त्रवर्षं च	ஆயுதஜாலத்தையும்
ससर्ज	விடுத்தான்.

ममर्द वानरानीकमिन्द्रजिच्चरितो बली

॥ ५१ ॥

बली पलசாலியான
इन्द्रजित् இந் திரஜித்து
चरितः வேகமுற்றவனாய்

वानरानीकं வானரசேனையை
ममर्द சின்னாபின்னமாக்கி
னான்.

स्वसैन्यमुत्सृज्य समेत्य तूर्णं महारणे वानरवाहिनीषु ।
अदृश्यमानः शरजालमुग्रं वर्षष नीलाम्बुधरो यथाम्बु

॥ ५२ ॥

महारणे பெரும் போரில்
स्वसैन्यं தனது சேனையை
उत्सृज्य விட்டுவிட்டு
तूर्णं விரைவில்
समेत्य அணுகிவந்து
अदृश्यमानः கட்டிலனாகாதவனாய்
वानरवाहिनीषु வானரசேனைகளில்

उग्रं பயங்கரமான
शरजालं பாணசமூகத்தை
नीलाम्बुधरो: கரியமேகம்
अम्बु நீரை
यथा எவ்வண்ணமோ
अव्ववண்ணமே
वर्षष வர்ஷித்தான்.

ते शक्रजिह्वाणविशीर्णदेहा मायाहता विस्वरमुन्नदन्तः ।
रणे निपेतुर्हरयोऽद्रिकल्या यथेन्द्रवज्राभिहता नगेन्द्राः

॥ ५४ ॥

ते अந்த
अद्रिकल्या: மலைக்கொப்பானவர்
களான
हरयः வானரர்கள்
रणे போரில்
शक्रजिह्वाण- } இந் திரஜித்தின் பாண
विशीर्णदेहा: } ங்களால் சரீரம் பிள
வுண்டவர்களாய்

मायाहता: மாயையால் தாக்கப்
विस्वरं விகாரமாய் [ப்பட்டு
उन्नदन्तः அலறுகின்றவர்களாய்
इन्द्रवज्राभिहता: இந் திரனது வஜ்ராயு
தத்தால் தாக்கப்பட்ட
नगेन्द्राः மாமலைகள்
यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
निपेतु: கீழ்ச்சாயந்தார்கள்.

ते केवलं संदृश्युः शिताग्रान्बाणात्रणे वानरवाहिनीषु ।
मायानिगूढं तु सुरेन्द्रशत्रुं न चावृतं राक्षसमभ्यपश्यन्

॥ ५५ ॥

रणे போரில்
ते அவர்கள்
वानरवाहिनीषु வானரசேனைகளில்
शिताग्रान् கூரிய னுனிகளுற்ற
बाणान् பாணங்களை
केवलं மாத்திரம்
संदृश्युः கண்டார்கள்.

मायानिगूढं மாயையால் மறைக்க
ப்பட்டு
आवृतं கட்டிலனாகாதிருந்த
सुरेन्द्रशत्रुं தேவேந்திரசத்ரு
வாகிய
राक्षसं तु அரக்கனையோவெனில்
अभ्यपश्यन् காணவில்லை.

ततः स रक्षोधिपतिर्महात्मा सर्वा दिशो बाणगणैः शिताग्रैः ।
प्रच्छादयामास रविप्रकाशैर्विषादयामास च वानरेन्द्रान् ॥ ५६ ॥

ततः	அப்பொழுது	बाणगणैः	சரஜாலங்களால்
सः	அந்த	सर्वाः	எல்லா
महात्मा	ஆற்றல் மிகுந்த	दिशः	திசைகளையும்
रक्षोधिपतिः	ராக்கூஸத்தலைவன்	प्रच्छादयामास	மறைத்தான்.
शिताग्रैः	கூரிய நுனிகளுற்ற வைகளும்	वानरेन्द्रान् च	வானாத்தலைவர் களையும்
रविप्रकाशैः	சூரியஒளிகொண்ட வைகளுமான	विषादयामास	துன்புறுத்தினான்.

स शूलनिर्खिशपरश्वधानि व्याविध्य दीप्तानलसन्निभानि ।
सविस्फुलिङ्गोज्ज्वलपावकानि ववर्ष तीव्रं पुवगेन्द्रसैन्ये ॥ ५७ ॥

सः	அவன்	शूलनिर्खिश- परश्वधानि	} சூலங்கள், கத்திகள், கோடரிகள் இவை களை
दीप्तानल- सन्निभानि	ஜ்வலிக்கும் அக்னிக் கொப்பானவைகளும்	व्याविध्य पुवगेन्द्रसैन्ये	
सविस्फुलिङ्गो- ज्ज्वलपावकानि	பொறிகளோடும் ஜ்வா லைகளோடும் கூடிய அக்னியைக்கொண் டவைகளுமான	तीव्रं ववर्ष	கொடுமையாய் வரஷித்தான்.

गदाश्च शक्तीः परिधं शतघ्नीवर्ष तीव्रं पुवगेन्द्रसैन्ये ॥ ५८ ॥

पुवगेन्द्रसैन्ये	வானாமன்னன் சேனையில்	परिधं	உழலைத்தடியையும்
गदाः	கதைகளையும்	शतघ्नीः च	சதக்னி ஆயுதங்களை
शक्तीः	வேல்களையும்	तीव्रं	கொடுமையாய் [யும்
		ववर्ष	வரஷித்தான்.

ततो ज्वलनसङ्काशैः शरैर्वानरयूथपाः । ताडिताः शक्रजिह्वाणैः प्रफुल्ला इव किंशुकाः ॥

ततः	அப்பொழுது	शक्रजिह्वाणैः	இந்திரஜித்தின் பாணங்களால்
धानरयूथपाः	வானாச்சேனைத் தலைவர்கள்	ताडिताः	அடிக்கப்பட்டவர் களாய்
ज्वलनसङ्काशैः	அக்னியை நிகர்த்த வைகளும்	प्रफुल्लाः	பூத்த
शरैः	கொடியவைகளுமான	किंशुकाः	பூவரசுமரங்கள்
		इव	போலிருந்தனர்.

तेऽन्योन्यमभिसर्पन्तो निनदन्तश्च विस्वरम् । राक्षसेन्द्रास्त्रनिर्भिन्ना निपेतुर्वानरर्षभाः ॥

ते
வானரர்ஷபா:
राक्षसेन्द्रास्त्र-
निर्भिन्ना: }
வண்டு

अन्योन्यं
अभिसर्पन्तः
विस्वरं
निनदन्तः च
निपेतुः

ஒருவரையொருவர்
தழுவிக்கொண்டு
விகாரக்குரலுடன்
கத்துகின்றவர்களாய்
விழுந்தார்கள்.

उदीक्षमाणा गगनं केचिन्नेत्रेषु ताडिताः । शरैर्विदिशुरन्योन्यं पेतुश्च जगतीतले ॥ ६१ ॥

गगनं
उदीक्षमाणा:
केचित्
शरैः
नेत्रेषु

ஆகாயத்தை
பார்த்துக்கொண்டிருந்த
சிலர்
பாணங்களால்
கண்களில்

ताडिताः
अन्योन्यं
विविशुः
जगतीतले च
पेतुः

தாக்கப்பட்டவர்களாய்
ஒருவரையொருவர்
மோதிக்கொண்டார்
பூகலத்திலும் [கள்.
விழுந்தார்கள்.

हनुमन्तं च सुग्रीवमङ्गदं गन्धमादनम् । जाम्बवन्तं सुषेणं च वेगदशिनमेव च ॥ ६२ ॥
मैन्दं च द्विविदं नीलं गवाक्षं गजगोमुखौ । केसरिं हरिलोमानं विचुद्वंष्ट्रं च वानरम् ॥
सूर्याननं ज्योतिमुखं तथा दधिमुखं हरिम् । पावकाक्षं नलं चैव कुमुदं चैव वानरम् ॥
प्रासैः शूलैः शितैर्वाणैरिन्द्रजिन्मन्त्रसंहितैः । विव्याध हरिशार्दूलान्सर्वास्तात्राक्षसोत्तमः ॥

राक्षसोत्तमः
इन्द्रजित्
मन्त्रसंहितैः
शितैः
बाणैः
प्रासैः
शूलैः
हनुमन्तं च
सुग्रीवं
अङ्गदं
गन्धमादनं
जाम्बवन्तं च
सुषेणं च
वेगदशिनं एव
मैन्दं च
द्विविदं
नीलं
गवाक्षं

ராஷ்டிரேஸாத்தமனாகைய
இந்திரஜித்து
மந்திரத்தால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட
கூரிய
பாணங்களாலும்
ஈட்டிகளாலும்
சூலங்களாலும்
ஹனுமாரையும்
சுகரீவனையும்
அங்கதனையும்
கந்தமாதனையும்
ஜாம்பவந்தரையும்
ஸுவேணரையும்
வேகதர்சியையும்
மைந்தனையும்
த்விவிதனையும்
நீலனையும்
கவாஷ்டிரேஸையும்

गजगोमुखौ
केसरिं
हरिलोमानं
वानरं
विचुद्वंष्ट्रं
सूर्याननं
ज्योतिमुखं च
हरिं
दधिमुखं तथा
पावकाक्षं च
नलं एव
वानरं
कुमुदं एव
ताम्
हरिशार्दूलान्
सर्वात्र
विव्याध

கஜனையும் கோமுக
கேஸரியையும் [னையும்
ஹரிலோமனையும்
வானரனாகைய
விசுதவ்ஷ்டிர
னையும்
சூர்யன்போன்ற
முகமுடைய
ஜ்யோதிமுகனையும்
வானரனாகைய
ததிமுகனையும்
பாவகாஷ்டிரையும்
நளனையும்
வானரனாகைய
குமுதனையும்
அந்த
வானரோத்தமர்கள்
யாவரையும்
தாக்கினான்.

स वै गदाभिर्हरियूथमुख्यान्निर्भिद्य बाणैस्तपनीयपुङ्खैः ।

ववर्ष रामं शरवृष्टिजालैः सलक्ष्मणं भास्कररश्मिकल्पैः

॥ ६६ ॥

ச: அவன் (இந்திரஜித்த) |
 गदाभिः கதைகளாலும் |
 तपनीयपुङ्खैः பொன் பிழிகளுடைய |
 बाणैः वै பாணங்களாலும் |
 हरियूथमुख्यान् வானரசேனைத்தலைவர் |
 கலை

निर्भिद्य காயப்படுத்திவிட்டு, |
 सलक्ष्मणं லக்ஷ்மணரோடுகூட |
 रामं ஸ்ரீராமரை |
 भास्कररश्मिकल्पैः சூரியகிரணங்களுக்கொப்பாகிய |
 शरवृष्टिजालैः சாஜாலமாரிகளால் |
 ववर्ष வர்ஷித்தான்.

स बाणवर्षैरभिवर्ष्यमाणो धारानिपातानिव तानचिन्त्य ।

समीक्षमाणः परमाद्भुतश्री रामस्तदा लक्ष्मणमित्युवाच

॥ ६७ ॥

परमाद्भुतश्रीः { अत्थ्यासंशयकरमान् |
 अमातुஷ்யசக்தி |
 படைக்கப்பெற்ற |
 ச: அந்த |
 रामः ஸ்ரீராமர் |
 बाणवर्षैः பாணவர்ஷங்களால் |
 अभिवर्ष्यमाणः வர்ஷிக்கப்படுகின்ற |
 तान् அவைகளை [வராய்

धारानिपातान् மழைத்தாரைகளை |
 इव எப்படியோ அப்படி |
 अचिन्त्य லட்சியம் செய்யாது, |
 तदा அப்பொழுது |
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை |
 समीक्षमाणः நோக்கியவராய் |
 इति பின்வருமாறு |
 उवाच சாற்றியருளினார் :

असौ पुनर्लक्ष्मणं राक्षसेन्द्रो ब्रह्मास्त्रमाश्रित्य सुरेन्द्रशत्रुः ।

निपातयित्वा हरिसैन्यमुग्रमस्माञ्छरैरर्दयति प्रसक्तः

॥ ६८ ॥

लक्ष्मण “ लक्ष्मण ! |
 असौ இந்த |
 सुरेन्द्रशत्रुः தேவேந்திரசக்த |
 தருவான |
 राक्षसेन्द्रः पुनः அரக்கத்தலைவனே, |
 ब्रह्मास्त्रं பிரம்மாஸ்திரத்தை |
 आश्रित्य கைக்கொண்டு

उग्रं பயங்கரமான |
 हरिसैन्यं வானரசேனையை |
 निपातयित्वा நாசப்படுத்தி |
 अस्त्रान् நம்மையும் |
 प्रसक्तः எதிர்த்தவனாய் |
 शरैः பாணங்களால் |
 अर्दयति துன்புறுத்துகிறான்.

स्वयम्भुवा दत्तवरो महात्मा स्वमास्थितोऽन्तर्हितभीमकायः ।

कथं नु शक्यो युधि नष्टदेहो निहन्तुमद्येन्द्रजिदुद्यतास्त्रः

॥ ६९ ॥

उद्यतास्त्रः அஸ்திரங்களைக்கொண்ட |
 इन्द्रजित् இந்திரஜித்து |
 स्वयम्भुवा பிரம்மதேவரால்

दत्तवरः வரங்கள் அளிக்கப்பெற்றவன்; |
 महात्मा பேராற்றல்கொண்ட |
 वनः வன்;

अन्तर्हित- } भीमकायः }	பெருந்தேகத்தை தெ ரியாது மறைத்துக் கொண்டு	अद्य नद्यदेहः युधि कथं	இப்பொழுது கட்புலனாகா சீரமு போரில் [டைய அவன் எவ்விதம்
खं आस्थितः उ	ஆகாயத்தில் இருக்கின்றான் ; அப்படியிருப்பதால்	निहन्तुं शक्यः	கொல்ல சா த்ய னாவான் ?

मन्ये स्वयम्भूर्भगवानचिन्त्यो यस्यैतदन्नं प्रभवश्च योऽस्य ।

बाणावपातांस्त्वमिहाद्य धीमन्यया सहान्वयग्रमनाः सहस्र

॥ ७० ॥

धीमन् एतत् अन्नं अस्य यः प्रभवः च यस्य भगवान्	“ நுண்ணறிவாளா ! இந்த அஸ்திரமும் இவனுடைய எதுவோ அந்த மகிமையும் யாருடையதோ அந்த ஷாட்குண்பரிபூர்ண ராகிய	इह मन्ये अद्य स्वं मया सह बाणावपाताम् अव्यग्रमनाः सहस्र	இவ்விஷயத்தில் (நான் ஒன்று விளங்க) விளம்புகிறேன். இப்பொழுது நீ என்னுடன் கூட பாணவீழ்ச்சிகளை மனக்கலக்கமுறாதவ னாய் பொறுத்துக்கொள் வராயாக.
स्वयंभूः अचिन्त्यः	பிரம்மதேவர் நினைத்தற்கரியவர்.		

प्रच्छादयत्येष हि राक्षसेन्द्रः सर्वा दिशः सायकवृष्टिजालैः ।

एतच्च सर्वं पतिताद्यशूरं न भ्राजते वानरराजसैन्यम्

॥ ७१ ॥

एषः राक्षसेन्द्रः हि सायकवृष्टिजालैः दिशः सर्वाः प्रच्छादयति	“ இந்த ராக்கூஸத்தலைவனோ மிசூந்த சரமாரிகளால் தீசைகள் யாவற்றையும் மறைக்கின்றான்.	एतत् वानरराजसैन्यं सर्वं च पतिताद्यशूरं भ्राजते न	இந்த வானரமன்னன் எல்லாமும் [சையம் சிறந்த தலைவர்கள் வீழ்த்தப்பெற்றதாய் கனையிழந்திருக்கிறது.
---	--	---	--

आवां तु दृष्ट्वा पतितौ विसंज्ञौ निवृत्तयुद्धौ गतरोषहर्षौ ।

ध्रुवं प्रवेक्ष्यत्यमरारिवासमसौ समादाय रणाग्रलक्ष्मीम्

॥ ७२ ॥

असौ आवां तु निवृत्तयुद्धौ गतरोषहर्षौ	“ இவன் நம்மிருவரையும் போரில் சோரவிட்டு கோபமும் சந்தோஷ முமற்று	दृष्ट्वा रणाग्रलक्ष्मीं समादाय अमरारिवासं प्रवेक्ष्यति ध्रुवम्	பார்த்து போரில் சிறந்த வீர லக்ஷ்மியை கைக்கொண்டு தேவசக்திருக்கலின் செல்வான். [நகருக்கு இது திண்ணம்.”
विसंज्ञौ पतितौ	உணர்விழந்து கீழ்விழுந்தவர்களாய்		

ततस्तु ताविन्द्रजिदस्त्रजालैर्वभूवतुस्तत्र तथा विशस्तौ ।

स चापि तौ तत्र विदर्शयित्वा ननाद हर्षाच्युधि राक्षसेन्द्रः

॥ ७३ ॥

ततः	அப்பொழுது
तौ तु	அவ்விருவர்களும்
तत्र	அவ்விடத்தில்
इन्द्रजिदस्त्रजालैः	இந்திரஜித்தின் பாண சமூகங்களால்
विशस्तौ	பீடிக்கப்பட்டவர்
बभूवतुः	ஆனார்கள். [களாக
सः	அந்த

राक्षसेन्द्रः च	அரக்கத்தலைவனும்
तत्र	அப்பொழுது
युधि	போரில்
तौ अपि	அவ்விருவர்களையும்
तथा	அவ்வண்ணமாய்
विदर्शयित्वा	கவனித்து
हर्षात्	ஆனந்தத்தால்
ननाद	கர்ஜித்தான்.

स तत्तदा वानरसैन्यमेवं रामं च सङ्ख्ये सह लक्ष्मणेन ।

विषादयित्वा सहसा विवेश पुरीं दशग्रीवभुजाभिगुप्ताम्

॥ ७४ ॥

सः	அவன்
तदा	அப்பொழுது
तत्र	அந்த
वानरसैन्यं	வானரசேனையையும்
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட
रामं च	ஸ்ரீராமரையும்
संख्ये	போரில்
एवं	மேற்கண்டவாறு

विषादयित्वा	துன்புறுத்திவிட்டு
सहसा	தகூறாமே
दशग्रीव-	} ராவணனது புஜங்க
भुजाभिगुप्तां	
	பட்ட
पुरीं	நகருக்கு (இலங்கைக்கு)
विवेश	சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18125

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3450

चतुःसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ७४ ॥

ब्रह्मास्त्रवन्धविमुक्तिः—பிரம்மாஸ்தீரத்திலிருந்து விடுதலைபடது.

तयोस्तदा सादितयो रणाग्रे सुमोह सैन्यं हरिपुङ्गवानाम्

॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது
रणे	போர் முகத்தில்
तयोः	அவ்விருவர்களும்
सादितयोः	வீழ்த்தப்பட்டவா வில்

हरिपुङ्गवानां	வானரோத்தமர்களின்
सैन्यं	சேனையானது
सुमोह	மூர்ச்சைகொண்டது.

सुग्रीवनीलाङ्गदजाम्बवन्तो न चापि किञ्चित्प्रतिपेदिरे ते

॥ २ ॥

ते	அந்த
सुग्रीवनीलाङ्गद-	} சகீவன், நீலன். அங் கதன், ஜாம்பவான் இவர்களும்
जाम्बवन्तः च	

किञ्चित् अपि	இதொன்றையும்
प्रतिपेदिरे न	உணரவில்லை.

ततो विषण्णं समवेक्ष्य सैन्यं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ।

उवाच शास्वाभृगराजवीरान्वासयन्नप्रतिभैर्वचोभिः

॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	शालाभृग- राजवीरान्	}	வானாமன்னனது
बुद्धिमतां	புத்திமான்களுள்	अप्रतिभैः		வீரர்களைப்பார்த்து
वरिष्ठः	மிகச்சிறந்தவராகிய	वचोभिः		ஒப்பற்ற
विभीषणः	விபிஷணர்	आश्वासयन्		வார்த்தைகளால்
सैन्यं	சேனையை			தேற்றறவுபடுத்திக்
विषण्णं	மெய்கலங்கியதாய்	उवाच		கொண்டு
समवेक्ष्य	கவனித்து			பின்வருமாறு சொன்
				னார்:

मा भैष्ट नास्त्यत्र विषादकालो यदार्यपुत्रौ ह्यवशौ विषण्णौ ।

स्वयंभुवो वाक्यमथोद्ब्रहन्तौ यत्सादिताविन्द्रजिदस्त्रजालैः

॥ ४ ॥

मा भैष्ट	“பயமுறுதீர்கள்.	उद्ब्रहन्तौ अथ	பெருமைப்படுத்துகிற
अथ	இப்பொழுது	इन्द्रजिदस्त्रजालैः	வர்களாகத்தான்
विषादकालः	சோகத்திற்கேற்ற		இந்திரஜித்தின் அஸ்
अस्ति न	இல்லை. [காலம்		திரசமூகங்களால்
यत्	எனெனில்	सादितौ	தாக்கப்பட்டு
आर्यपुत्रौ	எம்பிரான்கள் இரு	विषण्णौ	பீடிதர்களாய்
	வர்களும்தான்	अवशौ	உணர்வற்றிருக்கின்
स्वयंभुवः	பிரம்மதேவரது		றர்கள்.
यत् वाक्यं	அத் திருமொழியை	हि	இது நிச்சயம்.”

विभीषणस्तत्र वराद्विधातुरसादितोऽख्ण निरीक्षमाणः ।

सेनां हरीणां द्रुहिणास्त्रदूनां स्वस्थं हनूमन्तमुवाच दृष्ट्वा

॥ ५ ॥

तत्र	அப்பொழுது	हरीणां	வானர்
विभीषणः	விபிஷணர்	सेनां	சேனையை
विधातुः	பிரம்மதேவரது	निरीक्षमाणः	உற்றுநோக்கியவராய்
वरात्	வரத்தால்	हनूमन्तं	ஹனுமாரை
अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்	स्वस्थं	ஸ்வபாவநிலையையி
असादितः	தான்பமடையாதவ		ருப்பவராக
	ராய்	दृष्ट्वा	பார்த்து
द्रुहिणास्त्रदूनां	பிரம்மஹஸ்திரத்தால்	उवाच	பின்வருமாறு
	பிடையுற்ற		சொன்னார்:

तस्मै तु दत्तं परमास्त्रमेतस्वयम्भुवा ब्राह्मणमोघवेगम् ।
तन्मानयन्तौ युधि राजपुत्रौ निपातितौ कोऽत्र विषादकालः ॥ ६ ॥

एतव अमोघवेगं
ब्राह्मं परमास्त्रं
तस्मै
स्वयंभुवा तु
दत्तं

“ இந்த
வின்போகா சக்தி
கொண்ட
பிரம்ம
அஸ்திரோத்தம
மானது
அவனுக்கு (இந்திர
ஜித்துக்கு)
பிரம்மதேவராலேயே
அளிக்கப்பட்டது

तव राजपुत्रौ
युधि मानयन्तौ
निपातितौ
अत्र
विषादकालः
कः

அதை
சக்கிரவர்த்திக் திருக்
குமாரர்கள்
போரில்
பெருமைப்படுத்து
கின்றவர்களாய்
விழ்த்தப்பட்டார்கள்.
இவ்விஷயத்தில்
துக்கத்திற்குரிய
ஏது? ” [காலம்

ब्राह्मस्त्रं ततो धीमान्मानयित्वा तु मारुतिः । विभीषणवचः श्रुत्वा हनुमांस्तमथाब्रवीत् ॥

धीमान् मारुतिः
हनुमान्
ततः
विभीषणवचः
श्रुत्वा

புத்திமானாகும்
வாயுபுதல்வராகிய
ஹனுமார்
அப்பொழுது
விபிஷணரதுசொல்லை
கேட்டு

ब्राह्मं अस्त्रं
मानयित्वा तु
तं
अथ
अब्रवीत्

பிரம்ம
அஸ்திரத்தை
கொளவித்துவிட்டு
அப்பொழுது
அவரைப்பார்த்து
பின்வருமாறு
மொழிந்தார் :

एतस्मिन्निहते सैन्ये वानराणां तरस्विनां । यो यो धारयते प्राणांस्तं तमाश्वासयावहै ॥

निहते एतस्मिन्
तरस्विनां
वानराणां
सैन्ये

“ தாக்கப்பட்ட
இந்த
பலசாஸிகளாகிய
வானரர்களின்
சேனையில்

यः यः प्राणान् धारयते
तं तं
आश्वासयावहै

எவனைவன்
பிழைத்திருக்கின்ற
அவ்வவனை [னே
தேற்றரவுபடுத்து
வோம்”

तावुभौ युगपद्दीरौ हनुमद्राक्षसोत्तमौ । उल्काहस्तौ तदा रात्रौ रणशीर्षे विचेरतुः ॥ ९ ॥

तौ उभौ
वीरौ
हनुमद्राक्षसोत्तमौ
युगपत्

அந்த
இரு
வீரர்களான
ஹனுமாரும், ராக்ஷ
ஸோத்தமரும்
சேர்ந்து

तदा रात्रौ
उल्काहस्तौ
रणशीर्षे
विचेरतुः

அப்பொழுது
இரவில்
கொள்ளிகளை கைக்
கொண்டவர்களாய்
போர்முகத்தில்
திரிந்தார்கள்.

भिन्नलाङ्गलहस्तोरुपादाङ्गुलिशिरोधरैः । स्रवद्भिः क्षतजं गालैः प्रस्रवद्भिस्समन्ततः ॥ १० ॥
पतितैः पर्वताकारैर्वानरैरभिसङ्कुलाम् । शस्त्रैश्च पतितैर्दीर्घैर्दृशाते वसुन्धराम् ॥ ११ ॥

பிழலாஊல-
 றுஸ்திராஊல
 ஶிரோஶரீ: }

வாலுறந்து, கைமுறிந்
 து, தொடை நொரு
 ங்கி, காலொடிந்து, வி
 ரல் நசுங்கி, கழுத்து
 முறிந்து இருப்பவர்

ஶுதஜ்
 ஶவந்நி:
 பதி:

ரத்தத்தை [கனும்
 பெருக்குகிறவர்களும்
 இறந்துகிடப்பவர்

பஶ்தாகாரீ: }

கனும்
 மலைக்கொப்பானவர்
 கனமான

வானரீ:
 சமந்த:
 பந்நி:
 காவீ:
 பதி:
 ஶீ:
 ஶரீ: ச
 அபிஸ்குல
 வசுந்நரீ
 ஶுஸா:

வானரீகளாலும்
 எங்கும்
 புரளும்
 உடல்களாலும்
 விழுந்துகிடக்கும்
 ஒளிபொருந்திய
 ஆயுதங்களாலும்
 நிறைந்திருப்பதாய்
 பூமியை
 கவனித்தார்கள்.

சுயிரிபமுஜ்ஜந் நிரீளம் ஶரீபம் கந்நமாடநம் | காமுவுவந்நம் சுபேஷம் ச வெகாஶிநமாஶுக்மம் || 12 ||
 மீந்நம் நலம் க்யோதிமுஶம் ஶிவிஶ்ஶம் பநஸம் தயா | விபிஷணஶநுமநுதீ ஶுஸா: ஶுதாநுரே || 13 ||

விபிஷணஶநுமநுதீ

விபீஷணரும்
 ஹனுமாரும்

சுயிரிவ்
 அஶுஜ்
 நிரீளம்
 ஶரீபம்
 கந்நமாடநம்
 காமுவுவந்நம்
 சுபேஷம் ச
 வெகாஶிநம்

சுகரீவுளையும்
 அங்கதனையும்
 நீலனையும்
 சரபனையும்
 கந்தமா தனையும்
 ஜாம்பவானையும்
 ஶுஷேணனையும்
 வேகதர்சியையும்

அஶுக்
 மீந்நம்
 நலம்
 க்யோதிமுஶம்
 பநஸம்
 ஶிவிஶ்ஶம்
 தயா
 ரண
 ஶுதாநு
 ஶுஸா:

ஆஹுக்ஷையும்
 மைந்தனையும்
 நளனையும்
 ஜ்யோதிமுக்ஷையும்
 பநஸனையும்
 த்விவிதனையும்
 போரில்
 தாக்கப்பட்டுசாய்ந்து
 கிடப்பவர்களாய்
 கவனித்தனர்.

சமஸபிஷ்ஶிதா: கோத்யோ வானராணாம் தரஸுவிநாம | அஶு: பஶுமஸேஷேஷம் வலுமேந சுவுயமுவு: ||

தரஸுவிநாம்
 வானராணாம்
 சமஸபிஷ்ஶி:
 கோத்ய:
 அஶு:

பலசா ஶிகளான
 வானரர்களின்
 அறுபத்தேழு
 கோடிகள்
 பகலின்

பஶுமஸேஷேஷம்
 சுவுயமுவு:
 வலுமேந
 ஶுதா:
 ஶீ:

ஶுந்தாவது பாகத்தில்
 (ஸாயங்காலத்தில்)
 பிரம்மதேவரது
 இவ்ஶுதனால் (இந்திரஶி
 த்தால்)
 வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

சாகரீரீபநிபம் பிமம் ஶுஷுபா வானாஶிதம் வலம் | மாரீதே காமுவுவந்நம் ச ஶுநுமான் சவிபிஷண: ||

ச:
 ஶுநுமான்
 சவிபிஷண:
 சாகரீரீபநிபம்
 பிமம்

அந்த
 அஶுமார்
 விபீஷணருடன்கூட
 கடல்வெள்ளத்திற்கு
 நிகரானதும்
 பயங்கரமானதுமான

வல்
 வானாஶிதம்
 ஶுஷுபா
 காமுவுவந்நம்
 மாரீதே

சேனையை
 பாணத்தால் சின்ன
 பின்னப்படுத்தப்பட்ட
 கவனித்து [தாய்
 ஜாம்பவந்தரை
 தேடினார்.

स्वभावजरया युक्तं वृद्धं शरशतैश्चितम् । प्रजापतिसुतं वीरं शाम्यन्तमिव पावकम् ॥ १६ ॥
 दृष्ट्वा तपुसङ्गम्य पौलस्त्यो वाक्यमब्रवीत् । कच्चिदार्थं शरैस्तीक्ष्णैः प्राणा न ध्वंसितास्तव ॥

பாலஸ்த்ய: புலஸ்தியவம்சத்தவர்
 (விபீஷணர்)
 स्वभावजरया ஸ்வபாவத்தால் சிழ்த்
 தனத்தோடு
 युक्तं கூடியவரும்
 वृद्धं பெரியவரும்
 प्रजापतिसुतं பிரம்மதேவரது
 புதல்வரும்
 वीरं சூரருமாகிய
 तं அவரை
 उपसङ्गम्य கிட்டி
 शरशतैः அனேகபாணங்களால்
 चितं பாயப்பெற்று

शाम्यन्तं அணையும்
 पावकं इव நெருப்புப்போன்றிரு
 दृष्ट्वा பார்த்து [ப்பவராய்
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 मोழிந்தார்:
 आर्थं “பூஜ்யமே!
 तीक्ष्णैः கூரிய
 शरैः பாணங்களால்
 तत्र தேவரீரது
 प्राणा: உயிருக்கு
 ध्वंसिताः न பழுது வரவில்லை என
 कच्चित् நான் நினைக்கிறேன்.”

विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवानृक्षपुङ्गवः । कृच्छ्राद्भ्युद्गिरन् वाक्यमिदं वचनमब्रवीत् ॥

ऋक्षपुङ्गवः ரிக்ஷோத்தமராகிய
 जाम्बवान् ஜாம்பவான்
 विभीषणवचः விபீஷணரது சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு
 कृच्छ्रात् மிக்க கஷ்டத்துடன்

वाक्यं வார்த்தையை
 अभ्युद्गिरन् வெளித்தள்ளுகின்ற
 वचनं ஒரு சொல்லை [வராய்
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् புகன்றார்:

नैर्ऋतेन्द्र महावीर्यं स्वरेण त्वाभिलक्ष्ये । पीड्यमानः शितैर्वाणैर्न त्वां पश्यामि चक्षुषा ॥

महावीर्यं “மகாபராக்கிரமசாலி
 யாகிய
 नैर्ऋतेन्द्र ராக்ஷஸச்சேரேஷ்ட!
 त्वा உன்னை
 स्वरेण சூரலால்
 अभिलक्ष्ये தெரிந்துகொண்டேன்.

शितैः கூரிய
 वाणैः பாணங்களால்
 पीड्यमानः பீடிக்கப்படுகின்ற
 नान்
 त्वा உன்னை
 चक्षुषा கண்ணால்
 पश्यामि न காணவில்லை.

अञ्जना सुप्रजा येन मातरिश्वा च नैर्ऋत । हनुमान् वानरश्रेष्ठः प्राणान् धारयते क्वचित् ॥

नैर्ऋत “அரக்கரே!
 येन எவரால்
 अञ्जना அஞ்ஜனாதேவி
 सुप्रजा: நன்மக்கட்பேறுற்ற
 वनो

मातरिश्वा च { वायुपुत्रकवानाम् அப்ப
 धृत्यே நன்மக்கட்பே
 वानरश्रेष्ठः } मुற்றவரோ, அந்த
 वानरश्रेष्ठः } वानरோத்தमराकिय
 हनुमान् } हनुमान्
 प्राणान् धारयते } உயிர் பிழைத்திருக்
 क्वचित् } கின்றனரா?

श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यमुवाचेदं विभीषणः । आर्यपुत्रावतिक्रम्य कस्मात्पृच्छसि मारुतिम् ॥

विभीषणः	விபிஷணர்	आर्यपुत्रौ	“எம்பிரான் களை
जाम्बवतः	ஜாம்பவானுடைய	अतिक्रम्य	விடுத்தது
वाक्यं	சொல்லை	मारुतिं	ஹனுமாரைப்பற்றி
श्रुत्वा	கேட்டு	कस्मात्	ஏன்
हृदं	பின்வருமாறு	पृच्छसि	வினாவுகின்றீர் ?
उवाच	சொன்னார்:		

नैव राजनि सुग्रीवे नाङ्गदे नापि राघवे । आर्य संदर्शितः स्नेहो यथा वायुसुते परः ॥२२॥

आर्य	“ பூஜ்யரே!	राजनि	மன்னரான
वायुसुते	மாருதியாரிடம்	सुग्रीवे एव	*சுகரீவரிடத்திலும்
परः	அதிகம	न	இல்லை;
स्नेहः	அன்பானது	अङ्गदे न	அங்கதனிடத்திலும்
यथा	எவ்வண்ணம்		இல்லை;
सन्दर्शितः	காட்டப்பட்டதோ	राघवे अपि	பூரீராமரிடத்திலும்
	அவ்விதம்	न	இல்லை.” [கூட

विभीषणवचः श्रुत्वा जाम्बवान्वाक्यमब्रवीत् । शृणु नैर्ऋतशार्दूल यस्मात्पृच्छामि मारुतिम् ॥

जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	नैर्ऋतशार्दूल	“அரக்கச்சேரஷ்டரே!
विभीषणवचः	விபிஷணரது	यस्मात्	ஏன்
	சொல்லை	मारुतिं	வாயுபுதல்வரைப்பற்றி
श्रुत्वा	கேட்டு	पृच्छामि	வினாவுகின்றேனென்
वाक्यं	ஒரு சொல்லை		பதை
अब्रवात्	சாற்றினார்:	शृणु	கேட்பீராக.

तस्मिञ्जीवति वीरे तु हतमप्यहतं बलम् । हनुमत्युज्झितमाणे जीवन्तोऽपि वयं हताः ॥

तस्मिन्	“ அந்த	अहतं	மாண்டதாகாது.
वीरे	வீரர்	हनुमति	ஹனுமார்
जीवति तु	உயிருடனிருக்கின்	उज्झितमाणे	மாண்டிருப்பின்
	றார் எனில்	जीवन्तः	உயிருடனிருக்கும்
बलं	சேனை	वयं अपि	நாமும்
हतं अपि	மாண்டதாயினும்	हताः	மாண்டவர்களே.

धरते मारुतिस्तात मारुतप्रतिमो यदि । वैश्वानरसमो वीर्ये जीविताशा ततो भवेत् ॥२५॥

तात	“ அப்பா!	धरते	உயிரோடிருக்கின்றார்
मारुतप्रतिमः	வாயுபகவானுக்கொப்	यदि	எனின்
	பானவரும்	ततः	அப்பொழுதுதான்
वीर्ये	வீர்யத்தில்	जीविताशा	பிழைத்துவிடுவோம்
वैश्वानरसमः	அக்னிக்கொப்பான		என்ற ஆசை
मारुतिः	மாருதி [வருமான	भवेत्	உண்டாகும்.”

ततो वृद्धसुपागम्य नियमेनाभ्यवादयत् । गृह्य जाम्बवतः पादौ हनुमान्मास्तात्मजः॥२६॥

ततः अप्पொழுது
मास्तात्मजः வாயுபுகல்வரான
हनुमान् ஹனுமார்
वृद्धं பெரியவரை
उपागम्य அணுகி,

जाम्बवतः ஜாம்பவந்தருடைய
पादौ இரு பாதங்களையும்
गृह्य பற்றிக்கொண்டு
नियमेन விதிப்படி
अभ्यवादयत् தண்டனிட்டார்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं तथाऽपि व्यथितेन्द्रियः । पुनर्जातमिवात्मानं मन्यते स्रक्षपुङ्गवः ॥

ऋक्षपुङ्गवः ரிக்ஷோத்தமர்
व्यथितेन्द्रियः } புலன்கள் பிடையுற்ற
तथा अपि } வராயினும்
हनुमतः ஹனுமாரின்
वाक्यं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு,
आत्मानं தன்னை
पुनर्जातं इव புத்துயிர் பெற்றவ
रாகவே
मन्यते स एண்ணிக்கொண்டார்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा हनुमन्तं स जाम्बवान् । आगच्छ हरिशार्दूल वानरांस्त्रातुमर्हसि ॥

ततः अप்పொழுது
महातेजा: மஹா பிரதாபசாலி
याक्य
स: அந்த
जाम्बवान् ஜாம்பவான்
हनुमन्तं ஹனுமாரைப்
பார்த்து

अबवीत् பின்வருமாறு
உரைத்தார்;
हरिशार्दूल “வானரோத்தம!
आगच्छ பக்கத்தில் வா.
वानरान् வானரர்களை
वातुं ரகழிக்க
अर्हसि நீ கடவாய்.

नान्यो विक्रमपर्याप्तस्त्वमेषां परमः सखा । त्वत्पराक्रमकालोऽयं नान्यं पश्यामि कञ्चन ॥

अन्यः “ வெறொருவன்
विक्रमपर्याप्तः न { போதுமான வீர்யம்
படைக்கப்பெற்றவ
னல்லன்.
एवं நீ
एषां இவர்களுக்கு
परमः உற்ற

सखा துணைவன்.
अयं இது
त्वत्पराक्रमकालः உனது பராக்கிரமத்
திற்கேற்ற காலம்.
अन्यं மற்ற
कञ्चन எவ்வொருவனையும்
पश्यामि न நான் காணவில்லை.

ऋक्षवानरवीराणामनीकानि प्रहर्षय । विशल्यौ कुरु चाप्येतौ सादितौ रामलक्ष्मणौ ॥

ऋक्षवानरवीराणां “ கரடிவானரவீரர்க
ளின்
अनीकानि சேனைகளை
प्रहर्षय நீ களிப்புறச்
செய்வாய்.
एतौ இந்த

सादितौ விழ்த்தப்பட்ட
रामलक्ष्मणौ अपि च ஸ்ரீராமமாயும்
லக்ஷ்மணரையும்
विशल्यौ வேதனையற்றவர்க
ளாய்
कुरु செய்வாய்.

गत्वा परममध्वानमुपर्युपरि सागरम् । हिमवन्तं नगश्रेष्ठं हनुमन्गन्तुमर्हसि ॥ ३१ ॥

हनुमन् “ஹனுமானே !
 सागरं ஸாகரத்திற்கு
 उपर्युपरि மென்மேலும்
 परमं பெரு
 अध्वानं வழி

गत्वा கடந்து
 नगश्रेष्ठं பர்வதோத்தமமாகிய
 हिमवन्तं இமயமலைக்கு
 गन्तुं செல்ல
 अर्हसि கடவாய்.

ततः काञ्चनमत्युच्चमृषभं पर्वतोत्तमम् । कैलासशिखरं चापि द्रक्ष्यस्यरिनिष्ठद्वन ॥ ३२ ॥

अरिनिष्ठद्वन “சத்ருவம்ஹாரக !
 ततः அவ்விடத்தில்
 अत्युच्चं மிக உயர்ந்ததும்
 काञ्चनं பொன்மயமானது

LM1 என

ऋषभं *ரிஷபமென்ற
 पर्वतोत्तमं च உத்தமபர்வதத்
 कैलासशिखरं अपि கைலாசசிகரத்தைதயும்
 द्रक्ष्यसि காண்பாய்.

तयोः शिखरयोर्मध्ये प्रदीप्तमतुलप्रभम् । सर्वौषधियुतं वीर द्रक्ष्यस्योषधिपर्वतम् ॥ ३३ ॥

वीर “வீர !
 तयोः அந்த
 शिखरयोः சிகரங்களின்
 मध्ये மத்தியில்
 प्रदीप्तं ஜ்வலிக்கின்றதும்

अतुलप्रभं ஒப்பற்ற ஒளிகொண்டதும்
 सर्वौषधियुतं எல்லா ஓஷதிகளும்
 वीर நிறைந்ததுமான
 द्रक्ष्यसि ஓஷதிபர்வதத்தை
 काण்பாய்.

तस्य वानरशार्दूल चतस्रो मूर्ध्नि संभवाः । द्रक्ष्यस्योषधयो दीप्ता दीपयन्त्यो दिशो दश ॥
 मृतसञ्जीवनीं चैव विशल्यकरणीमपि । सावर्ष्यकरणीं चैव सन्धानकरणीं तथा ॥ ३५ ॥

वानरशार्दूल “வானரோத்தமா !
 तस्य அதனது
 मूर्ध्नि சிகரத்தில்
 संभवाः முனைத்தவைகளும்
 दीप्ताः ஜ்வலிக்கின்றவை
 दश பத்து [களும்
 दिशः திக்குகளை
 दीपयन्त्यः ஒளிபெறச்செய்கின்ற
 चतस्रः வைகளுமான
 ओषधयः நாற்கு
 चतस्रः ஒஷதிகள் இருக்கின்றன.

तथा अந்த
 मृतसञ्जीवनीं } மிருதஸஞ்சீவியையும்
 च एव } (இறந்தவரையும்
 विशल्यकरणीं } விசல்யகரணியையும்
 अपि } (காயங்களை ஆற்றும்
 सावर्ष्यकरणीं च } பச்சிலை)
 सन्धानकरणीं एव } சாவர்ணயகரணியை
 द्रक्ष्यसि } யும்
 काण்பாய்.

ताः सर्वा हनुमन्गृह्य क्षिप्रमागन्तुमर्हसि । आश्वत्थस्य हरीन्प्राणैर्योज्य गन्धर्वहात्मज ॥६६॥

हनुमन् “ஹனுமானே !
ताः அந்த
सर्वाः யாவற்றையும்
गृह्य பறித்துக்கொண்டு
क्षिप्र விரைவாய்

आगन्तु வர
अर्हसि கடவாய்.
गन्धर्वहात्मज வாய்புதல்வனே !
हरीन् வானரர்களை
प्राणैः योज्य உயிர்ப்பித்து
आश्वत्थ தெளிவிப்பாயாக.”

श्रुत्वा जाम्बवतो वाक्यं हनुमानहरिपुङ्गवः । आपूर्यत बलोद्धर्षैस्तोयवेगैरिवार्णवः ॥ ३७ ॥

हरिपुङ्गवः வானரோத்தமனாகிய
हनुमान् ஹனுமார்
जाम्बवतः ஜம்பவத்தரின்
वाक्यं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு
तोयवेगैः நீர்பெருக்குகளால்

अर्णवः கடல்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
बलोद्धर्षैः வீர்யமிக்குதிகளால்
आपूर्यत நிறைந்திருந்தார்.

स पर्वततटाग्रस्थः पीडयन्पर्वतोत्तमम् । हनुमान्दृश्यते वीरो द्वितीय इव पर्वतः ॥ ३८ ॥

पर्वततटाग्रस्थः மலைத்தலத்தினுச்சிறி
वीरः வீரனான
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
पर्वतोत्तमं சிறந்த மலையை

पीडयन् அழித்துப்பவராய்
द्वितीयः மற்றொரு
पर्वतः மலை
इव என
दृश्यते தோன்றினார்.

हरिपादविनिर्भ्रंशो निषसाद स पर्वतः । न शशाक तदाऽऽत्मानं सोढुं भृशनिपीडितः ॥

हरिपादविनिर्भ्रंशः வானாரின் சரணத்
தால் அழுக்குண்ட
सः அந்த
पर्वतः மலையானது
निषसाद சீழ்ப்பதிர்த்தது.

तदा அப்பொழுது
भृशनिपीडितः மிகத்தாக்குண்டஅது
आत्मानं தன்னையும்
सोढुं தாங்கிக்கொள்ள
शशाक न முடியாதிருந்தது.

तस्य पेतुर्नगा भूमौ हरिवेगाच्च जञ्वलुः । शृङ्गाणि च व्यशीर्यन्त पीडितस्य हनुमता ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
पीडितस्य பீடையுண்ட
तस्य அதனது (மலையினது)
नगाः மாங்கள்
भूमौ पेतुः பூமியில்ச் சாய்ந்தன.

च அன்றியும்
हरिवेगात् வானாரின்வேகத்தால்
शृङ्गाणि च சிகரங்களும்
व्यशीर्यन्त தெறித்து விழுந்தன.
जञ्वलुः தீப்பறந்தன.

तस्मिन्संपीड्यमाने तु भग्द्रुमशिलातले । न शेकुर्वानराः स्थातुं घूर्णमाने नगोत्तमे ॥४१॥

तस्मिन् அந்த
नगोत्तमे பர்வதம்
संपीड्यमाने அழுத்தப்பட்டு
भग्द्रुमशिलातले तु மாங்களும் பாறை
களும் முறிந்ததாய்

घूर्णमाने அதிர்ந்து ஆடும்
पोत्तमे பொழுது
वानराः வானரர்கள்
स्थातुं ஓரிடத்திலிருக்க
शेकुः न முடியாதிருந்தார்கள்.

ஸா சூர்ணதமஹா஢ாரா ப஢ஸூஹூபுரா | லக்ஷா த்ராஸாகுலா ராத்ரூ ப்ருதூவா஢வதூதா || 82 ||

தடா	அப்தபொழுது	ப஢ஸூஹூபுரா	} இடிந்தூவிழுந்த மரளி கைகலையும்து கோபுரம் கலையுமுடையதாய்
ராஸூ	இரவில்	ஸாஸாகுலா	
ஸா	அந்த	ஹூ	பயத்தால் குழப்பமு
லக்ஷா	இலங்கை	ப்ருதூ	முற்றும் [ற்றதாய்
சூர்ணதமஹா஢ாரா	} சலீக்கும் பெரும் கோ ட்டைவாயில்கலையு டையதாய்	ப்ருதூ	அதீர்ந்தாடுவதாய்
		அ஢வத்	ஆனது.

பூதூவிதரஸக்ஷாஸூ நிபூஇத்ய தரணூதரம்து | பூதூவீர் ஶூ஢யாஸாஸ சாரீணா் மாஸூதாத்தமஜ: ||

பூதூவிதரஸக்ஷாஸூ:	மலூக்கொப்பான வராகூய	நிபூஇத்ய	அழுத்தி
மாஸூதாத்தமஜ:	மாருது	பூதூவீர்	பூமூயை
தரணூதரம்	பர்வதத்தை	சாரீணா்	கடல்கலூரூடுகூட
		ஶூ஢யாஸா	ஆடச்சுசெய்தார்.

அரூரூஹ தடா ஶூரீமாந ஹரீமலயபவீதம்து | மூஸூந்ரஸக்ஷாஸூநாநாபாஸூரூணாகூலம்து || 83 ||

நாநா஢ூமலதாஶூரீணீர் விகாஸிகமலூத்பலம்து | ஶூபீதம் தூவகந்யவீர்: பூதூயூஜனமூசூசூரீதம்து ||

விதூயாஶூரீஸூநிபூநிபூரூஸரூ஢ிநிபூபீவீதம்து | நாநாஸூரூணாகூலாகூரீணீர் ஢ூஶூகந்ரஸூ஢ிதம்து || 84 ||

தடா	அப்தபொழுது	ஸூபீதம்	வசிக்கப்பெற்றதும்
ஶூரீமாந ஹரீ:	ஶூரீமாநாகூய வானரர்	பூதூயூஜனம்	அறுபதுயூஜன
மூஸூந்ரஸக்ஷாஸூ	} மூருபர்வதத்தையும் மந்தரபர்வதத்தையும் யும் நிகர்த்ததும்	உசூரீதம்	தூரம்
		விதூயாஶூரீ:	வீத்யாதாரகலூரூலும்
நாநாபாஸூரூணாகூலம்	பல அருவிகளர் நிறைந்ததும்	ஸூநிபூநிபூ:	ரீவூகணங்கலூரூலும்
நாநா஢ூம- } லதாஶூரீணீர் }	பலவகை மரங்கலூரும் கொடிகலூரும் நிறைந்ததும்	அபூஸரூ஢ி:	அபூஸரூகணங்கலூரூலும்
விதூயா- } கமலூத்பலம் }	} பூக்கும் தாமரைகலூர் யும் நெய்தல்கலூர் யுங்கொண்டதும்	நிபூபீதம்	வலிக்கப்பெற்றதும்
		நாநாஸூரூணாகூலாகூரீணீர்	பலவகை விலங்கினங்கள் நிறைந்ததும்
தூவகந்யவீர்:	தூவர்களூரூலும் சுந்தர் வர்களூரூலும்	஢ூஶூகந்ரஸூ஢ிதம்	பலகூகைகலூரூலும் விளங்குவதுமான
		மலயபவீதம்	மலயபர்வதத்தில்
		அரூரூஹ	ஏறூரூர்.

ஸர்வாநாகூலயஸூத்ர யக்ஷகந்யவீகிந்ரூரூந் | ஹூமூந்மூபஸக்ஷாஸூ வதூபூ மாஸூதாத்தமஜ: || 85 ||

மாஸூதாத்தமஜ:	வாயுபுதல்வரும்து	யக்ஷகந்யவீகிந்ரூரூந்	யக்ஷூர்களர் சுந்தர்வர்களர், கின்னரர்களர்
மூபஸக்ஷாஸூ:	மூகத்தூற்கொப்பான வருமான	ஸர்வூந்	யாவரூயும்
ஹூமூந்	ஹூமூரூர்	ஶூகூலயந்	பூரூநிக்கச்சூசூயது
ததூ	அங்கு	வதூபூ	வளர்த்தார். [கொண்டு

पद्भ्यां तु शैलमापीड्य बडबामुखवन्मुखम् । विवृत्योत्रं ननादोच्चैस्त्रासयन्निव राक्षसान् ॥

पद्भ्यां	கால்களால்	विवृत्य	விரித்து
शैलं	மலையை	राक्षसान्	அரக்கர்களை
भापीड्यं	அழுத்தி	इव	முற்றும
मुखं तु	வாயையும்	त्रासयन्	மருளச்செய்து
बडबामुखवत्	வடவாக்கினியின்		கொண்டு
	முகத்தை நிகர்த்து	उच्चैः	உரக்க
उत्रं	பயங்கரமாய்	ननाद	கிசினார்.

तस्य नानद्यमानस्य श्रुत्वाः निनदमद्भुतम् । लङ्कास्था राक्षसाः सर्वे न शोकुः स्पन्दितुं भयात् ॥

लङ्कास्थाः	இலங்கையிலிருக்கும்	अद्भुतं	இதுவரை கேட்கப்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	निनदं	சத்தத்தை [படாத
सर्वे	யாவரும்	शुक्वा	கேட்டு,
नानद्यमानस्य	கேசம்	भयात्	பயத்தால்
तस्य	அவருடைய	स्पन्दितुं	அசையவும்
		शोकुः न	முடியவில்லை.

नमस्कृत्वाऽथ रामाय मासृतिर्भीमविक्रमः । राघवार्थे परं कर्म समीहत परन्तपः ॥ ५० ॥

परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகரும்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
भीमविक्रमः	பயங்கரப்பிரதாபசா வியுமான	नमस्कृत्वा	நமஸ்கரித்து விட்டு
मासृतिः	ஆஞ்சனேயர்	राघवार्थे	ஸ்ரீராமருக்காக
अथ	அப்பொழுது	परं	அரிய
		कर्म	செயலுக்கும்
		समीहत	துணிந்தார்.

स पुच्छमुद्यम्य भुजङ्गकल्पं विनम्य पृष्ठं श्रवणे निकुञ्च्य ।

विवृत्य वक्त्रं बडबामुखाभमापुषुवे व्योमनि चण्डवेगः ॥ ५१ ॥

सः	அவர்	निकुञ्च्य	மடக்கி
भुजङ्गकल्पं	சாப்பத்திற்கொப்	बडबामुखाभं	வடவையின் வாயை
पुच्छं	வாலை [பான	वक्त्रं	வரையை [நிகர்த்த
उद्यम्य	உயர்த்தி	विवृत्य	விரித்து
पृष्ठं	முதுகை	व्योमनि	ஆகாயத்தில
विनम्य	வணக்கி	चण्डवेगः	கடும் வேகங்கொண்டு
श्रवणे	காதுகளை	आपुषुवे	பாய்ந்தார்.

स वृक्षषण्डांस्तरसाऽऽजहार शैलाञ्छिलाः प्राकृतवानरांश्च ।

बाहूर्खेगोद्धतसंप्रणुन्नास्ते क्षीणवेगाः सलिले निपेतुः ॥ ५२ ॥

ச:	அவர்
तरसा	வேகத்தால்
वृक्षषण्डान्	மரக்கூட்டங்களையும்
शैलान्	மலைகளையும்
शिलाः	பாறைகளையும்
प्रकृतवानरान् च	சாதாரணக்குரங்குகளையும்
आजहार	கூட இழுத்தார்.

बाहूस्वेगोद्धता } संप्रणुज्ञाः }	கைகள் வேகத்தாலும் தொடைகள் வேகத்தாலும் பிடுங்கப்பட்டவைகளும் எகிறப்பட்டவைகளுமான
ते	அவைகள்
क्षीणवेगाः	வேகங்குறைந்து
सखिले	ஐலத்தில்
निपेतुः	விழுந்தன.

स तौ प्रसार्योर्गभोगकल्पौ भुजौ भुजङ्गारिनिकाशवीर्यः ।

जगाम मेरुं नगराजप्रयं दिशः प्रकर्षन्निव वायुसूनुः .

॥ ५३ ॥

ச:	அந்த
भुजङ्गारि- निकाशवीर्यः }	கருடபகவானுக்கொப்பான வீர்யம் வாய்ந்த மாருதி
वायुसूनुः	திசைகளையும்
दिशः	இழுத்துச் செல்கின்ற வர்போல
प्रकर्षन् इव	சர்ப்பஉடல்களை நிகர்த்த
उरगभोगकल्पौ	

तौ	அந்த
भुजौ	இருகைகளையும்
प्रसार्थं	விரித்துக்கொண்டு
मेरुं	மேருபர்வதத்தையும்
अयं	சிறந்த
नगराजं	இமயமலையையும்
जगाम	நோக்கி சென்றார்.

स सागरं घूर्णितवीचिमालं तदा भृशं भ्रामितसर्वसच्चम् ।

समीक्षमाणः सहसा जगाम चक्रं यथा विष्णुकराग्रमुक्तम्

॥ ५४ ॥

ச:	அவர்
भृशं	மிகவும்
घूर्णितवीचिमालं	அலைவரிசையலைகின்றதும்
भ्रामितसर्वसच्चं	பிராணிகள் யாவும் அங்குமிங்கும் அல்லாடுகின்றதுமான
सागरं	கடலை

तदा	அப்பொழுது
समीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே
विष्णुकराग्रमुक्तम्	விஷ்ணுவின் கரங்களால் விடுக்கப்பெற்ற சக்ராயுதம்
चक्रं	எவ்வண்ணமோ அவ்விரைவாய் வண்ணமே
यथा	சென்றார்.
सहसा	
जगाम	

स पर्वतान्दृक्षगणान्सरांसि नदीस्तटाकानि पुरोत्तमानि ।

स्फीताञ्जनान्तानपि संप्रवीक्ष्य जगाम वेगात्पितृतुल्यवेगः

॥ ५५ ॥

पितृतुल्यवेगः	தந்தைக்கொப்பான வேகங்கொண்ட
सः	அவர்
पर्वतान्	மலைகளையும்
दृक्षगणान्	மரக்கூட்டங்களையும்
सरांसि	பொய்கைகளையும்
नदीः	நதிகளையும்

तटाकानि	குளங்களையும்
पुरोत्तमानि	சிறந்த பட்டணங்
स्फीतान्	பெரிய [களையும்
जनान्तान् अपि	தேசங்களையும்
संप्रवीक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
वेगात्	துரிதமாய்
जगाम	சென்றார்.

आदित्यपथमाश्रित्य जगाम स गतः । हनुमांस्वरितो वीरः पितृदुःखपराक्रमः ॥

पितृदुःखपराक्रमः	தந்தைக்கொப்பான பராக்கிரமவானாகிய	आदित्यपथं	சூர்யமார்க்கத்தை (ஆகாயத்தை)
वीरः	சூரனான	आश्रित्य	அடைந்து
सः	அந்த	गतः	சிரமமின்றி
हनुमान्	ஹனுமான்	स्वरितः जगाम	துரிதராய்ச்சென்றார்.

जवेन महता युक्तो भारतिर्मासुतो यथा । जगाम हरिशार्दूलो दिशः शब्देन पूरयन् ॥४७॥

हरिशार्दूलः	வானரோத்தமராகிய	युक्तः	கூடியவராய்
भारतिः	ஆஞ்சனேயர்	शब्देन	சத்தத்தால்
मासुतः	வாய்புகவான்	दिशः	திசைகளை
यथा	போலவே	पूरयन्	நிரப்பிக்கொண்டு
महता	பெரும்	जगाम	சென்றார்.
जवेन	வேகத்துடன்		

स्मरञ्जाम्भवतो वाक्यं मासुतिर्वीतरंहसा । ददर्श सहसा चापि हिमवन्तं महाकपिः ॥५८॥

महाकपिः	வானரோத்தமராகிய	हिमवन्तं	இமவானை
मासुतिः	ஆஞ்சனேயர்	सहसा	விரைந்து
जाम्भवतः	ஜாம்பவந்தரின்	वातरंहसा अपि	வாயுவேகத்தோடே யே
वाक्यं	சொல்லை	ददर्शं	பார்த்தார்.
स्मरन् च	நினைத்துக்கொண்டே		

नानाप्रसवणोपेतं बहुकन्दरनिर्झरम् । श्वेताभ्रचयसङ्काशैः शिखरैश्चारुदर्शनैः ॥

नानाप्रसवणोपेतं	பல அருவிகள் நிறைந்த தும்	शिखरैः	சிகரங்களாலும்
बहुकन्दरनिर्झरं	பலகுகைகளும்ஊற்று களும் உள்ளதும்	विविधैः	பல
श्वेताभ्रचयसङ्काशैः	வெண்மேகக்கூட்டத் தை நிகர்த்த	वृक्षैः	மரங்களாலும்
चारुदर्शनैः	அழகிய	शोभितं	அழகுற்றுவிளங்கு கிறதுமாகிய
		पर्वतोत्तमं	மாமலையை
		अगमत्	அடைந்தார்.

स तं समासाद्य महानगेन्द्रमतिप्रवृद्धोत्तमघोरशृङ्गम् । ददर्श पुण्यानि महाश्रमाणि सुरर्षिसङ्घोत्तमसेवितानि ॥ ६० ॥

सः	அவர்	सुरर्षिसङ्घोत्तम- सेवितानि	} கிறந்த தேவர்களா லும் ரிஷிகணங்க ளாலும் வஸிக்கப் பெற்ற
तं	அந்த		
अतिप्रवृद्धोत्तम- घोरशृङ्गं	} மிக உயர்ந்து கிறந்த பயங்கரமான கொடி முடிகளைக்கொண்ட	पुण्यानि	பாவனமான
महानगेन्द्रं		கிறந்த மலை அரசுக்கு	महाश्रमाणि
समासाद्य	வந்துசேர்ந்து	ददर्शं	கண்டார்.

स ब्रह्मकोशं रजतालयं च शक्रालयं रुद्रशरप्रमोक्षम् ।

हयाननं ब्रह्मशिरश्च दीप्तं ददर्श वैवस्वतकिङ्करांश्च

॥ ६१ ॥

सः	அவர்
ब्रह्मकोशं	பிரம்மகோசமென்ற ஆசிரமத்தையும்
रजतालयं च	ராஜதாலயமென்ற ஆசிரமத்தையும்
शक्रालयं	சக்கிராலயமென்ற ஆசிரமத்தையும்
रुद्रशरप्रमोक्षं	ருத்ரசரப்ரமோக்ஷமெ ன்ற ஆசிரமத்தையும்

हयाननं	ஹயானனமென்ற ஆசிரமத்தையும்
दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்
ब्रह्मशिरः च	பிரம்மசிரஸ் என்ற ஆசிரமத்தையும்
वैवस्वतकिङ्करान् च	யமகிங்கரர்களையும்
ददर्श	கண்டார்.

वज्रालयं वैश्रवणालयं च सूर्यप्रभं सूर्यनिबन्धनं च ।

ब्रह्मासनं शङ्करकार्मुकं च ददर्श नाभिं च वसुन्धरायाः

॥ ६२ ॥

वज्रालयं	வஜ்ராலயமென்ற ஆசிரமத்தையும்
वैश्रवणालयं च	வைசுவணாலயமென்ற ஆசிரமத்தையும்
सूर्यप्रभं	சூர்யப்ரபமென்ற ஆசிரமத்தையும்
सूर्यनिबन्धनं च	சூர்யநிபந்தனமென்ற ஆசிரமத்தையும்

ब्रह्मासनं	பிரம்மாஸனமென்ற ஆசிரமத்தையும்
शङ्करकार्मुकं च	சங்கரகார்முகம் என்ற ஆசிரமத்தையும்
वसुन्धरायाः	பூமிக்குள்
नाभिं च	முக்யமான இடத் தையும்
ददर्श	கண்டார்

कैलासमण्डपं हिमवच्छिलां च तथर्षभं काञ्चनशैलमण्डपम् ।

सन्दीप्तसवौषधि-संप्रदीप्तं ददर्श सवौषधिपथैतेन्द्रम्

॥ ६३ ॥

अण्डपं	உத்தமமான
कैलासं	கயிலையங்கிரியையும்
हिमवच्छिलां च	ஹிமவச்சிலை என்ற சிகரத்தையும்
तथा	அப்படிபே
अण्डपं	சிறந்த
ऋषभं	ரிஷபமென்ற

काञ्चनशैलं	பொன்மலைபையும்
सन्दीप्तसवौषधि- संप्रदीप्तं	} ஜ்வலிக்கும் பல ஓஷ திகனால் விளங்கும் எல்லா ஓஷதிகளுக் கும் இருப்பிடமாகிய சிறந்த ஓஷதிபர்வத கண்டார். [த்தையும்
सवौषधि- पथैतेन्द्रं	
ददर्श	

स तं समीक्ष्यानलरश्मिदीप्तं विसिष्मिये वासवदूतसूनुः

॥ ६४ ॥

वासवदूतसूनुः	வாயுபுதல்வராகிய
सः	அவர்
तं	அதை (ஓஷதிபர்வத த்தை)

अनलरश्मिदीप्तं	அக்னிஜ்வாலைக்கொப் பாய் ஜ்வலிக்கின்ற
समीक्ष्य	பார்த்து [தாய்
विसिष्मिये	ஆச்சர்யங்கொண்டார்.

आवृत्य तं चौषधिपर्वतेन्द्रं तत्रौषधीनां विचयं चकार

॥ ६५ ॥

तं अந்த
ओषधिपर्वतेन्द्रं च சிறந்த ஓஷதிமலையை
आवृत्य சுற்றித்திரிந்து [யும்]

तत्र அங்கு
ओषधीनां ஓஷதிகளை
विचयं चकार தேடினார்.

स योजनसहस्राणि समतीत्य महाकपिः । दिव्यौषधिधरं शैलं व्यचरन्मास्तात्मजः ॥ ६६ ॥

महाकपिः வானரோத்தமரான
सः அந்த
मास्तात्मजः மாருதி
योजनसहस्राणि ஆயிரம் யோஜனை
யளவு

समतीत्य தாண்டிவந்து
दिव्यौषधिधरं சிறந்த ஓஷதிகளைக்
கொண்டிருக்கும்
शैलं மலையில்
व्यचरत् சுற்றித்திரிந்தார்.

महौषध्यस्ततः सर्वास्तस्मिन्पर्वतसत्तमे । विज्ञायार्थिनमायान्तं ततो जग्मुर्दर्शनम् ॥ ६७ ॥

ततः அப்பொழுது
महौषध्यः சிறந்த ஓஷதிகள்
सर्वाः எல்லாமும்
तस्मिन् அந்த
पर्वतसत्तमे சிறந்த மலையில்

अर्थिनं தங்களை விரும்பி
ஒருவனை
आयान्तं வந்திருப்பவனாய்
विज्ञाय அறிந்து
ततः அவ்விடத்தினின்று
अदर्शनं जग्मुः மறைந்துவிட்டன.

स ता महात्मा हनुमानपश्यंश्चुकोप कोपाच्च भृशं ननाद ।

अमृष्यमाणोऽग्निनिकाशचक्षुर्महीधरेन्द्रं तमुवाच वाक्यम्

॥ ६८ ॥

सः அந்த
महात्मा மகாத்மாவாகிய
हनुमान् च அனுமாரும்
ताः அவைகளை
अपश्यन् காணாதவராய்
चुकोप சினங்கொண்டார்.
कोपात् கோபத்தால்
भृशं உரக்க
ननाद பூசலிட்டார்.

अमृष्यमाणः அதைப்பொழுது
अग्निनिकाश- } அக்னியை நிகர்த்த
चक्षुः } கண்களைக்கொண்ட
வனாய்
तं அந்த
महीधरेन्द्रं சிறந்த பர்வதத்தை
நோக்கி
वाक्यं उवाच ஒரு சொல்லை பின்வரு
மாறு சொன்னார்:

किमेतदेवं सुविनिश्चितं ते यद्राघवे नासि कृतानुकम्पः ।

पश्याद्य मद्राहुबलाभिभूतो विकीर्णमात्मानमथो नगेन्द्र

॥ ६९ ॥

राघवे “ஸ்ரீராமரிடத்தில்
कृतानुकम्पः தயவுபுரிபவனாய்
असि न நீ இல்லை.
ते உனக்கு
एवं இப்படியாய்
यत् எந்த
एतत् अथो இதுவே
सुविनिश्चितं किं தீர்மானமா என்ன ?

नगेन्द्र மலையரசே!
अद्य இப்பொழுது
मद्राहुबलाभिभूतः எனது பாஹுபலத்
தால் தாக்கப்பட்ட நீ
आत्मानं உன்னை
विकीर्णं சிதைந்துகிடப்பவனாய்
पश्य பார்ப்பாய்.”

स तस्य शृङ्गं सनागं सनागं सकाञ्चनं धातुसहस्रजुष्टम् ।

विकीर्णकूटज्वलिताग्रसानुं प्रगृह्य वेगात्सहसोन्ममाथ

॥ ७० ॥

ச:	அவர்	} விகிரீக்ரூட்- } ஜ்வலிதாஅரஸானு	} முடிசுள் சிதறி தீ பறக் } சும் உச்சத்தலத்தை } யுடையதாய்
तस्य	அதனது		
धातुसहस्रजुष्टं	பலவகை தர துக்கள்	वेगात्	விரைந்து
शृङ्गं	சிகரத்தை [நிறைந்த	प्रगृह्य	பற்றி
सनागं	மாங்கனோடுகூடவும்	सहस्रा	வலுக்கொண்டு
सनागं	யானைகளோடுகூடவும்	उन्ममाथ	பெயர்த்து விட்டார்.
सकाञ्चनं	ஸ்வார்ணங்கனோடு கூடவும்		

स तं समुत्पाद्य खमुत्पपात वित्रास्य लोकान्ससुरासुरेन्द्रान् ।

संस्तूयमानः स्वचरैरनैकैर्जगाम वेगाद्गडोऽग्रवेगः

॥ ७१ ॥

ச:	அவர்	उत्पपात	பாய்ந்தார்.
तं	அதை	गडोऽग्रवेगः	கருடனை நிகர்த்து பய நகரமான வேகங்கொ
समुत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்தது	अनेकैः	பல [ண்ட அவர்
ससुरासुरेन्द्रान्	தேவர்கள், அசுரர்கள் இந்திரன் இவர்களு	स्वचरैः	வானவாசிகளால்
लोकान्	உலகங்களை [ள்ளிட்ட	संस्तूयमानः	துதிக்கப்படுபவராய்
विव्रास्य	நடுங்கச்செய்தது	वेगात्	விரைவாய்
खं	ஆகாயத்தில்	जगाम	சென்றார்.

स भास्कराध्वानमनुप्रपन्नस्तं भास्कराभं शिखरं प्रगृह्य ।

बभौ तदा भास्करसन्निकाशो रवेः समीपे प्रतिभास्कराभः

॥ ७२ ॥

तदा	அப்பொழுது	भास्कराध्वानं	சூரியமார்க்கத்தை
भास्करसन्निकाशः	சூரியனை நிகர்த்த	अनुप्रपन्नः	அடைந்தவராய்
सः	அவர்	रवेः	சூரியனது
तं	அந்த	समीपे	சமீபத்தில்
भास्कराभं	சூரியனொளிகொண்ட	प्रतिभास्कराभः	மற்றொரு சூரியனைப் போன்றவராய்
शिखरं	சிகரத்தை	बभौ	திகழ்ந்தார்.
प्रगृह्य	லகக்கொண்டு		

स तेन शैलेन भृशं रराज शैलोपमो गन्धवाहात्मजस्तु ।

संहस्रधारेण सपावकेन चक्रेण रवे विष्णुरिवापितेन

॥ ७६ ॥

शैलोपमः	மலைக்கொப்பானவ	अपितेन	விடுக்கப்பட்டதும்
सः	அந்த [ரான	सहस्रधारेण	ஆயிரம் கூறுகளுள்ள தும்
गन्धवाहात्मजः तु	மாருதியும்	सपावकेन	அக்னியோடுகூடியது
तेन	அந்த	चक्रेण	சக்ராயுதத்தால்[மான
शैलेन	பர்வதத்தால்	इव	எவ்வண்ணமே
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்		அவ்வண்ணமே
खे	ஆகாயத்தில்	भृशं रराज	மிகவும் திகழ்ந்தார்.

तं वानराः प्रेक्ष्य विनेदुर्च्चैः स तानपि प्रेक्ष्य मुदा ननाद ।
तेषां समुद्बुष्टरवं निशम्य लङ्कालया भीमतरं विनेदुः

॥ ७४ ॥

तं	அவரை	मुदा	சந்தோஷத்தாடன
वानराः	வானரர்கள்	ननाद	கத்தினார்.
प्रेक्ष्य	கண்டு	लङ्कालयाः	இலங்கைவாசிகள்
उच्चैः	உரக்க	तेषां	அவர்களுடைய
विनेदुः	கத்தினார்கள்.	समुद्बुष्टरवं	பேரொலியை
सः अपि	அவரும்	निशम्य	கேட்டு
तान्	அவர்களை	भीमतरं	பயங்கரமாய்
प्रेक्ष्य	பார்த்து	विनेदुः	கூச்சலிட்டார்கள்.

ततो महात्मा निपपात तस्मिञ्छैलोत्तमे वानरसैन्यमध्ये ।

ह्युत्तमेभ्यः शिरसाऽभिवाद्य विभीषणं तत्र स सस्वजे च

॥ ७५ ॥

ततः	அப்பொழுது	सः	அவர்
महात्मा	மகாத்மாவான அவர்	तत्र	அவ்விடத்தில்
तरिमन्	அந்த	ह्युत्तमेभ्यः	வானரோத்தமர் களுக்கு
शैलोत्तमे	சிறந்த பர்வதத்தில்	शिरसा	தலைவணங்கி
वानरसैन्यमध्ये	வானரச்சேனைகளுக்க் கு நடுவில்	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு
निपपात	இறங்கினார்.	विभीषणं च	விபீஷணரையும்
		सस्वजे	கட்டிக்கொண்டார்.

तावप्युभौ मानुषराजपुत्रौ तं गन्धमाघ्राय महौषधीनाम् ।

बभूवतुस्तत्र तदा विशल्यावुत्तस्थुरन्ये च हरिप्रवीराः

॥ ७६ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	आघ्राय	முகர்ந்து
तौ	அந்த	तदा	அப்பொழுது
मानुषराजपुत्रौ	சக்கிரவர்த்தி திருக்க் குமாரர்களான	विश्ल्यौ	வேதனையற்றவர்களாய்
उभौ अपि	இருவர்களும்	बभूवतुः	ஆனார்கள்;
महौषधीनां	உத்தம ஓஷதிகளின்	अन्ये	மற்ற
तं गन्धं	அந்த மணத்தை	हरिप्रवीराः च	வானர வீரர்களும்
		उत्तस्थुः	எழுந்தனர்.

सर्वे विशल्या विरुजः क्षणेन हरिप्रवीरा निहताश्च ये स्युः ।

गन्धेन तासां प्रवरौषधीनां सुप्ता निशान्तेष्विव संप्रबुद्धाः

॥ ७७ ॥

ये	எவர்கள்	हरिप्रवीराः	வானர வீரர்கள்
निहताः स्युः	மாண்கிடந்தார்	सर्वे च	யாவரும்
	களோ அந்த	तासां	அந்த

प्रवरौषधीनां	சிறந்த ஓஷதிகளின்
गन्धेन	மணத்தால்
सुप्ताः	தூங்கியவர்கள்
निशांतेषु	விடியற்காலகையில்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே

संप्रबुद्धाः	விழித்துக்கொண்டவர்களாய்
क्षुभेन	அக்கணத்திலேயே
विशल्याः	புண்கள் ஆறினவர். களாய்
विरुजः	வேதனையற்றவர் களாய் ஆணர்கள்

यदाप्रभृति लङ्कायां युध्यन्ते कपिराक्षसाः । तदाप्रभृति मानार्थमाज्ञया रावणस्य च॥७८॥
ये हन्यन्ते रणे तत्र राक्षसाः कपिकुञ्जरैः । हताहतास्तु क्षिप्यन्ते सर्व एव तु सागरे ॥

लङ्कायां	இலங்கையில்
कपिराक्षसाः	வானர இராக்கதர்கள்
यदाप्रभृति	எப்பொழுதுமுதல்
युध्यन्ते	போரிடுகின்றார்களோ
तदाप्रभृति च	அதுமுதல்
तत्र	அந்த
रणे	போரில்
कपिकुञ्जरैः	வானரோத்தமர் களால்
ये	எந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
हन्यन्ते	வீழ்த்தப்பட்டார் களோ அந்த

हताहताः तु	{ மாண்டவர்களும் குற்றயிராய் கிடப்பவர் களுமான
सर्वे एव	
मानार्थं	யாவருமே
रावणस्य	மானத்தைக் காத்துக் கொள்ள
आज्ञया	ராவணனது
सागरे	கட்டளையால்
क्षिप्यन्ते	கடலில்
	தள்ளப்பட்டுவந்தார் கள்.

ततो हरिर्गन्धवहात्मजस्तु तमोषधीशैलमुदग्रवीर्यः ।

निनाय वेगाद्धिमवन्तमेव पुनश्च रामेण समाजगाम ॥ ८० ॥

ततः	அப்பொழுது
उदग्रवीर्यः	வீர்யம் மிக்க
हरिः	வானரரான
गन्धवहात्मजः तु	ஆஞ்சனையரும்
तं	அந்த
ओषधीशैलं	ஓஷதிபர்வதத்தை

हिमवन्तं एव	ஹிமவானிடமே
वेगात्	விரைவாய்
निनाय	கொண்டுசேர்ப்பித்
पुनः च	மீளவும் [தார்.
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
समाजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || 34 ||

रात्रौ लङ्कादाहः—இரவில் இலங்கையைக் கொளுத்துவது.

ततोऽब्रवीन्महातेजाः सुग्रीवो वानराधिपः । अर्थं विज्ञापयंश्चापि हनुमन्तमिदं वचः ॥ १ ॥

महातेजाः	மகாப் பிரதாபசாலியும்	विज्ञापयन्	கேட்டுக்கொண்டவனாய்
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்பார்த்து
सुग्रीवः च	சுகரீவனும்	वचः	ஒருசொல்லை
ततः	அப்பொழுது	इदं	பின்வருமாறு
अर्थं अपि	அனுமதிபெறவேண்டியதையும்	अब्रवीत्	புகன்றான் :

यतो हतः कुम्भकर्णः कुमारश्च निषूदिताः । नेदानीमुपनिर्हारं रावणो दातुमर्हति ॥ २ ॥

कुम्भकर्णः	“கும்பகர்ணன்	यतः	அக்காரணத்தால்
हतः	மாண்டுவிட்டான்.	रावणः	ராவணன்
कुमारः च	புதல்வர்களும்	इदानीं	இப்பொழுது
निषूदिताः	மாய்க்கப்பட்டார்கள்.	उपनिर्हारं दातुं	} போருக்குவரமாட்டான்.
		अर्हति न	

ये ये महाबलाः सन्ति लघवश्च पुवङ्गमाः । लङ्कामभ्युत्पतन्वाशु गृह्योल्काः पुवर्षभाः ॥

महाबलाः	“மகாபலசாலிகளும்	पुवर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்
लघवः च	வேகசாலிகளுமான	उल्काः	கொள்ளிகளை
पुवङ्गमाः	வானர்கள்	गृह्य	கைக்கொண்டு
ये ये	எவரெவர்கள்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
सन्ति	இருக்கின்றார்களோ,	आशु	தூரிதமாய்
	அந்த	अभ्युत्पतन्तु	பாய்ந்துசெல்லக்கடவார்கள்”.

ततोऽस्तं गत आदित्ये रौद्रे तस्मिन्निशामुखे । लङ्कामभिमुखाः सोल्का जग्मुस्ते पुवर्षभाः ॥

ततः	அப்பொழுது	रौद्रे	பயங்கமான
ते	அந்த	निशामुखे	முன்னிரவில்
पुवर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	सौल्काः	கொள்ளிகளோடு
आदित्ये	சூரியன்		கூடியவர்களாய்
अस्तंगते	அஸ்தமித்தவுடன்	लङ्कां अभिमुखाः	இலங்கையை நோக்கி
तस्मिन्	அந்த	जग्मुः	சென்றார்கள்.

उल्काहस्तैर्हरिगणैः सर्वतः समभिद्रुताः । आरक्षस्था विरूपाक्षाः सहसा विप्रदुद्रुवुः ॥

विरूपाक्षाः	விகாரக்கண்களுற்ற	हरिगणैः	வானர்கணங்களால்
आरक्षस्थाः	காவற்காரர்கள்	समभिद्रुताः	வெருட்டப்பட்டவர்களாய்
सर्वतः	எப்புறங்களிலும்		
उल्काहस्तैः	கொள்ளிகளைக்கைக்கொண்ட	सहसा	வலுக்கொண்டு
		विप्रदुद्रुवुः	ஓடினார்கள்.

கோபுரா஢ுபுரோலிபு சரியாசு விவி஢ாசு ச | பராசா஢ேபு ச ச஢ு஢ா: சசுசுசுஸு ஢ுதாசனம் || 6 ||

தே	அவர்கள் (வானரர்கள்)	விவி஢ாசு	பல
ச஢ு஢ா:	உக்ஸாஹுக் கொண்ட வர்களாய்	சரியாசு ச	காவல்விடுதிகளிலும்
கோபுரா஢ு- புரோலிபு }	கோபுரங்களிலும் கடைவீதிகளிலும் ராஜவீதிகளிலும்	பராசா஢ேபு ச	அரண்மனைகளிலும்
		஢ுதாசனம்	தியை
		சசுசு:	இட்டார்கள்.

தேபா் ஢ு஢ச஢சூபி ஢ு஢ா஢ ஢ுதபுக்஢ு஢ா

|| 7 ||

த஢ா	அப்பொழுது	஢ு஢ச஢சூபி	பல வீடுகளை
஢ுதபுக்	அக்னி	஢ு஢ா஢	எரித்தது.
தேபா்	அவர்களுடைய		

பராசா஢ா: பரீதாகாரா: பதந்தி ஢ரணிதலை | அ஢ரூ஢ு஢ுதே ததிர வரீ ச ஢ரிசந்஢நம் || 8 ||

பரீதாகாரா:	பர்வதங்களை நிகர்த்த	அ஢ரூ:	அகிலும்
பராசா஢ா:	மாஸிகைகள்	஢ு஢ுதே	எரிக்கப்பட்டது.
஢ரணிதலை	சூதலத்தில்தல்	வரீ	சிறந்த
பதந்தி	விழுந்தன.	஢ரிசந்஢நம்	செஞ்சந்தனமும்
தல	அங்கு (மாஸிகைகளில்)	ச	அப்படியே எரிக்கப் பட்டது.

மூக்திகா மணய: சூபி஢ா வசூர் சாபி பவாலகம் | சூமீம் ச ஢ு஢ுதே ததிர கூசூயீம் சாபி சூபநம் ||
அவிகீம் விவி஢ீம் சூரீம் காசூர்ம் ஢ா஢ு஢மாபு஢ம் | நானாவிசூரதசஸூயீம் வாசி஢ா஢ு஢பரிசூ஢ு஢ம் ||
஢சூரீவீயகசூயாசூய ரய஢ா஢ு஢ாசூய சஸூரூதா: | தநுதிராபி ச யூ஢ானா் ஢ஸூயஸூயானா் ச வரீம் ச ||
சூ஢ூ஢ா ஢நூபி யூயா ஢ாஸூஸூமரா஢ூசசூகூய: | ரூமசூர் வாலசூர் சரீம் வூயா஢ூசூர் சா஢ு஢சூர் ஢஢ு ||

தல	அங்கு (மாஸிகை	ஆரீம் ச	கம்பளமும்
மூக்திகா:	முத்தூக்களும் [களில்)	காசூர்ம்	பொன்
சூபி஢ா:	நீரூரூட்டமுள்ள	஢ா஢ு஢	பாத்திரமும்
மணய: ச	இரத்தினங்களும்	அபூயு஢	ஆபுதமும்
பவாலகீம் அபி	பவழமும்	நானாவிசூரதசஸூயீம்	பலவிதமாய் அழகாய் அடுக்கப்பெற்ற
வசூர் ச	வைரமும்	வாசி஢ா஢ு஢பரிசூ஢ு஢	சூதிரை அணிவகையும்
சூமீம் ச	நூலாடையும்	஢சூரீவீயகசூயா: ச	யாணைக்கழுத்தணிக ளும் அம்பாரிகளும்
சூபநம்	அழகிய	சஸூரூதா:	அழகிய
கூசூயீம் ச	பட்டாடையும்	ரய஢ா஢ு஢ா:	ரதவணிகளும்
அவிகீம்	ஆட்டுக்கம்பளமும்		
விவி஢ீம்	பலவகை		

योधानां	படர்களின்
तनुलाणि	கவசங்களும்
हस्त्यश्वानां	யானைகளுடையவும் குதிரைகளுடையவும்
वर्म च	கவசமும்
खड्गाः	கத்திகளும்
धनुषि	விடிகளும்
ज्याः	நாண்களும்
बाणाः	பாணங்களும்

तोमरांकुशशक्तयः	தோமரங்களும் அங்கு சங்களும் வேல்களும்
रोमज्ञं	பறவைவரோமக்கம்பள
वालजं	சாமரமும் [மும்
चर्मं च	கேடயமும்
व्याघ्रजं	புலித்தோலும்
अण्डजं च	புணுகுகள் தூரியும்
च	ஆகிய
बहु अपि	பலவும்
दहते	எரிக்கப்பட்டன.

मुक्तामणिविचित्रांश्च प्रासादांश्च समन्ततः । विधिधानस्त्रसंयोगानग्निर्दहति तत्र वै ॥ १३ ॥

अग्निः	நெருப்பு
तत्र	அங்கு
समन्तरः वै	எங்குமே
मुक्तामणि- विचित्रान् }	முத்துக்களாலும் ரத்தினங்களாலும் இழைக்கப்பட்ட

प्रासादान् च	அரண்மனைகளையும்
विधिधान्	பல
३.स्त्रसंयोगान् च	அஸ்திரஜாலங்களையும்
दहति	எரித்தது.

नानाविधानगृहच्छन्दान्ददाह हुतभुक्तदा । आवासान् राक्षसानां च सर्वेषां गृहगर्धिनाम् ॥

तदा	அப்பொழுது
हुतसुक्	அக்னி
नानाविधान्	பலவித
गृहच्छन्दान्	வீட்டுப்பொருள்களையும்

गृहगर्धिनां	வீடுகளில் வசிக்கும்
राक्षसानां	அரக்கர்கள்
सर्वेषां	எல்லோருடைய
आवासान् च	விடுதிகளையும்
ददाह	எரித்தது.

हेमचित्रतनुत्राणां स्रग्दामाम्बरधारिणाम् । शीघ्रुपानचलाक्षणां मद्विह्वलगामिनाम् ॥ १५ ॥
कान्तालम्बितवस्त्राणां शत्रुसञ्जातमन्युनाम् । गदाशूलासिहस्तानां खादतां पिबतामपि ॥
शयनेषु महाहँषु प्रसुप्तानां प्रियैः सह । त्रस्तानां गच्छतां तूर्णं पुत्रानादाय सर्वतः ॥ १६ ॥
तेषां शतसहस्राणि तदा लङ्कानिवासिनाम् । अदहत्पावकस्तत्र जज्वाल च पुनः पुनः ॥

हेमचित्रितनुत्राणां	பொன்லைழகிய கவ சம் பூண்டவர்களும்,
स्रग्दामाम्बर- धारिणां }	புஷ்பமாலைகளையும், ஆடைகளையும், அணிகின்றவர்களும்
शीघ्रुपान- चलाक्षणां }	கட்குடியால் சுழலும் கண்களுடையவர் களும்

मद्विह्वलगामिनां	வெறியால் தளர்ந்து நடப்பவர்களும்
कान्तालम्बित- वस्त्राणां }	நாயகிகளால் இழுக்க கப்படும் வஸ்திரங் களையுடையவர்களும்
शत्रुसञ्जातमन्युनां	சத்ருக்களிடம் கோ பங்கொண்டு

गदाशूलादि- हस्तानां	}	கதை, சூலம், கத்தி இவைகளைக் கைக் கொண்டவர்களும், மென்று தின்பவர் களும்
खादतां		குடிப்பவர்களும், மிகவுயர்ந்த படுக்கைகளில் காதலர்களோடுகூட தூங்குபவர்களும், பயந்து குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு நாற்புறமும்
पिबतां महाहैषु शयनेषु प्रियैः सह प्रसुप्तानां वस्तानां पुत्रान् आदाय सर्वतः		

तूर्णं गच्छतां अपि तेषां खड्गानिवासिनां	விரைவாய் செல்லுகின்றவர்களு அந்த [மான் இலங்கைநகரவாசி களின்
शतसहस्राणि पावकः तदा तत्र अदहत् च पुनः पुनः ज्वाल	பல ஆயிரத்தவர்களை அகன்றி அப்பொழுது எங்கும் எரித்துவிட்டது; இன்னும் மேன்மேலும் ஜ்வலித்துக்கொண்டி ருந்தது.

सारवन्ति महार्हाणि गम्भीरगुणवन्ति च । हेमचन्द्रार्धचन्द्राणि चन्द्रशालोन्नतानि च ॥
रत्नचित्रगवाक्षाणि साधिष्ठानानि सर्वशः । मणिविद्रुमचित्राणि स्पृशन्तीव दिवाकरम् ॥
क्रौञ्चवर्हिणवीणानां भूषणानां च निस्वनैः । नादितान्यचलाभानि वेदमान्यभिर्ददाह सः ॥

सः	அந்த	
भसिः	தீயானது	
सारवन्ति महार्हाणि गम्भीर- गुणवन्ति च	}	உறுதியானவைகளும் மிகச்சிறந்தவைகளும் கண்களுக்கும் புலப் படாத அரிய குணங் கள் கொண்டவை களும்
हेमचन्द्रार्ध- चन्द्राणि		பொன்னாலான சந்திர பிம்பங்களையும் அர்த் தசந்திரபிம்பங்களை புழுடையவைகளும்
चन्द्रशालोन्नतानि च	மேன்மாடங்களால் உ யர்ந்திருக்கின்றனவும்	
रत्नचित्र- गवाक्षाणि	}	இரத்தினங்களால் இ ழைக்கப்பெற்ற பல- கணிகள் கொண்ட வைகளும்
साधिष्ठानानि		மேடைகளுற்றனவும்

सर्वशः	எங்கும்	
मणिविद्रुम- चित्राणि	}	ரத்தினங்களாலும் ப வழங்களாலும் அழ கியவைகளும்
दिवकरं स्पृशन्ति इव		சூர்யனை தொடுகின்றவை போன்றவைகளும்
क्रौञ्चवर्हिण- वीणानां	}	அன்றில், மயில், யாழ் இவைகளுடையவும்
भूषणानां		ஆபரணங்களுடைய வும்
निस्वनैः	ஒசைகளால்	
नादितानि	ஒலிக்கப்பெற்றவை களும்	
अचलाभानि च	மலைக்கொப்பானவை களுமான	
वेदमानि	மாளிகைகளை	
ददाह	எரித்துவிட்டது.	

ज्वलनेन परीतानि तोरणानि चकाशिरै । विद्युद्भिरिव नद्धानि मेघजालानि घर्षणे ॥२२॥

ज्वलनेन अक्नियால்
परीतानि சூழப்பெற்ற
तोरणानि தோரணவாயில்கள்
घर्षणे வர்ஷகாலத்தில்
विद्युद्भिः மின்னல்களால்

नद्धानि சூழப்பெற்ற
मेघजालानि மேகமண்டலங்கள்
इव எவ்வண்ணமோ
चकाशिरै அவ்வண்ணமே
விளங்கின.

ज्वलनेन परीतानि निपेतुर्भवानन्यथ । वज्रिवज्रहतानीव शिखराणि महागिरेः ॥ २३ ॥

अथ அப்பொழுது
भवानानि மாளிகைகள்
ज्वलनेन அக்னியால்
परीतानि பற்றப்பட்டவை
महागिरेः பெரும்பர்வதந்தினது

शिखराणि சிகரங்கள்
वज्रिवज्रहतानि { இந்திரனின் வஜ்ராயு
தத்தால் தாக்குண்ட
வைகளாய்
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
निपेतुः கீழ்ச்சாயந்தன.

विमानेषु प्रसुप्ताश्च दह्यमाना वराङ्गनाः । त्यक्ताभरणसर्वाङ्गा हा हेयुच्चैर्विचुकुशुः ॥ २४ ॥

विमानेषु விமானங்களில்
प्रसुप्ताः தூங்குபவர்களான
वराङ्गनाः பெண்மணிகள்
दह्यमानाः பொசுக்கப்பட்ட
च அதனால்

त्यक्ताभरण- } எல்லா அவயவங்க
सर्वाङ्गाः } ளின் ஆபரணங்களை
युम् ए धिर्, தவர்களாய்
हा हा इति 'ஆ ஆ' என்று
उच्चैः உரக்க
विचुकुशुः கதறினார்கள்.

तानि निर्दह्यमानानि दूरतः प्रचकाशिरै । हिमवच्छिखराणीव दीप्तौषधिवनानि च ॥२५॥

दूरतः தூரத்தில்
निर्दह्यमानानि எரிக்கப்படும்
तानि அவைகள்

दीप्तौषधिवनानि च ஜ்வலிக்கும் ஒலத்திக்
* காடுகளைக்கொண்ட
हिमवच्छिखराणि இமயமலைச்சிகரங்கள்
इव என
प्रचकाशिरै விளங்கின.

हर्म्याग्निर्दह्यमानैश्च ज्वालाप्रज्वलितैरपि । रात्रौ सा दृश्यते लङ्का पुष्पितैरिव किंशुकैः ॥

सा அந்த
लङ्का अपि இலங்கையும்
रात्रौ இரவில்
ज्वालाप्रज्वलितैः ஜ்வாலைகளால் பற்றிப்
பட்டு
दह्यमानैः च எரிக்கப்படும்

हर्म्याग्निः அரண்மனைச்சிகரங்க
पुष्पितैः பூத்த [ளால்
किंशुकैः பூவரசுமாங்களால்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
दृश्यते விளங்கியது.

हस्त्यध्यक्षैर्गजैर्मुक्तैर्मुक्तैश्च तुरगैरपि । बभूव लङ्का लोकान्ते भ्रान्तप्राह इवार्णवः ॥ २७ ॥

हस्त्यध्यक्षैः	யாணைப்பாக்கர்களால்	लङ्का	இலங்கைநகர்
मुक्तैः	விடப்பட்ட	लोकान्ते	பிரளயகாலத்தில்
गजैः	யானைகளாலும்	भ्रान्तप्राहः	அழையும் முதலைகளைக்
च	அப்படியே	अर्णवः	சமுத்திரம் [கொண்ட
मुक्तैः	விடப்பட்ட	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
तुरगैः अपि	குதிரைகளாலும்	बभूव	இருந்தது.

अथं मुक्तं गजो दृष्ट्वा क्वचिद्भीतोऽपसर्पति । भीतो भीतं गजं दृष्ट्वा क्वचिदश्वो निवर्तते ॥

मुक्तं	விடப்பட்ட	भीतं	வெருண்ட
अथं	குதிரையை	गजं	யானையை
दृष्ट्वा	பார்த்து	दृष्ट्वा	பார்த்து
गजः	யானை	अश्वः	குதிரை
भीतः	வெருண்டு	भीतः	மிரண்டு
क्वचित्	எங்கேயோ	क्वचित्	எங்கேயோ
अपसर्पति	ஒடிற்று.	निवर्तते	திரும்பி ஒடிற்று.

लङ्कायां दह्यमानायां शुशुभे स महार्णवः । छायांसंसक्तसलिलो लोहितोद इवार्णवः ॥

लङ्कायां	இலங்கை	सः महार्णवः	அந்தப் பெரும் சமுத்
दह्यमानायां	எரிக்கப்படும்பொ		திரமானது
	முது	लोहितोदः	செவ்வியஜலமமைந்த
छायांसंसक्तसलिलः	அவ்வொளிகலந்த	अर्णवः इव	கடல்போல்
	ஜலங்கொண்ட	शुशुभे	விளங்கியது.

सा बभूव मुहूर्तेन हरिभिर्दीपिता पुरी । लोकस्यास्य क्षये घोरे प्रदीप्तैव वसुन्धरा ॥३०॥

मुहूर्तेन	கணப்பொழுதிலேயே	लोकस्य	உலகத்தின்
हरिभिः	வானரர்களால்	घोरे	பயங்கரமான
दीपिता	கொளுத்தப்பட்ட	क्षये	பிரளயகாலத்தில்
सा	அந்த	प्रदीप्ता	தகிக்கப்படும்
पुरी	நகர்	वसुन्धरा इव	பூம்போல்
अस्य	இந்த	बभूव	இருந்தது.

नारीजनस्य धूमेन व्याप्तस्योच्चैर्विनेदुषः । स्वनो ज्वलनतप्तस्य शुश्रुवे दशयोजनम् ॥३१॥

ज्वलनतप्तस्य	தீயால் தகிக்கப்பட்டு	विनेदुषः	கூக்குரலிடும்
धूमेन	புகையால்	नारीजनस्य	ஸ்தீர்க்குட்டத்தின்
व्याप्तस्य	முழுண்டு	स्वनः	ஓசையானது
उच्चैः	உரக்க	दशयोजनं	பத்துயோஜனை தூரம்
		शुश्रुवे	கேட்டது.

उद्भुष्टं वानराणां च राक्षसानां च निस्वनम् । ज्याशब्दस्तावुभौ शब्दावति रामस्य शुश्रुषे ॥

वानராणां	வானரர்களின்	उभौ	இரு
उद्भुष्टं च	காஜனையும்	शब्दौ	சப்தங்களுக்கும்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	अति	மேம்பட்டு
निस्वनं च	கட்குரலுமாகிய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तौ	அந்த	ज्याशब्दः	நானேசை
		शुश्रुषे	கேட்டது.

वानरोद्भुष्टघोषश्च राक्षसानां च निस्वनः । ज्याशब्दश्चापि रामस्य त्रयं व्याप दिशो दश ॥

वानरोद्भुष्टघोषः च	வானரர்களின் காஜனை முழக்கமுடம்	ज्याशब्दः च	நானேசையும் ஆகிய
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	त्रयं अपि	முன்றும்
निस्वनः च	கட்குரலும்	दश दिशः	பத்துத் திக்குகளிலும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	व्याप	பரவியது.

तस्य कार्मुकमुक्तैश्च शरैस्तपुरगोपुरम् । कैलासशृङ्गप्रतिमं विकीर्णमपतद्भुवि ॥ ३९ ॥

तस्य	அவருடைய	तत्	அந்த
कार्मुकमुक्तैः	கோதண்டத்தினின்றும் விடுக்கப்பட்ட	पुरगोपुरं च	நகரகோபுரமும்
शरैः	கணைகளால்	विकीर्णं	இடிந்ததாய்
कैलासशृङ्गप्रतिमं	கயிலைமலைச் சிகரத்திற் கொப்பான	भुवि	தரையில்
		अपतत्	சாய்ந்தது.

ततो रामशरान्दृष्ट्वा विमानेषु गृहेषु च । सन्नाहो राक्षसेन्द्राणां तुसुलः समपद्यत ॥ ४० ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसेन्द्राणां	இராக்ஷஸோத்தமர் களுக்கு
विमानेषु	அரண்மனைகளிலும்	तुसुलः	மிகக் கடுமையான
गृहेषु च	வீடுகளிலும்	सन्नाहः	போராயத்தமானது
रामशरान्	ஸ்ரீராமரது	समपद्यत	உண்டானது.
दृष्ट्वा	பார்த்து [பாணங்களை		

तेषां सन्नह्यमानानां सिंहनादं च कुर्वताम् । शर्वरी राक्षसेन्द्राणां रौद्रीव समपद्यत ॥ ४१ ॥

तेषां	அந்த	कुर्वतां	இடம்பொழுது
राक्षसेन्द्राणां	சிறந்த அரக்கர்கள்	शर्वरी	அவ்வீரவு
सन्नह्यमानानां	போருக்காயத்தமாகி	इव	முற்றும்
सिंहनादं च	சிக்கநாதத்தையும்	रौद्री	பயங்கரமாய்
		समपद्यत	ஆனது.

आदिष्टा वानरेन्द्रास्तु सुग्रीवेण महात्मना । आसन्नद्वारमासाद्य युध्यध्वं पुवर्षभाः ॥
यश्च वो वितथं कुर्यात्तत्र तत्र ह्युपस्थितः । स हन्तव्यो हि संप्लुत्य राजशासनदूषकः ॥

पुवर्षभाः	“ वानरர்களே !
आसन्नद्वारं	நகரவாயிலின் சமீபத்தை
आसाद्य	அணுகி
युध्यध्वं	போரிடுங்கள்.
वः	உங்களுள்
यः च	எவன்
तत्र तत्र	ஆங்காங்கு
संप्लुत्य	பாய்ந்து
उपस्थितः	தோன்றி
वितथं	வீணானதை
कुर्यात्	செய்வானோ

राजशासनदूषकः	அரசனது கட்டளைக் குக் கீழ்ப்படியாத
सः	அவன்
हन्तव्यः	கொல்லப்படுவான்.
हि हि	இது முற்றும் தின் ணம்” என்று
महात्मना	மகாத்மாவாகிய
सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்
सु	அப்பொழுது
वानरेन्द्राः	வானரோத்தமர்கள்
आदिष्टाः	உத்திரவிடப்பட்டார் கள்.

तेषु वानरमुख्येषु दीप्तोत्कोज्ज्वलपाणिषु । स्थितेषु द्वारमासाद्य रावणं मन्युराविशत् ॥

तेषु	அந்த
वानरमुख्येषु	வானரச்ரேஷ்டர்கள்
दीप्तोत्कोज्ज्वल- पाणिषु	} ஜ்வலிக்கும் கொள்ளி களால் விளங்கும் கைகளுடையவர் களாய்

द्वारं	கோட்டைவாயிலை
आसाद्य	அணுகி
स्थितेषु	எதிர்த்துநிற்குங்கால்
मन्युः	கோபமானது
रावणं	ராவணனிடம்
आविशत्	மூண்டது.

तस्य जृम्भितविक्षेपाद्यामिश्रा वै दिशो दश । रूपवानिव रुद्रस्य मन्युर्गात्रेण्वदृश्यत॥४५॥

तस्य	அவனுடைய
जृम्भितविक्षेपात्	கொட்டாவி விடுகை
दश	பத்து [யால்
दिशः वै	திசைகளும்
व्यामिश्राः	கலக்கமடைந்தன.

रुद्रस्य	சிவபிரானது
रूपवाप्	உருவெடுத்துவந்த
मन्युः	கோபம்
इव	என
गात्रेषु	அவயவங்களில்
अदृश्यत	தோன்றிற்று.

स निकुम्भं च कुम्भं च कुम्भकर्णात्मजावुभौ । प्रेषयामास संक्रुद्धो राक्षसैर्वहुभिः सह ॥

संक्रुद्धः	சினங்கொண்ட
सः	அவன்
निकुम्भं	நிகும்பனும்
कुम्भं च	கும்பனும் ஆகிய

कुम्भकर्णात्मजौ	கும்பர்ணன் புதல்வர்
उभौ च	இருவர்களையும் [கள்
बहुभिः	பல
राक्षसैः सह	அரக்கர்களோடுகூட
प्रेषयामास	அனுப்பலுற்றான்.

यूपाक्षः शोणिताक्षश्च प्रजङ्घः कम्पनस्तथा । निर्ययुः कौम्भकर्णिभ्यां सह रावणशासनात् ॥

रावणशासनात् राவணனது கட்டளை
யால்

तथा அவ்வண்ணமே
कम्पनः கம்பனனும்
कौम्भकर्णिभ्यां सह கும்பகர்ணன் புதல்
வர்களடன்கூட
निर्ययुः புறப்பட்டார்கள்.

यूपाक्षः யூபாக்ஷனும்
शोणिताक्षः च சோணிதாக்ஷனும்
प्रजङ्घः பிரஜங்கனும்

शशास चैव तान्सर्वान्राक्षसान्सुमहाबलान् । राक्षसा गच्छताथैव सिंहनादं च नादयन् ॥

राक्षसाः “அரக்கர்களே!
अद्य एव இப்பொழுதே
गच्छत செல்லுங்கள்” என்று
तान् அந்த
सुमहाबलान् च மிக்கபலசாலிகளான
राक्षसान् அரக்கர்கள்

सर्वान् एव எல்லோரையும்
सिंहनादं च சிங்கநாதத்தையும்
नादयन् இட்டுக்கொண்டே
शशास அவன் (ராவணன்)
கட்டளையிட்டான்.

ततस्तु चोदितास्तेन राक्षसा ज्वलितायुधाः । लङ्काया निर्ययुर्वीराः प्रणदन्तः पुनः पुनः॥

ततः அப்பொழுது
तेन அவனால்
चोदिताः ஆக்ரமிக்கப்பட்ட
राक्षसाः वीराः तु அரக்க வீரர்களும்
ज्वलितायुधाः { ஜ்வலிக்கும் ஆயுதங்
களைக்கொண்டவர்களாய்

पुनः पुनः மென்மேலும்
प्रणदन्तः கர்ஜிக்கின்றவர்களாய்
लङ्कायाः இலங்கையினின்று
निर्ययुः வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.
கள்.

रक्षसां भूषणस्थाभिर्भाभिः स्वाभिश्च सर्वशः । चक्रुस्ते सप्रभं व्योम हरयश्चाग्निभिः सह ॥

ते அந்த
हरयः வானரர்கள்
अग्निभिः அக்னிகளோடு
सह கூட
रक्षसां அரக்கர்களின்
भूषणस्थाभिः ஆபரணங்களிலிருக்
கும்

भाभिः च ஒளிகளாலும்
स्वाभिः च தம்முடையவைகளால்
வ்யோம ஆகாசத்தை
सर्वशः எங்கும்
सप्रभं ஒளியுடன்கூடியதாய்
चक्रुः செய்தார்கள்.

तत्र ताराधिपस्याभा ताराणां च तथैव च । तयोराभरणस्था च बलयोर्द्यामासयन् ॥

तत्र அப்பொழுது
ताराधिपस्य சுந்திரனுடைய
आभा च ஒளியும்
ताराणां च நகைத்திரங்களுடைய
தும்

तथा एव அப்படியே
तयोः बलयोः அந்தச் சேனைகளின்
आभरणस्था च ஆபரணங்களிலிருக்
द्यां வாளை [கின்றதும்
अभासयन् பிரகாசிக்கச்செய்தன.

चन्द्राभा भूषणाभा च गृहाणां ज्वलतां च भा । हरिराक्षससैन्यानि भ्राजयामास सर्वतः॥

चन्द्राभा சந்திரகாந்தியும்
भूषणाभा च பூஷணவொளியும்
ज्वलतां எரியும்
गृहाणां வீடுகளின்

भा च ஒளியும்
हरिराक्षससैन्यानि வானா இராக்கூஸ
सर्वतः எங்கும் [சேனைகளை
भ्राजयामास விளங்குவித்தது.

तत्र चोर्ध्वं प्रदीप्तानां गृहाणां सागरः पुनः । भाभिः संसक्तपातालश्चलोर्मिः शुशुभेऽधिकम्॥

तत्र அப்பொழுது
चलोर्मिः அலைகள் அலையும்
सागरः पुनः கடலோவெனில்
ऊर्ध्वं மேலே
प्रदीप्तानां பற்றி எரியும்

गृहाणां வீடுகளின்
भाभिः ஒளிகளால்
संसक्तपातालः च அடிதலம்வரை ஊடுரு
 விப்பரவப்பெற்றதாய்
अधिकं மிக்க
शुशुभे விளங்கிற்று.

पताकाध्वजसंसक्तमुत्तमासिपरश्वधम् । भीमाश्वरथमातङ्गं नानापत्तिसमाकुलम् ॥ ५४ ॥
दीप्तशूलगदाखड्गप्रासतोमरकार्मुकम् । तद्राक्षसबलं घोरं भीमविक्रमपौरुषम् ॥ ५५ ॥
ददृशे ज्वलितप्रासं किङ्किणीशतनादितम् । हेमजालाचितभुजं व्यामिश्रितपरश्वधम् ॥ ५६ ॥
व्याघूर्णितमहाशस्त्रं बाणसंसक्तकार्मुकम् । गन्धमाल्यमधूत्सेकसंमोदितमहानिलम् ॥ ५७ ॥
घोरं शूरजनाकीर्णं महाम्बुधरनिस्वनम् ॥ ५८ ॥

तत्र அந்த
घोरं கொடிய
भीमविक्रमपौरुषं பயங்கரமான ஆண்மை
 யும் ஆற்றலுமுடைய
राक्षसबलं அரக்கசேனையானது
पताकाध्वजसंसक्तं நிசான்களையும் கொடி
 களையும் கொண்டதாய்
उत्तमासिपरश्वधं { சிறந்த கத்திகளையும்
 கோடாரிகளையும்
 கொண்டதாய்
भीमाश्वरथ- } பயங்கரக் குதிரைக
मातङ्गं } றும் ரதங்களும் யா
 னைகளுமுடையதாய்
नानापत्तिसमाकुलं பல காலாட்படைகள்
 நிறைந்ததுமாய்

दीप्तशूलगदाखड्ग- } ஜ்வலிக்கும் சூலங்கள்
प्रासतोमरकार्मुकं } கதைகள், கத்திகள்,
 சட்டிகள், தோமாந்
 கள், வீற்கள் இவை
 களைக்கொண்டதாய்
ज्वलितप्रासं ஜ்வலிக்கும் எறிவேல்
 களையுடையதாய்
किङ्किणीशतनादितं பல சதங்கை ஒலிக்கப்
 பெற்றதாய்
हेमजालाचितभुजं பொன்சரங்கள் பூண்
 ட புஜங்களுற்றதாய்
व्यामिश्रितपरश्वधं சுழற்றிய கோடாரி
 களையுடையதாய்
व्याघूर्णितमहाशस्त्रं சுழற்றிய பெரிய ஆயுத
 ங்களைக்கொண்டதாய்

बाणसंसक्कामुंके { கணைகள் தொடுத்த
விற்களைக்கொண்ட
தாய்
गन्धमाह्यमधूस्वैक- { சந்தனம், புஷ்பம்,
संमोदितमहानिलं } சிறந்த கள் இவைக
ளின் வாசனைகளால்
காற்றறைக்கமழ்விக்கி
ன்றதான

महासुखरनिस्वनं பெரிய மேகவோசை
கொண்டதாய்
शूरजनाकीर्णं சூரக்கூட்டங்களால்
நிறைந்து
घोरं பயங்கரமானதாய்
ददृशे காணப்பட்டது.

तदृष्ट्वा बलमायान्तं राक्षसानां सुदारुणम् । सञ्चाल प्लवङ्गानां बलमुच्चैर्ननाद च ॥ ५९ ॥

प्लवङ्गानां वाனரர்களின்
बलं சேனையானது
राक्षसानां அரக்கர்களின்
सुदारुणं மிகக் கொடிய
तत् அந்த
बलं சேனையை

आयान्तं எதிர்த்துவருகின்ற
தாய்
दृष्ट्वा கண்டு
सञ्चाल துடித்தது.
उच्चैः च உரக்கவும்
ननाद கர்ஜித்தது.

जवेनाप्लुत्य च पुनस्तद्वलं रक्षसां महत् । अभ्ययात्पत्यरिवलं पतङ्गा इव पावकम् ॥ ६० ॥

रक्षसां அரக்கர்களின்
तत् அந்த
महत् பெரும்
बलं சேனை
पुनः च அதி
जवेन வேகமாய்
आप्लुत्य பாய்ந்து

अरिवल प्रति சத்ருசேனையை
நோக்கி
पतङ्गाः விட்டில்கள்
पावकं அக்னியை நோக்கி
इव எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணमो
अभ्ययात् எதிர்த்தது.

तेषां भुजपरामर्शव्यामृष्टपरिवाशानि । राक्षसानां बलं श्रेष्ठं भूयस्तरमशोभत ॥ ६१ ॥

तेषां அந்த
राक्षसानां அரக்கர்களின்
श्रेष्ठं बलं சிறந்த சேனை

भुजपरामर्श- } கரங்கள் உராய்ந்து
व्यामृष्टपरिवाशानि } பளபளப்பான ஆயு
தங்களேந்தி
भूयस्तरं மிக அதிகமாய்
अशोभत விளங்கிற்று.

तत्रोन्मत्ता इवोत्पेतुर्हरयोऽथ युयुत्सवः । तरुशैलैरभिघ्नन्तो मुष्टिभिश्च निशाचरान् ॥ ६२ ॥

अथ அப்பொழுது
युयुत्सवः போருக்ளாஹம் கொ
हरयः வானார்கள் [ண்ட
तत्र அவ்விடத்தில்
निशाचरान् அரக்கர்களை
तरुशैलैः மரங்களாலும் மலை

मुष्टिभिः च முஷ்டிகளாலும்
अभिघ्नन्तः புடைப்பவர்களாய்
उन्मत्ताः इव பைத்தியம் பிடித்தவர்
கன்போல்
उत्पेतुः துள்ளிக்குதித்தார்
கள்.

களாலும்

तथैवापततां तेषां कपीनामसिभिः शितैः । शिरांसि सहसा जहू राक्षसा भीमदर्शनाः ॥

भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்ற முடைய	आपततां	எதிர்த்துத் தாக்கும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,	तेषां	அந்த
शितैः	கூரிய	कपीनां	வானரர்களின்
असिभिः	கத்திகளால்	शिरांसि	தலைகளை
तथा एव	அவ்விதமாய்	सहसा	விரைந்து
		जहुः	கொய்தார்கள்.

दशनैर्हृतकर्णाश्च मुष्टिनिष्कीर्णमस्तकाः । शिलाप्रहारभग्नाङ्गा विचेरुस्तत्र राक्षसाः ॥६४॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்	शिलाप्रहार- }	பாறைகளின் அடி
दशनेः	பற்கடிகளால்	भग्नाङ्गाः }	ளால் அவயவங்கள்
हृतकर्णाः च	காதிழந்தவர்களாய்		முறிந்தவர்களாய்
मुष्टिनिष्कीर्ण-	முஷ்டியால் மண்டை	तत्र	அங்கு
मस्तकाः }	புடைந்தவர்களாய்	विचेरुः	திரிந்தார்கள்.

तथैवाप्यपरे तेषां कपीनामभिलक्षिताः । प्रवीरानभितो जघ्नू राक्षसानां तरस्विनाम् ॥६५॥

तेषां	அந்த	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
कपीनां	வானரர்களின்	प्रवीरान्	வீரர்களை
अपरे	சில	अभितः	நாற்புறமும்
अभिलक्षिताः अपि	பிரகித்தவீரர்களும்	तथा एव	அந்நமே
तरस्विनां	பலசாலிகளான	जघ्नूः	புடைத்தார்கள்.

अभिपेतुर्महाकायाः प्रतियुक्ता महाबलाः । राक्षसा वानरात्रोषादसिबाणगदाधराः ॥६६॥

महाकायाः	பேருடலமைந்தவர்	असिबाण-	கத்தி, பாணம், கதை
	களும்	गदाधराः }	இவைகளைக் கைக்
महाबलाः	பேராற்றலுடையவர்	रोषात्	ஆவேசத்துடன்
	களுமான	वानरान्	வானரர்களை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	प्रतियुक्ताः	எதிர்த்து
		अभिपेतुः	தாக்கினார்கள்.

तथैवाप्यपरे तेषां कपीनामसिभिः शितैः । हरिवीरान्निजघ्नूश्च घोररूपा निशाचराः ॥६७॥

घोररूपाः	பயங்கரத்தோற்றங் கொண்ட	शितैः	கூரிய
निशाचराः	அரக்கர்கள்	असिभिः	கத்திகளால்
अपरे च	சிலரும்	तेषां	அந்த
तथा एव	அவ்வண்ணமே	कपीनां	வானரர்களுள்
		हरिवीरान् अपि	சிறந்தவானரர்களையே
		निजघ्नूः	குத்தினார்கள்.

घ्नन्तमन्यं जघानान्यः पातयन्तमपातयत् । गर्हमाणं जगर्हेऽन्यो दशन्तमपरोऽदशत् ॥६८॥

घ्नन्तं	புடைக்கும்
अन्यं	ஒருவனை
अन्यः	மற்றொருவன்
जघान	புடைத்தான்.
पातयन्तं	தள்ளுகின்ற ஒருவனை
अपातयत्	ஒருவன் தள்ளினான்.

गर्हमाणं	வையும் ஒருவனை
अन्यः	மற்றொருவன்
जगर्हे	வைதான்.
दशन्तं	கடிக்குமொருவனை
अपरः	மற்றொருவன்
अदशत्	கடித்தான்.

देहीत्यन्यो ददात्यन्यो ददामीत्यपरः पुनः । किं क्लेशयसि तिष्ठेति तत्रान्योन्यं बभाषिरे ॥

अन्यः	ஒருவன்
देहि इति	“கொடு” என்று சொல்லி
अन्यः	மற்றொருவன்
ददाति	கொடுத்தான்.
अपरः पुनः	மற்றொருவனே
ददामि	“கொடுக்கிறேன்”
इति	என்றும்

किं	“ஏன்
क्लेशयसि	உபத்திரவப்படுத்துகிறாய்
तिष्ठ इति	சற்றுநில்” என்றும்
तत्र	அப்பொழுது
अन्योन्यं	ஒருவரோடொருவர்
बभाषिरे	பேசிக்கொண்டார்கள்.

विप्रलम्बितवस्त्रं च विमुक्तकवचायुधम् । समुद्यतमहाप्रासं यष्टिशूलासिसङ्कुलम् ॥

प्रावर्तत महारौद्रं युद्धं वानररक्षसाम्

॥ ७० ॥

वानररक्षसां	வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும்
युद्धं	போர்
विप्रलंबितवस्त्रं	ஆடை அவிழ்ந்து தொங்கவும்
विमुक्तकवचायुधं	{ கவசங்களையும் ஆயுதங்களையும் தூர எறிந்தும்

समुद्यतमहाप्रासं	பெருங்கத்திகளை ஒங்கியும்
यष्टिशूलासि- संकुलं च	{ தடிகள், சூலங்கள், கத்திகள் நிறைந்த தும்
महारौद्रं	மிக்க பயங்கரமாய்
प्रावर्तत	நிகழ்த்து.

वानरान्दश समेति राक्षसा जघ्नुराहवे

॥ ७१ ॥

राक्षसाः	அரக்கர்கள்
आहवे	போரில்
वानरान्	வானரர்களை
सप्त	ஏழும்

दश	பத்தும்
इति	ஆக
जघ्नुरः	கொன்றார்கள்.

राक्षसान्दश समेति वानराश्चाभ्यपातयन्

॥ ७२ ॥

वानराः च	வானரர்களும்
राक्षसान्	அரக்கர்களை
सप्त	ஏழும்

दश	பத்தும்
इति	ஆக
अभ्यपातयन्	வீழ்த்தினார்கள்.

विस्वस्तकेशवसनं विध्वस्तकवचध्वजम् । बलं राक्षसमालम्ब्य वानराः पर्यवारयन् ॥७३॥

வானரா:	வானரர்கள்	ராक्षஸ்	அரக்க	
विस्वस्तकेशवसनं	{	தலைமயிரும் ஆடையு	बलं	சேனையை
		மலிழ்ந்து தொங்கப்	आलम्ब्य	கிட்டி
विध्वस्तकवचध्वजं	{	பெற்றதும்	पर्यवारयन्	சூழ்ந்துகொண்டார்
		கவசங்களும் கொடி		கள்.
		களும் த்வம்சம் செய்		
		யப்பெற்றதுமான		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18278

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3603

पट्सप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ७६ ॥

कुम्भादिवधः—கும்பன் முதலியவர்களுடைய வதம்.

प्रवृत्ते सङ्कुले तस्मिन्धोरे वीरजनक्षये । अङ्गदं कम्पनो वीरमाससाद रणोत्सुकः ॥ १ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रवृत्ते	நிகழ்ந்தபொழுது
धोरे	பயங்கரமான தும்	रणोत्सुकः	போருத்ஸாஹம்
वीरजनक्षये	சூரர்களுக்கு நாசம்	कम्पनः	கம்பனன் [கொண்ட
	விளை விப்பதுமான	वीर	வீரனாகிய
सङ्कुले	போர்க்குழப்பம்	अङ्गदं	அங்கதனை
		आससाद	எதிர்த்தான்.

आहूय सोऽङ्गदं कोपात्ताडयामास वेगितः । गदया कम्पनः पूर्वं स चचाल भृशाहतः ॥

सः	அந்த	अङ्गदं	அங்கதனை
कम्पनः	கம்பனன்	गदया	கதையால்
वेगितः	வேகங்கொண்டு	ताडयामास	அறைந்தான்.
कोपात्	கோபத்துடன்	सः	அவன் (அங்கதன்)
आहूय	அறைகூவி	भृशाहतः	மிகத் தாக்குண்ட
पूर्वं	முதலில்	चचाल	துடித்தான். [வராய்

स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी चिक्षेप शिखरं गिरेः । अर्दितश्च प्रहारेण कम्पनः पतितो भुवि ॥

तेजस्वी	பிரதாபசாலியான	चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.
सः	அவன்	कम्पनः च	கம்பனனும்
संज्ञां	உணர்வை	प्रहारेण	அவ்வறையால்
प्राप्य	அடைந்து	अर्दितः	மாண்டவனாய்
गिरेः	மலையின்	भुवि	பூமியில்
शिखरं	சிகரமொன்றை	पतितः	சாய்ந்தான்.

ततस्तु कम्पनं दृष्ट्वा शोणिताक्षो हतं रणे । रथेनाभ्यपतत्क्षिप्रं तत्राङ्गदमभीतवत् ॥ ४ ॥

ततः	அப்பொழுது
शोणिताक्षः तु	சோணிதாக்கூடனே
कम्पनं	கம்பனனை
रणे	போரில்
हतं	மாண்டவனாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து

तत्र	அங்கு
अङ्गदं	அங்கதனை
अभीतवत्	சிறிது பயமின்றி
क्षिप्रं	விரைவாய்
रथेन	ரதத்துடன்
अभ्यपतत्	எதிர்த்தான்.

सोऽङ्गदं निशितैर्वाणैस्तदा विव्याध वेगितः । शरीरदारणैस्तीक्ष्णैः कालाघिसमविग्रहैः ॥

तदा	அப்பொழுது
सः	அவன்
अङ्गदं	அங்கதனை
वेगितः	ஆத்திரங்கொண்டு
निशितैः	கூரியவைகளும்
तीक्ष्णैः	கொடியவைகளும்

शरीरदारणैः	சரீரத்தைப் பிளக்க வல்லவைகளும்
कालाघिसम-	} பிரளயாக்கிரியை நிகர்த்த உருவங் கொண்டவைகளு
विग्रहैः	
बाणैः	பாணங்களால் [மான்
विव्याध	எய்தான்.

क्षुरक्षुरप्रैर्नाराचैर्वत्सदन्तैः शिलीमुखैः । कर्णिशल्यविपाठैश्च बहुभिर्निशितैः शरैः ॥ ६ ॥
अङ्गदः प्रतिविद्धाङ्गो वालिपुत्रः प्रतापवान् । धनुरुग्रं रथं बाणान्ममर्द तरसा बली ॥ ७ ॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்
बली	பலவானும்
वालिपुत्रः	வாலிபுத்தல்வனுமாகிய
अङ्गदः	அங்கதன்
क्षुरक्षुरप्रैः	கூர்ரம் கூர்ரம் என்றவைகளும்
नाराचैः	நாராசமென்றவை களும்
वत्सदन्तैः	வதஸ்தந்தமென்ற வைகளும்
शिलीमुखैः	சிலிமுகமென்றவை களும்

कर्णिशल्यविपाठैः च	} கர்ணிசல்யங்கள், விபாடங்கள் என்ற வைகளுமான
निशितैः	
बहुभिः शरैः	பல பாணங்களால்
प्रतिविद्धाङ्गः	அவயவங்களில் தாக்கப்பட்டவனாய்
तरसा	பலங்கொண்டு
उग्रं	பயங்கரமான
धनुः	வில்லையும்
रथं	தேரையும்
बाणान्	பாணங்களையும்
ममर्द	உடைத்தெறிந்தான்.

शोणिताक्षस्ततः क्षिप्रमसिचर्म समाददे । उत्पपात रथात् क्रुद्धो वेगवानविचारयन् ॥ ८ ॥

ततः	அப்பொழுது
शोणिताक्षः	சோணிதாக்கூன்
रथात्	ரதத்தினின்று
वेगवान्	வேகங்கொண்டு
अविचारयन्	சிறிதும் கலங்காமல்

उत्पपात	கீழ்க்குதித்தான்.
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட அவன்
असिचर्म	கத்தியையும் கேடயத்
क्षिप्रं	விரைவாய் [தையும்
समाददे	கைக்கொண்டான்.

वं क्षिप्रतरमापुत्य परामृश्याद्भदो बली । करेण तस्य तं खड्गं समाच्छिद्य ननाद च ॥९॥

बली	பலசாலியாகிய	करेण	ஓர் கையால்
भङ्गदः च	அங்கதனும்	तस्य	அவனது
क्षिप्रतरं	மிகவிரைந்து	तं	அந்த
भापुत्य	பாய்ந்து	खड्गं	கத்தியை
तं	அவனை	समाच्छिद्य	பிடுங்கிக்கொண்டு
परामृश्य	பற்றி	ननाद	காஜித்தான்.

तस्यांसफलके खड्गं निजघान ततोऽद्भुदः । यज्ञोपवीतवच्चैनं चिच्छेद कपिकुञ्जरः ॥ १० ॥

ततः	அப்பொழுது	खड्गं	கத்தியை
कपिकुञ्जरः	வானரச்ரேஷ்டனாகிய	निजघान	நாட்டினான்.
भङ्गदः च	அங்கதனும்	एनं	இவனை
तस्य	அவனது	यज्ञोपवीतवच्	யூணூல்மாலைக்குச்
अंसफलके	மார்பில்	चिच्छेद	வெட்டினான். [சரியாய்

तं प्रगृह्य महाखड्गं निनद्य च पुनः पुनः । वालिपुत्रोऽभिदुद्राव रणशीर्षेऽपरानरीन् ॥ ११ ॥

वालिपुत्रः	வாலிமைந்தன்	निनद्य	காஜித்து
तं	அந்த	रणशीर्षे	முனைமுகத்தில்
महाखड्गं	பெருங்கத்தியை	अपरान्	மற்ற
पुनः	மீண்டும்	अरीन् च	பகைவர்களையும்
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.
पुनः	மீக்க		

आयसीं तु गदां वीरः प्रगृह्य कनकाङ्गदः । शोणिताक्षः समाश्रास्य तमेवानुपपात ह ॥

कनकाङ्गदः	பொன் தோள்வளை கள் புனைந்த	आयसीं	இரும்பாலான
वीरः	சூரனாகிய	गदां	கதையை
शोणिताक्षः	சோணிதாக்ஷன்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
समाश्रास्य	களை தெளிந்து	तं एवं	அவனையே (அங்கத னையே)
तु	அப்பொழுது	अनुपपात ह	எதிர்த்தான்.

प्रजङ्घसहितो वीरो यूपाक्षस्तु ततो बली । रथेनाभिययौ क्रुद्धो वालिपुत्रं महाबलम् ॥१३॥

ततः	அப்பொழுது	प्रजङ्घसहितः	பிரஜங்கனோடுகூட
बली	பலசாலியும்	रथेन	ரதத்துடன்
वीरः तु	சூரனுமாகிய	महाबलं	மகாபலசாலியாகிய
यूपाक्षः	யூபாக்ஷன்	वालिपुत्रं	அங்கதனை
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	अभिययौ	எதிர்த்தான்.

तयोर्मध्ये कपिश्रेष्ठः शोणिताक्षप्रजङ्घयोः । विशाखयोर्मध्यगतः पूर्णचन्द्र इवाभवत् ॥१४॥

कपिश्रेष्ठः	வானரோத்தமன் (அங்கதன்)
तयोः	அந்த
शोणिताक्ष- प्रजङ्घयोः } मध्ये	சோணிதாக்கன் பிர ஜங்கள் இவர்களின் நடுவில்

विशाखयोः	விசாகநக்சுத்திராங்க ளின்
मध्यगतः	நடுவிலிருக்கும்
पूर्णचन्द्रः	முழுமதியும்
इव	போலவே
अभवत्	விளங்கினான்.

अङ्गदं परिरक्षन्तौ मैन्दो द्विविद एव च । तस्य तस्थतुरभ्याशे परस्परदिदृक्षया ॥ १५ ॥

मैन्दः च	மைந்தனும்
द्विविदः एव	தவிவிதனும்
परस्परदिदृक्षया	நான் நான் என்ற
अङ्गदं	அங்கதனை [ஆவலாக

परिरक्षन्तौ	பாதுகாப்பவர்களாய்
तस्य	அவனது
अभ्याशे	அருகில்
तस्थतुः	காத்து நின்றனர்.

अभिपेतुर्महाकायाः प्रतियत्ता महाबलाः । राक्षसा वानरात्रोषादसिचर्मगदाधराः ॥१६॥

महाकायाः	பேருடலுற்றவர்களும்
महाबलाः	மகா பலசாலிகளு மான
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
रोषात्	ஆவேசத்துடன்

असिचर्मगदाधराः	{ கத்தி, கேடயம், கதை இவைகளைக்கொண் டவர்களாய்
प्रतियत्ताः	எதிர் முனைந்து
वानरान्	வானரர்களை
अभिपेतुः	தாக்கினார்கள்.

त्रयाणां वानरेन्द्राणां त्रिभी राक्षसपुङ्गवैः । संसक्तानां महद्युद्धमभवद्रोमहर्षणम् ॥ १७ ॥

राक्षसपुङ्गवैः	ராக்ஷஸோத்தமர்கள்
त्रिभिः	மூவர்களோடும்
संसक्तानां	பொருதிய
वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர்கள்
तयाणां	மூவர்களின்

महत्	பெரும்
युद्धं	போரானது
रोमहर्षणं	மயிர்கூச்சறிவிப் பதாய்
अभवत्	இருந்தது.

ते तु वृक्षान्समादाय संप्रचिक्षिपुराहवे

॥ १८ ॥

ते तु	அவர்களும்
वृक्षान्	மரங்களை
समादाय	கைக்கொண்டு

आहवे	போரில்
संप्रचिक्षिपुः	வீசி எறிந்தார்கள்.

खड्गेन प्रतिचिच्छेद तान्प्रजङ्घो महाबलः

॥ १९ ॥

महाबलः	மகா பலசாலியாகிய
प्रजङ्घः	பிரஜங்கன்
तान्	அவைகளை

खड्गेन	கத்தியால்
प्रतिचिच्छेद	வெட்டி வீழ்த்தினான்.

रथान्श्वान्द्रुमैः शैलैस्ते प्रचिक्षिपुराहवे

॥ २० ॥

ते	அவர்கள் (வானர்கள்)
आहवे	போரில்
रथान्	ரதங்களையும்

अश्वान्	குதிரைகளையும்
द्रुमैः	மரங்களாலும் [நோக்கி
शैलैः	மலைகளாலும்
प्रचिक्षिपुः	எறிந்தார்கள்.

शरौधैः प्रतिचिच्छेद यूपाक्षस्तान्निशाचरः

॥ २१ ॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய
यूपाक्षः	யூபாக்கூன்
रान्	அவைகளை

शरौधैः	பாணசமூகங்களால்
प्रतिचिच्छेद	துண்டித்துவிட்டான்.

सृष्टान्द्विविदमैन्दाभ्यां द्रुमानुत्पाद्य वीर्यवान् । बभञ्ज गदया मध्ये शोणिताक्षः प्रतापवान् ॥

वीर्यवान्	ஆண்மையாளனும்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமான
शोणिताक्षः	சோணிதாக்கூன்
द्विविदमैन्दाभ्यां	த்விவிதமைந்தர்
सृष्टान्	விடுக்கப்பட்ட [களால்

द्रुमान्	விருக்கூங்களை
गदया	கதையால்
मध्ये	மத்தியில்
उत्पाद्य	தாக்கி
बभञ्ज	முறித்துவிட்டான்.

उद्यम्य विपुलं खड्गं परमर्षविदारणम् । प्रजङ्घो वालिपुत्राय अभिदुद्राव वेगितः ॥ २३ ॥

प्रजङ्घः	பிரங்கன்
वेगितः	ஆத்திரங்கொண்டு
विपुलं	பெரியதும்
परमर्षविदारणं	{ சத்துருக்களின் மர் மங்களைப் பிளக்க வல்லதுமான

खड्गं	கத்தியொன்றை
उद्यम्य	உயர்த்திக்கொண்டு
वालिपुत्राय	வாலிமைந்தன்மீது
अभिदुद्राव	எதிர்த்துப் பாய்ந் தான்.

तमभ्याशगतं दृष्ट्वा वानरेन्द्रो महाबलः । आजघानान्श्वकर्णेन द्रुमेणातिबलस्तदा ॥ २४ ॥

तदा	அப்பொழுது
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய
वानरेन्द्रः	வானரத்தலைவனாகிய
तं	அவனை [அவன்
अभ्याशगतं	அருகில் கிட்டியவனாய்

दृष्ट्वा	கண்டு
अश्वकर्णेन	அசுவகர்ணை
द्रुमेण	விருக்கூத்தால்
अतिबलः	அதிக பலங்கொண்டு
आजघान	புடைத்தான்.

बाहुं चास्य सनिस्त्रिशमाजघान स मुष्टिना । वालिपुत्रस्य घातेन स पपात क्षितावसिः ॥

सः	அவன் (அங்கதன்)
अस्य	இவனது
सनिस्त्रिशं	கத்தியோடுகூடிய
बाहुं च	கையையும்
मुष्टिना	முஷ்டியால்
आजघान	புடைத்தான்.

वालिपुत्रस्य	வாலிபுதல்வனின்
घातेन	குத்தால்
सः	அந்த
असिः	கத்தியானது
क्षितौ	பூமியில்
पपात	விழுந்துவிட்டது.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ खड्गं मुसलसन्निभम् । मुष्टिं संवर्तयामास वज्रकल्पं महाबलः ॥२६॥

மஹாபல: மகா பலசாலியான
அவன் (பிரஜைக்கன்)
த் அந்த
முசலசந்நிம் உலக்கையை நிகர் த்த
खड्गं கத்தியை

भूमौ தரையில்
पतिं दृष्ट्वा விழுந்ததாய்க் கண்டு
वज्रकल्पं வஜராயுதத்திற்குச்
சமாளமான
मुष्टिं முஷ்டியை
संवर्तयामास சுழற்றினான்.

ललाटे स महावीर्यमङ्गदं वानरर्षभम् । आजघान महातेजाः स मुहूर्तं चचाल ह ॥ २७ ॥

स: அவன்
महावीर्यं வீர்யம் மிக்கவனும்
वानरर्षभं வானரோத்தமனு
மாகிய
अङ्गदं அங்கதனை
ललाटे நெற்றியில்

आजघान குத்தினான்.
महातेजाः மகா பிரதாபசாலி
யாகிய
स: ह அவனும்
मुहूर्तं கூடிப்பொழுது
चचाल துடித்தான்.

स संज्ञां प्राप्य तेजस्वी वालिपुत्रः प्रतापवान् । प्रजङ्घस्य शिरः कायात्पातयामास वीर्यवान् ॥

तेजस्वी ஆண்மை மிகுந்த
வனும்
प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
वीर्यवान् பலசாலியுமான
स: அந்த
वालिपुत्रः வாலிபுதல்வன்

संज्ञां உணர்வை
प्राप्य அடைந்து
प्रजङ्घस्य பிரஜைக்கனுடைய
शिरः தலையை
कायात् உடலினின்று
पातयामास கீழ்விழ்த்தினான்.

स यूपाक्षोऽश्रुपूर्णाक्षः पितृव्ये निहते रणे । अवरुह्य रथाक्षिप्रं क्षीणेषुः खड्गमाददे ॥२९॥

स: यूपाक्षः அந்த யூபாக்ஷன்
रणे போரில்
पितृव्ये சிறியதந்தை
निहते கொல்லப்பட்ட
வளவில்
अश्रुपूर्णाक्षः கண்களில் நீர் ததும்பி
யவனாய்

क्षीणेषुः பாணங்கள் தீர்ந்த
வனாகி
रथात् ரதத்தினின்று
क्षिप्रं விரைவாய்
अवरुह्य கீழிறங்கி
खड्गं கத்தியை
आददे கைக்கொண்டான்.

तमापतन्तं संप्रेक्ष्य यूपाक्षं द्विविदस्त्वरन् । आजघानोरसि क्रुद्धो जग्राह च बलाहली ॥

बली பலசாலியாகிய
द्विविदः த்விவிதன்
तं यूपाक्षं அந்த யூபாக்ஷனை
आपतन्तं எதிர்ப்பவனாய்
संप्रेक्ष्य கவனிக்கது
क्रुद्धः சினங்கொண்டு

त्वरन् வேகங்கொண்டு
उरसि மார்பில்
आजघान அறைந்தான்.
बलाह च வலுவாய்
जग्राह च பற்றிப்பிடித்துக்
கொண்டான்.

गृहीतं भ्रातरं दृष्ट्वा शोणिताक्षो महाबलः । आजघान गदाग्रेण वक्षसि द्विविदं ततः ॥

महाबलः मकार பலசாலியாகிய
शोणिताक्षः சோணிதாக்கூன்
भ्रातरं சகோதரனை
गृहीतं பிடிக்கப்பட்டவனாய்
दृष्ट्वा கவனித்து

ततः அப்பொழுது
द्विविदं த்விவிதனை
वक्षसि மார்பில்
गदाग्रेण கதைமுனையால்
आजघान இடித்தான்.

स गदाभिहतस्तेन चचाल च महाबलः । उद्यतां च पुनस्तस्य जहार द्विविदो गदाम् ॥

तेन அவனால்
गदाभिहतः கதையாலிடியுண்ட
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
सः அவன்
चचाल துடித்தான்.
पुनः च பின்னர்

द्विविदः च த்விவிதனும்
उद्यतां உயர்த்தித்தூக்கப்
तस्य அவனது
गदां கதையை
जहार பிடுங்கிக்கொண்டான்.
पल्ल

एतस्मिन्नन्तरे वीरो मैन्दो वानरयूथपः । यूपाक्षं ताडयामास तलेनोरसि वीर्यवान् ॥३३॥

एतस्मिन् अन्तरे இந்த சமயத்தில்
वीरः சூரனும்
वानरयूथपः வானரசேனைத்தலைவ
னும்.

मैन्दः மைந்தன்
तलेन உள்ளங்கையால்
यूपाक्षं யூபாக்கூனை
उरसि மார்பில்
ताडयामास அறைந்தான்.

वीर्यवान् பிரதாபசாலியுமான

तौ शोणिताक्षयूपाक्षौ पुवङ्गाभ्यां तरस्विनौ । चक्रतुः समरे तीव्रमाकर्षोत्पाटनं भृशम् ॥

समरे போரில்
तौ அந்த
तरस्विनौ பலசாலிகளான
शोणिताक्षयूपाक्षौ சோணிதாக்கூனும்
யூபாக்கூனும்

पुवङ्गाभ्यां வானாரிருவரோடு
भृशं तीव्रं மிகக் கடுமையாக
आकर्षोत्पाटनं இழுத்துத்தள்ளி
चक्रतुः அறைந்துகொண்ட
டார்கள்.

द्विविदः शोणिताक्षं तु विददार नखैर्मुखैः । निष्पिपेष च वेगेन क्षितावाविध्य वीर्यवान् ॥

वीर्यवान् வீர்யசாலியாகிய
द्विविदः த்விவிதன்
वेगेन ஆத்திரத்துடன்
शोणिताक्षं சோணிதாக்கூனை
मुखे च முகத்திலும்

नखैः நகங்களால்
विददार பிராண்டினான்.
क्षितौ பூமியில்
आविध्य तु தள்ளியும்
निष्पिपेष தேய்த்தான்.

यूपाक्षमपि संक्रुद्धो मैन्दो वानरयूथपः । पीडयामास बाहुभ्यां स पपात हतः क्षितौ ॥

वानरयूथपः வானரசேனைத்தலைவ
मैन्दः மைந்தன் [கைய
संक्रुद्धः சினம்மூண்டு
यूपाक्षं अपि யூபாக்கூனையும்
बाहुभ्यां இருகைகளில்

पीडयामास பிசைந்துவிட்டான்.
सः அவன், (யூபாக்கூன்)
हतः மாண்டு
क्षितौ பூமியில்
पपात சாய்ந்தான்.

हतप्रवीरा व्यथिता राक्षसेन्द्रचमूस्तदा । जगामाभिमुखी सा तु कुम्भकर्णसुतो यतः ॥

ததா அப்பொழுது
சா அந்த
ராட்சசேந்திரம்: து அரக்கமன்னனானது
ஹதப்ரவீரா வீரர்கள் மாய்க்கப்
வ்யதயதா சோகமுற்றதாய்
பட்டு

யத: எங்கு
கும்பகர்ணசுத: சும்பகர்ணப்புதல்வ
னிநுந்தானே, அங்கு
அபிமுகுலி நோக்கியதாய்
ஜகாம ஓடிற்று.

आपतन्ती च वेगेन कुम्भस्तां सान्त्वयच्चमूम ॥ ३८ ॥

கும்ப: ச சும்பனும்
வேகன விரைந்து
ஆபதந்தி ஓடிவரும்

தா அந்த
சம் சேனையை
சாந்வயத் தேற்றரவுபடுத்தினான்

अथोत्कृष्टं महावीर्यैर्लक्ष्यैः पुवङ्गमैः । निपातितमहावीरां दृष्ट्वा रक्षश्चमूं ततः ॥

कुम्भः प्रचक्रे तेजस्वी रणे कर्म सुदुष्करम् ॥ ३९ ॥

உகூடம் சிறந்த
ரக்ஷ: அரக்கனும்
தேஜஸ்வீ பிரதாபசாலியுமான
கும்ப: சும்பன்
அத அப்பொழுது
மஹாவீரீ: மகா பராக்கிரம
சாலிகளும்
லக்ஷ்மீ: கொண்டதை முடிப்
பவர்களுமாகிய

புவங்குமீ: வானரர்களால்
நிபாதித- } சிறந்த வீரர்கள் மாய்
மஹாவீரா } க்கப்பட்டதாய்
சம் சேனையை
டுஷ்டா கவனித்து
தத: அதனால்
ரணே போரில்
சுதுக்ரம் செயற்கரிய செயலை
புரியலுற்றான்.

स धनुर्धन्विनां श्रेष्ठः प्रगृह्य सुसमाहितः । सुमोचाशीविषप्रख्याञ्छरान्देहविदारणान् ॥

சந்நிநா வில்லாளிகளுள்
சுரேஷ்ட: சிறந்தவனும்
சுசமாஹித: மிக்க ஊக்கங்கொண்
டவனுமான
ச: அவன் (சும்பன்)
தனு: ப்ரஹு வில்லை கைக்கொண்டு

அசீவிஷப்ரக்யாந் சர்ப்பங்களை நிகர்த்
தவைகளும்
தேஹவிதாரணாந் உடலைப் பிளக்க
வல்லவைகளுமான
சரானு பாணங்களை
சுமோச விடுத்தான்.

तस्य तच्छुभे भूयः सशरं धनुस्तप्तम् । विद्युदैरावतार्चिष्मद्द्वितीयेन्द्रधनुर्यथा ॥ ४१ ॥

தச்ய அவனது
தத் அந்த
சசரம் கணையுடன் கூடிய
உத்தம் சிறந்த
தனு: தனுஸானது

விद्यுதிராவதாச்சிம்மத் } மின்னல், ஜராவதம்,
இவைகளின் ஒளியு
டன் கூடிய
द्वितीयेन्द्रधनुः - இரண்டாவதாகிய
இந்திரதனுசு
யதா போன்றதாய்
भूयः शुभे மிகத் திகழ்ந்தது.

स प्रचिच्छेद् तान्सर्वांन्विभेद च पुनः शिलाः । कुम्भकर्णात्मजः श्रीमान्वालिपुत्रसमीरितान् ॥

श्रीतान्	ஸ்ரீமாணுகிய	तान्	அவைகள் (மரங்கள்)
सः	அந்த	सर्वां च	எல்லா வற்றையும்
कुम्भकर्णात्मजः	கும்பகர்ணன் புதல் வன்	प्रचिच्छेद्	துண்டித் துவிட்டான்.
वालिपुत्रसमीरितान्	வாலிபைந்தலை விடுக்கப்பட்ட	शिलाः पुनः	பாறைகளைபும
		विभेद	பிளந்து விட்டான்.

आपतन्तं च स्प्रेक्ष्य कुम्भो वानरयूथपम् । भ्रुवोर्विव्याध बाणाभ्यामुल्काभ्यामिव कुञ्जरम् ॥

कुम्भः	கும்பன்	भ्रुवोः	புருவங்களில்
वानरयूथपं	வானரசேனைத்தலை வனை	उल्काभ्यां	இருகொள்ளிகளால்
आपतन्तं	எதிர்த்துவருபவரைய்	कुञ्जरं	ஓர் யானையை
स्प्रेक्ष्य च	பார்த்து இன்னும்	इव	எவ்வண்ணமோ
बाणाभ्यां	இருபாணங்களால்	विष्याध	எய்தனன்.

तस्य सुस्त्राव रुधिरं पिहिते चास्य लोचने

॥ ५५ ॥

तस्य	அவனுக்கு	अस्य	இவனது
रुधिरं	ரத்தம்	लोचने च	இரு கண்களும்
सुस्त्राव	பெருகியது.	पिहिते	மூடுண்டன.

अङ्गदः पाणिना नेत्रे पिधाय रुधिरोक्षिते । सालमासन्नमेकेन परिजग्राह पाणिना ॥५६॥

अङ्गदः	அங்கதன்	एकेन	மற்றோரு
पाणिना	ஒருகையால்	पाणिना	கையால்
रुधिरोक्षिते	ரத்தம் தோய்ந்த	आपन्नं	அருகிலிருக்கும்
नेत्रे	இருகண்களை	सालं	ஆச்சாமரமொன்றை
पिधाय	மூடிக்கொண்டு	परिजग्राह	பற்றினான்.

संपीड्य चोरसि स्कन्धं करेणाभिनिवेश्य च । किञ्चिद्भयवनम्यैनमुन्मथाथ यथा गजः ॥

स्कन्धं	அடிமரத்தை	अभिनिवेश्य च	நன்கு பற்றி
उरसि	மார்பில்	एनं	இதை (விருகூதத்தை)
संपीड्य	அணைத்து,	गजः	ஓர் யானை
किञ्चिद्	சிறிது	यथा च	எவ்வண்ணமோ
अभयवनस्य	குளிர்த்து,		அவ்வண்ணமே
करेण	கையால்	उन्मथाथ	பிடுங்கிக்கொண்டான்.

तमिन्द्रकेतुपतिं वृक्षं मन्दरसन्निभम् । समुत्सृजन्तं वेगेन पश्यतां सर्वरक्षसाम् ॥ ५८ ॥

स विभेद शितैर्वाणैः सप्तभिः कायभेदनैः ॥ ५८ ॥

इन्द्रकेतुप्रतिमं	இந்திர த்வ. ஜகத்தை கிகர் த்ததான
वृक्षं	மரத்தை
वेगेन	வேகமாய்
समुत्सृजन्तं	வீசி எறியும்
मन्दरसन्निभं	மந்தரமலைக்கொப்பா கிய

तं अवलौ (அங்கதலை)

अङ्गदो विव्यथेऽभीक्ष्णं ससाद च मुमोह च

अङ्गदः	அங்கதன்
अभीक्ष्णं	அடிக்கடி
विव्यथे	கலக்கமுற்றான்.

अङ्गदं व्यथितं दृष्ट्वा सीदन्तमिव सागरे । दुरासदं हरिश्रेष्ठं रामायान्ये न्यवेदयन् ॥६०॥

अन्ये	மற்றவர்கள்
दुरासदं	தகைக்கவொண்ணா
हरिश्रेष्ठं	வானரோத்தமனாகிய
अङ्गदं	அங்கதனை
सागरे	சமுத்திரத்தில்
सीदन्तं	தத்தளிப்பவன்

रामस्तु व्यथितं श्रुत्वा वालिपुत्रं रणाजिरे । व्यादिदेश हरिश्रेष्ठाञ्जाम्भवत्प्रमुखांस्ततः ॥

रामः तु	ஸ்ரீராமரும்
रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
वालिपुत्रं	அங்கதனை
व्यथितं	துன்புற்றவனாய்
श्रुत्वा	கேட்டு,

ते तु वानरशादूलाः श्रुत्वा रामस्य शासनम् । अभिपेतुः सुसंकुद्धाः कुम्भपुद्यतकार्मुकम् ॥

ते	அந்த
वानरशादूलाः तु	வானரோத்தமர்களும்து
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
शासनं	கட்டளையை
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு

ततो द्रुमशिलाहस्ताः कोपसंरक्तलोचनाः । रिरक्षिषन्तोऽभ्यपतन्नङ्गदं वानरर्षभाः ॥६३॥

ततः	அப்பொழுது
अङ्गदं	அங்கதனை
रिरक्षिषन्तः	ரகழிக்க உத்ஸாஹம் கொண்ட
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்

सर्वरक्षसां	எல்லா அரக்கர்களும்து
पश्यतां	பார் த்துக்கொண்டி. ருக்கையில்
सः	அவன் (சும்பன்)
शितैः	சூரியவைகளும்து
कायभेदनैः	சரீரத்தைச்சிந்தக்க வல்லவைகளுமான
ससभिः बाणैः	எழு பாணங்களால்
त्रिभेद	பிளந்தான்.

॥ ५९ ॥

ससाद च	சோர்த்தான்.
मुमोह च	மூர்ச்சையும்கொண் டான்.

इव	போன்று
व्यथितं	துன்பமுற்றிருப்பவ
दृष्ट्वा	கண்டு [ரூப்
रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்
न्यवेदयन्	தெரியப்படுத்தினார் கள்.

ततः	அப்பொழுது
जाम्भवत्प्रमुखां	ஜாம்பவந்தரைத் தலை வராகக்கொண்ட
हरिश्रेष्ठान्	வானரோத்தமர்களை
व्यादिदेश	கட்டளையிட்டார்.

उद्यतकार्मुकं	வில்லைத்தயாராய்க்
कुम्भं	சும்பனை [கொண்ட
सुसंकुद्धाः	மிகச்சினந்தவர்களாய்
अभिपेतुः	எதிர்த்துச் சென்றார்கள்.

द्रुमशिलाहस्ताः	மரங்களையும் பாறைக ளையும் கைக்கொண்டு
कोपसंरक्त- लोचनाः	கோபுத்தால் கண்கள் சிவந்தவர்களாய்
अभ्यपतन्	எதிர்த்துவந்தார்கள்.

जाम्बवांश्च सुषेणश्च वेगदर्शी च वानरः । कुम्भकर्णात्मजं वीरं क्रुद्धाः समभिदुद्रुवुः ॥६४॥

जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	क्रुद्धाः	கினந்தவர்களாய்
सुषेणः च	ஸுஷேணனும்	वीरं	கூரனாகிய
वानरः	வானரனாகிய	कुम्भकर्णात्मजं	கும்பகர்ணன்
वेगदर्शी च	வேகதர்சியும்		புதல்வனை
		समभिदुद्रुवुः	எதிர்த்தார்கள்.

समीक्ष्यापततस्तांस्तु वानरेन्द्रान्महाबलान् । आववार शरौघेण नगेनेव जलाशयम् ॥६५॥

तान्	அந்த	तु	அப்பொழுது
महाबलान्	மஹா பலசாலிகளாகிய	शरौघेण	பாணசமூகத்தால்
वानरेन्द्रान्	வானரோத்தமர்களை	नगेन	மரக்கூட்டத்தால்
आपततः	எதிர்த்து வருகின்ற.	जलाशयं	நீர்மடுவை
	வர்களாய்	इव	எங்ஙனமோ
समीक्ष्य	கவனித்து	आववार	அங்ஙனமே
			மறைத்தான்.

तस्य बाणरयं प्राप्य न शोकरतिवर्तितुम् । वानरेन्द्रा महात्मानो वेलामिव महोदधिः ॥६६॥

महात्मानः	பேராற்றல் படைக்கப் பெற்ற	अतिवर्तितुं	கடந்து தாக்க
वानरेन्द्राः	வானரோத்தமர்கள்	महोदधिः	சமுத்திரம்
तस्य	அவனுடைய	वेलां	கரையை
बाणरयं	பாணவேகத்தில்	इव	எவ்வாறு கடக்கமுடியாதோ
प्राप्य	சிக்கி	न शोकः	அவ்வாறு சக்தியற்றவர்
			களானார்கள்.

तांस्तु दृष्ट्वा हरिगणाञ्छरदृष्टिभिरदितान् । अङ्गदं पृष्ठतः कृत्वा भ्रातृजं पुवगेश्वरः ॥
अभिदुद्राव वेगेन सुग्रीवः कुम्भमाहवे । शैलसानुचरं नागं वेगवानिव केसरी ॥ ६८ ॥

पुवगेश्वरः	வானரமன்னனாகிய	अङ्गदं	அங்கதனை
सुग्रीवः	சுகரீவன்	पृष्ठतः कृत्वा	பின்னிடுக்கச்செய்து
आहवे	போரில்	वेगेन	ஆத்திரத்துடன்
तान्	அந்த	कुम्भं	கும்பனை
हरिगणान् तु	வானரகணங்களையும்	वेगवान्	ஆத்திரங்கொண்ட
शरदृष्टिभिः	சரவரஊங்களால்	केसरी	ஓர் சிம்மம்
अदितान्	துன்புறுத்தப்பட்ட	शैलसानुचरं	மலைத்தாழ்வரையில்
	வர்களாய்		சஞ்சரிக்கும்
दृष्ट्वा	கவனித்து	नागं इव	யானையை எவ்வண்ணமோ
आतृजं	தமயன் புதல்வனாகிய	अभिदुद्राव	எதிர்த்தான்.

उत्पाद्य च महाशैलानश्वकर्णान्धवान्बहून् । अन्यांश्च विविधान्दृक्षांश्चिक्षेप च महाबलः ॥

महाबलः मகா பலசர லியான
அவன்
மहाशैलान् च பெரும்மலைகளையும்
बहून् பல
अश्वकर्णान् அசுவகர்ணாமரங்
களையும்

धवान् च தவமரங்களையும்
अन्यान् மற்றும்
विविधान् பல
दृक्षान् च விருக்கூங்கலையும்
उत्पाद्य பெயர்க்கெடுத்து
चिक्षेप வீசினான்.

तां छादयन्तीमाकाशं वृक्षवृष्टिं दुरासदाम् । कुम्भकर्णात्मजः शीघ्रं चिच्छेद निशितैः शरैः ॥

कुम्भकर्णात्मजः கும்பகர்ணன் புதல்
வன் (கும்பன்)
तां அந்த
आकाशं ஆகாயத்தை
छादयन्ती மறைத்துக்கொண்டி-
ருக்கும்

दुरासां தடுக்கமுடியாத
वृक्षवृष्टिं விருக்கூங்கலத்தை
निशितैः கூரிய
शरैः பாணங்களால்
शीघ्रं சடுதியில்
चिच्छेद முறித்தெறிந்தான்.

अभिलक्षेण तीव्रेण कुम्भेन निशितैः शरैः । आचितास्ते द्रुमा रेजुर्यथा घोराः शतघ्नयः ॥

तीव्रेण கொடிய
कुम्भेन கும்பனால்
निशितैः கூரிய
शरैः பாணங்களால்
अभिलक्षेण குறிவைத்து
आचिताः எங்கும் பாக்கப்
பெற்ற

ते அந்த
द्रुमाः மரங்கள்
घोराः பயங்கரமான
शतघ्नयः சதக்னி எனும்
முள்ளாயுதங்கள்
यथा போலவே
रेजुः விளங்கின.

द्रुमवर्षं तु तच्छिन्नं दृष्ट्वा कुम्भेन वीर्यवान् । वानराधिपतिः श्रीमान्महासचो न दिव्यथे ॥

वीर्यवान् ஆண்மையுற்றவனும்
महासचः ஆற்றல் மிக்கவனும்
श्रीमान् கீர்த்திமானுமான
वानराधिपतिः வானரமன்னன்
तत् அந்த

द्रुमवर्षं விருக்கூங்கலத்தை
कुम्भेन கும்பனால்
छिन्नं முறிக்கப்பட்டதாய்
दृष्ट्वा तु கண்டும்
विव्यथे न மனக்கலக்கமுற
வில்லை.

निर्भिद्यमानः सहसा सहमानश्च ताञ्छरान् । कुम्भस्य धनुराक्षिप्य बभञ्जेन्द्रधनुष्यभम् ॥

सहसा வலுக்கொண்டு
निर्भिद्यमानः பிளக்கப்படும் அவன்
तान् அந்த
शरान् च பாணங்களையும்
सहमानः பொறுத்துக்கொண்
டே

कुम्भस्य கும்பனது
इन्द्रधनुष्यभं இந்திரதனுஸை
निकर்த்த
धनुः வில்லை
आक्षिप्य பிடுங்கிக்கொண்டு
बभञ्ज मुறித்துவிட்டான்.

धनुषीन्द्रजितस्तुल्यः प्रतापे रावणस्य च । त्वमद्य रक्षसां लोके श्रेष्ठोऽसि बलवीर्यतः ॥

अद्य	“இப்பொழுது	ரஷ்சா	அரக்கர்களின்
त्वं च	நீயோ	லோகே	சமூகத்தில்
धनुषि	வில்விஷயத்தில்	बलवीर्यतः	ஆற்றலா லும் ஆண்
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்திற்கும்		மையா லும்
प्रतापे	பிரதாபவிஷயத்தில்	श्रेष्ठः असि	மேம்பட்டு விளங்கு
रावणस्य च	ராவணனுக்கும்		கிறாய்.
तुल्यः	சமமானாய்		

महाविमर्दं समरे मया सह तवाद्भुतम् । अद्य भूतानि पश्यन्तु शक्रशम्बरयोरिव ॥ ८१ ॥

शक्रशम्बरयोः	“இந்திரனுக்கும் சம் பரனுக்கும்	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
हव	போல்	महाविमर्दं	பெருங்கைக்கலப்பை
मया सह	என்னுடன்கூட	अद्य	இப்பொழுது
तव	உனக்கு	भूतानि	பிரானிகள்
समरे	போரில்	पश्यन्तु	கண்கூடாய் காண்ட
			டம்.

कृतमप्रतिमं कर्म दर्शितं चास्त्रकौशलम् । पातिता हरिवीराश्च त्वया वै भीमविक्रमाः ॥

त्वया वै	“உன்னாலோ	दर्शितं	காட்டப்பட்டது ;
अप्रतिमं	ஒப்பற்ற	भीमविक्रमाः	பயங்கரமான பிரதா
कर्म	செயல்		பங்கொண்ட
कृतं	புரியப்பட்டது ;	हरिवीराः च	வானரவீரர்களும்
अस्त्रकौशलं च	அஸ்திரரைபுன்யமும்	पातिताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

उपालम्भभयाच्चापि नासि वीर मया हतः । कृतकर्मा परिश्रान्तो विश्रान्तः पश्य मे बलम् ॥

वीर	“சூர !	परिश्रान्तः	களைப்படைந்த நீ
उपालम्भभयात्	} நிந்தைவருமே என்ற பயத்தாலேயே	विश्रान्तः	இளைப்பாறி
अपि		च	பின்னர்
मया	என்னால்	मे बलं	எனது பலத்தை
हतः न असि	நீ கொல்லப்படவில்லை.	पश्य	பார்ப்பாயாக.”
कृतकर्मा	காரியங்களைச் செய்து		

तेन सुग्रीववाक्येन सावमानेन मानितः । अग्रेराज्याहुतस्येव तेजस्तस्याभ्यवर्धत ॥ ८४ ॥

तेन	அந்த	तेजः	அவமானத்தைப்பொ
सावमानेन	அவமதிப்பை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற	आज्याहुतस्य	நெய்யால் ஆஹுதி
सुग्रीववाक्येन	சுகரீவனதுசொல்லால்		செய்யப்பட்ட
मानितः	கொளவிக்கப்பட்டான்.	अग्नेः इव	அக்னியினுடையது
तस्य	அவனுக்கு	अभ्यवर्धत	மூண்டது. [போல

ततः कुम्भस्तु सुग्रीवं बाहुभ्यां जगृहे तदा ॥ ८५ ॥

ततः अனந்தரம்
कुम्भः तु கும்பனும்
तदा அப்பொழுது
बाहुभ्यां இருகைகளால்

सुग्रीवं சுகரீவனை
जगृहे பிடித்துக்கொண்
டான்.

गजाविवाहितमदौ निश्वसन्तौ मुहुर्मुहुः । अन्योन्यगात्रग्रथितौ कर्षन्तावितरेतरम् ॥
सधूमां मुखतो ज्वालां विसृजन्तौ परिश्रमात् ॥ ८६ ॥

आहितमदौ மதம்முண்ட
गजौ इव இருபடன்கள் போ
ன்ற அவர்கள்
सुहुः सुहुः அடிக்கடி
निश्वसन्तौ பெருமூச்சுவிடுகின்ற
வர்களாய்
अन्योन्यगात्र- } ஒருவரோடொருவர்
ग्रथितौ } உடலால் பிணைத்துக்
கொண்டு

इतरेतरं ஒருவரையொருவர்
कर्षन्तौ இழுத்துக்கொண்டும்
परिश्रमात् களைப்பால்
मुखतः வாயினின்று
सधूमां புண்கயுடன்கடிய
ज्वां ஜ்வாலையை
विसृजन्तौ கக்கிக்கொண்டுமிருந்
தார்கள்.

तयोः पादाभिघाताच्च निमग्ना चाभवन्मही । व्याघूर्णिततरङ्गश्च चुक्षुभे वरुणालयः ॥

तयोः அவ்விருவர்களின்
पादाभिघाताच्च கால்களின். உதையால்
मही பூமியானது
च च தகூண்டுமே
निमग्ना அமுங்கியதாய்

अभवत् ஆனது.
वरुणालयः च சமுத்திரமும்
व्याघूर्णिततरङ्गः அலைகள் தாறுமாறாய்
சுழன்றதாய்
चुक्षुभे கலக்கமுற்றது.

ततः कुम्भं समुत्क्षिप्य सुग्रीवो लवणाम्भसि । पातयामास वेगेन दर्शयन्नुदधेस्तलम् ॥

ततः அப்பொழுது
सुग्रीवः சுகரீவன்
कुम्भं கும்பனை
समुत्क्षिप्य கட்டித்துக்கி
लवणाम्भसि சமுத்திரத்தில்

उदधेः கடலின்
तलं அடித்தலத்தை
दर्शयन् காட்டுகின்றவனாய்
वेगेन விரைவாய்
पातयामास வீழ்த்தினான்.

ततः कुम्भनिपातेन जलराशिः समुत्थितः । विन्ध्यमन्दरसङ्काशो विससर्प समन्ततः ॥

ततः அப்பொழுது
जलराशिः கடலானது
कुम्भनिपातेन கும்பனின்
வீழ்ச்சியால்

विन्ध्यमन्दर- } விந்தியமலை, மந்தர
सङ्काशः } மலை இவைகளை
நிகர்த்து
समुत्थितः உயர்க்கிளம்பியதாய்
समन्ततः நாற்புறமும்
विससर्प சிதறியது.

தத: கும்ப: சமுத்ய சூரீவமபித்ய ச | ஂரஒதானரசி க்ருதூ வஒரூவூரூ முஒிநா ||

தத:	அப்துபுரூதூ	வஒரூவூரூ	வஒரூரூதூ த்தீந்
கும்ப:	கும்பந்		சக்தீகூரூந்
சமுத்ய	மூலூமுந் தூவந் தூ	முஒிநா	முஒ்ஒயூரூல்
சூரீவ் ச	சகரீவூநூ பிந் நூம்	ஒரசி	மூர்பில்
அபித்ய	கிடடி	ஂரஒதூ	கூத்தூரூந்.
க்ருதூ:	கூபந் கூரூந்		

தத்ய சரீம் ச புரூஒட சஒஒூ சூரூ சூரூரூதூ | ச ச முஒிமஒூவூ: தூதிஒஒூரூரூரூரூரூ||

தத்ய	அவநூதூய (சகரீவ நூதூய)	சஒஒூ	வந் தூ.
சரீம் ச	வூலித்தூரூ நூம்	ச:	அந் த
புரூஒட	வூடிப்தூந் தூ.	மஒூவூ:	சக்தீமீக்தூநூ
ஂரூ	ஒவநூக்தூ	முஒி:	முஒ்ஒயூரூந் தூ
சூரூரூதூ ச	ரத்தூமூம்	ஂரூரூரூரூ ச	ஒநூம்புக்கூட்டி நூம்
		தூதிஒஒூ	தூக்கூயதூ.

ததூ வூரூந் தூரூசூரூ: தூவூரூரூ தூஒூ | வஒரூநிஒஒூரூரூரூரூரூரூ ஜூலூ மூரூ யதூ ரூரூ ||

ததூ	அப்துபுரூதூ	வஒரூநிஒஒூரூரூரூரூரூ	வஒரூரூதூ தூக்கூய
வூரூந்	வூகத்தூரூல் (முஒ்ஒடி வூகத்தூரூல்)		தூ ஒநூந் தூரூ
தூ	அவநூரூதூரூ (சகரீ வநூரூதூரூ)	ஜூலூ	ஒூவூரூ
மூரூ	மூரூ	யதூ	ஒவ் வநூந் தூரூ அவ்
ரூரூ	மூலூயில்	தூ:	அநூல் [வநூந் தூரூ
		சூஒூ:	அதூகமூய்
		தூவூரூரூரூரூரூ	வீசூயதூ.

ச தூரூஒஒூரூரூரூரூரூரூரூ சூரூரூ வூரூரூரூ: | சூரூரூ சவ்ரூயூரூரூ வஒரூகூரூ மஒூவூ: || ௨௩ ||

தூ	அப்துபுரூதூ	ச:	அந் த
தூ:	அவநூல்	சூரூரூ:	சகரீவந்
ஂஒஒூ:	கூத்தூப்தூவநூம்	வஒரூகூரூ	வஒரூரூதூ த்தீந் தூரூ
மஒூவூ:	மகூபூலூரூயூ	சூரூரூ	முஒ்ஒயூ [தூரூ
வூரூரூரூ:	வூரூரூரூரூரூ	சவ்ரூயூரூரூ	தூரூரூரூரூ.

அரூ: சஒஒூரூரூரூரூரூரூரூ | ச சூரூரூ தூரூயூரூரூ கும்பூரூரூரூரூரூரூரூ ||

வூரூரூரூ	வூரூரூரூரூரூ	சூரூரூ	முஒ்ஒயூ
ச:	அவந்	கும்பூ	கும்பூநூதூய
அரூ: சஒஒூரூரூரூ	ஒூரூரூரூ அதூகமூய் வீசூவதூம்	ஒரசி	மூர்பில்
ரூரூரூரூரூரூ	கூரூரூரூரூரூரூரூ நூரூரூரூரூரூ	தூரூயூரூரூ	வீரூரூரூரூரூ.

स तु तेन प्रहारेण विह्वलो भृशताडितः । निपपात तदा कुम्भो गताचिरिव पावकः ॥

तदा	அப்பொழுது
सः	அந்த
कुम्भः तु	கும்பனும்
तेन	அந்த
प्रहारेण	அடியால்

भृशताडितः	மிகத்தாக்குண்டவ
विह्वलः	அங்கந்தளர்ந்து [ரூய்]
गताचिः	ஜ்வாலையற்ற
पावकः इव	அக்னிபோன்றவரூய்
निपपात	சாய்ந்தான்.

मुष्टिनाभिहतस्तेन निपपाताशु राक्षसः । लोहिताङ्ग इवाकाशादीप्तराश्मिर्यदृच्छया ॥ ९६ ॥

तेन	அந்த
मुष्टिना	முஷ்டியால்
अभिहतः	தாக்குண்ட
राक्षसः	அரக்கன்
आकाशात्	ஆகாசத்திலிருந்து
यदृच्छया	தெய்வவசமாய்

दीप्तराश्मिः	ஜ்வலிக்கும் ஒளி கொண்ட
लोहिताङ्गः इव	{ அங்காரகன் விழுந்தால் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
आशु	சடக்கென
निपपात	வீழ்ந்து விட்டான்.

कुम्भस्य पततो रूपं भग््नस्योरसि मुष्टिना ।

मुष्टिना	முட்டியால்
उरसि	மார்பில்
भग््नस्य	தாக்கப்பட்ட
पततः	கீழ்விழும்
कुम्भस्य	கும்பனுடைய
रूपे	தோற்றம்.

बभौ रुद्राभिपन्नस्य यथा रूपं गवांपतेः ॥

रुद्राभिपन्नस्य	ருத்திரதேவரால் தாக்க
गवांपतेः	சூரியனது [கப்பட்ட]
रूपं	தோற்றம்
यथा	எவ்வாரே அவ்வ
बभौ	விளங்கிற்று.

*[“முன்னொருகால் கயிலைநாதரது வரபலத்தால் ஒரு தேவன் விமானத்திலேறிக்கொண்டு சூர்யமண்டலத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கையில் அதைப் பொறுத சூர்யனால் அவன் கீழே தள்ளப்படவே, கோபம்முண்ட சங்கரனார் சூர்யனைக் கீழ்விழுத்தினார்” என்று புராணக்கதை].

तस्मिन्हते भीमपराक्रमेण पृवङ्गमानामृषभेण युद्धे ।

मही सशैला सवना चचाल भयं च रक्षांस्यधिकं विवेश ॥ ९८ ॥

तरिमन्	அவன் (கும்பன்)
युद्धे	போரில்
भीमपराक्रमेण	பயங்கரமான பிரதாப மமைந்த
पृवङ्गमानां	வானரர்களின்
ऋषभेण	மன்னனால்
हते	மாய்க்கப்பட்ட வளவில்

मही	பூமியானது
सशैला	மலைகளோடுகூடவும்
सवना	வனங்களோடுகூடவும்
चचाल	அசைந்தது
रक्षांसि	அரக்கர்களிடம்
भयं च	பயமும்
अधिकं	அதிகமாய்
विवेश	குடிக்கொண்டது.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

असप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம். || ௭௭ ||

निकुम्भवधः—நிகும்ப வதம்.

निकुम्भो भ्रातरं दृष्ट्वा सुग्रीवेण निपातितम् । प्रदहन्निव कोपेन वानरेन्द्रमवैक्षत ॥ १ ॥

निकुम्भः	நிகும்பன்	कोपेन	கோபத்தால்
भ्रातरं	தமயனை	प्रदहन् इव	எரிப்பவன்போலாய்
सुग्रीवेण	சுகரீவனால்	वानरेन्द्रं	வானரமன்னனை
निपातितं	வீழ்த்தப்பட்டவராய்	अवैक्षत	பார்த்தான்.
दृष्ट्वा	கவனித்து		

ततः स्रग्दामसन्नद्धं दत्तपञ्चाङ्गुलं शुभम् । आददे परिधिं वीरो नगेन्द्रशिखरोपमम् ॥ २ ॥

हेमपट्टपरिक्षिप्तं वज्रविद्रुमभूषितम् । यमदण्डोपमं भीमं रक्षसां भयनाशनम् ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	वज्रविद्रुमभूषितं	{ வைரங்களாலும், பவ முங்களாலும் அலங் கரிக்கப்பட்டதும்,
वीरः	வீரனாகும் அவன்	यमदण्डोपमं	யமதண்டத்தை நிகர்த்து
स्रग्दामसन्नद्धं	பூமாலிகள் சூட்டப் பெற்றதும்	भीमं	பயங்கரமானதும்
दत्तपञ्चाङ्गुलं	ஐவிரல்கள் பதியப் பெற்றதும்:	रक्षसां	அரக்கர்களின்
शुभं	அழகியதும்	भयनाशनं	மனஏக்கத்தை ஒழிக்க வல்லதுமான
नगेन्द्रशिखरोपमं	மாமலையின் சிகரத் தை நிகர்த்ததும்	परिधिं	ஓர் உழலைத்தடியை
हेमपट्टपरिक्षिप्तं	பொன்பட்டம் பிடிக்கப்பட்டதும்	आददे	கைக்கொண்டான்.

तमाविध्य महातेजाः शक्रध्वजसमं तदा । विननाद विवृत्तास्यो निकुम्भो भीमविक्रमः ॥

तदा	அப்பொழுது	शक्रध्वजसमं	இந்திரனது த்வஜத் திற்கொப்பரன்
महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியும்	तं	அதை (பரிசுத்தை)
भीमविक्रमः	பயங்கரமான ^{பிரதா} பம் பெற்றவனுமான	आविध्य	சுழற்றி
निकुम्भः	நிகும்பன்	विवृत्तास्यः	வாயை விரித்துக்கொ
		विननाद	கூச்சலிட்டான். [ண்டு

उरोगतेन निष्केण भुजस्थैरङ्गदैरपि । कुण्डलाभ्यां च चित्राभ्यां मालया च विचित्रया ॥

निकुम्भो भूषणैर्भाति तेन स्र परिधेण च । यथेन्द्रधनुषा मेघः सविद्युस्तनयिन्नुमान ॥

निकुम्भः	நிகும்பன்	तेन	அந்த
उरोगतेन	மார்பிலிருக்கும்	परिधेण च	உழலைத்தடியாலும்
निष्केण	பதக்கத்தாலும்	इन्द्रधनुषा	இந்திரதனுலால்
भुजस्थैः	கைகளிலிருக்கும்	सविद्युस्तनयिन्नुवान्	மின்னல்களுடனும் இடிகளுடனுங்கூடிய
अङ्गदैः अपि	தோள்வளைகளாலும்	मेघः	மேகமானது
चित्राभ्यां	அழகிய சூட்டலை	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணவே
कुण्डलाभ्यां च	களாலும்	भाति स्र	விளங்கினான்.
विचित्रया	அழகிய		
मालया च	மாலையாலும்		
भूषणैः	ஆபரணங்களாலும்		

परिघात्रेण पुस्फोट वातग्रन्थिर्महात्मनः । प्रज्ज्वाल सघोषश्च विधूम इव पावकः ॥ ७ ॥

महात्मनः	ஆற்றல் மிக்கவனாகிய இவனது	सघोषः	ஒசையோடுகூடிய அது (உழலைத்தடியானது)
परिघात्रेण	உழலைமுனையால்	विधूमः	புகையற்ற
वातग्रन्थिः च	வாயுமண்டலம்	पावकः	அக்னி
पुस्फोट	பிளவுண்டது.	इव	போன்றதாய்
		प्रज्ज्वाल	ஜ்வலித்தது.

नगर्या विटपावत्या गन्धर्वभवनोत्तमैः । सह चैवामरावत्या सर्वैश्च भवनैः सह ॥ ८ ॥

सताराग्रहनक्षत्रं सचन्द्रं समहाग्रहम् । निकुम्भपरिघाघूर्णं भ्रमतीव नभःस्थलम् ॥ ९ ॥

गन्धर्वभवनोत्तमैः	கந்தர்வர்களின் சிறந்த பாளிகைகளோடு	सताराग्रह- नक्षत्रं	அச்வினி முதலிய சிற ந்த நக்சத்திரங்களு டனும் ஸாதாரண ந க்சத்திரங்களுடனும் கிரகங்களுடனும்
विटपावत्या	விடபாவதி (அளகாபுரி)	सचन्द्रं	சந்திரனுடன்கூடவும்
नगर्या सह च	நகருடன்கூடவும்	समहाग्रहं च	மகா கிரகங்களுடன் கூடவும்
भवनैः	கிருஹங்கள்	नभस्थलं	ஆகாயமானது
सर्वैः	யாவற்றோடு	निकुम्भपरिघाघूर्णं	நிகும்பனது உழலைத் தடியால் சுழலுண்ட தாய்
अमरावत्या	அமர்வதியுடன்	भ्रमति इव	இன்றும் சுற்றுகிறது போலிருக்கிறது.
सह एव	கூடவும்		

दुरासदश्च सञ्ज्ञे परिघाभरणप्रभः । कपीनां स निकुम्भाग्रियुगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥ १० ॥

परिघाभरणप्रभः	{ பரிகத்தினாலும் ஆபர ணங்களாலும் விளங் கும்	उत्थितः	கிளம்பிய
सः	அந்த	युगान्ताग्निः	பிரளயாக்கி
निकुम्भाग्निः च	நிகும்பனாகிற அக்னியும்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
		कपीनां	வானரர்களால்
		दुरासदः	அணுகமுடியாததாய்
		सञ्ज्ञे	இருந்தது.

राक्षसा वानराश्चापि न शेकुः स्पन्दितुं भयात् । हनुमास्तु विवृत्योरस्तस्थौ प्रमुखतो बली ॥

राक्षसाः	ராக்ஷஸர்களும்	बली	பலசாலியான
वानराः च	வானரர்களும்	हनुमान् तु	ஹனுமாரோ
भयात्	பயத்தால்	उरः	மார்பை
स्पन्दितुं अपि	அசையவும்	विवृत्य	காட்டிக்கொண்டு
न शेकुः	முடியாதிருந்தனர்.	प्रमुखतः	முன்னிலையில்
		तस्थौ	நின்றார்.

परिधोपमवाहुस्तु परिधं भास्करप्रभम् । बली बलवतस्तस्य पातयामास वक्षसि ॥ १२ ॥

परिधोपमवाहुः	உழுலைத்தடியை நிக ர்த்த கைகளமைந்த	बलवतः	பலசாலியாகிய
बली तु	பலசாலியாகும்வன்	तस्य	அவனுடைய
भास्करप्रभं	சூர்ய ஒளிகொண்ட	वक्षसि	மார்பில்
परिधं	உழுலைத்தடியை	पातयामास	வீழ்த்தினான்.

स्थिरे तस्योरसि व्यूढे परिधः शतथा कृतः । विशीर्यमाणः सहसा उल्काशतमिवाम्बरे ॥

तस्य	அவ்ரது	सहसा	தகூதனம்
स्थिरे	உறுதியானதும்	शतधाकृतः	பல சுக்கல்களாகி
व्यूढे	அகன்றதுமான	उल्काशतं	ஆகாசத்தில்
उरसि	மார்பில்	इव	அநேகம் கொள்ளிகள்
परिधः	பரிகாயுதம்	विशीर्यमाणः	போன்றவாரூய்
			சிறிவிட்டது.

स तु तेन प्रहारेण विचचाल महाकपिः । परिधेण समाधूतो यथा भूमिचलेऽचलः ॥ १४ ॥

सः	அந்த	प्रहारेण	அடியால்
महाकपिः तु	வானரோத்தமரும்	भूमिचले	பூகம்பத்தில்
परिधेण	பரிகாயுத்தால்	अचलः	மலை
समाधूतः	தாக்கப்பட்ட	यथा	எவ்வாறே அவ்வாறே
तेन	அந்த	विचचाल	துடித்தார்.

स तदाऽभिहतस्तेन हनुमान् प्लवगोचमः । मुष्टिं संवर्तयामास बलेनातिमहाबलः ॥ १५ ॥

तदा	அப்பொழுது	तेन	அவனால்
प्लवगोचमः	வானரோத்தமரும்	अभिहतः	தாக்கப்பட்டவராய்
अतिमहाबलः	மிகச்சிறந்த ஆற்றல மைந்தவருமான	बलेन	வலுக்கொண்டு
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	मुष्टिं	முட்டியை
		संवर्तयामास	திரட்டினார்.

तस्युद्यम्य महातेजा निकुम्भोरसि वीर्यवान् । अभिचिक्षेप वेगेन वेगवान् वायुविक्रमः ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியும்	तं	அதை (முட்டியை)
वीर्यवान्	வீர்யசாலியும்	उद्यम्य	உயர்த்தி
वेगवान्	சக்திமானும்	वेगेन	விரைவாய்
वायुविक्रमः	{ வாயுபகவானை நிகர்த்த பராக்கிரமம் கொண் டவருமான அவர்	निकुम्भोरसि	நிகும்பனது மார்பில்
		अभिचिक्षेपः	குத்தினார்.

ततः पुस्फोट चर्मास्य प्रसुस्त्राव च शोणितम् । मुष्टिना तेन सञ्ज्ञे ज्वाला विद्युदिवोत्थिता ॥

ततः अ.தனால்
 अस्य இவனது
 चर्म தசை
 पुस्फोट சிதைந்தது.
 शोणितं च ரத்தமும்
 प्रसुस्त्राव பெருக்கியது.

तेन அந்த
 मुष्टिना முட்டியால்
 ज्वाला ஆனல்
 उत्थिता மின்னும்
 विद्युत् इ. மின்னல்போல
 सञ्ज्ञे தோன்றியது.

स तु तेन प्रहारेण निकुम्भो विचचाल ह । स्वस्थश्चापि निजग्राह हनुमन्तं महाबलम् ॥

सः அந்த
 निकुम्भः तु நிகும்பனும்
 तेन प्रहारेण அந்த அடியால்
 विचचाल ह துடித்தான்.
 अपि च பின்னர்

स्वस्थः நன்னிலை பெறுபவ
 மகாபலம் மகாபலசாலியாகிய
 हनुमन्तं ஹனுமாரை
 निजग्राह கட்டிப்பிடித்தான்.

विचुकुशुस्तदा संख्ये भीमं लङ्कानिवासिनः । निकुम्भेनोद्यतं दृष्ट्वा हनुमन्तं महाबलम् ॥

तदा அப்பொழுது
 लङ्कानिवासिनः லங்கா நகரவாசிகள்
 (அரக்கர்கள்)
 संख्ये போரில்
 निकुम्भेन நிகும்பனால்

महाबलं மகாபலசாலியாகிய
 हनुमन्तं ஹனுமாரை
 उद्यतं பிடிக்கப்பட்டவராய்
 दृष्ट्वा கண்டு
 भीमं பயங்கரமாய்
 विचुकुशुः கத்தினார்கள்.

स तदा ह्रियमाणोऽपि कुम्भकर्णात्मजेन ह । आजघानानिलसुतो वज्रकल्पेन मुष्टिना ॥

सः அந்த
 अनिलसुतः மாருதி
 तदा அப்பொழுது
 कुम्भकर्णात्मजेन கும்பகர்ணன் புதல்வ
 னால்

ह्रियमाणः अपि பிடித்து தாக்கப்படு
 கிறவராயினும்
 वज्रकल्पेन வஜ்ராயுதத்தை
 मुष्टिना முட்டியால் [நிகர்த்த
 आजघान ह குத்தினார்.

आत्मानं मोचयित्वाऽथ क्षितावभ्यवपद्यत । हनुमानुन्मथाशु निकुम्भं मार्स्तात्मजः ॥२१॥

मार्स्तात्मजः வாயுமைந்தரான
 हनुमान् ஹனுமார்
 अथ அப்பொழுது
 आत्मानं தன்னை
 मोचयित्वा விடுத்துக்கொண்டு
 क्षितौ பூமியில்

अभ्यवपद्यत குதித்துவிட்டார்.
 आशु சுடக்கென
 निकुम्भं நிகும்பனை
 उन्मथाथ பெயர்த்துத்தாக்கி

निक्षिप्य परमायत्तो निकुम्भं निष्पिपेष ह । उत्पत्य चास्य वेगेन पपातोरसि वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யவா னாகுவமர்	अस्य	இவனது
परमायत्तः	மிக ஊக்கங்கொண்ட	उरसि च	மார்பிலும்
निकुम्भं	நிகும்பீன [வராய்	वेगेन	விரைவாய்
निक्षिप्य	கீழேபோட்டு	उत्पत्य	தாவி
निष्पिपेष ह	துகைத்தார்.	पपात	உட்கார்ந்தார்.

परिगृह्य च बाहुभ्यां परिवृत्य शिरोधराम् । उत्पाटयामास शिरो भैरवं नदतो महत् ॥२३॥

बाहुभ्यां च	இரு கைகளாலும்	महत्	பெரிதாய்
शिरोधरं	கழுத்தை	भैरवं	பயங்கரமாய்
परिवृत्य	இறுக்கி	नदतः	ஒலமிடும் இவனது
परिगृह्य	பிடித்து	शिरः	தலையை
		उत्पाटयामास	துண்டித்து விட்டார்.

अथ विनदति सादिते निकुम्भे पवनसुतेन रणे बभूव युद्धम् ।

दशरथसुतराक्षसेन्द्रसूनुोर्भृशतरमागतरोषयोः सुभीमम् ॥ २४ ॥

रणे	போரில்	आगतरोषयोः	கோபம் மூண்ட
पवनसुतेन	மாருதியால்	दशरथसुत-	தாசர திக்கும்
विनदति	கர்ஜித்திருந்த	राक्षसेन्द्रसूनुोः	அரக்கத்தலைவன்
निकुम्भे	நிகும்பன்		புதல்வனுக்கும்
सादिते	மாய்க்கப்பட்ட	सुभीमं	மிக்க பயங்கரமான
अथ	பின்னர்	युद्धं	யுத்தம்
भृशतरं	ரிக அதிசுமாய்	बभूव	பின்கண்டபடி நிகழ
			லாயிற்று.

व्यपेते तु जीवे निकुम्भस्य हृष्टा विनेदुः पुवङ्गा दिशः सस्वनुश्च ।

चचालेव चोर्वी पफालेव च द्यौर्भयं राक्षसानां बलं चाविवेश ॥ २५ ॥

निकुम्भस्य	நிகும்பனது	उर्वी च	பூமியும்
जीवे	உயிர்	चचाल इव	மிக அசைந்தது.
व्यपेते तु	நீங்கியதும்	द्यौः च	ஆகாயமும்
पुवङ्गाः	வானரர்கள்	पफाल इव	மிக அதிர்ந்தது.
हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டு	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
विनेदुः	ஆரவாரித்தனர்.	बलं	சேனையிடம்
दिशः च	திசைகளும்	भयं च	தினிலும்
सस्वनुः	முழங்கின.	आविवेश	குடிக்கொண்டது.

इत्याथै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

अष्टसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || 32 ||

मकराक्षनिर्गमः—மகராக்கூனது புறப்பாடு.

निकुम्भं च हतं श्रुत्वा कुम्भं च विनिपातितम् । रावणः परमामर्षी प्रज्वालानलो यथा ॥

रावणः	रावணன்	श्रुत्वा	கேட்டு.
निकुम्भं च	நிகும்பனையும்	परमामर्षी	மிகச்சினங்கொண்டவனாய்
हतं	மாண்டவனாகவும்,	अनलः	அக்னி
कुम्भं च	கும்பனையும்	यथा	போல
विनिपातितं	வீழ்த்தப்பட்டவனாகவும்	प्रज्वाल	ஜ்வலித்தான்.

नैर्ऋतः क्रोधशोकाभ्यां द्वाभ्यां तु परिमूर्च्छितः । खरपुत्रं विशालाक्षं मकराक्षमचोदयत् ।

नैर्ऋतः	அரக்கன் (ராவணன்)	खरपुत्रं	கரன் புதல்வனும்
क्रोधशोकाभ्यां	கோபம், துக்கம் ஆகிய	विशालाक्षं	அகன்ற கண்களுடை யவனுமான
द्वाभ्यां	இவ்விரண்டால்	मकराक्षं	மகராக்கூனைப்பார்த்து
परिमूर्च्छितः	மதிமயங்கியவனாய்	अचोदयत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா பித்தான்.
तु	அப்பொழுது		

गच्छ पुत्र मयाऽऽज्ञप्तो बलेनाभिसमन्वितः । राघवं लक्ष्मणं चैव जहि तांश्च वनौकसः ॥

गच्छ	“குழந்தாய்!	गच्छ	சென்றுவா.
मया	என்னால்	राघवं च	ராமனையும்
आज्ञप्तः	விடையளிக்கப்பட்டநீ	लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணனையும்
बलेन	சேனையால்	तांश्च वनौकसः च	அந்தவானரர்களுடையும்
अभिसमन्वितः	சூழப்பட்டவனாய்	जहि	வெற்றிகொள்வாய்.”

रावणस्य वचः श्रुत्वा शूरमानी खरात्मजः । बाहमित्यब्रवीद्दृष्टो मकराक्षो निशाचरः ॥४॥

शूरमानी	{ தன்னை சூரனாய் நினைத்து அகந்தையுற்றவனும்	वचः	சொல்லீ
खरात्मजः	கரன் புதல்வனும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
निशाचरः	அரக்கனும்; னை	हृष्टः	ஆனந்தம் கொண்டவனாய்
मकराक्षः	மகராக்கூன்	बाहं	‘உத்திரவுப்படி’
रावणस्य	ராவணனது	इति	என்று
		अब्रवीत्	தெரிவித்தான்.

सोऽभिवाद्य दशग्रीवं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । निर्जगाम गृहाच्छुभ्राद्रावणस्याज्ञया बली ॥

बली	பலசாலியான	रावणस्य	ராவணனது
सः	அவன்	आज्ञया	உத்திரவால்
दशग्रीवं	தசகண்டனை	शुभ्रात्	அழகிய
प्रदक्षिणं कृत्वा च	வலம் வந்ததும்	गृहात्	அரண்மனையினின்று
अभिवाद्य अपि	நமஸ்கரித்ததுவிட்டு	निर्जगाम	வெளிவந்தான்.

समीपस्थं बलाध्यक्षं खरपुत्रोऽब्रवीदिदम् । रथश्वानीयतां शीघ्रं सैन्यं चाहूयतां त्वरात् ॥

खरपुत्रः करன்புதல்வன்
 समीपस्थं பக்கலில் காத்து
 நிற்கும்
 बलाध्यक्षं சேனை த்தலைவனை
 நோக்கி
 इदं ஈவருமாறு
 अब्रवीत् ; திரவிட்டான்.

रथः च “ரதமும்
 शीघ्रं விரைவாய்
 आनीयतां கொண்டுவரப்பட்ட
 सैन्यं च சேனையும் [டும்.
 त्वरात् துரிதமாய்
 आहूयताम् கொண்டுவரப்பட்ட
 டும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा बलाध्यक्षो निशाचरः । स्यन्दनं च बलं चैव समीपं प्रत्यपादयत् ॥

बलाध्यक्षः சேனை த்தலைவனாகிய
 निशाचरः அரக்கன்
 तस्य அவனது
 तत् அந்த
 वचनं ஆக்கையைய
 श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு

च च தசூணமே
 स्यन्दनं ரதத்தையம்
 बलं एव படையையும்
 समीपं பக்கலில்
 प्रत्यपादयत् கொண்டுவந்து
 நிறுத்தினான்.

प्रदक्षिणं रथं कृत्वा आरूरोह निशाचरः । सूतं सञ्चोदयामास शीघ्रं मे रथमावह ॥ ८ ॥

निशाचरः அரக்கன் (மகராசூன்)
 रथं ரதத்தை
 प्रदक्षिणं कृत्वा வலம்வந்து
 आरूरोह ஏறினான்.
 सूतं சாரதியைப்பார்த்து

मे “எனது
 रथं ரதத்தை
 शीघ्रं விரைவாய்
 आवह செலுத்து” என்று
 सञ्चोदयामास கட்டளைபிட்டான்.

अथ तान्राक्षसान्सर्वान्मकराक्षोऽब्रवीदिदम् । यूयं सर्वे प्रयुध्यध्वं पुरस्तान्म राक्षसाः ॥

मकराक्षः மகராசூன்
 अथ அப்பொழுது
 तान् அந்த
 राक्षसान् அரக்கர்கள்
 सर्वान् யாவரையும்பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् புகன்றான்:

राक्षसाः “அரக்கர்களே !
 यूयं நீங்கள்
 सर्वे யாவரும்
 मन எனக்கு
 पुरस्तात् முன்னே
 प्रयुध्यध्वम् போர்புரியுங்கள்.

अहं राक्षसराजेन रावणेन महात्मना । आज्ञप्तः समरे हन्तुं तावुभौ रामलक्ष्मणौ ॥ १० ॥

अहं “நான்”
 तेन அந்த
 महात्मना மகா ஆற்றல் படைக்
 கப்பெற்றவரும்
 राक्षसराजेन அரக்கமன்னருமாகிய
 रावणेन ராவணனால்
 समरे போரில்

तौ அந்த
 रामलक्ष्मणौ ராமன் லக்ஷ்மணன்
 उभौ இருவர்களையும்
 हन्तुं கொல்ல
 आज्ञप्तः ஆக்குபிக்கப்பட்டி
 ருக்கிறேன்.

अद्य रामं वधिष्यामि लक्ष्मणं च निशाचराः । शाखामृगं च सुग्रीवं वानरांश्च शरोत्तमैः ॥

निशाचराः "அரக்கர்களே !
अद्य இப்பொழுது
रामं रामனையும்
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணனையும்

शाखामृगं வானரனாகிய
सुग्रीवं च சுகரீவனையும்
वानरान् च குரங்குகளையும்
शरोत्तमैः சிறந்த பாணங்களால்
वधिष्यामि வधिஷ்யாமி மாய்க்கின்றேன்.

अद्य शूलनिपातैश्च वानराणां महाचमूम् । प्रदहिष्यामि संप्राप्तः शुष्केन्धनमिवानलः ॥१२॥

अद्य "இப்பொழுது
वानराणां வானரர்களின்
महाचमूम् பெரும் சேனையை
संप्राप्तः கிட்டியவனாய்
शूलनिपातैः च சூலப்பாய்ச்சல்
களாலேயே

अनलः தீ
शुष्केन्धनं காய்ந்த விறகை
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
प्रदहिष्यामि எரித்து விடப்
போகின்றேன்".

मकराक्षस्य तच्छ्रुत्वा वचनं ते निशाचराः । सर्वे नानायुधोपेता बलवन्तः समागताः ॥

ते அந்த
बलवन्तः பலசாலிகளாகிய
निशाचराः அரக்கர்கள்
सर्वे யாவரும்
मकराक्षस्य மகராக்ஷனது

तत् அந்த
वचनं श्रुत्वा சொல்லைக் கேட்டு,
नानायुधोपेताः பல ஆயுதங்களைக்
கொண்டவர்களாய்
समागताः திரண்டார்கள்.

ते कामरूपिणः सर्वे दंष्ट्रिणः पिङ्गलेक्षणाः । मातङ्गा इव नर्दन्तो ध्वस्तकेशा भयानकाः ॥

ते அவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
कामरूपिणः நினைத்த உருவம்
எடுக்க வல்லவர்கள்.
दंष्ट्रिणः கோரைப் பற்கள்
கொண்டவர்கள்.
पिङ्गलेक्षणाः கபிலநிறக் கண்களுந்
றவர்கள்.

ध्वस्तकेशाः { தலையிறை மொட்
டையடித்துக்கொண்
டவர்கள்.
मातङ्गा: யானைகள்
इव போல
नर्दन्तः வீறிட்டுக்கொண்டு
भयानकाः பயங்கரமானவர்கள்.

परिवार्य महाकाया महाकायं स्वरात्मजम् । अभिजम्मुस्ततो हृष्टाश्चालयन्तो वसुन्धराम् ॥

ततः . அப்பொழுது
महाकायाः பெருத்தஉடல்கொண்
ட அவர்கள்
हृष्टाः உன்பாஹம்கொண்டு
महाकायं பெருமேனி படைக்க
ப்பெற்ற

स्वरात्मजं * கான் புதல்வனை
परिवार्य சூழ்ந்துகொண்டு
वसुन्धरं பூமியை
चालयन्तः அதிரச்செய்கின்றவர்
களாய்
अभिजम्मुः சென்றார்கள்.

शङ्खभेरीसहस्राणामाहतानां समन्ततः । श्वेलितास्फोटितानां च ततः शब्दो महानभूत् ॥

ततः அப்பொழுது
சமந்தத: நர்ப்புறமும்
ஆஹதானா் ஒலிக்கப்பெற்ற
शङ्खभेरीसहस्राणां சங்கடேரிக்கைகளின்
பலவுடையவும்

श्वेलिता- } குதியல்களுடையவும்
स्फोटितानां च } கைதட்டுதல்களுடைய
शब्दः சத்தமானது [யவும்
महान् பெரிதாய்
अभूत् ஏழுந்தது.

प्रभ्रष्टोऽथ करात्तस्य प्रतोदः सारथेस्तदा । पापात् सहसा चैव ध्वजस्तस्य च रक्षसः ॥

तदा அப்பொழுது
तस्य அவனது
सारथे: சாரதியின்
करात् கையிலிருந்த
प्रतोदः अथ - சவுக்கும்
प्रभ्रष्टः நழுவிவிழுந்தது.

च च அக்கணமே
तस्य அந்த
रक्षसः அரக்கனது
ध्वजः एव கொடியும்
सहसा விரைவாய்
पापात् கீழ் விழுந்தது.

तस्य ते रथयुक्ताश्च ह्या विक्रमवर्जिताः । चरणैराकुलैर्गत्वा दीनाः सासमुखा ययुः ॥

तस्य அவனுடைய
रथयुक्ता: ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட
ते அந்த [டவைகளான
ह्या: च குதிரைகளும்
विक्रमवर्जिता: வன்மையிழந்தவை
களாய்
दीना: ஏங்கியவைகளாய்

सासमुखा: { கண்ணீர் நிறைந்த
முகம் கொண்டவை
களாய்
आकुलै: தடுமாறும்
चरणै: கால்களுடன்
रात्वा நடந்து
ययु: சென்றன.

प्रवाति पवनस्तस्मिन्सपांसुः खरदारुणः । निर्याणे तस्य रौद्रस्य मकराक्षस्य दुर्मतेः ॥

रौद्रस्य பயங்கரனும்
दुर्मते: தூர்புத்தியமைந்தவ
तस्य அந்த [னுமான
मकराक्षस्य மகராக்ஷனுடைய
तस्मिन् அந்த

निर्याणे பிரயாணத்தில்
पवनः காற்றானது
सपांसु: புழுதிபடிந்ததாய்
खरदारुणः மிக்கக்கொடுமையாய்
प्रवाति வீசிற்று.

तानि दृष्ट्वा निमित्तानि राक्षसा वीर्यवत्तमाः । अचिन्त्य निर्गताः सर्वे यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥

वीर्यवत्तमा: சிறந்த வீர்யசாலி
களான
राक्षसा: அரக்கர்கள்
सर्वे யாவரும்
तानि அந்த
निमित्तानि அபசகுனங்களின

दृष्ट्वा பார்த்து
अचिन्त्य பொருட்டுத்தாது
तौ அந்த
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
यत्र எங்கேகா அங்கு [ரும்
निर्गता: சென்றார்கள்.

घनगजमहिषाङ्गुल्यवर्णाः समरमुखेष्वसकृद्दासिभिन्नाः ।

अहमहमिति युद्धकौशलास्ते रजनिचराः परिवभ्रमुर्नदन्तः

॥ २१ ॥

घनगजमहिषाङ्ग- } மேகம் யானை எருமை
 तुल्यवर्णाः } இவைகளின் உடல்க
 னுக்கு நிகரான நிறங்
 கொண்டவர்களும்
 समरमुखेषु முனை முகங்களில்
 असकृद्दासि- } பலதடவை கதைகளா
 भिन्नाः } லும் கத்திகளாலும்
 தாக்கப்பட்டவர்
 களும்

युद्धकौशलाः போர்நிபுணர்களு
 मान
 ते அந்த
 रजनिचराः அரக்கர்கள்
 अहं अहं- நான் முந்தினான் முந்தி
 इति என்று
 नदन्तः கஜித்துக்கொண்டு
 परिवभ्रमुः சென்றார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18422

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3747

एकोनाशीतितमः सर्गः—எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ७९ ॥

मकराक्षवधः—மகராஷ்ட வதம்.

निर्गतं मकराक्षं ते दृष्ट्वा वानरयूथपाः । आप्तुस्य सहसा सर्वे योद्धुकामा व्यवस्थिताः ॥

ते அந்த
 वानरयूथपाः வானரசேனைத்தலைவர்க
 கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 निर्गतं வந்துசேர்ந்தவனாய்
 मकराक्षं மகராஷ்டனை

दृष्ट्वा பார்த்து,
 योद्धुकामाः யோடிகு உதலாஹம்
 கொண்டவராய்
 सहसा சடக்கென
 आप्तुस्य தாவிவந்து
 व्यवस्थिताः தயாராய் நின்றார்கள்.

ततः प्रवृत्तं सुमहत्तद्युद्धं रोमहर्षणम् । निशाचरैः प्लवङ्गानां देवानां दानवैरिव ॥ २ ॥

ततः அனந்தரம்
 निशाचरैः அரக்கர்களுடன்
 प्लवङ्गानां வானரர்களுக்கு,
 दानवैः அசுரர்களோடு
 देवानां தேவர்களுக்கு
 इव போன்றதாய்,

युद्धं போரானது
 सुमहत् மிகக்கடுமையாய்
 रोमहर्षणं மயிர்க்கூச்செறிவிப்ப
 தாய்
 तत् அப்பொழுது
 प्रवृत्तम् நிகழ்ந்தது.

वृक्षशूलनिपातैश्च शिलापरिघपातनैः । अन्योन्यं मर्दयन्ति स्म तदा कपिनिशाचराः ॥३॥

तदा அப்பொழுது
 कपिनिशाचराः வானரர்களும்
 அரக்கர்களும்
 वृक्षशूलनिपातैः { மரங்கள் சூலங்கள்
 இவைகளால் தாக்கு
 தல்களாலும்

शिलापरिव- } பாறை உழலை இவைக
 पातनैः च } ளின் அறைகளாலும்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 मर्दयन्ति स्म புடைத்துக்கொண்
 டார்கள்.

शक्तिखड्गगदाकुन्तैस्तोमरैश्च निशाचराः । पट्टिशैर्भिन्दिपालैश्च बाणापातैः समन्ततः ॥४॥
पाशमुद्गरदण्डैश्च निखातैश्चापरे तदा । कदनं कपिवीराणां चक्रुस्ते रजनीचराः ॥ ५ ॥

तदा	அப்பொழுது
ते	அந்த
निशाचराः	அரக்கர்கள்
शक्तिखड्गगदाकुन्तैः	வேல், வாள், கதை, குந்தம் இவைகளாலும்
तोमरैः च	தோமரங்களாலும்
पट्टिशैः	பட்டாக்கத்திகளாலும்
भिन्दिपालैः च	பிந்திபாலையுபுதங்களாலும்

बाणपातैः	சரமாரிகளாலும்
अपरे	வேறுசில
रजनीचराः	அரக்கர்கள்
पाशमुद्गरदण्डैः च	{ பாசக்கயிறுகள் முக்கரங்கள் தடிகள் இவைகளாலும்
निखातैः च	மணவெட்டிகளாலும்
कपिवीराणां कदनं	*வானரவீரர்களுக்கு நாசத்தை
समन्ततः	நாற்புறமும்
चक्रुः	விளைவித்தனர்.

बाणौघैरर्दिताश्चापि खरपुत्रेण वानराः । संभ्रान्तमनसः सर्वे द्रुद्रुर्भयपीडिताः ॥ ६ ॥

वानराः	வானர்கள்
सर्वे च	யாவரும்
खरपुत्रेण अपि	கரன் புதல்வனாலே
बाणौघैः	சாஜாலங்களால்

अर्दिताः	துன்புறுத்தப்பட்டவர்களாய்
भयपीडिताः	திகில்கொண்டு
संभ्रान्तमनसः	சித்தப்பிரமைகொண்டவர்களாய்
द्रुद्रुः	ஓடினார்கள்.

तान्दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे द्रवमाणान्वलीमुखान् । नेदुस्ते सिंहवदृष्ट्वा राक्षसा जितकाशिनः ॥

राक्षसाः	க்ரூரஸ்வபாவமுடையவர்களும்
जितकाशिनः	ஜயத்துடன் விளங்குகிறவர்களுமான
ते	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	யாவரும்

तान्	அந்த
वलीमुखान्	வானர்களை
द्रवमाणान्	ஓடுகின்றவர்களாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து
हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டவர்
सिंहवत्	சிம்மம்போல் [களாய்
नेदुः	கர்ஜித்தார்கள்.

विद्रवसु तदा तेषु वानरेषु समन्ततः । रामस्तान्वास्यामास शर्वर्षेण राक्षसान् ॥ ८ ॥

तेषु	அந்த
वानरेषु	வானர்கள்
तदा	அப்பொழுது
समन्ततः	நாற்புறமும்
विद्रवसु	ஓடுகையில்

रामः	ஸ்ரீராமர்
तात्	அந்த
राक्षसान्	அரக்கர்களை
शर्वर्षेण	சரமாரியால்
वास्यामास	மறைத்தார்.

वारितान्राक्षसान्दृष्ट्वा मकराक्षो निशाचरः । क्रोधानलसमाविष्टो वचनं चेदमब्रवीत् ॥९॥

निशाचरः
मकराक्षः च
राक्षसान्
वारितान्

அரக்கனாகிய
மகராக்ஷனும்த
அரக்கர்களை
தகையப்பட்டவர்
களாய்

दृष्ट्वा
क्रोधानलसमाविष्टः
वचनं
इदं
अब्रवीत्

கண்டு
கோபத்தி லீசியவனாய்
ஒரு சொல்லை
பின்வருமாறு
சொன்னான் :

तिष्ठ राम मया सार्धं द्रुन्द्रयुद्धं ददामि ते । त्याजयिष्यामि ते प्राणान्यनुसृक्तैः शितैः शरैः॥

राम
मया
सार्धं
तिष्ठ
ते
द्रुन्द्रयुद्धं
ददामि

“ராம!
என்னுடன்
கூட
சற்று நில்.
உண்டு
தவந்தவயுத்தத்தை
புரிகிறேன்.

धनुर्मुक्तैः
शितैः
शरैः
ते
प्राणान्
त्याजयिष्यामि

வில்லினின்றும்
விடப்பட்ட
கூரிய
பாணங்களால்
உனது
உயிரை
மாய்த்துவிடுகிறேன்.

यत्तदा दण्डकारण्ये पितरं हतवान्मम । मदग्रतः स्वकर्मस्थं दृष्ट्वा रोषोऽभिवर्धते ॥ ११ ॥

तदा
दण्डकारण्ये
मम
पितरं
हतवान्
यत्

“முன்பு
தண்டகாவனத்தில்
எனது
தந்தையை
கொன்றனை.
ஆகையால்

मदग्रतः
स्वकर्मस्थं
दृष्ट्वा
रोषः
अभिवर्धते

எனது முன்னிலையில்
உனது தொழிலையே
புரியும் உன்னை
கண்டு
ஆத்திரம்
பொங்குகிறது.

दहन्ते भृशमङ्गानि दुरात्मनम राघव । यन्मयाऽसि न दृष्टस्त्वं तस्मिन्काले महावने ॥

दुरात्मन्
राघव
मम
अङ्गानि
भृशं
दहन्ते

“துஷ்ட!
ராம!
எனது
அங்கங்கள்
மிக
தபிக்கின்றன.

यत्
तस्मिन् काले
महावने
मया
त्वं
दृष्टः न असि

எனெனில்
அக்காலத்தில்
பெருங்காளில்
என்னால்
நீ
பார்க்கப்பட்டாயில்லை.

दिष्ट्याऽसि दर्शनं राम मम त्वं प्राप्तवानिह । काङ्क्षितोऽसि क्षुधातस्य सिंहस्यैवैतरो मृगः॥

राम
इह
त्वं
मम
दर्शनं
प्राप्तवान् असि
दिष्ट्या

“ராம!
இப்பொழுது
நீ
எனக்கு
கட்புலனாகுதலை
அடைந்துவிட்டாய்.
{ ரொம்ப பத்திரம்
எதிர்பார்த்ததே
படந்துவிட்டது.

सिंहस्य
इतरः
मृगः
इव
क्षुधातस्य
काङ्क्षितः असि

ஓர் சிங்கத்திற்கு
எதோ ஒரு
பிராணி
போல்
பசியால் வாதைப்படும்
எனக்கு
ஆவலுக்குரியனாகினை.

अद्य मद्भाणवेगेन प्रेतराड्विषयं गतः । ये त्वया निहता वीराः सह तैश्च समेष्यसि ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	त्वया	உன்னால்
मद्भाणवेगेन	எனது பாணசக்தி	निहताः	கொல்லப்பட்டார்
प्रेतराड्विषयं	எமனுலகை [யால்		களோ
गतः	அடைந்த நீ	तैः	அவர்களுடன்
ये	எந்த	सह च	கூடவே
वीराः	வீரர்கள்	समेष्यसि	சேர்ந்துவிடுவாய்.

बहुनाऽत्र किमुक्तेन शृणु राम वचो मम । पश्यन्तु सकला लोकास्त्वां मां चैव रणाजिरे।

अत्र	“ இப்பொழுது	शृणु	காதிற்போட்டுக்
बहुना	பல	सकलाः	எல்லா [கொள்.
उक्तेन	பேச்சால்	लोकाः	உலகங்களும்
किं	யாது பயன் ?	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
राम	ராம!	त्वां	உன்னையும்
मम	எனது	मां च	என்னையும்
वचः एव	ஒரு சொல்லை மட்டும்	पश्यन्तु	கண்கூடாய்க்
			காணட்டும்.

अस्त्रैर्वा गदया वापि बाहुभ्यां वा महाहवे । अभ्यस्तं येन वा राम तेनैव युधि वर्तताम् ॥

राम	“ ராம!	येन वा	எவ்விதமாய்
महाहवे	பெரும்போரில்	अभ्यस्तं	பழக்கமோ
अस्त्रैः वा	அஸ்திரங்களினாலோ	तेन एव	அவ்விதமாக
गदया वा	கதையாலோ	युधि	போரில்
बाहुभ्यां अपि वा	இரு கைகளாலோ	वर्तताम्	நடக்கலாம்”.

मकराक्षवचः श्रुत्वा रामो दशरथात्मजः । अब्रवीत्पहसन्वाक्यमुत्तरोत्तरवादिनम् ॥ १७ ॥

दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தி	उत्तरोत्तरवादिनं	{	श्रुत्वा	ஒயாது பேசிக்கொண்
	திருக்குமாரனாகிய			दशरथात्मजः	டிருக் குமவனைப்
रामः	ஸ்ரீராமர்			पहसन्	பார்த்து
मकराक्षवचः	மகராக்ஷனது	वाक्यं		अब्रवीत्	ஒரு சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு [சொல்லை	अब्रवीत्			பின் வருமாறு
पहसन्	நகைப்பவராய்				புகன்றார்:

कथ्यसे किं वृथा रक्षो बहून्यसदृशानि तु । न रणे शक्यते जेतुं विना युद्धेन वाग्बलात् ॥

रक्षः	“ அரக்கனே !	कथ्यसे	பிதற்றுக்கின்றனையே ?
असदृशानि	பொருத்தமில்லாத	रणे	போரில்
बहूनि	பலவற்றை	युद्धेन विना	சமரின்றி
किं	ஏன்	वाग्बलात्	வாக்வன்மையால்
वृथा	வ்யர்த்தமாய்	जेतुं	ஜயிக்க
तु	இப்பொழுது	शक्यते न	ஒண்ணாது.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां स्वयिता च यः । त्रिशिरा दूषणश्चैव दण्डके निहता मया ॥

दण्डके "தண்டகாவனத்தில்
 रक्षसां ஆரக்கர்களின்
 चतुर्दश सहस्राणि பதினாலாயிரத்தவர்தவர்த
 यः எவனோ அந்த [களும்
 स्वयिता च உனது தந்தையும்

त्रिशिरा: च த்ரிசிரஸும்
 दूषणः एव தூஷணமும்
 मया என்னால்
 निहता: கொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

स्वाशितास्तव मांसेन गृध्रगोमायुवायसाः । भविष्यन्त्यत्र वै पाप तीक्ष्णतुण्डनखाङ्कुराः ॥

पाप "பாபியே!
 अद्य वै இப்பொழுது
 तीक्ष्णतुण्ड- } கூரிய மூக்குகனையும்
 नखाङ्कुराः } நகமுனைகளையும்
 கொண்ட

गृध्रगोमायुवायसाः கழுக்குகளும் நரிகளும்
 तव உனது [காகங்களும்
 मांसेन மாமிசத்தால்
 स्वाशिता: நல்லுணவு
 பெற்றவைகளாய்
 भविष्यन्ति ஆகப்போகின்றன.

रुधिरार्द्रमुखो हृष्ट रक्तपक्षाण्डजाश्च ये । स्वे गता वसुधायां च भ्रमिष्यन्ति समन्ततः ॥

रक्तपक्षाण्डजाः "சிவந்த சிறகுகளு
 డைய பறவைகள்
 ये च ஏவைகளோ
 अश्वைகள்
 रुधिरार्द्रमुखाः ரத்தம் தோய்ந்த மூக்
 குடையவைகளாய்
 खे ஆகாசத்திலும்

वसुधायां च பூமியிலும்
 गता: சென்று
 हृष्टा: களிப்புற்று
 समन्ततः எங்கும்
 भ्रमिष्यन्ति வட்டமிடப்
 போகின்றன.

राघवणैवमुक्तस्तु खरपुत्रो निशाचरः । बाणौघानमुचत्तस्मै राघवाय रणाजिरे ॥ २२ ॥

तु அப்பொழுது
 राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 ऽक्तः சொல்லப்பட்ட
 खरपुत्रः கரன்புதல்வனாகிய
 निशाचरः ஆரக்கன்

रणाजिरे போர்க்களத்தில்
 तस्मै அந்த
 राघवाय ஸ்ரீராமர் மீது
 बाणौघान् சாஜாலங்களை
 अमुचत् விடுத்தான்.

ताञ्छराञ्छरवर्षेण रामश्चिच्छेद नैकधा । निपेतुर्भुवि ते छिन्ना स्वमपुङ्खाः सहस्रशः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 तान् அந்த
 शरान् கணைகளை
 शरवर्षेण பாணவார்ஷத்தால்
 नैकधा பலவாறாய்
 चिच्छेद् துண்டித்தார்.

छिन्ना: முறிவுண்ட
 स्वमपुङ्खाः பொன்முனையுற்ற
 ते அவைகள்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காய்
 भुवि பூமியில்
 निपेतु: விழுந்தன.

तद्युद्धमभवत्तत्र समेत्यान्योन्यमोजसा । रक्षसः खरपुत्रस्य सूनोर्दशरथस्य च ॥ २४ ॥

तत्र	அப்பொழுது	सूनोः च	திருமடந்தருக்கும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	अन्योन्यं	ஒருவரைஒருவர்
खरपुत्रस्य	கரன் புதல்வனாகிய	ओजसा	பிரதாபங்கொண்டு
रक्षसः	அரக்கனுக்கும்	समेत्य	எதிர்த்து
दशरथस्य	தசரதரின்	युद्धं	போர்
		अभवत्	நிகழ்ந்தது.

जीमूतयोरिवाकाशे शब्दो ज्यातलयोस्तदा । धनुर्मुक्तः खनोत्कृष्टः श्रूयते च रणाजिरे ॥

तदा	அப்பொழுது	खनोत्कृष्टः	பெரும் ஓசையும்
रणाजिरे	போர்க்களத்தில்	च	ஆகிய எல்லாம்
ज्यातलयोः	நாணினுடையவும் கை	आकाशे	ஆகாயத்தில்
	த்தலத்தினுடையவும்	जीमूतयोः	மேகங்களுடையது
शब्दः	ஓசையும்	इव	போன்றவையாய்
धनुर्मुक्तः	வில்லால் விளையும்	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.

देवदानवगन्धर्वाः किन्नराश्च महोरगाः । अन्तरिक्षगताः सर्वे द्रष्टुकामास्तद्द्रुतम् ॥ २६ ॥

देवदानवगन्धर्वाः	தேவர்கள் அஸுரர்கள் கந்தர்வர்கள்	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
किन्नराः	கின்னரர்கள்	तत्	அலகு
महोरगाः च	மகோரகர்கள் ஆகிய	द्रष्टुकामाः	பார்க்க ஆவலுற்றவர்
सर्वे	யாவரும்	अन्तरिक्षगताः	களாய் வந்தார்கள்.
			ஆகாயத்திற்கு வந்த தாரர்கள்.

विद्धपन्योन्यगात्रेषु द्विगुणं वर्धते परम् । कृतप्रतिकृतान्योन्यं कुरुतां तौ रणाजिरे ॥२७॥

अन्योन्यगात्रेषु	ஒருவர்க்கொருவர் சரீரங்களில்	तौ	அவர்களிருவரும்
विद्धं	எய்தல்	रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
परं	மென்மேல்	कृतप्रति- } कृतान्योन्यं }	ஒருவர்க்கொருவர் செய்ததற்கு மாறு
द्विगुणं	இரட்டிப்பாக		பெறும்வண்ணமாய்
वर्धते	வீருத்தியடைந்தது.	कुरुताम्	புரிந்தார்கள்.

राममुक्तांस्तु बाणौघान् राक्षसस्त्वच्छिनद्रुणे

रक्षसः तु	அரக்கனும்	॥ २८ ॥
रणे	போரில்	बाणौघान् तु
राममुक्तान्	ஸ்ரீராமரால் விடப்பட்ட	अच्छिनत्
		சினதத்து விட்டான்.

रक्षोमुक्तांस्तु रामो वै नैकधा प्राच्छिनच्छरैः ॥ २९ ॥

रामः वै	ஸ்ரீராமரும்	शरैः	பாணங்களால்
रक्षोमुक्तान् तु	ராக்ஷஸனார் விடப்பட்டவைகளையும்	नैकधा	பலபடியாய்
		प्राच्छिनत्	துண்டித்தெழிந்தார்.

बाणौघैर्वितताः सर्वा दिशश्च प्रदिशस्तथा । संच्छन्ना वसुधा चैव समन्तान्न प्रकाशते ॥

दिशः च	திக்குகளும்து	वसुधा च	பூமியும்
प्रदिशः तथा	விதிக்குகளும்து	संछन्ना	முடிண்டாதாய்
सर्वाः	யாவும்	समन्तात् एव	நாற்புறமும்
बाणौघैः	சரமாரிகளால்	प्रकाशते न	விளங்கவில்லை.
वितताः	நிறைந்தன.		

ततः क्रुद्धो महाबाहुर्धनुश्चिच्छेद रक्षसः । अष्टाभिरथ नाराचैः सूतं विव्याध राघवः ॥

ततः	அப்பொழுது	चिच्छेद	முறித்துவிட்டார்.
क्रुद्धः	கோபங்கொண்ட	अथ	பிறகு
महाबाहुः	மகாவீரராகும்	अष्टाभिः	எட்டு
राघवः	ஸ்ரீராமர்	नाराचैः	நாராசபாணங்களால்
रक्षसः	அரக்கனுடைய	सूतं	சாரதியை
धनुः	வில்லை	विव्याध	எய்தார்.

भिच्वा शरै रथं रामो रथाश्वान्समपातयत् । विरथो वसुधां तिष्ठन्मकराक्षो निशाचरः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	निशाचरः	அரக்கனாகிய
शरैः	பாணங்களால்	मकराक्षः	மகராக்கஷன்
रथं	ரதத்தையும்	विरथः	தேரிழந்தவனாய்
रथाश्वान्	ரதத்தின் குதிரை	वसुधां	பூமியில்
भिच्वा	பிளந்து [களையும்	तिष्ठत्	நின்றான்.
समपातयत्	கீழ் வீழ்த்தினார்.		

अतिष्ठदसुधां रक्षः शूलं जग्राह पाणिना । त्रासनं सर्वभूतानां युगान्ताग्निसमप्रभम् ॥३३॥

रक्षः	அரக்கன்	वासनं	பயத்தைக் கொடுப்ப
वसुधां	பூமியில்		தும்
अतिष्ठत्	ஸ்தம்பித்து நின்றான்.	युगान्ताग्नि-	} பிரளயாக்கனியை நிகர்
पाणिना	ஓர் கையால்	समप्रभं	
सर्वभूतानां	பிராணிகள் எல்லா	शूलं	சூலாயுத்தை [மான
	வற்றிற்கும்	जग्राह	பற்றி எடுத்தான்.

दुरावापं महच्छूलं रुद्रदत्तं भयङ्करम् । जाज्वल्यमानमाकाशे संहारास्त्रमिवापरम् ॥

यं दृष्ट्वा देवताः सर्वा भयातां विद्रुता दिशः ॥ ३४ ॥

यं दृष्ट्वा	எதைப்பார்த்து	भयङ्करं	பயங்கரமான தும்
देवताः सर्वाः	தேவர்கள் எல்லோரும்	अपरं	மற்றொரு
भयातां:	திசில்கொண்டு	संहारास्त्रं	ஸம்ஹாராஸ்திரம்
दिशः	திசைகளில்	इव	போன்றதுமான
विद्रुताः	ஒடினார்களோ அந்த	शूलं	சூலாயுத்தமானது
दुरावापं	அணுகமுடியாததும்	आकाशे	ஆகாயத்தில்
महत्	பெரியதும்	जाज्वल्यमानम्	ஜ்வலித்துக்கொண்ட-
रुद्रदत्तं	சிவபெருமானால் அளி		ருந்தது.
	க்கப்பட்டதும்		

विभ्राम्य तु महच्छूलं प्रज्वलत्त्रिशाचरः । स क्रोधात्प्राहिणोत्स्रै राघवाय महाहवे ॥

ச:	அந்த	विभ्राम्य	சுழற்றி
निशाचरः	அரக்கன்	क्रोधात्	கோபத்துடன்
तु	அப்பொழுது	महाहवे	பெரும்போரில்
प्रज्वलत्	ஜ்வலிக்கும்	तस्मै	அந்த
तत्	அந்த	राघवाय	ஸ்ரீராமரினீந்து
महत्	பெரும்	प्राहिणोत्	எறிந்தான்.
शूलं	சூலாயுதத்தை		

तमापतन्तं ज्वलितं खरपुत्रकराच्च्युतम् । बाणैस्तु त्रिभिराकाशे शूलं चिच्छेद राघवः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	आकाशे	ஆகாயத்தில்
तु	அப்பொழுது	ज्वलितं	ஜ்வலிக்கின்றதுமான
खरपुत्रकरात्	கரன்புதல்வன் கரத்தி வின்று	तं	அந்த
च्युतं	விடுக்கப்பெற்று	शूलं	சூலத்தை
आपतन्तं	எதிர்த்துவருகிறதும்	त्रिभिः बाणैः	மூன்று பாணங்களால்
		चिच्छेद्	துண்டித்துவிட்டார்.

स छिन्नो नैकथा शूलो दिव्यहाटकमण्डितः । व्यशीर्यतं महोल्केव रामबाणार्दितो भुवि ॥

सः	அந்த	नैकथा	துகளாய்
दिव्यहाटकमण्डितः	சிறந்த பொன்னுலலங் கரிக்கப்பட்ட	छिन्नः	சிதைந்து
शूलः	சூலமானது	महोल्का इव	பெருங்கொள்ளி போன்றவராய்
रामबाणार्दितः	ராமபாணத்தால் தாக்கப்பட்டு	भुवि	பூமியில்
		व्यशीर्यतं	சிதறிவிழ்ந்தது.

तच्छूलं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा । साधु साध्विति भूतानि व्याहरन्ति नभोगता ॥

नभोगता	ஆகாயத்திலிருக்கின்ற	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
भूतानि	பிரானிகள்	निहतं	துவம்சம் செய்யப் புது
तत्	அந்த	दृष्ट्वा	கண்டு [பட்டதாய்
शूलं	சூலத்தை	साधु साधु	பேஷ் பேஷ்
अक्लिष्टकर्मणा	அனாயாசமாய் ஏதை யும் செய்யவல்ல	इति	என்று
		व्याहरन्ति	சொன்னார்கள்.

तं दृष्ट्वा निहतं शूलं मकराक्षो निशाचरः । मुष्टिमुद्यम्य काकुत्स्थं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	मुष्टिं	முட்டியை
मकराक्षः	மகராக்ஷன்	उद्यम्य	உயர்த்திக்கொண்டு
तं	அந்த	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
शूलं	சூலத்தை	तिष्ठ तिष्ठ	சற்றுநில் சற்றுநில்
निहतं	துவம்சம் பண்ணப்	इति च	என்றும்
दृष्ट्वा	பார்த்து [பட்டதாய்	अब्रवीत्	புகன்றான்.

स तं दृष्ट्वा पतन्तं वै प्रहस्य रघुनन्दनः । पावकास्त्रं ततो रामः सन्दधे तु शरासने ॥४०॥

रघुनन्दनः	குருலநந்தனராகிய	दृष्ट्वा	பார்த்து
सः	அந்த	प्रहस्य	நகைத்து
रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	ततः	அப்பொழுது
तं	அவனை	शरासने	வில்லில்
पतन्तं वै	பாய்ந்துவருபவனாய்	पावकास्त्रं	ஆக்னேயாஸ்திரத்தை
		सन्दधे	கொடுத்தார்.

तेनास्त्रेण हतं रक्षः काकुत्स्थेन तदा रणे । संछिन्नहृदयं तत्र पपात च ममार च ॥ ४१ ॥

तदा	அப்பொழுது	हतं	அடிக்கப்பட்டவனாய்
रणे	போரில்	संछिन्नहृदयं	ஹிருதயம் பிளவுண்டவனாய்
रक्षः	அரக்கன்	तत्र	அவ்விடத்தில்
तेन	அந்த	पपात	கிழ்விழுந்தான்.
काकुत्स्थेन	ஸ்ரீராமரால்	च च	தகூண்மே
अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்	ममार	உயிர் துறந்தான்.

दृष्ट्वा ते राक्षसाः सर्वे मकराक्षस्य पातनम् । लङ्काभेवाभ्यधावन्त रामबाणादितास्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वे	யாவரும்
रामबाणादिताः	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால் தாக்கப்பட்ட	मकराक्षस्य	மகராக்கூனது
ते	அந்த	पातनं	வீழ்ச்சியை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	दृष्ट्वा	பார்த்து
		लङ्कां एव	இலங்கைக்கே
		अभ्यधावन्त	ஓடிவிட்டார்கள்.

दशरथनृपपुत्रबाणवेगौ रजनिचरं निहतं खरात्मजं तम् ।

ददृशुस्थ सुरा भृशं प्रहृष्टा गिरिमिव वज्रहतं यथा विकीर्णम् ॥ ४३ ॥

अथ	அப்பொழுது	रजनिचरं	அரக்கனை
सुराः	தேவர்கள்	दशरथनृपपुत्र-}	தசரதசக்கிரவர்த்தி
वज्रहतं	வஜ்ராயுதத்தால் தாக்குண்ட	बाणवेगैः }	யாரின் திருப்புதல்வரது பாணவீழ்ச்சிகளால்
विकीर्णं	சிதறுண்ட	निहतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்
गिरिं	பர்வதத்தை	भृशं	மிக
इव यथा	போலவே	प्रहृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்டு
खरात्मजं	கரன் புதல்வனாகிய	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.
तं	அந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनाशीतितमः सर्गः ॥

अशीतितमः सर्गः — எண்பதாவது ஸர்க்கம். || ௮௦ ||

इन्द्रजिच्चिर्गमः—இந்திரஜித்தின் புறப்பாடு.

मकराक्षं हतं श्रुत्वा रावणः समितिञ्जयः । क्रोधेन महताऽऽविष्टो दन्तान्कटकटापयन् ॥१॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றிகொள்	दन्तान्	பற்களை
रावणः	ராவணன் [பவனான	कटकाटापयन्	கெட்டகட்டைகளை
मकराक्षं	மகராக்காஷை	महता	பெரும் [கடித்து
हतं	மாண்டவனாய்	क्रोधेन	கோபத்தால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	आविष्टः	முண்டவனான.

कुपितश्च तदा तत्र किं कार्यमिति चिन्तयन् । आदिदेशाथ संक्रुद्धो रणायन्द्रजितं सुतम् ॥

कुपितः च	கோபங்கொண்டிருந்த	चिन्तयन्	சிந்தித்து
	அவனும்	संक्रुद्धः	சினம் மிகுந்தவனாய்
तदा	அப்பொழுது	सुतं	புதல்வனான
तत्र	அவ்விடத்தில்	इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை
किं कार्यं	என்னசெய்யவேண்டும்	रणय	போருக்கு
इति	என்று [முடிது	अथ	பின்வருமாறு
		आदिदेश	கட்டளைபிட்டான் :

जहि वीर महावीर्यौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । अदृश्यो दृश्यमानो वा सर्वथा त्वं बलाधिकः॥

वीर	“வீர!	भ्रातरौ	சகோதரர்
त्वं	நீ	रामलक्ष्मणौ	ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும்
अदृश्यः	கண்களுக்குப்புலப்படாதவனாகவோ	जहि	வெற்றிகொள்வாயாக.
दृश्यमानः वा	புலப்பட்டவனாகவோ	सर्वथा	எப்படியும்
महावीर्यौ	மகாவீர்யசாலி	बलाधिकः	நீ பலத்தால் மிக்கவனே.

களான

வனே.

त्वमप्रतिमकर्माणमिन्द्रं जयसि संयुगे । किं पुनर्मानुषौ दृष्ट्वा न विधिष्यसि संयुगे ॥ ४ ॥

त्व	“நீ	मानुषौ	மானிடர்களாகிய
संयुगे	போரில்		இவர்களை
अप्रतिमकर्माणं	ஒப்பற்ற செயல்	दृष्ट्वा पुनः	கண்டமாத்திரத்தி
	கொண்ட	संयुगे	போரில் [லேயே
इन्द्रं	இந்திரனை	विधिष्यसि न किम्	கொல்லமாட்டாயா
जयसि	வென்றனை ;		என்ன ? ”

तथोक्तो राक्षसेन्द्रेण प्रतिगृह्य पितृवचः । यज्ञभूमौ स विधिवत्यावकं जुहवेन्द्रजित् ॥ ५ ॥

राक्षसेन्द्रेण	ராக்காஷமன்னனால்	प्रतिगृह्य	சிரமேற்கொண்டு
तथा	மேற்கண்டவாறு	यज्ञभूमौ	யாகத்தலத்தில்
उक्तः	ஆக்ரூபிக்கப்பட்ட	विधिवत्	முறைப்படி
सः इन्द्रजित्	அந்த இந்திரஜித்து	पावकं	அகனியில்
पितुः	தந்தையினுடைய	जुहवे	ஹோமம்செய்தான்.
वचः	கட்டளையை		

जुह्वतश्चापि तत्रार्थिं रक्तोष्णीषधराः स्त्रियः । आजग्मुस्तत्र संभ्रान्ता राक्षस्यो यत्र रावणिः॥

तत्र	அப்பொழுது	राक्षस्यः अपि	அரக்கிகளும்
अर्थिं	அக்னியில்	रावणिः	ராவணன் புதல்வன்
जुह्वतः च	அவன் ஹோமம் செய்யும்பொழுது	यत्र	எங்கிருந்தாரோ
रक्तोष्णीषधराः	சிவப்புத் தலைப்பாகை யணிந்த	तत्र	அங்கு
स्त्रियः	பெண்கள்	संभ्रान्ताः	பரபாப்புற்றவர் களாய்
		आजग्मुः	வந்தார்கள்.

शस्त्राणि शरपत्राणि समिधोऽथ विभीतकाः । लोहितानि च वासांसि सुवं कार्णायसं तथा ॥
सर्वतोऽर्घिं समास्तीर्य शरपत्रैः सतोमरैः । छागस्य कृष्णवर्णस्य गलं जग्राह जीवतः ॥

शस्त्राणि	சஸ்திரங்களையும்	शरपत्रैः	நாணல் இலைகளாலும்
शरपत्राणि	நாணல் இலைகளையும்	अर्घिं	அக்னிக்கு
विभीतकाः	தூன்றி	सर्वतः	நாற்புறமும்
समिधः अथ	சமித்துகளையும்	समास्तीर्य	பரப்பிவிட்டு
लोहितानि	சிவந்த	जीवतः	உயிரோடிருக்கும்
वासांसि च	வஸ்திரங்களையும்	कृष्णवर्णस्य	கருநிறங்கொண்ட
कार्णायसं	கரிய இரும்பாலான	छागस्य	ஓர் ஆட்டினது
सुवं तथा	கரண்டியையும்	गलं	கழுத்தை
सतोमरैः	தோமரங்களோடு கூடின	जग्राह	அறுத்து எடுத்துக் கொண்டான்.

शरहोमसमिद्धस्य विधूमस्य महार्चिषः । बभूवुस्तानि लिङ्गानि विजयं दर्शयन्ति च ॥

विधूमस्य	புகையற்ற	लिङ्गानि	குறிகள்
महार्चिषः	அக்னியானது	बभूवुः	உண்டாயின.
शरहोमसमिद्धस्य	{ சரஹோமத்தால் ஆதானஞ்செய்யப் பட்டவுடன்	तानि	அவைகள்
		विजयं च	வெற்றியையும்
		दर्शयन्ति	குறிப்பித்தன.

प्रदक्षिणावर्तेशिखस्तप्तहाटकसन्निभः । हविस्तत्प्रतिजग्राह पावकः स्वयमुत्थितः ॥ १० ॥

पावकः	அக்னிபகவான்	तसहाटकसन्निभः	சுத்தப்பொன்னை
उत्थितः	வெளிவந்தவராய்	तत्	அந்த [நிகர்த்தவராய்
प्रदक्षिणावर्तेशिखः	வலமாய் வரும் ஜ்வா லையொண்டு	हविः	ஹவினை
		स्वयं	நேரிலேயே
		प्रतिजग्राह	வாங்கிக்கொண்டார்.

हुत्वाऽग्निं तर्पयित्वा च देवदानवराक्षसान् । आरूरोह रथश्रेष्ठमन्तर्धानगतं शुभम् ॥ ११ ॥

அக்னியில்
ஹூதா மஞ்செய்து
தேவர்களுக்கும் தான
வர்களுக்கும் அரக்கர்
களுக்கும்

தர்பயிதவா
அந்தர்நாநகர
சுபம்
ரதரேஷ்டம்
ஆரூரஹ
திரூப்திபுறச்செய்து
கட்புலனாகா திரூக்கிர
அழகிய துமான [தும்
கிரந்த ரதத்தில்
ஏறினான்.

स वाजिभिश्चतुर्भिश्च बाणैश्च निशितैर्युतः । आरोपितमहाचापः शुशुभे स्यन्दनोत्तमः ॥

ச:
சுயந்தநஹு
சுதூர்:
வாஜிபி: ச
நிசிதே:

வாணை: ச
யுத:
அரஹிதமஹாசாப:
சுசுபு
பாணங்களுஹு
கூடியதரயும்
நாணேற்றப்பட்டபு
நும்வில்லுடையதரயும்
பிரகாசித்தது.

जाज्वल्यमानो वपुषा तपनीयपरिच्छदः । मृगैश्चन्द्रार्धचन्द्रैश्च स रथः समलङ्कृतः ॥ १२ ॥

வபுஷா
ஜாஜ்வல்யமான:
தபநியபரிசுத்த:
ச: ரத:
ஒளியால்
ஜ்வலிக்கின்றதும்
பொன்னுலாந மேல்
கோப்புடைய துமான
அந்த ரதமானது

மூரூ:
சந்தூர்:
சமலங்கூர:
மிருகபிப்பங்களா ஹு
சந்திர அர்த்தசந்திர
பிப்பங்களா ஹு
அலங்கரிக்கப்பட்டி
ருந்தது.

जाम्बूनदमहाकम्बुर्दीप्तपावकसन्निभः । बभूवेन्द्रजितः केतुवैडूर्यसमलङ्कृतः ॥ १४ ॥

ஹ்நூஜித:
ஜாம்பூநதமஹாகம்பூ:
வெஹூயக்ககரகரால்
வெஹூயக்கப்பட்ட
துமான

கேது:
தீபாபவகசந்நிப:
வஹூ
தவஜமானது
ஜ்வலிக்கும் அக்னியை
நிகர்த்ததாய்
விளங்கிற்று.

तेन चादित्यकल्पेन ब्रह्मास्त्रेण च पालितः । स बभूव दुराधर्षो रावणिः सुमहाबलः ॥

சுமஹாபல:
ச: ராவணி:
தேந ச
அதனஹும் (ரதத்தி
னஹும்)
ஆதீத்யகல்பேந
சூரியனை நிகர்த்த

வஹூ
சுமஹாஸ்திரேண ச
பாலித:
தூராதர்ப:
வஹூ
பிரம்மாஸ்திரத்தா ஹும்
பாதுகாக்கப்பட்ட
டவனும்
தகைக்க முடியாதவ
விளங்கினான். [னும்

सोऽभिनिर्वाय नगरादिन्द्रजित्समितिजयः । हुत्वाऽग्निं राक्षसैर्मन्त्रैरन्तर्धानगतोऽब्रवीत् ॥

சமிதிஜய:
ச: ஹ்நூஜித:
அர்நி:
ராக்ஷசை:
மநூ:
பேரில் வெற்றிபெறு
பவனாகிய
அந்த இந்நிரஜித்து
அக்னியில்
ராக்ஷஸ
மந்திரங்களால்

ஹூதவா
நகராத்
அபிநிர்வாய்
அந்தர்நாநகர:
அவ்நித்
ஹூதாமம் செய்து
நகரின் ஹு [விட்டு
வெளிப்புறப்பட்டு
கட்புலனாகா தவனாகி
பின்வருமாறு சொல்
பிரிக்கொண்டான்:

अद्य हत्वा रणे यौ तौ मिथ्या प्रव्राजितौ वने । जयं पित्ने प्रदास्यामि रावणाय रणार्जितम् ॥

யோ	“எவர்கள்
வனே	காட்டில்
மித்யாப்ரவ்ராஜிதௌ	பொய்த்தவகிவேடம் புணைந்தவர்களோ
தௌ	அவர்களை
அஃ	இப்பொழுது
रणे	போரில்

हत्वा	கொன்று
पित्ने	தந்தை
रावणाय	ராவணனுக்கு
रणार्जितं	போரில் கொள்ளப் பட்ட
जयं	வெற்றியை
प्रदास्यामि	சமர்ப்பிப்பேன்.

कृत्वा निर्वाणामुर्वीं हत्वा रामं सलक्ष्मणम् । करिष्ये परमश्रीतिमित्युत्त्वाऽन्तरधीयत ॥

उर्वी	“பூமியை
निर्वाणरं	வானரர்களாற்றதாக
कृत्वा	செய்தும்
रामं	ராமனை
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனுடன் கூட
हत्वा	கொன்றுப்

परमश्रीतिं	பேரானந்தத்தை
करिष्ये	விளைவிப்பேன்”
इति	என்று
उत्त्वा	சொல்லிக்கொண்டு
अन्तरधीयत	மறைந்தவனாகவே இருந்தான்.

आपपाताथ संक्रुद्धो दशग्रीवेण चोदितः । तीक्ष्णकामुकनाराचैस्तीक्ष्णस्त्विन्द्ररिपू रणे ॥

दशग्रीवेण	தசகண்டலால்
चोदितः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
इन्द्ररिपुः	இந்திரஜித்து
अथ	அப்பொழுது
संक्रुद्धः	கோபம் மூண்டவனாய்

तीक्ष्णकामुक- नाराचैः	} பயங்கரமான விற்கள், நாராசம், பாணங்கள் இவைகளால்
तीक्ष्णः तु रणे	
आपपात	எதிர்த்துவந்தான்.

स ददर्श महावीर्यौ नागौ त्रिशिरसाविव । सृजन्ताधिषुजालानि वीरौ वानरमध्यगौ ॥

सः	அவன் (இந்திரஜித்து)
वानरमध्यगौ	வானரர்களின் மத்திய வீரப்பவர்களும்
महावीर्यौ	சிறந்த வீரயம் படைக் கப்பெற்றவர்களும்
त्रिशिरसौ	முத்தலை

नागौ	ஸர்ப்பங்கள்
इव	போன்றவர்களும்
इषुजालानि	சாஜாலங்களை
सृजन्तौ	வர்ஷிக்கின்றவர்களு
वीरौ	இரு வீரர்களை [மான
दृश्यं	கண்டான்.

इमौ ताविति सञ्चिन्त्य सज्यं कृत्वा च कामुकम् । सन्ततानेषुधाराभिः पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

इमौ	இவர்கள்
तौ	அவர்கள் (ராமலக்ஷ்மணர்கள்)
इति	என்று
सञ्चिन्त्य	தீர்மானிக்க வில்லையம்
कामुकं च	

सज्यं कृत्वा	நானேற்றி
इषुधाराभिः	சரமாரிகளால்,
वृष्टिमान्	வர்ஷிக்கும்
पर्जन्यः	மேகம்
इव	போன்றவாறே,
सन्ततान	வர்ஷித்தான்.

स तु वैहायसं प्राप्य सरथो रामलक्ष्मणौ । अचक्षुर्विषये तिष्ठन्विष्याथ निशितैः शरैः ॥

सः	அவன்	तिष्ठन्	இருந்துகொண்டு
तु	அப்பொழுது	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்
वैहायसं	ஆகாயத்தை	निशितैः	கூரிய
प्राप्य	அடைந்து	शरैः	பாணங்களால்
सरथः	ரதத்திலிருப்பவனாய்	विष्याथ	எய்தான்.
अचक्षुर्विषये	அப்ரத்தியக்ஷத்தில்		

तौ तस्य शरवेगेन परीतौ रामलक्ष्मणौ । धनुषी सशरे कृत्वा दिव्यमस्त्रं प्रचक्रतुः ॥२३॥

तौ	அந்த	धनुषी	விடிகளில்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	सशरे	பாணத்தை
तस्य	அவனது	कृत्वा	தொடுத்தது
शरवेगेन	பாணவீழ்ச்சியால்	दिव्यं अस्त्रं	சிறந்த அஸ்திரத்தை
परीतौ	எய்யப்பெற்றவர்களாய்	प्रचक्रतुः	விட்டார்கள்.

प्रच्छादयन्तौ गगनं शरजालैर्மहाबलौ । तमस्त्रैः सूर्यसङ्काशैर्नैव पस्पृशतुः शरैः ॥ २४ ॥

महाबलौ	மகா பலசாலிகளாகிய அவர்கள்	तं	அவனை
शरजालैः	பாணசமூகங்களால்	सूर्यसङ्काशैः	சூர்யனை நிகர்த்த
गगनं	ஆகாயத்தை	अस्त्रैः	அஸ்திரங்களாலும்
प्रच्छादयन्तौ	மறைக்கின்றவர் களாய்	शरैः एव	கணைகளாலும்
		पस्पृशतुः न	தொடவில்லை.

स हि धूमान्धकारं च चक्रे प्रच्छादयन्नभः । दिशश्चान्तर्दधे श्रीमानीहारतमसा वृताः ॥

श्रीमान्	கீர்த்திமானாகிய	चक्रे	செய்தான்.
सः हि	அவனும்	नीहारतमसा	பனியாலும் இருளா லும்
प्रच्छादयन्	மறைந்திருக்கின்ற வனாய்	वृताः	மூடுண்ட
नभः	ஆகாயத்தை	दिशः	திசைகளையும்
धूमान्धकारं	புகையால் இருள டாந்ததாய்	च च	இன்னும்
		अन्तर्दधे	மறைத்தான்.

नैव ज्यातलनिर्घोषो न च नेमिखुरस्वनः । शुश्रुवे चरतस्तस्य न च रूपं प्रकाशते ॥२६॥

चरतः	சஞ்சரிக்கும்	शुश्रुवे न	கேட்கவில்லை.
तस्य रूपं च	அவனது உருவமும்	ज्यातलनिर्घोषः	நானோசையும்
प्रकाशते न	தோன்றவில்லை.	च न	அப்படியே கேட்கப் படவில்லை.
नेमिखुरस्वनः एव	சக்கிரங்கள் குளம்பு கள் இவைகளின் ஒசையும்		

घनान्धकारे तिमिरे शिलावर्षमिवाद्भुतम् । स वर्षमहाबाहुर्नाराचशरवृष्टिभिः ॥ २७ ॥

ச: அந்த
மहाபாஹு: வீரன் (இந்திரஜித்து)
घनान्धकारे கண்களுக்கு ஒன்றும்
தோன்றாது அடர்ந்த
तिमिरे இருளில்

नाराचशरवृष्टिभिः நாராசபாணவர்ஷம்
களால்
शिलावर्षं பாறைகள்வர்ஷத்தை
इव போலவே
अद्भुतं இதுவரையுமில்லாத
படியாக
वर्षं வர்ஷித்தான்.

स रामं सूर्यसङ्काशैः शरैर्दत्तवरो भृशम् । विव्याध समरे क्रुद्धः सर्वगात्रेषु रावणिः ॥ २८ ॥

சமரே போரில்
दत्तवरो வரம்பெற்ற
स: அந்த
रावणिः இந்திரஜித்து
क्रुद्धः கோபம் கொண்டவ
னாய்

सूर्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்
रामं ஸ்ரீராமரை
सर्वगात्रेषु எல்லா அங்கங்களிலும்
भृशं மிக்க
विव्याध தாக்கினான்.

तौ हन्यमानौ नाराचैर्धाराभिरिव पर्वतौ । हेमपुङ्गवान्नरव्याघ्रौ तिग्मान्मुमुचतुः शरान् ॥

தौ அந்த
नरव्याघ्रौ புருஷோத்தமர்களி
ருவர்களும்
धाराभिः மழைத்தாரைகளால்
पर्वतौ இருமலைகள்
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
नाराचैः நாராசபாணங்களால்

हन्यमानौ அடிக்கப்படுகின்றவர்
களாய்
हेमपुङ्गवान् பொன்னுனிபுற்றவை
களும்
तिग्मान् கொடியவைகளுமான
शरान् பாணங்களை
मुमुचतुः சிடுத்தார்கள்.

अन्तरिक्षे समासाद्य रावणिं कङ्कपत्रिणः । निकृत्य पतगा भूमौ पेतुस्ते शोणिताप्लुताः ॥

தே அந்த
कङ्कपत्रिणः கழுஞ்ச்சிறகுகள்
கட்டப்பெற்ற
पतगा: பாணங்கள்
अन्तरिक्षे ஆகாயத்தில்
समालाद्य சென்று

रावणिं இந்திரஜித்தை
निकृत्य காயப்படுத்தி
शोणिताप्लुताः ரத்தம் தேராய்த்தவை
களாய்
भूमौ பூமியில்
पेतुः விழுந்தன.

अतिमात्रं शरौघेण पीड्यमानौ नरोत्तमौ । तानिघ्नन्ततो भल्लैरनेकैर्निचकृन्ततुः ॥ ३१ ॥

नरोत्तमौ புருஷோத்தமர்கள்
இருவர்களும்
शरौघेण கணைவெள்ளத்தால்
अतिमात्रं மிக்க அதிகமாய்
पीड्यमानौ துன்புறுத்தப்படுகின்
றவர்களாய்

पततः மேல்விழும
तान् அந்த
इधून् பாணங்களை
अनेकैः பல
भल्लैः பல்லபாணங்களால்
निचकृन्ततुः துண்டித்தெறிந்தனர்.

यतो हि ददृशाते तौ शरान्निपततः शितान् । ततस्तु तौ दाशरथी ससृजातेऽस्त्रभुक्तम् ॥

தौ
दाशरथी हि
यतः
शितान्
शरान्
निपततः

அந்த
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
எவ்விடத்திலிருந்து
கூரான
கணைகளை
விழுதிறவைகளாய்

ददृशाते
ततः तु
उत्तमं
अस्त्रं
ससृजाते

பார்த்தார்களோ
அவ்விடத்திற்கே
உத்தம
அஸ்திரத்தை
விடுத்தார்கள்.

रावणिस्तु दिशः सर्वा रथेनातिरथः पतन् । विव्याध तौ दाशरथी लघ्वस्त्रो निशितैः शरैः॥

अतिरथः
लघ्वस्त्रः

அதிரதவீரனும்
தூரிதமான அஸ்திரங்
களைக் கொண்டவனு
மான

रावणिः
तु
दिशः
सर्वाः

இந்திரஜித்து
அப்பொழுது
திசைகள்
யாவற்றிலும்

रथेन
पतन्
निशितैः
शरैः
तौ
दाशरथी

ரதங்கொண்டு
செல்பவனாய்
கூரிய
பாணங்களால்
அந்த
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
களை

तेनातिविद्धौ तौ वीरौ स्वमपुङ्खैः सुसंहितैः ।

तौ वीरौ
दाशरथी
तेन
सुसंहितैः

அந்த வீரர்களாகிய
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்
அவனால்
மிக உறுதியான

स्वमपुङ्खैः

பொன்னுணிகொண்
டவைகளான களை
களால்

बभूवतुर्दाशरथी पुष्पिताविव किंशुकौ ॥

अतिविद्धौ

மிகத்தாக்கப்பட்டவர்
களாய்

पुष्पितौ
किंशुकौ इव

சூத்த
பலாசமரங்கள் போ
ன்றவர்களாய்

बभूवतुः

இருந்தார்கள்.

नास्य वेद गतिं कश्चिन्न च रूपं धनुः शरान् । न चान्यद्विदितं किंचित्सूर्यस्येवाभ्रसंप्लवे ॥

अस्य
गतिं
कश्चित्
वेद न
रूपं
धनुः

இவனது (இந்திரஜித்
தினது)

गतिं
कश्चित्
वेद न
रूपं
धनुः

சஞ்சாரத்தை
ஒருவரும்
அறியவில்லை.
உருவத்தையும்
வில்லையும்

शरान् च
न
अन्यत् किञ्चित् च
अभ्रसंप्लवे
सूर्यस्य
इव
विदितं न

பாணங்களையும்
அறியவில்லை.
வேறு எதுவுமே
மேகத்திரளில்
சூர்யனுடையது
எவ்வாறோ அவ்வாறே
புலப்படவில்லை.

तेन विद्धाश्च हरयो निहताश्च गतासवः । बभूवुः शतशस्तत्र पतिता धरणीतले ॥ ३६ ॥

तव
शतशः
हरयः
तेन
विद्धाः च

அங்கு
நூற்றுக்கணக்கான
வானர்கள்
அவனால்
பிளக்கப்பட்டும்

निहताः च
गतासवः
धरणीतले
पतिताः बभूवुः

தாக்கப்பட்டும்
உயிரிழந்தவர்களாய்
பூமியில்
சாய்ந்து விட்டார்கள்.

லக்ஷ்மணஸ்து சுசங்குடோ ஞாதரம் வாக்யமவ்ரவீத் | ஞாஹ்மஸ்த்வம் ப்ரயோக்ஷ்யாமி வதார்த்ம் சர்வரக்ஷஸாம் ||

லக்ஷ்மண: து லக்ஷ்மணரோவெனில்

சுசங்குட: மிகச்சினம்முண்டவ

ராய்

ஞாதரம் தமயனாரைப் பார்த்து

வாக்யம் ஒரு சொல்லை

அவ்ரவீத் பின்வருமாறு மொ

ழிந்தார் :

சர்வரக்ஷஸாம்

“அரக்கர்கள் யாவரு

டையவும்

வதார்த்ம்

வதைக்காக

ஞாஹ்ம்

பிரம்மம்

அக்ஷம்

அஸ்திரத்தை

ப்ரயோக்ஷ்யாமி

பிரயோகிக்கப்போகி

ன்றேன்.”

தஸ்து வாச ததோ ராமோ லக்ஷ்மணம் ஶுபலக்ஷணம்

தத: அப்பொழுது

ராம: ஶ்ரீராமர்

ஶுபலக்ஷணம் நற்பிறவிக்குணங்கள்

தம் அந்த [மையப்பெற்ற

நைகஸ்ய ஹதோ ரக்ஷாஸி பூத்யிவ்யாஹ்நுமஹ்ஸி

ஶகஸ்ய ஹதோ: “ஒருவன் காரணமாக

பூத்யிவ்யாஹ் உலகிலேயே

|| 30 ||

லக்ஷ்மணம்

லக்ஷ்மணரைப்

பார்த்து

ஸ்வாசம்

பின்வருமாறு சாற்றி

யருளிந்ார்:

|| 31 ||

ரக்ஷாஸி

அரக்கர்களை

ஹ்நுத்

அழிக்க

அஹ்ஸி ந

நீ கூடாது.

அயுஶ்யமாநம் ப்ரக்ஷ்ணம் ப்ராஜ்ஜலிஶ்ரணாகதம் | ப்ரலாயந்தம் ப்ரமத்ம் வா ந த்வம் ஹ்நுமிஹ்ஸி ||

ஹஹ “இவ்விடத்தில்

போரில்

அயுஶ்யமாநம் போரிடாதவனையும்

ப்ரக்ஷ்ணம் மறைந்துகொண்டவ

னையும்

ப்ராஜ்ஜலிஶ் கைகப்பியவனாய்

அஸ்யேவ து வதே யத்ம் கரிஷ்யாவோ மஹாபல | அடேஶ்யாவோ மஹாவேகானக்ஷானாஸிவிஷோபமாந் ||

மஹாபல “மகாபலசாலியே!

அஸ்ய இவனுடைய

வதே ஶ்வ வதைவிஷயத்திலேயே

து இப்பொழுது

யத்ம் முயற்சியை

கரிஷ்யாவ: மேற்கொள்வோம்.

ஶரணாகத்ம் சரண்புகுந்தவனையும்

ப்ரலாயந்தம் ஒருகின்றவனையும்

ப்ரமத்ம் வா அஜாக்கிரதையாயி

ருக்கின்றவனையும்

த்வம்

நீ

ஹ்நுத் அஹ்ஸி ந கொல்லக்கூடாது.

மஹாவேகான் சக்தி மிக்கவகளும்

அஸிவிஷோபமாந் சர்ப்பங்களை நிகர்த்த

வகைகளுமான

அக்ஷான் அஸ்திரங்களை

அடேஶ்யாவ: பிரயோகப்போம்.

பிரயோகப்போம்.

தமேந் மாயினம் க்ஷுத்ரமந்தஹ்ஸிதரத்ம் பலாத் | ரக்ஷஸம் நஹிநிஷ்யந்தி ஶ்ஷுத்ர வானரயூதபா: || 32 ||

வானரயூதபா: “வானரசேனைத்தலை

வர்கள்

தம் அந்த

ஶன் இந்த

மாயினம் மாயாஷியும்

க்ஷுத்ரம் அற்பணும்

அந்தஹ்ஸிதரத்ம் பறைவான தேர்

கொண்டவனுமான

ரக்ஷஸம் அரக்களை

ஷ்ஷுத்ரம் கவனித்து

பலாத் பலாத்கரித்து

நஹிநிஷ்யந்தி வதைப்பார்கள்.

यद्येष भूमिं विशते दिवं वा रसातलं वाऽपि नभःस्थलं वा ।

एवं निगूढोऽपि ममास्त्रदग्धः पतिष्यते भूमितले गतासुः ॥ ४३ ॥

एषः	“ இவன்	निगूढः अपि	மறைந்துகொண்ட
भूमिं	பூமியிலோ	मम	எனது [அவனும்
दिवं वा	வானுலகத்திலோ	अस्त्रदग्धः	அஸ்திரத்தால் கொ
रसातलं अपि वा	பாதாளத்திலோ		ளுத்தப்பட்டடு
नभःस्थलं वा	ஆகாயத்திலோ	गतासुः	உயிரிழந்து
विशते यदि	புகுன்றான் எனினும்	भूमितले	பூதலத்தில்
एवं	இப்படியாய்	पतिष्यते	வீழ்ந்துவிடுவான்.”

इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा रघुपवीरः पुनर्गर्षभैर्वृतः ।

वधाय रौद्रस्य नृशंसकर्मणस्तदा महात्मा त्वरितं निरीक्षते ॥ ४४ ॥

महात्मा	மகாபரிசுத்தமூர்க் தியும்	वृतः	சூழப்பட்டவராய்
महात्मा	டோற்றல் மிக்கவரு	तदा	அப்பொழுது
रघुपवीरः	பூரீராகவர் [மாகிய	नृशंसकर्मणः	தித்தொழிலமைந்த வனும்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	रौद्रस्य	பயங்கரனுமான
वचनं	திருமொழியை	त्वरितं	விரைவாய் [அவனை
उक्तवा	சாற்றிவிட்டு	वधाय	வதைக்க
पुनर्गर्षभैः	வானரோத்தமர்களால்	निरीक्षते	யோசித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18509

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3834

एकाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ ௧१ ॥

मायासीतावधः—மாயாஸீதாவதம்.

विज्ञाय तु मनस्तस्य राघवस्य महात्मनः । संनिवृत्त्याह्वात्तस्मात्संविवेश पुरं ततः ॥१॥

ततः	அப்பொழுது	तस्मात्	அந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	आह्वात्	போரினின்று
तस्य	அந்த	संनिवृत्त्य	திரும்பி
राघवस्य	பூரீராமரின்	पुरं	பட்டணத்திற்கு
मनः	திரு உள்ளத்தை	संविवेश	அவன் (இந்திரஜித்து)
विज्ञाय तु	அறிந்துகொண்ட		போய்ச்சேர்ந்தான்.

வுடனே

सोऽनुस्मृत्य वधं तेषां राक्षसानां तरस्विनाम् । क्रोधताम्रेक्षणः शूरो निर्जगाम महाद्युतिः॥

शूरः	சூரனும்	வதம்	வதைதயை
महाद्युतिः	ஒளிமிக்கவனுமான	अनुस्मृत्य	நினைந்து நினைந்து
सः	அவன்	क्रोधताम्रेक्षणः	கோபத்தால் கண்கள் சிவந்தவனாய்
तरस्विनां	பலசாலிகளான	निर्जगाम	வெளிக்கிளம்ப
तेषां	அந்த		இற்றான்.
राक्षसानां	அரக்கர்களின்		

स पश्चिमेन द्वारेण निर्ययौ राक्षसैर्वृतः । इन्द्रजित्तु महावीर्यः पौलस्त्यो देवकण्ठकः ॥३॥

महावीर्यः	வீர்யம் மிகுந்தவனும்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
देवकण्ठकः	தேவசத்தருவும்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
पौलस्त्यः	புலஸ்தியவம்சத்தவ	पश्चिमेन	மேற்கு
सः	அந்த [னுமான	द्वारेण	வாயிலாய்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	निर्धयौ	புறப்பட்டிசு
तु	அப்பொழுது		சென்றான்.

इन्द्रजित्तु ततो दृष्ट्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । रणायाभ्युद्यतौ वीरौ मायां प्रादुष्करोत्तदा ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	रणाय	போருக்கு
ततः	அவ்விடத்தில்	अभ्युद्यतौ	ஆயத்தமாயிருப்பவர்
वीरौ	வீரர்களும்	दृष्ट्वा	கவனித்து [களாய்
भ्रातरौ	சகோதரர்களுமாகிய	तदा	அப்பொழுது
रामलक्ष्मणौ तु	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்	मायां	மாயையை
		प्रादुष्करोत्	மேற்கொண்டான்.

इन्द्रजित्तु रथे स्थाप्य सीतां मायामर्यां ततः । बलेन महताऽऽवृत्य तस्या वधमरोचयत् ॥

तु	அப்பொழுது	महता	பெரும்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	बलेन	சையத்தால்
ततः	அவ்விடத்தில்	आवृत्य	சூழ்வித்து
मायामर्यां	மாயாரூபமான	तस्याः	அவளுடைய
सीतां	வீதையை	वधं	வதையில்
रथे	ரதத்தில்	अरोचयत्	தீர்மானம் கொண்
स्थाप्य	நிறுத்தி		டான்.

मोहनार्थं तु सर्वेषां बुद्धिं कृत्वा सुदुर्मतिः । हन्तुं सीतां व्यवसितो वानराभिमुखो ययौ ॥

सुदुर्मतिः	தீய எண்ணம்	सीतां हन्तुं	வீதையை (மாயா
	படைத்த அவன்		வீதையை)க்கொல்ல
सर्वेषां तु	யாவரையுமே	व्यवसितः	யத்தனித்தவனாய்
मोहनार्थं	மோஹமுறச்செய்ய	वानराभिमुखः	வானரர்களுக்கெதி
बुद्धिं कृत्वा	கருதி	ययौ	சென்றான். [ராய்

तं दृष्ट्वा त्वभिनिर्यान्तं नगर्याः काननौकसः । उत्पेतुरभिसंक्रुद्धाः शिलाहस्ता युयुत्सवः ॥

கானனௌகச:	வானரர்கள்
து	அப்பொழுது
த	அவனை
நகரியா:	நகரிலிருந்து
அभिநியாந்த்	எதிர்த்துவருபவரைய்
दृष्ट्वा	பார்த்து

भिसंक्रुद्धा:	சினம்மேலிட்டவர்களாய்
युयुत्सवः	போரிட ஆவல்கொண்டு
शिलाहस्ता:	பாறைகளைக் கரத்திற் கொண்டவர்களாய்
उत्पेतुः	துள்வரியெழுந்தார்கள்.

हनुमानपुरतस्तेषां जगाम कपिकुञ्जरः । प्रगृह्य सुमहच्छृङ्गं पर्वतस्य दुरासदम् ॥ ८ ॥

கபிகுஜர:	வானரோத்தமராகிய
हनुमान्	ஹனுமான்
तेषां	அவர்களுக்கும்
पुरतः	முன்னே
पर्वतस्य	பர்வதத்தினுடைய

सुमहत्	பெரும்
दुरासदं	தகையறியா
शृङ्गं	சிகரமொன்றை
प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
जगाम	சென்றான்.

स ददर्श हतानन्दां सीतामिन्द्रजितो रथे । एकवेणीधरां दीनासुपवासकृशाननाम् ॥ ९ ॥

परिक्लिष्टैकवसनाममृजां राघवप्रियाम् । रजोमलाभ्यामालिप्तैः सर्वगात्रैर्वस्त्रियम् ॥ १० ॥

ச:	அந்த
हनुमान्	ஆஞ்சனேயர்
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தினுடைய
रथे	ரதத்தில்
राघवप्रियां	ரூராமபிரானது காதலியும்
रजोमलाभ्यां	புழுதியும் அழுக்கும்
आलिप्तैः	
सर्वगात्रैः	எல்லா அவயவங்களாலும்
वस्त्रियं	எழில்மங்கையும்

हतानन्दां	உவகையொழித்தவ
दीनां	எங்கியவரும் [நாம்
एकवेणीधरां	ஒற்றைப்பின்னலை கொண்டிருப்பவரும்
उपवासकृशाननां	பட்டியியால் வாடிய முகமுற்றவரும்
परिक्लिष्टैकवसनां	அழுக்கடைந்த ஒரோ ஆடையையுடுத்தவரும்
भसृजां	
सीतां	வீராதேவியை
ददर्श	கண்டார்.

तां निरीक्ष्य मुहूर्तं तु मैथिलीत्यध्यवस्य तु । भूवाचिरदृष्ट्वा हि तेन सा जनकात्मजा ॥

तां दीनां मलदिग्धाङ्गीं रथस्थां दृश्य मैथिलीम् । बाष्पपर्याकुलमुखो हनुमान्यथितोऽभवत् ॥

तेन	அவனால்
सा	அந்த
जनकात्मजा	ஜானகிதேவி
अचिरदृष्ट्वा बभूव	சிறிதுநாளாளுக்கு முன்
	புதான் காணப்பட்ட
	டாள்.

हि	ஆனபடியால்
हनुमान्	ஹனுமார்
तां	அவளை
तु	அப்பொழுது
मुहूर्तं	சற்றேநேரம்
निरीक्ष्य	கூர்ந்து கவனித்து

मैथिली	ஜானகிதேவிதான்
इति	என
अध्यवस्य	தீர்மானித்து
तु	பின்வரும்
तां	அந்த
दीनां	எங்கித் தவிப்பவளும்
मलदिग्धाङ्गी	அழுக்கடைந்த மேனி கொண்டவளும்

रथस्थां	ரதத்திலிருப்பவளு மான
मैथिलीं	ஜானகிதேவியை
दृश्य	பார்த்து
बाणपर्याकुलमुखः	கண்ணீர்நிறைந்த முகங்கொண்டவராய்
व्यथितः	துயரம் மேலிட்டவ
अमवत्	ஆளுர். [ராய்]

अब्रवीत्तां तु शोकातीं निरानन्दां तपस्विनीम् । सीतां रथस्थितां दृष्ट्वा राक्षसेन्द्रसुताश्रिताम् ॥
किं समस्थितमस्येति चिन्तयन् स महाकपिः ॥ १३ ॥
सह तैर्वानरश्रेष्ठैरभ्यधावत् रावणिम् ॥ १४ ॥

महाकपिः	வானரோத்தமர் (ஆஞ்சனேயர்)
तां सीतां	அந்த வந்தாதேவியை
राक्षसेन्द्रसुताश्रितां	ராவணனது புதல்வ னிடத்தில் சிக்கி
रथस्थितां	ரதத்திலிருப்பவளாய்
शोकातीं	சோகத்தால் தவிப்ப வளாயும்
निरानन्दां	உவகையொழிந்தவ ளாயும்
तपस्विनीं	பரிதாபநிலையுற்றவ
दृष्ट्वा	பார்த்து [ளாயும்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொல் லிக்கொண்டார்:

अस्य	“ இவனது
समर्थितं	கொள்கை
तु	இப்பொழுது
किं	எதுவோ ? ”
इति	இப்படி
चिन्तयन्	யோசிப்பவராய்
सः	அவர்
तैः	அந்த
वानरश्रेष्ठैः	வானரோத்தமர் களோடு
सह	கூட
रावणिं	இந்திரஜித்தை
अभ्यधावत्	எதிர்த்தார்.

तदानरबलं दृष्ट्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । कृत्वा विकोशं निस्त्रिंशं मूर्ध्नि सीतां प्रकर्षयत् ॥

रावणिः	இந்திரஜித்து
तव	அந்த
वानरबलं	வானரசேனையை
दृष्ट्वा	பார்த்து
क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் மேலிட்ட வ ளாய்

निस्त्रिंशं	கத்தியை
विकोशं कृत्वा	உறையினின்றிருவி
सीतां	வந்தாதேவியை (மாயாநுபத்தை)
मूर्ध्नि	சிரசில்
प्रकर्षयत्	பற்றியிழுத்தான்.

तां स्त्रियं पश्यतां तेषां ताडयामास रावणिः । क्रोशन्तीं राम रामेति मायया योजितां रथे ॥

रावणिः	இந்திரஜித்து
रथे	ரதத்தில்
मायया	மாயையால்
योजितां	ஆக்கப்பெற்றவளும்
राम राम	‘ராம ராம’
इति	என்று

क्रोशन्तीं	கதறுபவளுமான
तां स्त्रियं	அந்த மங்கையை
तेषां	அவர்கள்
पश्यतां	பார்த்துக்கொண்டிரு க்கையில்
ताडयामास	வெட்டலுற்றான்.

गृहीतमूर्धजां हृष्टा हनुमान् दैन्यमागतः । शोकजं वारि नेत्राभ्यामसृजन्मारुतात्मजः ॥

मास्तात्मजः	வாய்ப்பு, கல்வராகிய	दृष्ट्वा	பார்த்து
हनुमान्	ஹனுமான்	दैन्यं आगतः	ஏக்கம் பிடித்தவராய்
गृहीतमूर्धजां	கேசத்தில் பற்றப்பட்ட டவளாய்	नेत्राभ्यां	இரு கண்ணினின்றும்
		शोकजं वारि	துயரநீரை
		असृजत्	பெருக்கினார்.

तां दृष्ट्वा चारुसर्वाङ्गीं रामस्य महिषीं प्रियाम् । अब्रवीत् परुषं वाक्यं क्रोधाद्रक्षोधिपात्मजम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	कोवात्	கோபத்தால்
प्रियां	பிரிய	रक्षोधिपात्मजं	• ராவணனது புதல்வனை நோக்கி
महिषीं	மஹிஷியம்	परुषं	கடிய
चारुसर्वाङ्गीं	அழகிய திருமேனியா ளுமான	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
तां	அவளை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு அறைந்தார் :
दृष्ट्वा	கவனித்து		

दुरात्मन्नात्मनाशाय केशपक्षे परामृशः । ब्रह्मर्षीणां कुले जातो राक्षसीं योनिमाश्रितः ॥

दुरात्मन्	“ பாபியே !	आश्रितः	அடைந்த நீ
ब्रह्मर्षीणां	பிரும்மரிஷிகளின்	आ:मनाशाय	உன்னை அழித்துக் கொள்ளவே
कुले	குலத்தில்	केशपक्षे	கேசபாசத்தில்
जातः	உதித்து	परामृशः	பற்றினே.
राक्षसीं	ராக்ஷஸை		
योनिं	பிறவியை		

धिक् त्वां पापसमाचारं यस्य ते मतिरीदृशी । नृशंसानार्यं दुर्वृत्तं क्षुद्र पापपराक्रम ॥ २० ॥

यस्य	“ எந்த	दुर्वृत्तं	பாபி !
ते	உனது	क्षुद्र	அற்பனே !
मतिः	புத்தி	पापपराक्रम	பாபங்களின்பிரதாபம் செலுத்துபவனே !
ईदृशं	இப்படிப்பட்டதோ (அந்த)	अनाथस्य	அறத்தையேறியாத தீயனின்
पापसमाचारं	பாபத்தையே நித்ய கர்மாவாகக்கொண்ட	कर्म	காரியம்
त्वां	உன்னை	ईदृशं	இப்படிப்பட்டது.
धिक्	என்னவேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.	निर्घृण	கண்ணெஞ்சனே !
		ते	உனக்கு
नृशंस	கர்நானே !	घृणा	இரக்கமென்பது
अनार्यै	தீயனே !	अस्ति न	இல்லை.

च्युता गृहाच्च राज्याच्च रामहस्ताच्च मैथिली । किं तवैषाऽपराद्धा हि यदेनां हन्तुमिच्छसि॥

गृहात् च “அரண்மனையினின்
च पिन् [றும்
राज्यात् राज்யத்தினின் றும்
च पिन्
रामहस्तात् च ஸ்ரீராமரின் கையினி
ன் றுங்கூட

यत् एनां எதற்காக இவனோ
हन्तु கொல்ல
इच्छसि துணிர்த்தனையோ ?
एषा இவள்
तव உனக்கு
किं हि என்னதான்
अपराद्धा குற்றம்புரிந்தான்?

सीतां च हत्वा न चिरं जीविष्यसि कथञ्चन ॥ २२ ॥

सीतां “சீதாதேவியை
हत्वा च கொன்றபின்
कथञ्चन எப்பாடுபட்டாலும்

चिरं நீண்டு
जीविष्यसि न உயிர்த்தரிக்கமாட்டாய்.

वधार्हकर्मणाऽनेन मम हस्तगतो ह्यसि ॥ २३ ॥

अनेन “இந்த
वधार्हकर्मणा கொலைக்குற்றத்தால்
मम எனது

हस्तगतः हि கைகளில் சிக்கியவனா
असि ஆகின்றனை.

ये च स्त्रीघातिनां लोका लोकवध्येषु कुत्सिताः । इह जीवितमुत्सृज्य प्रेत्य तान्मतपत्स्यसे॥

लोकवध्येषु च “உலகில் கொலைக்குப்
பாத்திரமானவர்
कुत्सिताः இழிவான. [களுக்கும்
ये எந்த
लोकाः லோகங்கள்
स्त्रीघातिनां பெண்கொலை புரிந்த
வர்களுக்கோ

तान् அவைகளை
इह இப்பொழுது
जीवितं உயிரை
उत्सृज्य துறந்து
प्रेत्य மாண்டபின்
प्रतिपत्स्यसे அடைவாய்.”

इति ब्रुवाणो हनुमान्सायुधैर्हरिभिवृतः । अभ्यधावत संक्रुद्धो राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ॥ २५ ॥

हनुमान् ஹனுமார்
इति மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणः சொல்லிக்கொண்டே
संक्रुद्धः சினமெழுந்தவராய்

सायुधैः போக்கரநுஷ்களுடன்
हरिभिः வானரர்களால் [கூடிய
वृतः சூழப்பட்டவராய்
राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ராவணன் புத்தல்வனை
நோக்கி

आपतन्तं महावीर्यं तदनीकं वनौकसाम् । रक्षसां भीमवेगानामनीकं तु न्यवारयत् ॥ २६ ॥

भीमवेगानां பயங்கரசக்திகொண்ட
रक्षसां அரக்கர்களின்
अनीकं சேனையானது
तु அப்பொழுது
आपतन्तं எதிர்த்துவருகின்ற

महावीर्यं மகாவீர்யங்கொண்ட
तत् அந்த [துமான
वनौकसां வானரர்களின்
अनीकं சேனையை
न्यवारयत् எதிர்த்துத்தகைத்

स तां बाणसहस्रेण विक्षोभ्य हरिवाहिनीम् । हरिश्रेष्ठं हनूमन्तमिन्द्रजित्प्रत्युवाच ह ॥

सः अந்த
 इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
 बाणसहस्रेण பாணங்களின் பல
 तां அந்த [வால்
 हरिवाहिनीं வானரசேனையை

विक्षोभ्य கலக்கி
 हरिश्रेष्ठं வானரோத்தமராகிய
 हनूमन्तं ह ஹனுமாரப்பார்த்து
 प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதிலு
 रा त्ता नः : ரைத்தான் :

सुग्रीवस्त्वं च रामश्च यन्निमित्तमिहागताः । तां हनिष्यामि वैदेहीमद्यैव तव पश्यतः ॥२८॥

सुग्रीवः “சகீவனும்
 त्वं च நீயும்
 रामः च ராமனும்
 यन्निमित्तं எவள் காரணமாய்
 इह இவ்விடம்
 आगताः வந்தீர்களோ
 तां அந்த

वैदेहीं வீதையை
 अद्य एव இக்கணமே
 तव நீ
 पश्यतः விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே
 हनिष्यामि கொல்லப்போகின்
 ரேன்.

इमां हत्वा ततो रामं लक्ष्मणं त्वां च वानर । सुग्रीवं च वधिष्यामि तं चानार्यं विभीषणम् ॥

इमां “இவளை
 हत्वा கொன்றுவிட்டு
 ततः பின்னர்
 रामं ராமனையும்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனையும்
 सुग्रीवं च சகீவனையும்

तं அந்த
 अनार्यं विभीषणं च நீசனாகிய விபீஷண
 वानर குரங்கே, [னையும்
 त्वां च உன்னையுங்கூட
 वधिष्यामि கொல்லப்போகின்
 ரேன்.

न हन्तव्याः स्त्रियश्चेति यद्वीषि पुवङ्गम । पीडाकरममित्राणां यत्स्यात्कर्तव्यमेव तत् ॥

पुवङ्गम “குரங்கே!
 स्त्रियः ஸ்திரீகள்
 हन्तव्याः न கொல்லத்தகாதவர்
 इति என்று [கள்
 यत् च எதுவோ ஒன்றை
 वीषि எடுத்துரைத்தனையே.

अमित्राणां சத்ருக்களுக்கும்
 यत् எது
 पीडाकरं स्यात् உபத்திரவத்தைத்
 तत् அது [தருமோ
 कर्तव्यं एव அவசயம் செய்யத்
 தக்கதே.”

तमेवमुक्त्वा रुदतीं सीतां मायामयीं तदा । शितधारेण खड्गेन निजघानेन्द्रजित्स्वयम् ॥

इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
 तं அவரிடம்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 तदा அப்பொழுது
 शितधारेण கூரியதாரையுற்ற

खड्गेन கத்தியால்
 रुदतीं அழுதுகொண்டிருக்
 मायामयीं மாயாரூபமான [கும்
 सीतां வீதையை
 स्वयं தானே
 निजघान வெட்டினான்.

तथा तु सीतां विनिहत्य दुर्मतिः प्रहृष्टचेताः स बभूव रावणिः ।

तं हृष्टरूपं समुदीक्ष्य वानरा विषण्णरूपाः समभिप्रदुःखुः

॥ ३८ ॥

दुर्मतिः	தீய எண்ணமுற்ற
सः	அந்த
रावणिः	இந்திரஜித்து
तथा तु	அப்படியே (தீர்மானி த்தபடியே)
सीतां	வீதையை
विनिहत्य	கொன்று
प्रहृष्टचेताः	மனத்திருப்திகொண்ட வனமுய்

बभूव	ஆனான்.
हृष्टरूपं	மிகக்களிப்புற்றிருந்த
तं	அவனை
समुदीक्ष्य	பார்த்து
वानराः	வானர்கள்
विषण्णरूपाः	முற்றும் சோகித்தவர் களாய்
समभिप्रदुःखुः	ஒடத்தலைப்பட்டார் கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे एकाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18547

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 3872

द्व्यशीतितमः सर्गः—எண்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௨ ॥

इन्द्रजिता निकुम्भिलायां होमारक्षः—இந்திரஜித்து நிகும்பிலையில் ஹோமம்
செய்யத் துவக்குவது.

श्रुत्वा तु भीमनिर्हादं शक्राशनिसमस्वनम् । वीक्षमाणा दिशः सर्वा दुद्रुवुर्वा नरर्षभाः ॥

वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்
शक्राशनिसमस्वनम्	வஜ்ராயுதத்திற்கு நிக ரான ஒலிகொண்ட பயங்கரகர்ஜனையை கேட்டதும்
भीमनिर्हादं	
श्रुत्वा तु	

दिशः	திசைகள்
सर्वाः	யாவற்றிலும்
वीक्षमाणाः	சுற்றிப்பார்க்கின்ற வர்களாய்
दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

तानुवाच ततः सर्वान्हनुमान्मास्तरात्मजः । विषण्णवदनान्दीनांस्त्रस्तान्विद्रवतः पृथक् ॥२॥

मास्तरात्मजः	வாயுதல்வராகிய
हनुमान्	ஹனுமார்
विषण्णवदनान्	முகம் வாடியவர்களும்
दीनान्	ஏக்கமுற்றவர்களும்
त्रस्तान्	பயந்து
पृथक्	பிரிந்து

विद्रवतः	ஒடுகிறவர்களுமான
तान्	அவர்கள்
सर्वान्	யாவரையும் பார்த்து
ततः	அப்பொழுது
उवाच	பின்வருமாறு

சொன்னார்:

कस्माद्विषण्णवदना विद्रवध्वे पुवङ्गमाः । त्यक्तयुद्धसमुत्साहाः शूरत्वं कनु वो गतम् ॥३॥

पुवङ्गमाः	“வானர்களே!
त्यक्तयुद्धसमुत्साहाः	போருக்லாஹத்தை விட்டொழிந்து
विषण्णवदनाः	முகஞ்சோர்ந்தவர்
कस्मात्	எதற்காக [களாய்

विद्रवध्वे	ஒடுகின்றீர்கள் ?
वः	உங்களது
शूरत्वं	வீரத்தன்மை
क नु	எங்கே
गतम्	சென்றது ?

पृष्ठोऽनुव्रजध्वं मामग्रतो यान्तमाहवे । शूरैरभिजनोपेतैरयुक्तं हि निवर्तितुम् ॥ ४ ॥

आहवे “போரில்
अग्रतः முன்னே
यान्तं செல்லும்
मां என்னை
पृष्ठतः பின்னொட்டார்ந்து

अनुव्रजध्वं வாருங்கள்.
अभिजनोपेतैः நற்குலமமைந்த
शूरैः சூரர்களால்
निवर्तितुं புறங்காட்டிச்செல்ல
अयुक्तं हि தகாததன்றோ ?”

एवमुक्त्वाः सुसंहृष्टा वायुपुत्रेण वानराः । शैलशृङ्गाण्यगाथैव जगृहुर्हृष्टमानसाः ॥ ५ ॥

वायुपुत्रेण மாருதியால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वाः சொல்லப்பட்ட
वानराः வானர்கள்
सुसंहृष्टाः மிகக்களிப்புற்று

हृष्टमानसाः உதஸா ஹமனத்தினர்களாய்
शैलशृङ्गाणि च மலைச்சிகரங்களையும்
अगान् एव மரங்களையும்
जगृहुः கைக்கொண்டார்கள்.

अभिपेतुश्च गर्जन्तो राक्षसाः न्वानर्षभाः । परिवार्य हनूमन्तमन्वयुश्च महाहवे ॥ ६ ॥

महाहवे கடும்போரில்
वानर्षभाः च வானரோத்தமர்களும்
हनूमन्तं ஹனுமாரை
परिवार्य சூழ்ந்து

अन्वयुः பின்னென்றார்கள்.
राक्षसान् च அரக்கர்களையும்
गर्जन्तः கர்ஜித்துக்கொண்டு
अभिपेतुः எதிர்த்தார்கள்.

स तैर्वानरमुख्यैश्च हनुमानसर्वतो वृतः । हुताशन इवाचिष्मानदहच्छत्रुवाहिनीम् ॥ ७ ॥

सः அந்த
हनुमान् ஹனுமார்
तैः அந்த
वानरमुख्यैः வானரோத்தமர்
களால்
सर्वतः च நாற்புறமும்

वृतः சூழப்பட்டவராய்
अचिष्मान् ஜ்வாலைகளுடன் கூடிய
हुताशनः அக்னி!
इव போன்றவராய்
शत्रुवाहिनीं சத்ருசேனையை
अददत् अத்தமாக்கினார்.

स राक्षसानां कदनं चकार सुमहाकपिः । वृतो वानरसैन्येन कालान्तक्यमोपमः ॥ ८ ॥

सुमहाकपिः வானரோத்தமராகும்
सः அவர்
वानरसैन्येन வானரசேனையால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்

कालान्तक्यमोपमः பிரளயகால எமனுக்
கொப்பாகி
राक्षसानां அரக்கர்களின்
कदनं நாசத்தை
चकार செய்தார்.

स तु कोपेन चाविष्टः शोकेन च महाकपिः । हनुमान् रावणिरथेऽपातयन्महतीं शिलाम् ॥

सः அந்த
महाकपिः வானரோத்தமராகிய
हनुमान् तु ஹனுமாரும்
कोपेन च கோபத்தாலும்
शोकेन च சோகத்தாலும்

आविष्टः மேலிட்டவராய்
रावणिरथे இந்திரஜித்தின்
महतीं பெரும் [ரதத்தில்
शिलां பாறையொன்றை
अपातयन् எறிந்தார்.

स निवार्य परानीकमब्रवीत्तान्वनौकसः । हनुमानसंनिवर्द्धं न नः साध्यमिदं बलम् ॥

सः	அந்த
हनुमान्	ஹனுமார்
परानीकं	சத்ருசேனையை
निवार्य	தகைத்து
तान्	அந்த
वनौकसः	வானரர்களைப்
	பார்த்து

अब्रीत्	பின்வருமாறு
	புகன்றார்.
सन्निवर्द्धं	“திரும்பிவிடுங்கள்.
नः	நமது
इदं बलं	இந்த பலமானது
साध्यं न	உபயோகிக்க அவசிய
	மில்லை.

त्यक्त्वा प्राणान्विवेष्टन्तो रामप्रियचिकीर्षिवः । यन्निमित्तं हि युध्यामो हता सा जनकात्मजा ॥

यज्ञि मत्तं	“எவள் நிமித்தமாய்
रामप्रिय-	ஸ்ரீராமபிரானுக்கு பிரி
चिकीर्षिवः }	யத்தையே செய்ய
	ஆவல் கொண்டவர்
	களாய்
प्राणान्	உயிரையும்

त्यक्त्वा	பொருட்படுத்தாது
विवेष्टन्तः	சுழன்றுகொண்டு (நாம்)
युध्यामः	போரிடுகின்றோமோ ;
सा	அந்த
जनकात्मजा हि	ஜானகிதேவியார்
हता	மாண்டனர்.

इममर्थं हि विज्ञाप्य रामं सुग्रीवमेव च । तौ यत्प्रतिविधास्येते तत्कारिष्यामहे वयम् ॥२३॥

हि	“ஆகையால்
वयं	நாம்
इमं	இந்த
अर्थं	சமாசாரத்தை
रामं च	ஸ்ரீராமரிடமும்
सुग्रीवं एव	ஸுகீவரிடமும்

विज्ञाप्य	தெரிவித்து
तौ	அவர்களிருவரும்
यत्	எதை
प्रतिविधास्येते	விதிக்கின்றார்களோ ;
तत्	அதை
कारिष्यामहे	செய்வோம்.”

इयुक्त्वा वानरश्रेष्ठो वारयन्सर्ववानरान् । शनैः शनैरसत्रस्तः सबलः संन्यवर्तत ॥ २४ ॥

अश्वस्तः	சிறிதும் அச்சமில்லாத
वानरश्रेष्ठः	வானரோத்தமர்
इति	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு [யும்
सर्ववानरान्	வானரர்கள் யாவரை-

वारयन्	திரும்பிக்கொண்டு
सबलः	சேனையுடன்கூட
शनैः, शनैः	மெள்ளமெள்ள
संन्यवर्तत	திரும்பிச்சென்றார்.

ततः प्रेक्ष्य हनूमन्तं व्रजन्तं यत्र राघवः । स होतुकामो दुष्टात्मा गतश्चैत्यनिकुम्भिलाम् ॥

दुष्टात्मा	தீயச்செயல்கொண்ட
सः	அவன் (இந்திராஜித்து)
हनूमन्तं	அனுமாரை
राघवः	ஸ்ரீராமர்
यत्र	எங்கோ அங்கு
व्रजन्तं	செல்பவராய்

प्रेक्ष्य	பார்த்து
ततः	அப்பொழுது
होतुकामः	ஹோமம் செய்ய
	விரும்பியவனாய்
चैत्यनिकुम्भिलां	நிகும்பிலையெனும்
	யாகசாலைக்கு
गतः	சென்றான்.

निकुम्भिलामधिष्ठाय पावकं जुहुवेन्द्रजित्

॥ २६ ॥

इन्द्रजित् இந் திரஜித் து
निकुरि मलान् நிகும்பிலைக்து
अधिष्ठाय வந்துசேர்ந்து

पावकं அக்னியில்
जुहुये ஜோமம் செய்தான்.

यज्ञभूम्यां तु विधिवत्पावकस्तेन रक्षसा । ह्यमानः प्रजज्वाल मांसशोणितभुक्त्वा ॥२७॥

तदा அப்பொழுது
यज्ञभूम्यां யாகத்தலத்தில்
तेन அந்த
रक्षसा அரக்களை
विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி.

ह्यमानः ஜோமம் செய்யப்
 பட்டு
मांसशोणितभुक् மாம்ஸத்தையும் ரத்த
 த்தையும் புசிப்பதாய்
पावकः तु அக்னியும்
प्रजज्वाल ஜ்வலித்தது.

सोऽर्चिःपिनिद्धो ददृशे होमशोणिततर्पितः । सन्ध्यागत इवादित्यः सुतीव्रोऽग्निः समुत्थितः॥

सः அந்த
अग्निः அக்னியானது
 ஜோமத்தில் ரத்தத்
होमशोणिततर्पितः { தால் ஆஹுதிசெய்
 யப்பட்டு
अर्चिःपिनिद्धः ஜ்வாலைகள் மூண்டு

सुतीव्रः மிகத் தீவிரமாய்
समुत्थितः எழுந்ததாய்
सन्ध्यागतः மாலைக்காலத்திய
आदित्यः சூரியன்
इव போன்றவாராய்
ददृशे காணப்பட்டது.

अथेन्द्रजिद्राक्षसभूतये तु जुहाव हव्यं विधिना विधानवित् ।

दृष्ट्वा व्यतिष्ठन्त च राक्षसास्ते महासमूहेषु नयानयज्ञाः

॥ २९ ॥

विधानवित् செய்வனைவன்கு
 னார்ந்த
इन्द्रजित् இந் திரஜித் து
अथ அப்பொழுது
 அரக்கர் மன்னனின்
राक्षसभूतये { சேஷமத்தையுத்தே
 சித்து
विधिना முறைப்படி.
हव्यं ஹவியை

जुहाव ஜோமம் செய்தான்.
महासमूहेषु போர்களில்
नयानयज्ञाः { செய்யத்தக்கவைகளை
 யும் செய்யத்தகாத
 வைகளையும் தெரிந்த
तेः அந்த
राक्षसाः च அரக்கர்களும்
दृष्ट्वा तु டுடூ து
व्यतिष्ठन्त காத்துநின்றார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्व्यशीतितमः सर्गः ॥

त्र्यशीतितमः सर्गः—எண்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். || 13 ||

मायासीतावधमूर्च्छितरामसान्वयनम्—மாயாஸீதா வதத்தால் மூர்ச்சையடைந்த ஸ்ரீராமனைத் தேற்றுவது.

राघवश्चापि विपुलं तं राक्षसवनौकसाम् । श्रुत्वा सङ्ग्रामनिर्वोषं जाम्बवन्तमुवाच ह ॥

राघवः अपि श्रीरामपिरा னும்
 राक्षसवनौकसां च அரக்கர்களுடையவந்
 வாணர்களுடையவும்
 तं அந்த
 विपुलं பெரும்

संग्रामनिर्वोषं பேர்முழுக்கத்தை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 जाम्बवन्तं ஜாம்பவானைப்பார்த்
 उवाच ह பின்வருமாறு [து
 புகன்றார்:]

सौम्य नूनं हनुमता क्रियते कर्म दुष्करम् । श्रूयते हि यथा भीमः सुमहानायुधस्वनः ॥

सौम्य “புண்யாத்மாவே!
 नूनं இப்பொழுது
 हनुमता அனுமாரால்
 दुष्करं பிறரால் செயற்கரிய
 कर्म செயலானது
 क्रियते புரியப்படுகிறது.

हि ஏனெனில்
 यथा அவ்வண்ணமே
 सुमहान् மிகக்கடும்
 भीमः பயங்கரமான
 आयुधस्वनः ஆயுதங்களின் சத்தம்
 श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

तद्गच्छ कुरु साहाय्यं स्वबलेनाभिसंवृतः । क्षिप्रमृषस्पते तस्य कपिश्रेष्ठस्य युध्यतः ॥ ३ ॥

तद्गच्छ कुरु “காடிமன்னரே!
 साहाय्यं ஆகையால்
 स्वबलेन தனது சேனையால்
 अभिसंवृतः சூழப்பட்டவராய்
 गच्छ செல்லும்.
 युध्यतः போர்புரியும்.

तस्य அந்த
 कपिश्रेष्ठस्य வானரோத்தமருக்கு
 क्षिप्रं சடுதியில்
 साहाय्यं உதவியை
 कुरु புரிவீராக”.

ऋक्षराजस्तथोक्तस्तु स्वनानीकेन संवृतः । आगच्छत्पश्चिमं द्वारं हनुमान् यत्र वानरः ॥ ४ ॥

तथा மேற்கண்டவாறு
 उक्तः ஆக்ஞாபிக்கப்பெற்ற
 ऋक्षराजः तु காடிமன்னரும்
 स्वेन தனது
 अनीकेन சேனையால்
 संवृतः சூழப்பட்டவராய்

वानरः வானரராகிய
 हनुमान् அனுமார்
 यत्र எங்கோ அந்த
 पश्चिमं மேற்கு
 द्वारं வாயிலை நோக்கி
 आगच्छन् வந்தார்.

अथायान्तं हनुमन्तं ददर्शक्षपतिः पथि । वानरैः कृतसङ्ग्रामैः श्वसद्भिरभिसंवृतम् ॥ ५ ॥

ऋक्षरतिः காடிமன்னர்
 अथ அப்பொழுது
 पथि வழியில்
 हनुमन्तं அனுமாரை
 कृतसङ्ग्रामैः போரைமுடித்துவிட்ட
 டவர்களும்

श्वसद्भिः பெருமூச்சுகிடுபவர்
 களுமான
 वानरैः வானரர்களால்
 अभिसंवृतं சூழப்பட்ட
 आयान्तं வந்துகொண்டிருப்ப
 ददर्श कண்டார். [வராய்]

दृष्ट्वा पथि हनूमांश्च तदक्षवलमुद्यतम् । नीलमेघनिभं भीमं संनिवार्य न्यवर्तत ॥ ६ ॥

हनूमान् च	ஹனுமாரும்
पथि	மார்க்கத்தில்
नीलमेघनिभं	கரியமேகத்தை நிகர்
भीमं	பயங்கரமான [த்து
ऋक्षवलं	கரடிப்படையை

उद्यतं	வருவதாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து
तत्	அதை
सन्निवार्यं	தடுத்தது
न्यवर्तत	திரும்பச்செய்தார்.

स तेन हरिसैन्येन संनिकर्षं महायशाः । शीघ्रमागम्य रामाय दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥७॥

महायशाः	பெரும் புகழ் படைத்த
सः	அவர்
तेन	அந்த
हरिसैन्येन	வானரசரேணியுடன்
शीघ्रं	விரைவாய்
सन्निकर्षं	சமீபத்திற்கு

आगम्य	வந்து
दुःखितः	துயரிலாழ்ந்தவராய்
रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	சொன்னார் :

समरे युद्धयमानानामस्माकं प्रेक्षतां पुरः । जघान रुदतीं सीतामिन्द्रजिद्रावणात्मजः ॥८॥

रावणात्मजः	“ராவணன் புதல்வனான கிய
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
समरे	போரில்
युध्यमानानां	போர் புரிந்துகொ ண்டு

प्रेक्षतां	பார்த்துக்கொண்டி.
अस्माकं	எங்கள்து [ருக்கும்
पुरतः	முன்னிலையில்
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருந்த
सीतां	வீதாப்பிராட்டியை
जघान	கொன்றுவிட்டான்.

उद्भ्रान्तचित्तस्तां दृष्ट्वा विषण्णोऽहमरिन्दम । तदहं भवतो वृत्तं विज्ञापयितुमागतः ॥ ९ ॥

अरिन्दम	“சத்ருசம்ஹாரகரே!
तां	அவளை (வீதாபிராட் டியாரை)
दृष्ट्वा	பார்த்து
अहं	நான்
विषण्णः	சோகத்திலாழ்ந்தவ னாய்

उद्भ्रान्तचित्तः	சித்தப்பிரமைகொண்டேன்.
तत्	அந்த
वृत्तं	நடந்த விஷயத்தை
भवतोः	தேவரீருக்கு
विज्ञापयितुं	தெரிவிக்க
अहं	நான்
आगतः	வந்தேன்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवः शोकमूर्च्छितः । निपपात तदा भूमौ छिन्नमूल इव द्रुमः ॥

राघवः	ரகுசுலதிலகர்
तस्य	அவரது
तत्	அந்த
वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,
शोकमूर्च्छितः	துயரத்தால் உணர் வற்றவராய்

छिन्नमूलः	வேறுக்கப்பட்ட
द्रुमः	மரம்
इव	போன்றவாறே
तदा	அப்பொழுது
भूमौ	பூமியில்
निपपात	வீழ்ந்துவிட்டார்.

தம் ஔமீ தேவஸங்காஸீ பதீதீம் ப்ரேக்ஷ ராஔவம் । அபிபேது: சமுத்யத்ய சரீத: கபிஸத்சமா: ॥	
கபிஸத்சமா: வாணரோ த்தாரீகர்	பதீதீம் வீழ்ந்துகிடப்பவராய்
தேவஸங்காஸீ தேவதையை நிகர்த்த	ப்ரேக்ஷ அறிந்து
தம் அந்த	சரீத: நாற்புறத்தினின்றும்
ராஔவம் ஸ்ரீராமபிரானீ	சமுத்யத்ய பாய்ந்து
ஔமீ பூதலத்தில்	அபிபேது: வந்தார்கள்.

அஸிஷ்வந் சலிலைஷ்வீந் பவோத்பலஸுரநிபி: । ப்ரதஹ்நதமநாஸாஔய் சஹஸாஸிமிவோஷ்சிஷ்வம் ॥

ஷ்சிஷ்வம் ஜ்வாலைகள் எழுந்து	பவோத்பல- } கமலம், நெய்தல் இ
அநாஸாஔய் யாவரும் அணுகமுடியாததாய்	சுரநிபி: } வைகலின் மணம்
	கமழும
ப்ரதஹ்நத் ச தகிக்கும்	சலிலை: ஜலங்களால்
அஸிஷ்வந் அக்னிபேரன்றவ	சஹஸா விரைந்து
ஔந் இவரை [ராகிய	அஸிஷ்வந் தெளித்தார்கள்.

தம் லக்ஷமணோஸ்ய வாஹுஔய்யா ப்ரிஷ்வஜ்ய சுது:ஸித: । ஔவாச ராமஸ்வஸ்யீ வாவயீ ஹேவரீயஸ்யுதம் ॥

அய அப்பொழுது	வாஹுஔய்யா இருகரங்களால்
லக்ஷமண: லக்ஷ்மணர்	ப்ரிஷ்வஜ்ய அணைத்துக்கொண்டு
சுது:ஸித: துயரம் மேலிட்டவராய்	ஹேவரீயஸ்யுத் ஏற்ற நற்பொருளமைந்த
அஸ்வஸ்யீ மெய்மறந்திருக்கும்	வாவயீ ஒரு திருமொழியை
தம் அந்த	ஔவாச பின்வருமாறு
ராமம் ஸ்ரீராமரை	சாற்றினார் :

ஸுபே வர்தமனி திஷ்வந் த்வாமாயீ விஜிதேந்ரித்யம் । அநரீயேஔயோ ந ஶக்ரோதி த்ராதும் ஧மோ நிரீயக்: ॥

அரீய "அண்ணா!	நிரீயக்: { பிரயோஜனமெதை
ஸுபே அற	யும் எதிர்பாராது
வர்தமனி நெறியில்	செய்யப்பெற்ற
திஷ்வந் நிலைத்துநிற்பவரும்	஧மீ: தர்மமானது
விஜிதேந்ரித்யம் புலன்களை வென்றவருமான	அநரீயேஔய: தீங்குகளினின்று
த்வம் தேவரீரை	ஸாதும் காக்க
	ஸக்ரோதி ந வலிமையற்றதாகிறது.

ஔதானா ஶ்வாராணா ச ஜங்ஜமானா ச ஧ர்ஷநம் । யதாஸித நதயா ஧ர்பஸ்தேந நாஸ்தீதி மீ மதி: ॥

஧மீ: "தர்மமென்பது	ஜங்ஜமானா சரப்பொருள்களுக்கும்
அஸ்தி ஹிதீ இருக்கிறது என்று	
மீ எனது	஧ர்ஷந் புலனுகுதல்
மதி: தீர்மானம்.	யதா எவ்வண்ணம்
தேந ச ஆனாலோ	அஸ்தி உண்டோ
ஔதானா பிராணிகளுக்கும்	
ஸ்வாராணா அசரப்பொருள்களுக்கும்	ததா ச ந ந { அவ்வண்ணம் புலனுகுதல் இதற்கில்லவே இல்லை.

यथैव स्थावरं व्यक्तं जङ्गमं च तथाविधम् । नायमर्थस्तथा युक्तस्त्वद्विधो न विपद्यते ॥

यथा “எவ்வண்ணம்
 स्थावरं अசரப்பொருள்
 व्यक्तं புலனாகின்றதோ
 तथाविधं அப்படியே
 जङ्गमं சரப்பொருளும்
 च புலனாகின்றதோ
 तथा அவ்வண்ணம்

अयं இந்த
 अर्थः தர்மமானது
 न இல்லை.
 युक्तः அதோடுகூடிய (தர்மத்
 தேரடுகூடிய)
 त्वद्विधः தேவரீர் போன்றவர்
 न विपद्यते எதற்கும் சலியார்.

यद्यधर्मो भवेद्भूतो रावणो नरकं व्रजेत् । भवांश्च धर्मयुक्तो वै नैवं व्यसनमाप्नुयात् ॥ १७ ॥

अधर्मः “அதர்மமானது
 भूतः பலனளிப்பதாய்
 भवेत् यदि ஏற்படுமேயானால்
 रावणः ராவணன்
 नरकं நரகத்தை
 व्रजेत् அடைவான்.

धर्मयुक्तः தர்மத்தோடுகூடிய
 भवान् वै தேவரீரோ
 एवं இப்படிப்பட்ட
 व्यसनं च கஷ்டத்தையே
 आप्नुयात् न அடையமாட்டார்.

तस्य च व्यसनाभावाद्दयसनं च गते त्वयि । धर्मो भवत्यधर्मश्च परस्परविरोधिनी ॥ १८ ॥

तस्य “அதற்கு (தர்மத்
 திற்கு)
 व्यसनाभावात् இக்கட்டென்பதே
 இல்லாமையால்
 त्वयि च தேவரீரோ
 व्यसनं துன்பத்தை

गते च அடைந்திருக்கின்றதீர்
 धर्मः தர்மமும் [எனில்
 अधर्मः च அதர்மமும்
 परस्परविरोधिनी ஒன்றுக்கொன்று தலை
 சீழாய் மாறியதாய்
 भवति ஆகிறது.

धर्मोऽपलभेद्धर्ममधर्मं चाप्यधर्मतः । यद्यधर्मेण युज्येयुर्ध्वधर्मः प्रतिष्ठितः ॥ १९ ॥

धर्मेण “தர்மத்தால்
 धर्मं च தர்மத்தையே,
 अधर्मतः அதர்மத்தால்
 अवर्ष अपि அதர்மத்தை,
 उपलभेत् பெறலாம்.
 यदि இப்படியிருக்கையில்

येषु எவர்களிடத்தில்
 अधर्मः அதர்மம்
 प्रतिष्ठितः குடிக்கொண்டிருக்கிற
 தோ அவர்கள் தான்
 अधर्मेण युज्येयुः தீப்பயனைப்பெறுவார்
 கள்.

यदि धर्मेण युज्येरन्नधर्मरुचयो जनाः । धर्मेण चरतां धर्मस्तथा चैषां फलं भवेत् ॥ २० ॥

जनाः “ஐனங்கள்
 धर्मेण युज्येरन् यदि தர்மத்துடனே ஒழு
 குவார்களேயானால்
 अधर्मरुचयः न அதர்மத்தில் பற்று
 டையவராகார்கள்.
 धर्मेण தர்மத்துடனே

चरतां ஒழுக்கும்
 एषां இவர்களுக்கும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 धर्मः தர்மரூப
 फलं च பலனே
 भवेत् உண்டாகும்.

यस्मादर्थी विवर्धन्ते येष्वधर्मः प्रतिष्ठितः । क्लिश्यन्ते धर्मशीलाश्च तस्मादेतौ निरर्थकौ ॥

यस्मात् “எதனால்
 கர்த்தா: பேராசைகள்
 விவர்த்தன்து பெருகுதின் நனவோ
 அபர்ம: அந்நம் [அந்ந
 யேசு எவர்களிடம்
 பரதிஸ்தி: குடிக்கொண்டிருக்க
 கிறதோ அந்ந
 அபர்மசீலா: தீயச்செயலுற்றவர்கள்

क्लिश्यन्ते இக்கட்டிற் காளாகின்
 ருர்கள்.
 तस्मात् ஆகையால்
 एतौ च { இவ்விரண்டுக்கும்
 (அந்நம்வும் பேரா
 சையும்)
 निरर्थकौ நற்பயன்களை
 தராதவை.

वध्यन्ते पापकर्माणो यद्यधर्मेण राघव । वधकर्महतोऽधर्मः स हतः कं वधिष्यति ॥ २२ ॥

राघव “பூநீராம்!
 पापकर्माणः பாபத்தொழி லுற்ற
 வர்கள்
 अधर्मेण அந்நம் த்தால்
 वध्यन्ते வதைக்கப்படு
 கின் ருர்கள்.
 यदि அப்படியிருக்கையில்

वधकर्महतः நாசப்பயலுக்கப்படுந்
 பட்டதும்
 हतः வரம்பிற்குட்பட்ட
 सः அந்ந [டதுமான
 धर्मः தர்மமானது
 कं எவனை
 वधिष्यति பாதிக்கும்?

अथ वा विहितेनायं हन्यते हन्ति वा परम् । विधिरालिप्यते तेन न स पापेन कर्मणा ॥

अयं “இது மேற்கண்ட
 அறம்.

विहितेन தெய்வா தீனமாய்
 हन्यते अथवा குறைவுற்றாலும்
 परं மற்றதை (தீங்கை)

हन्ति वा நிச்சயமழிக்கின்றது.
 सः विधिः அந்ந அறன்
 तेन அந்ந
 पापेन कर्मणा தீய பயனுடன்
 अलिप्यते न சிறிதும்சேர்கிறதில்லை.

अदृष्टप्रतिकारेण त्वव्यक्तेनासता सता । कथं शक्यं परं प्राप्तुं धर्मेणारिविकर्शन ॥ २४ ॥

अरिविकर्शन “சத்ருஸம்ஹாராக!
 धर्मेण தர்மத்ததுடன்கூடிய
 सता ஒர் ஸத்புருஷனால்
 अदृष्टप्रतिकारेण இதுவரையில் கண்டி
 ராத கஷ்டமாகிறதும்

अव्यक्तेन तु இன்னதென்று நிச்ச
 சயிக்கப்படாதது
 असता கொடுமையால் [மான
 परं प्राप्तुं தீங்கை அடைய
 कथं எவ்வாறு
 शक्यम् சாத்தியமாகும்?

यदि सत्स्यात्सतां मुख्यं नासत्स्यात्तव किञ्चन । त्वया यदीदृशं प्राप्तं तस्मात्सन्नोपपद्यते ॥

सतां “புண்யா த்மாக்களில்
 मुख्यं உத்தமரே!
 सत् நன்மை
 उपपद्यते न அதன் பயனை அளிக்
 கா திருக்கிறதில்லை.
 तस्मात् ஆனதுபற்றி
 सत् यदि स्यात् தர்மம் உண்டெனில்

त्वया தேவரீரால்
 ईदृशं இப்படியாய்
 प्राप्तं அடையப்பட்டது
 यत् எதுவோ அது
 तव தேவரீருக்கு
 किञ्चन சிறிதும்
 असत् स्यात् न தீங்காய் ஏற்படாது.

अथवा दुर्बलः क्लीबो बलं धर्मोऽनुवर्तते । दुर्बलो हतपर्यादो न सेव्य इति मे मतिः ॥

अथवा	“இதில் சந்தேகம் என்ன ?	க்ளிவ:	அசஞ்சலப்பற்றற்ற தாயுமான இது
धर्मः	தர்மமானது	बलं	பலத்திற்கு
दुर्बलः	அற்பமாகவும்	अनुवर्तते	அடங்கிவிடுகிறது.
हतपर्यादः	சாஸ்திரவிதிகளுக்கு மீறியதாகவும்	इति	என்பது
सेव्यः न	அனுஷ்டிக்கத்தக்க	मे	எனது
दुर्बलः	அற்பமாயும் [கதன்று.	मतिः	கொள்கை.

बलस्य यदि चेद्धर्मो गुणभूतः पराक्रमे । धर्ममुत्सृज्य वर्तस्व यथा धर्मे तथा बले ॥२७॥

पराक्रमे	“மேற்கொண்ட காரியம் முயற்சியில்	धर्मं	தர்மத்தை
धर्मः	தர்மமானது	उत्सृज्य	விட்டுவிட்டு
बलस्य	பலத்திற்கு	धर्मे	தர்மத்தில்
गुणभूतः	அடங்கியிருப்பதாக	यथा	எப்படியோ
यदि चेत्	தேவரீருக்கு தோன்று மாகில்	तथा	அப்படியே
		बले	பலத்தில்
		वर्तस्व	ஈடுபட்டுநடவும்.

अथ चेत्सत्यवचनं धर्मः किल परन्तप । अनृतस्त्वय्यकरणः किं न बद्धस्त्वया पिता ॥

परन्तप	“சத்ருஸம்ஹாரக, மேற்கண்டதுதான் என்றால்	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
अथ चेत्		अकरणः	கருணை காட்டாத வரும்
सत्यवचनं	{ ஸத்தியோபதேசம் (நாமனுஷ்டிப்பதை உபதேசித்தல்)	अनृतः	சொல் தவறியவரு
धर्मः किल	தர்மம் என்கிற கார ணத்தால்	पिता	தந்தை [மான
		त्वया	தேவரீரால்
		किं न बद्धः	என் அடக்கப்பட வில்லை?

यदि धर्मो भवेद्भूतो अधर्मो वा परन्तप । न स हत्वा मुनिं वज्री कुर्यादिज्यां शतक्रतुः ॥

परन्तप	“சத்ருக்களைத் தடுக்க அடிப்பவரே!	शतक्रतुः	நூறுயாகம்செய்த
अधर्मः	அதர்மமானது	वज्री	இந்திரன்
भूतः	யாவராலுமனுஷ்டிக் கத்தக்க	मुनिं	முனியை (விருத்திரா கரணை)
धर्मः	கடமை	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
भवेत्	ஆகிறது	इज्यां	யாகத்தை
यदि वा	என்கிற பசுஷத்தில்	कुर्यात् स न	செய்திருக்கமாட் டான்.

अधर्मसंश्रितो धर्मो विनाशयति राघव । सर्वमेतद्यथाकामं काकुत्स्थ कुरुते नरः ॥ ३० ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !	काकुत्स्थ	ஸ்ரீராம !
नरः	ஓர் மனிதன்	अधर्म संश्रितः	அதர்மத்தோடுகலந்த
यथाकामं	மனோரதப்படியே	धर्मः	தர்மமானது
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	एतत्	இதை
कुरुते	செய்கிறான்.	विनाशयति	அழிக்கிறது.

मम चेदं मतं तात धर्मोऽयमिति राघव । धर्ममूलं त्वया छिन्नं राज्यसुत्सृजता तदा ॥ ३१ ॥

तात	“ அண்ணா !	तदा	• அப்படியிருப்பதால்
राघव	ஸ்ரீராம !		தான்
अयं	இந்த	उत्सृजता	சித்தாந்தங்களை
धर्मः	தர்மம்		விதிக்கும்
इति	என்பதுதான்	त्वया	தேவீரால்
मम	எனக்கு	धर्ममूलं	தர்மத்தின் பயனாய்
इदं च	இப்போதும்		கிடைத்த
मतं	நம்பிக்கை வினைவிக் கும் கோட்பாடு.	राज्यं	ராஜ்யமானது
		छिन्नम्	துறக்கப்பட்டது.

अर्थेभ्यो हि विवृद्धेभ्यः संवृत्तेभ्यस्ततस्ततः । क्रियाः सर्वाः प्रवर्तन्ते पर्वतेभ्य इवापगाः ॥

पर्वतेभ्यः	“ மலைகளினின்றும்	अर्थेभ्यः हि	செய்க்ககளினின்றும்
आपगाः	அருவிகள்		தான்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	ततस्ततः	அதற்குமேல்
संवृत्तेभ्यः	{ அப்போதைக்கப் போது சம்பவிக் கின்றவைகளும்த	क्रियाः	அனுஷ்டிக்கவேண்டிய காரியங்கள்
विवृद्धेभ्यः	பலவகைப்பட்டவை களுமான	सर्वाः	எல்லாமும்
		प्रवर्तन्ते	ஏற்படுகின்றன.

अर्थेन हि वियुक्तस्य पुरुषस्याल्पतेजसः । व्युच्छिद्यन्ते क्रियाः सर्वा ग्रीष्मे कुसरितो यथा ॥

अल्पतेजसः	“ அற்பபக்திகொண்ட வனும்	क्रियाः	இதுவரையில் செய்த காரியங்கள்
अर्थेन हि	நடுவில் சம்பவித்த ஒரு காரியத்தாலேயே	सर्वाः	எல்லாமும்
वियुक्तस्य	{ மேற்கொண்ட காரி யத்தை நழுவவிட் டவனுமான	ग्रीष्मे	கோடைகாலத்தில்
पुरुषस्य	ஓர் மானிடனுடைய	कुसरितः	அற்ப அருவிகள்
		यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		व्युच्छिद्यन्ते	அழிகின்றன.

सोऽयमर्थं परित्यज्य सुखकामः सुखैधितः । पापमारभते कर्तुं ततो दोषः प्रवर्तते ॥३४॥

ச:	“அந்த	அर्थ	உத்தேசத்தை
சுலகாம:	{ மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் ஒன்றையே மனோரத மாய்க்கொண்டவனும்	परित्यज्य	மறந்துவிட்டு
சுலேधित:	{ மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் ஒன்றையே வளர்த்து வந்தவனுமாகிய	पापं कर्तुं आरभते	தின்கை விளைவிக்கும் செய்ய [ஓர் செயலை தலைப்படுகிறான்.
अर्थ	இவன்	ततः दोषः प्रवर्तते	அப்படியாகில் குறை ஏற்படுகிறது.

यस्यार्थास्तस्य मित्राणि यस्यार्थास्तस्य बान्धवाः ।
यस्यार्थाः स पुमांलोके यस्यार्थाः स च पण्डितः

॥ ३५ ॥

यस्य	“எவனுக்கு	यस्य	எவனுக்கு
अर्थाः	{ (புருவநார்த்தங்களில் இரண்டாவதாகிய) பூவுலகபாக்யங்கள் இருக்கின்றனவோ	अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்க ளிருக்கின்றனவோ
तस्य मित्राणि	அவனுக்கு நண்பர்களுண்டு.	सः	அவன்
यस्य	எவனுக்கு	लोके	உலகில்
अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்க ளிருக்கின்றனவோ	पुमान्	மனிதனாவான்.
तस्य बान्धवाः	அவனுக்கு பந்துக்களுண்டு.	यस्य	எவனுக்கு
		अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்களி ருக்கின்றனவோ
		सः च	அவன் தான்
		पण्डितः	பண்டிதன்.

यस्यार्थाः स च विक्रान्तो यस्यार्थाः स च बुद्धिमान् ।

यस्यार्थाः स महाभागो यस्यार्थाः स महागुणः

॥ ३६ ॥

यस्य	“எவனுக்கு	यस्य	எவனுக்கு
अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்களி ருக்கின்றனவோ	अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்களி ருக்கின்றனவோ
सः च	அவன் தான்	सः	அவன்
विक्रान्तः	ஐயசாலி.	महाभागः	கொடுத்துவைத்
यस्य	எவனுக்கு	यस्य	எவனுக்கு [தவன்.
अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்களி ருக்கின்றனவோ	अर्थाः	பூவுலகபாக்யங்களி
सः च	அவன் தான்	सः	அவன் [ன்றனவோ
बुद्धिमान्	புத்திசாலி.	महागुणः	பெருந்குணங்களமை ந்தவனாகின்றான்.

अर्थस्यैते परित्यगे दोषाः प्रव्याहृता मया । राज्यमुत्सृजता वीर येन बुद्धिस्त्वया कृता ॥

वीर	“சூரரே!	त्वया	தேவரீரால்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	बुद्धिः	மனக்கொள்கை
उत्सृजता	வேண்டாமெனத் துறந்த	कृता	காட்டருளப்பட்டது.

येन	அக்காரணத்தால்	एते	மேற்கண்ட
अर्थस्य	கான் { (புருஷார் தந்தங்களில் இரண்டாவதான) அர் தந்ததை	दोषाः	குறைகள்
परित्यागे	முற்றிலும் துறந்துவி டும் விஷயத்தில்	मया	அடியினால்
		प्रव्याहताः	எடுத்துரைக்கப் பட்டன.

यस्यार्था धर्मकामार्थास्तस्य सर्वे प्रदक्षिणम् । अधनेनार्थकामेन नार्थः शक्यो विचिन्वता ॥

यस्य	“எவனுக்கு	अधनेन	{ போர்வெற்றியால் வினையும் பாக்கியம் பெறுதிருக்கிறவரும்
अर्थाः	சூவுலகபாக்யங்களி ருக்கின்றனவோ	विचिन्वता	{ கலவாநிலமையிலிருக் கிறவருமான தேவரீ ரால்
तस्य	அவனுக்கு	अर्थः	திருவுள்ளத்தில் கொ ண்டுள்ள காரியசித்தி
धर्मकामार्थाः	தர்மங்களும் மனோத ங்களும் சித்திக்கின்	शक्यः न	சாத்தியமாகமாட் டாது.
सर्वे	எல்லாமும் [றன.		
प्रदक्षिणं	அனுசூலமாகிறது.		
अर्थकामेन	{ ஒரு காரியசித்தியை மனோதமாய்க்கொ ண்டவரும்		

हर्षः कामश्च दर्पश्च धर्मः क्रोधः शमो दमः । अर्थादेतानि सर्वाणि प्रवर्तन्ते नराधिप ॥३९॥

नराधिप	“சக்கிரவர்த்தியாரே,	धर्मः	தர்மமும்
हर्षः	உதஸாஹமும்	क्रोधः	கினமும்
कामः च	{ (எதற்கும் மேம்பட்ட தாய்க்கொள்ளப் பட்ட) மனோதமும்	शमः	மனவொடுக்கமும்
दर्पः	வெடுவெடுப்புக்காட்டு தலும்	दमः च	புலனடக்கமும் ஆகிய
		एतानि सर्वाणि	இவைகள் யாவும்
		अर्थात्	உககநல்வாழ்வால்
		प्रवर्तन्ते	ஏற்படுகின்றன.

येषां नश्यत्ययं लोकश्चरतां धर्मचारिणाम् । तेषांस्त्वयि न दृश्यन्ते दुर्दिनेषु यथा ग्रहाः ॥

धर्मचारिणां	“தர்மானுஷ்டான முடையவர்களும்	अर्थाः	அவசியமிருக்கவேண் டியதாகிய குணங்கள்
चरतां	அதொன்றைமட்டும் கவனிப்பவர்களும்	दुर्दिनेषु	மேகம்மூடிய நாள் களில்
येषां	எவர்களோ அவர்	ग्रहाः	(சூரியன்முதலிய) கிர கங்கள்
अयं	இந்த [களுக்கு	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
लोकः	உலகம்	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
नश्यति	நிஷ்பிரயோஜனமாயி ருக்கிறது.	दृश्यन्ते न	இப்பொழுது விளங் காதிருக்கின்றன.
ते	அந்த		

त्वयि प्रव्रजिते वीर गुरोश्च वचने स्थिते । रक्षसास्पृहता भार्या प्राणैः प्रियतरा तव ॥

வீர “தர்மவீர,
 गुरोः திருத்தந்தைதயாரின்
 वचने ஆக்கிணையில்
 स्थिते சலியா துநின்றறு
 प्रव्रजिते வனவாசமடைந்த
 त्वयि च தேவரீர் விஷயத்தில்

तव தேவரீரது
 प्राणैः प्रियतरा உயிரினும் மேலான
 भार्या மனைவி
 रक्षसा அரக்கனல்
 अपृहता அபகரிக்கப்பட்டாள்.

तद्व्य विपुलं वीर दुःखमिन्द्रजिता कृतम् । कर्मणा व्यपनेष्यामि तस्मादुत्तिष्ठ राघव ॥

வீர “தர்மவீரராகிய
 राघव ஸ்ரீராம,
 त्व इन्द्रेण ललापि
 अद्य இதைல்லாமிப்படியி
 इन्द्रजिता இச்சமயம் [ருப்பதால்
 कृतं இந் திரஜித்தினால்
 விளைவிக்கப்பட்ட
 தான

विपुलं அசஹ்யமாயிருக்கின்ற
 दुःखं கஷ்டத்தை
 कर्मणा எனது தொழிலால்
 व्यपनेष्यामि அகற்றுவேன்.
 तस्मात् ஆகையால்
 उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.

उत्तिष्ठ नरशार्दूल दीर्घबाहो दृढव्रत । किमात्मानं महात्मानमात्मानं नावबुध्यसे ॥४३॥

दीर्घबाहो “நெடுந்தோளாய்,
 दृढव्रत சங்கற்பஉறுதிகொ
 ண்ட
 नरशार्दूल புருஷோத்தம,
 उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.
 आत्मानं தேவரீரை

महात्मानं மஹாத்மாவாகிய
 आत्मानं பிறவிக்குணமுடைய
 वर्याம் வராய்
 किं ஏனோ
 अबुध्यसे न ஸ்மரிக்காதிருக்கின்
 நீர்?

अयमनघ तवोदितः प्रियार्थं जनकसुतानिधनं निरीक्ष्य रुष्टः ।

सहयगजरथां सराक्षसेन्द्रां भृशमिषुभिर्विनिपातयामि लङ्काम् ॥ ४४ ॥

अनघ “தோஷநவரிதரே,
 तव தேவரீருக்கு
 प्रियार्थं இஷ்டமானதைச்
 செய்வதற்காக
 उदितः ஜனனமெடுத்த
 अयं இந்த அடியேன்
 जनकसुतानिधनं ஜானகிதேவியின்
 நாசத்தை
 निरीक्ष्य கிணந்து

रुष्टः சினங்கொண்டவனாய்
 इषुभिः பாணங்களால்
 लङ्काम् இலங்கையை
 सहयगजरथां குதிரைகள் யானைகள்
 ரதங்களோடுகூடவும்
 सराक्षसेन्द्रां ராக்கூஸோத்தமர்
 களோடுகூடவும்
 भृशं வீராவில்
 विनिपातयामि இதோ அழிக்கிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्र्यशीतितमः सर्गः ॥

चतुरशीतितमः सर्गः—எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௧௪ ||

इन्द्रजिह्वोपायदर्शनम्—இந்திரஜித்தைக்கொல்ல உபாயம் காண்பது.

राममाश्रासयाने तु लक्ष्मणे भ्रातृवत्सले । निक्षिप्य गुल्मान्स्वस्थाने तत्रागच्छद्विभीषणः॥
नानाप्रहरणैर्वीरैश्चतुर्भिः सचिवैर्वृतः । नीलाञ्जनचयाकारैर्मातङ्गैरिव यूथपः ॥ २ ॥

तु अप्‌பொழுது
भ्रातृवत्सले தமயனாடத்தில் அ சஞ்சலப்பற்றுடைய
लक्ष्मणे லக்ஷ்மணர்
रामं ஸ்ரீராமரை
आश्रासयाने தேற்றரவு படுத்து
विभीषणः விபிஷணர் [கையில்
गुल्मान् சேனையணிகளை
स्वस्थाने தம்தம் இடத்தில்
निक्षिप्य நிலைத்திருக்கச்செய்து
नानाप्रहरणैः பல ஆயுதங்களைக் கொண்டவர்களும்

वीरैः சூரர்களும்
नीलाञ्जनचयाकारैः கரியமைமலையை நிகர் த தவர்களுமான
चतुर्भिः நான்கு
सचिवैः மந்திரிகளால்
मातङ्गैः யானைகளால்
यूथपः கூட்டத்தலைமையானே
इव எவண்ணமோ அவ வண்ணமே
वृतः சூழப்பட்டவராய்
तत्र அவ்விடத்திற்கு
आगच्छत् வந்துசேர்ந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं राघवं शोकलालसम् । वानरांश्चैव ददृशे बाष्पपर्याकुलेक्षणान् ॥

सः அவர்
अभिगम्य ஸமீபத்தில் வந்து
महात्मानं மகா த்மாவாகிய
राघवं ஸ்ரீராமரை

शोकलालसं च சோகத்தால் தவிப்ப
वानरान् வானரர்களை [வராயும்
बाष्पपर्याकुले- } கண்ணீரால் கலங்கிய
क्षणान् इव } கண்களுடையவரை
ददृशे கண்டார். [கவும்

राघवं च महात्मानमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् । ददर्श मोहमापन्नं लक्ष्मणस्याङ्गमासितम् ॥४॥

महात्मानं மகா த்மாவும்
इक्ष्वाकुकुलनन्दनं இக்ஷ்வாகுகுலத்துத் திருச்சேயாகும்
राघवं ஸ்ரீராமரை
च இன்னும்

मोहं மூர்ச்சையை
आपन्नं அடைந்தவராகி
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
अङ्गं आसितं மடியில் இருப்பவராய்
ददर्श பார்த்தார்.

ब्रीडितं शोकसन्तप्तं दृष्ट्वा रामं विभीषणः । अन्तर्दुःखेन दीनात्मा किमेतदिति सोऽब्रवीत्॥

सः विभीषणः அந்த விபிஷணர்
ब्रीडितं அவமானப்படுத்தப் பட்டு
शोकसंतप्तं சோகத்தால் தவிப்ப
रामं ஸ்ரீராமரை [வராகிய
दृष्ट्वा கவனித்து

अन्तर्दुःखेन உள்ளத்தையுருக்கும் துயரத்தால்
दीनात्मा ஏங்கிய மனத்தராகி
एतत् இதுஸமாசாரம்
किं என்ன
इति अब्रवीत् என்று வினாவினார்.

विभीषणमुखं दृष्ट्वा सुभीत्रं तांश्च वानरान् । लक्ष्मणोवाच मन्दार्थमिदं बाष्पपरिप्लुतः ॥

लक्ष्मणः लக்ஷ்மணர்
विभीषणमुखं விபிஷணரது முகத்
தைதயும்
सुभीत्रं சுகீர்வணியும்
तान् அந்த
वानरान् च வானரர்களையும்
दृष्ट्वा நோக்கி

बाष्पपरिप्लुतः கண்ணீர் பெருகியவ
ராகி
मन्दार्थं உத்ஸா ஹமின்மை
யை காட்டுவதாய்
इदं பின்வருமாறு
उवाच மொழிந்தார் :

हतामिन्द्रजिता सीतामिह श्रुत्वैव राघवः । हनुमद्वचनात्सौम्य ततो मोहमुपागतः ॥ ७ ॥

सौम्य “புண்யா த்மாவே!
राघवः ஸ்ரீராமர்
हनुमद्वचनात् ஹனுமாரின் செய்தி
யால்
इह இப்பொழுது
सीतां லீதாதேவியை

इन्द्रजिता இந்திரஜித்தால்
हतां கொல்லப்பட்டவளாய்
श्रुत्वा அறிந்து
ततः एव அக்கணமே
मोहं மூர்ச்சையை
उपागतः அடைந்துவிட்டார்”.

कथयन्तं तु सौमित्रिं सन्निवार्य विभीषणः । पुष्कलार्थमिदं वाक्यं विसंज्ञं राममब्रवीत् ॥

विभीषणः விபிஷணர்
कथयन्तं சொல்லிக்கொண்டி
ருக்கும்
सौमित्रिं லக்ஷ்மணரை
तु அப்பொழுது
सन्निवार्य தடுத்தது

विसंज्ञं பிரக்ஞையற்றிருக்கும்
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
पुष्कलार्थं நற்பொருள் நிறைந்த
वाक्यं ஒரு சொல்லை
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् புகன்றார் :

मनुजेन्द्रार्तरूपेण यदुक्तं च हनुमता । तदयुक्तमहं मन्ये सागरस्येव शोषणम् ॥ ९ ॥

मनुजेन्द्र “மானிடசக்கிரவர் த்
திராரே!
आर्तरूपेण மிகத்தயருற்ற
हनुमता அனுமாரால்
यत् எது
उक्तं தெரிவிக்கப்பட்டதோ
तत् च அதையோ

अहं நான்
सागरस्य சமுத்திரத்தை
शोषणं வற்ற அடித்தலை
इव எவ்வண்ணமோ
अव्युक्तं அவ்வண்ணமே
मन्ये ஏற்காததாய்
நினைக்கின்றேன்.

अभिप्रायं तु जानामि रावणस्य दुरात्मनः । सीतां प्रति महाबाहो न च घातं करिष्यति ॥

महाबाहो “மகாபாகுவே!
दुरात्मनः துரா த்மரவாகிய
रावणस्य ராவணனது
सीतां प्रति லீதாதையைப்பற்றிய

अभिप्रायं तु உள்ளத்தையும்
जानामि நான் அறிந்திருக்கி
घातं வதையை [நேன்.
करिष्यति न च புரியவேமாட்டான்.

याच्यमानस्तु बहुशो मया हितचिकीर्षुणा । वैदेहींमुत्सृजस्वेति न च तत्कृतवान्वचः ॥

हितचிகீர்ஷுणा “நன் மையைப்புரியக்
கேரிய

மயா என்னால்

बहुशः பலதடவை

वैदेहीं சீதாதேவியை

उत्सृजस्व விட்டுவிடு

इति என்ற
याच्यमानः तु மன்றாடி வேண்டப்

படும் அவன்

तत् அந்த

वचः च வார்த்தையையே

कृतवान् न கொள் எவில்கை.

नैव साम्ना न दानेन न भेदेन कुतो युथा । सा द्रष्टुमपि शक्येत नैव चान्येन केनचित् ॥

सा “அவர் (தேவியார்)
साम्ना ஸாமோபாயத்தாலும்

द्रष्टुं अपि காணுதற்கும்

शक्येत न சாத்தியமாகாள்.

दानेन தானத்தாலும்

न சாத்தியம் ஆகாள்.

भेदेन பேதத்தாலும்

न . சாத்தியம் ஆகாள்.

युथा தண்டோபாயத்தால்

कुतः एव எங்கனம் சாத்திய

अन्येन வேறு [மாவாள்.

केनचित् எவனொருவனாலும்

கூட

न एव சாத்தியமாகாள்.

वानरान्मोहयित्वा तु प्रतियातः स राक्षसः । चैत्यं निकुम्भिलां नाम यत् होमं करिष्यति॥

सः “அந்த
राक्षसः அரக்கன் (இந்திர
ஜித்து)

वानरान् வானரர்களை

मोहयित्वा तु வஞ்சித்துவிட்டே

निकुम्भिलां நிகும்பிலை

नाम என்ற
चैत्यं யாகசாலைக்கு

प्रतियातः சென்றுவிட்டான்.

यत् எங்கோ அங்கு

होमं ஹோமத்தை

करिष्यति செய்வான்.

हुतवानुपयातो हि देवैरपि सवासवैः । दुराधर्षो भवत्येव सङ्ग्रामे रावणात्मजः ॥ १४ ॥

रावणात्मजः “ராவணன் புதல்வன்
हुतवान् ஹோமம் செய்து
விட்டு

उपयातः हि வந்தானாகில்

संग्रामे போரில்

सवासवैः இந்திரனுள்ளிட்ட

देवैः अपि தேவர்களாலும்

दुराधर्षः தகைய முடியாதவ

னாய்

भवति एव நிச்சயம் ஆகிறான்.

तेन मोहयता नृनमेषा माया प्रयोजिता । विघ्नमन्विच्छता तत्र वानराणां पराक्रमे ॥१५॥

तत् “அவ்விடத்தில்
वानराणां வானரர்களின்
पराक्रमे பராக்ரமவிஷயத்தில்

विघ्नं தடையை

अन्विच्छता விரும்பி

मोहयता வஞ்சிக்கும்

तेन அவனால்

एषा இந்த

माया மாயை

प्रयोजिता பிரயோகிக்கப்பட்டிரு

க்கிறது.

नृनम् இது திண்ணம்.

ससैन्यास्तत्र गच्छामो यावत्तन्न समाप्यते । त्यजेमं नरशार्दूल मिथ्या सन्तापमागतम् ॥

नरशार्दूल " புருஷோத்தமரே!
इमं இந்த
मिथ्या பொய்யால்
आगतं ஏற்பட்ட
सन्तापं மனக்லேசத்தை

त्यज அகற்றிவிடுவீராக.
तत् அது (ஹோமம்)
समाप्यते न यावत् முடிவடைவதற்குள்
तत्र அங்கு (நிகும்பிலைக்கு)
ससैन्याः சேனைகளுடன் கூட
गच्छामः நாம் செல்வோம்.

सीदते हि बलं सर्वं दृष्ट्वा त्वां शोककशितम् ॥ १७ ॥

बलं " சேனை
सर्वं हि எல்லாமும்
त्वां தேவரீரை

शोककशितं துயரத்தால் வதை
யுற்றவராய்
दृष्ट्वा கவனித்து
सीदते துன்புறுகிறது.

इह त्वं स्वस्थहृदयस्तिष्ठ सखसमुच्छ्रितः । लक्ष्मणं प्रेषयास्माभिः सह सैन्यानुकर्षिभिः ॥

त्वं " தேவரீர்
स्वस्थहृदयः மனநிம்மதிபெற்ற
सखसमुच्छ्रितः ஆண்மைக்குமெழுந்த
வராய்

सैन्यानुकर्षिभिः சேனைகளை நடத்திச்
செல்லும்
अस्माभिः எங்களுடன்
सह கூட

इह இங்கு
तिष्ठ இருந்தருள்வீராக.

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
प्रेषय அனுப்புவிீராக.

एष तं नरशार्दूलो रावर्णि निशितैः शरैः । त्याजयिष्यति तत्कर्म ततो वध्यो भविष्यति ॥

एषः " இந்த
नरशार्दूलः புருஷோத்தமர்
निशितैः கூரிய
शरैः கணைகளால்
तं அந்த
रावर्णि இந்திரஜித்தை
तत् அந்த

कर्म கிரியையை (ஹோமத்
தை)
त्याजयिष्यति விட்டோடச்செய்வார்.
ततः அதனால் (ஹோமம்
முடிவுறாமையால்)
वध्यः வதைக்கமுடிந்தவராய்
भविष्यति அவன் ஆவான்.

तस्यैति निशितास्तीक्ष्णाः पत्रिपत्राङ्गवाजिनः ।

पत्रत्रिण इवासौम्याः शराः पास्यन्ति शोणितम्

॥ २० ॥

तस्य " அவரது
एते இந்த
निशिताः கூரியவைகளும்
तीक्ष्णाः கொடியவைகளும்
पत्रत्रिणः பறவைகள்
इव போன்று

पत्रिपत्राङ्ग- }
वाजिनः } பகிச்சிறகுகள் கட்
டப்பெற்றுவேகமாய்
செல்கின்றவைகளும்
असौम्याः பயங்கரமானவைகளு
शराः பாணங்கள் [மான
शोणितं ரத்தத்தை
पास्यन्ति பருகப்போகின்றன.

तं सन्दिश महाबाहो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । राक्षसस्य विनाशाय वज्रं वज्रधरो यथा ॥

महाबाहो	“ மகாபாகுவே !	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
राक्षसस्य	அரக்கனது (இந்திர ஜித்தினது)	वज्रधरः	இந்திரன்
विनाशाय	வதைக்கு	वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை
शुभलक्षणं	நற்பிறவிக்குணங்கள்	यथा	எவ்வண்ணமோ
तं	அந்த [மைந்த	सन्दिश	அவ்வண்ணமே அனுப்பியருள் வீராக.

मनुजवर न कालविप्रकर्षो रिपुनिधनं प्रति यत्क्षमोऽद्य कर्तुम् ।

त्वमतिस्त्रज रिपोर्विधाय वाणीममरिपोर्मथने यथा महेन्द्रः

॥ २२ ॥

मनुजवर	“ புருஷோத்தமரே !	महेन्द्रः	தேவேந்திரன்
रिपुनिधनं प्रति	சத்ருவின் வதைவிஷயத்தில்	अमरिपोः	தேவர்கள் சத்ருவின்
कालविप्रकर्षः	காலவிளம்பம்	मथने	வதையில்
अद्य	இப்பொழுது	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
कर्तुं	செய்ய	रिपोः	சத்ருவின்
क्षमः न	தகாது.	वधाय	வதைக்கு
यत्	ஆகையால்	वाणीं	கட்டளையை
त्वं	தேவரீர்	अतिस्त्रज	இட்டருள் வீராக.

समाप्तकर्मा हि स राक्षसाधिपो भवत्यदृश्यः समरे सुरासुरैः ।

युयुत्सता तेन समाप्तकर्मणा भवेत्सुराणामपि संशयो महान्

॥ २३ ॥

सः	“ அந்த	समाप्तकर्मणा	கரியையை முடிப் பித்து
राक्षसाधिपः	அரக்கத்தலைவன்	युयुत्सता	போருத்ஸாஹந் கொண்ட
समाप्तकर्मा हि	ஹோமத்தை முடித் துவிட்டான் எனில்	तेन	அவனால்
समरे	போரில்	सुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் கூட
सुरासुरैः	தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும்	महान्	பெரிய
अदृश्यः	பார்க்கமுடியாதவனாய்	संशयः	ஆபத்து
भवति	ஆகிறது.	भवेत्	நேரிடும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुरशीतितमः सर्गः ॥

पञ्चाशीतितमः सर्गः -- எண்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || ௧௫ ||

इन्द्रजिद्विधाय लक्ष्मणनिर्गमनम्—இந்திரஜித்தைக் கொல்ல லக்ஷ்மணர் புறப்பவேது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवः शोककशितः। नोपधारयते व्यक्तं यदुक्तं तेन रक्षसा ॥ १ ॥

शोककशितः	சோகத்தால் சோர்ந்தி	तेन	அந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர் [ருந்த	रक्षसा	அரக்கனால்
तस्य	அவரது	यत्	எது
तत्	அந்த	उक्तं	சொல்லப்பட்டது
वचनं	மொழியை	व्यक्तं	செவ்வையாக [என்று
श्रुत्वा	கேட்டு,	उपधारयते न	உணரவில்லை.

ततो धैर्यमवष्टभ्य रामः परपुरञ्जयः। विभीषणमुपासीनमुवाच कपिसन्निधौ ॥ २ ॥

परपुरञ्जयः	சத்ருநகரை வெல்பவ	उपासीनं	பக்கலில் நிற்கும்
	ராகிய	विभीषणं	விபீஷணரைப்
रामः	ஸ்ரீராமர்		பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	कपिसन्निधौ	வானரர்களுக்கெதிரில்
धैर्यं	தையத்ததை	उवाच	பின்வருமாறு
अवष्टभ्य	கொண்டு		வினாவினார் :

नैर्ऋताधिपते वाक्यं यदुक्तं ते विभीषण। भूयस्तच्छ्रोतुमिच्छामि ब्रूहि यत्ते विवक्षितम् ॥

नैर्ऋताधिपते	“ ராக்ஷஸமன்னு !	भूयः	மீளவும்
विभीषण	விபீஷண !	श्रोतुं	கேட்க
ते	உன்னால்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
यत्	எந்த	ते	உனது
वाक्यं	செய்தி	विवक्षितं	அபிராயம்
उक्तं	சொல்லப்பட்டகோ	यत्	எதுவோ அதை
तत्	அதை	ब्रूहि	சொல்வாயாக.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः। यत्तत्पुनरिदं वाक्यं बभाषे स विभीषणः॥

वाक्यविशारदः	பேசுவதில்வல்லராகிய	तत्	அந்த
सः	அந்த	वाक्यं	மொழியையும்
विभीषणः	விபீஷணர்	पुनः	மீளவும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	वाक्यं	ஒரு விண்ணப்பத்தை
वचः श्रुत्वा	சொல்லைக் கேட்டு,	इदं	பின்வருமாறு
यत्	எதுவோ	बभाषे	மொழிந்தார் :

यथाऽऽज्ञप्तं महाबाहो त्वया गुल्मनिवेशनम्। तत्तथाऽनुष्ठितं वीर त्वद्वाक्यसमनन्तरम् ॥

वीर	“ வீரரே !	आज्ञप्तं	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
महाबाहो	மஹாபாகுவே !	तत्	அது [தோ
त्वया	தேவீரால்	त्वद्वाक्यसमनन्तरं	தேவீரது கட்டளைக்
गुल्मनिवेशनं	அணிவகுப்பானது		கு மறுநிமிஷமே
यथा	எவ்விதமாய்	तथा	அவ்வண்ணமே
		अनुष्ठितम्	அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

तान्यनीकानि सर्वाणि विभक्तानि समन्ततः । विन्यस्ता यूथपाश्र्वैव यथान्यायं विभागशः॥

தானி	“ அந்த	विभक्तानि	வகுக்கப்பட்டன.
अनीकानि	சேனைகள்	यूथयाः एव	சேனைத்தலைவர்களும்
सर्वाणि च	எல்லாமும்	यथान्यायं	தக்கபடி
समन्ततः	நாற்புறமும்	विभागशः	அணிப்படி
		विन्यस्ताः	நிறுத்தப்பட்டார்கள்.

भूयस्तु मम विज्ञाप्यं तच्छृणुष्व महायशः

॥ ७ ॥

महायशः	“ புகழ்மிக்கவரே!	विज्ञाप्यं तु	தெரிவிக்கவேண்டிய
भूयः	மீளவும்	तत्	அதை[தொன்றுண்டு.
मम	எனக்கு	शृणुष्व	தேவரீர் கேட்டருள் வீராக.

त्वय्यकारणसन्तप्ते सन्तसहृदया वयम् । त्यज राजन्निमं शोकं मिथ्या सन्तापमागतम् ॥

त्वयि	“ தேவரீர்	राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே,
अकारणसंतप्ते	அகாரணமாய் சோகி	इमं	இந்த
	த்திருந்தவளவில்	शोकं	சோகத்தையும்
वयं	நாங்கள்	मिथ्या आगतं	பொய்யால் ஏற்பட்ட
सन्तसहृदयाः	மனக்கலவரமடைந்	सन्तापं	மனக்கலைசத்தையும்
	தோம்.	त्यज	விட்டொழிப்பிராக.

तदियं त्यज्यतां चिन्ता शत्रुहर्षविवर्धनी । उद्यमः क्रियतां वीर हर्षः समुपसेव्यताम् ॥९॥

वीर	“ வீரரே,	चिन्ता	கவலையானது
तत्	ஆகையால்	त्यजतां	விடப்பட்டும்.
इयं	இந்த	हर्षः	உதஸாஹம்
शत्रुहर्षविवर्धनी	சந்ருக்களுக்கு உத்	समुपसेवतां	கொள்ளப்பட்டும்.
	ஸாஹத்தை ஊட்டும்	उद्यमः	முயர்ச்சி
		क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

प्राप्तव्या यदि ते सीता हन्तव्याश्च निशाचराः । रघुनन्दन वक्ष्यामि श्रूयतां मे हितं वचः॥

सीता	“ வீதாதேவியார்	रघुनन्दन	பூரீரகவரே,
प्राप्तव्या यदि	மீட்கப்படவேண்டிய	हितं	நன்மை பயக்கும்
	ருப்பதால்	वचः	ஒரு விண்ணப்பத்தை
ते	தேவரீரால்	वक्ष्यामि	தெரிவிக்கிறேன்.
निशाचराः	அரக்கர்கள்	मे	எனக்கு
हन्तव्याः च	வதைக்கப்படவேண்டி	श्रूयताम्	செவிராய்க்கப்
	யவர்களே.		பட்டும்.

साध्वयं यातु सौमित्रिर्वलेन महता वृतः । निकुम्भिलायां संप्राप्य हन्तुं रावणिमाहवे ॥
धनुर्मण्डलनिर्मुक्तैराशीविषविषोपमैः । शरैर्हन्तुं महेष्वासो रावणिं समितिञ्जयः ॥ १२ ॥

महेष्वासः “सिற்றந்த வில்லாளியும்
சமितिञ்ஜயः போரில் வெற்றிகொள்
பவருமாகிய

अयं இந்த
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
आहवे போரில்
रावणिं இந்திரஜித்தை
हन्तुं கொல்ல
महता பெரும்
वलेन சைன்யத்தால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்

यातु செல்லட்டும்.
निकुम्भिलायां நிகும்பிலையில்
संप्राप्य சென்று
रावणिं இந்திரஜித்தை
धनुर्मण्डलनिर्मुक्तैः வில்லினின்றி விடுக்
கப்பட்டவைகளும்
आशीविषविषोपमैः சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
வைகளுமான
शरैः பாணங்களால்
हन्तुं வதைக்க
सायु ஏற்றதாயிருக்கும்.

तैन वीर्येण तपसा वरदानात्स्वयंभुवः । अस्त्रं ब्रह्मशिरः प्राप्तं कामगाश्च तुरङ्गमाः ॥ १३ ॥

तेन “அவனால்
वीर्येण கடும்
तपसा தவத்தைக்கொண்டு
स्वयंभुवः பிரம்மதேவரின்
वरदानात् வரதானத்தினால்
ब्रह्मशिरः பிரம்மசிரஸ் என்ற

अस्त्रं அஸ்திரம்
प्राप्तं அடையப்பட்டது;
कामगाः நினைத்தவிடம்
செல்லும்.
तुरङ्गमाः சூதிரைகளும்
च அப்படியே அடையப்
பட்டன.

स एष सह सैन्येन प्राप्तः किल निकुम्भिलाम् । यद्युत्तिष्ठेत्कृतं कर्म हतान्सर्वांश्च विद्धि नः ॥

सः “அந்த
एषः இவன்
सैन्येन सह சைன்யத்தோடுகூட
निकुम्भिलां நிகும்பிலையை
प्राप्तः அடைந்து
कर्म किल கிரியையும் (ஹோம
(மும்

कृतं முடிந்து
उत्तिष्ठेत् यदि எழுவானாகில்
नः நம்
सर्वांश्च யாவரையும்
हतान् மாய்க்கப்பட்டவர்
களாய்
विद्धि அறிவீராக.

निकुम्भिलामसंप्राप्तमहुताग्निं च यो रिपुः । त्वामाततायिनं हन्यादिन्द्रशत्रोः स ते वधः ॥

वरो दत्तो महाबाहो सर्वलोकेश्वरेण वै ॥ १६ ॥
महाबाहो “மகாபாகுவே!
निकुम्भिलां நிகும்பிலையில்
असंप्राप्तं செல்லாதவனாய்
अहुताग्निं च ஹோமத்தை முடிக்க
காதவனாய்

॥ १६ ॥
आततायिनं போரிடும்
त्वां உன்னை
यः எந்த
रिपुः சத்ரு
हन्यान् தாக்குவானே

सः वै	அவன் தான்
इन्द्रशखोः	இந்திரசக்ருவாகிய
ते	உன்னை
वधः	வதைப்பவன்' என்று

सर्वलोकेश्वरेण	ஸர்வ ஐகதீசரால் (பிரம்மதேவரால்)
वरः	வரமானது
दत्तः	அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

इत्येवं विहितो राजन्वधस्तस्यैष धीमतः । वधायेन्द्रजितो राम संदिशस्व महाबल ॥१७॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே!
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
धीमतः	புத்திமானாகிய
तस्य	அவனுக்கு
एषः	இவ்வித
वधः	மரணமானது

विहितः	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
महाबल	மகாபலசாலியாகிய
राम	• ஸ்ரீராம!
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தின்
वधाय	வதைக்கு
सन्दिशस्व	கட்டளையிட்டருளும்.

हते तस्मिन्हतं विद्धि रावणं समुहजनम्

तस्मिन्	“அவன்
हते	கொல்லப்பட்டவன்
रावणं	வில் ராவணனை

॥ १८ ॥

समुहजनं	சுற்றத்தார்களுடன்
हतं	மாண்டவனாய் [கூட
विद्धि	மனதில் கொள்வீ ராக.”

विभीषणवचः श्रुत्वा राघवो वाक्यमब्रवीत्

राघवः	ஸ்ரீராமர்
विभीषणवचः	விபீஷணரது சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,

॥ १९ ॥

वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	புகன்றனர் :

जानामि तस्य रौद्रस्य मायां सत्यपराक्रम

सत्यपराक्रम	“வீண்போகாப்பிரதா பம் படைத்தவனே!
तस्य	அந்த

॥ २० ॥

रौद्रस्य	கொடியனுடைய
मायां	மாயையை
जानामि	நான் அறிவேன்.

स हि ब्रह्मास्त्रविस्त्राज्ञो महामायो महाबलः । करोत्यसंज्ञानसङ्ग्रामे देवान्सवरुणानपि ॥

सः हि	“அவனே
ब्रह्मास्त्रवित्	பிரம்மாஸ்திரமந்திரத் தையுணர்ந்தவன்.
प्राज्ञः	அறிவாளி.
महामायः	பெரும் மாயை கொண்டவன்.

महाबलः	மகாபலசாலி.
संग्रामे	போரில்
सवरुणान्	வருணனுள்ளிட்ட
देवन् अपि	தேவர்களையும்
असंज्ञान्	பிரக்ஞையற்றவர்
करोति	செய்வான். [களாய்

तस्यान्तरिक्षे चरतो रथस्थस्य महायशः । न गतिर्ज्ञायते तस्य सूर्यस्यैवाभ्रसंप्लवे ॥२२॥

महायशः	“ புகழ்மிக்கவனே !	त य	அவனது
तस्य	அவன்	१. तिः	நடவடிக்கைப்போக்கு
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில்	२ असंप्लवे	மேகத்திரளில்
रथस्थस्य	ரத்தத்திலிருந்து	सूर्यस्य इव	சூரியனுடையதுபோன்றவாறே
चरतः	சஞ்சாரிக்கையில்	ज्ञायते न	புலப்படுகிறதில்லை.

राघवस्तु रिपोर्ज्ञात्वा मायावीर्यं दुरात्मनः । लक्ष्मणं कीर्तिसंपन्नमिदं वचनमब्रवीत् ॥२३॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	तु	அப்பொழுது
दुरात्मनः	துஷ்டனாகிய	कीर्तिसंपन्नं	புகழ் நிறைந்தவராகிய
रिपोः	சத்ருவின் (இந்திர ஜித்தின்)	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
मायावीर्यं	மாயாசக்தியை	इदं	பின்வரும் [பார்த்து
ज्ञात्वा	அறிந்து	वचनं	கட்டளையை
		अब्रवीत्	இட்டருளிணர்:

यद्गानरेन्द्रस्य बलं तेन सर्वेण संवृतः । हनुमत्प्रमुखैश्चैव यूथपैः सह लक्ष्मण ॥ २४ ॥

जाम्बवेनर्क्षपतिना सह सैन्येन संवृतः । जहि तं राक्षससुतं मायाबलविशारदम् ॥ २५ ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மண,	संवृतः	சூழப்பட்டவராய்
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனின்	सहसैन्येन	சேனைகளுடன் கூடிய
बलं	சேனை	ऋक्षपतिना	கரடிமன்னனாகிய
यत्	எதுவோ	जाम्बवेन	ஜாம்பவந்தரால்
तेन	அது	संवृतः	கூடவிருக்கப்பெற்றவராய்
सर्वेण च	யாவற்றாலும்	तं	அந்த
हनुमत्प्रमुखैः	ஹனுமாரைத் தலைமை யாகக்கொண்ட	मायाबल विशारदं	மாயாபலத்தில்தேர்ந்த
यूथपैः एव	சேனைத்தலைவர்களாலும்	राक्षससुतं	அரக்கமன்னன் புதல்வனை
सह	கூட	जहि	வென்றுவருவாயாக.

अयं त्वां सचिवैः सार्धं महात्मा रजनीचरः । अभिज्ञस्तस्य देशस्य पृष्ठतोऽनुगमिष्यति ॥

तस्य	“ இந்த	रजनीचरः	அரக்கன் (ஃபீஷணன்)
देशस्य	இடத்தை (நிகும்பிலையை)	सचिवैः	மந்திரிகளுடன்
अभिज्ञः	நன்கறிந்த	सार्धं	கூட
अयं	இந்த	त्वां	உன்னை
महात्मा	புண்பாத்தமாவாகிய	पृष्ठतः	பின்பாக
		अनुगमिष्यति	தொடர்ந்துவருவான்.”

ராதவஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா லக்ஷமண: சவீபீஷண: | ஜயாஹ காமுக்ஷரேஷ்யமஸ்யுதபராக்ரம: || 27 ||

அத்யஸ்யுதபராக்ரம:	{ மீக ஆச்சர்யகரமான பிரதாபம் படைக்கப் பெற்ற	ராதவஸ்ய	ஸ்ரீராமரது
லக்ஷமண:	லக்ஷ்மணர்	வச:	ஆக்களுயை
சவீபீஷண:	வீபீஷணரோடு கூடிய வராய்	ஶ்ருத்வா	சிறமேற்கொண்டு
		காமுக்ஷரே	சிறந்த கோதண்டத் தை
		ஜயாஹ	கைக்கொண்டார்.

சந்நத: கவசீ ஶ்ரீ சசரோ ஹேமசாபஸ்யுத் | ராமபாடாஸுபஸ்யுத ஹ: சௌமீத்ரிரவ்ரவீத் || 28 ||

சௌமீத்ர:	லக்ஷ்மணர்	ஹேமசாபஸ்யுத்	பொன்மயமான
ஹ:	உதலாஹங்கொண்டு		கோதண்டமேந்தி
சந்நத:	ஆயத்தராய்	ராமபாடீ	ஸ்ரீராமரது பாதங்க ளில்
கவசீ	கவசம் தரித்தவராய்	ஸுபஸ்யுத	தண்டனிட்டு
ஶ்ரீ	கத்தியைக்கொண்டவ ராய்	அவ்ரவீத்	பின்வருமாறு புகன் றார்:
சசர:	பாணங்களைக்கொண் டவராய்		

அத மத்காமுக்ஷகோந்ஸுதா: ஶரா நிர்மீத்ய ராவணிஸு | லக்ஷ்மணமபிபதீஷ்யந்தி ஹ்ஸா: ஶுக்ரரிணீமீவ ||

அத	"இப்பொழுது	ஹ்ஸா:	ஹம்சங்கள்
மத்காமுக்ஷகோந்ஸுதா:	எனது கோதண்டத் தின்னீன்று விடப்பட்ட	ஶுக்ரரிணீ	தாமரைப்பொய் கைக்கு
ஶரா:	பாணங்கள்	ஹ	எவ்வாரே அவ்வாரே
ராவணி	இந்திரஜித்தை	லக்ஷ்	இலங்கைக்கு
நிர்மீத்ய	பிளந்துவிட்டு	அபிபதீஷ்யந்தி	செல்லப்போகின்றன.

அதீவ தஸ்ய ரௌதஸ்ய ஶரீரம் மாமகா: ஶரா: | விதமிஷ்யந்தி மித்வா தம் மஹாசாபஸ்யுதா: ||

மஹாசாபஸ்யுதா:	"பெரும் வில்லினி ன்று கிளம்பிய	தம்	அந்த
மாமகா:	எனது	ஶரீரம்	சரீரத்தை
ஶரா:	பாணங்கள்	அத ஶவ	இப்பொழுது
ரௌதஸ்ய	கொடியனான	மித்வா	சுதைத்து
தஸ்ய	அவனுடைய	விதமிஷ்யந்தி	அழித்துவிடப்போ கின்றன."

ஸ ஶவஸ்யுத்வா ஶ்யுதிமான வசனம் ஶ்ராதூரயத: | ஶ ராவணிவதாக்காஶ்ரீ லக்ஷ்மணஸ்வரீதோ யயௌ ||

ஶ்யுதிமான	தேஜஸ்வியாகிய	ஸவ்ய	சொல்லிவிட்டு
ஸ: லக்ஷ்மண:	அந்த லக்ஷ்மணர்	ராவணிவதாக்காஶ்ரீ	இந்திரஜித்தை வதை க்க ஆவல்கொண்ட
ஶ்ராதூ:	தமயனாரது	ஸ:	அவர்
அயத:	சன்னிதியில்	ஸ்வரீத:	வேகமுற்றவராய்
ஶவ்	மேற்கண்ட	யயௌ	முற்பட்டலாரார்.
வசனம்	சொல்லீ		

सोऽभिवाच्य गुरोः पादौ कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । निकुम्भिलामभिययौ चैत्यं रावणपालितम् ॥

ச: ஆவர்
 गुरो: தமையனின்
 पादौ சரணங்களின்
 अभिवाच्य நமஸ்கரித்து
 प्रदक्षिणं च कृत्वा अपि வலம் வந்தும்

रावणपालितं ராவணனால் பாதுகாக்க
 कम्पितम् கப்பட்ட
 निकुम्भिला நிகும்பிலை என்ற
 चैत्यं யாகசாலைக்கு
 अभिययौ புறப்பட்டார்.

विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् । कृतस्वस्वयनो भ्रात्रा लक्ष्मणस्वरितो ययौ ॥

प्रतापवान् பிரதாபசாலியாகிய
 राजपुत्रः சக்கிரவர்த்தித் திருக்
 குமாரரான
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 भ्रात्रा தமையனரால்

कृतस्वस्वयनः ஆகிமொழி கூறப்பட்ட
 डवरायம்
 विभीषणेन விபிஷணரோடு
 सहितः கூட
 त्वरितः வேகமுற்று
 ययौ சென்றார்.

वानराणां सहस्रैस्तु हनुमान् बहुभिवृतः । विभीषणश्च सामात्यस्तदा लक्ष्मणमन्वगात् ॥

वानराणां வானரர்களின்
 बहुभिः பல
 सहस्रैः ஆயிரத்தவர்களால்
 वृतः சூழப்பட்டு
 हनुमान् तु அனுமாரும்
 तदा அப்பொழுது

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 अन्वगात् தொடர்ந்துசென்றார்.
 सामात्यः மந்திரிகளுடன்கூட
 विभीषणः விபிஷணரும்
 च அப்படியே கூடச்
 சென்றார்.

महता हरिसैन्येन सवेगमभिसंवृतः । ऋक्षराजबलं चैव ददर्श पथि विष्टितम् ॥ ३५ ॥

महता பெரும்
 हरिसैन्येन வானரசையத்தால்
 सवेगं மிக வேகமாய்
 अभिसंवृतः தொடரப்பெற்றஆவர்

पथि வழியில்
 विष्टितं தக்கியிருக்கும்
 ऋक्षराजबलं च एव கரடிமன்னனது
 சேனையையும்
 ददर्श கண்ணுற்றார்.

स गत्वा दूरमध्वानं सौमित्रिर्भिन्ननन्दनः । राक्षसेन्द्रबलं दूरादपश्यद्व्यूहमास्थितम् ॥ ३६ ॥

मित्रानन्दनः அன்பரையாதரித்துக்
 सः அந்த [களிப்பிக்கும்
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 दूरं நீண்ட
 अध्वानं மாரக்கத்தை
 गत्वा கடந்து

दूरात् தூரத்தில்
 व्यूहं அணியாய்
 आस्थितं நிற்கும்
 राक्षसेन्द्रबलं அரக்கமன்னன்
 சேனையை
 अपश्यत् பார்த்தார்.

स तं प्राप्य धनुष्पाणिर्मायायोगमरिंदमः । तस्थौ ब्रह्मविधानेन विजेतुं रघुनन्दनः ॥३७॥
विभीषणेन सहितो राजपुत्रः प्रतापवान् । अङ्गदेन च वीरेण तथाऽनिलसुतेन च ॥३८॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்	ब्रह्मविधानेन	பிரம்மவிதிப்படி
अरिंदमः	சத்ருஸம்ஹாரகரும்	विजेतुं	வெற்றிகொள்ள
रघुनन्दनः	ரகுசுலப்பிள்ளையும்	धनुष्पाणिः	வில்லைக் கையிலேந்தி
राजपुत्रः	சக்கிரவர் தந்தித்திருக் குமாரருமாகிய		யவராய்
सः	அவர்	विभीषणेन	விபிஷணரோடும்
मायायोगं	மாயாயோகம்	वीरेण	வீரனாகிய
	கொண்ட	अङ्गदेन च	அங்கதனோடும்
तं	அவனை (இந்திரஜித் தை)	तथा	அவ்வண்ணமே
प्राप्य	கிட்டி	अनिलसुतेन च	மாருதியோடும்
		सहितः	கூடியவராய்
		तस्थौ	ஆயத்தமாய் நின்றார்.

विविधममलशस्त्रभास्वरं तदध्वजगहनं विपुलं महारथैश्च ।

प्रतिभयतममप्रमेयवेगं तिमिरमिव द्विषतां बलं विवेश ॥ ३९ ॥

अमलशस्त्रभास्वरं	மாசற்ற ஆயுதங்களால் பிரகாசிப்பதும்	तिमिरं इव च	இருள் போன்றது மான
ध्वजगहनं	கொடிகளால் நிறைந் ததும்	तत्	அந்த
महारथैः	மகாரதவீரர்களால்	विविधं	பலவகையான
प्रतिभयतमं	மிக்க பயங்கரமாயிருக் கிறதும்	विपुलं	பெரிய
अप्रमेयवेगं	எண்ணற்கரிய சக்தி கொண்டதும்	द्विषतां	அரக்கர்களின்
		बलं	படையை
		विवेश	கிட்டினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे षड्दशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोका. 18682

युद्धकाण्डे आदितः श्लोका. 3907

षडशीतितमः सर्गः—எண்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௬ ॥

इन्द्रजिबुद्धारंभः—இந்திரஜித் யுத்தாரம்பம்.

अथ तस्यामवस्थायां लक्ष्मणं रावणानुजः । परेषामहितं वाक्यमर्थसाधकमब्रवीत् ॥ १ ॥

अथ	அனந்தரம்	अहितं	அழிவை விளக்கக் காட்டுகிறதும்
तस्यां	அந்த		
अवस्थायां	நிலைமையில்		
रावणानुजः	ராவணன் தம்பி (விபிஷணர்)	अर्थसाधकं	{ மேற்கண்ட காரிய சித்தியை விளக்கு வதுமான
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
परेषां	சத்ருக்களுக்கு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு புகன்றார்.

यदेतद्राक्षसानीकं मेवश्यामं विलोचयते । एतदायोऽद्यतां शीघ्रं कपिभिः पादपायुधैः ॥

मेवश्यामं	“மேகத்தைப் போன்று கரிய	एतत्	இது
यत्	எந்த	पादपायुधैः	மரங்களை ஆயுதமாய்க் கொண்ட
एतत्	அந்த	कपिभिः	வானரர்களைக்
राक्षसानीकं	அரக்கசேனை	शीघ्रं	விரைவில் [கொண்டு
विलोचयते	காணப்படுகிறதோ,	आयोऽद्यताम्	போர்ப்புரியப்பட்டும்.

अस्यानीकस्य महतो भेदने यत लक्ष्मण । राक्षसेन्द्रसुतोऽप्यत्र भिन्नो दृश्यो भविष्यति ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணரே !	अत	இதில்
महतः	பெரும்	राक्षसेन्द्रसुतः अपि	*ராவணன் புதல்வனும்
अस्य	இந்த	भिन्नः	வேறாக
अनीकस्य	சேனையை	दृश्यः	தோன்றுபவனும்
भेदने	சதைப்பதில்	भविष्यति	இருப்பான்.
यत	முயற்சிகொள்ளும்.		

स त्वमिन्द्राशनिप्रख्यैः शरैरवकिरन्परान् । अभिद्रवाशु यावद्वै नैतर्कम समाप्यते ॥ ४ ॥

सः	“அந்த	इन्द्राशनिप्रख्यैः	இந்திரானது வஜ்ராயு தத்தை நிகர்த்த
त्वं	நீர்	शरैः	பாணங்களால்
एतत्	இந்த	अवकिरन्	வர்ஷிப்பவராய்
कर्म	கிரியை (ஹோமம்)	परान्	சத்ருக்களை
समाप्यते न यावत्	முடிவதற்குள்	अभिद्रव	தாக்குவீராக.
आशु	விரைந்து [ளாகவே		

जहि वीर दुरात्मानं मायापरमधार्मिकम् । रावणिं क्रूरकर्माणं सर्वलोकभयावहम् ॥ ५ ॥

वीर	“சூரரே !	सर्वलोकभयावहं	{ எல்லா உலகங்களுக் கும் பயத்தை விளை விப்பவனுமான
दुरात्मानं	தியனும்		
मायापरं	மாயா நிபுணனும்	रावणिं	இந்திரஜித்தை
अधार्मिकं	அதர்மிஷ்டனும்	जहि	வெற்றிகொள்வீராக.”
क्रूरकर्माणं	கொடிய செயலுற்ற வனுட.		

विभीषणवचः श्रुत्वा लक्ष्मणः शुभलक्षणः । वर्षं शरवर्षाणि राक्षसेन्द्रसुतं प्रति ॥ ६ ॥

शुभलक्षणः	நற்பிறவிக்குணங்க ளமையப்பெற்ற	श्रुत्वा	கேட்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राक्षसेन्द्रसुतं प्रति	அரக்கமன்னன் புதல் வனைக்குறித்து
विभीषणवचः	விபீஷணரது சொல்லை	शरवर्षाणि	சரமாரிகளை
		वर्षं	பொழிந்தார்.

ऋक्षाः शाखामृगाश्चापि द्रुमाद्रिनखयोधिनः । अभ्यधावन्त सहितास्तादनीकमवस्थितम् ॥

द्रुमाद्रिनख- योधिनः	} மரங்கள் மலைகள் நகங் கள் இவைகளைக் கொண்டு போர்ப்புரி	सहिताः	ஒன்றுசேர்ந்து
ऋक्षाः च		कराडिकरुन्तम् [युम्	अवस्थितं
शाखामृगाः अपि	वाणरारकरुन्तम्	तत्	அந்த
		अनीकं	சேனைபை
		अभ्यधावन्त	எதிர்த்தார்கள்.

राक्षसाश्च शितैर्बाणैरसिभिः शक्तितोमरैः । उद्यतैः समवर्तन्त कपिसैन्यजिघांसवः ॥ ८ ॥

राक्षसाः च	அரக்கர்களும்	असिभिः	கத்திகளோடும்
कपिसैन्य- जिघांसवः	} வானரசேனையைக் கொல்ல ஆவல்கொ ண்டவர்களாய்	शक्तितोमरैः	வேல்களோடும் தோ
उद्यतैः		உயர்த்திய	शितैः
		बाणैः	பாணங்களோடும்
		समवर्तन्त	எதிர்த்தார்கள்.

स संप्रहारस्तुमुलः सञ्जज्ञे कपिरक्षसाम् । शब्देन महता लङ्कां नादयन्वै समन्ततः ॥ ९ ॥

कपिरक्षसां	வானர இராக்கதர் களின்	लङ्कां	இலங்கையை
सः	அந்த	समन्ततः वै	எங்குமே
संप्रहारः	யுத்தமானது	नादयन्	எதிரொலிக்கச் செய்துகொண்டு
महता	பெரும்	तुमुलः	மிகக்கலவரமாய்
शब्देन	ஒலியால்	सञ्जज्ञे	நிகழ்ந்தது.

शस्त्रैश्च बहुधाकारैः शितैर्बाणैश्च पादपैः । उद्यतैर्गिरिशृङ्गैश्च घोरैरैकाशमावृतम् ॥ १० ॥

बहुधाकारैः	பலவருக்களுடைய	पादपैः	மரங்களாலும்
शस्त्रैः च	ஆயுதங்களாலும்	घोरैः	பயங்கரமான
शितैः	கூரிய	गिरिशृङ्गैः च	மலைச்சிகரங்களாலும்
बाणैः च	பாணங்களாலும்	आकाशं	ஆகாயமானது
उद्यतैः	எறியப்பட்ட	आवृतम्	மறைக்கப்பட்டது.

ते राक्षसा वानरेषु विकृताननबाहवः । निवेशयन्तः शस्त्राणि चक्रुस्ते सुमहद्वयम् ॥ ११ ॥

ते	அந்த	शस्त्राणि	ஆயுதங்களை
विकृतानन- बाहवः	} பயங்கரமான முகங்க ளும் கைகளும் கொ ண்டவர்களான	निवेशयन्तः	பாய்ச்சுகின்றவர்
राक्षसाः		அரக்கர்கள்	ते
वानरेषु	வானரர்களில்	सुमहत्	பெரும்
		भयं	ஆபத்தை
		चक्रुः	விளைவித்தனர்.

तथैव सकलैर्वृक्षैर्गिरिशृङ्गैश्च वानराः । अभिजघ्नुर्निजघ्नुश्च समरे राक्षसर्षभान् ॥ १२ ॥

तथा	அவ்வண்ணமே	वृक्षैः	மரங்களாலும்
वानराः एव	வானரர்களும்	गिरिशृङ्गैः च	மலைச்சிகரங்களாலும்
समरे	போரில்	अभिजघ्नुः	தாக்கினார்கள்.
राक्षसर्षभान्	இராசுநீஸாத்தமர்	निजघ्नुः च	கொன்றும் வீழ்த்தினார்கள்.
सकलैः	பல [களை		

ऋक्षवानरमुख्यैश्च महाकायैर्महाबलैः । रक्षसां वध्यमानानां महद्भयपजायत ॥ १३ ॥

महाकायैः	பேருடலுற்றவர்	वध्यमानानां	வதைக்கப்படும்
	கனும்	रक्षसां च	அரக்கர்களுக்கும்
महाबलैः	மகாபலசாலிகளுமான	महत्	பெரும்
ऋक्षवान (मुख्यैः)	காடிவானரத்தலைவர்	भयं	ஆபத்து
	களால்	अजायत	ஏற்பட்டது.

स्वमनीकं विषण्णं तु श्रुत्वा शत्रुभिरर्दितम् । उदतिष्ठत दुर्धर्षस्तत्कर्मण्यननुष्ठिते ॥ १४ ॥

दुर्धर्षः	{ எவரும் வெல்ல முடியாத அவன் (இந்திரஜித்து)	विषण्णं	கலக்கமுற்றதாய்
स्व	அவனது	श्रुत्वा	கேட்டு
अनीकं	சேனையை	तत्कर्मणि	அந்தக் கிரியை (ஹோமம்)
शत्रुभिः	சத்ருக்களால்	अननुष्ठिते तु	முடிக்கப்படாத வளவிலேயே
अर्दितं	தாக்கப்பட்டு	उदतिष्ठत	எழுந்து விட்டான்.

वृक्षान्धकारान्निर्गत्य जातक्रोधः स रावणिः । आरुरोह रथं सज्जं पूर्वयुक्तं स राक्षसः ॥

सः	அந்த	सः	அவன்
राक्षसः	அரக்கனாகிய	पूर्वयुक्तं	முன்னமேயே பூட்டப்பட்ட
रावणिः	இந்திரஜித்து	सज्जं	தயாராயிருந்த
जातक्रोधः	கோபம் மூண்டவனாய்	रथं	ரதத்தில்
वृक्षान्धकारात्	மரத்திரளினின்றும்	आरुरोह	ஏறினான்.
निर्गत्य	வெளிவந்து		

स भीमकर्मुकधरः कृष्णाञ्जनचयोपमः । रक्तास्यनयनः क्रुद्धो बभौ मृत्युरिवान्तकः ॥

कृष्णाञ्जनचयोपमः	கரியமைமலையை நிகர்த்தவனும்	भीमकर्मुकधरः	பயங்கரமான வில்லைக் கைக்கொண்டவனாய்
रक्तास्यनयनः	சிவந்த வாயும் கண் களுமுற்றவனுமான	अन्तकः	நாசத்தைவிளைவிக்கும்
सः	அவன்	मृत्युः	எமன்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	इव	போன்றவாறே
		बभौ	விளங்கினான்.

दृष्ट्वैव तु रथस्थं तं पर्यवर्तत तद्वल्म । रक्षसां भीमवेगानां लक्ष्मणेन युयुत्सताम् ॥ १७ ॥

तु	அப்பொழுது
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணருடன்
युयुत्सतां	போரிட ஆவல்கொண்டவர்களும்
भीमवेगानां	பயங்கரமான சக்தி கொண்டவர்களுமான

रक्षसां	அரக்கர்களின்
तत् वलं	அந்த சேனையானது
रथस्थं	தேரிலிருக்கின்ற
तं	அவனை (இந்திரஜித்)
दृष्ट्वा एव	பார்த்ததுமே [தை]
पर्यवर्तत	சுழந்துநின்றது.

तस्मिन्काले तु हनुमान्द्यम्य सुदुरासदम् । धरणीधरसङ्काशो महावृक्षमरिदमः ॥ १८ ॥
स राक्षसानां तत्सैन्यं कालाग्निरिव निर्दहन । चकार बहुभिर्दृक्षैर्निःसंज्ञं युधि वानरः ॥

धरणीधरसङ्काशः	மலைக்கொப்பானவரும்
अरिदमः	சத்ருஸம்ஹாரகரும்
वानरः	வானரருமாகிய
सः	அந்த
हनुमान् तु	அனுமாரும்
तस्मिन्	அந்த
काले	சமயத்தில்
सुदुरासदं	தகையமுடியாத
महावृक्षं	பெரும் மரமொன்றை
उद्यम्य	உயர் த்திக்கொண்டு

राक्षसानां	அரக்கர்களின்
तत्	அந்த
सैन्यं	சேனையை
कालाग्निः	பிரளயகாலாக்கனி
इव	போன்றவாறு
निर्दहन	நாசப்படுத்துபவராய்
युधि	போரில்
बहुभिः	பல
वृक्षैः	மரங்களாலும்
निःसंज्ञं	பிரக்ஞையற்றதாய்
चकार	செய்தார்.

विध्वंसयन्तं तरसा दृष्ट्वैव पवनात्मजम् । राक्षसानां सहस्राणि हनुमन्तवाकिरन् ॥ २० ॥

राक्षसानां	அரக்கர்களின்
सहस्राणि	பலர்கள்
पवनात्मजं	வாயுகுமாரராகிய
हनुमन्तं	அனுமாரை

तरसा	பலங்கொண்டு
विध्वंसयन्तं	நாசம் செய்கிறவராய்
दृष्ट्वा एव	பார்த்தவுடனே
अवाकिरन्	தாக்கினார்கள்.

शितशूलधराः शूलैरसिभिश्चासिपाणयः । शक्तिभिः शक्तिहस्ताश्च पट्टिशैः पट्टिशायुधाः ॥

परिवैश्व गदाभिश्च चक्रैश्च शुभदर्शनैः । शतशश्च शतघ्नीभिरायसैरपि मुद्गरैः ॥ २२ ॥

घोरैः परश्वैश्चैव भिन्दिपालैश्च राक्षसाः । मुष्टिभिर्वज्रकल्पैश्च तलैरशनिसन्निभैः ॥

अभिजघ्नुः समासाद्य समन्तात्पर्वतोपमम् ॥ २३ ॥

शितशूलधराः	சூரிய சூலாயுதங் கொண்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
शूलैः	சூலங்களாலும்
असिपाणयः	சத்தியைக் கையிலேந் தியவர்கள்

असिभिः च	சத்திகளாலும்
शक्तिहस्ताः	வேலைக் கைக்கொண்டவர்கள்
शक्तिभिः च	வேல்களாலும்
पट्टिशायुधाः	பட்டிசாயுதங்களைத் தரித்தவர்கள்

पट्टिशैः	பட்டிசுக்களா லும்
परिवैः च	உழலைத்தடிக்களா லும்
गदाभिः च	கதைக்களா லும்
शुभदशनैः	அழகிய
चक्रैः च	சக்கிராயுதங்களா லும்.
शतशः	நூற்றுக்கணக்கான
शतश्रीभिः च	சதக்னி ஆயுதங்களா
आयसैः	இரும்பாலான [லும்
सुदरैः अपि	முக்கிராயுதங்களா
घोरैः	பயங்கரமான [லும்
परश्वैः एव	கோடாரிகளா லும்

वेषामपि च संक्रुद्धश्चकार कदनं महत्

संक्रुद्धः च	சினம்மேலிட்ட அவ ரும் (ஹனுமாரும்)
--------------	-------------------------------------

तेषां अपि अवक्रान्तेषु

स ददर्श कपिश्रेष्ठमचलोपममिन्द्रजित् ।

सः	அந்த
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
कपिश्रेष्ठं	வானரோத்தமரும்
अचलोपमं	மலையை நிகர்த்தவரும்

स सारथिमुवाचेदं याहि यत्रैष वानरः । क्षयमेष हि नः कुर्याद्राक्षसानामुपेक्षितः ॥२६॥

सः	அவன்
सारथिं	சாரதியைப்பார்த்து
इदं	பின்வருமாறு
उवाच	சொன்னான் :
एषः	“இந்த
वानरः	வானரன் (ஹனு மான்)
यत्	எங்கோ அங்கு

इत्युक्तः सारथिस्तेन ययौ यत्र स मारुतिः ।

तेन	அவனால்
इति	மேற்கண்டவாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்ட
सारथिः	தேர்ப்பாகன்
परमदुर्धर्षं	எவராலும் தகைக்க
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்தை [அரிய

सिन्दिपालैः च	19ந்திபாலாயுதங்களா லும்
वज्रकरैः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
सुष्टिभिः च	முட்டிக்களா லும்
अशनिशस्त्रिभैः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
तलैः च	உள்ளங்கைகளா லும்
पर्वतोपमं	பர்வத்தத்திற்குச் சமா னரான அவரை
समासाद्य	கிட்டி
समन्तात्	நாற்புறமும்
अभिजन्तुः	தாக்கினார்கள்.

॥ २४ ॥

महत्	பெரும்
कदनं	நாசத்தை
चकार	விளைவித்தார்.

सूदयन्तममित्तघ्नमित्रान्पवनानामजम् ॥ २५ ॥

अमित्रघ्नं	சத்ருசம்ஹாரகரு
पवनात्मजं	மாருதியை [மான
अमित्तान्	சத்ருக்களை
सूदयन्तं	அழிப்பவராய்
ददर्शं	கவனித்தான்.

याहि यत्रैष वानरः । क्षयमेष हि नः कुर्याद्राक्षसानामुपेक्षितः ॥२६॥

याहि	செல்லு.
एषः	இவன்
उपेक्षितः हि	அலக்ஷ்யமாய் விடப் படுவானாகில்
नः	நமது
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
क्षयं	நாசத்தை
कुर्यात्	செய்வான்.

वहन्परमदुर्धर्षं स्थितमिन्द्रजितं रथे ॥२७॥

रथे	ரதத்தில்
स्थितं	வீற்றிருப்பவனாய்
वहन्	இட்டுக்கொண்டு
सः मारुतिः	அந்த ஆஞ்சனையர்
यत्	எங்கோ அங்கு
ययौ	சென்றான்.

अभ्युपेत्य शरान्खड्गान्पट्टिशान्शिपरश्वधान् । अभ्यवर्षत दुर्षषः कपिमूर्ध्नि स राक्षसः ॥

ச:	அந்த	शरान्	பாணங்களையும்
दुर्षषः	தகைக்கவரிய	खड्गान्	கத்திகளையும்
राक्षसः	அரக்கன்	पट्टिशान्- परश्वधान् }	பட்டாக்கத்திகளையும் வாள்களையும் கோ
अभ्युपेत्य	அருகிற்சிட்டி		டரிகளையும்
कपिमूर्ध्नि	வானாரது சிரஸில்	अभ्यवर्षत	வாஷித்தான்.

तानि शस्त्राणि घोराणि प्रतिगृह्य स माहति; । रोषेण महताऽऽविष्टो वाक्यं चेदमुवाच ह ॥

ச:	அந்த	महता	பெரும்
माहति:	ஆஞ்சனையர்	रोषेण	கோபத்தால்
तानि	அந்த	आविष्टः	மேலிட்டவராகி
घोराणि	பயங்கரமான	वाक्यं	ஒரு சொல்லையும்
शस्त्राणि च	ஆயுதங்களையும்	इदं	பின்வருமாறு
प्रतिगृह्य	தாங்கிக்கொண்டு	उवाच ह	மொழிந்தார்:

युध्यस्व यदि शूरोऽसि रावणात्मज दुर्मते ॥ ३० ॥

दुर्मते	“அற்புத்தகொண்ட	शूरः	சூரனும்
रावणात्मज	ராவணன் புதல்வனே!	असि यदि	இருக்கிறாய் எனில்
		युध्यस्व	போரிடுவாய்.

वायुपुत्रं समासाद्य जीवन्न प्रतियास्यसि ॥ ३१ ॥

वायुपुत्रं	“வாயுபுதல்வனை	जीवन्	உயிரோடிருப்பவனும்
समासाद्य	கிட்டி	प्रतियास्यसि न	நீ திரும்பிச்செல்ல மாட்டாய்.

बाहुभ्यां प्रतियुध्यस्व यदि मे द्रुन्द्रमाहवे । वेगं सहस्र दुर्बुद्धे ततस्त्वं रक्षसां वरः ॥ ३२ ॥

आहवे	“போரில்	वेगं	சக்தியை
द्रुन्द्रं	தவந்த்வயுத்தம்	सहस्र	சகித்துக்கொள்.
यदि	வேண்டுமெனில்	ततः	அதன்மேல்
बाहुभ्यां	இரு கைகளாலும்	त्वं	நீ
प्रतियुध्यस्व	போரிடுவாய்.	रक्षसां	அரக்கர்களில்
दुर्बुद्धे	துன்மதியனே!	वरः	மேம்பட்டவன்
मे	எனது		ஆவாய்.”

हनुमन्तं जिघांसन्तं समुद्यतशरासनम् । रावणात्मजमाचष्टे लक्ष्मणाय विभीषणः ॥ ३३ ॥

विभीषणः	விபீஷனர்	रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வனைப்
हनुमन्तं	அனுமாரை	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணரிடம் [பற்றி
जिघांसन्तं	கொல்லவிரும்பி	आचष्टे	பின்வருமாறு
समुद्यतशरासनं	வில்லைக்கொண்ட		புகன்றார்:

यः स वासवनिर्जेता रावणस्यात्मसंभवः । स एष रथमास्थाय हनुमन्तं जिघांसति ॥

यः “எந்த
 सः அந்த
 रावणस्य ராவணனது
 आःमसंभवः புதல்வன்
 वासवनिर्जेता இந்திரனையும் வெற்றி
 கொண்டவனோ

सः அந்த
 एषः இவன்
 रथं ரதத்தில்
 आस्थाय இருந்துகொண்டு
 हनुमन्तं அனுபாரை
 जिघांसति கொல்லவிரும்புகிறான்.

तमप्रतिमसंस्थानैः शरैः शत्रुविदारणैः । जीवितान्तकरैर्घोरैः सौमित्रे रावणिं जहि ॥३५॥

सौमित्रे “லக்சுமணரே!
 तं அந்த
 रावणिं இந்திரஜித்தை
 अप्रतिमसंस्थानैः ஒப்பற்ற உறுதிகொ
 ண்டவைகளும்
 शत्रुविदारणैः சுந்ருக்களைப்பிளந்து

जीवितान्तरैः உயிரைப் போக்க
 வல்லவைகளும்
 घोरैः பயங்கரமானவை
 களுமான
 शरैः பாணங்களால்
 जहि வெற்றிகொள்வீராகா.

इत्येवमुक्तस्तु तदा महात्मा विभीषणेनारिविभीषणेन ।

ददर्श तं पर्वतसन्निकाशं रणे स्थितं भीमबलं नदन्तम् ॥ ३६ ॥

तदा அப்பொழுது
 अशिविभीषणेन சுந்ருக்களைத் திகிலுற
 ச்செய்யும்
 विभीषणेन விபிஷணரால்
 इति एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तः சொல்லப்பெற்ற
 महात्मा மகாத்மாவாகிய அவர்
 तु அப்பொழுது

रणे போரில்
 स्थितं எதிர்த்துநிற்பவனும்
 पर्वतसन्निकाशं மலையைநிகர்த்தவனும்
 भीमबलं பயங்கரமான பலம்
 नदन्तं படைத்தவனும்
 तं கர்ஜிக்கின்றவனுமான
 इदं அவனை
 कண்ணुत्तरां கண்ணுற்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18718

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4043

सप्तशीतितमः सर्गः—எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ८७ ॥

इन्द्रजिद्विभीषणसंवादः—இந்திரஜித்விபிஷண ஸம்வாதம்.

एवमुक्त्वा तु सौमित्रिं जातहर्षो विभीषणः । धनुष्याग्निमादाय त्वरमाणो जगाम ह ॥

विभीषणः விபிஷணர்
 जातहर्षः உதஸா ஹற்கொண்டு
 सौमित्रिं லக்சுமணரைப்
 பார்த்து
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லுகூட்டு

तु அப்பொழுது
 त्वरमाणः துரிதப்பட்டவராய்
 धनुष्याग्निं கோதண்டபாணி
 யான அவரை
 आदाय இட்டுக்கொண்டு
 जगाम ह சென்றார்.

अविदूरं ततो गत्वा प्रविश्य च महद्द्वनम् । दर्शयामास तत्कर्म लक्ष्मणाय विभीषणः ॥२॥

ततः	அங்கிருந்து	तत्कर्म च	அவனது காரியங்கள்
अविदूरं	சிறிதுதூரம்		முழுமையும்
गत्वा	சென்று	विभीषणः	விபீஷணர்
महत् वनं	பெரிய காட்டிற்குள்	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு
प्रविश्य	புகுந்து	दर्शयामास	காட்டினார்.

नीलजीमूतसङ्काशं न्यग्रोधं भीमदर्शनम् । तेजस्वी रावणभ्राता लक्ष्मणाय न्यवेदयत् ॥

तेजस्वी	தேஜஸ்வியாகும்	भीमदर्शनं	பயங்கரத்தோற்றம்
रावणभ्राता	ராவணன் தம்பி (விபீஷணர்)		முடையதுமான
लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு	न्यग्रोधं	ஆலமரமொன்றை
नीलजीमूतसङ्काशं	கரிய மேகத்தை நிகர்த்ததும்	न्यवेदयत्	காட்டிப் பின்வரு மாறு தெரிவித்தார்:

इहोपहारं भूतानां बलवान्रावणात्मजः । उपहृत्य ततः पश्चात्सङ्ग्राममभिवर्तते ॥ ४ ॥

बलवान्	“ பலசாலியாகும்	उपहारं	பலியை
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன் (இந்திரஜித்து)	उपहृत्य	கொடுத்து
इह	இவ்விடத்தில்	ततः पश्चात्	அதன்மேல்
भूतानां	பிரானிகளுக்கு	संग्रामं	போரை
		अभिवर्तते	ஆரம்பிக்கின்றான்.

अदृश्यः सर्वभूतानां ततो भवति राक्षसः । निहन्ति समरे शत्रून्बध्नाति च शरोत्तमैः ॥

ततः	“ அனந்தரம்	समरे	போரில்
राक्षसः	அரக்கன். (இந்திர ஜித்து)	शत्रून्	சத்ருக்களை
सर्वभूतानां	எல்லா பிரானிகளுக்கும்	शरोत्तमैः	சிறந்த பாணங்களால்
अदृश्यः	கட்புலனாகாதவனாய்	बध्नाति	எய்கின்றான்.
भवति	ஆகின்றான்.	निहन्ति च	கொல்லவும் கொல்லு கின்றான்.

तमप्रविष्टन्यग्रोधं बलिनं रावणात्मजम् । विध्वंसय शरैस्तीक्ष्णैः सरथं साश्वसारथिम् ॥

तं	“ அந்த	शरैः	பாணங்களால்
बलिनं	பலசாலியாகிய	सरथं	ரதத்தோடுகூடவும்
रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வனை	साश्वसारथिं	குதிரைகளோடும் ஸா ரதிகளோடுகூடவும்
अप्रविष्टन्यग्रोधं	ஆலமரத்தடிக்குச்		வதைப்பிராகர்”.
तीक्ष्णैः	கூரிய [செல்லாதவனாக	विध्वंसय	

तथेत्युक्त्वा महातेजाः सौमित्रिर्मित्रनन्दनः । बभूवावस्थितस्तत्र चित्रं विस्फारयन्धनुः ॥

महातेजाः मஹாதேஜஸ்வியும்
मित्रनन्दनः அன்பரை ஆதரித்துக்
களிப்பிப்பவருமான
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்,
तथा அவ்வண்ணமே
इति செய்கின்றேன் என்று

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
तत्र அங்கு
चित्रं धनुः அழகிய வில்லை
विस्फारयन् நாடுவெலிசெய்கின்
अवस्थितः ஆயத்தராக [றவராய்
बभूव இருந்தார்.

स रथेनाश्रिवर्णेन बलवान्रावणात्मजः । इन्द्रजित्कवची धन्वी सध्वजः प्रत्यदृश्यत ॥८॥

बलवान् பலவானும்
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வனு
மாகிய

धन्वी வில்லெந்தியவராய்
सध्वजः துவஜம் கொண்ட
வனாய்

सः அந்த
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
कवची கவசம் பூண்டவனாய்

अश्रिवर्णेन அகனி ஒளிகொண்ட
रथे ரதத்துடன்
प्रत्यदृश्यत எதிரில் தோன்றினான்.

तमुवाच महातेजाः पौलस्त्यमपराजितम् । समाह्वये त्वां समरे सम्यग्युद्धं प्रयच्छ मे ॥९॥

महातेजाः மஹாதேஜிஸ்வியா
கும் லக்ஷ்மணர்
अपराजितं இதுவரையில் தோல்
வியுறுதவனான
पौलस्त्यं புலஸ்தியவம்சத்
தவனான
तं அவனைப் பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு
புகன்றார்:

समरे “பேரரில்
त्वां உன்னை
समाह्वये அழை கூவுகின்றேன்.
मे எனக்கு
सम्यक् சிறந்த
युद्धं போரை
प्रयच्छ தருவாயாக.”

एवमुक्तो महातेजा मनस्वी रावणात्मजः । अब्रवीत्परुषं वाक्यं तत्र दृष्ट्वा विभीषणम् ॥

एवं மேற்கண்டவண்ணம்
उक्तः சொல்லப்பட்டவனும்
महातेजाः மகாபராக்கிரம
சாஸியும்
मनस्वी மிக பிடிவாதம்
கொண்டவனுமான
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வன்

तत्र அங்கு
विभीषणं விபிஷணரை
दृष्ट्वा பார்த்து
परुषं கடுமையான
वाक्यं சொல்லொன்றை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
சொன்னான்:

इह त्वं जातसंवृद्धः साक्षाद्भ्राता पितुर्मम । कथं द्रुह्यसि पुत्रस्य पितृव्यो मम राक्षस ॥

इह “ஐ
इह இங்கு (லங்கையில்)
जातसंवृद्धः பிறந்துவளர்ந்தவன்.
मम எனது
पितुः தந்தையின்
साक्षाद् भ्राता ஸாக்ஷாத் தம்பி.

राक्षस அரக்க!
पितृव्यः சிறிய தந்தையாகிய ஐ
पुत्रस्य மம புதரானாகிய எனக்கு
कथं எங்ஙனம்
द्रुह्यसि தரோகம் புரியலுந்
றாய்?

न ज्ञातिस्त्वं न सौहार्दं न जातिस्तव दुर्मते । धर्मदूषण	“தர்மத்தைக் கெடுத் தவனே !	प्रमाणं न च सौदर्यं न धर्मो धर्मदूषण ॥	न जातिः न धर्मः न सौदर्यं च	கிடையா து. இனமுறை கிடையா து. தர்மம் கிடையா து. சகோதரப்பான்மை யும்கூட
दुर्मते तव ज्ञातिस्त्वं न सौहार्दं	துன்மதியாய் ! உனக்கு உரிய உறவு கிடையா து. நல்லெண்ணம்		प्रमाणं न	நம்பிக்கையற்றது.

शोच्यस्त्वमसि दुर्बुद्धे निन्दनीयश्च साधुभिः । दुर्बुद्धे यः त्वं स्वजनं उत्सृज्य परभृत्यत्वं	“மதிக்கெட்டவனே ! எந்த நீ தன் இனத்தோரை விட்டு, சத்ருவிற்குக்குற்றேவ ல்புரியும் தன்மையை	यस्त्वं स्वजनमुत्सृज्य परभृत्यत्वमागतः ॥ आगतः त्वं शोच्यः साधुभिः निन्दनीयः च अधि	கொண்டனையோ அந்த நீ அனுதாபப்படத் தக்கவனாயும் சான்றோர்களால் பழிக்கத்தக்கவனாயும் ஆகின்றன.
---	---	---	---

नैतच्छिथिलया बुद्ध्या त्वं वेत्सि महदन्तरम् । स्वजनसंवासः क च नीचपराश्रयः क च एतत्	“தன்னினத்தவரோ எங்கு ? [டிருத்தல் அற்ப மாற்றானிடமடி மைபூண்டிருத்தல் எங்கு ? இந்த	क च स्वजनसंवासः क च नीचपराश्रयः ॥ महत् अन्तरं त्वं शिथिलया बुद्ध्या वेत्सि न	பெரும் வித்தியாசத்தை நீ தடுமாறிய புத்தியால் அறிந்தலை.
---	--	--	--

गुणवान्वा परजनः स्वजनो निर्गुणोऽपि वा । परजनः गुणवान् वा स्वजनः निर्गुणः वा निर्गुणः स्वजनः अपि	“சத்ருஇனம் நற்குணம் பெற்றதா தன்னினம் [யினும் நற்குணமற்றதாயி குணமற்ற [னும் தன்னினமே	निर्गुणः स्वजनः श्रेयान्यः परः पर एव सः ॥ श्रेयान् यः परः सः परः एव	சிறந்தது. எது பிறரதோ அது பிறரதே (சிறப்பற்ற தே.)
---	---	--	--

यः स्वपक्षं परित्यज्य परपक्षं निषेवते । यः स्वपक्षं परित्यज्य परपक्षं निषेवते सः	“எவனொருவன் தன்னினத்தவரை விட்டுவிட்டு சத்ருவினைத்தை ஆசாயிக்கிறானே அவன்	यः स्वपक्षे क्षयं प्राप्ते पश्चात्तैरेव हन्यते ॥ १६ ॥ स्वपक्षे क्षयं प्राप्ते पश्चात् तैः एव हन्यते	தன்னினத்தவர் அழிந்தவளவில் பின்னர் { அவர்களாலேயே (சத்ருவினைத்தோ ராலேயே) வதைக்கப்படுகிறான்.
--	--	--	---

तस्माच्छृणुष्व दुर्बुद्धे राक्षसानां कुलाधम । त्वां गृह्य बन्धुरूपेण रामो बुद्धिमतां वरः ॥

ज्ञात्वोपायं त्वया पूर्वं जेतुमस्मान्स राघवः ॥ १७ ॥

जित्वाऽस्मान्युधि शक्तश्चेत्पश्चात्त्वां च वधिष्यति ॥ १८ ॥

दुर्बुद्धे	“ துண்மதியே !
राक्षसानां	அரக்கரது
कुलाधम	குலப்பதரே !
तस्मात्	ஆகையால்
शृणुष्व	பின்வருவதற்குச் செவிகொடு.
बुद्धिमतां	அறிவாளிகளுள்
वरः	சிறந்த
राघवः	ராகுலத்தவனாகிய
सः	அந்த
रामः	ராமன்
अस्मान्	நம்மை
जेतुं	ஜெயிக்க

त्वां	உன்னை
बन्धुरूपेण	பந்துபோன்றவனாய்
पूर्वं	முதலில்
गृह्य	கொண்டு
त्वया	உன்னைக்கொண்டு
उपायं	உபாயத்தை
ज्ञाःवा	அறிந்துகொண்டு
युधि	போரில்
शक्तः चेत्	திறமையிருப்பின்,
अस्मान् जित्वा	எம்மை ஜெயித்து
पश्चात्	பின்னர்
त्वां च	உன்னையும்
वधिष्यति	கொல்வான்.

शत्रुस्त्वमसि रामस्य रावणस्यानुजोऽसि यत् ॥ १९ ॥

त्वं	“ நீ
रावणस्य	ராவணன் து
अनुजः	தம்பியாய்
असि	இருக்கின்றாய்

यत्	என்ற காரணத்தால்
रामस्य	ராமனுக்கு
शत्रुः	சத்ருவாய்
असि	ஆகின்றனை.

निरनुक्रोशता चेयं यादृशी ते निशाचर । स्वजनेन त्वया श्वयं परुषं रावणानुज ॥२०॥

निशाचर	“ அரக்க !
रावणानुज	ராவணன் தம்பி !
ते	உனது
इयं	இந்த
निरनुक्रोशता	கண்ணெஞ்ச

यादृशी	எப்படிப்பட்டதோ
	அப்படிப்பட்ட
परुषं	கொடுமையானது
स्वजनेन	தன்னினத்தவனான
त्वया च	உன்னொருவனாலேயே
श्वयम्	சாத்தியமாகும்.”

इत्युक्तो भ्रातृपुत्रेण प्रत्युवाच विभीषणः ॥ २१ ॥

भ्रातृपुत्रेण	தம்பயன் புதல்வனால்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்
उक्तः	அறையப்பெற்ற

विभीषणः	விபிஷணன்
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலு
	ரைத்தான் :

अजानन्निव मच्छीलं किं राक्षस विकृत्यसे । राक्षसेन्द्रसुतासाधो पारुष्यं त्यज गौरवात् ॥

असाधो	“ தீயனாகிய	गौरवात्	தானே பெரியவனென்
राक्षसेन्द्रसुत	அரக்கமன்னன்		ற அரக்கதையால்
राक्षस	அரக்க! [மகனான	किं	யாது
मच्छीलं	எனதொழுக்கத்தை	विकृत्यसे	நீ பிதற்றுகின்றனை ?
इव	சிறிதும்	पारुष्यं	மூர்க்கத்தன்மையை
अजानन्	அறியாதவனாய்	त्यज	விட்டொழி.

कुले यद्यप्यहं जातो रक्षसां क्रूरकर्मणाम् । गुणोऽयं प्रथमो नृणां तन्मे शीलमराक्षसम् ॥

अहं	“ நான்	शीलं	ஒழுக்கமானது,
क्रूरकर्मणां	கொடுஞ்செயல் கொ	अराक्षसं	இராக்கூஸத்தன்மை
रक्षसां	அரக்கர்களின் [ண்ட		யற்றது.
कुले	வம்சத்தில்	नृणां	மானிடர்களின்
जातः अपि यदि	பிறவிகொண்டேனா	गुणः	குணமாகிய
मे	எனது [யினும்	अयं	இது
तत्	அந்த	प्रथमः	சிறந்தது.

न रमे दारुणेनाहं न चाधर्मेण वै रमे । भ्रात्रा विषमशीलेन कथं भ्राता निरस्यते ॥२४॥

अहं	“ நான்	विषमशीलेन	முறை தவறிய ஒழுக்கம் கொண்ட
दारुणेन	கொடுஞ்செயலால்	भ्रात्रा	தமயனரால்
रमे न	சந்தோஷமுறேன்.	भ्राता	தம்பி (விபிஷணர்)
अधर्मेण वै	அதர்மச்செயலாலும்	कथं	எதற்காக
रमे न	சந்தோஷமுறேன்.	निरस्यते	தூத்தப்பட்டான் ?
च	மேலும்		

धर्मात्प्रच्युतशीलं हि पुरुषं पापनिश्चयम् । त्यक्त्वा सुखमवाप्नोति हस्तादाशीविषं यथा ॥

धर्मात्	“ நெறியினின்று	हस्तात्	கையினின்று
प्रच्युतशीलं	ஒழுக்கங்குன்றியவனும்	आशीविषं	ஓர் சர்ப்பத்தை
पापनिश्चयं	தீயநினைவு படைத்தவனுமான	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
पुरुषं	ஓர் புருஷனை	त्यक्त्वा	துறந்து [வண்ணமே
		सुखं हि	நன்மையையே
		अवाप्नोति	ஒருவன் பெறுகிறான்.

हिंसापरस्वहरणे परदारामिमर्शनम् । त्याज्यमाहुर्दुराचारं वैश्व प्रज्वलितं यथा ॥ २६ ॥

हिंसापरस्वहरणे	“ தீங்கிடுதல், பிறர் பொருளை அபஹரித்தல்	वैश्व	வீட்டை
परदारामिमर्शनं	பிறர் மனைவியை விரும்புதல் ஆகிய	यथा	போன்றவாறாய்
दुराचारं	தீயவொழுக்கத்தை	त्याज्यं	விலக்கத்தக்கதாய்
प्रज्वलितं	தீப்பற்றிய	आहुः	பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

परस्त्रानां च हरणं परदारामिभर्शनम् । सुहृदामतिशङ्का च त्रयो दोषाः क्षयावहाः ॥२७॥

परस्त्रानां	“பிறர் பொருள்களை	அதிசங்கா	மிகச்சம்சயமும்
हरणं	கொள்ளையிடுதலும்	வய:	முன்று [ஆகிய
परदारामिभर्शनं	பிறர் மனைவிகளை	दोषा: च	தோஷங்களும்
	விழைதலும்	क्षयावहा:	நசுத்ததை விளைவிப்
सुहृदां	உரித்தானவர்களிடம்		பன.

महर्षीणां वयो घोरः सर्वदेवैश्च विग्रहः । अभिमानश्च कोपश्च वैरित्वं प्रतिकूलता ॥ २८ ॥
एते दोषा मम भ्रातृजीवितैश्वर्यनाशनाः । गुणान्प्रच्छादयामासुः पश्तानिव तोयदाः ॥

महर्षीणां	“மா முனிவர்களின்	मम	என்
घोरः	கொடும்	भ्रातुः	தமயனது
वयः	கொலைபும்	दोषाः	தோஷங்கள்
सर्वदेवैः	தேவர்கள் யாவருட	जीवितैश्वर्य-	உயிரையும் ஸம்பத்
	னும்	नाशनाः	தையும் அழிக்க
निग्रहः च	கலகமும்		வல்லவைகள்;
अभिमानः च	அகங்காரமும்	तोयदाः	மேகங்கள்
कोपः च	கினமும்	पर्वतान्	மலைகளை
वैरित्वं	விரோதமும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
प्रतिकूलता	முறைதவறியிருத்த		வண்ணமே
	லும் ஆகிய	गुणान्	குணங்களை
एते	இந்த	प्रच्छादयामासुः	மறைத்துவிட்டன.

दोषैरेतैः परित्यक्तो मया भ्राता पिता तव । नेयमस्ति पुरी लङ्का न च त्वं न च ते पिता ॥

भ्राता	“தமயனும்	लङ्का	இலங்கை
तव	உனது	पुरी	நகர்
पिता	தந்தையுமான அவர்	न अस्ति	இராது;
एतैः	இந்த	त्वं च	நீயும்
दोषैः	தோஷங்களால்	न	இராய்.
मया	என்னால்	ते	உனது
परित्यक्तः	தறக்கப்பட்டார்;	पिता च	தந்தையும்
इयं	இந்த	न	இரார்.

अतिमानी च बालश्च दुर्विनीतश्च राक्षस । बद्धस्त्वं कालपाशेन ब्रूहि मां यद्यदिच्छसि ॥

राक्षस	“அரக்க!	बद्धः	இறுக்குண்டவனு
अतिमानी च	மிக்க அகந்தை		மாகிய
	கொண்டவனும்	त्वं	நீ
बालः च	கிறுவனும்	मां	என்னைப்பார்த்தது
दुर्विनीतः च	நற்பயிற்சி பெறாதவ	यत् यत्	எதை எதை
	னும்	इच्छसि	விரும்புகின்றனையே
कालपाशेन	யம்பாசத்தால்	ब्रूहि	சொல். [அதை

अद्य ते व्यसनं प्राप्तं किं मां त्वमिह वक्ष्यसि । प्रवेष्टुं न त्वया शक्यो न्यग्रोधो राक्षसाधम॥

राक्षसाधम	“ राक्षसப்பதரே !	इह	இப்பொழுது
ते	உணக்கு	किं	எதைத்தான்
अद्य	இப்பொழுது	वक्ष्यसि	பிகற்றுவாய் ?
व्यसनं	ஆபத்து	तया	உன்னால்
प्राप्तं	கிட்டியிருக்கிறது.	न्यग्रोधः	ஆலமாமானது
त्वं	நீ	प्रवेष्टुं	ஆடைவதற்கு
मां	என்னைப்பார்த்து	शक्यः न	சாத்தியமாகாது.

धर्षयित्वा च काकुत्स्थो न शक्यं जीवितुं त्वया । युद्धयस्व नरदेवेन लक्ष्मणेन रणे सह॥

काकुत्स्थो च	“ காருத்தஸ்தவம்சத்த வரிருவரையும்	शक्यं न	சாத்தியமாகாது.
धर्षयित्वा	எதிர்த்து	रणे	போரில்
जीवितुं	உயிர்த்தப்ப	नरदेवेन	புருஷோத்தமராகிய
त्वया	உன்னால்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு
		इह	கூட
		युद्धयस्व	போர் புரி.

हतस्त्वं देवताकार्यं करिष्यसि यमक्षये

॥ ३४ ॥

त्वं	“ நீ	देवताकार्यं	தேவர்களுக்காகிய
हतः	மாய்க்கப்பட்டவனாய்		கர்மாவை
यमक्षये	நமனுலகில்	करिष्यसि	செய்வாய்.

निदर्शय स्वात्मबलं समुद्यतं कुरुष्व सर्वायुधसायकव्ययम् ।

न लक्ष्मणस्यैत्य हि बाणगोचरं त्वमद्य जीवन्सबलो गमिष्यसि ॥ ३५ ॥

समुद्यतं	“ ஸர்வமுமாய்க் கொண்ட	अद्य	இப்பொழுது
स्वात्मबलं	சிறந்த தனது பலத்தை	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய
निदर्शय	காண்பி.	बाणगोचरं	பாணத்தின் இலக்கை
सर्वायुध- सायकव्ययं	எல்லா ஆயுதங்களு டையவும் பாணங்களு டையவும் நாசத்தை	एष्य हि	ஆடைந்ததும்
	செய்துபார்.	सबलः	சேனையுடன் கூட
		जीवन्	உயிர்த்தரிப்பவனாய்
		इं	நீ
कुरुष्व		गमिष्यसि न	திரும்பப்போவ தில்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तாशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18753

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4078

अष्टाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். || ௮௮ ||

इन्द्रजिह्वमणयुद्धम्—இந்திரஜித்வகங்குமண யுத்தம்.

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । अब्रवीत्परुषं वाक्यं वेगेनाभ्युत्पात ह ॥

रावणिः	இந்திரஜித்து	परुषं	கொடும்
विभीषणवचः	விபிஷணரதுசொல்லை	वाक्यं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	மொழிந்தான் :
क्रोधमूर्च्छितः	சினம் மூண்டவனாய்	वेगेन	ஆக்திரகொண்டு
		अभ्युत्पात ह	துள்ளியுமெழுந்தான்.

उद्यतायुधनिस्त्रिशो रथे सुसमलङ्कृते । कालाश्वयुक्ते महति स्थितः कालान्तकोपमः ॥२॥
महाप्रमाणमुद्यम्य विपुलं वेगवद्दृढम् । धनुर्भीमं परामृश्य शरांश्चाभिन्नशातान् ॥ ३ ॥

उद्यतायुध- निस्त्रिशः }	ஆயுதங்களையும் கத்தி களையும் தயாராகக் கொண்டவனாய்	शरान् च	பாணங்களை
महाप्रमाणं	மிகப்பெருத்ததும்	परामृश्य	கைக்கொண்டு
विपुलं	நீண்டதும் [ததும்	सुसमलङ्कृते	மிக அலங்கரிக்கப் பட்டதும்
वेगवत्	மிக்க ஆற்றல் படைத்-	कालाश्वयुक्ते	கரிய பரிகள் பூட்டப் பெற்றதும்
दृढं	உறுதியானதும்	महति	சிறந்த துமான
भीमं	பயங்கரமானதுமாகிய	रथे	ரதத்தில்
धनुः	வில்லை	कालान्तकोपमः	ஊழியமனுக்கொப் பாய்
उद्यम्य	உயர்ந்தி	स्थितः	வீற்றிருந்தான்.
अमिन्नशातान्	சத்ருக்களை சிதைக்க வல்ல		

तं ददर्श महेष्वासो रथे सुसमलङ्कृतः । अलङ्कृतमभिन्नं राघवस्यानुजं बली ॥

हनुमत्पृष्ठमासीनमुदयस्थरविप्रभम् ॥ ४ ॥

महेश्वासः	சிறந்த வீற்பிடித்த வனும்	तं	அந்த
सुसमलङ्कृतः	அழகிய அணிகளணி ந்தவனும்	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
बली	பலசாலியுமான் அவன் (இந்திரஜித்து)	अनुजं	தம்பியை (லக்ஷ்மணரை)
अलङ्कृतं	அலங்கரிக்கப் பட்டவரும்	हनुमत्पृष्ठं	ஹனுமாரது முதுகில்
अमिन्नं	சத்ருஸம்ஹாரகரு மாகிய	आसीनं	வீற்றிருப்பவராய்
		उदयस्थरविप्रभं	உதயபர்வதத்திய சூ ரியனை நிகர்த்தவராய்
		रथे	ரதத்திலிருந்தவண்
		ददर्श	பார்த்தான். [ணமே

उवाचैनं समारब्धः सौमित्रिं सविभीषणम् । तांश्च वानरशार्दूलान्पश्यध्वं मे पराक्रमम् ॥

समारब्धः	ஆவேசம்கொண்ட அவன்	वानरशार्दूलान्	வானரர்களை யும் பார்த்து
सविभीषणं	விபீஷணனோடுகூட விருக்கும்	उवाच	பின்வருமாறு
एनं	இந்த	मे	“எனது [புகன்றன்:
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரையும்	पराक्रमं	பிரதாபத்தை
तान्	அந்த	पश्यध्वम्	கண்கூடாகக் காணுங்கள்.

अद्य मत्कामुकोत्सृष्टं शरवर्षं दुरासदम् । सुक्तं वर्षमिवाकाशे वारयिष्यथ संयुगे ॥ ६ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	सुक्तं	. பொழியப்பெற்ற
मत्कामुकोत्सृष्टं	எனது வில்லினின்றும் விடுக்கப்பெற்றதும்	वर्षं इव	மழைபோன்றதுமான
दुरासदं	தகையவொன்றைத் தும்	शरवर्षं	சரமாரியை
आकाशे	ஆகாயத்தில்	संयुगे	போரில்
		वारयिष्यथ	தகையுங்கள்.

अद्य वो मामका बाणा महाकामुकनिःसृताः । विधमिष्यन्ति गात्राणि तूलाशिमिवानलः॥

अद्य	“இப்பொழுது	गात्राणि	சரீரங்களை
महाकामुक- निःसृताः	} சிறந்த வில்லினின் று வெளியார்ந்த	तूलाशिं	பருத்திக்குவியலை
मामकाः	எனது	अनलः	நெருப்பு
बाणाः	பாணங்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वः	உங்களது	विधमिष्यन्ति	அழிக்கப்போகின்றன.

तीक्ष्णसायकनिर्भिन्नाञ्छूलशक्त्यृष्टितोमरैः । अद्य वो गमयिष्यामि सर्वानेव यमक्षयम् ॥

तीक्ष्णसायक- निर्भिन्ना	} “கூரிய பாணங்களால் பிளவுண்ட	शूलशक्त्यृष्टि- तोमरैः	} சூலங்களாலும் வேல் களாலும் ரிஷ்டியெ னுமாயுதங்களாலும் தோமரங்களாலும்
वः	உங்கள்	यमक्षयं	யமனுலகிற்கு
सर्वान् एव	எல்லோரையுமே	अद्य	இப்பொழுது
		गमयिष्यामि	அனுப்பப்போகிறேன்.

क्षिपतः शरवर्षाणि क्षिप्रहस्तस्य मे युधि । जीमूतस्येव नदतः कः स्थास्यति ममाग्रतः ॥

युधि	“போரில்	जीमूतस्य इव	மேகம் போன்றவாறு
क्षिप्रहस्तस्य	கைவேகம் படைக்கப் பெற்ற	नदतः	காஜிக்கையிலும்
मे	நான்	मम	எனது
शरवर्षाणि	சரமாரிகளை	अग्रतः	முன்னிலையில்
क्षिपतः	விடுக்கையிலும்	कः	எவன்
		स्थास्यति	நிற்பான்?

रात्रियुद्धे मया पूर्वं वज्राशनिसमैः शरैः । शायितौ स्थो मया भूमौ विसंज्ञौ सपुरःसरो ॥

पूर्वं முன்பு
மயா என்னால்
ராத்ரியுद्धே இராப்போரில்
வஜ்ராசனிசமैः வஜ்ராயுதத்தையும்
இடியையும் நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்

सपुरःसरो பரிவாரங்களுடன் கூட
विसंज्ञौ உணர்வற்றவர்களாய்
भूमौ தரையில்
मया என்னால்
शायितौ स्थः சாய்க்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

स्मृतिर्न तेऽस्ति वा मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् । आशीविषमिव क्रुद्धं यन्मां योद्धुं व्यवस्थितः ॥

ते “உனக்கு
स्मृतिः ஓரூபகம்
अस्ति न वा இல்லைபோலும்.
आशीविषं हव சர்ப்பத்தை நிகர்த்து
क्रुद्धं கோபங்கொண்டிருக்க
मां என்னிடம் [குடும்

योद्धुं போரிட
व्यवस्थितः முயன்றனை
यत् என்ற அக்காரணத்
यमसादनं யமனுலகுக்கு [தரல்
व्यक्तं वा திண்ணமென
मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.”

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य गजितं लक्ष्मणस्तदा । अभीतवदनः क्रुद्धो रावणिं वाक्यमब्रवीत् ॥

तदा அப்பொழுது
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸத்தலைவனது
तत् அந்த
गजितं வீரவார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு

अभीतवदनः கலவரமடையா முகத்தினராய்
क्रुद्धः சினங்கொண்டு
रावणिं இந்திரஜித்தைப் பார்த்து
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தார்:

उक्तश्च दुर्गमः पारः कार्याणां राक्षसत्वया । कार्याणां कर्मणा पारं यो गच्छति स बुद्धिमान् ॥

राक्षस “அரக்க!
त्वया உன்னால்
कार्याणां ஆகவேண்டிய காரியங்களின்
दुर्गमः செயற்கரிய
पारः முடிவானது
उक्तः சொல்லிவிடப்பட்டது.

यः எவன்
कार्याणां காரியங்களின்
पारं முடிவை
कर्मणा செயல்கொண்டு
गच्छति முடிக்கின்றானோ
सः च அயன்தான்
बुद्धिमान् அறிவாளி.

स त्वमर्थस्य हीनार्थो दुरवापस्य केनचित् । वचो व्याहृत्य जानीषे कृतार्थोऽस्मीति दुर्मते ॥

दुर्मते “தன்மதேய!
हीनार्थः ஒருகாரியம் முடிவு
सः அந்த [பெருத
त्वं நீ
केनचित् எவனாலும்
दुरवापस्य செயற்கரிய
अर्थस्य ஓர் காரியத்தின்

वचः உறுதிமொழியை
व्याहृत्य கூறிவிட்டு
कृतार्थः अस्मि ‘காரியங்கள் முடிக்கப் பெற்றவனாகின்றேன்’
इति என்று
जानीषे நினைத்துக்கொண்டீன.

अन्तर्धानगतेनाजौ यस्स्वयाऽऽचरितस्तदा । तस्कराचरितो मार्गो नैष वीरनिषेधितः ॥

அஜீ "யுத்தத்தில்
தடா அப்பொழுது
अन्तर्धानगतेन கட்புலனாகா மையை
கைக்கொண்ட
त्वया உன்னால்
यः எந்த

तस्कराचरिः திருடர்களால் கைக்
கொள்ளப்பட்ட
मार्गः வழியானது
आचरितः பின்பற்றப்பட்டதோ
एषः இது
वीरनिषेधितः न வீரர்களால் கையா
ளப்படுவதில்லை.

यथा बाणपथं प्राप्य स्थितोऽहं तव राक्षस । दशैयस्वाद्य तत्तेजो वाचा त्वं किं विकृत्यसे ॥

राक्षस "அரக்க,
तव உனது
बाणपथं பாண இலக்கை
प्राप्य அடைந்து
अहं நான்
यथा எவ்விதம்
स्थितः இருந்தேனோ
तत् அந்த

तेजः பராக்ரமத்தை
अद्य *இப்பொழுது
दशैयस्व काட்டுவாயாக,
त्वं நீ
वाचा வாய்மொழியால்
किं ஏன்
विकृत्यसे பெருமைகொள்ளு
கின்றனையா ? "

एवमुक्तो धनुर्भीमं परामुश्य महाबलः । ससर्ज निशितान्वाणानिन्द्रजित्सर्षितिजयः ॥ १७ ॥

समितिजयः போரில் வெற்றி
கொள்பவனும்
महाबलः மிகுந்த பலசாலியு
மான
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
एवं மேற்கண்டவண்ணம்

उक्तः சொல்லப்பெற்றவ
भीमं பயங்கரமான [ஞப்
धनुः வில்லை
परामुश्य கைப்பற்றி
निशितान् वाणान् கூரிய கணைகளை
ससर्ज விடுத்தான்.

ते निसृष्टा महावेगाः शराः सर्पविषोपमाः । संप्राप्य लक्ष्मणं पेतुः श्वसन्त इव पन्नगाः ॥

निसृष्टा: விடுக்கப்பட்டவை
களும்
महावेगाः மிகவேகம்கொண்ட
வைகளும்
सर्पविषोपमा: பாம்பின் விஷத்தை
ஒத்தவைகளுமான
ते அந்த

शराः கணைகள்
श्वसन्तः சீறும்
पन्नगाः इव ஸர்ப்பங்களைப்போல்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
संप्राप्य கிட்டி
पेतुः தாக்கின.

शरैरतिमहावेगैर्वैगवान्वात्राणामजः । सौमित्रिमिन्द्रजिघृक्षे विव्याद्य शुभलक्षणम् ॥ १९ ॥

वेगशन् ஆத்திரங்கொண்ட
வனும்
रावणात्मजः ராவணன் புதல்வனு
மாகிய
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
अतिमहावेगो: மிக சக்திகொண்ட

शरैः பாணங்களால்
युद्धे போரில்
शुभलक्षणं பிறவிக்குணங்களமை
யப்பெற்ற
सौमित्रिं லக்ஷ்மணரை
विव्याद्य எய்தான்.

स शरैरतिविद्धाङ्गो रुधिरेण समुक्षितः । शुशुभे लक्ष्मणः श्रीमान्विधूम इव पावकः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	रुधिरः	ரத்தத்தால்
सः	அந்த	समुक्षितः	நனைந்தவராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	विधूमः	புகையற்ற
शरैः	கணைகளால்	पावकः	அக்னி
अतिविद्धाङ्गः	மேனி பிளவுண்டவ் ராய்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
		शुशुभे	விளங்கினார்.

इन्द्रजिच्चात्मनः कर्म प्रसमीक्ष्याधिगम्य च । विनद्य सुमहानादमिदं वचनमब्रवीत् ॥२१॥

इन्द्रजित् तु	இந்திரஜித்து	विनद्य	கர்ஜனையிட்டு
आत्मनः	தனது	सुमहानादं	பேரோசைகொண்டு
कर्म	செயலை	इदं	பின்வரும்
प्रसमीक्ष्य	கவனித்து	वचनं	சொல்லை
च	பின்னும்	अब्रवीत्	புகன்றான்:
अधिगम्य	கவனித்து,		

पत्रिणः शितधारास्ते शरा मत्कामुकच्युताः । आदास्यन्तेऽद्य सौमित्रे जीवितं जीवितान्तगाः॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணை!	जीवितान्तगाः	உயிரை மாய்க்க வல்ல வைகளுமான
मत्कामुकच्युताः	எனது வில்லினின்றும் வெளிவந்தவைகளும்	शराः	பாணங்கள்
शितधाराः	கூரிய முனைகளுற்ற வைகளும்	अद्य	இப்பொழுது
पत्रिणः	சிறகுகள் கட்டப்பட்ட டவைகளும்	ते	உனது
		जीवितं	உயிரை
		आदास्यन्ते	வாங்கப்போகின்றன.

अद्य गोमायुसङ्घाश्च श्येनसङ्घाश्च लक्षण । गृध्राश्च निपतन्तु त्वां गतासुं निहतं मया ॥

सङ्घम	“லக்ஷ்மணை!	त्वां	உன்மீது
अद्य	இப்பொழுது	गोमायुसङ्घाः च	நரிக்கூட்டங்களும்
मया	என்னால்	श्येनसङ्घाः च	பருந்துக்கூட்டங்க
निहतं	கொல்லப்பட்டது	गृध्राः च	கழுக்குகளும் .[ளும்
गतासुं	உயிர் துறந்த	निपतन्तु	வந்து உட்காரட்டும்.

क्षत्रबन्धुं सदाऽनार्यं रामः परमदुर्मतिः । भक्तं भ्रातरमथैव त्वां द्रक्ष्यति मया हतम् ॥

विशस्तकवचं भूमौ व्यपविद्धशरासनम् । हतोत्तमाङ्गं सौमित्रे त्वामद्य निहतं मया ॥२५॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணை!	अनार्यं	தூர்நடத்தையுற்ற
परमदुर्मतिः	மிகத்தூர்ப்புத்தி கொண்ட	भक्तं	அசஞ்சலாபத்திமை கொண்ட
रामः	ராமன்;	भ्रातरं	தம்பியுமான
क्षत्रबन्धुं	கூத்திரியப்பதரும்	त्वां	உன்னை
सदा	எப்பொழுதும்		

அஃ எவ	“ இப்பொழுது
மயா	என்னால்
ஹத்	தாக்கப்பட்டு
விஷஸ்தகவச்சம்	கவசம் முறிந்து
வ்யபவிஹ்ஸராஸந்	வில்லழிந்து
ஹதோத்தமாஹ்	தலையறுந்து

வா	உன்னை
அஃ	இப்பொழுது
மயா	என்னால்
மூமீ	தரையில்
நிஹத்	கொண்டு வீழ்த்தப் பட்டவரைப்
ஹ்ஸ்யதி	காண்பான்.”

इति ब्रुवाणं संरब्धं परुषं रावणात्मजम् । हेतुमद्वाक्यमत्यर्थं लक्ष्मणः प्रत्युवाच ह ॥ २६ ॥

சர்ப்பம்	ஆவேசம் கொண்டு
इति	மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणं	மொழியும்
परुषं	கொடியனான
रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வனைப் பார்த்து

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
अत्यर्थं	மிக
हेतुमत्	ஏற்றதாகிய
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
प्रत्युवाच ह	பின்வருமாறு பதி லுரைத்தார்:

वाग्बलं त्यज दुर्बुद्धे क्रूरकर्मासि राक्षस । अथ कस्माद्दस्येतत्संपादय सुकर्मणा ॥२७॥

दुर्बुद्धे	“ துனம்தியே,
वाग्बलं	வாக்ப்ரதாபத்தை
त्यज	விட்டொழி.
राक्षस	அரக்க,
क्रूरकर्मा	கொடும் தொழில் உடையவரைப்

अथ	அப்படியிருக்கையில்
कस्मात्	ஏன்
वदसि	பேசிக்கொண்டிருக்க
एतत्	இதை [கின்றாய்?
सुकर्मणा	பெருஞ்செயல்கொ ண்டு

असि इरुक्किன்றனை.

अकृत्वा कथसे कर्म किमर्थमिह राक्षस

राक्षस	“ அரக்க,
कर्म	காரியத்தை
अकृत्वा	முடிக்காது
इह	இப்பொழுது

संपादय	முடிப்பாயாக.
॥ २८ ॥	
किमर्थं	ஏன்
कथसे	வீண்முடிச்செய்து கொள்ளுகின்றனை?

कुरु तत्कर्म येनाहं श्रद्दध्यां तव कथनम्

येन	“ எனதக்கொண்டு
अहं	நான்
तव	உனது
कथनं	புகழ்ச்சியை

॥ २९ ॥	
श्रद्दध्यां	நம்புவேனோ
तत्	அந்த
कर्म	செயலை
कुरु	செய்துமுடிப்பாயாக.

अनुत्तवा परुषं वावयं किंचिदप्यनवक्षिपन् । अविकत्यन्वधिष्यामि त्वां पश्य पुरुषाधम ॥

पुरुषाधम	“ புருஷப்பதரே,
रुषं वावयं	கொடிய சொல்
केञ्चित् अपि	ஒன்றையும்
अनुत्तवा	மொழியாது,
अनवक्षिपन्	அவதூறுசொல்லாது,

अविश्यन्	தற்புகழ்ச்சிசெய்து கொள்ளாது நான்
त्वां	உன்னை
वधिष्यामि	வகைப்பேன்.
पश्य	பார்.”

इत्युक्त्वा पश्च नाराचानाकर्णापूरिताच्छितान् । निजघ्नान महावेगांल्लक्ष्मणो राक्षसोपरि ॥

लक्ष्मणः	लக்ஷ்மணர்
इति	மேற்கண்டவாறு
उक्तवा	சொல்லிவிட்டு
आकर्णापूरितान्	காதுவரை இழுத்து விடப்பட்டவைகளும்
शितान्	கூரியவைகளும்

मृगवान्	சக்திமிக்கவைகளு மான
पञ्च	ஐந்து
नाराचान्	நாராசபாணங்களை
राक्षसोपरि	அரக்கன்மீது
निजघ्नान्	எய்தார்.

सुपत्नवाजिता बाणा ज्वलिता इव पत्न्याः । नैऋतोरस्यभासन्त सवितू रश्मयो यथा ॥

सुपत्नवाजिताः	{ அழகிய சிறகுகள் சுட் டப்பெற்று வேகம் கொண்டவைகளும்	
ज्वलिताः		ஜ்வலிக்கும்
पत्न्याः इव		பாம்புபோன்றவை களுமான

बाणाः	பாணங்கள்
नैऋतोरसि	அரக்கனது மார்பில்
सवितुः	சூரியனின்
रश्मयः	கிரணங்கள்
यथा	போலவே
अभासन्त	பிரகாசித்தன.

स शरैराहतस्तेन सरोषो रावणात्मजः । सुप्रयुक्तैस्त्रिभिर्बाणैः प्रतिविव्याध लक्ष्मणम् ॥

तेन	அவரால் (லக்ஷ்மண ரால்)
शरैः	பாணங்களைக்கொ ண்டு
आहतः	தாக்கப்பட்ட
सः	அந்த
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்

सरोषः	கோபம்கொண்டவ னாய்,
सुप्रयुक्तैः	நன்குவிடப்பட்ட
त्रिभिः	மூன்று
बाणैः	பாணங்களால்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
प्रतिविव्याध	எய்தான்.

संभूव तदा भीमो नरराक्षससिंहयोः । विमर्दस्तुमुलो युद्धे परस्परजयैषिणोः ॥ ३४ ॥

तदा	அப்பொழுது
युद्धे	போரில்
परस्परजयैषिणोः	ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல விரும்பிய
नरराक्षससिंहयोः	{ புருஷோத்தமருக்கும் இராக்ஷஸோத்தம னுக்கும்

सः	அந்த
विमर्दः	போர்
भीमः	பயங்கரமாயும்
तुमुलः	மிக்குழப்பமாயும்
बभूव	இருந்தது.

उभौ हि बलसंपन्नबुभौ विक्रमशालिनौ । उभावपि सुविक्रान्तौ सर्वशस्त्रास्त्रकोविदौ ॥

उभौ हि	இருவர்களும்
बलसंपन्नौ	ஆற்றல் நிறைந்தவர்
उभौ	இருவர்களும் [கள்.
विक्रमशालिनौ	ஆண்மைகொண்டு விளங்குபவர்கள்.
उभौ अपि	இருவர்களும்

सुविक्रान्तौ	சிறந்த போர்வீரர் கள்.
सर्वशस्त्रास्त्र- कोविदौ	{ எல்லா ஆயுதங்களி லும் அஸ்திரங்களி லும் பயின்று தேர்ந் தவர்கள்.

उभौ परमदुर्जयावदुल्यबलतेजसौ

॥ ३६ ॥

उभौ
परमदुर्जयौ
இருவர்களும்
எவ்வாற்றாலும் வெல்
லற்கரியர்கள்.

अतुल्यबलतेजसौ
ஒப்பற்ற ஆண்மையும்
மிக்கவர்கள்.

युयुधाते तदा वीरौ ग्रहाविव नभोगतौ

॥ ३७ ॥

तदा
वीरौ
नभोगतौ
அப்பொழுது
வீரர்களிருவர்களும்
வானத்திலிருக்கின்ற

ग्रहौ
इव
युयुधाते
இருகிரஹங்கள் போ
ரிட்டால்
எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
போரிட்டார்கள்.

बलवृत्राविवाभीतौ युधि तौ दुष्प्रवर्षणौ । युयुधाते महात्मानौ तदा केसरिणाविव ॥३८॥

युधि
दुष्प्रवर्षणौ
बलवृत्रौ
इव
अभीतौ
போரில்
தகைக்க அரியர்களும்
பலாசாரணையும் விருக்
திராசாரணையும்
போன்று
சிறிதும் அச்சமில்லா
தவர்களும்,

महात्मानौ
तौ
तदा
केसरिणौ
इव
युयुधाते
பேராற்றல் அமைந்த
வர்களுமான
அவ்விருவர்களும்
இப்பொழுது
இரு சிம்மங்கள்
எவ்வாறோ அவ்வாறே
போர்புரிந்தார்கள்.

बहूनवसृजन्तौ हि मार्गणौघानवस्थितौ । नरराक्षससिंहौ तौ प्रहृष्टावभ्ययुध्यताम् ॥३९॥

तौ
नरराक्षससिंहौ हि
अवस्थितौ
बहून्
அந்த
புருஷோத்தமரும்
இராக்கூஸோத்தமனும்
எதிர்த்துக்கொண்ட
பல [வர்களாய்

मार्गणौघान्
अवसृजन्तौ
प्रहृष्टौ
अभ्ययुध्यताम्
பாணசமூகங்களை
வர்ஷிக்கின்றவர்
களாய்
உதலாஹங்கொண்டு
போரிட்டார்கள்.

सुसंप्रहृष्टौ नरराक्षसोत्तमौ जयैषिणौ मार्गणचापधारिणौ ।

परस्परं तौ प्रववर्षतुभृशं शरौघवर्षेण बलाहकाविव

॥ ४० ॥

मार्गणचाप-
धारिणौ
सुसंप्रहृष्टौ
जयैषिणौ
तौ
नरराक्षसोत्तमौ
பாணங்களையும் விற்
களையும் கைக்கொண்
டவர்களும்
மிக உதலாஹம் கொ
ண்டவர்களும்
வெற்றியைக் கோரிய
அந்த [வர்களான
புருஷோத்தமரும்
ராக்கூஸோத்தமனும்

बलाहका
इव
शरौघवर्षेण
परस्परं
भृशं
प्रववर्षतुः
இருமேகங்கள்
எவ்வாறோ அவ்வாறே
பல பாணங்களின்
வர்ஷங்களால்
ஒருவர்மீதொருவர்
மிக
வர்ஷித்துக்கொண்
டார்கள்.

अभिप्रवृद्धौ युधि युद्धकोविदौ शरासिचण्डौ शितशस्त्रधारिणौ ।

अभीक्ष्णमाविन्व्यधर्तुर्महाबलौ महाहवे शम्बरवासवाविव

॥ ४१ ॥

युधि	போரில்	महाबलौ	மிக்க பலசாலிகளு
अभिप्रवृद्धौ	மிக ஆவேசம் கொண் டவர்களும்	महाहवे	மான அவ்விருவரும்
युद्धकोविदौ	சமர்நிபுணர்களும்	शम्बरवासवौ	பெரும்போரில் சம்பராசரனும் இந் திரனும்
शरासिचण्डौ	பாணங்களாலும் கத் திகளாலும் பயங்கர மானவர்களும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
शितशस्त्रधारिणौ	கூரிய ஆயுதங்களை தரித்தவர்களும்	अभीक्ष्णं	மீண்டும்மீண்டும்
		आविन्व्यधर्तुः	தாக்கிக்கொண்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18794

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4119

एकोननवतितमः सर्गः—எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨ ॥

इन्द्रजिह्वक्ष्मणयोः सुमहान् संप्रहारः—இந்திரஜித்திற்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும்
நடந்த கமேப்போர்.

ततः शरं दाशरथिः संधायामित्रकर्शनः । ससर्ज राक्षसेन्द्राय क्रुद्धः सर्प इव श्वसन् ॥१॥

अमित्रकर्शनः	சத்ருஸம்ஹாரகரான	ततः	அப்பொழுது
दाशरथिः	லக்ஷ்மணர்	शरं	பாணமொன்றை
क्रुद्धः	சினமுற்ற	सन्धाय	தொடுத்து,
सर्पः	ஓர் நாகம்	राक्षसेन्द्राय	அரக்கத்தலைவன்மீது
इव	போன்றவாறே	ससर्ज	விடுத்தார்.
श्वसन्	சீறிக்கொண்டு		

तस्य ज्यातलनिर्घोषं स श्रुत्वा रावणात्मजः । विवर्णवदनो भूत्वा लक्ष्मणं समुदैक्षत ॥

सः	அந்த	विवर्णवदनः	களை குன்றிய முகத் தனம்
रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன்	भूत्वा	ஆகி,
तस्य	அவரது	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
ज्यातलनिर्घोषं	நாண்தலவொசையை	समुदैक्षत	கூர்ந்து நோக்கினான்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

तं विवर्णमुखं दृष्ट्वा राक्षसं रावणात्मजम् ।

विभीषणः	விபிஷணர்,		
रावणात्मजं	ராவணன் புதல்வ		
तं	அந்த	[இகிய	
राक्षसं	அரக்கனை		
विवर्णमुखं	களையிழந்த முகத்த		

முகம்

सौमित्रि युद्धसंयुक्तं प्रत्युवाच विभीषणः ॥

दृष्ट्वा	கண்டு,		
युद्धसंयुक्तं	போர்புரியும்		
सौमित्रि	லக்ஷ்மணரைநோக்கி		
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு		

உரைத்தார்:

निमित्तान्यनुपश्यामि यान्यस्मिन्नावणात्मजे । त्वर तेन महाबाहो भय एष न संशयः ॥

பசின்
ரவணாஃமஜே
யானி
நிமித்தானி
அனுபச்யாமி

“இந்த
ராவணன் மைந்தனிட
த்தில்
எவ்விதமான
துர்க்குறிகளை
காண்கிறேனோ

तेन
एषः
भयः
संशयः न
महाबाहो
त्वर

அதனால் (துர்க்குறி
களைக் காண்பதால்)
இவன்
ஒழிந்தவனே.
இதிலேயமில்லை.
மகாபாகுவே!
தூரிதப்படும்.”

ततः संधाय सौमित्रिर्वाणानग्निशिखोपमान् । मुषोच निशितांस्तस्मिन्सर्पानिव महाविषान् ॥

ततः
सौमित्रिः
अग्निशिखोपमान्
निशितान्
महाविषान्

அப்பொழுது
லக்ஷ்மணர்
அக்னிஜ்வாலைக்கொப்
பானவைகளும்
கூரியவைகளும்,
கடும் விஷம்கொண்ட

सर्पान् इव
बाणान्
सन्धाय
तस्मिन्
मुषोच

பாம்புகள் போன்ற
வையுமான
களைகளை
தொடுத்து,
அவன் மீது
விடுத்தார்.

शक्राशनिसमस्पर्शैर्लक्ष्मणेनाहतः शरैः । सुहूर्तमभवन्मूढः सर्वसंक्षुभितेन्द्रियः ॥ ६ ॥

लक्ष्मणेन
शक्राशनि-
समस्पर्शैः }
शरैः
आहतः

லக்ஷ்மணரால்
இந்திரனது வஜ்ராயு
தத்திற்கொப்பவறு
திகொண்ட
பாணங்களால்
தாக்குண்ட அவன்

सर्वसंक्षुभितेन्द्रियः
सुहूर्तं
मूढः
अभवत्

புலன்கள் யாவும்
சிதறுண்டவனாய்
சிறிதுநேரம்
உணர்வற்றவனாய்
இருந்தான்.

उपलभ्य सुहूर्तेन संज्ञां प्रत्यागतेन्द्रियः । ददर्शविस्थितं वीरं वीरो दशरथात्मजम् ॥ ७ ॥

वीरः
सुहूर्तेन
संज्ञां
उपलभ्य
प्रत्यागतेन्द्रियः
वीरं

வீரனாகமவன்
சற்றுநேரத்தில்
உணர்வை
எய்தி,
புலனுணர்வுபெற்று
வீரரும்.

अवस्थितं
दशरथत्मजं
ददर्शं

எதிர்த்துநிற்பவரு
மான
தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரின் திருக்குமார
ரை (லக்ஷ்மணரை).
கூர்ந்துநோக்கினான்.

सोऽभिचक्राम सौमित्रि रोषात्संरक्तलोचनः ॥ ८ ॥

सः
रोषात्
संरक्तलोचनः

அவன்
சினத்தால்
கண்கள் சிவக்க

सौमित्रि
अभिचक्राम

லக்ஷ்மணரை
எதிர்த்துச்சென்றான்.

अब्रवीच्चैनमासाद्य पुनः स परुषं वचः ॥ ९ ॥

सः
एनं
आसाद्य च
पुनः

அவன்
இவரை
அடைந்ததும்
மீண்டும்

परुषं वचः
अब्रवीत्

கொடும் சொல்லை
பின்வருமாறு
அழைந்தான் :

किं न स्मरसि तद्युद्धे प्रथमे मत्पराक्रमम् । निबद्धस्त्वं सह भ्रात्रा यदा भुवि विवेष्टसे ॥

त्वं "நீ
 भ्रात्रा सा தமையனுடன் கூட
 निबद्धः கட்டுண்டவராய்
 भुवि பூமியில்
 यदा எப்பொழுது
 विवेष्टसे புரண்டனையோ

प्रथमे முதலாவதாகிய
 तद्युद्धे அப்போரில்
 मत्पराक्रमं எனது பராக்கிர
 किं ஏன் [மத்தை
 न स्मरसि ஞாபகப்படுத்திக்கொ
 णंளா திருக்கின்றன?

युवां खलु महायुद्धे शक्राशनिसमैः शरैः । शायितौ प्रथमं भूमौ विसंज्ञौ सपुरःसरौ ॥११॥

महायुद्धे "கடும்பேராரில்
 युवां நீங்கள்
 शक्राशनि समैः இந் திராணின் வஜ்ராயு
 தத்தை நிகர்த்த
 शरैः கணைகளால்

सपुरःसरौ பரிவாரங்களுடன் கூட
 विसंज्ञौ உணர்வற்றவர்களாய்
 भूमौ தரையில்
 प्रथमं முன்பு
 शायितौ விழுத்தப்பட்டார்கள்.
 खलु அந்தோ! பரிதாபம்!!

स्मृतिर्वा नास्ति ते मन्ये व्यक्तं वा यमसादनम् । गन्तुमिच्छसि यस्मात्त्वं मां धर्षयितुमिच्छसि ॥

ते "உனக்கு
 स्मृतिः நினைவு
 अस्ति न वा இல்லை போலும்.
 त्वं நீ
 मां என்னை
 धर्षयितुं எதிர்த்த
 इच्छसि துணிர்த்தனை.

यस्मात् என்ற அக்காரணத்
 தால்
 यमसादनं யமனால்கிற்கு
 गन्तुं செல்ல
 इच्छसि वा விருப்புற்றனையென்று
 व्यक्तं நிச்சயமாய்
 मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.

यदि ते प्रथमे युद्धे न दृष्टो मत्पराक्रमः । अद्य ते दर्शयिष्यामि तिष्ठेदानीं व्यवस्थितः ॥

प्रथमे "முதல்
 युद्धे போரில்
 मत्पराक्रमः எனது பராக்கிரம
 மானது
 ते உன்னால்
 न दृष्टः यदि காணப்படவில்லை
 எனில்

अद्य இப்பொழுது
 ते உனக்கு
 दर्शयिष्यामि நிதர்சனமாய்க்
 காட்டுவேன்.
 इदानीं இப்பொழுது
 व्यवस्थितः ஆயத்தனாய்
 तिष्ठ निன்றுபார்."

इत्युक्त्वा सप्तभिर्बाणैरभिविव्याध लक्ष्मणम् । दशभिस्तु हनूमन्तं तीक्ष्णधारैः शरोत्तमैः ॥

इति மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 सप्तभिः ஏழு
 बाणैः பாணங்களால்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரையும்

तीक्ष्णधारैः கூரிய முனைகளுற்ற
 दशभिः பத்து
 शरोत्तमैः சிறந்த பாணங்களால்
 हनूमन्तं तु ஹனுமாரையும்
 अभिविव्याध எய்தான்.

ततः शरशतेनैव सुप्रयुक्तेन वीर्यवान् । क्रोधाद् द्विगुणसंरथो निर्विभेद विभीषणम् ॥१५॥

वीर्यवान्	வீரியவானாகுமவன்
क्रोधात्	கோபத்தால்
द्विगुणसंरथः	இரட்டித்த ஆவேசம் கொண்டு
विभीषण एव	விபிஷணரையும்

ततः	அப்பொழுது
सुप्रयुक्तेन	நன்கு பிரயோகிக்கப் பட்ட
शरशान	பாணங்களின் பலவற்
निर्विभेद	பிளந்தான். [ரூல்

तद्वृन्देन्द्रजिता कर्म कृतं रामानुजस्तदा । अचिन्तयित्वा प्रहसन्नेतत्किंचिदिति ब्रुवन् ॥
सुमोच स शरान्वोरानसंगृह्य नरपुङ्गवः ॥ १६ ॥

तदा	அப்பொழுது
सः	அந்த
नरपुङ्गवः	நருஷோத்தமராகிய
रामानुजः	ராமராமரின் தம்பி
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்
कृतं	புரியப்பட்ட
तत् कर्म	அந்தச் செயலை
दृष्ट्वा	பார்த்து

अचिन्तयित्वा	பொருட்படுத்தாது
प्रहसन्	நகைத்து
एतत्	“இது
किञ्चित् न	ஒன்றுமில்லை”
इति	என்று
ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டு
शरान् शरान्	கொடிய பாணங்களை
संगृह्य	எடுத்து
सुमोच	விடுத்தார்

अभीतवदनः क्रुद्धो रावणि लक्ष्मणो युधि । नैवं रणगताः शूराः प्रहसन्ते निशाचर ॥
लघवश्चात्पवीर्याश्च सुखा हीमे शरास्तव । नैवं शूरास्तु युध्यन्ते सपरे जयकाङ्क्षिणः ॥
इत्येवं तं ब्रुवाणस्तु शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १९ ॥

अभीतवदनः	கலவரமடையா முகத்தரான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
युधि	போரில்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு
तं	அந்த
रावणि	இந்திரஜித்தை
निशाचर	“அரக்க!
रणगताः	போருக்கு வந்த
शूराः	சூரர்கள்
एवं	இப்படியாய்
प्रहसन्ते न	எய்யமாட்டார்கள்.
तव	உனது
हिमे	இந்த
शराः हि	பாணங்களோ,

लघवः च	லேசானவைகளும்
शरवीर्याः	அற்ப சக்திகொண்ட வைகளும்
सुखाः च	சுகத்தைத்தருவனவா கவும் இருக்கின்றன.
समरे	போரில்
जयकाङ्क्षिणः	வெற்றியைக்கோரும்
शूराः तु	சீரர்களோவெனில்
एवं	இவ்வாறாய்
युध्यन्ते न	போர்புரியமாட்டார் கள்.”
इति एवं	என்றிப்படி
ब्रुवाणः	மொழிபவராய்
तु	அப்பொழுது
शरवर्षैः	பாணங்களால்
अवाकिरत्	தகைத்தார்.

तस्य बाणैः सुविध्वस्तं क्वचं हेमभूषितम् । व्यशीर्यत रथोपस्थे ताराजालमिवाम्बरात् ॥

तस्य	அவரது	रथोपस्थे	ரதத்தின் மத்தியில்
बाणैः	பாணங்களால்	अम्बरात्	ஆகாயத்தினின்று
सुविध्वस्तं	பொடியாக்கப்பட்ட	ताराजालं	நகூத்திரகணம்
हेमभूषितं	பொன்னுலலங்கரிக்க	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
क्वचं	கவசம் [ப்பட்டதான	व्यशीर्यत	சிதறிவிழுந்தது.

विधूतवर्मा नाराचैर्बभूव स कृतव्रगः । इन्द्रजित्समरे वीरः प्ररूढ इव सानुमान् ॥ २१ ॥

वीरः	வீரனும்	नाराचैः	நாராசபாணங்களால்
प्ररूढः	பருத்த	विधूतवर्मा	கவசம் சிதைக்கப்
सानुमान् इव	மலைபோன்றவனு		பெற்று
सः	அந்த [மான	कृतव्रगः	புண்படுத்தப்பட்ட
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து		வனாய்
समरे	போரில்	वभूव	ஆனான்.

ततः शरसहस्रेण संकुद्रो रावणात्मजः । विभेद समरे वीरं लक्ष्मणं भीमविक्रमः ॥ २२ ॥

ततः	அப்பொழுது	समरे	போரில்
भीमविक्रमः	பயங்கரமான பிரதா பம்கொண்ட	शरसहस्रेण	பகழிகளின் பலவற்
रावणात्मजः	ராவணன் மைந்தன்	वीरं	சூரராகிய [ரூல்
संकुद्रः	சினமூண்டு	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
		विभेद	தாக்கினான்.

व्यशीर्यत महादिव्यं क्वचं लक्ष्मणस्य च ॥ २३ ॥

लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	क्वचं च	கவசமும்
महादिव्यं	{ சிறந்ததும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது மான	व्यशीर्यत	சிதறிவிழுந்தது.

कृतप्रतिकृतान्योन्यं बभूवतुरभिद्रुतौ ॥ २४ ॥

कृतप्रति- कृतान्योन्यं	{ ஒருவர் செய்ததற்கு ஒருவர் மாறுசெய்த வண்ணமாய்	अभिद्रुतौ	தாக்கிக்கொண்டவர் களாய்
		बभूवतुः	இருந்தனர்.

अभीक्षणं निश्वसन्तौ तौ युद्धयैतां तुमुलं युधि । शरसंकुत्तसर्वाङ्गौ सर्वतो रुधिरोक्षितौ ॥

तौ	அவ்விருவர்களும	अभीक्षणं	அடிக்கடி
शरसंकुत्तसर्वाङ्गौ	{ அங்கங்கள் யாவும் பா ணங்களால் பிளவு ண்டவைகளாய்	निःश्वसन्तौ	பெருமூச்செறிகின்ற வர்களாய்
सर्वतः	எங்கும்	युधि	போரில்
रुधिरोक्षितौ	எத்தம் தோய்த்தவர் களாய்	तुमुलं	மிகக்கலவரமாய்
		युद्धयैताम्	பொருதித் கொண்டனர்.

सुदीर्घकालं तौ वीरावभ्योन्यं निशितैः शरैः । ततक्षतुर्मेहात्मानौ रणकर्मविशारदौ ॥२६॥

वीरौ
महाभानौ
रणकर्मविशारदौ
तौ

சூரர்களும்
பேராற்றல் படைக்கப்
பெற்றவர்களும்
போர்க்கொழிவில்
தேர்ந்தவர்களுமான
அவ்விருவர்கள்

अभ्योन्यं
निशितैः
शरैः
सुदीर्घकालं
ततक्षतुः

ஒருவரையொருவர்
கூரிய
பாணங்களால்
நெடுங்காலம்
சுதைத்துக்கொண்
டனர்.

बभूवतुश्चात्मजये यत्तौ भीमपराक्रमौ । तौ शरौघैस्तदा कीर्णौ निवृत्तकवचध्वजौ ॥

सप्तवन्तौ रुधिरं चोष्णं जलं प्रस्रवणाविव

आत्मजये
यत्तौ

தமது வெற்றியில்
முயற்சியுற்றவர்
களும்

भीमपराक्रमौ च

பயங்கர வன்மை
படைக்கப்பெற்றவர்
களுமான

तौ
तदा
शरौघैः
कीर्णौ

அவ்விருவர்கள்
அப்பொழுது
சரஜாலங்களால்
கீறுண்டவர்களாய்

॥ २७ ॥

प्रस्रवणौ
जलं
इव
उष्णं
रुधिरं
सप्तवन्तौ
निवृत्तकवचध्वजौ च
वभूवतुः

இரு அருவிகள்
ஜலத்தை
எவ்வாறோ அவ்வாறே
வெப்பமான
சூருதியை
பெருக்குபவர்களாய்
கவசங்களும் கொடுக்க
ளும்முந்தவர்களாயும்
ஆணர்கள்.

शरवर्षं ततो घोरं मुञ्चतोर्भीमनिस्वनम् । सासारयोरिवाकाशे नीलयोः कालमेघयोः ॥

तयोरथ महान्कालो व्यस्ययाद्युध्यमानयोः । न च तौ युद्धवैमुख्यं श्रमं वाऽप्युपजग्मतुः ॥

ततः
तयोः
आकाशे
सासारयोः
नीलयोः
कालमेघयोः

அப்பொழுது
அவ்விருவர்கள்
ஆகாயத்தில்
மழைத்தாரைகளைக்
கரிய [கொண்ட
இருநீருண்ட
மேகங்கள்

इव
भीमनिस्वनं

எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
பயங்கரமான இரைச்
சலுடன் கூடிய

घोरं
शरवर्षं
मुञ्चतोः
व्यस्ययात्
युध्यमानयोः
महान्
कालः अथ
तौ च
युद्धवैमुख्यं वा
श्रमं अपि
उपजग्मतुः न

பயங்கரமான
கலைமழையை
பொழிந்துகொண்டு
மாறிமாறி
போரிடுகையில்
நீண்ட
காலமும் கடந்தது.
அவ்விருவர்களும்
போரில் வெறுப்பையா
களைப்பையாவது [வது
கொண்டார்களில்லை.

अस्त्राण्यस्त्रविदां श्रेष्ठौ दर्शयन्तौ पुनः पुनः । शरानुच्चावचाकारानन्तरिक्षे बबन्धतुः ॥

अस्त्रविदां
श्रेष्ठौ

அஸ்திரமறிந்தவர்
களுள்
உத்தமர்களான
அவர்கள்,

पुनः पुनः
अस्त्राणि

மீண்டும் மீண்டும்
அஸ்திரங்களை

दर्शयन्तौ
उच्चावचाकारान्
शरान् च
अन्तरिक्षे
बबन्धतुः

காட்டுகின்றவர்களாய்
சிறந்ததும் தாழ்ந்தது
பாணங்களையும் [மான
ஆகாயத்தில்
விடுத்தார்கள்.

व्यपेतदोषावस्यन्तौ लघु चित्रं च सुष्ठु च। उभौ तौ तुमुलं घोरं चक्रतुर्नरराक्षसौ ॥३१॥

தோ	அந்த	चित्रं च	ஆச்சரியமாகவும்
नरराक्षसौ	மானிடனும் அரக்க னுடாகிய	सुष्ठु च	சாமர்த்தியமாகவும்
उभौ	இருவரும்	अस्यन्तौ	விடுப்பவர்களாய்
व्यपेतदोषौ	சிறிதும் குறையின்றி	घोरं	பயங்கரமான
लघु	சூரிதமாகவும்,	तुमुलं	கலவரப்போரை
		चक्रतुः	இட்டனர்.

तथो पृथक् पृथग्भीमः शुश्रुवे तलनिस्वनः । स कथं जनयामास निर्घात इव दारुणः ॥

तथोः	அவ்விருவர்களின்	शुश्रुवे	கேட்டது.
भीमः	பயங்கரமான	सः	அது
तलनिस्वनः	கைத்தல ஓசை (நா ணைச்சுண்டும் கை யோசை)	दारुणः	கொடிய
		निर्घातः इव	இடிபோன்றவாறாய்
पृथक् पृथक्	தனித்தனியே	कथं	அதிர்ச்சியை
		जनयामास	உண்டாக்கியது.

स तयोर्भ्राजते शब्दस्तदा समरसक्तयोः । सुघोरयोर्निस्वनतोर्गगने मेघयोर्यथा ॥ ३३ ॥

समरसक्तयोः	போரி லுற்சாகமுற்று	रागने	ஆகாயத்தில்
सुघोरयोः	மிகப்பயங்கரமாய்	मेघयोः	இருமேகங்களினுடையது
निस्वनतोः	கர்ஜிக்கும்	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறாய்
तथोः	அவ்விருவர்களின்	भ्राजते	விளங்கியது.
सः शब्दः	அந்த ஓசையானது		
तदा	அப்பொழுது		

सुवर्णपुङ्खैर्नाराचैर्बलवन्तौ कृतव्रणौ । प्रसुसुवाते रुधिरं कीर्तिमन्तौ जये धृतौ ॥ ३४ ॥

बलवन्तौ	பலசாலிகளும்	सुवर्णपुङ्खैः	பொன்முனைகொண்ட
कीर्तिमन्तौ	கீர்த்திமிக்கவர்களும்	नाराचैः	நாராசபாணங்களால்
जये	வெற்றியில்	कृतव्रणौ	புண்படுத்தப்பட்ட
धृतौ	ஊக்கம்பெண்டவரு மான அவர்கள்	रुधिरं	ரத்தத்தை [வர்களாய்
		प्रसुसुवाते	பெருக்கினர்கள்.

ते गात्रयोर्निपतिता रुक्मपुङ्खाः शरा युधि । असृग्दिग्धा विनिस्पेतुर्विविशुर्धरणीतलम् ॥

युधि	போரில்	असृग्दिग्धाः	ரத்தம் தேய்ந்தவை களாய்
गात्रयोः	இரு சரீரங்களிலும்	विनिस्पेतुः	வெளிவந்தன.
निपतिताः	தைத்த	धरणीतलं	பூதலத்தில்
रुक्मपुङ्खाः	பொன்முனைகொண்ட	विविशुः	புகுந்தன.
ते शराः	அந்தக்கணைகள்		

अन्ये सुनिशितैः शस्त्रैराकाशे संजघट्टिरे । वभञ्जुश्चिच्छिदुश्चान्ये तयोर्वाणाः सहस्रशः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	सञ्घट्टिरे	உராய்ந்தன.
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	अन्ये च	சிலவற்றை
बाणाः	பகழிகள்	वभञ्जुः	முறித்தெறிந்தன.
आकाशे	ஆகாசத்தில்	अन्ये	வேறுசில
सुनिशितैः	சூரிய	चिच्छिदुः	பிளந்தெறிந்தன.
शस्त्रैः	ஆயுதங்களுடன்		

स बभूव रणो वोरस्तयोर्बाणमयश्चयः । अग्निभ्यामिव दीप्ताभ्यां सत्रे कुशमयश्चयः ॥

सः रणः	அந்தப் போரானது	सत्रे	• யாகத்தில்
वोरः	பயங்கரமாய்	दीप्ताभ्यां	ஜ்வலிக்கும்
बभूव	இருந்தது.	अग्निभ्यां	இரு அக்கனிகளுடன்
तयोः	அவ்விருவர்களின்	कुशमयः	தர்ப்பைமய
बाणमयः	சரமயமான	चयः	குவியல்
चयः	குவியல்	इव	போலிருந்தது.

तयोः कृतव्रणौ देहौ शुशुभाते महात्मनोः । सपुष्पाविव निष्पत्रौ वने शात्मलिङ्किशुकौ ॥

महात्मनोः	பேராற்றலமைந்த	निष्पत्रौ	இலைகளுதிர்த்து
तयोः	அவ்விருவர்களின்	सपुष्पौ	புஷ்பங்களோடுகூடிய
देहौ	உடல்கள்	शात्मलिङ्किशुकौ	இலவமரமும்
कृतव्रणौ	காயப்படுத்தப்பட்ட		பூவரசமரமும்
	டவைகளாய்	इव	போன்றவாரூய்
वने	காட்டில்	शुशुभाते	விளங்கின.

चक्रतस्तुमुलं घोरं सन्निपातं मुहुर्मुहुः । इन्द्रजिह्वमणौ वीरौ परस्परजयैषिणौ ॥ ३९ ॥

परस्पर- जयैषिणौ	ஒருவரையொருவர் வெற்றிக்கொள்ள ஆவனாற்றவர்களும்	घोरं	கொடியதும்
वीरौ	சூரர்களுமான	सन्निपातं	மார்க்க வல்லதுமான
इन्द्रजिह्वमणौ	இந்திரஜித்தும் லக்ஷ்மணரும்	तुमुलं	போர்க்குழுப்பத்தை
		मुहुर्मुहुः	மீண்டும் மீண்டும்
		चक्रतुः	புரிந்தனர்.

लक्ष्मणो रावणिं युद्धे रावणिश्चापि लक्ष्मणम् । अन्योन्यं तावभिघ्नन्तौ न श्रमं प्रत्यपद्यताम् ॥

युद्धे	போரில்	अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	अभिघ्नन्तौ	தாக்கிக்கொள்பவர்
रावणिं च	இந்திரஜித்தையும்	तौ	அவ்விருவரும் [களாய்
रावणिः	இந்திரஜித்து	श्रमं	களைப்பை
लक्ष्मणं अपि	லக்ஷ்மணரையும்	प्रत्यपद्यतां न	பெருதிருந்தனர்.

बाणजालैः शरीरस्थैरवगाढैस्तरस्विनौ । शुशुभाते महावीर्यौ प्ररूढाविव पर्वतौ ॥ ४१ ॥

तरस्विनौ	ஆற்றல் மிக்கவர்களும்	बाणजालैः	சரஜாலங்களால்
महावीर्यौ	ஆண்மைமிக்கவர்களு மான அவர்கள்	प्ररूढौ	மரங்கள் முனோக்கப் பெற்ற
अवगाढैः	பாய்ந்து	पर्वतौ इव	இருமலைகள் போல
शरीरस्थैः	சரீரத்திலிருப் பவைகளான	शुशुभाते	வே விளங்கினார்கள்.

तयो रुधिरसिक्तानि संवृतानि शरैर्भृशम् । वभ्राजुः सर्वगात्राणि ज्वलन्त इव पावकाः ॥

शरैः	பாணங்களால்	सर्वगात्राणि	எல்லா அவயவங்க
भृशं	முற்றும்	ज्वलन्तः	ஜ்வலிக்கும் [ளும்
संवृतानि	தகையப்பெற்று	पावकाः इव	அனல்களென
रुधिरसिक्तानि	ரத்தம்தோய்ந்த	वभ्राजुः	திகழ்ந்தனர்.
तयोः	அவ்விருவரது		

तयोरथ महान्कालो व्यत्ययाद्युध्यमानयोः । न च तौ युद्धवैमुख्यं श्रमं वाऽप्युपजग्मतुः ॥

अथ	அப்பொழுது	कालः	காலம் கடந்தது.
तयोः	அவ்விருவர்கள்	तौ च	அவ்விருவரும்
व्यत्ययात्	மாறிமாறி	युद्धवैमुख्यं वा	போரில் வெறுப்பை பாவது
युध्यमानयोः	போரிடுகையில்	श्रमं अपि	களைப்பையாவது
महान्	நீண்ட	उपजग्मतुः न	கொண்டார்களில்லை.

अथ समरपरिश्रमं निहन्तुं समरमुखेष्वजितस्य लक्ष्मणस्य ।

प्रियहितस्रुपपादयन्महौजाः समरमुपेत्य विभीषणोऽवतस्थे ॥ ४४ ॥

अथ	அப்பொழுது	निहन्तुं	போக்க
महौजाः	சிறந்த ஆற்றலமைந்த	समरं	போரை
विभीषणः	விபிஷணர்	उपेत्य	அடைந்து
समरमुखेषु	முனை முகங்களில்	प्रियहितं	நன்பருக்கு நன்மை யை
अजितस्य	ஜயிக்கப்படாத	उपपादयन्	புரிபவராய்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	अवतस्थे	எதிர்த்துநின்றார்.
समरपरिश्रमं	போரின் களைப்பை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनवतितमः सर्गः ॥

नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுவது ஸர்க்கம் || ௨௦ ||

इन्द्रजितो रथभङ्गः—இந்திரஜித்தின் தேரையுடைப்பது.

युध्यमानौ तु तौ दृष्ट्वा प्रसक्तौ नरराक्षसौ । प्रभिन्नैविव मातङ्गौ परस्परजयैषिणौ ॥१॥
 தோ ட்ருகாம: சட்ராமே பரஸ்பரதோ வலி । ஶூர்: ச ராவணபூராத தஸ்யோ சட்ராமமூர்ஷினி ॥

தோ அவர்களே
 ச்ராமே போரில்
 ட்ருகாம: பார்க்கவிரும்பியவரும்
 ஶூர்: சூரரும்
 ராவணபூராத ராவணன் தம்பியுமா
 கிய

பரஸ்பரஜயைஷிணோ ஒருவரையொருவர்
 வெல்லக்கருகி
 ஒருவரையொருவர்
 தாக்குகின்றவர்களு
 மான
 தோ அவ்விரு
 நரராक्षसौ तु மானிடரையும் அரக்க
 னையும்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 स्याममूर्धनि போர்முனையில்
 बली பலம் மிக்கவராய்
 तस्थौ நின்றார்.

सः அவர் (விபீஷணர்)
 प्रभिन्नौ மதமிக்க
 मातङ्गौ இருயாணைகள்
 इव என
 प्रसक्तौ பொருகி
 युध्यमानौ போரிடுபவர்களும்

ततो विस्फारयामास महद्दुनुरवस्थितः । उत्ससर्ज च तीक्ष्णाग्रान्नाक्षसेषु महाशरान् ॥

ततः அப்பொழுது
 अवस्थितः ஆயத்தமாய் நின்ற
 महत् சிறந்த [அவர்
 धनुः வில்லை
 विस्फारयामास டங்காரம் செய்தார்.

तीक्ष्णाग्रान् கூரியமுனைகளுற்ற
 महाशरान् சிறந்த பாணங்களை
 राक्षसेषु च அரக்கர்களிடத்தும்
 उत्ससर्ज விடுத்தார்.

ते शराः शिखिसङ्काशा निपतन्तः समाहिताः । राक्षसान्दारयामासुर्वज्राणीव महागिरीना॥

शिखिसङ्काशा: அக்கனிக்கொப்பான
 வைகளும்
 समाहिताः ஒன்றுசேர்ந்து
 निपतन्तः பாய்பவைகளுமான
 ते அந்த
 शराः பாணங்கள்

राक्षसान् அரக்கர்களை
 वज्राणि வஜ்ஜராயுதங்கள்
 महागिरीन् மாமலைகளை
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 दारयामासु: பிளந்தன.

विभीषणस्यानुचरास्तेऽपि शूलासिपट्टिशैः । चिच्छिदुः समरे वीरान्नाक्षसान्नाक्षसोत्तमाः ॥

विभीषणस्य விபீஷணரது
 अनुचरा: துணைவர்களான
 ते அந்த
 राक्षसोत्तमाः अपि ராசுநஸூரத்தமர்
 களும்
 समरे போரில்

शूलासिपट्टिशैः { சூலங்களாலும், வாட்
 களாலும், பட்டயக்
 கத்திகளாலும்
 राक्षसान् ராசுநஸூ
 वीरान् வீரர்களை
 चिच्छिदुः சிதைத்தனர்.

राक्षसैस्तैः परिवृतः स तदा तु विभीषणः । बभौ मध्ये प्रहृष्टानां कलभानामिव द्विपः ॥

ச: அந்த
விभीஷண: து விபீஷணரும்
ததா அப்பொழுது
தீ: அந்த
ராக்ஷசை: அரக்கர்களால்
பரிவृत: சூழப்பட்டவராய்

प्रहृष्टानां உதஸாஹம்கொண்ட
कलभानां யானைக்கன்றுகளின்
मध्ये இடையில்
द्विपः ஓர் யானை
इव போன்றவராய்
बभौ திகழ்ந்தார்.

ततः संचोदयानो वै हरीन्ऋशोवधप्रियान् । उवाच वचनं काले कालज्ञो रक्षसां वरः ॥

ரக்ஷஸர் அரக்கர்களில்
वर: சிறந்தவராகிய அவர்
तत: அப்பொழுது
रशोवधप्रियान् அரக்கரை வதைக்க
அவர்க்கொண்ட

सञ्चोदयानः वै தூண்ட்பெவராய்
काले ஏற்றகாலத்தில்
वचनं சொல்லொன்றை
कालज्ञः காலமுணர்ந்து
उवाच பின்வருமாறு

हरीन् वानरர்களை

சொல்லஹற்றார் :

एकोऽयं राक्षसेन्द्रस्य परायणमिव स्थितः । एतच्छेषं बलं तस्य किं तिष्ठत हरीश्वराः ॥

अयं “இவன்
एकः इव ஒருவன் மட்டுமே
राक्षसेन्द्रस्य அரக்கமன்னனுக்கு
परायणं புகலிடமாய்
स्थितः இருப்பவன்.

तस्य அவனது
बलं சேனையும்
एतच्छेषं இவனொருவனை மீத
மாக்க்கொண்டது.
हरीश्वराः வானரர்கள்!
किं तिष्ठत ஏன் நிற்கின்றீர்கள்?

तस्मिन्विनिहते पापे राक्षसे रणमूर्धनि । रावणं वर्जयित्वा तु शेषमस्य हतं बलम् ॥ ९ ॥

तु “இப்பொழுது
रणमूर्धनि போர்முகத்தில்
तरिमन् இந்த
पापे பாபியான
राक्षसे அரக்கன்
विनिहते மாய்க்கப்படிவ்

रावणं ராவணனை
वर्जयित्वा தவிர்த்து,
अस्य இவனது
शेषं எஞ்சிய
बलं சேனையும்
हतम् மாண்டதாகும்.

प्रहस्तो निहतो वीरो निकुम्भश्च महाबलः । कुम्भकर्णश्च कुम्भश्च धूम्राक्षश्च निशाचरः ॥

जम्बुमाली महामाली तीक्ष्णवेगोऽशनिप्रभः । सुप्तघ्नो यज्ञकोपश्च वज्रदंष्ट्रश्च राक्षसः ॥ ११ ॥

संहादी विकटो निघ्नस्तपनो मन्द एव च । प्रघास प्रघसश्चैव प्रजङ्घो जङ्घ एव च ॥ १२ ॥

अग्निकेतुश्च दूर्धर्षो रश्मिकेतुश्च वीर्यवान् । विद्युज्जिह्वो द्विजिह्वश्च सूर्यशत्रुश्च राक्षसः ॥ १३ ॥

अकम्पनः सुपार्श्वश्च चक्रमाली च राक्षसः । कम्पनः सचवन्तौ तौ देवान्तकनरान्तकौ ॥

वी: “வீரனாகிய
प्रहस्तः பிரஹஸ்தன்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.
महाबलः மிக்க பலசாலியான

निकुम्भः च நிகும்பனும்
कुम्भकर्णः च கும்பகர்ணனும்
कुम्भः च கும்பனும்
धूम्राक्षः च தூம்ராக்ஷனென்ற

निशाचरः	அரக்கனும்
जम्बुमाली	ஜம்புமாலியும்
महामाली	மஹாமாலியும்
ीष्णवेराः	தீக்ஷணவேகனும்
अशनिप्रमः	அசனிப்ரபனும்
सुसन्नः	ஸுப்தகன்னும்
यज्ञकोपः च	யக்ஷகோபனும்
वज्रदंष्ट्रः	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனென்ற
राक्षसः च	அரக்கனும்
संहारी	ஸம்ஹாராதியும்
विकटः	விகடனும்
निघ्नः	நிக்ஷனும்
तपनः एव	தடனனும்
मन्द्ः च	மந்தனும்
प्रघासः एव	ப்ரகாஸனும்
प्रघसः च	ப்ரகஸனும்
प्रजङ्घः एव	ப்ரஜங்கனும்
जङ्घः च	ஜங்கனும்
दुर्धर्षः	வெல்வதற்கரிய

अशिकेतुः च	அக்ஷிகேதுவும்
धीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய
रश्मिकेतुः च	ரக்ஷிகேதுவும்
विद्युजिह्वः	வீத்யுஜ்ஜிஹ்வனும்
द्विजिह्वः	த்விஜிஹ்வனும்
राक्षसः	அரக்கனாகிய
सूर्यदासुः च	சூர்யசத்ருவும்
अकम्पनः	அகம்பனனும்
सुपाश्वः च	ஸுபார்ச்வனும்
चक्रमाली	சக்ரமாலியென்ற
राक्षसः	அரக்கனும்
कम्पनः	கம்பனனும்
सर्ववन्तौ	பலசாலிகளான
तौ	அந்த
देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனும் நரந்த ககனும்
च	அப்படியே கொல்லப் பட்டுவிட்டார்கள்.

एताभिहत्यातिबलान्बहून्नाक्षससत्तमान् । बाहुभ्यां सागरं तीर्त्वा लङ्घयतां गोष्पदं लघु॥

एतान्	“இந்த
अतिबलान्	அதிலசாலிகளான
बहून् राक्षससत्तमान्	பலராக்ஷஸோத்தமர் களையும்
निहस्य	கொன்றுவிட்டு

बाहुभ्यां	இருகைகளால்
सागरं	சமுத்திரத்தை
तीर्त्वा	தாண்டி, பின்
ऽद्य गोष्पदं	லேசான சூளம்படியும்
लङ्घयताम्	தாண்டப்பட்டும்.

एतावदेव शेषं वो जेतव्यमिह वानराः । हताः सर्वे समागम्य राक्षसा बलदर्पिताः॥१६॥

वानराः	“வானரர்களே!
इह	இப்பொழுது
वः	உங்களால்
जेतव्यं	ஜயிக்கப்படவேண்டிய
शेषं	மிஞ்சியது [தாய்
एतावत् एव	இவ்வளவுதான்.

समागम्य	எதிர்த்துவந்து
बलदर्पिताः	பலச்செருக்குக் கொண்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

अयुक्तं निधनं कर्तुं पुत्रस्य जनिर्तुर्मम । घृणामपास्य रामार्थे निहन्यां भ्रातुरात्मजम् ॥

जनिर्तुः	“தந்தையாகிய
मम	என்னைல்
पुत्रस्य निधनं कर्तुं	புத்திரனை வதைபுரிய
अयुक्तं	நியாயமன்று,
रामार्थे	ஸ்ரீராமருக்காக

घृणां	கருணையை
अपास्य	விட்டொழித்து
भ्रातुः	தமயனின்
आत्मजं	புதல்வனை
निहन्याम्	கொல்வேன்.

हन्तुकामस्य मे बाष्पं चक्षुश्चैव निरुद्धयति । तमेवैष महाबाहुर्लक्ष्मणः शमयिष्यति ॥१८॥

हन्तुकामस्य “கொல்லவிருப்பம்
मे எனது [கொண்ட
चक्षुः च கண்ணையும்
बाष्पं கண்ணீர்
निरुध्यति एव முற்றும் மறைக்கின்ற
றது.

तं அவனை (இந்திரஜித்
தை)
एषः இந்த
महाबाहुः வீரராகிய
लक्ष्मणः एव லக்ஷ்மணரே
शमयिष्यति வதைப்பார்.

वानरा घ्नत संभूय भृत्यानस्य समीपगान्

वानराः “வானரர்களே !
अस्य இவனது
समीपगान् சமீபத்திலிருக்கின்ற

॥ १९ ॥

भृत्यान् படர்களை
संभूय ஒன்றுசேர்த்து
घ्नत வதையுங்கள்.”

इति तेनातियशसा राक्षसेनाभिचोदिताः । वानरेन्द्रा जहृषिरे लाङ्गूलानि च विव्यधुः ॥

वानरेन्द्राः வானரோத்தமர்கள்
अतियशसा புகழ்மிக்கவராகிய
तेन அந்த
राक्षसेन அரக்கரால் (விபிஷ
ணரால்)

अभिचोदिताः தூண்டப்பட்டவர்
களாய்
जहृषिरे உதஸாஹம்கொண்ட
लाङ्गूलानि च வால்களையும் [னர்.
विव्यधुः சுழற்றி அடித்துக்
கொண்டார்கள்.

इति मेघकण्डवराधु

ततस्ते कपिशार्दूलाः श्वेलन्तश्च मुहुर्मुहुः ।

ततः அப்பொழுது
ते அந்த
कपिशार्दूलाः च வானரோத்தமர்களும்
मेघान् மேகங்களை
दृष्ट्वा பார்த்து
बहिणः மயில்கள்

मुमुचुर्विधानादान्मेघान्दृष्ट्वेव बहिणः ॥२१॥

इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
मुहुर्मुहुः மேன்மேலும்
श्वेलन्तः சூதிக்கின்றவர்களாய்
विविधान् பலவகையான
नादान् சத்தங்களை
मुमुचुः இட்டார்கள்.

जाम्बवानपि तैः सवैः स्वयूथैरपि संवृतः । अशमभिस्ताडयामास नखैर्दन्तैश्च राक्षसान् ॥

जांबवानपि ஜாம்பவானும்
तैः அந்த
स्वयूथैः அவரது சேனைகள்
सवैः अपि யாவற்றாலும்
संवृतः சூழப்பட்டவராய்

अशमभिः பாறைகளாலும்
नखैः நகங்களாலும்
दन्तैः च பற்களாலும்
राक्षसान् அரக்கர்களை
ताडयामास புடைத்தார்.

निघ्नन्तमृक्षाधिपतिं राक्षसास्ते महाबलाः । परिवर्धुर्भयं त्यक्त्वा तमनेकविधायुधाः ॥२३॥

ते அந்த
महाबलाः மகாபலசாலிகளான
राक्षसाः அரக்கர்கள்
अनेकविधायुधाः பலவித ஆயுதங்களைக்
கொண்டவர்களாய்
भयं பயத்தை

त्यक्त्वा விட்டொழித்து
निघ्नन्तं புடைக்கும்
तं ऋक्षाधिपतिं அந்த கரடிமன்னனை
परिवर्धुः சூழ்ந்துகொண்டார்
கள்.

शरैः परशुभिस्तीक्ष्णैः पट्टिशैर्यष्टितोमरैः । जाम्बवन्तं मृधे जघृनिघ्नन्तं राक्षसीं चमूम् ॥

शरैः பாணங்களாலும்
 परशुभिः கோடரிகளாலும்
 तीक्ष्णैः पट्टिशैः கூரிய பட்டயக்கத்தி
 களாலும்
 यष्टितोमरैः கழிகளாலும் தோமர
 ங்களாலும்,

मृधे போரில்
 राक्षसी அரக்க
 चमूम् சேனையை
 निघ्नन्तं புடைக்கும்
 जाम्बवन्तं ஜாம்பவந்தரை
 जघृनुः தாக்கினார்கள்.

स संप्रहारस्तुमुलः संजज्ञे कपिरक्षसाम् । देवासुराणां क्रुद्धानां यथा भीमो महास्वनः ॥

कपिरक्षसां வானரராக்ஷஸர்
 सः அந்த [களின்
 संप्रहारः புத்தமானது
 क्रुद्धानां சினம்கொண்ட
 देवासुराणां தேவாசுரர்களுடையது

यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
 तुमुलः மிகக்குழப்பமாயும்
 भीमः பயங்கரமாயும்
 महास्वनः பேரொலியுற்றதாயும்
 संजज्ञे நிகழ்ந்தது.

हनुमानपि संक्रुद्धः सानुमुत्पाद्य वीर्यवान् । रक्षसां कदनं चक्रे समासाद्य सहस्रशः ॥

वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
 हनुमान् अपि அனுமாரும்
 संक्रुद्धः சினம் மேலிட்டவராய்
 सानुं ஓர் குன்றை
 उत्पाद्य பெயர்த்துக்கொண்டு

समासाद्य எதிர்த்து
 सहस्रशः நூற்றுக்கணக்கான
 रक्षसां அரக்கர்களின்
 कदनं நாசத்தை
 चक्रे விளைவித்தார்.

स दत्त्वा तुमुलं युद्धं पितृव्यस्येन्द्रजिद्युधि । लक्ष्मणं परवीरघ्नं पुनरेवाभ्यधावत ॥ २७ ॥

सः அந்த
 इन्द्रजित् இந்திரஜித்தது
 युधि போரில்
 पितृव्यस्य சிறிய தந்தைக்கு
 तुमुलं நிகக்குழப்பமான
 युद्धं போரை

दत्त्वा கொடுத்துவிட்டு
 परवीरघ्नं சத்ருவீரர்களைக்
 கொல்பவராகிய
 लक्ष्मणं एव லக்ஷ்மணரை
 पुनः மீளவும்
 अभ्यधावत எதிர்த்தான்.

तौ प्रयुद्धौ तदा वीरौ मृधे लक्ष्मणराक्षसौ । शरौघानभिवर्षन्तौ जघ्नतुस्तौ परस्परम् ॥

तौ அந்த
 वीरौ வீரர்களாகிய
 लक्ष्मणराक्षसौ லக்ஷ்மணனும் அரக்க
 னும் (இந்திரஜித்தும்)
 तदा அப்பொழுது
 मृधे போரில்
 प्रयुद्धौ பொருதியவர்களாய்

शरौघान् பாணஜாலங்களை
 अभिवर्षन्तौ வர்ஷிக்கின்றவர
 களாய்
 तौ அவர்கள்
 परस्परं ஒருவரையொருவர்
 जघ्नतुः தாக்கிக்கொண்
 டார்கள்.

अभीक्ष्णमन्तर्दधतुः शरजालैर्नहाबलौ । चन्द्रादित्याविवोष्णान्ते यथा मेघैस्तरस्त्रिनौ ॥

तरस्त्रिनौ	வேகவான் களுந்
महाबलौ	மகா பலசாலிகளுந்
	மாண அவர்கள்
उष्णान्ते	கோடைமுடி வில்
मेघैः	மேகங்களால்

चन्द्रादित्यौ	சந்திரசூர்யர்கள்
यथा	எவ்வாறே
इव	அவ்வாறே
शरजालैः	பாணவருஷங்களால்
अभीक्षणं	அடிக்கடி
अन्तर्दधतुः	மூடுண்டார்கள்.

न ह्यादानं न सन्धानं घनुषो वा परिग्रहः । न विप्रमोक्षो बाणानां न विकर्षो न विग्रहः ॥
न मुष्टिप्रतिसन्धानं न लक्ष्यप्रतिपादनम् । अदृश्यत तयोस्तत्र युध्यतोः पाणिलाघवात् ॥

तल	அப்பொழுது
युध्यतोः	போர்முறியும்
तयोः	அவ்விருவர்களின்
पाणिलाघवात्	கைவேகத்தால்
घनुषः	வில்லை
परिग्रहः	எடுத்தலும்
अदृश्यत न	புலப்படவில்லை.
बाणानां	பாணங்களை
आदानं वा	எடுத்தலும்
सन्धानं हि	தொடுத்தலும்
न	புலப்படவில்லை.
विप्रमोक्षः	விடுத்தலும்

न	புலப்படவில்லை.
विकर्षः	இழுத்தலும் (நாணி முத்தலும்)
न	புலப்படவில்லை.
विग्रहः	பிரித்தலும் (பாணங்களை பிரித்தலும்)
न	புலப்படவில்லை.
मुष्टिप्रतिसन्धानं	{ முட்டியால் பிடித்தலும் (வில்லைப் பிடித்தலும்)
न	புலப்படவில்லை.
लक्ष्यप्रतिपादनं	குறிவைத்தலும்
न	புலப்படவில்லை.

चापवेगविनिर्मुक्तबाणजालैः समन्ततः । अन्तरिक्षे हि सञ्छन्ने न रूपाणि चकाशिरे ॥

चापवेगविनिर्मुक्त-	} விந்களினின்று வேக மாய் விடுக்கப்பெற்ற சராஜாலங்களால்
बाणजालैः	
अन्तरिक्षे	
	ஆகாயமானது

समन्ततः	நாற்புறமும்
सञ्छन्ने	மறைக்கப்பட்டு
रूपाणि हि	உருவங்கள் எதுவும்
चकाशिरे न	புலப்படவில்லை.

लक्ष्मणो रावणिं प्राप्य रावणिश्चापि लक्ष्मणम् । अव्यवस्था भवत्युग्रा ताभ्यामन्योन्यविग्रहे ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
रावणिं च	இந்திரஜித்க்கையும்
रावणिः	இந்திரஜித்க்கு
लक्ष्मणं अपि	லக்ஷ்மணரையும்
प्राप्य	பொருதி

ताभ्यां	அவ்விருவர்களால்
अन्योन्यविग्रहे	ஒருவரையொருவர் பொருதுவதில்
अव्यवस्था	அமைதியின்மையான
उग्रा	பயங்கரமானதாய் [து
भवति	இருந்தது.

ताभ्यामुभाभ्यां तरसा विसृष्टैर्विशिवैः शितैः । निरन्तरमिवाकाशं बभूव तमसाऽऽवृत्तम् ॥

ताभ्यां	அந்த
उभाभ्यां	இருவர்களால்
तरसा	வலுக்கொண்டு
विसृष्टैः	விடுக்கப்பெற்ற
शितैः विशिवैः	கூரிய பாணங்களால்

आकाशं	ஆகாசமானது
इव	முற்றும்
निरन्तरं	மறைக்கப்பட்டு
तमसा	இருளால்
आवृत्तं	மூடுண்டதாய்
बभूव	ஆனது.

தீ: பதந்நித்ரவ்ஹுபிஸ்தயோ: ஶரஸதீ: ஶிதீ: | திஸத்ர ப்ரதிஸத்ரீவ பஹூ: ஶரஸ்குலா: || 35 ||

தயோ:	அவ்விருவார்களின்
ஶிதீ:	கூரானவைகளுக்கும்
பதந்நி: ச	பாய்ந்து செல்வன வைகளுமான
தீ:	அந்த
பஹூ:	பல

ஶரஸதீ:	நூற்றுக்கணக்கான பாணங்களால்
திஸ: ச	திக்குகளுக்கும்
ப்ரதிஸ: ஶ்வ ச	விதிக்குகளுக்கும்
ஶரஸ்குலா:	பாணக்குவியல்களுந் றவைகளாய்
பஹூ:	இருந்தன.

தமஸா சங்க்ரதம் சர்வமாஸிந்நிமதர் மஹத் | அஸ்த் கதே சஹஸாஸீ சங்க்ரதம் தமஸேவ ஹி || 36 ||

சர்வ ஹி	எல்லாமும்
தமஸா	இருனால்
மஹத்	மிக
சங்க்ரதம்	மறைக்கப்பட்டதாய்
சஹஸாஸீ	கதிரவன்
அஸ்திந்நி	அஸ்தமித்தவளவில்

தமஸா	இருனால்
சங்க்ரதம்	முண்டதூ
ஹி	போன்றவாராய்
பிமதர்	மிக்கபயங்கரமாக
அஸித்	இருந்தது.

ஹிர்ஸீரீபமஹானத: ப்ராவர்த்நத் சஹஸந: | க்ரவ்யாடா தாரூணா வாஹிசுஷிபுரீபிமநிஸ்வநம் ||

சஹஸந:	ஆயிரக்கணக்கான
ஹிர்ஸீரீபமஹானத:	ரத்தப்பிரவாகம்கொண்ட பெருநதிகள்
ப்ராவர்த்நத்	பெருகலாயின.
தாரூணா:	பயங்கரமான

க்ரவ்யாடா:	இறச்சியுண்ணும் வில்ல்குகள்
பிமநிஸ்வநம்	பெரும்ஓசைகொண்டு
வாஹி: சிஷிபு:	சத்தமிட்டன.

ந ததாரீநீ வவீ வாயுந் ச ஜவ்வால பாவகா || 37 ||

ததாரீநீ	அச்சமயம்
வாயு:	காற்று

வவீ ந	வீசவில்லை.
பாவக: ச	அழலும்
ஜவ்வால ந	எழவில்லை.

ஸ்வஸ்த்யஸ்து லோகேப்ய இதி ஜஜ்லபுத்ர மஹர்ஷய: || 38 ||

மஹர்ஷய: ச	மகரிஷிகளுக்கும்
லோகேப்ய:	"உலகங்களுக்கு
ஸ்வஸ்தி	சேஷமம்

அஸ்து	உண்டாகட்டும்"
இதி	என்று
ஜஜ்லபு:	வாழ்த்தலானார்கள்.

சப்தேதுக்ஷாத்ர சப்ராஸ்தா கந்யவா: சஹ சாரணீ: || 39 ||

அஸ	இங்கு
கந்யவா: ச	கந்தர்வர்களுக்கும்
சாரணீ:	சாரணர்களோடு

சஹ	கூட
சப்ராஸ்தா:	ஒன்றுசேர்ந்தவர்களாய்
சப்தேது:	வந்தார்கள்.

अथ राक्षससिंहस्य कृष्णान्कनकभूषणान् । शरैश्चतुर्भिः सौमित्रिविध्याथ चतुरो हयान्॥

अथ अप்பொழுது
 सौमित्रिः लக்ஷ்மணர்
 चतुर्भिः நான்கு
 शरैः பகழிகளால்
 राक्षससिंहस्य இராக்கூஸோத்தம
 னுடைய

कृष्णान् கரியவைகளும்
 कनकभूषणान् பொன்னணிகொண்டவைகளும்
 चतुरः நான்கு
 हयान् குதிரைகளையும்
 विध्याथ எய்தார்

ततोऽपरेण भङ्गेन पीतेन निशितेन च । संपूर्णायतमुक्तेन सुपत्रेण सुवर्चसा ॥ ४२ ॥
 महेंद्राशनिकल्पेन सूतस्य विचरिष्यतः । स तेन बाणाशनिना तलशब्दानुनादिना ॥
 लाघवाद्वाघवः श्रीमाञ्छिन्नः कायादपाहरत् ॥ ४३ ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானாகும்
 सः राघवः அந்த லக்ஷ்மணர்
 ततः அப்பொழுது
 निशितेन கூரியதும்
 पीतेन மஞ்சள்நிறமுற்றதும்
 संपूर्णायतमुक्तेन நன்கிழுத்துவிடப்
 பெற்றதும்
 सुपत्रेण சிறகுகள் கட்டப்பெற்றதும்
 सुवर्चसा மிகவொளிகொண்டதும்,
 महेंद्राशनि- } தேவேந்திரனது வஜ்
 कल्पेन } रायுதத்திற்கு நிகரானதும்

तलशब्दानुनादिना விரற்த்தலவோசையால் ஒலிப்பதும்
 बाणाशनिना च பாணங்களான இடிபோன்றதுமான,
 अपरेण மற்றொரு
 भङ्गेन பல்லபாணமென்ற
 तेन அதனால்,
 विचरिष्यतः சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும்
 सूतस्य தேர்ப்பாகனுடைய
 शिरः தலையை
 कायात् உடலினின்று
 लाघवात् அனாயசமாய்
 अराहत् அறுத்துவிழ்த்தினார்.

स यन्तरि महातेजा हते मन्दोदरीसुतः । स्वयं सारथ्यमकरोत्पुनश्च धनुस्सृशत् ॥ ४४ ॥

यन्तरि தேர்ப்பாகன்
 हते மாண்டவளவில்
 महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியாகிய
 सः அந்த
 मन्दोदरीसुतः மந்தோதரீபுதல்வன்
 (இந்திரஜித்து)

स्वयं தானே
 सारथ्यं தேரோட்டுதலை
 अकरोत् புரிந்தான்.
 पुनः च மீளவும்
 धनुः வில்லை
 असृशत् கைக்கொண்டான்.

तदद्भुतमभूत्तत्र सामर्थ्यं पश्यतां युधि ॥ ४५ ॥

तत्र अप்பொழுது
 युधि போரில்
 पश्यतां பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு,

तत् அந்த
 सामर्थ्यं சாமர்த்தியமானது
 अद्भुतं ஆச்சரியமாய்
 अभूत् இருந்தது.

हयेषु व्यग्रहस्तं तं विव्याध निशितैः शरैः ।

हयेषु குதிரைகள் விவ்யத் தில்
 व्यग्रहस्तं கைகளை யுபயோகித்த
 तं அவனை
 निशितैः கூரிய
 शरैः பாணங்களால்
 विव्याध எய்தார்.

धनुष्यथ पुनर्व्यग्रे हयेषु मुमुचे शरान् ॥

धनुः பின்னர்
 धनुषि व्यग्रे अथ வில்லானது கொள்ள
ப்பட்டபொழுது
 हयेषु குதிரைகளின்மீது
 शरान् பாணங்களை
 मुमुचे விடுத்தார்.

छिद्रेषु तेषु बाणेषु सौमित्रिः शंघ्रकृत्तमः । अर्दयामास समरे विचरन्तपभीतवत् ॥ ४७ ॥

बाणेषु பாணங்கள் விவ்யத் தில்
 शंघ्रकृत्तमः மிக விரைவுகொண்ட
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர், [வராகிய
 समरे போரில்

अभीतवत् அச்சமில்லி
 विचरन्तं சஞ்சரிக்கும் அவனை
 तेषु அந்த
 छिद्रेषु இக்கட்டுகளில்
 अर्दयामास துன்புறுத்தினார்.

निहतं सारथिं दृष्ट्वा समरे रावणात्मजः । प्रजहौ समरोद्धर्षं विषण्णः स बभूव ह ॥ ४८ ॥

सः அந்த
 रावणात्मजः ராவணன் புதல்வன்,
 समरे போரில்
 सारथिं சாரதியை
 निहतं மாய்க்கப்பட்டவரைய்
 दृष्ट्वा நினைத்து

समरोद्धर्षं போருத்ஸாகத்தை
 प्रजहौ இழந்தான்.
 विषण्णः துயருற்றவரைய்
 स बभूव ஆயினான்.
 ह காண்!

विषण्णवदनं दृष्ट्वा राक्षसं हरियूथपाः । ततः परमसंहृष्टा लक्ष्मणं चाभ्यपूजयन् ॥ ४९ ॥

हरियूथपाः வரனரசேனைத்தலைவர்
 ततः அப்பொழுது [கள்
 राक्षसं அரக்களை
 विषण्णवदनं துயர்கொண்ட முகத் தரைய்

दृष्ट्वा கவனித்து
 परमसंहृष्टाः மிகவானந்தம் கொண்டவர்களாய்
 लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணரை
 अभ्यपूजयन् புகழ்ந்துகொண்டாடினார்கள்.

ततः प्रमाथी शरभो रमसो गन्धमादनः । अमृष्यमाणाश्चत्वारश्चक्रुर्वेगं हरीश्वराः ॥ ५० ॥

ततः அப்பொழுது
 प्रमाथी பிரமாதி
 शरभः சரபன்
 रमसः ரபஸன்
 गन्धमादनः கந்தமாதனன், ஆகிய

हरीश्वराः வானரோத்தமர்கள்
 चत्वारः நால்வரும்
 अमृष्यमाणाः சினந்தவர்களாய்
 वेगं चक्रुः பாய்ந்தார்கள்.

ते चास्य हयमुख्येषु तूर्णमुत्प्लुत्य वानराः । चतुर्षु सुमहावीर्या निपेतुर्भीमविक्रमाः ॥ ५१ ॥

सुमहावीर्याः பேரான்மைகொண்டவர்களும்
 भीमविक्रमाः பயங்கரமான பிரதாபம் கொண்டவர்களுமான்
 ते वानराः அந்த வானர்கள்

अस्य இவனது,
 हयमुख्येषु சிறந்த குதிரைகள்
 चतुर्षु च நான்குகளிலும்
 तूर्णं उत्प्लुत्य விரைவாய்ப் பாய்ந்து
 निपेतुः உட்கார்ந்தார்கள்.

तेषामधिष्ठितानां तैर्वा नरैः पर्वतोपमैः । मुखेभ्यो रुधिरं व्यक्तं हयानां समवर्तत ॥ ५२ ॥

பர்வதத்தை நிகர்த்த
தீ: வானீ: அந்த வானரர்களால்
அधिष्ठितानां உட்காரப்பெற்ற
तेषां அந்த

हयानां குதிரைகளின்
मुखेभ्यः வாய்களிலிருந்து
रुधिरं ரத்தம்
व्यक्तं समवर्तत வெளிப்பட்டது.

ते हया मथिता भग्ना व्यसवो धरणीं गताः ॥ ५३ ॥

ते हया: அந்த குதிரைகள்
मथिता: தேய்க்கப்பட்டு
भग्ना: முறிக்கப்பட்டு

व्यसवः உயிர் துறந்தவை
களாய்
धरणीं गताः பூமியில் விழுந்தன.

ते निहत्य हयांस्तस्य प्रपथ्य च महारथम् । पुनरुत्पत्य वेगेन तस्युर्लक्ष्मणपार्श्वतः ॥ ५४ ॥

ते அவர்கள் (வானரர்
तस्य அவனது கள்)
हयान् குதிரைகளை
निहत्य கொன்றும்
महारथं சிறந்ததேரை

प्रमथ्य च முறித்துவிட்டும்
पुनः மீண்டும்
वेगेन उत्पत्य விரைவாய்க் தாவி
लक्ष्मणपार्श्वतः லக்ஷ்மணருக்குப்பக்க
तस्युः நின்றார்கள். [லில்]

स हताश्वदवपुत्य रथामथितसारथेः । शरवर्षेण सौमित्रिमभ्यधावत रावणिः ॥ ५५ ॥

स: रावणिः அந்த இந்திரஜித்து
हताश्वत् குதிரைகள் கொல்லப்
பட்டதும்
मथितसारथे: சாரதிமாய்க்கப்பெற்ற
துமான

रथात् ரதத்தினின்றும்
अवपुत्य கீழ்க்குதித்து
सौमित्रि लक्ष्मணரை
शरवर्षेण சரமாரியால்
अभ्यधावत தாக்கினான்.

ततो महेन्द्रप्रतिमः स लक्ष्मणः पदातिनं तं निहतैह्योचमैः ।

सृजन्तमाजौ निशिताञ्छरोत्तमान्भृशं तदा बाणगणैर्न्यवारयत् ॥ ५६ ॥

ततः அப்பொழுது
महेन्द्रप्रतिमः தேவேந்திரனை
स: அந்த [நிகர்த்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
हयोचमैः சிறந்த குதிரைகள்
निहतैः கொல்லப்பட்டு
पदातिनं பதாதிமாயிருப்பவ
னும்

आजौ போரில்
निशिताञ्छरोत्तमान् கூரிய
शरोत्तमान् சிறந்த பாணங்களை
सृजन्तं விடுப்பவனுமான
तं அவனை
तदा அப்பொழுது
बाणगणैः சரஜா லங்களால்
भृशं न्यवारयत् மிகத்தகைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 18894

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4219

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे त्रयोविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸந்தியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்திமூன்றாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசல்வாभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे चतुर्विंशतितमेऽह्नि युद्धकाण्डे एकनवतितमसर्गमारभ्य एकादशोत्तरशततमसर्गपर्यन्तं (18895—19819 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 925]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நித்யில் அஸ்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்துநான்காவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் 91-வதுஸர்க்கம் முதல் 111-வது ஸர்க்கம் வரை (18895—19819) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 925]

एकनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றியொன்றாவது ஸர்க்கம். || ௨௧ ||

इन्द्रजिद्वधः—இந்திரஜித் வதம்.

स हताश्वो महातेजा भूमौ तिष्ठन्निशाचरः । इन्द्रजित्परमकुद्धः संप्रज्ज्वाल तेजसा ॥ १ ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவனாகிய	भूमौ	தரையில்
सः	அந்த	तिष्ठन्	நிற்பவனாய்
निशाचरः	அரக்கனான	तेजसा	அவமதிப்பைப்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து		பொறுத்தன்மையால்
हताश्वः	குதிரைகள் கொல்லப் பட்டு	परमकुद्धः	சினம் மேலிட்டவனாய்
		संप्रज्ज्वाल	ஜ்வலித்தான்.

तौ धन्विनौ जिघांसन्तावन्योन्यमिषुभिर्भृशम् । विजयेनाभिनिष्क्रान्तौ वने गजवृषाविव ॥

धन्विनौ	வில்லாளிகளான	गजवृषौ	சிறந்த இரு யானைகள்
तौ	அவ்விருவர்கள்	इव	போன்றவராய்
अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்	हृषुभिः	பாணங்களால்
विजयेन	வெற்றிகொண்டு	भृशं	மிக
जिघांसन्तौ	கொல்ல விரும்பியவர்	अभिनिष्क्रान्तौ	பொருதிக்கொண் டார்கள்.
वने	காட்டில் [களாய்		

निर्वह्यन्तश्चान्योन्यं ते राक्षसवनौकसः । भर्तारं न जह्युर्द्वे संपतन्तस्तस्ततः ॥ ३ ॥

ते	அந்த	तस्ततः	ஆங்காங்கு
राक्षसवनौकसः च	அரக்கர்களும் வானரர்களும்	संपतन्तः	பாய்ந்து செல்பவர் களாய்
अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்	युद्धे	போரில்
निर्वह्यन्तः	தாக்கிக்கொள்பவர் களாய்	भर्तारं	தலைவரை
		जहुः न	பிரியா திருந்தார்கள்.

ततस्तात्राक्षसान्सर्वान्हर्षयन्नावाणात्मजः । स्तुन्वानो हर्षमाणश्च इदं वचनमब्रवीत् ॥ ४ ॥

रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வன் (இந்திராஜித்து)	हर्षयन्	உத்ஸாகப்படுத்தி
ततः	அப்பொழுது	स्तुन्वानः	புகழ்ந்து
तान्	அந்த	हर्षमाणः च	மகிழ்ச்சிக்கொண்டு
राक्षसान्	அரக்கர்கள்	वचनं	ஒரு மொழியை
सवान्	யாவரையும்	इदं	பின்வருமாறு .
		अब्रवीत्	உரைத்தான்:

तमसा बहुलेनेमाः संसक्ताः सर्वतो दिशः । नेह विज्ञायते स्यो वा परो वा राक्षसोत्तमाः ॥

राक्षसोत्तमाः	“அரக்கச்சீரெஷ்டர் களை !	तमसा	இருளால்
इमाः	இந்த	संसक्ताः	சூழ்ந்திருக்கின்றன.
दिशः	திசைகள்	इह	இப்பொழுது
सर्वतः	எங்கும்	स्वः वा	தனதின் த்தானே
बहुलेन	ஆடர்ந்த	पः वा	சத்ருவோ
		विज्ञायते न	தெரியப்படவில்லை.

हृष्टा भवन्तो युध्यन्तु हरीणां मोहनाय वै

हरीणां	“வானரர்களை	॥ ६ ॥
मोहनाय	வஞ்சிப்பதின்	भवन्तः
	பொருட்டு	हृष्टाः वै
		युध्यन्तु

अहं तु रथमास्थाय आगमिष्यामि संयुगे

अहं तु	“நானும்	॥ ७ ॥
रथं	ரதமொன்றில்	संयुगे
आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு	आगमिष्यामि

तथा भवन्तः कुर्वन्तु यथेमे काननौकसः । न बुद्धयेयुर्दुरात्मानः प्रविष्टे नगरं मयि ॥८॥

इमे	“இந்த	यथा	எப்படியானால்
दुरात्मानः	துஷ்டர்களாகிய	बुध्येयुः न	உணரா திருப்பார்
काननौकसः	வானரர்கள்		களோ
मयि	நான்	तथा	அவ்வண்ணமாய்
नगरं	பட்டணத்திற்கு	भवन्तः	நீங்கள்
प्रविष्टे	சென்றவளவில்	कुर्वन्तु	செய்வீர்களாக.”

इत्युत्त्वा रावणसुतो वञ्चयित्वा वनौकसः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां रथहेतोरमित्रहा ॥ ९ ॥

अमित्रहा	சத்ருஸம்ஹாரகனாகிய	वञ्चयित्वा	எமாற்றி
रावणसुतः	ராவணன் புதல்வன்	रथहेतोः	ரதத்திற்காக
इति	மேற்கண்டவாறு	लङ्कां	இலங்கை
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு	पुरीं	நகருக்கு
वनौकसः	வானரர்களை	प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தான் .

स रथं भूषयित्वा तु रुचिरं हेमभूषितम् । प्रासासिंशतसंपूर्णं युक्तं परमवाजिभिः ॥१०॥
अधिष्ठितं हयज्ञेन सूतेनाप्तोपदेशिना । आरुरोह महतेजा रावणिः समितिञ्जयः ॥ ११ ॥

महातेजाः ஆற்றல் மிக்கவனும்
சமितिञ்ஜயः போரில் வெற்றிபெறு
பவனுமான
ச: ராவி: அந்த இந்திரஜித்து
சு அப்பொழுது
भूषयित्वा அலங்கரித்துக்கொ
ண்டு
हेमभूषितं பொன்னாலலங்கரிக்க
रुचिरं அழகியதும் [கப்பட்டு
प्रासासिंशतसंपूर्णं { நூற்றுக்கணக்கான
சட்டிகளாலும் வேல்
களாலும் நிறைந்ததும்

परमवाजिभिः சிறந்த குதிரைகளால்
युक्तं பூட்டப்பெற்றதும்
हयज्ञेन குதிரைகளில் நன்கு
பழகியவனும்
आप्तोपदेशिना நன்மையையுணர்ந்த
உல்லவனுமான
सूतेन சாரதியால்
अधिष्ठितं வீற்றிருக்கப்பெற்ற
ததுமான
रथं ரதமொன்றில்
आरुरोह ஏறிக்கொண்டான்.

स राक्षसगणैर्मुखैर्वृतो मन्दोदरीसुतः । निर्ययौ नगरार्जुनं कृतान्तबलचोदितः ॥ १२ ॥

मन्दोदरीसुतः மண்டோதரீபுதல்வ
ச: அவன் [அகிய
मुख्यै: சிறந்த
राक्षसगणै: அரக்ககணங்களால்
वृतः சூழப்பெற்றவனாய்

कृतान्तबलचोदितः யமனது சக்தியால்
நூண்டப்பெற்றவனாய்
नगरान् நகரில்நின்று
रजुनं விரைவாய்
निर्ययौ வெளிக்கிளம்பினான்.

सोऽभिनिष्क्रम्य नगरादिन्द्रजित्परवीरहा ।

परवीरहा சத்ருவீரர்களை சம்
ஹரிப்பவனான
ச: அந்த
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
नगरात् நகரில்நின்று
अभिनिष्क्रम्य வெளிக்கிளம்பினான்

अभ्ययाज्जवनैरश्वैर्लक्ष्मणं सविभीषणम् ॥

जवनै: வேகமடைந்த
अश्वै: குதிரைகளால்
सविभीषणं விபீஷணருடனிருக்
கும்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
अभ्ययात् கிட்டினான்.

ततो रथस्थमालोक्य सौमित्रि रावणात्मजम् । वानराश्च महावीर्या राक्षसश्च विभीषणः ॥
विस्मयं परमं जग्मुर्लाघवात्तस्य धीमतः ॥ १४ ॥

ततः அப்பொழுது
रावणात्मजं ராவணன் புதல்வனை
रथस्थं ரதத்திலிருப்பவனாய்
आलोक्य பார்த்து,
सौमित्रि: லக்ஷ்மணரும்
महावीर्या: மகாவீர்யசாலிகள்
वानरा: च வானரர்களும்

राक्षस: அரக்கராகிய
विभीषण: च விபீஷணரும்
धीमत: புத்திமானாகிய
तस्य அவனது
लाघवात् சாமர்த்தியத்தால்
परमं மிகுந்த
विस्मयं ஆச்சரியத்தை
जग्मु: கொண்டார்கள்.

रावणिश्चापि संक्रुद्धो रणे वानरयूथपान् । पातयामास बाणौघैः शतशोऽथ सहस्रशः ॥

अथ अप्पொழுதும்
 रावणिः अपि இந்திரஜித்தும்
 संक्रुद्धः சினம்மிசூந்தவனாய்
 रणे போரில்
 वानरयूथपान् வானரசேனைத்தலை
 வர்களை

बाणौघैः பாணசமூகங்களால்
 शतशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
 सहस्रशः च ஆயிரக்கணக்காகவும்
 पातयामास வீழ்த்தினான்.

स मण्डलीकृतधनु र्वावणिः समितिञ्जयः । हरिन्भ्यहनत्क्रुद्धः परं लाघवमास्थितः ॥१६॥

समितिञ्जयः போரில் வெற்றி
 கொள்பவனான
 सः அந்த
 रावणिः இந்திரஜித்து
 क्रुद्धः கோபங்கொண்டு

मण्डलीकृतधनुः வில்லை வளைத்துக்
 கொண்டவனாய்
 परं लाघवं பெரும் வேகத்தை
 आस्थितः கைக்கொண்டு
 हरिन् வானரர்களை
 अभ्यहनत् தாக்கினான்.

ते वध्यमाना हरयो नाराचैर्भीमविक्रमाः । सौमित्रि शरणं प्राप्ताः प्रजापतिमिव प्रजाः ॥

ते அந்த
 भीमविक्रमाः பயங்கரப்பிரதாப
 हरयः வானரர்கள் [முற்ற
 नाराचैः நாராசபாணங்களால்
 वध्यमानाः தாக்கப்படுபவர்
 களாய்

प्रजाः பிரஜைகள்
 प्रजापतिं பிரம்மதேவரிடம்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறோ
 सौमित्रि லக்ஷ்மணரிடம்,
 शरणं प्राप्ताः சரணம் புகுந்தார்கள்.

ततः समरकोपेन ज्वलितो रघुनन्दनः । विच्छेद कार्मुकं तस्य दर्शयन्पाणिलाघवम् ॥

ततः அப்பொழுது
 रघुनन्दनः லக்ஷ்மணர்
 समरकोपेन போர்ச்சினத்தால்
 ज्वलितः ஜ்வலிப்பவராய்
 पाणिलाघवं கைவன்மையை

दर्शयन् காட்டி
 तस्य அவனது
 कार्मुकं வில்லை
 विच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

सोऽन्यत्कार्मुकमादाय सज्यं चक्रे त्वरन्निव । तदप्यस्य त्रिभिर्वाणैर्लक्ष्मणो निरकृन्तत ॥

सः அவன் (இந்திரஜித்து)
 अन्यत् வேறு
 कार्मुकं வில்லொன்றை
 आदाय கைக்கொண்டு
 इव முற்றும்
 त्वरन् துரிதமுற்று
 सज्यं चक्रे நானேற்றினான்.

अस्य இவனது
 तत् अपि அதையும் (வில்லையும்)
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 त्रिभिः மூன்று
 वाणैः பாணங்களால்
 निःकृन्तत முறித்துவிட்டார்.

अथैनं छिन्नधन्वानमाशीविषविषोपमैः । विव्याधोरसि सौमित्री रावाणि पञ्चभिः शरैः ॥

சௌமித்ரி:	லக்ஷ்மணர்	उरसि	மார்பில்
अथ	பிற்பாடு	आशीविषविषोपमैः	சர்ப்பங்கலின் விஷத் திற்கொப்பான
छिन्नधन्वानं	வில்லொடிந்தவனாகிய	पञ्चभिः शरैः	ஐந்து பாணங்களால்
एनं	இந்த	विव्याध	எய்தார்.
रावाणि	இந்திரஜித்தை		

ते तस्य कायं निर्भिद्य महाकार्मुकनिःसृताः । निपेतुर्धरणीं वाणा रक्ता इव महोरगाः ॥

महाकार्मुक- निःसृताः	} சிறந்த கோதண்டத் தில் நின்று வெளிப் புறப்பட்டவைகளான	निर्भिद्य	ஊடுருவி,
ते		अन्त	रक्ताः
वाणाः	பாணங்கள்	महोरगाः	பெரும்பாம்புகள்
तस्य	அவனது	इव	போன்றவைகளாய்
कायं	உடலை	धरणीं	பூமியில்
		निपेतुः	விழுந்தன.

स भिन्नवर्मा रुधिरं वमन्वक्त्रेण रावणिः । जग्राह कार्मुकश्रेष्ठं दृढज्यं बलवत्तरम् ॥ २२ ॥

सः	அந்த	वमन्	கக்குபவனாய்
रावणिः	இந்திரஜித்து	बलवत्तरं	மிக உறுதியானதும்
भिन्नवर्मा	கவசம் பிளர்க்கப் பட்டவனாகி	दृढज्यं	உறுதியான நாண் கொண்டதுமான
वक्त्रेण	வாயால்	कार्मुकश्रेष्ठं	சிறந்த வில்லொன்றை
रुधिरं	ரத்தத்தை	जग्राह	கைக்கொண்டான்.

स लक्ष्मणं समुद्दिश्य परं लाघवमास्थितः । ववर्ष शरवर्षाणि वर्षाणीव पुरन्दरः ॥ २३ ॥

सः	அவன்	शरवर्षाणि	பாணவாஷங்களை
परं	பெரும்	पुरन्दरः	இந்திரன்
लाघवं	வேகத்தை	वर्षाणि	ஈழைகளை
आस्थितः	கொண்டவனாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	ववर्षं	வாஷித்தான்.
समुद्दिश्य	குறித்து		

मुक्तमिन्द्रजिता तत्तु शरवर्षमरिन्दमः । आवारयदसंभ्रान्तो लक्ष्मणः सुदुरासदम् ॥२४॥

अरिन्दमः	சத்ருஸம்ஹாரக ராகிய	मुक्तं	விடப்பட்டதும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सुदुरासदं	தகைக்கவொண்ணு கதுமான
असंभ्रान्तः	கலவாங்கொள்ளாத வராய்	तत्तु	அந்த
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தால்	शरवर्षं तु	பாணவாஷத்தையும்
		आवारयत्	தகைத்து விட்டார்.

दर्शयामास च तदा रावणिं रघुनन्दनः । असंभ्रान्तो महातेजास्तद्द्रुतमिवाभवत् ॥२५॥
ततस्तात्राक्षसान्सर्वास्त्रिभिरेकैकमाहवे । अविध्यत्परमक्रुद्धः शीघ्रास्त्रं संप्रदर्शयन् ॥ २६ ॥

महातेजाः मஹா தேஜஸ்வியும்
असंभ्रान्तः சிறிதும் கலங்காதவ
रघुनन्दनः லக்ஷ்மணர் [ருமான
परमक्रुद्धः மிகச்சினந்தவராய்
तदा அப்பொழுது
शीघ्रास्त्रं சீக்கிராஸ்திரத்தை
रावणिं இந் திரஜித்திற்கும்
सर्वास्त्रं எல்லா
राक्षसान् च அரக்கர்களுக்கும்
संप्रदर्शयन् ருஜுப்படுத்துகிற
வளாய்

दर्शयामास காண்பிவித்தார்.
तत् அது
इव முற்றும்
अद्भुतं ஆச்சர்யகரமாய்
अभवत् இருந்தது.
ततः அப்பொழுது
आहवे போரில்
तान् அவர்களை
एकैकं ஒவ்வொருவரையும்
त्रिभिः மும்மூன்று பாணங்
अविध्यत् எய்தார். [களால்

राक्षसेन्द्रसुतं चापि बाणौघैः समताडयत्

राक्षसेन्द्रसुतं अपि च इन्त्तिराஜித்தையும்

सोऽर्तविद्धो बलवता शत्रुणा शत्रुघातिना । असक्तं प्रेषयामास लक्ष्मणाय बहुच्छरान् ॥

शत्रुघातिना சத்ருசம்ஹாரகரும்
बलवता பலசாலியுமான
शत्रुणा சத்ருவால்
अर्तविद्धः அடிக்கப்பட்ட
सः அவன் (இந் திரஜித்து)

लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணரின்மீது
बहुन् शरान् பல பாணங்களை
असक्तं விரைவாய்
प्रेषयामास விடுத்தார்.

तानप्राज्ञाञ्छितैर्बाणैश्चिच्छेद रघुनन्दनः

रघुनन्दनः லக்ஷ்மணர்
शितैः கூரிய
बाणैः பாணங்களால்

॥ २९ ॥
तान् அவைகளை
अप्राज्ञान् கிட்டிவாராதவைகளாய்
चिच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

सारथेरथ्य च रणे रथिनो रथसत्तमः । शिरो जहार धर्मात्मा भलेनानतपर्वणा ॥ ३० ॥

धर्मात्मा தர்பாத்மாவும்
रथसत्तमः च ரதவீரருமாகிய அவர்
रणे போரில்
आनतपर्वणा வளைந்தகணுக்களுற்ற
भलेन ஓர் பல்லபாணத்தால்

रथिनः ரதவீரரான
अस्य இவனுடைய
सारथेः சாரதியின்
शिरः தலையை
जहार அறுத்துவிட்டார்.

अमृतास्ते ह्यास्तत्र रथमूहुरविक्लवाः । मण्डलान्यभिधावन्तस्तद्द्रुतमिवाभवत् ॥ ३१ ॥

तत्र அப்பொழுது
ते அந்த
ह्याः குதிரைகள்

अमृताः சாரதியைபிழந்தும்
अविक्लवाः குழப்பமுறாதவை
களாய்

मण्डलानि	மண்டலாகாரமாய்	तत्	அது
अभिधावन्तः	சுற்றி ஒடுபவைகளாய்	इव	முற்றும்
रथं	தேரை	अद्भुत	ஆச்சர்யகரமாய்
उहः	வகித்தன.	अभवत्	இருந்தது.

अमर्षवशमापन्नः सौमित्रिर्दृढविक्रमः । प्रत्यविद्धयद्दयास्तस्य शरैर्विनासयन्नणे ॥ ३२ ॥

दृढविक्रमः	வலிந்த வன்மை கொண்ட	तस्य	அவனது
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	हयान्	குதிரைகளை
अमर्षवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்ட	शरैः	பாணங்களால்
रणे	போரில் [வராய்	विनासयन्	மருளச்செய்பவராய்
		प्रत्यविध्यत्	எய்தார்.

अमृष्यमाणस्तत्कर्म रावणस्य सुतो बली । विव्याध दशभिर्बाणैः सौमित्रिं तमर्षणम् ॥

बली	பலசாலியான	तं	அந்த
रावणस्य	ராவணனது	अमर्षणं	கோபங்கொண்டிருந்த
सुतः	புதல்வன் (இந்திர ஜித்து)	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை
तत्कर्म	அவரது செயலை	दशभिः	பத்து
अमृष्यमाणः	பொருதவனாய்	बाणैः	பாணங்களால்
		विव्याध	எய்தான்.

ते तस्य वज्रप्रतिमाः शराः सर्पविषोपमाः । विलयं जग्मुराहत्य कवचं काञ्चनप्रभम् ॥

वज्रप्रतिमाः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர் த்தவைகளும்	तस्य	அவரது (லக்ஷ்மண ரது)
सर्पविषोपमाः	பாம்புவிஷத்திற்கொப் பானவைகளுமான	काञ्चनप्रभं	பொன்னொளி
ते	அந்த	कवचं	கவசத்தை [கொண்ட
शराः	பாணங்கள்	आहत्य	தாக்கி
		विलयं जग्मुः	உருவழிந்தன.

अभेद्यकवचं मत्वा लक्ष्मणं रावणात्मजः । ललाटे राघवं बाणैः सुपुङ्खैस्त्रिभिरिन्द्रजित् ॥

अविध्यत्परमक्रुद्धः शीघ्रास्त्रं च प्रदर्शयन् ॥ ३५ ॥

रावणात्मजः	ராவணன் புதல்வனை	शीघ्रास्त्रं	சீக்கிராஸ்திரத்தை
इन्द्रजित् च	இந்திரஜித்தும்	प्रदर्शयन्	ருஜுப்படுத்துபவ
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	राघवं	லக்ஷ்மணரை [னாய்
अभेद्यकवचं	பிளக்கமுடியா கவச மணிந்தவராய்	ललाटे	நெற்றியில்
मत्वा	அறிந்து	सुपुङ्खैः	கூரியமுனைகொண்ட
परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டவ னாய்	त्रिभिः	மூன்று
		बाणैः	பாணங்களால்
		अविध्यत्	எய்தான்.

तैः पृषत्कैर्ललाटस्थैः शुशुभे रघुनन्दनः । रणाग्रे समरश्लाघी त्रिमृङ्ग इव पर्वतः ॥ ३६ ॥

समरश्लाघी
रघुनन्दनः
ललाटस्थैः
तैः
पृषत्कैः
रणाग्रे

போரில் புகழ்மிக்க
லக்ஷ்மணர்
நெற்றியிடுவீருக்கின்ற
அந்த
பாணங்களுடன்
முனை முகத்தில்

त्रिमृङ्गः
पर्वतः
इव
शुशुभे

முன்று கொடிமுடி
களைக்கொண்ட
பர்வதம்
என
விளங்கினார்.

स तथा हार्दितो बाणै राक्षसेन महामृधे । तमाशु प्रतिविष्याथ लक्ष्मणः पञ्चभिः शरैः ॥
विकृष्येन्द्रजितो युद्धे वदने शुभकुण्डले ॥ ३७ ॥

सः
लक्ष्मणः हि
महामृधे
राक्षसेन
बाणैः
तथा
हार्दितः
युद्धे
तं

அந்த
லக்ஷ்மணரும்
பெரும்போரில்
அரக்கனால்
பாணங்களைக்கொ
ண்ட
அவ்வண்ணம்
துன்புறுத்தப்பட்ட
போரில் [வராய்
அவனை

विकृष्य
पञ्चभिः
शरैः
इन्द्रजितः
शुभकुण्डले
वदने
आशु
प्रतिविष्याथ

குறிவைத்து
ஐந்து
பாணங்களைக்
கொண்டு
இந்திரஜித்தினுடைய
அழகிய குண்டலங்க
ளணியப்பட்ட
முகத்தில்
விரைந்து
பதிலடித்தார்.

लक्ष्मणेन्द्रजितौ वीरौ महाबलशरासनौ । अन्योन्यं जघ्नतुर्बाणैर्विशिखैर्भीमविक्रमौ ॥३८॥

महाबलशरासनौ
भीमविक्रमौ
वीरौ

மிக உறுதியுற்ற விற்
கொண்டவர்களும்
அஞ்சத்தக்க ஆற்ற
லுற்ற
சூரர்களுமான .

लक्ष्मणेन्द्रजितौ
बाणैः
विशिखैः
अन्योन्यं
जघ्नतुः

லக்ஷ்மணனும் இந்திர
ஜித்தும்
அஸ்திரங்களாலும்
அம்புகளாலும்
ஒருவர்கொருவர்
தாக்கிக்கொண்டனர்.

ततः शोणितदिग्धाङ्गौ लक्ष्मणेन्द्रजितावुभौ । रणे तौ रेजतुर्वीरौ पुष्पिताविव किशुकौ ॥

ततः
वीरौ
तौ
लक्ष्मणेन्द्रजितौ

அப்பொழுது
வீரர்களாகிய
அந்த
லக்ஷ்மணரும் இந்திர
ஜித்தமாகிய இருவ
ரும்

शोणितदिग्धाङ्गौ
पुष्पितौ
किशुकौ
इव
रणे
रेजतुः

ரத்தம்தோய்ந்த உட
பூத்த[ஊற்றவர்களாய்
இரு பலாசமரங்கள்
எவ்வண்ணமோ அவ்
போரில் [வண்ணமே
விளங்கினார்கள்.

तौ परस्परमभ्येत्य सर्वगात्रेषु धन्विनौ । घोरैर्विव्यधतुर्वाणैः कृतभावानुभौ जये ॥ ४० ॥

धन्विनौ	வில்லா ளிகளாகிய	अभ्येत्य	எதிர்த்து
तौ उभौ	அந்த இருவர்களும்து	सर्वगात्रेषु	எல்லா அவயவங்களினி
जये	வெற்றியில்	घोरैः	கொடிய [அும்
कृतभावौ	ஊக்கங்கொண்டவர்	बाणैः	பாணங்களால்
	களாய்	विव्यधतुः	தாக்கிக்கொண்டார்
परस्परं	ஒருவரையொருவர்		கள்.

ततः समरकोपेन संयुक्तो रावणात्मजः । विभीषणं त्रिभिर्वाणैर्विव्याध वदने शुभे ॥४१॥

ततः	அப்பொழுது	शुभे	அழகிய
रावणात्मजः	இந்திரஜித்து	वदने	முகத்தில்
समरकोपेन	போர்ச்சினத்தால்	विभिः	மூன்று
संयुक्तः	மூண்டவனாய்	बाणैः	கணைகளால்
विभीषणं	விபிஷணரை	विव्याध	எய்தான்.

अयोमुखैस्त्रिभिर्विध्वा राक्षसेन्द्रं विभीषणम् । एकैकेनाभिविव्याध तान्सर्वान्हरियूथपान् ॥

अयोमुखैः	இருப்புமுனைகொண்ட	एकैकेन	ஒவ்வொன்றால்
विभिः	மூன்றுகளால்	तान्	அந்த
राक्षसेन्द्रं	அரக்கரிஜத்தமரா	हरियूथपान्	வானரசேனைத்தலை
विभीषणं	விபிஷணரை [கிய	सर्वान्	யாவரையும்
विध्वा	அடித்துவிட்டு	अभिविव्याध	தாக்கினார்.

तस्मै दृढतरं क्रुद्धो जघान गदया हयान् । विभीषणो महातेजा रावणेः स दुरात्मनः ॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவராகிய	दुरात्मनः	தீயனாகிய
सः	அந்த	रावणेः	இந்திரஜித்தின்
विभीषणः	விபிஷணர்	हयान्	குதிரைகளை
तस्मै	அவன்மீது	गदया	கதைகொண்டு
दृढतरं क्रुद्धः	மிகவும் சினங்கொண்டு	जघान	புடைத்தார்.

स हताश्वद्वपुस्त्य रथानिहतसारथेः । अथ शक्ति महातेजाः पितृव्याय मुमोच ह ॥४४॥

महातेजाः	ஆற்றல் மிக்கவனான	रथात्	ரதத்தினின்றும்
सः	அவன் (இந்திரஜித்து)	अवपुस्त्य	கீழ்க்குதித்து
अथ	அப்பொழுது	पितृव्याय	சிறிய தந்தையின்
हताश्वत्	குதிரைகள் மாண்டது		மீது
निहतसारथेः	ஸாரதி மாய்க்கப்பட்டதுமான	शक्ति	வேல் ஒன்றை
		मुमोच ह	எறிந்தான்.

तामापतन्तीं संप्रेक्ष्य सुमित्रानन्दवर्धनः । चिच्छेद् निशितैर्बाणैर्दशधा साऽपतद्भुवि ॥४५॥

सुमित्रानन्दवर्धनः लக்ஷ्मணர்
तां அதை (வேலை)
आपतन्तीं எதிர்த்து வருவதாய்
संप्रेक्ष्य கவனித்து
निशितैः கூரிய
बाणैः கணைகளால்

चिच्छेद् துண்டித்தெறிந்தார்.
सा அது
सुमि பூமியில்
दशधा பத்துத் துணுக்கு
अपतत् களாய்.
கீழ்விழுந்தது.

तस्मै दृढधनुः क्रुद्धो हताश्वाय विभीषणः । वज्रस्पर्शसमान्यञ्च ससर्जौरसि मार्गणान् ॥

दृढधनुः வில்லறம் வாய்க்கப்
विभीषणः விபீஷணர் [பெற்ற
हताश्वाय குதிரைகளையிழந்த
तस्मै அவன்மீது
क्रुद्धः சினந்து

उरसि மார்பில்
वज्रस्पर्शसमान् வஜ்ராயுதவீழ்ச்சிக்கு
निकरान
पञ्च मार्गणान् ஐந்து பாணங்களை
सर्जं விடுத்தார்.

ते तस्य कायं निर्भिद्य स्वमपुङ्खा निमित्तगाः । बभूवुर्लोहितादिग्धा रक्ता इव महोरगाः ॥

निमित्तगाः இலக்குகளில் பாயும்
स्वमपुङ्खाः பொன்முனைகொண்ட
ते அவைகள்
तस्य அவனது
कायं உடலை
निर्भिद्य பிளந்து

लोहितादिग्धाः இரத்தம் தோய்ந்த
வைகளாய்
रक्ताः சிவந்த
महोरगाः பெரும் சர்ப்பங்கள்
इव போன்றவாறாய்
बभूवुः விளங்கின.

स पितृव्याय संक्रुद्ध इन्द्रजिच्छरमाददे । उत्तमं रक्षसां मध्ये यमदत्तं महाबलः ॥ ४८ ॥

रक्षसां मध्ये அரக்கர்களுள்
महाबलः மிக்க பலசாலியான
सः அந்த
इन्द्रजित् இந்திரஜித்து
पितृव्याय சிறிய தந்தையின்
பேரில்

संक्रुद्धः சினம் மேலிட்டு
यमदत्तं யமனாஸிக்கப்பட்ட
उत्तमं शरं சிறந்த பாணத்தை
मध्ये (அரக்கர்கள்).
மத்தியில்
आददे கைக்கொண்டான்.

तं समीक्ष्य महातेजा महेषुं तेन संहितम् । लक्ष्मणोऽप्याददे बाणमन्यं भीमपराक्रमः ॥४९॥

कुबेरेण स्वयं स्वप्ने यदत्तममितात्मना । दुर्जयं दुर्विषहं च सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ ५० ॥

महातेजाः மஹாதேஜன்விடும்
भीमपराक्रमः பெரும் பிரதாபசாலி
யுமான
लक्ष्मणः अपि லக்ஷ்மணரும்
तेन அவனால்
संहितं தொடுக்கப்பெற்ற

तं அந்த
महेषुं சிறந்த அஸ்திரத்தை
समीक्ष्य பார்த்து
अमितात्मना அளவற்ற மகிமை
வாய்ந்த
कुबेरेण குபேரனால்

स्वमे	ஸ்வப்னத்தில்
स्वयं	நேரிலேயே
दत्तं	அளிக்கப்பெற்றதும்
दुर्जयं	தகைக்கவரியதும்
सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
सुरासुरैः अपि	தேவாசுரராலும்

दुर्विपद्यं च	சிக்கவொண்ணாத நாமான
यत्	எதுவோ அந்த
अन्यं	மற்றொரு
बाणं	பாணத்தை
आद्दं	கைக்கொண்டார்.

तयोस्ते धनुषी श्रेष्ठे बाहुभिः परिघोषैः ।

विकृष्यमाणे बलवत्कौश्याविद्युक्जनुः ॥

तयोः	அவ்விருவர்களின்
ते	அந்த
श्रेष्ठे	சிறந்த
धनुषी	விற்களிரண்டும்
परिघोषैः	உழலைத்தடிசுகளுக்கொ
बाहुभिः	கைகளால் [ப்பான

बलवत्	வலுக்கொண்டு
विकृष्यमाणे	இழுக்கப்படுகின்றன வாய்
कौश्यौ इव	இரு அன்றில்கள் போன்றவாறாய்
चुकूजनुः	ஒலித்தன.

ताभ्यां तौ धनुषी श्रेष्ठे संहितौ सायकोत्तमौ । विकृष्यमाणौ वीराभ्यां भृशं जज्वलतुः श्रिया ॥

ताभ्यां	அந்த
वीराभ्यां	இரு வீரர்களால்
श्रेष्ठे धनुषी	சிறந்த இரு விற்களில்
तौ	அந்த
सायकोत्तमौ	இரு சிறந்த பாணங் களும்

संहितौ	பூட்டப்பெற்று
विकृष्यमाणौ	தொடுக்கப்படுகின்ற னவாய்
श्रिया	ஒளியால்
भृशं	மிகவும்
जज्वलतुः	திகழ்ந்தன :

तौ भासयन्तावाकाशं धनुर्भ्यां विशिखौ च्युतौ । मुखेन मुखमाहृत्य संनिपेतुरोजसा ॥

धनुर्भ्यां	இரு விற்களின்றும்
आकाशं	வானத்தை
भासयन्तौ	மிளிரச்செய்து கொண்டு
च्युतौ	வெளிப்போந்த
तौ	அவ்விரு

विशिखौ	பாணங்களும்
मुखेन	நுனியால்
मुखं	நுனியை
ओजसा	வலுக்கொண்டு
आहृत्य	தாக்கி
सन्निपेतुः	வீழ்ந்தன.

सन्निपातस्तयोरार्सच्छरयोर्घोररूपयोः

॥ ५४ ॥

घोररूपयोः	கொடிய உருக் கொண்ட
तयोः	அவ்விரு

शरयोः	பாணங்களுக்கும்
सन्निपातः	வீணை அழிவு
आसीत्	நேர்ந்தது.

सधूमविस्फुलिङ्गश्च तज्जोऽग्निदार्हणोऽभवत्

॥ ५५ ॥

सधूमविस्फुलिङ्गः	புகையுடனும் பொறி களுடனும்
तज्जः	அதிலிரந்துகொண்டிய

अग्निः च	தீ
दार्हणः	மிகக்கொடியதாய்
अभवत्	இருந்தது.

तौ महाग्रहसङ्काशावन्योन्यं सन्निपत्य च । सङ्ग्रामे शतथा यान्तौ मेदिन्यां विनिपेततुः॥

महाग्रहसङ्काशौ	பெரிய கிரகங்களை	सन्निपत्य च	தாக்கி,
तौ	அவைகள் [நிகர்த்த	शतथा यान्तौ	பல துணுக்குகளாக
संग्रामे	போரில்	मेदिन्यां	தரையில் [ஆகி
अन्योन्यं	ஒன்றையொன்று	विनिपेततुः	வீழ்ந்துவிட்டன.

शरौ प्रतिहतौ दृष्ट्वा तावुभौ रणमूर्धनि । व्रीडितौ जातरोषौ च लक्ष्मणेन्द्रजितौ तदा ॥

शदा	அப்பொழுது	उभौ	இருவர்களும்
रणमूर्धनि	போர்முகத்தில்	शरौ	பாணங்களை
तौ	அந்த	प्रतिहतौ	அழிக்கப்பட்டனவாய்
लक्ष्मणेन्द्रजितौ	லக்ஷ்மணரும் இந்திர ஜித்துமாகிய	दृष्ट्वा	கவனித்து
		व्रीडितौ	வெட்கமுற்று
		जातरोषौ च	சினமும் எய்தினர்.

सुसंख्यस्तु सौमित्रिरस्त्रं वारुणमाददे

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்
तु	அப்பொழுது
सुसंख्यः	ஆவேசமுற்று

॥ ५८ ॥

वारुणं अस्त्रं	வாருண அஸ்திரத்தை
आददे	தொடுத்தார்.

रौद्रं महेन्द्रजिद्युद्धे व्यसृजद्युधि निष्ठितः । तेन तद्विहतं त्वस्त्रं वारुणं परमाद्भुतम् ॥ ५९ ॥

महेन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
रौद्रं	ருத்திராஸ்திரத்தை
युधि	போரில்
निष्ठितः	முனைந்தவனாய்
व्यसृजत्	விடுத்தான்.
तेन	அதனால் (ருத்திராஸ்திரத்தால்)

युद्धे	போரில்
तत्	அந்த
वारुणं	வாருண
अस्त्रं	அஸ்திரமானது
परमाद्भुतं तु	மிக்க ஆச்சர்யமடைய தக்கவண்ணமாய்
विहतम्	அழிக்கப்பட்டது.

ततः क्रुद्धो महातेजा इन्द्रजित्समितिक्षयः । आश्रेयं सन्दधे दीप्तं स लोकं संक्षिपन्निव ॥

ततः	பிறகு
समितिक्षयः	போரில் வெற்றி கொள்ளும்
महातेजाः	மிக்க ஆற்றல்படைத்த
सः	அந்த
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து

क्रुद्धः	சினமூண்டு
लोकं	உலகையே
संक्षिपन् इव	அழிப்பவன்போலாகி
दीप्तं	ஒளிமிக்க
आश्रेयं	ஆக்கினையாஸ்திரத்
सन्दधे	தொடுத்தான். [தை

सौरणास्त्रेण तद्वीरो लक्ष्मणः प्रत्यवारयत्

तत्	அதை
वीरः	சூரனான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்

॥ ६१ ॥

सौरण	சூர்ய
अस्त्रेण	அஸ்திரத்தால்
प्रत्यवारयत्	தடுத்தார்.

अस्त्रं निवारितं दृष्ट्वा रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । आसुरं शत्रुनाशाय घोरमस्त्रं समाददे ॥६२॥

ராவி: இந்திரஜித்து
 அசுத்ர த்தை
 நிவாரித் தடுக்கப்பட்டதாக
 தூஷ்ட உணர்ந்து
 க்ரோதமூர்ச்சித்: சினத்தால் மெய்மறந்
 தவனாகி

शत्रुनाशाय பகைவனையழிப்பதற்
 காக
 आसुरं ஆஸூரஸம்பந்தமான
 घोरं கொடிய
 अस्त्रं அஸ்திரத்தை
 समाददे தொடுத்தான்.

तस्माच्चापाद्दिनिष्पेतुर्भास्वराः कूटसुद्वराः । शूलानि च भुशुण्ड्यश्च गदाः खड्गाः परश्वधाः॥

தஸாத் அந்த
 சாத் வில்லினின்றும்
 பாஸ்வா: ஒளிமிக்க
 கூடசுதூரா: ச கடாயுதங்களும்
 முத்தராயுதங்களும்
 சூலானி சூலாயுதங்களும்

भुशुण्ड्यः புகண்டியெனும் ஆயு
 தங்களும்
 गदा: கதைகளும்
 खड्गाः கத்திகளும்
 परश्वधा: ச கோடரிகளும்
 विनिष्पेतुः வெளிப்போந்தன.

तद्दृष्ट्वा लक्ष्मणः संख्ये घोरमस्त्रमथासुरम् । अवार्य सर्वभूतानां सर्वशत्रुविनाशनम् ॥
 माहेश्वरेण द्युतिमांस्तदस्त्रं प्रत्यवारयत् ॥ ६४ ॥

அத அப்பொழுது
 துதிமான் தேஜோவானாகும்
 லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
 சங்க்யே போரில்
 தத் அந்த
 வோர் பயங்கரமானதும்
 சர்வபூதானம் எல்லாப்பிராணி
 களாலும்
 அவார்ய தடுக்கவொண்ணாத
 துத்.

सर्वशत्रुविनाशनं ஸர்வ சத்ருக்களையும்
 அழிக்கவல்லதுமான
 आसुरं ஆஸூர
 अस्त्रं அஸ்திரத்தை
 दृष्ट्वा கவனித்து
 माहेश्वरेण மாகேசுவராஸ்திரத்
 தால்
 तत् அந்த
 अवार्य அஸ்திரத்தை
 प्रत्यवारयत् தகைத்துவிட்டார்.

तयोः सुतमुलं युद्धं संवभूवाद्भुतोपमम् ॥ ६५ ॥

தயோ: அவ்விருவர்களுக்கும்
 யுத்தமானது
 சுதுமூல் மிகக்குழப்பமாயும்

अद्भुतोपमं உவமையற்றவாறும்
 संवभूव நிகழ்ந்தது.

गगनस्थानि भूतानि लक्ष्मणं पर्यवारयन् ॥ ६६ ॥

ககநஸ்தானி ஆகாயத்திலிருக்கும்
 பூதானி ஜீவகோடிகள்

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 पर्यवारयन् சூழ்ந்துகொண்டனர்.

भैरवाभिस्ते भीमे युद्धे वानररक्षसाम् । भूतैर्बहुभिराकाशं विस्मितैरावृतं बभौ ॥ ६७ ॥

வானரரக்ஷஸர்	வானரரக்ஷஸர் களின்	आकाशं	ஆகாசமானது
भीमे	பயங்கரமானதும்	विस्मितैः	ஆச்சர்யங்கொண்ட
भैरवाभिस्ते	பயங்கரவோசை கொண்டதுமான	बहुभिः	பல
युद्धे	போரில்	भूतैः	பூதங்களால்
		आवृतं	சூழப்பெற்றதாய்
		बभौ	இருந்தது.

ऋषयः पितरो देवा गन्धर्वा गरुडोरगाः । शतक्रतुं पुरस्कृत्य रक्षुर्लक्ष्मणं रणे ॥ ६८ ॥

ऋषयः	ரிஷிகளும்	शतक्रतुं	இந்திரனை
पितरः	பித்ருக்களும்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
देवाः	தேவர்களும்	रणे	போரில்
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
गरुडोरगाः	கருடர்களும், உரகர் களும்	रक्षुः	ரக்ஷித்தார்கள்.

अथान्यं मार्गश्रेष्ठं सन्द्धे राघवानुजः । हुताशनसमस्पर्शं रावणात्मजदारणम् ॥ ६९ ॥

अथ	அப்பொழுது	रावणात्मजदारणं	இந்திரஜித்தை சிதைக்க கவல்லதுமான
राघवानुजः	லக்ஷ்மணர்	अन्यं	மற்றொரு
हुताशनसमस्पर्शं	அக்னிக்கொப்பாகிய ஸ்பர்சங்கொண்டதும்	मार्गश्रेष्ठं	சிறந்த பாணமொன் றை
		सन्द्धे	தொடுக்கலாயினர்.

सुपत्रमनुवृत्ताङ्गं सुपर्वाणं सुसंस्थितम् । सुवर्णविकृतं वीरः शरीरान्तकरं शरम् ॥ ७० ॥

दुरावारं दुर्विषहं राक्षसानां भयावहम् । आशीविषविषप्रख्यं देवसङ्घैः समर्चितम् ॥ ७१ ॥

येन शक्रो महातेजा दानवानजयत्प्रभुः । पुरा दैवासुरे युद्धे वीर्यवान्हरिवाहनः ॥ ७२ ॥

तदैन्द्रमस्त्रं सौमित्रिः संयुगेष्वपराजितम् । शरश्रेष्ठं धनुःश्रेष्ठे नरश्रेष्ठोऽभिसन्द्धे ॥ ७३ ॥

वीरः	வீரரும்	पुरा	முன்னொருகால்
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமருமா சுய	दैवासुरे	தேவாஸுர
		युद्धे	போரில்
सौमिभिः	லக்ஷ்மணர்	येन	எதைக்கொண்டு
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியும்	दानवान्	அசுரர்களை
प्रभुः	ஸர்வசக்தனும்	अजयत्	வெற்றிகொண்டானே
हरिवाहनः	{ ஹரியெனும் சூதிரை யை வாஹனமாய்க் கொண்டவனும்	तत्	அதாசிறதும்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியுமான	सुपत्रं	அழகிய சிறகுகள் கட்டப்பெற்றதும்
शक्रः	இந்திரன்	अनुवृत्ताङ्गं	ஒரே சீரான உருக் கொண்டதும்

சுபவாண்	அழகிய கணுக்களுந் றதும்
சுசंस्थितं	மிக்க உறுதியானதும்
सुवर्णविकृतं	பொன்னுலீழைக்கப் பெற்றதும்
शरीरान्वतरं	சரீரத்திற்குநாசத்தை விளைவிக்கும்
शरं	பாணமாகிறதும்
दुरावारं	உகைக்கவொண்ணா ததும்
दुर्विषहं	சகிக்கவொண்ணாத தும்
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு

भयावहं	ஆபத்தைத்தர வல்லதும்
आशीर्षिविषप्रस्यं	சர்ப்பத்தின் விஷத் திற்கொப்பானதும்
देवसङ्घैः	தேவகணங்களால்
समचितं	பூஜிக்கப்பெற்றதும்
संयुगेषु	போர்களில்
अपराजितं	எவராலும் வெல்லப் பெறாததும்
ऐन्द्रं अस्त्रं	ஐந்திர அஸ்திரமான
शरश्रेष्ठं	சிறந்த பாணத்தை
धनुःश्रेष्ठे	சிறந்த வில்லால்
अभिसन्देशे	பூட்டினார்.

सन्धायामित्रदलनं विचर्ष्य शरासनम् । सज्यमायम्य दुर्धर्ष कालो लोकक्षये यथा॥७४॥

लोकक्षये	பிரளயகாலத்தில்
काऽः	மிருத்யு
यथा	போன்றவராய்
अमित्रदलनं	சத்துருக்களைச் சுதைக்கவல்லதும்

सज्यं	நானேற்றப்பட்டதும்
दुर्धर्षं	தகைக்கவரியதுமான
शरासनं	வில்லை
आयम्य	வளைத்து
संघाय	தொடுத்து
विचर्ष्यं	இழுத்தார்.

सन्धाय धनुषि श्रेष्ठे विकर्ष्यन्निदमब्रवीत् । लक्ष्मीवांलक्ष्मणो वाक्यमर्थसाधकमात्मनः ॥

लक्ष्मीवान्	ஸ்ரீஸம்பன்னரான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
श्रेष्ठे	சிறந்த
धनुषि	வில்லில்
संघाय	தொடுத்து
विकर्षन्	இழுப்பவராய்

आत्मनः	தனக்கு
अर्थसाधकं	காரியசுத்தியை விளை விக்கும்.
वाक्यं	ஒரு திருமொழியை
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	சாற்றியருளினார்.

धर्मात्मा सत्यसन्धश्च रामो दाशरथिर्थादि ।

पौरुषे	“பிரதாபவிஷயத்தில்
अप्रतिद्वन्द्वः	ஒப்பற்றவராகிய
दाशरथिः	தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமைந்தராகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்
धर्मात्मा च	தர்மர த்மரவும்

पौरुषे चाप्रतिद्वन्द्वः शरैर्न जहि रावणिम् ॥

सत्यसन्धः च	ஸத்தியசந்தராகவும்
यदि	இருக்கிறார் எனில்
शर	ஓ பாணமே!
एनं	இந்த
रावणिं	இந்திராஜித்தை
जहि	வதைப்பாயாக. ”

इत्युत्वा बाणमाकर्णं विकृष्य तमजिह्वगम् । सौमित्रिः समरे वीरः ससर्जेन्द्रजितं प्रति ॥

ऐन्द्रास्त्रेण समायोज्य लक्ष्मणः परवीरहा

॥ ७७ ॥

परवीरहा சத்துருசம்ஹார
 वीरः வீரரும் [கரும்
 सौमित्रिः சுமித்திராதேவியின்
 திருடையந்தருமான
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 समरे போரில்
 इति மேற்கண்டவாறு
 उत्तवा சாற்றியருளிவிட்டு
 अजिह्वगं குறிதப்பாதுபாய
 வல்ல

तं அந்த
 बाणं பாணத்தை
 ऐन्द्रास्त्रेण இந்திராஸ்திராமந்தி
 ரத்தால்
 समायोज्य அபிமந்திரித்து
 आकर्णं காதுவரை
 विकृष्य இழுத்து
 इन्द्रजितं प्रति இந்திரஜித்தைக்
 குறித்து
 ससर्जे விடுத்தார்.

स शिरः सशिरस्त्राणं श्रीमज्ज्वलितकुण्डलम् । प्रमथ्येन्द्रजितः कायात्पातयामास भूतले ॥

सः அது (பாணமானது)
 इन्द्रजितः இந்திரஜித்தினுடைய
 शिरः தலையை
 सशिरस्त्राणं தலைப்பாகையோடு
 கூடவும்

श्रीमज्ज्वलित- } அழுகுகொண்டு ஜ்வ
 कुण्डलं } லிக்கும் குண்டலங்க
 ளுடனும்கூட
 प्रमथ्य துண்டித்து
 कायात् சரீரத்தினின்று
 सूतले பூதலத்தில்
 पातयामास வீழ்த்தியது.

तद्राक्षसतनूजस्य छिन्नस्कन्धं शिरो महत् ।

तपनीयनिभं भूमौ ददृशे रुधिरोक्षितम् ॥

राक्षसतनूजस्य அரக்கமன்னனின்
 புதல்வனுடைய
 तत् அந்த
 छिन्नस्कन्धं கழுத்தறுபட்ட
 महत् शिरः பெரும் தலை

भूमौ பூமியில்
 रुधिरोक्षितं ரத்தத்தால் நனைந்து
 तपनीयनिभं ஸ்வரணத்திற்கொப்
 பானதாய்
 ददृशे காணப்பட்டது.

हतस्तु निपपाताशु धरण्यां रावणात्मजः ।

कवची सशिरस्त्राणो विध्वस्तः सशरासनः ॥

कवची கவசம் புனைந்திருந்த
 रावणात्मजः இந்திரஜித்து
 सशिरस्त्राणः தலைப்பாகையோடு
 கூடவும்
 सशरासनः तु வில்லோடுகூடவும்

विध्वस्तः அழிக்கப்பெற்று
 हतः உயிரிழந்து
 धरण्यां பூமியில்
 आशु சடக்கென
 निपपात சாய்ந்துவிட்டான்.

चुकुशुस्ते ततः सर्वे वानराः सविभीषणाः ।

हृष्यन्तो निहते तस्मिन्देवा वृत्रवधे यथा ॥

ततः அப்பொழுது
 ते அந்த
 सविभीषणाः விபிஷணருள்ளிட்ட

वानराः வானர்கள்
 सर्वे யாவரும்
 तस्मिन् அவன் (இந்திரஜித்து)

निहते	மாண்டவளவில்
वृत्वधे	விருத்திராசரன் வதையால்
देवाः	தேவர்கள்

यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
ह्यन्तः	உற்சாகம் பூண்டவர் களாய்
चुकुशुः	ஆரவாரித்தார்கள்.

अथान्तरिक्षे देवानामृषीणां च महात्मनाम् । अभिज्ञे च सन्नादो गन्धर्वाप्सरसामपि ॥

अथ	அப்பொழுது
अन्तरिक्षे	வானில்
देवानां च	தேவர்களுடையவும்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய
ऋषीणां च	ரிஷிகளுடையவும்

गन्धर्वाप्सरसां	} கந்தர்வர்களுடைய வும் அப்சரஸ்களு டையவும்
अपि	
सन्नादः	பேரரவாரம்
अभिज्ञे	உண்டாயிற்று.

पतितं तमभिज्ञाय राक्षसी सा महाचमूः । वध्यमाना दिशो भेजे हरिभिर्जितकाशिभिः ॥

सा	அந்த
राक्षसी महाचमूः	அரக்கப்பெரும்படை
तं	அவனை (இந்திர ஜித்தை)

जितकाशिभिः	வெற்றிகொண்டு விளங்கும்
हरिभिः	வானரர்களால்
वध्यमानाः	புடைக்கப்படுவதாய்
दिशः	திக்குகளில்
भेजे	ஒடிற்று.

पतितं	கீழ்ச்சாய்ந்தவனாய்
अभिज्ञाय	கவனித்து

वानरैर्वध्यमानास्ते शस्त्राण्युत्सृज्य राक्षसाः । लङ्कामभिमुख्यः ससुर्नष्टसंज्ञाः प्रधाविताः ॥

ते	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
वानरैः	வானரர்களால்
वध्यमानाः	மொத்தண்டு
शस्त्राणि	ஆயுதங்களை

उत्सृज्य	விட்டுடறிந்து
नष्टसंज्ञाः	மெய்மறந்து
प्रधाविताः	ஒடியவர்களாய்
लङ्कां	இலங்கையை
अभिमुखाः ससुः	நோக்கிச்சென்றார்கள்.

दुद्रुवुर्बहुधा भीता राक्षसाः शतशो दिशः । त्यक्त्वा प्रहरणान्सर्वे पट्टिशासिपरश्वधान् ॥

भीताः	வெருண்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	யாவரும்
पट्टिशासिपरश्वधान्	பட்டயக்கத்தி, வாள், கோடரி ஆகிய

प्रहरणान्	ஆயுதங்களை
त्यक्त्वा	போட்டுவிட்டு
शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
बहुधा	பலவாறாய்
दिशः	திசைகளில்
दुद्रुवुः	ஒடினார்கள்.

केचिल्लङ्कां परित्रस्ताः प्रविष्टा वानरादिताः ॥ ८६ ॥

वानरादिताः	வானரர்களால் புடை க்கப்பட்டு
परित्रस्ताः	வெருண்டோடிய

केचित्	சிலர்
लङ्कां	இலங்கைக்குள்
प्रविष्टाः	புகுந்தார்கள்.

समुद्रे पतिताः केचित्केचित्पर्वतमाश्रिताः

केचित्	சிலர்
समुद्रे	கடலில்
पतिताः	விழுந்து விட்டார்கள்.

॥ ८७ ॥

केचित्	சிலர்
पर्वतं	மலையில்
आश्रिताः	ஏறினார்கள்.

हतमिन्द्रजितं दृष्ट्वा शयानं समरक्षितौ । राक्षसानां सहस्रेषु न कश्चित्प्रत्यदृश्यत ॥ ८८ ॥

इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை
हतं	கொல்லப்பட்டு
समरक्षितौ	போர்க்களத்தில்
शयानं	சாய்ந்துகிடப்பவனாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து

राक्षसानां	அரக்கர்களின்
सहस्रेषु	ஆயிரத்தவர்களில்
कश्चित्	ஒருவனும்
प्रत्यदृश्यत न	முன்தோன்றவில்லை.

यथाऽस्तं गत आदित्ये नावतिष्ठन्ति रश्मयः । तथा तस्मिन्निपतिते राक्षसास्ते गता दिशः॥

आदित्ये	சூரியன்
अस्तं गते	அஸ்தமித்தவளவில்
यथा	எவ்வண்ணம்
रश्मयः	கிரணங்கள்
अवतिष्ठन्ति न	இராடோ
तथा	அவ்வண்ணமே

तस्मिन्	அவன்
निपतिते	சாய்ந்தவளவில்
ते	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
दिशः	திசைகளில்
गताः	ஒடிவிட்டார்கள்.

शान्तरश्मिर्वादित्यो निर्वाण इव पावकः । स बभूव महातेजा व्यपास्तगतजीवितः ॥

महातेजाः	பேராற்றல்கொண்ட
सः	அவன் (இந்திரஜித்து)
व्यपास्तागतजीवितः	முற்றும் ஒழிந்து விட்ட உயிருடையவனாய்

शान्तरश्मिः	கிரணங்களழிந்த
आदित्यः इव	சூரியன்போலவும்
निर्वाणः	அணைந்த
पावकः इव	அக்னிபோலவும்
बभूव	இருந்தான்.

प्रशान्तपीडाबहुलो नष्टारिष्टः प्रतापवान् । बभूव लोकः पतिते राक्षसेन्द्रसुते तदा ॥९१॥

प्रतापवान्	பெருந்தாபங்கொண்ட புருந்த
लोकः	உலகமானது
तदा	அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रसुते	அரக்கமன்னன் புதல்வன்

पतिते	சாய்ந்தவளவில்
प्रशान्तपीडाबहुलः	உபத்திரவங்கள் பல வும் நீங்கப்பெற்று
नष्टारिष्टः	கஷ்டங்கள் ஒழிந்த தாய்
बभूव	ஆயிற்று.

हर्षं च शक्रो भगवान्सह सर्वैः सुरर्षभैः । जगाम निहते तस्मिन्नाक्षसे पापकर्मणि ॥९२॥

तस्मिन्	அந்த
पापकर्मणि	பாபாத்தமவாகிய
राक्षसे	அரக்கன்
निहते	மாண்டவுடன்
शक्रः भगवान् च	இந்திராகவானும்

सुरर्षभैः	தேவோத்தமர்கள்
सर्वैः सह	யாவருடன்கூட
हर्षं	ஆனந்தத்தை
जगाम	கொண்டார்.

आकाशे चापि देवानां शुश्रुवे दुन्दुभिस्वनः । नृत्यद्विरप्सरोभिश्च गन्धर्वैश्च महात्मभिः ॥

च अதுமட்டுமல்ல,
आकाशे ஆகாயத்தில்
नृत्यद्विः நாட்டியமாடும்
अप्सरोभिः च அப்ஸரஸ், தரீகளோ
மகா
महात्मभिः மகாத்மாக்களான

गन्धर्वैः च கந்தர்வர்களோடும்
देवानां தேவர்களுடைய
दुन्दुभिस्वनः अपि दुந்துபிவாத்யமுழக்
கமும்
शुश्रुवे கேட்கப்பெற்றது.

वष्टुषुः पुष्पवर्षाणि तद्भूतमभूत्तदा । प्रशंसुर्हते तस्मिन्नाक्षसे क्रूरकर्मणि ॥
शुद्धा आपो दिशथैव जहृषुर्दैत्यदानवाः ॥ ९४ ॥

तस्मिन् அந்த
क्रूरकर्मणि தீச்செயலமைந்தவனான
राक्षसे அரக்கன் [கிய
हते மாண்டபொழுது
पुष्पवर्षाणि பூமாரிகளை
वष्टुषुः பெய்தனர்.
प्रशंसुः புகழ்ந்துகொண்டார்.
तदा அப்பொழுது

तत् அது
अभूतं ஆச்சரியகரமாகவே
अभूत् இருந்தது.
आपः च ஜலங்களுக்கும்
दिशः एव திசைகளுக்கும்
शुद्धा: தெளிந்திருந்தனர்.
दैत्यदानवाः தேவாசுரர்கள்
जहृषुः மகிழ்ச்சிக்கொண்டார்கள்.

आजगमुः पतिते तस्मिन्सर्वलोकभयावहे । ऊचुश्च सहिताः सर्वे देवगन्धर्वदानवाः ॥
विज्वराः शान्तकलुषा ब्राह्मणा विचरन्त्विति ॥ ९५ ॥

सर्वलोकभयावहे { எல்லா உலகங்களுக்கும்
கும் ஆபத்தை விளை
வித்த
तस्मिन् அவன்
पतिते சாய்ந்தவளவில்
देवगन्धर्वदानवाः தேவர்கள், கந்தர்வர்கள்
அஸுரர்கள்
सर्वे யாவரும்
सहिताः ஒன்றுசேர்ந்து

आजगमुः வந்தார்கள்.
ब्राह्मणाः 'பிராமணர்கள்
शान्तकलुषाः உபத்திரங்களை ஒழி
யப்பெற்று
विज्वराः மனக்கவலை நீங்கியவர்
களாய்
विचरन्तु சஞ்சரிக்கட்டும்.
इति च என்றும்
ऊचुः சொன்னார்கள்.

ततोऽभ्यनन्दन्संहृष्टाः समरे हरियूथपाः । तमप्रतिबलं दृष्ट्वा हतं नैर्ऋतपुङ्गवम् ॥ ९६ ॥

हरियूथपाः வானரசேனைத்தலைவர்கள்
ततः அப்பொழுது
अप्रतिबलं ஒப்பற்ற பலசாலியாகிய
तं அந்த
नैर्ऋतपुङ्गवम् ராக்ஷஸோத்தமனை

समरे போரில்
हतं மாய்க்கப்பட்டவனாய்
दृष्ट्वा கவனித்து
संहृष्टाः ஆனந்தங்கொண்டவர்களாய்
अभ्यनन्दन् புகழ்ந்துகொண்டார்கள்.

विभीषणो हनूमांश्च जाम्बवांश्चक्षुयूथपः । विजयेनाभिनन्दन्स्तुष्टुवुश्चापि लक्ष्मणम् ॥९७॥

विभीषणः च विप्रीஷணரும்
 हनुमान् च ஹனுமாரும்
 कक्षयूथपः கரடிவேளைத் தலைவ
 இகய
 जाम्बवान् च ஜாம்பவானும்

विजयेन வெற்றியால்
 लक्ष्मणं अपि லக்ஷ்மணனாரையும்
 अभिनन्दन्तः கொண்டாடுகின்றவர்
 களாய்
 तुष्टुवुः துதித்தார்கள்.

क्ष्वेलन्तश्च नदन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । लब्धलक्षा रघुसुतं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ९८ ॥

प्लवङ्गमाः வானரர்கள்
 लब्धलक्षाः உத்தேசம் நிறைவேறி
 யவர்களாய்
 क्ष्वेलन्तः च சூதிப்பவர்களாகவும்

नदन्तः च பூசலிடுபவர்களாகவும்
 गर्जन्तः च கர்ஜிப்பவர்களாகவும்
 रघुसुतं லக்ஷ்மணரை
 परिवार्यं சூழ்ந்து
 उपतस्थिरे பக்கலில் நின்றார்கள்.

लाङ्गूलानि प्रविध्यन्तः स्फोटयन्तश्च वानराः । लक्ष्मणो जयतीत्येवं वाक्यं विश्रावयन्तस्तदा ॥

वानराः வானரர்கள்
 तदा அப்பொழுது
 लाङ्गूलानि வால்களை
 प्रविध्यन्तः சுழற்றி அடிப்பவர்
 களாய்
 स्फोटयन्तः च கைகொட்டுகின்றவர்
 களாய்,

लक्ष्मणः “லக்ஷ்மணர்
 जयति ஸர்வோத்கிருஷ்டமா
 க விளங்குகின்றார்,”
 इति एवं இப்படியாகிய
 वाक्यं மொழியை
 विश्रावयन् பவிரங்கமாய்
 மொழிந்தார்கள்.

अन्योन्यं च समाश्लिष्य कपयो हृष्टमानसाः । चक्रुश्चावचगुणा राघवाश्रयजाः कथाः ॥

करयः வானரர்கள்
 हृष्टमानसाः மன்உற்சாகங்கொண்டு
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 समाश्लिष्य கட்டிக்கொண்டு

राघवाश्रयजाः பூநிராமரது தொண்டு
 कथाः च பேச்சுகளை
 चक्रुः பேசினார்கள்.

तदसुकरमथाभिवीक्ष्य हृष्टाः प्रियसुहृदो युधि लक्ष्मणस्य कर्म ।

परमसुपलभन्मनःप्रहर्षं विनिहतमिन्द्ररिपुं निशम्य देवाः ॥ १०१ ॥

देवाः தேவர்கள்
 अथ அப்பொழுது
 युधि போரில்
 प्रियसुहृदः உற்ற துணைவராகிய
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 तत् அந்த
 असुकरं எளிதிற்செயற்கரிய

कर्म செயலை
 हृष्टाः சந்தோஷமுள்ளவராக
 अभिवीक्ष्य கவனித்து,
 इन्द्ररिपुं இந்திரஜித்தை
 विनिहतं निशम्य மாண்டவனாய்பார்த்து
 परमं மிகுந்த
 मनःप्रहर्षं மனச்சுந்த லக்ஷ்மணரது
 उपलभन् கொண்டாராள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकनवतितमः सर्गः ॥

द्विनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். || ௨௨ ||

लक्ष्मणश्याघनम्—லக்ஷ்மணரைப் புகழ்வது.

रुधिरकिन्नागत्रस्तु लक्ष्मणः शुभलक्षणः । बभूव हृष्टस्तं हत्वा शक्रजेतारमाह्वे ॥ १ ॥

शुभलक्षणः	நற்பிறவிக்குணங்கள் அமையப்பெற்ற	तु	அப்பொழுது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तं शक्रजेतारं	அந்த இந்திரஜித்தை
आह्वे	போரில்	हत्वा	கொன்று
रुधिरकिन्नागः	குருதிவழிந்த மேனி கொண்டவராய்	हृष्टः	ஆனந்தம் கொண்ட வராய்
		बभूव	ஆயினர்.

ततः सर्जाम्बवन्तं च हनूमन्तं च वीर्यवान् । सन्निहत्य महातेजास्तांश्च सर्वान्वनौकसः ॥
आजगाम ततस्तीव्रं यत्र सुग्रीवराघवौ । विभीषणमवष्टभ्य हनूमन्तं च लक्ष्मणः ॥ ३ ॥

ततः	அனந்தரம்	सन्निहत्य	கூட்டிக்கொண்டு
वीर्यवान्	வீர்யசாலியும்	विभीषणं	விபிஷணரையும்
महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியமாகிய	हनूमन्तं च	ஹனுமாரையும்
सः	அந்த	अवष्टभ्य	கைலாக்கு கொடுத்து க்கொண்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सुग्रीवराघवौ	சுக்ரீவனும் ஸ்ரீராம
जाम्बवन्तं च	ஜாம்பவந்தரையும்	यत्र	எங்கோ [பிரானும்
हनूमन्तं च	ஆஞ்சநேயரையும்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
तान्	அந்த	तीव्रं	வேகமாய்
वनौकसः	வானார்கள்	आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.
सर्वान् च	யாவரையும்		

ततो राममभिक्रम्य सौमित्रिरभिवाद्य च । तस्थौ भ्रातृसमीपस्थ इन्द्रस्येव बृहस्पतिः ॥४॥

ततः	அப்பொழுது	इन्द्रस्य	இந்திரனுக்கு
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
रामं	ஸ்ரீராமரை	भ्रातृसमीपस्थः	தமையனரின் பக் கலிரூப்பவராய்
अभिक्रम्य	அணுகி	तस्थौ	காத்துநின்றார்.
अभिवाद्य च	நமஸ்கரித்தும்		
बृहस्पतिः	வியாழன்		

निष्टनन्निव चागम्य राघवाय महात्मने । आचक्षे तदा वीरो घोरमिन्द्रजितो वधम् ॥

तदा	அப்பொழுது	घोरं	பயங்கரமான
वीरः च	வீரராகிய அவர்	वधं	வதையை
आगम्य	கிட்டி	निष्टनन् इव	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டே
महात्मने	மஹாத்மாவாகிய	आचक्षे	தெரியப்படுத்தினார்.
राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு		
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தின்		

रावणेस्तु शिरश्छिन्नं लक्ष्मणेन महात्मना । न्यवेदयत रामाय तदा हृष्टो विभीषणः ॥६॥

வடா அப்பொழுது
 ஹ: ஆனந்தம் கொண்
 விभीஷண: து விபிஷணரும் [டிருந்த
 ராமாய ஸ்ரீராமரிடம்
 மஹாத்மனா மஹா த்மாவாகிய

लक्ष्मणेन लक्ष्मணனால்
 रावणः இந்திரஜித்தின்
 शिरः தலையை
 छिन्नं அறுக்கப்பட்டதாய்
 न्यवेदयत தெரிவித்தார்.

श्रुत्वैतत्तु महावीर्यो लक्ष्मणेनेन्द्रजिद्वधम् । प्रहर्षमतुलं लेभे रामो वाक्यमुवाच ह ॥ ७ ॥

மஹா வீர: மஹா பராக்ரமசாஸி
 யாகிய
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 லக்ஷ்மணன் லக்ஷ்மணனால்
 एतत् இந்த
 इन्द्रजिद्वधं இந்திரஜித்தின்
 श्रुत्वा கேட்டு, [வதையை

अतुलं அளவற்ற
 प्रहर्षं ஆனந்தத்தை
 लेभे அடைந்தார்.
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 तु அப்பொழுது
 उवाच ह பின்வருமாறு
 மொழிந்தார்:

साधु लक्ष्मण तुष्टोऽस्मि कर्मणा सुकृतं कृतम् । रावणेर्हि विनाशेन जितमित्युपधारय ॥

லக்ஷ்மண "லக்ஷ்மணை!
 साधु நன்று!
 सुकृतं நற்கருமம்
 कृतं புரியப்பெற்றது.
 कर्मणा அச்செயலால்
 तुष्टः अस्मि ஆனந்தங்கொண்
 டேன்.

रावणः இந்திரஜித்தின்
 विनाशेन हि அழிவாலேயே
 जितं யாவும் வெற்றிகொள்
 णப்பட்டது
 इति என்று
 उपधारय நிச்சயம் கொள்வா
 யாக."

स तं शिरस्युपाघ्राय लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । लज्जमानं बलात्स्नेहादङ्गभारोप्य वीर्यवान् ॥

उपवेश्य तमुत्सङ्गे परिष्वज्यावपीडितम् । भ्रातरं लक्ष्मणं स्निग्धं पुनः पुनरुदक्षत ॥१०॥

வீரய்வான் வீர்யசாலியான
 सः அவர்
 लक्ष्मिवर्धनं பேரழகுபெருகி
 भ्रातरं தம்பியாகும் [நிற்கும்
 तं लक्ष्मणं அந்த லக்ஷ்மணரை
 अङ्गं மடியீது
 आरोप्य ஏற்றிவைத்துக்கொ
 ண்டு
 लज्जमानं வெட்கியிருக்கும்
 तं அவனை
 स्नेहात् அன்பால்

उत्सङ्गे மடியில்
 उपवेश्य உட்கார்த்தி
 बलात् இறுக
 परिष्वज्य தழுவிக்கொண்டு
 शिरसि சிரவிலில்
 उपाघ्राय உச்சிமுகர்ந்து
 अवपीडितं துன்புற்றிருக்கும்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 स्निग्धं அன்பாய்
 पुनः पुनः மீண்டும்மீண்டும்
 उदक्षत கடடாக்ஷித்தருளினார்.

शलயஸ்பீடில்த் ஶஸ்த் னிஷ்வஸந்த் து லக்ஷமம் | ராமஸ்து து:ஶ்வஸந்தஸ்ததா னிஷ்வஸிதௌ ஶுஷம் ||

ததர் அப்பொழுது
ராம: து ஶ்ரீராமரும்,
ஶஸ்த் தாக்கப்பட்டு
शलயஸ்பீடில்த் கணைமுனைகளால்
துன்புற்று
னிஷ்வஸந்த் பெருமூச்செறிந்து
கொண்டிருக்கும்

லக்ஷமம் து லக்ஷ்மணரை உத்தே
சித்து
து:ஶ்வஸந்தஸ: துக்கத்தால் தபித்த
வராய்
ஶுஷ் மிக
னிஷ்வஸித: பெருமூச்செறிந்தார்.

மூர்த்ரி சீனஸுபாஶ்ராய ஶுய: ஶஸ்பூஷ்ய ச த்வரந் | ஁வாச லக்ஷமம் வாவயமாஶ்வாஸ்ய பூரூஷ்ஸம்: ||

பூரூஷ்ஸம்: புருஷோத்தமராகிய
஁ந் இந்த [அவர்
லக்ஷமம் லக்ஷ்மணரை
மூர்த்ரி சிரவில்த்
஁பாஶ்ராய ச உச்சிமுகர்ந்தும்
த்வரந் பரபாப்புற்று

ஶுய: மேன்மேலும்
ஸஸ்பூஷ்ய ச தழுவிக்கொண்டும்
஁ஶ்வாஸ்ய தேற்றரவுபடுத்தி
வாவய் சொல்லொன்றை
஁வாச பின்வருமாறு உரைத்
தார்:

கூத் த்ரமகலயாணம் கர்ம துஷ்கரகர்மணா

|| 13 ||

துஷ்கரகர்மணா "அரிய செயலால்
த்ரமகலயாணம் மிக நலனளிக்கும்

கர்ம நற்கருமம்
கூதம் முடிக்கப்பெற்றது.

அ஁ய மந்யே ஶதே புத்ரே ராவணம் னிஶதம் யுதி

|| 14 ||

அ஁ய "அப்பொழுது
யுதி போரில்
புலே புத்திரன்

ஶதே மாய்க்கப்பட்ட வள
ராவணனையும் [ஶில்
னிஶதம் மாண்டவனாய்
மந்யே நினைக்கின்றேன்.

அ஁யாஶ் விஜயி ஶத்ரௌ ஶதே தஸ்மிந் துராத்மநி

|| 15 ||

தஸ்மிந் "அந்த
துராத்மநி துஷ்டாத்மாவாகிய
ஶத்ரௌ சத்ரு
ஶதே மாண்டவளவில்

அஶ் நான்
அ஁ய இப்பொழுது
விஜயி வெற்றிபெற்றவனாய்
னேன்.

ராவணஸ்ய நுஷ்ஸஸ்ய திஷ்ட்யா விர த்வயா ரணே | ஁த்ரிஶு ஶி தக்ஷிணௌ வாஶு: ஶ ஶி தஸ்ய வ்யபாஶ்ரய: ||

விர "வீரனே!
த்வயா உன்னால்
ரணே போரில்
நுஷ்ஸஸ்ய கொடியனாகிய
ராவணஸ்ய ராவணனது
தக்ஷிண: வலது
வாஶு: ஶி புஜமே

஁த்ரிஶு: அறுக்கப்பட்டு
விட்டது.
திஷ்ட்யா பெருநலன்விளைந்தது.
ஸ: அவன் (இந்திரஜித்து)
தஸ்ய அவனுக்கு (ராவண
னுக்கு)
வ்யபாஶ்ரய: ஶி நற்றுணையன்றோ?

विभीषणहनूमद्भ्यां कृतं कर्म महद्रणे

॥ १७ ॥

रणे } "போரில்
விभीஷண- } விபீஷணராலும்
हनूमद्भ्यां } அனுமாராலும்

महत् } சிறந்த
कर्म } செயல்.
कृतम् } முடிக்கப்பட்டது.

अहोरात्रैस्त्रिभिर्वीरैः कथंचिद्विनिपातितः

॥ १८ ॥

वीरः } "வீரஞ்சூழ்வன்
(இந்திரஜித்து)

अहोरात्रैः } இராப்பகல்களாக
कथञ्चित् } சிரமப்பட்டு
विनिपातितः } வீழ்த்தப்பட்டான்.

लिभिः } மூன்று

निरमित्रः कृतोऽस्म्यद्य निर्यास्यति हि रावणः । बलव्यूहेन महता श्रुत्वा पुत्रं निपातितम् ॥

अद्य हि } "இப்பொழுதே
निरमित्रः } சத்ருக்களொழிந்த
வனாய்

पुत्रं } புதல்வனை
निपातितं श्रुत्वा } வீழ்த்தப்பட்டவனாய்
महता } பெரும் [கேட்டு
बलव्यूहेन } சேனையணியோடு
निर्यास्यति } புறப்பட்டுவருவான்.

कृतः अस्मि } ஆக்கப்பட்டேன்.

रावणः } ராவணன்

तं पुत्रवधसन्तप्तं निर्यान्तं राक्षसाधिपम् ।

बलेनावृत्य महता निहनिष्यामि दुर्जयम् ॥

दुर्जयं } "வெல்லற்கரியனும்
पुत्रवधसन्तप्तं } புத்திரானதுவதையால்
தடித்திருப்பவனும்
निर्यान्तं } எதிர்த்துவருபவனு,
तं } அந்த [மான

राक्षसाधिपं } அரக்கமன்னனை
महता } பெரும்
बलेन } சைன்யத்தால்
आवृत्य } சூழ்ந்து
निहनिष्यामि } வதைத்துவிடுவேன்.

त्वया लक्ष्मण नाथेन सीता च पृथिवी च मे ।

न दुष्पापा हते त्वद्य शक्रजेतरि चाहवे ॥

लक्ष्मण } "லக்ஷ்மணை!
नाथेन } துணைவனான
त्वया } உன்னால்
अद्य } இப்பொழுது
आहवे } போரில்
शक्रजेतरि च } இந்திரஜித்தே.

हते तु } மார்க்கப்பட்ட
मे } எனக்கு [வளவில்
सीता } வீதையும்
दुष्पापा न } அடையவரியளல்லள்.
पृथिवी च } பூவுலகுமே
च } அப்படியே அடைய
வரியதல்ல."

स तं भ्रातरमाश्वस्य परिव्रज्य च राघवः ।

रामः सुषेणं मुदितः समाभाष्येदमब्रवीत् ॥

सः } அந்த
राघवः } ராகுலதிலகரான
रामः } ஸ்ரீராமர்
मुदितः } களிப்புற்று
तं } அந்த
भ्रातरं } தம்பியை

आश्वस्य } தேற்றரவுபடுத்தி
परिव्रज्य च } அணைத்துக் கொ
सुषेणं } ஸுவேணனை [ண்டும்
समाभाष्य } அழைத்து
इदं } பின்வருமாறு
अब्रवीत् } கட்டளைபிட்டார்.

सशल्योऽयं महाप्राज्ञ सौमित्रिर्मित्रवत्सलः । यथा भवति सुस्वस्थस्तथा त्वं समुपाचर ॥

महाप्राज्ञ	“பெரும்புத்திமானே!	यथा	எப்படியானால்
अयं	இந்த	सुस्वस्थः	நல்ல நிலையிலிருப்ப
सशल्यः	வேதனையோடிருக்கும்	भवति	ஆவனோ [வனய்
मित्रवत्सलः	உற்றவர்களிடம் அன் புகொண்ட	तथा	அப்படியாய்
सौमित्रिः	லக்த்மணன்	एवं	நீ
		समुपाचर	சிகித்தலை செய்.

विशल्यः क्रियतां क्षिप्रं सौमित्रिः सविभीषणः । ऋक्षवानरसैन्यानां शूराणां द्रुमयोधिनाम् ॥
ये चाप्यन्येऽत्र युध्यन्ति सशल्यया व्रणिनस्तथा । तेऽपि सर्वे प्रयत्नेन क्रियन्तां सुखिनस्तथा ॥

सविभीषणः	“விபீஷணருடன்கூட	ये अन्ये	வேறொவர்கள்
सौमित्रिः	லக்த்மணன்	अत्र	இப்பொழுது
क्षिप्रं	விரைவில்	युध्यन्ति	போரிட்டார்களோ
विशल्यः	வேதனையற்றவனாய்	ते	அந்த
क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.	व्रणिनः	புண்பட்டு
तथा	அவ்வண்ணமே	सशल्यः	வேதனையோடிருக்கும்
द्रुमयोधिनां	மரங்களைக்கொண்டு போரிடும்	सर्वे अपि	யாவரும்
शूराणां	சூரர்களான	प्रयत्नेन	முயற்சிகொண்டு
ऋक्षवानरसैन्यानां	காடிவானராசையங்	एव्या	உன்னால்
अपि च	இன்னும் [களுடன்	सुखिनः	சுகமானவர்களாய்
		क्रियन्ताम्	செய்யப்பட்டும்.”

एवमुक्तस्तु रामेण महात्मा हरियूथपः । लक्ष्मणाय ददौ नस्तः सुषेणः परमौषधिम् ॥

तु	அப்பொழுது	हरियूथपः	வானரசேனைத்தலைவ னுமான்
रामेण	ராமரால்	सुषेणः	சுவேணன்
एवं	மேற்கண்டவாறு	लक्ष्मणाय	லக்த்மணருக்கு
उक्तः	கட்டளையிடப்பெற்ற வனும்	परमौषधिं	சிறந்த பச்சிலையொன்
महात्मा	பேராற்றல் கொண்ட வனும்	नस्तः	மூக்கில் [றை
		ददौ	வைத்தான்.

स तस्या गन्धमात्राय विशल्यः समपद्यत । तथा निर्वेदनश्चैव संरुद्धव्रण एव च ॥ २७ ॥

सः	அவர்	तथा	அவ்வண்ணமே
तस्याः	அதனை,	निर्वेदनः एव च	வேதனையற்றவராயும்
गन्धं	மணத்தை	संरुद्धव्रणः एव च	காயவடுக்களுகிரந்த
आत्राय	முகர்ந்து		வராயும்
विशल्यः	கனைமுனைக்கரையங்க எற்றவராயும்	समपद्यत	ஆனார்.

विभीषणमुखानां च सुहृदां राघवाज्ञया । सर्वानरमुख्यानां चिकित्सां स तदाऽकरोत् ॥

சு:	அவன்	சர்வானரமுக்யானாं ச	எல்லா வானரோத்
राघवाज्ञया	ஸ்ரீராமரின் கட்டளை		தமர்களுக்கும்
	யால்	चिकित्सां	சிகித்தலையை
विभीषणमुखानां	விபீஷணர் முதலான	तदा	அப்பொழுது
सुहृदां	நண்பர்களான	अकरोत्	செய்தான்.

ततः प्रकृतिमापन्नो हृतशल्यो गतव्यथः । सौमित्रिर्मुदितस्तत्र क्षणेन विगतज्वरः ॥ २९ ॥

ततः	அப்பொழுது	गतव्यथः	வேதனையொழிந்த
तत्र	அவ்விடத்தில்	विगतज्वरः	மனக்கவலை நீங்கியவ
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்		ராய்
क्षणेन	சிறிது நேரத்தில்	प्रकृतिं	ஸ்வபாவநிலைமையை
हृतशल्यः	பாணப்புண்களற்ற	आपन्नः	அடைந்தவராய்
	வராய்	मुदितः	உத்ஸாஹங்கொண்
			டிருந்தார்.

तथैव रामः पुत्रगाधिपस्तदा विभीषणश्चक्षिपतिश्च जाम्बवान् ।

अवेक्ष्य सौमित्रिमरोगमुत्थितं मुदा समैन्या रुचिरं जहर्षिरे ॥ ३० ॥

तदा	அப்பொழுது	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை
रामः एव	ஸ்ரீராமரும்	अरोगं	நோயற்ற
पुत्रगाधिपः तथा	வானரமன்னனும்	उत्थितं	எழுந்தவராய்
विभीषणः च	விபீஷணரும்	अवेक्ष्य	கவனித்து
ऋक्षपतिः	காடிமன்னராகிய	मुदा	ஸந்தோஷத்தால்
जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	सुचिरं	மிக
ससैन्याः	சேனைகளுடன் கூட	जहर्षिरे	மனத்திருப்திகொண்
			டார்கள்.

अपूजयत्कर्म स लक्ष्मणस्य सुदुष्करं दाशरथिर्महात्मा

॥ ३१ ॥

सः	அந்த	सुदुष्करं	செயற்கரிய
महात्मा	மகாத்மாவாகிய	कर्म	செயலை
दाशरथिः	ஸ்ரீராமர்	अपूजयत्	கொண்டாடினார்.
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரின்		

हृष्टा बभूवुर्युधि यूथपेन्द्रा निपातितं शक्रजितं निशम्य

॥ ३२ ॥

यूथपेन्द्राः	வானரசேனைத்தலைவர்	निपातितं	வீழ்த்தப்பட்டவராய்
शक्रजितं	இந்திரஜிதத்தை [கள்	निशम्य	கேட்டு
युधि	போரில்	हृष्टाः	ஆனந்தங்கொண்ட
		बभूवुः	ஆனார்கள். [வர்களாய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्विनवतितमः सर्गः ॥

त्रिनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

रावणविलापः—ராவண விலாபம்.

ततः पौलस्त्यसचिवाः श्रुत्वा चेन्द्रजितं हतम् । आचक्षुरभिज्ञाय दशग्रीवाय सव्यथाः ॥

ततः	அப்பொழுது	अभिज्ञाय	சர்வத்தையும் விசாரி
पौलस्त्यसचिवाः	ராவணன் மந்திரிகள்		த்தறிந்துகொண்டு
इन्द्रजितं च	இந்திரஜித்தையும்	दशग्रीवाय	ராவணனிடம்
हतं	மாண்டவனாய்	आचक्षुः	பின்வருமாறு தெரிவி
श्रुत्वा	கேட்டு,		த்தார்கள்
सव्यथाः	துயரங்கொண்டவர்		
	களாய்		

युद्धे हतो महाराज लक्ष्मणेन तवात्मजः । विभीषणसहायेन मिषतां नो महाद्युतिः ॥ २ ॥

महाराज	“மன்னவரே!	आत्मजः	புதல்வர்
नः	நாம்	युद्धे	போரில்
मिषतां	விழித்துக்கொண்டிருக்கையில்	विभीषणसहायेन	விபிஷணனை துணை
			யாய்க்கொண்ட
तव	தேவரீரது	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
महाद्युतिः	மகா மகிமைகொண்ட	हतः	கொல்லப்பட்டார்.

शूरः शूरेण संगम्य संयुगेवपराजितः । लक्ष्मणेन हतः शूरः पुत्रस्तु विबुधेन्द्रजित् ॥

गतः स परमांड्रिकाच्छरैः संताप्य लक्ष्मणम् ॥ ३ ॥

विबुधेन्द्रजित्	“தேவேந்திரசக்ருவும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
पुत्रः	புதல்வரும்	शूरः	சூர
संयुगेषु	போர்களில்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை
अपराजितः	தோல்விபெறாத	शरैः	பாணங்களால்
शूरः तु	சூரருமான	संताप्य	வருத்திவிட்டு
सः	அவர்	परमान्	உத்தமமான
शूरेण	வீரனை	लोकान्	உலகங்களுக்கு
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனுடன்	गतः	சென்றுவிட்டார்.”
संगम्य	எதிர்ந்து		

स तं प्रतिभयं श्रुत्वा वधं पुत्रस्य दारुणम् । घोरमिन्द्रजितः संख्ये कश्मलं चाविशन्महत् ॥

सः	அவன் (ராவணன்)	घोरं	கொடியதுமான
संख्ये	போரில்	तं	அந்த
पुत्रस्य	புதல்வனான	वधं	வதையை
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தினுடைய,	श्रुत्वा	கேட்டு,
प्रतिभयं	பயத்தை விளைவிக்கத் தக்கதும்	च	அதனால்
		महत	பெரும்
दारुणं	மனவேதனையை விளைவிப்பதும்	कश्मलं	மூர்ச்சையை
		आविशत्	அடைந்தான்.

उपलभ्य चिरात्संज्ञां राजा राक्षसपुङ्गवः । पुत्रशोकादितो दीनो विललापाकुलेन्द्रियः ॥

ராஜா மன்னனாகிய
 ராட்சசபுழுவ: ராசுஷஸேனாத் தமன்
 சிராந் வெகுநேரஞ்சென்று
 சன்ஜா உணர்வை
 उपलभ्य அடைந்து

புததோகாதீத: புத்திரசோகத்தால்
 பீடிக்கப்பட்டு
 दीन: ஏக்கமுற்று
 आकुलेन्द्रिय: பொறிகள் கலங்கிய
 வலயம்
 विललाप पिन்வருமாறு புலம்பி
 னை :

हा राक्षसचमूमुख्य मम वत्स महारथ । जित्वेन्द्रं कथमद्य त्वं लक्ष्मणस्य वशं गतः ॥६॥

ஹா "ஆ!
 ராட்சசமூமுக்ய ராசுஷஸசேனாத் தலைவ!
 மம எனது
 वस குழந்தாய்!
 महाथ மகாரதவீர!
 त्वं நீ

इन्द्रं இந்திரனை
 जित्वा ஜயித்துவிட்டு
 अद्य இப்பொழுது
 कथं எங்கனம்
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணனது
 वशं வசத்தில்
 गतः சிக்கிக்கொண்டனை ?

ननु त्वमिषुभिः क्रुद्धो भिन्द्याः कालान्तकावपि ।

त्वं "நீ
 क्रुद्धः ननु கோபங்கொண்டனை
 யாகில்

मन्दरस्यापि शृङ्गाणि किं पुनर्लक्ष्मणं युधि ॥

शृङ्गाणि अपि சிகரங்களையும்
 भिन्द्याः பிளந்துவிடுவாயே.
 युधि போரில்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
 किं पुनः ஏனோ பிளந்தாயில்லை?

इषुभिः பாணங்களால்
 कालान्तकौ अपि சிவனையும் யமனையும்
 मन्दरस्य மந்தரமலையின்

अद्य वैवस्वतो राजा भूयो बहुमतो मम ।
 महाबाहो "மகாபாகுவே!
 अद्य இப்பொழுது
 त्वं நீ
 येन எவனால்
 कालधर्मणा எமனது கார்யமாகிய
 मरणத்தால்
 संयुक्तः பிணைக்கப்பட்ட
 னையோ அந்த

येनाद्य त्वं महाबाहो संयुक्तः कालधर्मणा ॥

वैवस्वतः எமதர்ம
 राजा ராஜன்
 अद्य இப்பொழுது
 मम எனக்கு
 भूयः மிக
 बहुमतः வெகுமதிக்கத்தக்க
 வலனான்.

एष पन्थाः सुयोधानां सर्वाभरणेष्वपि । यः कृते हन्यते भर्तुः स पुमान्स्वर्गमृच्छति ॥

सर्वाभरणेषु अपि "எல்லா தேவகணங்
 एषः இது [களிலுங்கூட
 सुयोधानां வீரர்களின்
 पन्थाः மார்க்கமாகும்.
 यः எவன்
 भर्तुः कृते எஜமான லுக்காக

हन्ते மரணமெய்துகின்
 सः அந்த [ருளே
 पुमान् புருஷன்
 स्वर्गம் ஸவர்க்கத்தை
 मृच्छति அடைகிறான்.

अथ देवगणाः सर्वे लोकपालास्तथर्षयः । हतमिन्द्रजितं श्रुत्वा सुखं स्वप्स्यन्ति निर्भयाः॥

अथ	“ இன்று
देवगणाः	தேவகணங்கள்
सर्वे	யாவரும்
लोकपालाः	லோகபாலர்களும்
ऋषयः तथा	ரிஷிகளும்

इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை
हतं	மாண்டவனாக
श्रुत्वा	கேட்டு,
निर्भयाः	பயமொழிந்தவர்
सुखं	நிம்மதியாய் [களாய்
स्वप्स्यन्ति	தூங்குவார்கள்.

अथ लोकास्त्रयः कृत्स्ना पृथिवी च सकानना । एकेनेन्द्रजिता हीना शून्येव प्रतिभाति मे॥

अथ	“ இப்பொழுது
मे	எனக்கு
सकानना	வனங்களுள் எிட்ட
पृथिवी	பூமி
कृत्स्ना	முழுமையும்
इन्द्रजिता	இந்திரஜித்து
एकेन	ஒருவனால்

हीना	இருக்கப்பெறாததாய்
शून्या इव	சூன்யமாகவே
प्रतिभाति	தோன்றுகிறது.
वयः	மூன்று
लोकाः	லோகங்களும்
च	அப்படியே தோன்று கின்றன.

अथ नैर्ऋतकन्यानां श्रोष्याम्यन्तःपुरे रवम् । करेणुसङ्घस्य यथा निनादं गिरिगह्वरे ॥

अथ	“ இப்பொழுது
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்
नैर्ऋतकन्यानां	அரக்கமகளரிடின்
गिरिगह्वरे	மலைக்குகையில்

करेणुसङ्घस्य	பெண்யானைக்கூட்டத் தின்
निनादं यथा	சத்தம்போன்றதாகிய
रवं	சத்தத்தை
श्रोष्यामि	கேட்கப்போகிறேன்.

यौवराज्यं च लङ्कां च रक्षांसि च परन्तप । मातरं मां च भार्यां च क गतोऽसि विहाय नः॥

परन्तप	“ சத்ருக்களைக்கதற அடிப்பவனே !
यौवराज्यं च	இளவரசையும்
लङ्कां च	இலங்கையையும்
रक्षांसि च	அரக்கர்களுக்கும்
मातरं	தாயையும்

मां च	என்னையும்
भार्यां च	மனைவியையும்
नः	எங்களையும்
विहाय	தூற்துவிட்டு
क गतः असि	எங்குசென்றனை.

मम नाम त्वया वीर गतस्य यमसादनम् । प्रेतकार्याणि कार्याणि विपरीते हि वर्तसे ॥

वीर	“ வீர !
यमसादनं	எமனுலகை
गतस्य	அடைந்த
मम	எனக்கு
त्वया	உன்னால்

प्रेतकार्याणि	பிரேதகர்மாக்கள்
कार्याणि	செய்யத்தக்கவை.
नाम	அப்படியிருக்க
विपरीते हि	மாறுவழியிலன்றோ
वर्तसे	நீ யிருக்கின்றனை.

स त्वं जीवति सुग्रीवे लक्ष्मणे च सराघवे । मम शल्यमनुद्धृत्य क गतोऽसि विहाय नः ॥

सः	“ அந்த
स्वं	நீ
सुग्रीवे	சுகரீவன்
जीवति	பிழைத்திருக்கவும்
सराघवे	ராமனுடன் கூடிய
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணன்
च	அப்படியே பிழைத் திருக்கவும்

मम	எனது
शल्यं	மனவேதனையை
अनुद्धृत्य	அகற்றிவந்து
नः	எங்களை
विहाय	தூறந்து விட்டு
क	எங்கு
गतः असि	சென்றனை ?”

एवमादिविलापार्तं रावणं राक्षसाधिपम् । आविवेश महान्कोपः पुत्रव्यसनसंभवः ॥ १६ ॥

एवमादि- विलापार्तं }	மேற்கண்டது முத லான புலம்பல் களால் பிழையுற்ற
राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸமன்னஞ்சிய
रावणं	ராவணனிடம்

पुत्रव्यसनसंभवः	புத்திரசோகத்தாலு ண்டான
महान्	பெரும்
कोपः	கோபமானது
आविवेश	முண்டது.

प्रकृत्या कोपनं हेनं पुत्रस्य पुनराधयः । दीप्तं संदीपयामासुर्विर्मेऽर्कमिव रश्मयः ॥ १७ ॥

प्रकृत्या हि	ஸ்வபாவத்திலேயே
कोपनं	கோபசீலஞ்சிய
एनं	இவனை
पुत्रस्य	புத்திரனது
आधयः पुनः	சோகங்களும்
वर्मे	கோடைகாலத்தில்

दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்
अर्कं	சூரியனை
रश्मयः	கிரணங்கள்
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
संदीपयामासुः	தபிக்கச்செய்தன.

ललाटे भ्रुकुटीभिश्च सङ्गताभिवर्षरोचत । युगान्ते सह नन्नैस्तु महोर्मिभिरिवोदधिः ॥

ललाटे	நெற்றியில்
संगताभिः	நெறியுண்ட
भ्रुकुटीभिः च	புருவநெறியல்களால்
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்
नन्नैः	முதலைகளோடும்

महोर्मिभिः तु	பெரிய அலைகளோடும்
सह	கூட
उदधिः	சமுத்திரம்
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறு.
व्यरोचत	அவன் விளங்கினான்.

कोपाद्विजृम्भमाणस्य वक्त्राद्व्यक्तमभिज्वलन । उत्पपात स भूयोऽग्निवृत्रस्य वदनादिव ॥

कोपात्	கோபத்தால்
विजृम्भमाणस्य	கொட்டாவிவிடும் அவனது
वक्त्रात्	வாயினின்றும்
अग्निः	தீயானது
भूयः	மிக
व्यक्तं	பிரகாசமாய்

अभिज्वलन्	ஜ்வலிப்பதானதாய்
सः	அது
वृत्रस्य	விரூத்திராகரானது
वदनात्	வாயினின்றும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
उत्पपात	வெளிக்கிளம்பியது.

स पुत्रवधसंतप्तः शूरः क्रोधवशं गतः । समीक्ष्य रावणो बुद्ध्या वैदेह्या रोचयद्रथम् ॥

शूरः	சூரனாகும்	क्रोधवशं गतः	சினம்மேலிட்டவகை
सः	இந்த	बुद्ध्या समीक्ष्य	ஆலோசித்து
रावणः	ராவணன்	वैदेह्याः	ஜானகிதேவியின்
पुत्र वधसंतप्तः	புத்திராமாணத்தால் உள்ளங்கொதித்து	वधं	வதையை
		रोचयत्	தீர்மானித்தான்.

तस्य प्रकृत्या रक्ते च रक्ते क्रोधाग्निनाऽपि च । रावणस्य महाघोरे दीप्ते नेत्रे बभूवतुः ॥

तस्य	அந்த	अपि च	இன்னும்
रावणस्य	ராவணனது	क्रोधाग्निना च	கோபாக்கனியினாலும்
महाघोरे	மிகப்பயங்கரமான வைகளும்	रक्ते	சிவந்தவைகளுமான
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்திலேயே	नेत्रे	இருகண்களும்
रक्ते	சிவந்தவைகளும்தான்	दीप्ते	ஜ்வலித்தனவாய்
		बभूवतुः	இருந்தன.

घोरं प्रकृत्या रूपं तत्तस्य क्रोधाग्निमूर्च्छितम् । बभूव रूपं क्रुद्धस्य रुद्रस्येव दुरासदम् ॥

तस्य	அவனது	क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்திலேயே	रुद्रस्य	உருத்திரமூர்த்தியின் னது
घोरं	பயங்கரமான	दुरासदं	அணுகமுடியாத
तत्	அந்த	रूपं इव	உருவம் எவ்வாறோ அவ்வாறே
क्रोधाग्निमूर्च्छितं	கோபத்தி் பொழிந்த	बभूव	விளங்கிற்று.
रूपं	உருவமானது		

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रविन्दवः । दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहविन्दवः॥

क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்டிருந்த	दीपाभ्यां	இரு தீபங்களிலிருந்து
तस्य	அவனது	सार्चिषः	சுடருடன் கூடிய
दीप्ताभ्यां	ஜ்வலிக்கும்	स्नेहविन्दवः	எண்ணெய்ச்சொட்டுகள்
नेत्राभ्यां	இரு கண்களினின்றும்	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
अस्रविन्दवः	நீர்த்திவலைகள்	प्रापतन्	கீழ்விழுந்தன.

दन्तान्विदशतस्तस्य श्रूयते दशनस्वनः । यन्त्रस्यावेष्टयमानस्य महतो दानवैरिव ॥२४॥

दन्तान्	பற்களை	आवेष्टयमानस्य	சுழற்றப்படும்
विदशतः	கடிக்கும்	महतः	பெரும்
तस्य	அவனது	यन्त्रस्य इव	யந்திரத்தினுடையது போன்றவாறாய்
दशनस्वनः	பற்களோசையானது	श्रूयते	கேட்கப்பட்டது.
दानवैः	அசுரர்களால்		

कालागिरिव संक्रुद्धो यां यां दिशमवैक्षत । तस्यां तस्यां भयत्रस्ता राक्षसाः संविलिल्यिरे ॥

संक्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	तस्यां तस्यां	அததில்
कालागिः इव	ஊழித்தீபோன்ற அவன்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
यां यां	எந்தெந்த	भयत्रस्ताः	பயத்தால் நடுங்கியவர் களாய்
दिशं	திசையை	संविलिल्यिरे	மறைந்துகொண்டார் கள்.
अवैक्षत	பார்த்தானே		

तमन्तकमिव क्रुद्धं चराचरचिखादिषुम् । वीक्षमाणं दिशः सर्वा राक्षसा नोपचक्रमुः ॥

अन्तकं इव	எமனைப்போன்று	सर्वाः	எல்லாவற்றையும்
क्रुद्धं	கினந்து	वीक्षमाणं	விழித்துநோக்கும்
चराचर- चिखादिषुं }	சராசரங்களையும் மென்றுதினை எண்ணுகொண்டு	तं	அவனை
दिशः	திக்குகள்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
		उपचक्रमुः न	அணுகவில்லை.

ततः परमसंक्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः । अब्रवीद्रक्षसां मध्ये संस्तम्भयिषुराहवे ॥ २७ ॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसाधिपः	இராக்ஷஸமன்னனை
परमसंक्रुद्धः	மிகச்சினம்மூண்டு	रावणः	ராவணன் [கிய]
आहवे	போரில்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
संस्तम्भयिषुः	கொட்டமடக்கத் தீர்மானங்கொண்ட	मध्ये	மத்தியில்
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ ழிந்தான் :

मया वर्षसहस्राणि चरित्वा दुश्चरं तपः । तेषु तेष्ववकाशेषु स्वयंभूः परितोषितः ॥ २८ ॥

वर्षसहस्राणि	“ பலவருடங்கள்	अवकाशेषु	சமயங்களில்
दुश्चरं	செயற்கரிய	मया	என்னால்
तपः	தபத்தை	स्वयंभूः	பிரமதேவர்
चरित्वा	புரிந்து	परितोषितः	சந்தோஷமடைவிக்கப் பெற்றார்.
तेषु तेषु	அந்தந்த		

तस्यैव तपसो व्युष्ट्या प्रसादाच्च स्वयंभुवः । नासुरेभ्यो न देवेभ्यो भयं मम कदाचन ॥

तस्य	“ அந்த	कदाचन	ஒருபொழுதும்
तपसः	தவத்தின்	असुरेभ्यः	அசுரர்களிடமிருந்தும்
व्युष्ट्या एव	பலத்தாலும்	भयं	ஆபத்து
स्वयंभुवः	பிரம்மதேவரது	न	கிடையாது.
प्रसादात् च	அணுகாஹத்தாலும்	देवेभ्यः	தேவர்களிடமிருந்தும்
मम	எனக்கு	न	கிடையாது.

कवचं ब्रह्मदत्तं मे यदादित्यसमप्रभम् । देवासुरविमर्देषु नभिन्नं वज्रशक्तिभिः ॥ ३० ॥
तेन मामद्य संयुक्तं रथस्थमिह संयुगे । प्रतीयात्कोऽद्य मामाजौ साक्षादपि पुरन्दरः ॥ ३१ ॥

मे	“ எனக்கு பிரம்மதேவரால் அளிக்கப்பட்டதும்	अद्य	இப்பொழுது
ब्रह्मदत्तं		संयुक्तं	கூடிய
आदित्यसमप्रभं	சூரியனுக்கொப்பான ஒளிகொண்டதும்	मां	என்னையும்
देवासुरविमर्देषु	தேவாசுரயுத்தங்களில்	संयुगे	போரில்
वज्रशक्तिभिः	வராயுத்தாலும் சக்திகளாலும்	रथस्थं	ரத்தில் வீற்றிருக்க என்னையும் [கும்
नभिन्नं	பிளக்கப்படாதது மான	मां	இப்பொழுது
कवचं	கவசம்	अद्य	இந்த
यत्	எதுவோ	इह	போரில்
तेन	அதோடு	आजौ	சாக்ஷாத்
		साक्षात्	இந்திரனாயினும்
		पुरन्दरः अपि	எவன்
		कः	எதிர்த்துநிற்பான்?
		प्रतीयात्	

यत्तदाऽभिप्रसन्नेन सशरं कार्मुकं महत् । देवासुरविमर्देषु मम दत्तं स्वयंभुवा ॥ ३२ ॥
अद्य तूर्यशतैर्भीमं धनुरुत्थाप्यतां मम । रामलक्ष्मणयोरेव वधाय परमाहवे ॥ ३३ ॥

अभिप्रसन्नेन	“ அனுக்கிரகங்கொ பிரம்மதேவரால்[ண்ட	मम	எனது
स्वयंभुवा		भीमं	பயங்கரமான
मम	எனக்கு	धनुः	வில்
यत्	எந்த	अद्य एव	இப்பொழுதே
सशरं	அம்புடன்கூடிய	परमाहवे	கடும்போரில்
महत्	சிறந்த	रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்களை
कार्मुकं	வில்லானது	वधाय	வதைக்க
तदा	முன்பு	तूर्यशतैः	தூர்யவாத்யங்களு டன்
देवासुरविमर्देषु	தேவாசுரயுத்தங்களில்	उत्थापयताम्	எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டும்.”
दत्तं	அளிக்கப்பெற்றதோ அந்த		

स पुत्रवधसन्तप्तः शूरः क्रोधवशं गतः । समीक्ष्य रावणो बुद्ध्या सीतां हन्तुं व्यवस्यत ॥

शूरः	சூரனாகும்	क्रोधवशं गतः	சினம்மேலிட்டவகை,
सः	அந்த	सीतां	வீராதேவியை
रावणः	ராவணன்	हन्तुं	கொல்ல
पुत्रवधसन्तप्तः	புத்திரமரணத்தால் உள்ளங்கொதித்து	बुद्ध्या समीक्ष्य	ஆலோசித்து
		व्यवस्यत	உறுதிகொண்டான்.

प्रत्येक्ष्य तु ताम्नाक्षः सुघोरो घोरदर्शनः । दीनो दीनस्वरान्सर्वास्तानुवाच निशाचरान्॥

तु
ताम्नाक्षः
सुघोरः
घोरदर्शनः
दीनः

அப்பொழுது
சிவந்த கண்களூற்ற
வனும்
மிகக்கொடியவனும்
பயங்கரத்தோற்றம்
கொண்டவனும்
ஏக்கங்கொண்டவனு
மான அவன்

तान्
दीनस्वरान्
निशाचरान्
सर्वान्
प्रत्येक्ष्य
उवाच

அந்த
தழுதழுத்த குரல்
கொண்ட
அரக்கர்கள்
யாவரையும்
பார்த்து
பின்வருமாறு
புகன்றான்:

मायया मम वत्सेन वञ्चनार्थं वनौकसाम् ।

मम
वत्सेन
वनौकसां
वञ्चनार्थं
मायया
तत्

“எனது
குழந்தையால்
வானரர்களை
ஏமாற்ற
மாயையால்
அப்பொழுது

किंचिदेव हतं तत्र सीतेयमिति दर्शितम् ॥

इयं
सीता
इति
दर्शितं
हतं
किञ्चित् एव

இவள்
சீதை
என்று
காட்டப்பட்டு
கொல்லப்பட்டது
அற்பமாகவே
ஆயிற்று.

तदिदं तथ्यमेवाहं करिष्ये प्रियमात्मनः

आत्मनः
प्रियं
तत्
इदं

“எனக்கு
பிரியமான
அந்த
இதை

॥ ३७ ॥

अहं
तथ्यं एव
करिष्ये

நான்
உண்மையாகவே
செய்துமுடிப்பேன்.

वैदेहीं नाशयिष्यामि क्षत्रबन्धुमनुव्रताम्

क्षत्रबन्धुं
अनुव्रतां

“கூந்திரியப்பதரை
ஸர்வமுமாய்க்
கொண்ட

॥ ३८ ॥

वैदेहीं
नाशयिष्यामि

சீதையை
அழிப்பேன்.”

इत्येवमुक्त्वा सचिवान्खड्गमाशु परामृशत्

इति एवं
सचिवान्
उक्त्वा

மேற்கண்டவாறாய்
மந்திரிகளைப்பார்த்து
சொல்லிவிட்டு

॥ ३९ ॥

आशु
खड्गं
परामृशत्

விரைவாய்
கத்தியை
கைக்கொண்டான்.

उद्धृत्य गुणसंपन्नं विमलाम्बरवर्चसम् । निष्पपात स वेगेन सभार्यः सचिवैर्वृतः ॥ ४० ॥
रावणः पुत्रशोकेन भृशमाकुलचेतनः । संक्रुद्धः खड्गमादाय सहसा यत्र मैथिली ॥ ४१ ॥

ச:	அந்த
ரவண:	ராவணன்
புலஸ்கேன	புத்திரசோகத்தால்
சூர்:	மிக
ஆகூலவேதன:	உள்ளம் கலங்கியவ
சங்குட:	சினங்கொண்டு [ராய்
குணசம்பந்	மகிமைவாய்ந்ததும்
விமலாம்பரவச்சம்	{ நிர்மலமான ஆகாயத் தின் ஒளிகொண்ட துமான
சுடீர்	கத்தியை
ஆடாய	எடுத்து

ஃதூய	உருவிக்கொண்டு
சமார்ய:	பத்திரமார்களுடன் கூடவும்
சசிவே:	மந்திரிகளால்
வூத:	சூழப்பெற்றும்
வேன	ஆத்திரத்துடன்
சஹசா	வேகமாய்
மேயிலி	லீதாதேவி
யத்ர	எங்கோ அங்கு
நிஷ்பாத	புறப்பட்டுச்சென் றான்.

व्रजन्तं राक्षसं प्रेक्ष्य सिंहनादं प्रचुकुशुः । ऊचुश्चान्योन्यमाश्लिष्य संकुदं प्रेक्ष्य राक्षसाः॥

ராக்ஸா:	அரக்கர்கள்
வ்ரஜன்	புறப்பட்டுச்செல்லும்
ராக்ஸம்	அரக்களை
ப்ரேக்ஷ்ய	பார்த்து
சிங்ஹநாத்	சிங்கநாதத்தை
ப்ரகுகுசு:	இட்டனர்.

சங்குடம் ச	கோபங்கொண்டிருப்ப
ப்ரேக்ஷ்ய	கவனித்து [பவராய்
அந்யோந்ய	ஒருவரையொருவர்
ஆஸ்லிஷ்ய	கட்டிக்கொண்டு
ஃசு:	பின்வருமாறு பேசிக் கொண்டார்கள்:

अथैनं तावुभौ दृष्ट्वा भ्रातरौ प्रव्यथिष्यतः

॥ ४३ ॥

தौ	“அந்த
உமौ	இரு
ஆதரௌ	சகோதரர்களுடன்
அத	இப்பொழுது

एनं	இவரை
दृष्ट्वा	கண்டு
प्रव्यथिष्यतः	மிக்க துக்கத்திற்கா ளாகப்போகிறார்கள்.

लोकपाला हि चत्वारः क्रुद्धेनानेन निर्जिताः । बहवः शतवथापि संयुगेषु निपातिताः ॥

லோகபாலா:	“லோகபாலர்கள்
சவார: ஹி	நால்வருமே
க்ருத்தேன	கோபங்கொண்ட
அனேன	இவரால்
நிர்ஜிதா:	முறியடிக்கப்பட்டிருக்கி ன்றார்கள்.

संयुगेषु	போர்களில்
बहवः अपि	பல
शतवः च	சத்துருக்களும்
निपातिताः	வீழ்த்தப்பட்டிருக்கி ன்றார்கள்.

त्रिषु लोकेषु रत्नानि भुङ्क्ते चाहत्य रावणः

॥ ४५ ॥

ரவண:	“ராவணன்
விசு	மூன்று
லோகேசு ச	உலகங்களிலும்

रत्नानि	சரேஷ்டவஸ்துக்களை
आहत्य	கொணர்க்து
भुङ्क्ते	ஆனும்! விக்கின்றார்.

विक्रमे च बले चैव नास्त्यस्य सदृशो भुवि ॥ ४६ ॥

विक्रमे च “ஆண்மைபிலும்
 बले च ஆற்றலிலும்
 अस्य இவருக்கு

सदृशः ஒப்பானவனே
 भुवि உலகில்
 अस्ति न एव இல்லை.”

तेषां संजल्पमानानामशोकवनिकां गताम् । अभिदुद्राव वैदेहीं रावणः क्रोधमूर्च्छितः ॥

क्रोधमूर्च्छितः கோபம்மூண்டிருந்த
 रावणः ராவணன்
 तेषां அவர்கள்
 संजल्पमानानां மேற்கண்டவாறு பேசிக்
 कंकொண்டிருக்கையில்

अशोकवनिकां அதிசோகவனத்தினி
 रावणः ராவணன்
 क्रोधमूर्च्छितः குங்கும்
 वैदेहीं சீதாதேவியை
 अभिदुद्राव நொக்கிச்சென்றான்.

वार्यमाणः सुसंकुद्धः सुहृद्भिर्हितबुद्धिभिः । अभ्यधावत संक्रुद्धः खे ग्रहो रोहिणीमिव ॥

सुसंकुद्धः மிகச்சினங்கொண்டிருந்த அவன்
 हितबुद्धिभिः நலத்தைக்கொண்டும்
 सुहृद्भिः நண்பர்களால்
 वार्यमाणः தடுக்கப்பட்டும்
 संक्रुद्धः சினம்மேலிட்டு
 खे வானத்தில்

अभ्यधावत கிரகமொன்று
 रोहिणी ரோகினிநகூத்திரத்தை
 इव { (நொக்கிச்சென்றால்)
 एवंவண்ணமோ
 अव्वண்ணமே
 अभ्यधावत விரைந்துசென்றான்.

मैथिली रक्ष्यमाणा तु राक्षसीभिरनिन्दिता । ददर्श राक्षसं क्रुद्धं निस्त्रिशवरधारिणम् ॥

राक्षसीभिः அரக்கிகளால்
 रक्ष्यमाणा ரக்சிக்கப்படும்
 अनिन्दिता நிர்நோஷையான
 मैथिली ஜானகிதேவியார்
 तु அப்பொழுது

क्रुद्धं கோபங்கொண்டு
 निस्त्रिशवरधारिणं சிறந்த கத்தியைக்
 கொண்டிருக்கும்
 राक्षसं அரக்கனை
 ददर्श கண்டாள்.

तं निशाम्य सनिस्त्रिशं व्यथिता जनकात्मजा । निवार्यमाणं बहुशः सुहृद्भिरनुवर्तिनम् ॥

सीता दुःखसमाविष्टा विलपन्तीदमब्रवीत्

॥ ५० ॥

जनकात्मजा ஜனகர் திருச்செல்வியாகும்
 सीता ஸீதாதேவியார்
 तं அவனை
 सनिस्त्रिशं கத்தியைக்கொண்டவளாய்
 अनुवर्तिनं அருகில் வருபவனாகவும்
 बहुशः பலவாறும்
 सुहृद्भिः நண்பர்களால்

निवार्यमाणं தடுக்கப்படுகிறவனாகவும்
 निशाम्य கவனித்து
 व्यथिता கலவரமுற்று
 दुःखसमाविष्टा துயரம் மேலிட்டவளாய்
 विलपन्ती அழுதுகொண்டு
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् மொழிந்துகொண்டாள்.

यथाऽयं मामभिकुब्धः समभिद्रवति स्वयम् । वधिष्यति सनाथां मामनाथामिव दुर्मतिः ॥

अयं	“ இவன்
मां	என்னிடம்
अभिकुब्धः	மிகச்சினந்து
स्वयं	தானே
समभिद्रवति	விரைந்துவருகின் றான்.
यथा	அப்படியிருப்பதால்
दुर्मतिः	துன்மதியாகும்இவன்

सनाथां	நாதரை அடைந்திருக்கும்
मां	என்னை
अनाथां	காப்பாற்றுபவர் இல் லாத ஒருவனை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
वधिष्यति	வதைக்கப்போகிறான்.

बहुशब्दोदयामास भर्तारं मामनुव्रताम् । भार्या भव रमस्वेति प्रत्याख्यातो ध्रुवं मया ॥
सोऽयं ममानुपस्थाने व्यक्तं नैराश्यमागतः । क्रोधमोहसमाविष्टो निहन्तुं मां समुद्यतः ॥

भर्तारं	“ கணவரையே
अनुव्रां	சர்வமுமாய்க்கொண் என்னை [L
मां	மனைவியாய்
भार्या	ஆசுவாய்
भव	களித்திருப்பாயாக;
रमस्व	என்று
इति	பலமுறை
बहुशः	வற்புறுத்தினான்.
चोदयामास	என்னால்
मया	கண்டிப்பாய்
ध्रुवं	நிராகரிக்கப்பட்ட
प्रत्याख्यातः	அந்த
सः	

अयं	இவன்
मम	என்னை
अनुपस्थाने	பெறாத நிமித்தமாய்
नैराश्यं	விரக்தியை
आगतः	அடைந்து
क्रोधमोह-	} கோபத்தாலும் மட மையாலும் ஆக்ர மிக்கப்பட்டவனாய்
समाविष्टः	
मां	என்னை
निहन्तुं	கொல்ல
समुद्यतः	தலைப்பட்டான்.
वैक्तम्	இது நிச்சயம்.

अथ वा तौ नरव्याघ्रौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । मन्निमित्तमनार्येण समरेऽद्य निपातितौ ॥

तौ	“ அந்த
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரும்
अद्य	இப்பொழுது

अनार्येण	தீயனாகும்வனால்
मन्निमित्तं	எனது நிமித்தமாய்
समरे	போரில்
निपातितौ अथ वा	வீழ்த்தப்பட்டார் களோ என்னமோ?

अहो धिब्बन्निमित्तोऽयं विनाशो राजपुत्रयोः ॥ ५५ ॥

अहो	“ ஐப்போ!
धिक्	கெட்டழிந்தேனே.
मन्निमित्तः	எனது காரணமாய்

राजपुत्रयोः	சக்கிரவர்த்தி திருக்கு மாரர்களிருவருக்கும்
अयं विनाशः	இந்த மரணம்.

अथवा पुत्रशोकेन बहत्वा रामलक्ष्मणौ । विधमिष्यति मां रौद्रो राक्षसः पापनिश्चयः ॥

पापनिश्चयः	“பாபத் துணிவுகொண்டவனும்	अहत्वा	கொல்லாது
रौद्रः	கொடியனுமான	मां	என்னை
राक्षसः	அரக்கன்	पुत्रशोकेन	புத்திரசோகத்தால்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை	विधमिष्यति अथवा	அழித்துவிடுவானோ என்னமோ?

हनूमतोऽपि यद्वाक्यं न कृतं क्षुद्रया मया

॥ ५७ ॥

हनूमतः	“ஹனுமாருடைய	क्षुद्रया	அற்பையாகிய
यत्	எதுவோ	मया	என்னால்
वाक्यं अपि	சொல்லும்	कृतं न	கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை.

यद्यहं तस्य पृष्ठेन तदा यायामनिन्दिता । नाद्यैवमनुशोच्यं भर्तुरङ्कगता सती ॥ ५८ ॥

अहं	“நான்	यायां यदि	சென்றிருப்பேனாகில்
अनिन्दिता	பழிப்புக்கிடமாகாதவ	अद्य	இப்பொழுது
तदा	அப்பொழுது	भर्तुः	பர்த்தாவின்
तस्य	அவரது	अङ्कगता सती	மடியிலிருப்பவளாய்
पृष्ठेन	முதுகிலேறிக்கொண்டு	एवं	இப்படி
		अनुशोच्यं न	துயருறேன்.

मन्ये तु हृदयं तस्याः कौसल्यायाः फलिष्यति । एकपुत्रा यदा पुत्रं विनष्टं श्रोष्यते युधि॥

एकपुत्रा	“ஒரே புதல்வரை சன்றெடுத்த அவள்	तु	அப்பொழுது
यदा	எப்பொழுது	तस्याः	அந்த
युधि	போரில்	कौसल्यायाः	கோசலாதேவியினுடைய
पुत्रं	புதல்வரை	हृदयं	ஹிருதயமானது
विनष्टं	மாண்டவராய்	फलिष्यति	வெடித்துவிடப்போகிறதென
श्रोष्यते	கேட்கப்போகின்ருளோ	मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.

सा हि जन्म च बाल्यं च यौवनं च महात्मनः । धर्मकार्यान्रूपं च रुदन्ती संस्सरिष्यति॥

सा हि	“அவளோ (கோசலாதேவியாரோ)	बाल्यं च	இளமைப்பருவத்தையும்
रुदन्ती	அழுதுகொண்டே	यौवनं च	யௌவனப்பருவத்தையும்
महात्मनः	மகாத்மாவின் (ஸ்ரீராமருடைய)	धर्मकार्यान्रूपं च	தர்மகார்யங்களின் தொடர்பையும்
जन्म च	பிறப்பையும்	संस्सरिष्यति	நினைந்துருகப்போகின்றாள்.

निराशा निहते पुत्रे दत्त्वा श्राद्धमचेतना । अग्निमारोक्ष्यते नूनमपो वाऽपि प्रवेक्ष्यति ॥

புத்ரே
நிஹதே
அச்சேதனா
நிராஸா
சுரா஢்

“புதல்வர்
மாண்டவள வில்
பித்தூப்பிடித்தவளாய்
எதிலும் பற்றொழிந்த
அவள்
கிராத்க்கிரியையை

दत्त्वा
अग्नि
मारोक्ष्यते
अपि वा
अपः
प्रवेक्ष्यति
-नूनम्

செய்துவிட்டு
அக்னியில்
குதித்துவிடுவாள்,
அல்லது
ஜலத்தில்
முழுகிவிடுவாள்,
இது திண்ணம்.

धिगस्तु कुब्जापसतीं मन्थरां पापनिश्चयाम् । यन्निमित्तमिदं दुःखं कौसल्या प्रतिपस्यते॥

கௌஸ்யா
யந்நிமித்தம்
ஐதம்
து:கம்
புநிபஸ்யதே

“கௌஸலாதேவியார்
எவன்காரணமாய்
இந்த
துக்கத்தை
அடையப்போகிற
ளோ அந்த

पापनिश्चयां
असतीं
कुब्जां
मन्थरां
धिक् अस्तु

திடஎண்ணமடைந்த
கொடும்பாகியும்
கூனியுமாகிய
மந்தரையை
உலகு எப்பொழுதும்
பழிக்கும்.”

इत्येवं मैथिलीं दृष्ट्वा विलपन्तीं तपस्विनीम् । रोहिणीमिव चन्द्रेण विना ग्रहवशं गताम् ॥
एतस्मिन्नन्तरे तस्य अमात्यो बुद्धिमाञ्छुचिः । सुपाश्वौ नाम मेधावी-राक्षसो राक्षसेश्वरम् ॥
निवार्यमाणं सचिवैरिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६४ ॥

ஐதஸ்திந்
அந்தரே
தஸ்ய
அமாத்ய:
புத்திமானு
சுசுசி:
மேதாவி
சுபாசுவீ: நாம
ராசுசஸ:
ஐதி ஐவ்
விலபந்தீ
தபஸ்திநீ

இந்த
சமயத்தில்
அவனுடைய (ராவண
மந்திரியும் [னுடைய)
நுண்ணறிவாளனும்
நற்சீலமடைந்தவனும்
சமயத்திற்கேற்ற ஞா
னம் விளங்கப்பெற்ற
வனுமான
ஸுபாசுவனென்ற
அரக்கன்
மேற்கண்டவாறு
புலம்பிக்கொண்டிருப்
பவனும்
பரிதாபகிலையுற்ற
வனும்

चन्द्रेण विना
ग्रहवशं
गतां
रोहिणीं इव
मैथिलीं
दृष्ट्वा
सचिवै:
निवार्यमाणं
राक्षसेश्वरं
वचनं
इदं
अब्रवीत्

சந்திரனை விட்டுப்
பிரிந்து
கிரகமொன்றின்
வசத்தில்
கிக்குக்கொண்ட
ரோகினீநகூத்திரம்
போன்றவளுமான
ஜானகிதேவியை
கண்டு
மந்திரிகளால்
தடுக்கப்படும்
அரக்கமன்னனை
நோக்கி
சொல்லொன்றை
பின்வருமாறு
மொழிந்தான்:

कथं नाम दशमीव साक्षाद्वैश्रवणानुज । हन्तुमिच्छसि वैदेहीं क्रोधाद्धर्मपास्य हि ॥६५॥

साक्षात्	“சாக்ஷாத்	शपास्य	தறந்து
वैश्रवणानुज	குபேரன் தம்பியாகிய	वैदेहीं	சீதையை
दशमीव	ராவணரே,	हन्तुं	கொல்ல
क्रोधात्	கோபத்தால்	कथं नाम	எங்கனம்தான்
धर्मं हि	தர்மத்தையும்	इच्छसि	விரும்புகிறீர் ?

वेदविद्याव्रतस्नातः स्वकर्मनिरतः सदा । स्त्रियाः कस्माद्द्वयं वीर मन्यसे राक्षसेश्वर ॥६६॥

वीर	“சூரராகிய	स्वकर्मनिरतः	தன் கருமங்களில் சிறி
राक्षसेश्वर	இராக்ஷஸமன்னரே,	कस्मात्	தும் வழுவா தேவரீர்,
वेदविद्या-	வேதக்கலைகளை முந்	स्त्रियाः	ஏனே
व्रतस्नातः	றும் கற்று விரத	वधं	ஸ்திரீயின்
	ஸ்நானம் செய்து	मन्यसे	வதையை
सदा	எக்காலத்திலும்		விரும்புகிறீர் ?

मैथिलीं रूपसंपन्नां प्रत्यवेक्षस्व पार्थिव । त्वमेव तु सहास्माभी राघवे क्रोधमुत्सृज ॥६७॥

पार्थिव	“வேந்தரே !	त्वं	தேவரீர்
रूपसंपन्नां	எழில்மிக்கவளான	अस्माभिः सह	எங்களுடன் கூட
मैथिलीं	ஜானகிக்கு	राघवे	ராமனிடம்
प्रत्यवेक्षस्व	காத்திருங்கள்.	क्रोधं	கோபத்தை
तु एव	இப்பொழுதே	उत्सृज	செலுத்துவீராக.

अभ्युत्थानं त्वमद्यैव कृष्णपक्षचतुर्दशीम् । कृत्वा निर्याह्यमावास्यां विजयाय बलैर्वृतः ॥

त्वं	“தேவரீர்	बलैः वृतः	கேணைகளால் சூழப்
अद्य एव	இப்பொழுதே		பட்டவராய்
कृष्णपक्षचतुर्दशीं	கிருஷ்ணபக்ஷசதுர்	अभ्युत्थानं कृत्वा	பிரயாணப்பட்டு
	தசியில்	अमावास्यां	அமாவாஸ்யையில்
विजयाय	வெற்றிகொள்ள	निर्याहि	புறப்பட்டுச்செல்
			வீராக.

सन्नद्धः कवची खड्गी रथप्रवरमास्थितः । हत्वा दाशरथिं रामं भवान्प्रापस्यति मैथिलीम् ॥

भवान्	“தேவரீர்	सन्नद्धः	ஸன்னத்தராகி
कवची	கவசம்பூண்டும்	दाशरथिं	தசரதரின் மைந்த
खड्गी	கத்தியைக் கைக்	रामं	ராமனை [ரான
	கொண்டும்	हत्वा	கொன்று
रथप्रवरं	சிறந்த தேரில்	मैथिलीं	சீதையை
आस्थितः	ஏறிக்கொண்டும்	प्रापस्यति	பெறுவீர்.”

स तदुरात्मा सुहृदा निवेदितं वचः सुधर्म्यं प्रतिगृह्य रावणः ।

गृहं जगामाथ ततश्च वीर्यवान्पुनः सभां च प्रययौ सुहृद्वृतः

॥ ७० ॥

ச:	அந்த
दुरात्मा	துஷ்டா த்மாவாகிய
रावणः	ராவணன்
सुहृदा	உற்றவனால்
निवेदितं	உரைக்கப்பட்டதும்
सुधर्म्यं	அறநெறி வழுவாதது மான
तत्	அந்த
वचः	சொல்லை
प्रतिगृह्य	அங்கீகரித்து

अथ	அப்பொழுது
गृहं	அரண்மனைக்கு
जगाम	வந்தான்.
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகுவன்
पुनः च	திரும்பவும்
ततः	அவ்விடத்தினின்று
सभां च	சபைக்கு
सुहृद्वृतः	ஆப்தர்களால்
प्रययौ	சூழப்பட்டவனாய் சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोका. 19097

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4422

चतुर्नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றாநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ९४ ॥

मूलबलयुद्धम्—மூலபல யுத்தம்.

स प्रविश्य सभां राजा दीनः परमदुःखितः । निषसादासने मुख्ये सिंहः क्रुद्ध इव श्वसन् ॥

ச:	அந்த
राजा	அரசன்
परमदुःखितः	மிகத் துயரங்கொண்டு
दीनः	ஏக்கங்கொண்டவனாய்
क्रुद्धः	சினங்கொண்ட
सिंहः इव	ஓர் சிங்கம்போல்

श्वसन्	சிறிக்கொண்டு
सभां	சபைக்குள்
प्रिश्य	புகுந்து
मुख्ये	சிறந்த
आसने	ஆஸனத்தில்
निषसाद	அமர்ந்தான்.

अब्रवीच्च स तान्सर्वान्बलमुख्यान्महाबलः । रावणः प्राञ्जलिर्वाक्यं पुत्रव्यसनकर्षितः ॥२॥

महाबलः	மகாபலசாலியும்
पुत्रव्यसनकर्षितः	புத்திரசோகத்தால் பி டிக்கப்பட்டவனுமான
सः	அந்த
रावणः	ராவணன்
तान्	அந்த

बलमुख्यान्	சேனைத்தலைவர்கள்
सर्वान् च	யாவரையும் பார்த்து
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தான்.

सर्वे भवन्तः सर्वेण हस्त्यश्वेन समावृताः । निर्यान्तु रथसङ्घैश्च पादातैश्चोपशोभिताः ॥३॥

भवन्तः	“ நீங்கள்	रथसङ्घैः च	தேர்வரிசைகளாலும்
सर्वे	யாவரும்	पादातैः च	காலாட்படைக்கூட்ட
सर्वेण	எல்லா		ங்களாலும்
हस्त्यश्वेन	} யானைகள், குதிரைகள் இவைகளின் கூட்ட	उपशोभिताः	விளங்கப்பெற்றவர்
		ததால்	
समावृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்	निर्यान्तु	புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள்.

एकं रामं परिक्षिप्य समरे हन्तुमर्हथ । वर्षन्तः शरवर्षेण प्रावृट्काल इवाम्बुदाः ॥ ४ ॥

समरे	“ போரில்	अम्बुदाः	மேகங்கள்
एकं	தனித்த	इव	போன்றவாறாய்
रामं	ராமனை	शरवर्षेण	பாணவர்ஷத்தால்.
परिक्षिप्य	சூழ்ந்து	वर्षन्तः	வர்ஷிக்கின்றவர்களாய்
प्रावृट्काले	வர்ஷகாலத்தில்	हन्तु अर्हथ	கொல்லக்கடவீர்கள்.

अथ वाऽहं शरैस्तीक्ष्णैर्भिन्नागात्रं महारणे । भवद्भिः श्वो निहन्तास्मि रामं लोकस्य पश्यतः॥

अथवा	“ இல்லாவிடில்	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்ட
अहं	நான்		ருக்கும்பொழுது
श्वः	நானையதினம்	रामं	ராமனை
महारणे	பெரும்போரில்	तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்
भवद्भिः	உங்களுடன்	भिन्नागात्रं	சரீரம் பிளவுண்டவ
लोकस्य	உலகம்	निहन्तास्मि	கொல்வேன்”. [அக்கி

इत्येतद्राक्षसेन्द्रस्य वाक्यमादाय राक्षसाः । निर्ययुस्ते रथैः शीघ्रैर्नानानीकैः सुसंवृताः ॥

ते राक्षसाः	அந்த அரக்கர்கள்	शीघ्रैः	வேகமுற்ற
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனின்	रथैः	ரதங்களோடும்
इति	மேற்கண்ட	नानानीकैः	பலபடைகளால்
एतत्	இந்த	सुसंवृताः	சூழப்பெற்றவர்களாய்
वाक्यं	சொல்லை	निर्ययुः	புறப்பட்டுச்சென்றார்
आदाय	சிரமேற்கொண்டு		கள்.

परिधान्पट्टिशैश्चैव शरखड्गपरश्वधान् । शरीरान्तकरान्सर्वे चिक्षिपुर्वानरान्प्रति ॥ ७ ॥

सर्वे	யாவரும்	शरखड्ग-	} பாணங்களையும், வாள்
शरीरान्तकरान्	சரீரத்திற்கு நாசத் தை விளைவிக்கும்	परश्वधान् च.	
परिधान्	உழலைத்தடிகளையும்	वानरान् प्रति	வானரர்களின்மீது
पट्टिशान् एव	பட்டியக்கத்திகளையும்	चिक्षिपुः	எய்தார்கள்.

वानराश्च द्रुमाञ्छैलात्राक्षसान्प्रति चिक्षिपुः

॥ ८ ॥

वानराः च वानரர்களும்
 द्रुमान् மரங்களையும்
 स सङ्ग्रामो महान्भीमः सूर्यस्योदयनं प्रति ।
 सूर्यस्य சூர்யனுடைய
 उदयनं प्रति உதயம்முதல்
 रक्षसां அரக்கர்களுடையவும்
 वानराणां च वानரர்களுடையவும்
 सः அந்த

शैलान् மலைகளையும்
 राक्षसान् प्रति அரக்கர்களைமீது
 चिक्षिपुः எறிந்தார்கள்
 संग्रामः போரானது
 महान् மிக
 भीमः பயங்கரமாயும்
 तुमुलः மிகக் குழப்பமாயும்
 समपद्यत நிகழ்ந்தது.

ते गदाभिर्विचित्राभिः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः ।

अन्योन्यं समरे जघ्नुस्तदा वानरराक्षसाः॥

तदा அப்பொழுது
 ते அந்த
 वानरराक्षसाः வானரர்களும் அரக்
 समरे போரில் [கர்களும்
 विचित्राभिः ஆச்சர்யமான
 गदाभिः கதைகளாலும்

प्रासैः ஈட்டிகளாலும்
 खड्गैः கத்திகளாலும்
 परश्वधैः கோடரிகளாலும்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 जघ्नुः தாக்கிக்கொண்டார்
 கள்.

एवं प्रवृत्ते सङ्ग्रामे ह्युद्धूतं सुमहद्रजः । रक्षसां

वानराणां च शान्तं शोणितविस्रवैः ॥११॥

संग्रामे போர்
 एवं மேற்கண்டவண்ணம்
 प्रवृत्ते நடப்பெறுகையில்
 सुमहव रजः பெரும் புழுதி
 उद्धूतं கிளம்பி

रक्षसां அரக்கர்களுடையவும்
 वानराणां च वானரர்களுடையவும்
 शोणितविस्रवैः இரத்தப்பெருக்கு
 களால்
 शान्तं हि அடங்கியும் விட்டது.

मातङ्गरथकूलाश्च वाजिमत्स्या ध्वजद्रुमाः ।

शरीरसङ्घाटवहाः प्रससुः शोणितापगाः ॥

मातङ्गरथकूलाः { யானைகளையும், தேர்
 களையும் தரைகளாக
 வுடையதாயும்
 वाजिमत्स्याः குதிரைகளாகிறமதல்ஸ்
 யங்களையுடையதாயும்

ध्वजद्रुमाः த்வஜங்களாகிற மரங்
 களையுடையதாயும்
 शरीरसङ्घाटवहाः च உடல்களாகிற ஓடங்க
 ளையுடையதாயும்
 शोणितापगाः ரத்தநதிகள்
 प्रससुः பெருகின.

ततस्ते वानराः सर्वे शोणितौषपरिप्लुताः । ध्वजवर्मरथान्श्वान्श्वान्नानाप्रहरणानि च ॥

आप्लुत्याप्लुत्य समरे राक्षसानां बभञ्जिरे

॥ १३ ॥

ततः அப்பொழுது
 शोणितौषपरिप्लुताः ரத்தவெள்ளத்தால்
 நனைந்தவர்களான
 ते वानराः அந்த வானரர்கள்
 सर्वे யாவரும்
 समरे போரில்
 राक्षसानां அரக்கர்களின்

ध्वजवर्मरथान् த்வஜங்களையும்கவசங்
 களையும் ரதங்களையும்
 श्वान् குதிரைகளையும்
 नानाप्रहरणानि च பல ஆயுதங்களையும்
 आप्लुत्याप्लुत्य பாய்ந்து பாய்ந்து
 बभञ्जिरे முறித்து விட்டார்கள்.

केशान्कर्णललाटांश्च नासिकाश्च पुवङ्गपाः । रक्षसां दशनैस्तीक्ष्णैर्नैश्वैश्चापि न्यकर्तयन् ॥

புவங்஑ுமா: வானரர்களர்
 தீக்ஷை: த்ஷன: ச கூரிய பற்களர லும்
 நக்ஷ: ஂபி நகங்களர லும்
 ரக்ஷஸர் அரக்கர்களின்
 க்ஷானு கேசங்கனையும்

कर्णललाटाञ्च नासिका: च न्यकर्तयन् कर्णललाटाञ्च नासिका: च न्यकर्तयन्
 காதுகனையும் நெற்றி கனையும்
 மூக்குகனையும்
 துண்டித் துவிட்டார் கள்.

एकैकं राक्षसं संख्ये शतं वानरपुङ्गवाः । अभ्यधावन्त फलिनं वृक्षं शकुनयो यथा ॥१५॥

வானபுங்஑ுவா: வானரோத்தமர்களர்
 சங்஑யை போரில்
 ரக்ஷஸர் அரக்கர்களது
 ஂகைக் ஒவ்வொரு
 ஂதம் நூறையும்

फलिनं वृक्षं शकुनयः यथा अभ्यधावन्त
 பழங்கள்செறிந்த
 மரமொன்றை
 பக்ஷிகள்
 எவ்வாறே அவ்வாரும்
 எதிர்த்தே தாடினார்கள்.

तथा गदाभिर्गुर्वाभिः प्रासैः खड्गैः परश्वधैः । निजद्रुवानरान् घोरात्राक्षसाः पर्वतोपमाः ॥

பர்வதங்கனை நிகர்த்த
 ராக்ஷஸர்களர்
 அங்குணமே
 பெரிய கதைகளர லும்
 ஂசை: ஂட்டிகளர லும்

खड्गैः परश्वधैः घोरान् वानरान् निजन्तुः
 கத்திகளர லும்
 கோடாரிகளர லும்
 கொடிய
 வானரர்களை
 புடைத்தார்கள்.

राक्षसैर्युद्धयमानानां वानराणां महाचमूः । शरण्यं शरणं याता रामं दशरथात्मजम् ॥१७॥

ராக்ஷசை: அரக்கர்களால்
 யுத்தமானாந் தாக்கப்படும்
 வானராந் வானரர்களின்
 மஹாசமூ: பெருஞ்சேனை

दशरथात्मजं शरण्यं रामं शरणं याता
 தசரதசக்கிரவரத்தி
 யின் திருக்குமாரரும்
 ரக்ஷகருமான
 ஂராமரிடம்
 சரண் புகுந்தது.

ततो रामो महातेजा धनुरादाय वीर्यवान् । प्रविश्य राक्षसं सैन्यं शरवर्षं वर्षं ह ॥१८॥

அப்பொழுது
 மகாதேஜஸனியும்
 வீர்யசாலியுமாகிய
 ஂராம: ஂராமர்
 ஑னு: வில்லை

आदाय राक्षसं सैन्यं प्रविश्य शरवर्षं वर्षं ह
 கைக்கொண்டு
 அரக்கசேனையில்
 புகுந்து
 பாணவரஷத்தை
 வர்ஷித்தார்.

प्रविष्टं तु तदा रामं मेघाः सूर्यमिवाम्बरं । नाभिजमुर्महाघोरं निर्दहन्त शराग्निना ॥१९॥

அப்பொழுது
 பாணக்கனியால்
 மிக்கப்பங்கரமாய்
 தகிப்பவராய்
 புகுந்த
 ஂராம: ஂராமரையும்

अम्बरं सूर्यं मेघाः इव अभिजमुः न
 ஆகாயத்தில்
 சூர்யனை
 மேகங்கள்
 எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 அஂனுக்கவில்லை.

कृतान्येव सुघोराणि रामेण रजनीचराः । रणे रामस्य ददृशुः कर्माण्यसुकराणि च ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்
सुघोराणि	மிகப்பயங்கரமான வைகள்
कृतानि	புரியப்பட்டன.
रजनीचराः च	அரக்கர்களும்

रणे	போரில்
रामस्य	ஸ்ரீராமரின்
असुकराणि	செயற்கரிய
कर्माणि एव	செயல்களைமட்டும்
ददृशुः	கண்டார்கள்.

चालयन्तं महानीकं विधमन्तं महारथान् । ददृशुस्ते न वै रामं वातं वनगतं यथा ॥२१॥

ते	அவர்கள்
महानीकं	பெரும்படையை
चालयन्तं	அல்லாடச்செய்கிற வரும்
महारथान्	மகாரதவீரர்களையும்
विधमन्तं	ஊதிவிடுகிறவருமான

रामं वै	ஸ்ரீராமரையோ
वनगतं	காட்டில்நிரியும்
वातं	காற்றை
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
ददृशुः न	காணவில்லை.

छिन्नं भिन्नं शरैर्दग्धं प्रभङ्गं शस्त्रपीडितम् । बलं रामेण ददृशुर्न रामं शीघ्रकारिणम् ॥२२॥

रामेण	ஸ்ரீராமரது
शरैः	பாணங்களால்
दग्धं	பொசுக்கப்பட்டதும்
छिन्नं	துண்டிக்கப்பட்டதும்
भिन्नं	பிளக்கப்பட்டதும்
शस्त्रपीडितं	ஆயுதங்களால் தாக்கப்பட்டது

प्रभङ्गं	முறிவுண்டதுமான
बलं	சேனையை
ददृशुः	கண்டார்கள்.
शीघ्रकारिणं	விரைந்துபுரியும்
रामं	ஸ்ரீராமரை
न	கண்டார்களில்லை.

प्रहरन्तं शरीरेषु न ते पश्यन्ति राघवम् । इन्द्रियार्थेषु तिष्ठन्तं भूतात्मानमिव प्रजाः ॥२३॥

ते	அவர்கள்
शरीरेषु	சரீரங்களில்
प्रहरन्तं	புடைக்கும்
राघवं	ஸ்ரீராமரை,
प्रजाः	ஜனங்கள்

इन्द्रियार्थेषु	இந்திரியவ்யாபாரம்
तिष्ठन्तं	இருக்கும் [களில்
भूतात्मानं	ஜீவாத்மாவை
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
पश्यन्ति न	காணாதிருந்தார்கள்.

एष हन्ति गजानीकमेघ हन्ति महारथान् । एष हन्ति शरैस्तीक्ष्णैः पदातीन्वाजिभिः सह ॥
इति ते राक्षसाः सर्वे रामस्य सदृशात्रणे । अन्योन्यं कुपिता जघुः सादृश्याद्राघवस्य ते ॥

ते	அந்த
राक्षसाः	அரக்கர்கள்
सर्वे	யாவரும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய
सादृश्यात्	ஸாத்ருசயத்தால்

एषः	‘இதோ
गजानीकं	யானைப்படையை
हन्ति	மாய்க்கின்றான்,
एषः	இதோ
महारथान्	மகாரதவீரர்களை

हन्ति
पुषः
वाजिभिः सह
पदातीन्
सीङ्गैः शरैः
हन्ति
इति
रणे

கொல்லுகின்றார்கள்.
இதோ
குதிரைகளோடு கூட
காலாட்படைகளை
கூரிய பாணங்களால்
வதைக்கிறார்கள்
என்று சொல்லி
போரில்

कुपिताः
ते
रामस्य
सदृशान्
अन्योऽयं
जघ्नुः

கோபங்கொண்ட
அவர்கள்
ஸ்ரீராமருக்கு
ஒத்தவர்களான
தங்களை
ஒருவரையொருவர்
தாக்கிக்கொண்டார்கள்.

न ते ददृशिरै रामं दहन्तमरिवाहिनीम् । मोहिताः परमास्त्रेण गान्धर्वेण महात्मना ॥२६॥

ते
अरिवाहिनीं
दहन्तं
रामं
ददृशिरै न

அவர்கள்
சந்ருசேனையை
தகிப்பிக்கும்
ஸ்ரீராமரை
கண்டார்களில்லை.

महात्मना
गान्धर्वेण
परमास्त्रेण
मोहिताः

மகாத்மாவாகும்
அவரால்
காந்தர்வமனும்
சிறந்த அஸ்திரத்தால்
மதிமயக்கம் கொண்டார்கள்.

ते तु रामसहस्राणि रणे पश्यन्ति राक्षसाः । पुनः पश्यन्ति काकुत्स्थमेकमेव महाहवे ॥

ते
राक्षसाः तु
रणे
रामसहस्राणि
पश्यन्ति

அந்த
அரக்கர்களோடு வெனில்
போரில்
ஸ்ரீராமர்களின் பலரை
பார்க்கின்றார்கள்.

पुनः
महाहवे
एकं एव
काकुत्स्थं
पश्यन्ति

மீளவும்
பெரும்போரில்
ஒரே ஒரு
ஸ்ரீராமரை
பார்க்கின்றார்கள்.

भ्रमन्तीं काञ्चनीं कोटिं कार्मुकस्य महात्मनः । अलातचक्रप्रतिमां ददृशुस्ते न राघवम् ॥

ते
महात्मनः
कार्मुकस्य
अलातचक्रप्रतिमां

அவர்கள்
மகாத்மாவின்
(ஸ்ரீராமருடைய)
வில்லின்
உள்ளிச்சக்கிரத்தை
நிகர்த்து

काञ्चनीं
अमन्तीं
कोटिं
ददृशुः
राघवं
न

பொன்னுலானதும்
சுழுவதுமான
துனியை
கண்டார்கள்.
ஸ்ரீராமரை
கண்டார்களில்லை

शरीरनाभिसत्त्वाचिः शरारं नेमिकार्मुकम् । ज्याघोषतलनिघोषं तेजोबुद्धिगुणप्रभम् ॥२९॥

दिव्यास्त्रगुणपर्यन्तं निघ्नन्तं युधि राक्षसान् । ददृशू रामचक्रं तत्कालचक्रमिव प्रजाः ॥३०॥

शरीरनाभि
सत्त्वाचिः

சரீரமாகிற குடத்
தையுடையதும்
பராக்ரமமாகிற ஜ்வா
லையையுடையதும்

शरारं
नेमिकार्मुकं

பாணங்களாகிய ஆரங்
களையுடையதும்
வில்லாகிற வட்டை
யையுடையதும்

ज्याघोषतल- }
निघोंषं }
நாண் தலவோசையா
கிற சத்தத்தையுடை
யதும்,

तेजोबुद्धिगुणप्रभं {
தேஜஸ், புத்தி, குணம்
களிவைகளாகிய ஒளி
யைக்கொண்டதும்

दिव्यास्त्र- }
गुणपर्यन्तं }
சிறந்த அஸ்திரங்க
ளும் நாணுமாகிற
சாரைகளையுடைய
துமாகிய

तत् अर्न्त
रामचक्रं पूरामराकिय
சக்கிரத்தை
प्रजाः பிரஜைகள்
कालचक्रं காலசக்கிரத்தை
इव போன்றவாறாய்
युधि போரில்
राक्षसान् அரக்கர்களை
निघन्तं மாய்க்கின்றதாய்
वदशुः கண்டார்கள்.

अनीकं दशसाहस्रं रथानां वातरंहसाम् । अष्टादश सहस्राणि कुञ्जराणां तरस्विनाम् ॥
चतुर्दश सहस्राणि सारोहाणां च वाजिनाम् । पूर्णे शतसहस्रे द्वे राक्षसानां पदातिनाम् ॥
दिवसस्याष्टमे भागे शरैरग्निशिखोपमैः । हतान्येकेन रामेण रक्षसां कामरूपिणाम् ॥३३॥

वातंहसां वायुवेகங்கொண்ட
रथानां தேர்களின்
दशसाहस्रं பத்தியிரமும்
तरस्विनां பலங்கொண்ட
कुञ्जराणां யானைகளின்
अष्टादश सहस्राणि பதினெண்ணாயிரமும்
सारोहाणां வீரர்கள் வீற்றிருக்
वाजिनां குதிரைகளின் [கும்
चतुर्दश सहस्राणि பதினான்காயிரமும்
राक्षसानां அரக்க
पदातिनां கரலாட்படைகளின்
पूर्णे நிறைந்த

द्वे शतसहस्रे இருதாயிரமும்
कामरूपिणां நினைத்த உருவமெடுக்க
कवल्ल
रक्षसां அரக்கர்களின்
अनीकं च படையும்
रामेण ஸ்ரீராமர்
एकेन ஒருவரால்
अग्निशिखोपमैः அக்னிஜ்வாலையை
निकर्त्त
शरैः பாணங்களால்
दिवसस्य अष्टमे भागे ஒரு முகூர்த்த
நேரத்தில்
हतानि அழிக்கப்பட்டன.

ते हताश्वा हतरथाः शान्ता विमथितध्वजाः । अभिपेतुः पुरीं लङ्कां हतशेषा निशाचराः ॥

हताशवाः கொல்லப்பட்டதில்
ते अर्न्त [எஞ்சிய
निशाचराः அரக்கர்கள்
हताश्वाः குதிரைகள் மாய்க்
கப்பட்டவர்களாய்
हतरथाः தேர்கள் அழிக்கப்பட்
டவர்களாய்

विमथितध्वजाः கொடிகள் முறிக்கப்
பட்டவர்களாய்
शान्ताः மனங்குன்றியவர்
लङ्कां இலங்கை [களாய்
पुरीं நகருக்கு
अभिपेतुः சென்றனர்.

हर्तैर्गजपदात्यथैस्तद्भूव रणाजिरम् । आक्रीडमिव रुद्रस्य क्रुद्धस्य सुमहात्मनः ॥ ३५ ॥

हैः கொன்றுவீழ்த்தப்
பட்ட
गजपदात्यथैः யானைகளாலும் காலா
ட்படைகளாலும் கு
तत् அர்ந்த [திரைகளாலும்

रणाजिः போர்க்களமானது
क्रुद्धस्य கோபங்கொண்ட
रुद्रस्य सुमहात्मनः ருத்திரக்கடவுளின்
आक्रीडं इव உத்தயானவனம்போல்
बभूव இருந்தது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । साधु साध्विति रामस्य तत्कर्म समपूजयन् ॥

ततः
सगन्धर्वाः
देवाः
सिद्धाः
परमर्षयः च
रामस्य

அப்பொழுது
கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட
தேவர்களும்
சித்தர்களுள்
மகரிஷிகளும்
ஸ்ரீராமரின்

तत्
कर्म
साधु साधु
इति
समपूजयन्

அந்த
செயலை
நன்று, நன்று
என்று
புகழ்ந்து கொண்டா
டினார்கள்.

अब्रवीच्च तदा रामः सुग्रीवं प्रत्यनन्तरम् । विभीषणं च धर्मात्मा हनूमन्तं च वानरम् ॥
जाम्बवन्तं हरिश्रेष्ठं मैन्दं द्विविदमेव च । एतदस्त्रबलं दिव्यं मम वा त्र्यम्बकस्य वा ॥३८॥

तदा
धर्मात्मा
रामः
प्रत्यनन्तरं
सुग्रीवं च
विभीषणं च
वानरं
हनूमन्तं च
जाम्बवन्तं
हरिश्रेष्ठं

அப்பொழுது
தர்மா த்மாவாகிய
ஸ்ரீராமர்
பக்கலிலிருக்கும்
சக்ரீவனையும்
விபீஷணரையும்
வானரராகிய
அனுமாரையும்
ஜாம்பவானையும்
வாணரோத்தமராகிய

मैन्दं एव
द्विविदं च
अबवीत्
एतत्
दिव्यं
अस्त्रबलं
मम वा
त्र्यम्बकस्य वा

மெய்தனையும்
தவிவிதனையும்
பார்த்து
பின்வருமாறு
புகன்றார் :
“ இந்த
சிறந்த
அஸ்திரசக்தியானது
எனக்கும்
முக்கண்ணருக்கு
மே, १.

निहत्य तां राक्षसवाहिनीं तु रामस्तदा शक्रसमो महात्मा ।

अस्त्रेषु शस्त्रेषु जितकृमश्च संस्तूयते देवगणैः प्रहृष्टैः

॥ ३९ ॥

तदा
महात्मा
शक्रसमः
शस्त्रेषु
अस्त्रेषु
जितकृमः च
रामः
तां

அப்பொழுது
மகா த்மாவும்
இந்திரனுக்கொப்பா
னவரும்
சஸ்திரங்களிலும்
அஸ்திரங்களிலும்
சிரமம் சிறிதுமில்லா
ஸ்ரீராமர் [தவருமான
அந்த

राक्षसवाहिनीं
निहत्य
तु
प्रहृष्टैः
देवगणैः
संस्तूयते

அரக்கசேனையை
கொன்று
அப்பொழுது
ஆனந்தங்கொண்டவர்
களான
தேவகணங்களால்
புகழ்ந்து கொண்டா
டப்பட்டார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्नवतितमः सर्गः ॥

पञ्चनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் || ௨௫ ||

राक्षसीनां प्रलापः—அரக்கிகளின் பிரலாபம்.

तानि तानि सहस्राणि सारोहाणां च वाजिनाम् । रथानां त्वश्विवर्णानां सध्वजानां सहस्रशः ॥
 राक्षसानां सहस्राणि गदापरिघयोधिनाम् । काञ्चनध्वजचित्राणां शूराणां कामरूपिणाम् ॥
 निहतानि शरैस्तीक्ष्णैस्तप्तकाञ्चनभूषणैः । रावणेन प्रयुक्तानि रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ ३ ॥
 दृष्ट्वा श्रुत्वा च संभ्रान्ता हतशेषा निशाचराः । राक्षसीश्च समागम्य दीनाश्विन्तापरिप्लुताः ॥

ஹதசேஷா: கொல்லப்பட்டதில்
 நிசாசரா: அரக்கர்கள் [எஞ்சிய
 ராவணை
 ராவணை
 પ્રયુક્તાનિ அனுப்பப்பட்ட
 સારોહાણાં வீரர்களேறிய
 સહસ્રા: ஆயிரக்கணக்கான
 વાજિનાં ચ કુதிரைகளுடையவும்
 સધ્વજાનાં கொடிகளுடன் கூடிய
 અભિવર્ણાનાં நெருப்பொளி
 રથાનાં તુ கொண்ட
 તાનિ તાનિ ரதங்களுடையவும்
 'સહસ્રાણિ' } અந்தந்த
 ગદાપરિઘ- } ஆயிரங்களையும்
 યોધિનાં } કதைகளாலும்
 } உழலைத்தழிகளாலும்
 } போர்புரியும்
 શૂરાણાં சூரர்களும்
 કામરૂપિણાં } நினைத்த உருவமெ
 } டுக்க வல்லவர்களும்
 காञ્ચનध्वज- } அழகிய டீபொன்கொடி
 ચિલાણાં } களைக்கொண்டவர்
 } களுமான

ராக்ஷஸானா் அரக்கர்களின்
 સહસ્રાણિ பலர்களையும்
 અક્લિષ્ટકર્મણા எதையும் அனુયાச
 மாய்ச்செய்யவல்ல
 રામેણ நீராமரால்
 તીક્ષ્ણ: } ரியவைகளும்
 } (மபான்னலங்காரங்கள்
 તપகாञ्ચનभूषणै: } பூட்டப்பெற்றவை
 } களுமான
 शरै: பாணங்களைக்கொண்டு
 निहतानि கொல்லப்பட்டவர்
 } களாய்
 श्रुत्वा च கேட்டும்
 दृष्ट्वा च பார்த்தும்
 संभ्रान्ता: மனங்கலங்கி
 राक्षसी: அரக்கிகளை
 समागम्य கிட்டி
 दीना: ஏக்கங்கொண்டவர்
 } களாய்
 चिन्तापरिप्लुता: மதிமயக்கங்கொண்
 } டார்கள்.

विधवा हतपुत्राश्च क्रोशन्त्यो हतबान्धवाः । राक्षस्यः सह सङ्गम्य दुःखार्ताः पथैदेवयन् ॥

ராக்ஷஸ்ய: அரக்கிகள்
 विधवा: பதிகளிழந்தவர்களாய்
 हतपुत्रा: புத்திரர்களைப்பறி
 கொடுத்தவர்களாய்
 हतबान्धवा: ௨றனினர்கள் மாண்ட
 வர்களாய்

दुःखार्ताः च துக்கத்தால் பீடிக்கப்
 பட்டவர்களாய்
 सह सङ्गम्य ஒன்றுகூடி
 क्रोशन्त्य: கதறுபவர்களாய்
 पथैदेवयन् பின்வருமாறு புலம்பி
 } ளர்கள்.

कथं शूर्पणखा वृद्धा कराला निर्णतोदरी । आससाद् वने रामं कन्दर्पमिव रूपिणम् ॥
सुकुमारं महासत्त्वं सर्वभूतहिते रतम् ॥ ३ ॥

வூடா	“ கிழவியும்
கராலா	பயங்கரமானவளும்
நிர்ணதோடரி	வயிறுசரிந்தவளு மான
சூர்ணகா	சூர்ப்பணகை
வனே	காட்டில்
ரூபிணம்	உருவெடுத்தவந்த
கந்தர்ப் இவ	மண்மதன்போன்ற வழைப்

சுகுமார்	மிக்க அழகியவனும்
மகாசத்வம்	பேராற்றல் கொண்ட வனும்
சர்வभूतहिते	எல்லாப்பிராணி களின் நன்மையில்
ரத்	அசஞ்சலாபற்றுடைய வனுமான
ராம்	ராமனை
கயம் .	ஏனோ
ஆசஸாட்	கிட்டினான் ?

तं दृष्ट्वा लोकनिन्द्या सा हीनरूपा प्रकामिता । कथं सर्वगुणैर्हीना गुणवन्तं महौजसम् ॥
सुमुखं दुर्मुखी रामं कामयामास राक्षसी ॥ ७ ॥

லகநிந்த்யா	“ உலகத்தார் நிர்த்தனை க்காளானவளும்
ஹீனரூபா	அழகற்றவளும்
பிரகாமிதா	காமப்பித்தூற்றவளும்
சர்வगुणैः हीना	நற்குணங்களெதுவு மில்லாதவளும்
துர்முகி	விகாரமுகங்கொண்ட வளுமான
ஸா	அந்த
ராக்ஷசி	அரக்கி

गुणवन्तं	நற்குணங்களமையப் பெற்றவனும்
महौजसं	பேராற்றல் கொண்ட வனும்
सुमुखं	அழகிய முகம்படைத்
तं	அந்த [தவனுமான
रामं	ராமனை
दृष्ट्वा	கண்டு
कथं	ஏனோ
कामयामास	ஆசைகொண்டாள்?

जनस्यास्याल्पभाग्यत्वाद्वलिनी श्वेतमूर्धजा । अकार्यमपहास्यं च सर्वलोकविगर्हितम् ॥८॥
राक्षसानां विनाशाय दूषणस्य खरस्य च । चकाराप्रतिरूपा सा राघवस्य प्रधर्षणम् ॥९॥

வலினி	“ திரையுற்றவளும்
சுவேதமூர்ஜா	நரைத்த கேசமுற்றவ ளும்
அபிரதிரூபா	அடாதவளுமான
ஸா	அவள்
அஸ்ய	இந்த
அநஸ்ய	ஐனத்தின் (ஸ்திரீ களின்)
அஸ்யभाग्यत्वात्	பாக்கியக்குறை வாலும்
ராக்ஷஸாநாம்	அரக்கர்களுடையவும்

दूषणस्य	தூஷணனுடையவும்
खरस्य	கரனுடையவும்
विनाशाय च	அழிவின்பொருட்
अकार्यं	அடாததும் [டுமே
अपहास्यं	பரிசுசிக்கத்தக்கதும்
सर्वलोक- विगर्हितं च	எல்லா உலகங்களா லும் நிர்திக்கப்பட்ட தூமான
प्रधर्षणं	அவமதிப்பை
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
चकार	புரிந்தனர்.

तन्निमित्तमिदं वैरं रावणेन कृतं महत्

ராவுணை "ராவணனானது
இஃ இந்த
மஹத் பெரும

॥ १० ॥

वैरं வைரமானது
तन्निमित्तं அவள் நிமித்தமாய்
कृतम् கொள்ளப்பட்டது.

वधाय सीता साऽऽनीता दशग्रीवेण रक्षसा

ரஶ்சா "அரக்கனாகிய
दशग्रीवेण தசகண்டனல்
सा அந்த

॥ ११ ॥

सीता சீதை
वधाय அழிவிக்காக
आनीता தூக்கிவரப்பட்டாள்.

न च सीतां दशग्रीवः प्राप्नोति जनकात्मजाम्

दशग्रीवः "தசகண்டன்
जनकात्मजां ஜனகன் மகளான
सीतां च சீதையையோ

॥ १२ ॥

प्राप्नोति न அடையப்போவ
தில்லை.

बद्धं बलवता वैरमक्षयं राघवेण च

अक्षयं "நீக்கமுடியாத
वैरं च விரோதமும்
बलवता சக்தி மிக்கவராகிய

॥ १३ ॥

राघवेण ராமனோடு
बद्धम् கொள்ளப்பட்டிருக்
கிறது.

वैदेहीं प्रार्थयानं तं विराधं प्रेक्ष्य राक्षसम् । हतमेकेन रामेण पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥ १४ ॥

वैदेहीं "வீதையை
प्रार्थयानं விரும்பிய
तं அந்த
राक्षसं அரக்கனாகிய
विराधं प्रेक्ष्य விராதனைப் பார்த்து

रामेण एकेन ராமன் ஒருவனால்
हतं கொல்லப்பட்டது
तत् எதுவோ அதுவே
पर्याप्तं போதுமான
निदर्शनम् சான்றாகும்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥ १५ ॥

जनस्थाने "ஜனஸ்தானத்தில்
भीमकर्मणां பயங்கரமான செயல்
கொண்ட

चतुर्दश सहस्राणि பதினான்காயிரத்தவர்
களும்
अग्निशिखोपमैः அக்னிஜ்வலைகளை
நிகர்த்த

रक्षसां அரக்கர்களின்

शैः பாணங்களால்
निहतानि கொல்லப்பட்டார்கள்.

खरश्च निहतः संख्ये दूषणस्त्रिशिरास्तथा । शरैरादित्यसङ्काशैः पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥ १६ ॥

संख्ये "போரில்
खरः கரனும்
आदित्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்த
शैः பாணங்களால்
निहतः கொல்லப்பட்டான்.
दूषणः தூஷணனும்

त्रिशिराः च திரிசிரஸும்
तथा அவ்வண்ணமே கொல்
லப்பட்டார்கள்.
तत् அதுவும்
पर्याप्तं போதுமான
निदर्शनम् சான்றாகும்

हतो योजनबाहुश्च क्वबन्धो रुधिराशनः । क्रोधान्नादं नदन्सोऽथ पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥

யோஜன பாஹுவும்
(நீண்ட கைகள்
கொண்டவனும்)
ரத்தத்தையே உண
வாய்க்கொண்டவனும்
கோபத்தால்
கர்ஜனையை

நடந்
ச:
கவ்ந: ச.
ஹ:
தத் அந
பர்யாஸ்தம்
நிதர்ஸநம்
இடுபவனுமான
அந்த
கபந்தனும்
கொல்லப்பட்டான்.
அதுவும்
போதுமான
சான்றாகும்.

जघान बलिनं रामः सहस्रनयनात्मजम् । वालिनं मेरुसङ्काशं पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥१८॥

ராமன்
பலசாலியும்
பேருவை நிகர்த்தவ
னும்
இந்திரனின் புதல்
வனுமான

வாலினம்
ஜவானம்
தத்
பர்யாஸ்தம்
நிதர்ஸநம்
வாலியை
கொன்றுவிட்டார்.
அதுவும்
போதுமான
சான்றாகும்.

ऋश्यभूके वसञ्छैले दीनो भग्नमनोरथः । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये पर्याप्तं तन्निदर्शनम् ॥

மரோதம் நிறைவே
றப்பெறாது
ஏக்கங்கொண்டவனாய்
ரிச்யபூக
பர்வதத்தில்
வவ்லித்தவனான

சுக்ரீவன்
ராஜ்யத்தில்
முடிசூட்டுவிக்கப்
பர்யாஸ்தம் [பெற்றான்.
போதுமான
சான்றாகும்.

धर्मार्थसहितं वाक्यं सर्वेषां रक्षसां हितम् । युक्तं विभीषणेनोक्तं मोहात्तस्य न रोचते ।

வியிஷணரால்
நியாயமாய்
எடுக்குரைக்கப்
எல்லா [பட்டதும்
அரக்கர்களுக்கும்
நன்மை விளைவிப்
பதும்

அறநெறி வழுவா
பொருளுற்றதுமான
சொல்லானது
மதிமயக்கத்தால்
அவனுக்கு (ராவண
னுக்கு)
பிடிக்கவில்லை.

विभीषणवचः कुर्याद्यदि स धनदानुजः । श्मशानभूता दुःखार्ता नेयं लङ्का पुरी भवेत् ॥

குபேரன் தம்பி
(ராவணன்)
வியிஷணரது சொல்லை
மேற்கொண்டிருப்
பாளையானால்
இந்த

லங்கா
புரி
ஷ்மசானமூதா
து:கார்தா
மவே ந
இலங்கை
நகர்
சுகாடானதாய்
துக்கத்தால் பிடிக்கப்
பட்டதாய்
ஆயிரரது.

कुम्भकर्णं हतं श्रुत्वा राघवेण महाबलम् । अतिकायं च दुर्धर्षं लक्ष्मणेन हतं पुनः ॥
 प्रियं चन्द्रजितं पुत्रं रावणो नावबुध्यते ॥ २२ ॥

रावणः "रा वणன்
 महाबलं மகா பலசாலியாகிய
 कुम्भकर्णं கும்பக்கண்ணை
 राघवेण ராமனால்
 हतं மாண்டவனாகவும்
 दुर्धर्षं வெல்லற்கரிய
 अतिकायं அதிகாயனை
 च அப்படியே மாண்டவ
 ळாகவும்

प्रियं பிரிய
 पुत्रं மைந்தனாகிய
 इन्द्रजितं च இந்திரஜித்தையுடம்
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனால்
 हतं மாண்டவனாகவும்
 श्रुत्वा கேட்டு
 पुनः பின்னும்
 अवबुध्यते न நல்லுணர்வு பெறுகி
 றுக்கின்றான்.

मम पुत्रो मम भ्राता मम भर्ता रणे हतः । इत्येवं श्रूयते शब्दो राक्षसानां कुले कुले ॥

राक्षसानां "அரக்கர்களின்
 कुले कुले ஒவ்வொரு வீட்டிலும்,
 रणे 'போரில்
 हतः கொல்லப்பட்டவன்
 मम எனது
 पुत्रः புதல்வன்,

मम भ्राता எனது தம்பி,
 मम எனது
 भर्ता கணவன்
 इति एवं என்றிப்படியாய்
 शब्दः சத்தம்
 श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

रथाश्वाश्च नागाश्च हताः शतसहस्रशः । रणे रामेण शूरेण राक्षसाश्च पदातयः ॥२४॥

रणे "போரில்
 शूरेण சூரனாகிய
 रामेण ராமனால்
 रथाः च ரதங்களும்
 अश्वाः च குதிரைகளும்
 नागाः च யானைகளும்

राक्षसाः அரக்க
 पदातयः च காலாட்படைகளும்
 शतसहस्रशः நூற்றுக்கணக்காகவும்
 ஆயிரக்கணக்காகவும்
 हताः மாய்க்கப்பட்டன.

रुद्रो वा यदि वा विष्णुर्महेन्द्रो वा शतक्रतुः । हन्ति नो रामरूपेण यदि वा स्वयमन्तकः ॥

रुद्रः वा "ருத்திரனோ
 विष्णुः यदि वा விஷ்ணுவோ
 शतक्रतुः நூறு யாகங்களோச்
 महेन्द्रः वा இந்திரனோ [செய்த
 हतप्रवीरा रामेण निराशा जीविते वयम् ।

स्वयं ஸாக்ஷாத்
 अन्तकः यदि वा எமனோ
 रामरूपेण ராம உருவங்கொண்டு
 नः நம்மை
 हन्ति வதைக்கின்றனர்.

वयं "நாங்கள்
 रामेण ராமனால்
 हतप्रवीरा வீரர்களைப்பறிகொடு
 த்தவர்களாய்

अपश्यन्तो भयस्थान्तमनाथा विलपामहे ॥
 अपश्यन्तः காணாதவர்களாய்
 जीविते உயிரில்
 निराशाः ஆசையைத் துறந்த
 வர்களாய்
 अनाथाः திக்கற்றவர்களாய்
 विलपामहे புலம்புகின்றோம்.

भयस्य ஆபத்தின்
 अन्तं முடிவை

रामहस्तादशग्रीवः शूरो दत्तमहावरः । इदं भयं महाघोरमुत्पन्नं नावबुध्यते ॥ २७ ॥

दत्तमहावरः	“ சிறந்த வரங்கள்	इदं	இந்த
शूरः	சூரனான [பெற்ற	महाघोरं	மிக பயங்கரமான
दशग्रीवः	ராவணன்	भयं	ஆபத்தை
रामहस्तात्	ராமன் கரத்தினின்று	अवबुध्यते न	சிறிதும் உணராதிருக்கிறான்.
उत्पन्नं	விளைந்திருக்கும்		

न देवा न च गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः । उपसृष्टं परित्रातुं शक्ता रामेण संयुगे ॥

संयुगे	“ போரில்	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்
रामेण	ராமனால்	न.	சக்தரல்லர்.
उपसृष्टं	எதிர்த்தப்பட்ட ஒரு	पिशाचाः	பிசாசர்களும்
परित्रातुं	ரக்பிக்க [வளை	न	சக்தரல்லர்.
देवाः	தேவர்களும்	राक्षसाः च	அரக்கர்களும்
शक्ताः न	சக்தரல்லர்.	न	சக்தரல்லர்.

उत्पाताश्चापि दृश्यन्ते रावणस्य निवेशने

रावणस्य	“ ராவணனது	उत्पाताः अपि च	தூர்ச்சகுனங்களும்
निवेशने	மாளிகையில்	दृश्यन्ते	தோன்றுகின்றன.

कथयिष्यन्ति रामेण रावणस्य निवर्हणम्

रामेण	“ ராமனால்	कथयिष्यन्ति	அவைகள் தெரிவிக்கின்றன.
रावणस्य	ராவணனுக்கு		
निवर्हणम्	நாசத்தை		

पितामहेन प्रीतेन देवदानवराक्षसैः । रावणस्याभयं दत्तं मानुषेभ्यो न याचितम् ॥ ३१ ॥

प्रीतेन	“ அனுக்கிரகங்கொண்ட	अभयं	ஆபத்தின்மை
पितामहेन	பிரம்மதேவரால் [ட	दत्तं	அளிக்கப்பட்டது.
रावणस्य	ராவணனுக்கு	मानुषेभ्यः	மானிடர்களிடமிருந்து
देवदानव- राक्षसैः }	தேவர்களாலும் அசு ரர்களாலும் அரக்கர் களாலும்	याचितं न	அது பிரார்த்திக்கப்படவில்லை.

तदिदं मानुषं मन्ये प्राप्तं निःसंशयं भयम् । जीवितान्तकरं घोरं रक्षसां रावणस्य च ॥

तत्	“ அந்த	रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்
इदं	இந்த	रावणस्य च	ராவணனுடையவும்
प्राप्तं	ஸம்பவித்திருக்கும்	जीवितान्तकरं	உயிரை மாய்க்கவல்லதாய்
मानुषं	மானிடசம்பந்தமான	निःसंशयं	சந்தேகமற்றே
घोरं	பயங்கரமான	मन्ये	அறிகிறேன்.
भयं	ஆபத்தை		

पीड्यमानास्तु बलिना वरदानेन रक्षसा । दीप्तैस्तपोभिर्विबुधाः पितामहमपूजयन् ॥३३॥

वरदानेन “வரம்பெற்றதால்
 बलिना பலம் மிக்கவனு
 रक्षसा அரக்கனால்
 पीड्यमाना: உபத்திரவிக்கப்படும்
 विबुधाः तु தேவர்களும்

दीप्तैः கொடும்
 तपोभिः தவங்களால்
 पितामहं பிரம்மதேவரை
 अपूजयन् ஆராதித்தார்கள்.

देवतानां हितार्थाय महात्मा वै पितामहः । उवाच देवताः सर्वा इदं तुष्टो महद्वचः ॥३४॥

महात्मा “மகா தமாவாகிய
 पितामहः वै பிரம்மதேவரும்
 देवतानां தேவர்களின்
 हितार्थाय கேஷமத்திற்காக
 देवताः தேவர்கள்
 सर्वाः யாவரையும் பார்த்து

तुष्टः அருள்கொண்டு
 महत् சிறந்த
 वचः ஒரு திருமொழியை
 इदं பின்வருமாறு
 उवाच மொழிந்தருளினார்.

अद्यप्रभृति लौकान्स्त्रीन्सर्वे दानवराक्षसाः । भयेन प्रावृता नित्यं विचरिष्यन्ति शाश्वतम् ॥

अद्यप्रभृति “இதுமுதற்கொண்டு
 दानवराक्षसाः அசுரர்களும் அரக்கர்களும்
 सर्वे யாவரும்
 नित्यं எப்பொழுதும்
 शाश्वतं விட்டகலாது

भयेन பயத்தால்
 प्रावृताः குழப்பட்டவர்களாய்
 लीन् மூன்று
 लोकान् லோகங்களிலும்
 विचरिष्यन्ति சஞ்சரிக்கப் போகின்றார்கள்.

दैवतैस्तु समागम्य सर्वैश्चेन्द्रपुरोगमैः । वृषध्वजस्त्रिपुरहा महादेवः प्रसादितः ॥ ३६ ॥

तु “அப்பொழுது
 इन्द्रपुरोगमैः இந்திரனை முன்னிட்ட
 दैवतैः தேவர்கள்
 सर्वैः च யாவராலும்
 समागम्य ஒன்றுகூடி

बिपुरहा முப்புரமெரித்தவரும்
 वृषध्वजः இடபக்கொடிகொண்டவருமான
 महादेवः சிவபெருமான்
 प्रसादितः ஆராதிக்கப்பட்டார்.

प्रसन्नस्तु महादेवो देवानेतद्रचोऽब्रवीत्

तु “அப்பொழுது
 प्रसन्नः திருவருள்கொண்ட
 महादेवः சங்கரக்கடவுளும்
 देवान् தேவர்களைப்பார்த்து

॥ ३७ ॥
 एतत् பின்வரும்
 वचः திருமொழியை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

उत्पत्स्यति हितार्थं वो नारी रक्षःक्षयावहा

वः “உங்களுடைய
 हितार्थं கேஷமத்திற்காக
 रक्षःक्षयावहा அரக்கர்களுக்கு நாசத்தை விளைவிக்கும்

॥ ३८ ॥
 नारी பெண்ணொருவள்
 उत्पत्स्यति அவதரிக்கப்போகின்றார்கள்.

एषा देवैः प्रयुक्ता तु क्षुद्यथा दानवान्पुरा । भक्षयिष्यति नः सीता राक्षसघ्नी सरावणान् ॥

राक्षसघ्नी	“அரக்கர்களை கொல் பவளாய்	दानवाः	அகரர்களை
देवैः	தேவர்களால்	क्षुत्	பசிப்பிணி
प्रयुक्ता	அனுப்பப்பட்ட	यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
एषा	அந்த	सरावणान्	ராவணனுள்ளிட்ட
सीता तु	வீரையோ	नः	நம்மை
पुरा	முன்னொருகால்	भक्षयिष्यति	அழித்துவிடப் போகிறார்.

रावणस्यापनीतेन दुर्विनीतस्य दुर्मतेः । अयं निष्ठानको घोरः शोकेन समभिप्लुतः ॥४०॥

दुर्विनीतस्य	“தீச்செயலமைந்த வனும்	अयं	இந்த
दुर्मतेः	தூர்ப்புத்திகொண்ட வனுமான	शोकेन	துயரத்தினால்
रावणस्य	ராவணனது	घोरः	கொடிய
अपनीतेन	கொடுமையால்	निष्ठानकः	நாசமானது
		समभिप्लुतः	விளைந்தது.

तं न पश्यामहे लोके यो नः शरणदो भवेत् । राघवेषोपसृष्टानां कालेनैव युगक्षये ॥४१॥

युगक्षये	“பிரளயகாலத்தில்	यः	எவன்
कालेन	எமனால்	शरणदः	ரகூதனாய்
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	भवेत्	ஆகுவானோ
राघवेषां	ராமனால்	तं	அப்பேர்ப்பட்டவனை.
उपसृष्टानां	எதிர்க்கப்பட்ட	लोके	உலகில்
नः	நமக்கு	पश्यामहे न	கண்டிலோம்.

नास्ति नः शरणं कश्चिद्भये महति तिष्ठताम् । दवाग्निवैष्टितानां हि करेणानां यथा वने ॥

वने	“காட்டில்	महति भये	பெரும் ஆபத்தில்
दवाग्निवैष्टितानां	காட்டுத்தீயால் சூழப்பெற்ற	तिष्ठतां	சிக்கிக்கொண்ட
करेणानां	பெணயானைகளுக்கு	नः	நமக்கு
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	शरणं	ரகூதகன்
		कश्चित् हि	ஒருவனும்
		अस्ति न	இல்லை.

प्राप्तकालं कृतं तेन पौलस्त्येन महात्मना । यत एव भयं दृष्टं तमेव शरणं गतः ॥ ४३ ॥

महात्मना	“மகாத்மாவாகிய	यतः एव	எவனிடமிருந்தே
तेन	அந்த	भयं	ஆபத்து
पौलस्त्येन	புலஸ்தியவம்சத்தவ ரால் (விபிஷணரால்)	दृष्टं	அறியப்பட்டதோ
प्राप्तकालं	காலத்திற்கு ஏற்றது	तं एव	அவனிடமே
कृतं	செய்யப்பட்டது.	शरणं गतः	சரணமடைந்துவிட் டார்.”

इतीव सर्वा रजनीचरस्त्रियः परस्परं संपरिरभ्य बाहुभिः ।
विषेदुरार्ता भयभारपीडिता विनेदुरुच्चैश्च तदा सुदारुणम्

॥ ४४ ॥

रजनीचरस्त्रियः	அரக்கிகள்	आर्ताः	மனம் நொந்து
सर्वाः	யாவரும்	विनेदुः	பரிதபித்தார்கள்.
बाहुभिः	கைகளால்	उच्चैः	உரக்க
परस्परं	ஒருவரையொருவர்	सुदारुणं	மிகக்கொடுமையாய்
संपरिरभ्य	கட்டிக்கொண்டு	इति इव	மேற்கண்டவாறு
भयभारपीडिताः	மிக்க பயத்தால் சீடிக்கப்பட்டு	तदा	அப்பொழுது
		विनेदुः च	புலம்பியழுதனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे षष्ठनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19180

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4505

षण्णवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றூறாவது ஸர்க்கம் ॥ ९६ ॥

रावणनिर्याणम्—ராவணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பவேது.

आर्तानां राक्षसीनां तु लङ्कायां वै कुले कुले । रावणः कर्णं शब्दं शुश्राव परिदेवितम् ॥

रावणः	ராவணன்	राक्षसीनां	அரக்கிகளின்
लङ्कायां	இலங்கையில்	कर्णं	பரிதாபமான
तु	அப்பொழுது	परिदेविंतं	அழுகை
कुले कुले वै	ஒவ்வொரு வீட்டிலும்	शब्दं	சப்தத்தை
आर्तानां	துயருற்ற	शुश्राव	கேட்டான்.

स तु दीर्घं विनिश्चस्य मुहूर्तं ध्यानमास्थितः । बभूव परमक्रुद्धो रावणो भीमदर्शनः ॥२॥

भीमदर्शनः	பயங்கரத்தோற்ற முற்ற	दीर्घं	மிக
सः	அந்த	विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து
रावणः	ராவணன்	मुहूर्तं	சிறிதுநேரம்
परमक्रुद्धः	சினம்மிகுந்து	ध्यानं	சின்தையில்
तु	அப்பொழுது	आस्थितः	ஆழ்ந்தவனாய்
		बभूव	ஆயினன்.

संदश्य दशनैरोष्ठं क्रोधसंरक्तलोचनः । राक्षसैरपि दुर्दशः कालाग्निरिव मूर्च्छितः ॥ ३ ॥

क्रोधसंरक्तलोचनः	சினத்தால் கண்கள் சிவந்த அவன்	राक्षसैः अपि	அரக்கர்களாலுங்கூட
दशनैः	பற்களால்	दुर्दशः	பார்க்கவொண்ணாதவ
ओष्ठं	உதட்டை	कालाग्निः	பிரளயாக்கனி [றாய்
संदश्य	கடித்துக்கொண்டு	इव	போன்றவாறாய்
		मूर्च्छितः	முண்டானன்.

उवाच च समीपस्थान्राक्षसान् राक्षसेश्वरः । भयाव्यक्तकथस्तत्र निर्दिहन्निव चक्षुषा ॥४॥

राक्षसेश्वरः अரக்கமன்னன்
 चक्षुषा கண்ணால்
 निर्दिहन् इव எரிப்பவன்போல்
 तत्र அப்பொழுது
 समीपस्थान् அருகிலிருக்கும்

राक्षसान् அரக்கர்களைப்
 अरक्कर்களைப் பார்த்து
 भयाव्यक्तकथः பயத்தால் வாய்குழற
 उवाच च பின்வருமாறு புகள்
 ॥ ४ ॥

महोदरमहापाश्र्वौ विरूपाक्षं च राक्षसम् । शीघ्रं वदत सैन्यानि नियातेति ममाज्ञया ॥ ५ ॥

मम “எனது
 आज्ञया கட்டளையால்
 महोदरमहापाश्र्वौ மகோதரனையும் மகா
 பார்ச்வனையும்
 राक्षसं அரக்கனாகிய
 विरूपाक्षं விருபாக்ஷனையும்

सैन्यानि च சைனியங்களையும்
 பார்த்து
 निर्धात ‘புறப்படுங்கள்’
 इति என்று
 शीघ्रं விரைவாய்
 वदत தெரிவியுங்கள்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसास्ते भयादिताः । चोदयामासुरव्यग्रान्राक्षसांस्तान्प्रज्ञया ॥६॥

ते अந்த
 राक्षसाः அரக்கர்கள்
 तस्य அவனது
 तत् அந்த
 वचनं ஆக்கினையை
 श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு
 भयादिताः அச்சத்தால் நடுங்கிய
 வர்களாய்

अव्यग्रान् ஆயத்தமாயிருந்த
 तान् அந்த
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 नृपज्ञया அரசனாக்கின
 கொண்ட
 चोदयामासुः தூண்டினார்கள்.

ते तु सर्वे तथेत्युक्त्वा राक्षसा घोरदर्शनाः । कृतस्वस्त्ययनाः सर्वे रणायामिमुखा ययुः ॥

ते अந்த
 घोरदर्शनाः பயங்கர உருவங்
 राक्षसाः அரக்கர்கள் [கொண்ட
 सर्वे யாவரும்
 तु அப்பொழுது
 तथा ‘அவ்வண்ணமே
 செய்கின்றோம்’
 इति என்று

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 सर्वे யாவரும்
 कृतस्वस्त्ययनाः { சேதமத்திற்கான
 வேதமொழியை ஒது
 பவர்களாய்
 रणाय போரை
 अभिमुखाः உத்தேசித்து
 ययुः வெளிப்போந்தனர்.

प्रतिपूज्य यथान्यायं रावणं ते निशाचराः । तस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे भर्तुर्विजयकाङ्क्षिणः ॥

भर्तुः எஜமானனின்
 विजयकाङ्क्षिणः வெற்றியை விரும்பும்
 ते அந்த
 निशाचराः அரக்கர்கள்
 सर्वे யாவரும்

रावणं ராவணனை
 यथान्यायं முறைப்படி
 प्रतिपूज्य மரியாதைசெய்து
 प्राञ्जलयः கைகூப்பியவர்களாய்
 तस्थुः (காத்து)நின்றார்கள்.

அயோவாசு ப்ரஹ்ஸ்யேதாவ்ண: க்ரோதமூர்ச்சித: | மஹோடரமஹாபாஷ்வீ விரூபாஷ் ச ராக்ஷஸம் ||9||

அய அப்பொழுது
 க்ரோதமூர்ச்சித: சினம் மிகுந்திருந்த
 ராவணன் ராவணன்
 ஏதாந் இந்நக
 மஹோடர- } மகோதரனையும்
 மஹாபாஷ்வீ } மகாபாரச்சுவனையும்

ராக்ஷஸம் அரக்கனாகிய
 விரூபாஷ் ச விருபாசுநையும்
 பார்த்து
 ப்ரஹ்ஸ்ய சிரித்துக்கொண்டு
 உவாசு பின்வருமாறு
 புகன்றான்:

அய வாக்ஷேநுமூர்த்யுக்ஷாந்நாதித்யசந்நிபை: | ராக்ஷஸம் சைவ நேஷ்யாமி யமசாடனம் ||

அய ஏவ "இப்பொழுதே
 தனுமூர்த்யு: வில்லினின்று விடுக்க
 ப்பட்டவைகளும்
 யுகாந்நாதித்ய- } ஊழிக்கதிரவனையொ
 சந்நிபை: } த்தவைகளும்மான

வாக்ஷே: கணைகளால்
 ராக்ஷஸம் ராமனையும்
 சைவம் லக்ஷ்மணனையும்
 யமசாடனம் யமனுலகத்திற்கு
 நேஷ்யாமி அனுப்புவேன்.

சுரஸ்ய கும்பகர்ணஸ்ய ப்ரஹ்ஸ்தேந்நஜிதோஸ்ததா | கரிஷ்யாமி ப்ரதீகாரமய சந்ருவாதஹம் ||11||

அய "இப்பொழுது
 அஹ் நான்
 சந்ருவாத் சந்ருக்களின் வதை
 சுரஸ்ய கரனுடையவும் [யால்
 கும்பகர்ணஸ்ய கும்பகர்ணனுடை
 யவும்

ப்ரஹ்ஸ்தேந்நஜிதோ: } பிரகஸ்தனுடையவும்
 ததா } இந்நிரஜித்தினுடை
 யவும்
 ப்ரதீகாரம் பழி வாங்குதலை
 கரிஷ்யாமி றிவேன்

நைவாந்நரிஷ்நம் ந திசோ ந நத்யோ நாபி சாகரா: | ப்ரகாசத்வம் கமிஷ்யந்தி மஹாணஜலதாவூதா: ||

மஹாண- } "எனது கணைகளால்
 ஜலதாவூதா: } சிறமேகங்களால்சூ
 ழப்பட்டவைகளாய்
 திசைகள்
 ப்ரகாசத்வம் } விளங்காதிருக்கப்
 கமிஷ்யந்தி ந } போகின்றன.
 அந்நரிஷ்நம் ஏவ ஆகாயமும்

ந விளங்காதிருக்கப்
 நத்யோ: } நதிதரும் [போகின்றன
 ந விளங்காதிருக்கப்
 போகின்றன
 சாகரா: அபி கடல்களும்
 ந விளங்காதிருக்கப்
 போகின்றன

அய வானரமுஷ்யானாந் தானி யூதானி பாக்ஷ: | தனுஷா சரஜாலேந விதமிஷ்யாமி பத்ரிணா

அய "இப்பொழுது
 தனுஷா வில்லைக்கொண்டும்
 பத்ரிணா சிறகுகள் கட்டப்
 பெற்ற
 சரஜாலேந சரஜாலத்தால்

வானரமுஷ்யானாந் வானரோத்தமர்
 தானி அந்த [களின்
 யூதானி சேனைகளை
 பாக்ஷ: கூட்டங்கூட்டமாக
 விதமிஷ்யாமி அழித்துவிடுவேன்.

अद्य वानरसैन्यानि रथेन पवनौजसा । धनुःसमुद्रादुद्धूतैर्मथिष्यामि शरोर्मिभिः ॥ १४ ॥

अद्य "இப்பொழுது
 पवनौजा वा யுவேகம்கொண்ட
 रथेन ரதத்துடன்
 वानरसैन्यानि வானரசேனைகளை

धनुःसमुद्रात् வில்லாகிய சமுத்திரத்தினின்றும்
 उद्धूतैः உண்டாகிய
 शरोर्मिभिः பாண அலைகளால்
 मथिष्यामि தவம்ஸம் செய்வேன்.

व्याकोशपद्मवक्त्राणि पद्मकेसरवर्चसाम् । अद्य यूथतटाकानि गजवत्प्रमथाम्यहम् ॥ १५ ॥

अहं "நான்
 अद्य இப்பொழுது
 व्याकोशपद्म- } மலர்ந்த தாமரைமலர்
 वक्त्राणि } போன்ற முகங்களு
 } ற்றவைகளும்

पद्मकेसर- } தாமரை தாதுக்களை
 वर्चसां } யொத்த ஒளிகொண்ட
 यूथतटाकानि } சேனைகளாகும் தடாக
 गजवत् } ங்களை
 प्रमथामि } ஓர் யானைபோல்
 } கலக்கிவிடுகின்றேன்.

सशरैरद्य वदनैः संख्ये वानरयूथपाः । मण्डयिष्यन्ति वसुधां सनालैरिव पङ्कजैः ॥ १६ ॥

अद्य "இப்பொழுது
 संख्ये போரில் [கள்
 वानरयूथपाः : வானரசேனைத்தலைவர்
 सशरैः : பாணங்களோடுகூடிய
 वदनैः : முகங்களால்
 सनालैः : ஊண்டுகளுடன் கூடிய

पङ्कजैः : தாமரைமலர்களால்
 इव : எவ்வண்ணமோ
 : அவ்வண்ணமே
 वसुधां : பூமியை
 मण्डयिष्यन्ति : அலங்கரிக்கப்போகின்றார்கள்.

अद्य यूथप्रचण्डानां हरीणां द्रुमयोधिनाम् । मुक्तैर्नैकेषुणा युद्धे भैस्यामि च शतं शतम् ॥

युद्धे "போரில்
 अद्य இப்பொழுது
 मुक्तैः விடுக்கப்பட்ட
 पृक्षेषुणा ஓர் பாணத்தால்
 द्रुमयोधिनां மரங்களால்
 : போர்புரியும்

यूथप्रचण्डानां : சேனா வீரர்களான
 हरीणां : வானரர்களின்
 शतं शतं च : ஒவ்வொரு நூறையும்
 भैस्यामि : பிளந்துவிடுகின்றேன்.

हतो भर्ता हतो भ्राता यासां च तनया हताः । वधेनाद्य रिपोस्तासां करोम्यस्रप्रमार्जिन्म् ॥

यासां "எவர்களுடைய
 भर्ता : கணாவன்
 हतः : கொல்லப்பட்டானோ
 भ्राता : சகோதரன்
 हतः : கொல்லப்பட்டானோ
 तनयाः च : புத்திரர்களுடும்
 हताः : கொல்லப்பட்டார்
 : களோ

तासां : அவர்களுடைய
 रिपोः : சத்ருவின்
 वधेन : வதையால்
 अद्य : இப்பொழுது
 अस्रप्रमार्जिन् करोमि : அசுந்ரமர்ஜின் செய்துடைக்கின்றேன்.

अद्य मद्भागनिभिन्नैः प्रकीर्णैर्गतचेतनैः । करोमि वानरैर्युद्धे यत्नावेक्ष्यतलां महीम् ॥ १९ ॥

அடிய
யுட்கு
மட்பாணநிபிந்நை:
எனது பாணங்களால்
பிளக்கப்பட்டு

गतचेतनैः
प्रकीर्णैः
உயிரிழந்து
சிதறிக்கிடக்கும்

अद्य गोमायवो गृध्रा ये च मांसाशिनोऽपरे । सर्वास्तांस्तरपयिष्यामि शत्रुमांसैः शरादिभिः ॥

गोमायवः
गृध्राः
अपरे
मांसाशिनः
"நரிகள்
கழுக்குகள்
மற்றுமுள்ள
மாமிசத்தை உண்ப
வைகள்

ये
तान्
எவைகளோ
அவைகள்

कल्प्यतां मे रथः शीघ्रं क्षिप्रमानीयतां धनुः । अनुप्रयान्तु मां सर्वे येऽवशिष्टा निशाचराः ॥

मे रथः
शीघ्रं
कल्प्यतां
धनुः
क्षिप्रं
आनीयतां
"எனது ரதம்
விரைவாய்
தயாராக்கப்பட்டும்,
வில்
விரைவாய்
கொண்டுவரப்பட
டும்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा महापार्श्वोऽब्रवीद्वचः । बलाध्यक्षान्स्थितांस्तत्र बलं संवर्धयामिति ॥

महापार्श्वः
तस्य
तत्
वचनं
श्रुत्वा
तत्र
स्थितान्
மகாபார்க்சுவன்
அவனது
அந்த
கட்டளையை
சிரமேற்கொண்டு
அங்கு
இருக்கும்

बलाध्यक्षास्तु संस्था राक्षसांस्तान्गृहाद्गृहात् । चोदयन्तः परिययुर्लङ्कां लघुपराक्रमाः ॥

लघुपराक्रमाः
बलाध्यक्षाः तु
संस्थाः
गृहात् गृहात्
விரைந்த ஆற்றல்
கொண்ட
சேனை தலைவர்களும்
பரபரப்புற்றவர்
களாய்
ஒவ்வொரு வீட்டி
னின்றும்

வானரீ:
மறீ
யத்ாவேஷ்யதலா
கரோமி
வானார்களால்
பூமியை
தரைக்கண்ணுக்கு
சிரமத்தால் புலப்ப
டுவதாய்
செய்கிறேன்.

सर्वास्तांस्तरपयिष्यामि शत्रुमांसैः शरादिभिः ॥

सर्वान् च
अद्य
शरादितैः
शत्रुमांसैः
तरपिष्यामि
कलिपिपिक्किन्नेறன்.
எல்லாவற்றையும்
இப்பொழுது
பாணங்களால் பிளக்
கப்பட்ட
சத்துருமாட்சங்களைக்
கொண்டு

अनुप्रयान्तु मां सर्वे येऽवशिष्टा निशाचराः ॥

अवशिष्टाः
निशाचराः
ये
सर्वे
मां
अनुप्रयान्तु
எஞ்சிய
அரக்கர்கள்
எவர்களோ அவர்கள்
யாவரும்
என்னை
தொடர்ந்துவார்டும்."

बलाध्यक्षान्स्थितांस्तत्र बलं संवर्धयामिति ॥

बलाध्यक्षान्
बलं
संवर्धयतां
इति
वचः
अब्रवीत्
சேனாபதிகளைப்
பார்த்து
"சேனை
துரிதப்படுத்தப்பட்ட
என்று [டும்,
கட்டளையை
இட்டான்.

चोदयन्तः परिययुर्लङ्कां लघुपराक्रमाः ॥

तान्
राक्षसान्
चोदयन्तः
लङ्कां
परिययुः
அந்த
அரக்கர்களை
எவுகின்றவர்களாய்
இலங்கையில்
முழுதும் சுற்றிவந்
தார்கள்.

ततो मुहूर्तान्निष्पेतू राक्षसा भीमदर्शनाः । नर्दन्तो भीमवदना नानाप्रहरणैर्द्युजैः ॥ २४ ॥
 असिभिः पट्टिशैः शूलैर्गदाभिर्मुसलैश्शरैः । शक्तिभिस्तीक्ष्णधाराभिर्महद्भिः कूटमुद्गरैः ॥
 यष्टिभिर्विमलैश्चक्रैर्निशितैश्च परश्वधैः । भिण्डपालैः शतघ्नीभिरन्यैश्चापि वरायुधैः ॥ २६ ॥

ततः	அப்பொழுது
भीमदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்றங்கொண்டவர்களும்.
भीमवदनाः	பயங்கரமான முகங்கொண்டவர்களுமான
राक्षसाः	ராக்கூஸர்கள்
नानाप्रहरणैः	பல ஆயுதங்களைக் கொண்ட
सुजैः	புஜங்களோடும்
असिभिः	கத்திகளோடும்
पट्टिशैः	பட்டையக்கத்திகளோடும்
शूलैः	சூலங்களோடும்
गदाभिः	கடைகளோடும்
मुसलैः	உலக்கைகளோடும்
शरैः	பாணங்களோடும்
तीक्ष्णधाराभिः	கூரிய முனைகளுற்ற
शक्तिभिः	வேல்களோடும்
महद्भिः	பெரும்

कूटमुद्गरैः	{ கூடாயுதங்களோடும் முக்கராயுதங்களோடும்
यष्टिभिः	{ தடிங்களோடும் நிர்மலமான
विमलैः	{ சக்ராயுதங்களோடும்
चक्रैः	{ கூரிய
निशितैः	{ கோடாரிகளோடும்
परश्वधैः च	{ பிண்டிபாலாயுதங்களோடும்
भिण्डपालैः	{ சதக்கனி ஆயுதங்களோடும்
शतघ्नीभिः अपि	{ மற்றைய சிறந்த ஆயுதங்களோடும்
अन्यैः	{ கர்ஜிப்பவர்களாய்
वरायुधैः च	{ சிறிது நேரத்திலேயே வெளிப்புறப்பட்ட டார்கள்.
नर्दन्तः	{
मुहूर्तात्	{
निष्पेतुः	{

अथानयद्बलाध्यक्षः सत्त्वरो रावणाज्ञया । रथानां नियुतं साग्रं नागानां नियुतत्रयम् ॥

अथ	அப்பொழுது
बलाध्यक्षः	சேனைத்தலைவன்
रावणाज्ञया	ராவணனுடைய கட்டளையால்
सत्त्वरो	துரிதமுற்றவனாய்

साग्रं	சிறந்த
रथानां	ரதங்களுடைய
नियुतं	லக்ஷத்தையும்
नागानां	யானைகளின்
नियुतत्रयं	மூன்று லக்ஷத்தையும்
आनयत्	கொண்டு வந்தான்.

अश्वानां षष्टिकोव्यस्तु खरोष्ट्राणां तथैव च । पदातयस्त्वसंख्याता जग्मुस्ते राजशासनात् ॥
 बलाध्यक्षाश्च संस्थाप्य राज्ञः सेनां पुरःस्थिताम् ॥ २८ ॥

राजशासनात्	அரசன் கட்டளைப் படி
अश्वानां	குதிரைகளின்
षष्टिकोव्यः तु	அறுபது கோடிகளும்

खरोष्ट्राणां	{ கோவேறுகழுத்தைகளுடையவும் ஓட்டகைகளுடையவும்
तथा एव	{ அவ்வண்ணமே (அறுபது கோடிகளும்)

அஸ்த்யாத:	கணக்கிடமுடியாத
படாதய: ச	காலாட்படைகளும்
தே	அந்த
வலாப்யக்ஷா: ச	சேனாதிபதிகளும்
சு	அப்பொழுது

ராஜ:	அரசனது
சேனா	சேனையை
புர:ஸ்திதா	முன்னிருப்பதாய்
ஸஸ்த்யப்ய	அணியவகுத்து
பபமு:	புறப்பட்டார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे सूतः स्थापयामास तं रथम् । दिव्यास्त्रवरसंपन्नं नानालङ्कारभूषितम् ॥
 नानायुधसमाकीर्णं किङ्किणीजालसंयुतम् । नानारत्नपरिक्षिप्तं रत्नस्तम्भैर्विराजितम् ॥३०॥
 जाम्बूनदमयैश्चैव सहस्रकलशैर्युतम् । तं दृष्ट्वा राक्षसाः सर्वे विस्मयं परमं गताः ॥ ३१ ॥

एतस्मिन्	இச்சமயத்தில்
अन्तरे	ஆகாயத்தில்
सूतः	ஸாரதியொருவன்
दिव्यास्त्र- संपन्नं	தெய்வத்தன்மை வா ய்ந்த சிறந்த அஸ்தி ரங்களால் நிறைந்த தும்
नानालङ्कार- भूषितं	பலவித அணிகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற தும்
नानायुध- समाकीर्णं	பல ஆயுதங்களால் நிறைந்ததும்
किङ्किणीजाल- संयुतं	சதங்கைச்சரங்களால் கட்டப்பெற்றதும்
नानारत्नपरिक्षिप्तं	பல ரத்னங்களாலி ழைக்கப்பெற்றதும்

रत्नस्तम्भैः	ரத்னத்தூண்களால்
विराजितं	அழகுற்று விளங்கு கிறதும்
जांबूनदमयैः	பொன்மயமான
सहस्रकलशैः	ஆயிரம் கலசங்களால்
युतं एव च	நிறைந்த துமாகிய
तं	அந்த
रथं	ரத்ததை
स्थापयामास	கொண்டுவந்து நிறுத்
राक्षसाः	அரக்கர்கள் [தினன்.
सर्वे	யாவரும்
तं	அதை
दृष्ट्वा	பார்த்து
परमं	மிகுந்த
विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
गताः	கொண்டார்கள்.

तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थाय रावणो राक्षसेश्वरः । कोटिसूर्यप्रतीकाशं ज्वलन्तमिव पावकम् ॥३२॥
 द्रुतं सूतसमायुक्तं युक्ताष्टतुरगं रथम् । आरुरोह स तं भीमो दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ ३३ ॥

राक्षसेश्वरः	அரக்கமன்னனாகும்
सः	அந்த
भीमः	பயங்கரான
रावणः	ராவணன்
तं	அதை
दृष्ट्वा	பார்த்து
सहसा	விரைவாய்
उत्थाय	எழுந்து
युक्ताष्टतुरगं	எட்டு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதும்
सूतसमायुक्तं	ஸாரதியுடன் கூடிய தும்

द्रुतं	வேகமுற்றதும்
कोटिसूर्यप्रतीकांशं	கோடி சூர்யர்களை நிகர்த்ததும்
ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கும்
पावकं इव	அக்னிபோன்றதும்
स्वतेजसा	தனது ஒளியால்
दीप्यमानं	பிரகாசிக்கின்றது மாகிய
तं	அந்த
रथं	ரத்தத்தில்
आरुरोह	ஏறிக்கொண்டான்.

ततः प्रयातः सहसा राक्षसैर्वहुभिर्वृतः । रावणः सत्त्वगाम्भीर्याद्धारयन्निव मेदिनीम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	सत्त्वगाम्भीर्यात्	ஆற்றலாலும் திண்மை
रावणः	ராவணன்	मेदिनीं	பூமியை [யாலும்
बहुभिः	பல	दास्यन् इव	பிளப்பவன்போலாய்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	सहसा	விசைவாய்
वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்	प्रयातः	புறப்பட்டான்.

रावणेनाभ्यनुज्ञातौ महापार्श्वमहोदरौ । विरूपाक्षश्च दुर्धर्षो रथानारुरुहुस्तदा ॥ ३५ ॥

तदा	அப்பொழுது	दुर्धर्षः	தகைக்கவொண்ணாத
रावणेन	ராவணனால்	विरूपाक्षः च	விஞ்ஞாபகூடலும்
अभ्यनुज्ञातौ	கட்டளைபிடப்பட்ட	रथान्	ரதங்களில்
महापार्श्वमहोदरौ	மஹாபார்ச்வனும் மஜேறா தரனும்	आरुरुहुः	ஏறினார்கள்.

ते तु हृष्टा विनर्दन्तो भिन्दन्त इव मेदिनीम् । नादं घोरं विमुञ्चन्तो निर्ययुर्जयकाङ्क्षिणः ॥

ते तु	அவர்களும்	विनर्दन्तः	கர்ஜித்துக்கொண்டு
जयकांक्षिणः	ஜயத்தைக்கோரியவர் களாய்	घोरं	பயங்கரமான
हृष्टाः	உற்சாகங்கொண்டு	नादं	இரைச்சலை
मेदिनीं	பூமியை	विमुञ्चन्तः	இட்டுக்கொண்டு
भिन्दन्तः इव	பிளக்கின்றவர்கள் போலாய்	निर्ययुः	புறப்பட்டார்கள்.

ततो युद्धाय तेजस्वी रक्षोगणबलैर्वृतः । निर्ययावुद्यतधनुः कालान्तकयमोपमः ॥ ३७ ॥

कालान्तकयमोपमः	பிரளயகாலயமனுக் கொப்பானவனும்	रक्षोगणबलैः	ராசூஸஸைனைக்கூட்ட டங்களால்
तेजस्वो	ஆற்றல் மிக்கவனு மான ராவணன்	वृतः	சூழப்பெற்றவனாய்
उद्यतधनुः	வில்லைக்கைக்கொண்ட வனாய்	युद्धाय	போரிட
		ततः	அவ்விடத்தினின்றும்
		निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டான்.

ततः प्रजविताश्वेन रथेन स महारथः । द्वारेण निर्ययौ तेन यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥ ३८ ॥

महारथः	மஹாரதவீரனாகும்	तौ	அந்த
सः	ராவணன்	रामलक्ष्मणौ	சூராமரும் லக்ஷ்மண ரும்
ततः	அப்பொழுது	यत्	எங்கிருக்கின்றார்
प्रजविताश्वेन	{ மிக்க வேகங்கொண்ட சூதிரைகள் பூட்டப் பெற்ற	तेन	அந்த [களோ
रथेन	ரதத்தால்	द्वारेण	வாயிலின் வழியாய்
		निर्ययौ	வெளிவந்தான்.

ததா ந஢ுபும: சூயா ஢ிசுசு திமிரா஢ுதா: | ஢ிசுசு நெ஢ுயாசு சஞசாலெவ ஢ெ஢ிநி ||

தத: அ஢்புபா஢ுது
சூய: கசூரவன்
ந஢ுபும: ஓளிசூன் ஢ிணன்.
஢ிசு: ச திக்குகளும்
திமிரா஢ுதா: இரூளால் சூழ஢்
பெற்றன.

஢ிசுசு: ச | ஢றவைகளும்
யாா: கொடியவைகளாய்
நெ஢ு: ஓலித்தன.
஢ெ஢ிநி ச பூமியும்
:வ ஢ுற்றும்
ச஢ுசால அசைந்தது.

வவர்பு ரு஢ிரன் ஢ெவசுசுவலுசூரூா: பதி

஢ெவ: இந்சூரன்
ரு஢ிரன் ரத்தத்தை
வவர்பு வர்வ஢ித்தான்.

|| 80 ||

பதி வழியில்
சூரூா: சூதிரைகள்
சுவலு: இ஢ுறிவி஢ுந்தன.

஢ுவசுசு நயபத஢ு஢ு விநெ஢ுசுசுவலிவன் சிவா:

஢ுவசுசு கொடியின் ஢ுணியில்
஢ு஢ு: ஓரு க஢ுசூ
நயபதவ உ஢்கார்த்தது.

|| 81 ||

சிவா: ச ஢ரிகளும்
சுசிவ அமங்கன ஢ாசு
விநெ஢ு: ஊளையிட்டன.

நயன் சாசூர஢ுமன் சவயா வா஢ுரக஢ுபத

வா஢் இ஢ுது
நயன் கண்.
அசூரந் துடித்தது.

|| 82 ||

சவய: இ஢ுது
வா஢ு: ச கையு஢்
அக஢ுபத துடித்தது.

விவர்பு வ஢ன் சாசூரிக்சி஢ு஢ுசுசுவலு சுவர:

வ஢ன் ஢ுசூகம்
விவர்பு கலாசூன் ஢ியதாய்
அசூரவ இரூந்தது.

|| 83 ||

சுவர: ச சூரலும்
கிசூரவ கொஞ்சம்
அ஢ுசுவலு கம்மித்து.

ததா நிசுபததா யு஢ு ஢சுசுவலிவசுசுவலு ரக்சச: | ருண விநயன்சூசூரினி ரூபாணுயெதானி கசூரெ ||84||

தத: அவ்வி஢ுத்தினின்று
யு஢ு: யாாநிமித்த஢ாய்
ரக்சச: அரக்ககூசூ
஢சுசுவலிவசுசுவலு ராவணன்
நிசுபதத: ஢ு஢்஢ு஢ுச்செல்லும்
புபா஢ுது

ருண யாாரில்
விநயன்சூசூரினி ஢ரணத்தைத்தெரி
விக்கும்
ஃதானி இ஢்படி஢்஢ுட்ட
ரூபாணி சூசூனங்கள்
கசூரெ தான்றின.

அந்நரிசூசூரவபாதுல்கா நிவா஢ுதச஢னிசுவலா | விநெ஢ுரசிவா ஢ு஢ு வாயசூரனுநா஢ிதா: ||85||

அந்நரிசூசூரவ அகாயத்தினின்று
ல்கா கொள்ளியானது
நிவா஢ுதச஢னிசுவலா இடிக்கொ஢்பாகிய
ஓசைகொண்டு
பபாத சூழ்வி஢ுந்தது.

஢ு஢ு: க஢ுசூககள்
வாயசூர: காகங்களால்
அனுநா஢ிதா: க஢ு ஓலிக்க஢்பெற்று
அசிவா: பயங்கர஢ானவை
விநெ஢ு: கவின. [களாய்

एतान्चिन्तयन्पौरानुत्पातान्समुपस्थितान् । निर्ययौ रावणो मोहाद्दधार्थी कालचोदितः ॥

காலச்சுடீத:	சாவுகாலங்கிட்டிய	உய்யான	தூர்சுகுணங்களை
ராவண:	ராவணன்	மோஹர்	மதிமயக்கத்தால்
ஏதான	இந்த	அச்சிந்தயந்	பொருட்படுத்தாது
சமூபஸ்திதான	முன்தோன்றிய	ததார்த்தீ	வதைக்கு விரும்பிய
பொரான்	கொடிய	நிர்யயீ	சென்றான். [வனம்]

तेषां तु रथघोषेण राक्षसानां महात्मनाम् । वानराणामपि चम्युद्धुद्वैवाभ्यवर्तत ॥ ४७ ॥

து	அப்பொழுது	ரத்யோஷண	தேர்களினுடையால்
தேய்	அந்த	வானராணாம்	வானரர்களின்
மஹாத்மனாம்	ஆற்றல்மிக்கவர்	சமூ: அபி	சேனையும்.
	களாகிய	யுத்தய ஏவ	போரிடவே
ராஷ்யானாம்	அரக்கர்களின்	அத்யவர்த	எதிர்த்துச்சென்றது.

तेषां तु तुमुलं युद्धं बभूव कपिरक्षसाम् । अन्योन्यमाह्वयानानां क्रुद्धानां जयमिच्छताम् ॥

து	அப்பொழுது	தேய்	அந்த
ஜயம்	வெற்றியை	கபிரக்ஷஸாம்	வானரர்களுக்கும்
இக்ஷதாம்	விரும்பி		ராக்ஷஸர்களுக்கும்
கருத்தானாம்	கோபங்கொண்டு	துமுல்	மிக்க குழப்பமான
அந்யோந்யம்	ஒருவரையொருவர்	யுத்தம்	போர்
ஆஹ்வயானாம்	அறைகூவுகின்றவர்	பஹுவ	உண்டாயிற்று.
	களுமான		

ततः क्रुद्धो दशग्रीवः शरैः काञ्चनभूषणैः । वानराणामनीकेषु चकार कदनं महत् ॥

தத:	அப்பொழுது	வானராணாம்	வானரர்களின்
கருத்த:	கோபங்கொண்ட	அநீகேஸு	சேனையில்
தசகிரீவ:	தசகண்டன்	மஹத்	பெரும்
காஞ்ஞனபூஷணை:	பொண்ணணிகொண்ட	கதன்	நாசத்தை
சரீ:	பாணங்களால்	சகாரம்	விளைவித்தான்.

निकृत्तशिरसः केचिद्रावणेन वलीमुखाः । केचिद्विच्छिन्नहृदयाः केचिच्छ्रोत्रविवर्जिताः ॥

ராவணன்	ராவணனால்	விச்சித்நஹ்ரதயா:	மார்பு பிளவுண்டார்
கேசித்	சில		கள்.
வலீமுஷா:	வானரர்கள்	கேசித்	சிலர்
நிக்ருத்தசிரச:	தலையறுப்புண்டார்	ஸ்ரோத்ரவர்திதா:	காதுகளையிழந்தார்
கேசித்	சிலர்		கள்.

निश्चिन्वासा हता; केचित्केचित्पार्श्वेषु दारिताः। केचिद्विभिन्नशिरसः केचिच्चक्षुर्विवाजिताः॥

केचित्	சிலர்	दारिताः	பிளக்கப்பட்டார்கள் ;
निश्चिन्वासाः	மூச்சற்று	केचित्	சிலர்
हताः	மாண்டார்கள் ;	विभिन्नशिरसः	மண்டையுடைக்கப்
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர் பட்டார்கள் ;
पार्श्वेषु	விலாப்புறங்களில்	चक्षुर्विवाजिताः	கண்களையிழந்தார்கள்.

दशाननः क्रोधविवृत्तनेत्रो यतो यतोऽभ्येति रथेन संख्ये ।

ततस्ततस्तस्य शरप्रवेगं सोढुं न शेकुर्हरिपुङ्गवास्ते

॥ ५२ ॥

क्रोधविवृत्तनेलः	கோபத்தால் கண்கள்	ततः ततः	அங்கங்கு
दशाननः	ராவணன் [சுழலும்	ते .	அந்த
संख्ये	போரில்	हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்
रथेन	ரதத்துடன்	तस्य	அவனது
यतः यतः	எங்கெங்கு	शरप्रवेगं	பாணவேகத்தை
अभ्येति	எதிர்த்துச்செல்	सोढुं	சகிக்க
	கின்றானே	शेकुः न	முடியவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षण्णवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19232

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4557

समनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேழாவது வர்க்கம். ॥ ९७ ॥

விரூபாக்ஷவதம்.—வீரூபாக்ஷ வதம்.

तथा तैः कृत्तगात्रैस्तु दशश्रीवेण मार्गणैः । बभूव वसुधा तत्र प्रकीर्णा हरिभिस्तदा ॥

दशश्रीवेण	ராவணனால்	तदा	அப்பொழுது
मार्गणैः	பாணங்களைக்கொண்டு	तत्र	அவ்விடத்தில்
तथा तु	அவ்வண்ணமாய்	वसुधा	பூமியானது
कृत्तगात्रैः	சரீரம் பிளக்கப்பட்ட	प्रकीर्णा	நிரம்பியதாய்
तैः हरिभिः	அந்த வானர்களால்	बभूव	இருந்தது.

रावणस्याप्रसहं तं शरसंपातमेकतः । न शेकुः सहितुं दीप्तं पतङ्गा ज्वलनं यथा ॥ २ ॥

दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்	तं	அந்த
ज्वलनं	அக்னியை	अप्रसहं	தகைக்கவரிய
पतङ्गाः	விட்டில்கள்	शरसंपातं	பாணவீழ்ச்சிபை
यथा	எவ்வண்ணமோ	एकतः	சிறிதும்
	அவ்வண்ணமே	सहितुं	தாங்க
रावणस्य	ராவணனது	शेकुः न	அவர்கள் முடியாதிருந்தார்கள்.

तेऽर्दिता निशितैर्बाणैः क्रोशन्तो विप्रद्रुद्रुः । पावकार्चिसमाविष्टा दह्यमाना यथा गजाः ॥

ते	அவர்கள்
निशितैः	கூரிய
बाणैः	பாணங்களால்
अर्दिताः	துன்புறுத்தப்பட்டு
क्रोशन्तः	கதறுகின்றவர்களாய்

पुवङ्गानामनीकानि महाभ्राणीव मारुतः ।

सः	அந்த
रावणः	ராவணன்
तस्मिन्	அந்த
समरे	போரில்
शरैः	பாணங்களால்
पुवङ्गानां	வானரர்களின்

कदन् तरसा कृत्वा राक्षसेन्द्रो वनौकसाम् ।

राक्षसेन्द्रः	அரக்கமன்னன்
तदा	அப்பொழுது
युद्धे	போரில்
तरसा	விரைவாய்
वनौकसां	வானரர்களுக்கு

सुग्रीवस्तान्कपीन्दृष्ट्वा भग्नान्विद्रवतो रणे ।

सुग्रीवः	சுகீவன்
तान्	அந்த
कपीन्	வானரர்களை
रणे	போரில்
भग्नान्	முறிக்கப்பட்டு
विद्रवतः	ஓடுகின்றவர்களாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து

आत्मनः सदृशं वीरः स तं निक्षिप्य वानरम् ।

वीरः	சூரனாகிய
सः सुग्रीवः	அந்த சுகீவன்
आत्मनः	தனக்கு
सदृशं	நிகரானவனான
तं	அந்த
वानरं	வானரனை

पावकार्चिसमाविष्टाः	அக்னிஜ்வாலைகளால் சூழப்பெற்று
दह्यमानाः	பொசுக்கப்படும்
राजाः	யானைகள்
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
विप्रद्रुद्रुः	ஒடினார்கள்.

स ययौ समरे तस्मिन्विधमनरावणः शरैः ॥

अनीकानि	சேனைகளை
महाभ्राणि	பெரும் மேகங்களை
मारुतः	காற்று
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
विधमन्	அழிப்பவனாய்
ययौ	திரிந்தான்.

आससाद ततो युद्धे राघवं त्वरितस्तदा ॥

कदन्	நாசத்தை
कृत्वा	செய்துவிட்டு,
ततः	பின்னர்
त्वरितः	வேகமுற்றவனாய்
राघवं	சூராமரை
आससाद	எதிர்த்தான்.

गुल्मे सुषेणं निक्षिप्य चक्रे युद्धे द्रुतं मनः ॥

गुल्मे	அணிவகுப்பில்
सुषेणं	ஸுஷேணனை
निक्षिप्य	நிறுத்திவிட்டு
युद्धे	போரில்
द्रुतं	விரைவாய்
मनः	மனதை
चक्रे	செலுத்தினான்.

सुग्रीवोऽभिसुखः शत्रुं प्रतस्थे पादपायुधः ॥

निक्षिप्य	நியமித்துவிட்டு
पादपायुधः	மரங்களை ஆயுதமாய்க் கொண்டவனாய்
शत्रुं	சத்துருவுக்கு
अभिसुखः	எதிர்புகையை
प्रतस्थे	சென்றான்.

पार्श्वतः पृष्ठश्चास्य सर्वे यूथाधिपाः स्वयम् । अनुजदुर्महाशैलान्विविधांश्च महाद्रुमान् ॥

अस्य	இவனது	स्वयं	நேரிலேயே
पार्श्वतः	பக்கங்களிலும்	महाशैलान्	பெரும்மலைகளையும்
पृष्ठतः च	பின்பக்கத்திலும்	विविधान्	பலவகை
यूथाधिपाः	சேனைத்தலைவர்கள்	महाद्रुमान् च	பெரும்மரங்களையும்
सर्वे	யாவரும்	अनुजहुः	கொணர்ந்தார்கள்.

स नर्दन्युधि सुग्रीवः स्वरेण महता महान् । पातयन्विविधांश्चान्याज्जगामोत्तमराक्षसान् ॥

महान्	மகிமை வாய்ந்த	नर्दन्	கர்ஜிப்பவனாய்
सः	அந்த	विविधान्	பல
सुग्रीवः	சுகரீவன்	उत्तमराक्षसान्	சிறந்த அரக்கர்களை
युधि	போரில்	अन्यान् च	மற்றவர்களையும் [யும்
महता	பெரும்	पातयन्	வீழ்த்திக்கொண்டு
स्वरेण	குரல்கொண்டு	जगाम	சென்றான்.

ममन्थ च महाकायो राक्षसान्वानरेश्वरः । युगान्तसमये वायुः प्रवृद्धानगमानिव ॥ १० ॥

महाकायः	பேருடலமைந்த	भगमान्	விருகூங்களை
वानरेश्वरः	வானரமன்னன்	इव्	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
युगान्तसमये	பிரளயகாலத்தில்	राक्षसान् च	அரக்கர்களையும்
वायुः	காற்று	ममन्थ	துவம்சமாக்கினான்.
प्रवृद्धान्	மிகவளர்ந்த		

राक्षसानामनीकेषु शैलवर्षे वर्षे ह । अश्मवर्षे यथा मेघः पक्षिसङ्घेषु कानने ॥ ११ ॥

कानने	காட்டில்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
मेघः	மேகம்	अनीकेषु	சேனைகளில்
पक्षिसङ्घेषु	பறவைக்கூட்டங்களில்	शैलवर्षे	மலைவர்ஷத்தை
अश्मवर्षे	கல்மாரியை	वर्षे ह	வர்ஷித்தான்.
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே		

कपिराजविमुक्तैस्तैः शैलवर्षैस्तु राक्षसाः । विकीर्णशिरसः पेतुर्निकृत्ता इव पर्वताः ॥ १२ ॥

तु	அப்பொழுது	विकीर्णशिरसः	மண்டை சிதறியவர்
कपिराजविमुक्तैः	வானரமன்னனால் எறியப்பட்ட	निकृत्ताः	பிளப்புண்ட [களாய்
तैः	அந்த	पर्वताः	மலைகள்
शैलवर्षैः	சைலவர்ஷங்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	पेतुः	கீழ்விழுந்தார்கள்.

अथ संक्षीयमाणेषु राक्षसेषु समन्ततः । सुग्रीवेण प्रभक्षेषु प्रतत्सु निनदत्सु च ॥ १३ ॥
 विरूपाक्षः स्वकं नाम धन्वी विश्राव्य राक्षसः । रथादाप्तुत्य दुर्धर्षो गजस्कन्धमुपाहृत् ॥

अथ अप்பொழுது
 समन्ततः நாற்புறமும்
 राक्षसेषु அரக்கர்கள்
 सुग्रीवेण சுகீவனால்
 प्रभक्षेपु தாக்கப்பட்டு
 पतत्सु கிழேசாயந்து
 संक्षीयमाणेषु च துன்புற்றவர்களாய்
 निनदत्सु சுதறுகையில்
 दुर्धर्षः தகைக்கவரிய
 धन्वी வில்லாவரியான

राक्षसः அரக்கனாகிய
 विरूपाक्षः விருபாக்ஷன்
 स्वकं தனது
 नाम பெயரை
 विश्राव्य வெளியிட்டுக்கொண்டு
 रथात् ரதத்தினின்றும்
 आप्तुत्य குதித்து
 गजस्कन्धं ஓர் யானையின்மீது
 उपाहृत् ஏறிக்கொண்டான்.

स तं द्विरदमारुह्य विरूपाक्षो महारथः । विनदन्भीमनिर्हृदं वानरानभ्यधावत् ॥ १५ ॥

सः அந்த
 महारथः மகாரதவீரனாகிய
 विरूपाक्षः விருபாக்ஷன்
 तं அந்த
 द्विरदं யானைமீது

आरुह्य ஏறிக்கொண்டு
 भीमनिर्हृदं பயங்கரஓசையாய்
 विनदन् கர்ஜித்துக்கொண்டு
 वानरान வானரர்களை
 अभ्यधावत् எதிர்த்தான்.

सुग्रीवे स शरान्वोराण्विससर्जं चमूसुखे । स्थापयामास चोद्विग्नान्ராक्षसान्संप्रहर्षयन् ॥

सः அவன்
 चमूसुखे படை முகத்தில்
 सुग्रीवे சுகீவன்மீது
 शरान् शरान् கொடிய கணைகளை
 विससर्जं விடுத்தான்.

उद्विग्नान् கவலைபில் ஆழ்ந்த
 राक्षसान् च அரக்கர்களுடும்
 संप्रहर्षयन् உத்ஸாஹப்படுத்திக்
 स्थापयामास நிலைநிறுத்தினான்.

स तु विद्धः शितैर्वाणैः कपीन्द्रस्तेन रक्षसा । चुक्रोध स महाक्रोधो वधे चास्य मनो दधे ॥

सः அந்த
 कपीन्द्रः வானரமன்னன்
 तु அப்பொழுது
 तेन அந்த
 रक्षसा அரக்கனால்
 शितैः वाणैः கூரிய பாணங்களால்
 विद्धः எய்யப்பட்டவராய்

चुक्रोध சினங்கொண்டான்.
 महाक्रोधः பெரும் கோபம்
 सः அவன் [கொண்ட
 अस्य இவனது
 वधे च வதையில்
 मनः மனதை
 दधे நாட்டினான்.

ततः पादपमुद्धृत्य शूरः संप्रधनो हरिः । अभिपत्य जघानास्य प्रसुखे तु महागजम् ॥ १८ ॥

संप्रधनः நன்கு போர்புரியவல்ல
 शूरः हरिः சூரனை வானரன்
 ततः அப்பொழுது
 पादपं மரமொன்றை
 उद्धृत्य பிடுங்கி

अभिपत्य கிட்டி
 अस्य இவனது
 प्रसुखे तु முன்னிலையிலேயே
 महागजं சிறந்த யானையை
 जघान தாக்கினான்.

स तु प्रहाराभिहतः सुग्रीवेण महागजः । अपासर्पद्भुनात्रं विषसाद् ननाद् च ॥ १९ ॥

சு: அந்த
 மஹாஜ: து சிறந்த யானையும்
 சுக்ரீவேண சுக்ரீவனால்
 மஹாராபிஹத: அடியால் தாக்கப்
 பட்டு

धनुमात्रं ஓர் வில்லளவு
 अपासर्पत् அபாசர்பத் பின்சென்றது ;
 ननाद् வீரிட்டுக்கத்தறியுது
 विषाद् च கீழே சாய்ந்தது.

गजात्तु मथिताचूर्णमपक्रम्य स वीर्यवान् । राक्षसोऽभिमुखः शत्रुं प्रत्युद्गम्य ततः कपिम् ॥
 आर्षभं चर्म खड्गं च प्रगृह्य लघुविक्रमः । भर्त्सयन्निव सुग्रीवमाससाद् व्यवस्थितम् ॥ २१ ॥

வீர்யவான் வீர்யவானும்
 लघुविक्रमः வீரைந்த் பராக்கிரமங்
 கொண்டவனுமான
 சு: அந்த
 राक्षसः அரக்கன்
 तु அப்பொழுது
 मथितात् மாய்க்கப்பட்ட
 गजात् யானையினின்று
 तूर्णं வீரைவாய்
 अपक्रम्य கீழிறங்கி
 शत्रुं சத்ருவான
 कपिं வானாரனை

अभिमुखः எதிர்த்தவனாய்
 ततः அப்பொழுது
 प्रत्युद्गम्य கிட்டி
 आप्तं எருதுத்தோலாலாகிய
 चर्म கேடயத்தையும்
 खड्गं च கத்தியையும்
 प्रगृह्य கைக்கொண்டு
 इव மிக
 भर्त्सयन् அடட்டுகின்றவனாய்
 व्यवस्थितं ஆயத்தமாயிருக்கின்ற
 सुग्रीवं சுக்ரீவனை
 आससाद् பொருதினான்.

स हि तस्याभिसंकुद्धः प्रगृह्य विपुलां शिलाम् । विरूपाक्षाय चिक्षेप सुग्रीवो जलदोपमाम् ॥

சு: அந்த
 सुग्रीवः हि சுக்ரீவனும்
 तस्य அவனிடம்
 अभिसंकुद्धः மிகச்சினந்தவனாகி
 जलदोपमां மேகத்ததைநிகர்த்து

विपुलां பெரிதான
 शिलां பாறையொன்றை
 प्रगृह्य கைக்கொண்டு
 विरूपाक्षाय விருபாக்ஷன்மீது
 चिक्षेप வீசினான்.

स तां शिल्मापतन्तीं दृष्ट्वा राक्षसपुङ्गवः । अपक्रम्य सुविक्रान्तः खड्गेन प्राहरत्तदा ॥ २३ ॥

சு: அந்த
 सुविक्रान्तः மிகப்பராக்கிரமசாலி
 யான
 राक्षसपुङ्गवः ராக்ஷஸோத்தமன்
 तां அந்த
 शिलां பாறையை

आपतन्तीं மேல்விழுவருவதாய்
 दृष्ट्वा பார்த்து
 अपक्रम्य விலகிக்கொண்டு
 तदा அப்பொழுது
 खड्गेन கத்தியால்
 प्राहरत् தாக்கினான்.

तेन खड्गप्रहारेण रक्षसा बलिना हतः । मुहूर्तमभवद्द्विरो विसंज्ञ इव वानरः ॥ २४ ॥

वीरः	वीரனா
वानरः	வானரன்
बलिना	பலசா லியான
रक्षसा	அரக்கனாள்
तेन	அந்த
खड्गप्रहारेण	கத்தியின் வெட்டால்

हतः	தாக்கப்பட்டவனாய்
मुहूर्तं	சிறிதுநேரம்
इव	முற்றும்
विसंज्ञः	மெய்மறந்தவனாய்
अभवत्	ஆனான்.

स तदा सहस्रोत्पत्य राक्षसस्य महाहवे । मुष्टिं संवत्य वेगेन पातयामास वक्षसि ॥ २५ ॥

सः	அவன்
तदा	அப்பொழுது
सहसा	சடக்கென
उत्पत्य	எழுந்திருந்து
वेगेन	விரைவாய்

मुष्टिं	முஷ்டியை
संवत्यं	திரட்டி
महाहवे	பெரும்போரில்
राक्षसस्य	அரக்கனது
वक्षसि	மார்பில்
पातयामास	வீழ்த்தினான்.

मुष्टिप्रहाराभिहतो विरूपाक्षो निशाचरः । तेन खड्गेन संक्रुद्धः सुग्रीवस्य चमूसुखे ॥

कवचं पातयामास पद्मधामभिहतोऽपतत् ॥ २६ ॥

मुष्टिप्रहाराभिहतः	முஷ்டிக்குத் தால் தாக்கப்பட்ட
निशाचरः	அரக்கனாகிய
विरूपाक्षः	விரூபாக்ஷன்
संक्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்
चमूसुखे	படைமுகத்தில்
सुग्रीवस्य	சுகரீவனது

कवचं	கவசத்தை
तेन खड्गेन	அந்தக் கத்தியால்
पातयामास	வீழ்த்தினான்.
पद्मधां	கால்களால்
अभिहतः	உதைக்கப்பட்ட அவன் (சுகரீவன்)
अपतत्	கீழே வீழ்ந்தான்.

स समुत्थाय पतितः कपिस्तस्य व्यसर्जयत् । तलप्रहारमशनेः समानं भीमनिस्वनम् ॥

पतितः	கீழ் வீழ்ந்த
सः	அந்த
कपिः	வானரன்
समुत्थाय	எழுந்து
अशनेः	இடிக்கு
समानं	ஒப்பானதும்

भीमनिस्वनं	பயங்கரமான ஒசை கொண்டதுமான
तलप्रहारं	உள்ளங்கை அறை யொன்றை
तस्य	அவனுக்கு
व्यसर्जयत्	கொடுத்தான்.

तलप्रहारं तद्रक्षः सुग्रीवेण समुद्यतम् । नैपुण्यान्मोचयित्वैनं मुष्टिनोरस्यताडयत् ॥ २७ ॥

तव रक्षः	அந்த அரக்கன்
सुग्रीवेण	சுகரீவனால்
समुद्यतं	கொடுக்கப்பட்ட
तलप्रहारं	கை அறைக்கு
नैपुण्यात्	சாமர்த்தியத்தால்

मोचयित्वा	தப்பித்துக்கொண்டு
एनं	இவனை
मुष्टिना	முஷ்டியால்
उरसि	மார்பில்
अताडयत्	குத்தினான்.

ततस्तु संक्रुद्धतर: सुप्रीवो वानरेश्वर: । मोक्षितं चात्मनो दृष्ट्वा प्रहारं तेन रक्षसा ॥
 स ददर्शान्तरं तस्य विरूपाक्षस्य वानर: ॥ २९ ॥

ततः अप्पोழுது
 वानरेश्वरः वானரமன்னனாகிய
 सुप्रीवः च சுப்ரீவனும்
 तेन அந்த
 रक्षसा அரக்கனல்
 आत्मनः தனக்கு
 मोक्षितं கொடுக்கப்பெற்ற
 प्रहारं குத்தை
 दृष्ट्वा கண்டு

संक्रुद्धतरः மிக்க கோபங்கொண்
 डவனும்
 सः அந்த
 वानरः வானரன்
 तु अप्पोழுது
 तस्य அந்த
 विरूपाक्षस्य விரூபாக்ஷனுடைய
 अन्तरं ஏற்றகாலத்தை
 ददर्श कவனித்திருந்தான்.

ततो न्यपातयत्क्रोधाच्छङ्खदेशे महत्तलम् ॥ ३० ॥

ततः अप्पोழுது
 क्रोधात् கோபத்தால்
 शङ्खदेशे நெற்றிப்பிரதேசத்தில்

महत् பெரும்
 तलं உள்ளங்கையை
 न्यपातयत् வீழ்த்தினான்.

महेन्द्राशनिकल्पेन तलेनाभिहतः क्षितौ । पपात रुधिरक्लिन्नः शोणितं च समुद्रमन् ॥
 स्रोतोभ्यस्तु विरूपाक्षो जलं प्रस्रवणादिव ॥ ३१ ॥

विरूपाक्षः विरூபாக்ஷன்
 महेन्द्राशनि- } தேவேந்திரனது வஜ்
 कल्पेन } ராயுதத்திற்குச்
 சமரணமான
 तलेन உள்ளங்கையால்
 अभिहतः அறையப்பட்டவனாய்
 तु अप்पोழுது
 रुधिरक्लिन्नः ரத்தம் தோய்ந்தவ
 னாய்

प्रस्रवणात् அருவியினின்று
 जलं ஜலத்தை
 इव நிகர்த்து
 स्रोतोभ्यः (ரத்தக்) கால்வாய்களி
 னின்றும்
 शोणितं ரத்தத்தை
 समुद्रमन् च பெருக்கிக்கொண்டே
 क्षितौ பூமியில்
 पपात சாய்ந்துவிட்டான்.

विवृत्तनयनं क्रोधात्सपेनं रुधिरासुतम् । ददृशुस्ते विरूपाक्षं विरूपाक्षतरं कृतम् ॥ ३२ ॥

ते அவர்கள்
 क्रोधात् கோபத்தால்
 विवृत्तनयनं கண்கள் சுழன்றிருந்த
 विरूपाक्षं விரூபாக்ஷனை
 विरूपाक्षतरं மிக்க விகாரமான கண்
 களுற்றவனாய்

कृतं செய்யப்பட்டவனாக
 सपेनं வும்
 नुरायुடன் கூடியவ
 रुधिरासुतं னாகவும்
 ददृशुः ரத்தம் வழிந்தவனாக
 वम्
 கண்டார்கள்.

स्फुरन्तं परिवर्तन्तं पाथ्वेन हृदिरोक्षितम् । करुणं च विन्दन्तं ददृशुः कपयो रिपुम् ॥

कपयः	வானரர்கள்	पाथ्वेन	விலாப்புறத்தில்
रिपुं	மாற்றானை	हृदिरोक्षितं	குருதி வழிந்தவ
स्फुरन्तं	தத்தளித்து	करुणं	பரிதாபமாக [அகவும்
परिवर्तन्तं	புரண்டுகொண்டிருப்பவகைவும்	विन्दन्तं च	அழுப்பவகைவும்
		ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

तथा तु तौ संयति संप्रयुक्तौ तरस्विनौ वानरराक्षसानाम् ।

बलाण्वौ सस्वनतुः सुभीमं महार्णवौ द्वावित्र भिन्नवेलौ ॥ ३४ ॥

तथा तु	அவ்வண்ணமே	बलाण्वौ	சேனைக் கடல்கள்
संयति	போரில்		இரண்டும்
संप्रयुक्तौ	பொருதுபவைகளும்	भिन्नवेलौ	கரைவிண்ட
तरस्विनौ	ஆற்றல் மிக்கவைகளு	द्वौ महार्णवौ	இரு கடல்கள்,
	மான	इव	எவ்வண்ணமோ
तौ	அந்த		அவ்வண்ணமோ
वानरराक्षसानां	வானர இராக்கதர்	सुभीमं	மிகப் பயங்கரமாய்
	களுடைய	सस्वनतुः	ஆரவாரித்தன.

विनाशितं प्रेक्ष्य विरूपनेत्रं महाबलं तं हरिपार्थिवेन ।

बलं समस्तं कपिराक्षसानाम्पुन्यत्तगङ्गाप्रतिमं बभूव ॥ ३५ ॥

तं	அந்த	कपिराक्षसानां	வானர இராக்கதர்
महाबलं	மகா பலசாலியாகிய	समस्तं	எல்லா [களின்
विरूपनेत्रं	விருபாக்ஷணை	बलं	சேனையும்
हरिपार्थिवेन	வானரமன்னனால்	उन्मत्तगङ्गाप्रतिमं	கரைக்கடங்கா கங்கை
विनाशितं	கொல்லப்பட்டவரால்		யை நிகர்த்ததாய்
प्रेक्ष्य	கவனித்து	बभूव	இருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तमवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19267

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4592

अष्टमवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

महोदरवधः—மஹோதர்வதம்.

हन्यमाने बले तूर्णमन्योन्यं ते महामृधे । सरसीव महाघर्मे सोपक्षीणे बभूवतुः ॥ १ ॥

महामृधे	பெரும்போரில்	महाघर्मे	பெருங்கோடையில்
ते	அந்த	सरसी	இரு ஓடைகள்
बले	சேனைகளிரண்டும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
अन्योन्यं	ஒன்றால் ஒன்று		வண்ணமே
तूर्णं	விரைவாய்	सोपक्षीणे	குறைந்தவருவதாய்
हन्यमाने	தரக்கப்பட்டடுக்கொண்டு	बभूवतुः	இருந்தது.

स्वबलस्य विघातेन विरूपाक्षवधेन च । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः ॥ २ ॥

राक्षसाधिपः राक्षஸமன்னனாகிய
 रावणः ராவணன்
 स्वबलस्य தனது சேனையின்
 विघातेन அழிவா லும்

विरूपाक्षवधेन च विरூபாக்கனின் வதை
 द्विगुणं இருமடங்கு [யாலும்
 क्रुद्धः - கோபங்கொண்டவ
 बभूव ஆணன். [னாய்

प्रक्षीणं तु बलं दृष्ट्वा वध्यमानं वलीमुखैः । बभूवास्य व्यथा युद्धे प्रेक्ष्य दैवविपर्ययम् ॥

तु அப்பொழுது
 वलीमुखैः வானரர்களால்
 वध्यमानं கொல்லப்பட்டு
 प्रक्षीणं குறைந்துவரும்
 बलं दृष्ट्वा சேனையைக் கண்டும்
 युद्धे போரில்

दैवविपर्ययं தெய்வசகாயம் மாறு
 பட்டிருப்பதையும்
 प्रेक्ष्य கவனித்து
 अस्य இவனுக்கு
 व्यथा துயரம்
 बभूव உண்டானது.

उवाच च समीपस्थं महोदरमरिन्दमम् ॥ ४ ॥

समीपस्थं பக்கலிவிருக்கும்
 अरिन्दमं சத்ருஸம்ஹாரகனாகிய

॥ ४ ॥

महोदरं च மகோதரனைப்பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு
 புகன்றான் :

अस्मिन्काले महाबाहो जयाशा त्वयि मे स्थिता ॥ ५ ॥

महाबाहो “மஹாபாகுவே!
 अस्मिन् அந்த
 काले சந்தர்ப்பத்தில்
 मे எனக்கு

जयाशा வெற்றியின் ஆவல்
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 स्थिता பற்றியிருக்கிறது.

जहि शत्रुचमूं वीर दर्शयाद्य पराक्रमम् ॥ ६ ॥

वीर “வீரனே!
 अद्य இப்பொழுதே
 पराक्रमं பிரதாபத்தை
 दर्शय नी காட்டுக.

॥ ६ ॥

शत्रुचमूं மாற்றான் படையை
 जहि நீ வெற்றிகொள்வா
 யாக.

भर्तृपिण्डस्य कालोऽयं निर्देष्टुं साधु युध्यताम् ॥ ७ ॥

भर्तृपिण्डस्य “எஜமானனுது
 அன்னத்திற்கு

अयं இது
 कालः ஏற்ற காலம்.
 साधु மெச்சத்தக்கவாறாய்
 युध्यताम् போரிடப்பட்டும்.”

निर्देष्टुं கைம்மாறுசெய்ய

एवमुक्तस्तथेत्युक्त्वा राक्षसेन्द्रो महोदरः । प्रविवेशारिसेनां तां पतङ्ग इव पावकम् ॥ ८ ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तः சொல்லப்பட்ட
 राक्षसेन्द्रः அரக்கத்தலைவனாகிய
 महोदरः மகோதரன்
 तथा ‘அங்ஙனமே செய்கி
 इति என்று [ன்றேன்’
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு

तां அந்த
 अरिसेनां சத்ருசேனைக்குள்
 पावकं அக்னியில்
 पतङ्गः விட்டில்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 वண்ணमो वண்ணமே
 प्रविवेश पுகுந்தான்.

प्रगृह्य विपुलां घोरां महीधरसमां शिलां । चिक्षेप च महातेजास्तद्वधाय हरीश्वरः ॥१४॥

महातेजाः	பேராற்றல் படைக்கப் பட்ட	महीधरसमां च	பர்வதத்திற்கொப்பா னதுடர்ன
हरीश्वरः	வானாமன்னன்	शिलां	பாறையொன்றை
विपुलां	பெருத்ததும்	प्रगृह्य	கைக்கொண்டு
घोरां	பயங்கரமானதும்	तद्वधाय	அவன் வதையின் பொருட்டு
		चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

तामापतन्तीं सहसा शिलां दृष्ट्वा महोदरः । असंभ्रान्तस्ततो बाणैर्निर्विभेद दुरासदाय् ॥

महोदरः	மகோதரன்	शिलां दृष्ट्वा	பாறையைப் பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	असंभ्रान्तः	கலவாமுறுதவனாய்
सहसा	விரைந்து	बाणैः	கணைகளால்
आपतन्तीं	மேல்விழுவரும்	दुरासदां	தகைக்கவரிய அதை
तां	அந்த	निर्विभेद	பிளந்தெறிந்தான்.

रक्षसा तेन बाणौघैर्निकृत्ता सा सहस्रधा । निपपात शिला भूमौ गृध्रचक्रमिवाकुलम् ॥

तेन	அந்த	शिला	பாறை
रक्षसा	அரக்கனால்	आकुलं	சிறுமுண்ட
बाणौघैः	சரஜாலங்களால்	गृध्रचक्रं	கழுஞக்கூட்டம்
सहस्रधा	அனேகம் துண்டு களாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணபே
निकृत्ता	ததவுண்ட	भूमौ	பூமியில்
सा	ந்த	निपपात	விழுந்தது.

तां तु भिन्नां शिलां दृष्ट्वा सुग्रीवः क्रोधमूर्च्छितः । सालमुत्पाद्य चिक्षेप राक्षसे रणमूर्धनि

तु	அப்பொழுது	क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் மேலிட்டவ னாய்
सुग्रीवः	சுகரீவன்	सालं	ஆச்சாமரமொன்றை
तां	அந்த	उत्पाद्य	பெயர்த்தெடுத்தது
शिलां	பாறையை	रणमूर्धनि	போர்முனையில்
भिन्नां	பிளவுண்டதாய்	राक्षसे	அரக்கன்மீது
दृष्ट्वा	பார்த்து	चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

शरैश्च विददारैनं शूरः परपुरञ्जयः

॥ १८ ॥

परपुरञ्जयः	சத்ருநகரை வெற்றி கொள்ளும்	शरैः	பாணங்களால்
शूरः च	ஞானகைய அவன்	एनं	இதை (ஆச்சாமரத் தை
		विददार	பிளந்தான்.

स ददर्श ततः क्रुद्धः परिघं पतितं भुवि

॥ १९ ॥

क्रुद्धः	சினங்கொண்ட
सः	அவன் (சுக்ரீவன்)
ततः	அப்பொழுது
भुवि	பூமியில்

पतितं	விழுந்துகிடக்கும்
परिघं	உழலைத்தடியொன்றை
ददर्श	கண்டான்.

आविध्य तु स तं दीप्तं परिघं तस्य दर्शयन् । परिघाग्नेण वेगेन जवानास्य हयोत्तमान् ॥

तु	அப்பொழுது
सः	அவன் (சுக்ரீவன்)
तं	அந்த
दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்
परिघं	உழலைத்தடியை
तस्य	அவனுக்கு
दर्शयन्	காட்டிக்கொண்டே

आविध्य	சூழ்ந்றி
परिघाग्नेण	உழலைமுனையால்
अस्य	இவனது
हयोत्तमान्	சிறந்த குதிரைகளை
वेगेन	வலுக்கொண்டு
जवान	புடைத்தான்.

तस्माद्धतहयाद्वीरः सोऽवप्लुत्य महारथात् ।

गदां जग्राह संक्रुद्धो राक्षसोऽथ महोदरः ॥

अथ	அப்பொழுது
सः	அந்த
वीरः	வீரனும்
राक्षसः	அரக்கனுமாகிய
महोदरः	மகோதரன்
इतहयात्	குதிரைகள் கொல்லப் பட்டதான

तस्मात्	அந்த
महारथात्	சிறந்த தேரிலிருந்து
अवप्लुत्य	கீழே குதித்து
संक्रुद्धः	சினம் மூண்டவனாய்
गदां	கதையை
जग्राह	கைக்கொண்டான்.

गदापरिघहस्तौ तौ युधि वीरौ समीयतुः ।

नर्दन्तौ गोवृषप्रख्यौ घनाविव सविद्युतौ ॥

युधि	போரில்
गदापरिघ- हस्तौ }	கதையையும், உழலைத் தடியையும் கைக் கொண்டவர்களும்
गोवृषप्रख्यौ	சிறந்த ஏறுபோன்ற வர்களுமான
तौ	அந்த

वीरौ	வீரர்களிருவரும்
सविद्युतौ	மின்னல்களுடன்
घनौ	மேகங்கள் [கூடிய]
इव	போன்றவாறாய்
नर्दन्तौ	கர்ஜிப்பவர்களாய்
समीयतुः	பொருதிக்கொண் டார்கள்.

ततः क्रुद्धो गदां तस्मै चिक्षेप रजनीचरः ।

ज्वलन्तीं भास्कराभासां सुग्रीवाय महोदरः ॥

रजनीचरः	அரக்கனாகிய
महोदरः	மகோதரன்
ततः	அப்பொழுது
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு
तस्मै	அந்த

सुग्रीवाय	சுக்ரீவன்மீது
भास्कराभासां	சூரியவொளிகொண்டு
ज्वलन्तीं	ஜ்வலிக்கும்
गदां	கதையை
चिक्षेप	வீசியெறிந்தான்.

गदां तां सुमहाघोरामापतन्ती महाबलः । सुग्रीवो रोषताम्राक्षः समुद्यम्य महाहवे ॥

आजघान गदां तस्य परिधेण हरीश्वरः

॥ २४ ॥

महाबलः मकारपलसालियुम्
हरीश्वरः वारनारमन्नुमाकिय
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
रोषताम्राक्षः கோபத்தால் கண்கள்
சிவந்தவனாகி

तां अर्त
सुमहाघोरं मिक्क पयन्करमान
गदां कततये
समुद्यम्य एत्तिर्त्तु
परिधेण एत्तुलैत्तुत्तुयाல்
तस्य अवनतु
गदां कततये
आजघान तारक्किणன்.

महाहवे கொடும்போரில்

आपतन्ती மேல்விழுவரும்

पपात स गदोद्भिन्नः परिघस्तस्य भूतले

॥ २५ ॥

तस्य अवनतु

सः अर्त

परिघः உழலைத்தடி

ततो जग्राह तेजस्वी सुग्रीवो वसुधातलात् ।

गदोद्भिन्नः कततயால் பிளவுண்டு
भूतले தரையில்
पपात வீழ்ந்தது.

ततः அதன்மேல்

तेजस्वी பார்க்கிராமம் மிகுந்த

सुग्रीवः சுக்ரீவன்

वसुधातलात् பூமியினின்று

आयसं இரும்பாலானதும்

सर्वतः எம்மருங்கிலும்

आयसं मुसलं घोरं सर्वतो हेमभूषितम् ॥

हेमभूषितं பொன்னுலலங்கரிக்கப்

घोरं பெற்றதும்

सुसलं பயங்கரமானதுமாகிய

जग्राह உலக்கையொன்றை

எடுத்ததுக்கொண்

டான்.

स तमुद्यम्य चिक्षेप सोऽप्यन्यां व्याक्षिपद्दाम् ॥ २७ ॥

सः அவன் (சுக்ரீவன்)

तं அதை

उद्यम्य விசிறி

चिक्षेप எறிந்தான்.

भिन्नावन्योन्यमासाद्य पेततुर्धरणीतले

सः अपि அவனும் (மகோதர

अन्यां மற்றொரு [னும்])

गदां கதையை

व्याक्षिपत् சுழற்றியெறிந்தான்.

॥ २८ ॥

अन्योन्यं ஒன்றோடொன்று

आसाद्य மோதிக்கொண்டு

भिन्नौ பிளவுண்டவைகளால்

धरणीतले பூமியில்

पेततुः விழுந்தன.

ततो भग्नप्रहरणौ मुष्टिभ्यां तौ समीयतुः । तेजोबलसमाविष्टौ दीप्ताविव हुताशनौ ॥ २९ ॥

ततः அப்பொழுது

तेजोबलसमाविष्टौ ஆற்றலுமாண்மையும்
மிக்கவர்களும்

दीप्तौ ஜ்வலிக்கும்

हुताशनौ அக்னிகள்

इव போன்றவர்களுமான

तौ அவ்விருவர்கள்

भग्नप्रहरणौ ஆயுதமொழிந்தவர்
களாய்

मुष्टिभ्यां முஷ்டிகளால்

समीयतुः பொருதிக்கொண்ட

னர்.

जघ्नतुस्तौ तदाऽन्योन्यं नेदतुश्च पुनः पुनः ॥ ३० ॥

வீ அவ்விருவர்களும்தான்
ததா அப்பொழுது
अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

जघ्नतुः தாக்கிக்கொண்டார்
पुनः पुनः च மேன்மேலும் [கள்.
नेदतुः கர்ஜித்தனர்.

तलैश्चान्योन्यमाहत्य पेततुर्धरणीतले ॥ ३१ ॥

தலை: கைத்தலங்களால்
अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

आहत्य च धरणीतले அஹைந்துகொண்டு
पेततुः பூதலத்தில்
विपुत्रं தனர்.

उत्पेततुस्ततस्तूर्णं जघ्नतुश्च परस्परम् ॥ ३२ ॥

ततः அவ்விடத்தினின்றும்
तूर्णं விரைவாய்
उत्पेततुः துள்ளியெழுந்தார்
கள்.

परस्परं ஒருவரையொருவர்
जघ्नतुः च கொக்கிக்கொண்டார்
கள்.

भुजैश्चिक्षिपतुर्वीरावन्योन्यमपराजितौ ॥ ३३ ॥

வீரौ வீரர்களிருவர்களும்
अन्योन्यं ஒருவருக்கொருவர்
अपराजितौ சளைக்காமல்

भुजैः கைகளால்
चिक्षिपतुः தள்ளிக்கொண்டார்
கள்.

जग्मतुस्तौ श्रमं वीरौ बाहुयुद्धे परन्तपौ ॥ ३४ ॥

परन्तपौ சற்றுக்களை தபிக்க
तौ அந்த [அடிக்கும்
वीरौ வீரர்களிருவர்களும்

बाहुयुद्धे மற்போரில்
श्रमं களைப்பை
जग्मतुः எய்தினார்கள்.

आजहार ततः खड्गमदूरपरिवर्तिनम् । राक्षसश्चर्मणा सार्धं महावेगो महोदरः ॥ ३५ ॥

महावेगः மகாசக்திகொண்ட
राक्षसः அரக்கனாகிய
महोदरः மகோதரன்
ततः அனந்தரம்

चर्मणा கேடயத்தோடு
सार्धं கூட
अदूरपरिवर्तिनं அருகிலிருக்கும்
खड्गं கத்தியை
आजहार கைக்கொண்டான்.

तथैव च महाखड्गं चर्मणा पतितं सह । जग्राह वानरश्रेष्ठः सुग्रीवो वेगवत्तरः ॥ ३६ ॥

वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமனும்
वेगवत्तरः சக்திமான்களில் மிக்க
'வனுமாகிய
सुग्रीवः च சகீவனும்
चर्मणा सह கேடயத்தோடுகூட

पतितं விழுந்துகிடந்த
महाखड्गं சிறந்த கத்தியொன்
றை
तथा एव அவ்வண்ணமே
जग्राह கைக்கொண்டான்.

तौ तु रोषपरीताङ्गौ नर्दन्तावभ्यधावताम् । उद्यतासी रणे हृष्टौ युधि शस्त्रविशारदौ ॥

रणே போரில்
 शस्त्रविशारदौ சஸ்திரப்பயிற்சி
 उद्यतासी பெற்றவர்களும்
 कर्त्तिकेना கைக்கொண்டவர்களுமான
 तौ तु அவ்விருவர்களும்
 युधि போரில்

हृष्टौ உட்வாஹங்கொண்டவர்களாய்
 रोषपरीताङ्गौ { கோபத்தால் பற்றப் பட்ட மனத்தினர்களாய்
 नर्दन्तौ கர்ஜித்துக்கொண்டே
 अभ्यधावताम् எதிர்த்துக்கொண்டார்கள்.

दक्षिणं मण्डलं चोभौ सुतूर्णं संपरीयतुः । अन्योन्यमभिसंक्रुद्धौ जये प्रणिहितावुभौ ॥

उभौ च அவ்விருவர்களும்
 दक्षिणं வலமாய்
 मण्डलं மண்டலாகாரமாய்
 सुतूर्णं மிகவிரைவாய்
 संपरीयतुः சுற்றிக்கொண்டார்கள்

उभौ அவ்விருவர்களும்
 जये வெற்றியில்
 प्रणिहितौ ஊக்கங்கொண்டவர்களாய்
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 अभिसंक्रुद्धौ மிகக்கடிந்துகொண்டார்கள்.

स तु शूरो महावेगो वीर्यश्लाघीः महोदरः । महार्चमणि तं खड्गं पातयामास दुर्मतिः ॥

महावेगः மிக்க சக்திமானும்
 शूरः சூரனும்
 वीर्यश्लाघी வீரய அகந்தையுற்றவனும்
 दुर्मतिः துர்ப்புத்திகொண்டவ
 सः அந்த [னுமான

महोदरः மகோதரன்
 तु அப்பொழுது
 तं அந்த
 खड्गं கத்தியை
 महार्चमणि பெரும் கேடயத்தில்
 पातयामास தாக்கினான்.

लग्नामुत्कर्षतः खड्गं खड्गेन कपिकुञ्जरः । जहार सशिरस्त्राणं कुण्डलोपहितं शिरः ॥४०॥

कपिकुञ्जरः வானரோத்தமன்
 लग्नं பதிந்த
 खड्गं கத்தியை
 उत्कर्षतः பிடித்திழுக்கும் மகோதரனுடைய
 शिरः தலையை

सशिरस्त्राणं தலைப்பாகையுடன்
 कुण्डलोपहितं கூடவும்
 खड्गेन கத்தியால்
 जहार வெட்டியெறிந்தான்.

निकृचशिरसस्तस्य पतितस्य महीतले । तद्वलं राक्षसेन्द्रस्य दृष्ट्वा तत्र न तिष्ठते ॥ ४१ ॥

तस्य அவன்
 निकृचशिरसः தலைவெட்டுண்டவ
 महीतले பூகலத்தில் [ரைய்
 पतितस्य சாய்ந்தவுடன்
 राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னனது

तत् அந்த
 बलं சேனையை
 दृष्ट्वा கவனித்து
 तत्र அங்கு
 तिष्ठते न நிலைத்திருக்கவில்லை.

हत्वा तं वानरैः सार्धं ननाद मुदितो हरिः

॥ ४२ ॥

हरिः वाநரனாகும் சகீர்
 तं அவனை [வன்
 हत्वा கொன்று

मुदितः களிப்புற்றவனாய்
 वानरैः सार्धं வானரர்களோடுகூட
 ननाद கர்ஜித்தான்.

चुक्रोध च दशग्रीवो बभौ हृष्टश्च राघवः

॥ ४३ ॥

दशग्रीवः च தசகண்டனும்
 चुक्रोध சினந்தான்.
 राघवः च ஸ்ரீராமரோ

हृष्टः களிப்புற்றவராய்
 बभौ விளங்கினார்.

विषण्णवदनाः सर्वे राक्षसा दीनचेतसः । विद्वन्ति ततः सर्वे भयवित्रस्तचेतसः ॥ ४४ ॥

सर्वे எல்லா
 राक्षसाः அரக்கர்களும்
 विषण्णवदनाः முகம்வாடியவர்களாய்
 दीनचेतसः ஏக்கம்பிடித்த மனத்தர்களாய்

भयवित्रस्तचेतसः பயத்தால் உள்ளம்
 நடுங்கியவர்களாய்
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 सर्वे யாவரும்
 विद्वन्ति ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

महोदरं तं विनिपात्य भूमौ महागिरेः कीर्णमिवैकदेशम् ।

सूर्यात्मजस्तत्र रराज लक्ष्म्या सूर्यः स्वतेजोभिर्निवाप्रधृष्यः

॥ ४५ ॥

तत्र அப்பொழுது
 सूर्यात्मजः சகீர்வன்
 महागिरेः பெரும்பார்வதத்தின்
 कीर्णं முறித்திருந்த
 एकदेशं इव ஓர் புறம்போன்றிருக்கும்
 तं அந்த
 महोदरं மகோதரனை

भूमौ தரையில்
 विनिपात्य சாய்த்துவிட்டு
 अप्रधृष्यः அணுகமுடியாத
 सूर्यः சூர்யன்
 स्वतेजोभिः தனது சடர்களால்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்வ
 लक्ष्म्या திருவினால் [ண்ணமே
 रराज விளங்கினான்.

अथ विजयमवाप्य वानरेन्द्रः समरमुखे सुरयक्षसिद्धसङ्घैः ।

अवनितलगतैश्च भूतसङ्घैर्हरुषसमाकुलितैः स्तुतो महात्मा

॥ ४६ ॥

अथ அப்பொழுது
 महात्मा மகாத்மாவாகிய
 वानरेन्द्रः வானரமன்னன்
 समरमुखे அமர்முகத்தில்
 विजयं வெற்றியை
 अवाप्य அடைந்து

हरुषसमाकुलितैः சந்தோஷம் நிறைந்த
 வர்களான
 सुरयक्षसिद्धसङ्घैः தேவ, யக்ஷ, சித்த
 கணங்களாலும்
 अवनितलगतैः பூகலத்திலிருக்கின்ற
 भूतसङ्घैः च பிராணிகணங்களாலும்
 स्तुतः புகழ்ப்பெற்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टनवतितमः सर्गः ॥

एकोनशततमः सर्गः—தொண்ணூற்றென்பதாவது ஸர்க்கம் || ௧௨ ||

महापार्श्ववधः—மஹாபார்ச்வ வதம்.

महोदरे तु निहते महापार्श्वो महाबलः । सुग्रीवेण समीक्ष्यथ क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥
अङ्गदस्य चभ्रूं भीमां क्षोभयामास सायकैः ॥ १ ॥

மஹாபல:	மகாபலசாவியாகிய	சர்க்தலோசன:	கண்கள் மிக சிவந்த
மஹாபார்ச்வ:	மகாபார்ச்வன்		வரைய்
து	அப்பொழுது	அथ	அப்பொழுது
மஹோதரே	மகோதரன்	அङ्गदस्य	அங்கதனது
சுசுரீவேண	சுகரீவனால்	भीमां	பயங்கரமான
நிஹதே	மாய்க்கப்பட்டதும்	चभ्रूं	சேனையை
சமீக்ச்ய	கவனித்து	सायकैः	கணைகளால்
கோதாத்	கோபத்தால்	क्षोभयामास	கலக்கினான்.

स वानराणां मुख्यानामुत्तमाङ्गानि सर्वशः । पातयामास कायेभ्यः फलं वृन्तादिवानिलः॥

ச:	அவன் (மகாபார்ச்	अनिलः	காற்று
मुख्यानां	சிறந்த வன்)	वृन्तात्	காம்பினின்று
सर्वशः	எல்லா	लं	பழத்தை
वानराणां	வானரர்களின்	व	எவ்வண்ணமோ
उत्तमाङ्गानि	தலைகளை		அவ்வண்ணமே
कायेभ्यः	உடல்களினின்றும்	पातयामास	கீழ்விழ்த்தினான்.

केषांचिदिषुभिर्बाहून्स्कन्धांश्चिच्छेद राक्षसः । वानराणां सुसंकुद्रः पार्श्वं केषां व्यदारयत्॥

राक्षसः	அரக்கன்	स्कन्धान्	தோள்பட்டைகளையும்
सुसंकुद्रः	மிகச்சினங்கொண்டு	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தான்.
इषुभिः	பாணங்களால்	केषां	சிலரின்
केषांचिद्	சில	पार्श्वं	விலாப்புறத்தை
वानराणां	வானரர்களின்	व्यदारयत्	பிளந்தான்.
बाहून्	கைகளையும்		

तेजर्दिता बाणवर्षेण महापार्श्वेन वानराः । विषादविमुखाः सर्वे बभूवुर्गतचेतसः ॥ ४ ॥

ते	அந்த	अर्दिताः	துன்புறுத்தப்பட்ட
वानराः	வானரர்கள்	गतचेतसः	உணர்விழந்து
सर्वे	யாவரும்	विषादविमुखाः	துக்கத்தையும்றியாத
महापार्श्वेन	மகாபார்ச்வனால்		வர்களாய்
बाणवर्षेण	பாணவாஷத்தால்	बभूवुः	ஆனார்கள்.

निरीक्ष्य बलमुद्विग्नमङ्गदो राक्षसादितम् । वेगं चक्रे महाबाहुः समुद्र इव पर्वणि ॥ ५ ॥

महाबाहुः मகாபாகுவாகிய
 अङ्गदः அங்கதன்
 बलं சேனையை
 राक्षसादितं அரக்கனால் துன்புறு
 उद्विग्नं கலக்கமுற்றதாய்
 த்தப்பட்டு

निरीक्ष्य பார்த்து
 पर्वणि பர்வகாலத்தில்
 समुद्रः சமுத்திரம்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 वेगं चक्रे ஆக்கிரமித்தான்.

आयसं परिघं गृह्य सूर्यरश्मिसमप्रभम् । समरे वानरश्रेष्ठो महापार्श्वे न्यपातयत् ॥ ६ ॥

वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமன்
 आयसं இரும்பாலானதும்
 सूर्यरश्मि- } சூர்யகிரணங்களை
 समप्रभं } நிகர்த்த ஒளிகொண்
 டதுமான

परिघं உழலைத்தடியை
 गृह्य கைக்கொண்டு
 समरे போரில்
 महापार्श्वे மகாபார்ச்வனைக்குறி
 न्यपातयत् வீழ்த்தினான். [த்து

स तु तेन प्रहारेण महापार्श्वो विचेतनः । ससूतः स्यन्दनात्तस्माद्विसंज्ञः प्रापत्क्षुवि ॥७॥

सः அந்த
 विचेतनः துன்மதியான
 महापार्श्वः तु மகாபார்ச்வனும்
 तेन प्रहारेण அந்த அடியால்
 विसंज्ञः உணர்வற்றவனாய்

ससूतः சாரதியுடன்கூட
 तस्मात् அந்த
 स्यन्दनात् ரத்தினின்றி
 सुवि தரையில்
 प्रापत्त् வீழ்ந்தான்.

सर्शराजस्तु तेजस्वी नीलाञ्जनचयोपमः । निष्पत्य सुमहावीर्यः स्वाद्व्यूहान्मेघसन्निभात् ॥
 प्रगृह्य गिरिशृङ्गाभां क्रुद्धः सुविपुलां शिलाम् । अश्वान्नघान तरसा स्यन्दनं च बभञ्ज तम् ॥

तेजस्वी ஆண்டைமிக்கவரும்
 सुमहावीर्यः ஆற்றல் மேம்பட்ட
 नीलाञ्जनचयोपमः கரியமலையை நிகர்த்த
 सः அந்த [வருமாகிய
 ऋक्षराजः तु கரடிமன்னரும்
 मेघसन्निभात् மேகத்தை நிகர்த்த
 स्वान् தனது
 व्यूहात् அணிவகுப்பிலிருந்து
 निष्पत्य வெளிவந்து
 गिरिशृङ्गाभां மலைச்சிகரத்தை
 நிகர்த்த

सुविपुलां மிகப்பெரிய
 शिलां பாறையொன்றை
 प्रगृह्य கைக்கொண்டு
 क्रुद्धः கோபங்கொண்டவ
 तरसा வலுக்கொண்டு [ராய்
 अश्वान् குதிரைகளை
 जघान கொன்றார்.
 तं स्यन्दनं च அந்த தேரையும்
 बभञ्ज சின்னாபின்னமாக்கி

सुहूर्ताल्लब्धसंज्ञस्तु महापार्श्वो महाबलः । अङ्गदं बहुभिर्बाणैर्भूयस्तं प्रत्यविध्यत ॥ १० ॥

महाबलः மகாபலசாலியாகிய
 महापार्श्वः மகாபார்ச்வன்
 तु அப்பொழுது
 सुहूर्तात् சிந்துநேரத்தில்
 लब्धसंज्ञः பிரக்களையற்றவனாய்

तं अङ्गदं அந்த அங்கதனை
 भूयः மீண்டும்
 बहुभिः बाणैः பல பாணங்களால்
 प्रत्यविध्यत தாக்கினான்.

जाम्बवन्तं त्रिभिर्बाणैराजघानं स्तनान्तरे । ऋक्षराजं गवाक्षं च जघान बहुभिः शरैः ॥

विभिः	மூன்று	ऋक्षराजं	காடிமன்னனாகிய
बाणैः	பாணங்களால்	गवाक्षं च	கவாக்கூனையும்
जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானை	बहुभिः	பல
स्तनान्तरे	மார்பில்	शरैः	பாணங்களால்
आजघान	தாக்கினான்.	जघान	தாக்கினான்.

जाम्बवन्तं गवाक्षं च स दृष्ट्वा शरपीडितौ । जग्राह परिघं घोरमद्भदः क्रोधमूर्च्छितः ॥१२॥

सः	அந்த	दृष्ट्वा	கவனித்து
अद्भदः	அங்கதன்	क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் மேலிட்டவனாய்
जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானையும்	घोरं	பயங்கரமான
गवाक्षं च	கவாக்கூனையும்	परिघं	உழலைத்தடியை
शरपीडितौ	{ பாணங்களால் துண்டாய் புறுத்தப்பட்டவர்களாய்	जग्राह	கைக்கொண்டான்.

तस्याद्भदः प्रकुपितो राक्षसस्य तमायसम् । दूरस्थितस्य परिघं रविरश्मिसमप्रभम् ॥१३॥
द्वाभ्यां भुजाभ्यां संगृह्य भ्रामयित्वा च वेगवान् । महापार्श्वस्य चिक्षेप वधार्थं वालिनः सुतः ॥

वालिनः	வாலியின்	भुजाभ्यां	கைகளாலும்
सुतः	மைந்தனான	संगृह्य	சேர்த்துப்பிடித்து
अद्भदः	அங்கதன்	भ्रामयित्वा	சுழற்றி
प्रकुपितः	கோபங்கொண்டவனாய்	दूरस्थितस्य	தூரத்திலிருக்கும்
आयसं	இரும்பாலானதும்	तस्य	அந்த
रविरश्मिसमप्रभं च	சூர்யகிரணங்களுக்கொப்பானதுமான	राक्षसस्य	அரக்கனாகும்
तं	அந்த	महापार्श्वस्य	மகாபார்சுவனுடைய
परिघं	உழலைத்தடியை	वधार्थं	வதைக்காக
द्वाभ्यां	இரு	वेगवान्	ஆத்திரங்கொண்டவனாய்
		चिक्षेप	விசியெறிந்தான்.

स तु क्षिप्तो बलवता परिघस्तस्य रक्षसः । धनुश्च सशरं हस्ताच्छिरस्त्रं चाप्यपातयत् ॥

बलवता	பலவானாகிய	हस्तात् च	கையினின்றும்
क्षिप्तः	எறியப்பட்ட	सशरं	பாணத்தோடுகூடிய
सः परिघः तु	அந்த உழலைத்தடியும்	धनुः च	வில்லையும்
तस्य	அந்த	शिरस्त्रं अपि	தலைப்பாகையையும்
रक्षसः	அரக்கனுடைய	अपातयत्	கீழ்விடுத்தியது.

तं समासाद्य वेगेन वालिपुत्रः प्रतापवान् । तलेनाभ्यहनत्क्रुद्धः कर्णमूले सकुण्डले ॥१६॥

प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	सकुण्डले	சுண்டலங்களுடன்
वालिपुत्रः	அங்கதன்		கூடிய
वेगेन	விரைவாய்	कर्णमूले	காதுகளின் அடிப்பா
तं	அவனை		கத்தில்
समासाद्य	கிட்டி	तलेन	உள்ளங்கையால்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு	•अभ्यहनत्	அறைந்தான்.

स तु क्रुद्धो महावेगो महापाश्र्वो महाद्युतिः । करेणैकेन जग्राह सुमहान्तं परश्वधम् ॥१७॥

महावेगः	பெருஞ்சக்திகொண்ட வனும்	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டு
महाद्युतिः तु	பேரொளிகொண்ட வனுமான	एकेन	ஒரு
सः	அந்த	करेण	கையால்
महापाश्र्वः	மகாபாரச்வன்	सुमहान्तं	பெரும்
		परश्वधं	கோடரியொன்றை
		जग्राह	கைக்கொண்டான்.

तं तैलघौर्तं विमलं शैलसारमयं दृढम् । राक्षसः परमक्रुद्धो वालिपुत्रे न्यपातयत् ॥ १८ ॥

परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	शैलसारमयं	மலையை நிகர்த்த
राक्षसः	அரக்கன்	दृढं	உறுதிகொண்டதும்
तैलघौर्तं	எண்ணெய் தடவப் பட்டு	तं	முறிக்கவொன்றை
विमलं	நிர்மலமான தும்	वालिपुत्रे	துமான்
		न्यपातयत्	அதை (கோடரியை)
			அங்கதனிடம்
			வீழ்த்தினான்.

तेन वामांसफलके भृशं प्रत्यवपादितम् । अङ्गदो मोक्षयामास सरोषः स परश्वधम् ॥१९॥

तेन	அதனால்	सः	அந்த
वामांसफलके	இடது தோள் பட்டை	अङ्गदः	அங்கதன்
भृशं	மிக [யில்	सरोषः	கோபத்துடன்கூட
प्रत्यवपादितं	காயப்படுத்தப் பட்டது.	परश्वधं	கோடரியை
		मोक्षयामास	எடுத்தே நிர்த்தான்.

स वीरो वज्रसङ्काशमङ्गदो मुष्टिमात्मनः । संवर्तयत्सुसङ्क्रुद्धः पितुस्तुल्यपराक्रमः ॥ २० ॥

पितुः	தந்தைக்கு	सुसङ्क्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட
तुल्यपराक्रमः	நிகரான பிரதாபங் கொண்ட	आत्मनः	தனது [வனய்
वीरः	வீரனாகிய	वज्रसङ्काशं	வஜ்ராயுதத்தை
सः	அந்த		நிகர்த்த
अङ्गदः	அங்கதன்	मुष्टिं	முஷ்டியை
		संवर्तयत्	திரட்டினான்.

राक्षसस्य स्तनाभ्याशे मर्मज्ञो हृदयं प्रति । इन्द्राशनिसमस्पर्शी स मुष्टिं विन्यपातयत् ॥

மர்மீஜ்: மர்ப்பம் நிற்கவனாகிய
 ச: அவன்
 ஹ்ருதயம் ஹ்ருதயத்தைக்குறி
 வைத்து
 ராக்ஷசஸ்ய அரக்கனுடைய

स्तनाभ्याशे மார்ப்பில்
 इन्द्राशनिसमस्पर्शी வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
 த்த உறுதிக்கொண்ட
 मुष्टि முஷ்டியை
 विन्यपातयत् வீழ்த்தினான்.

तेन तस्य निपातेन राक्षसस्य महाभुधे । पफाल-हृदयं चाशु स पपात हतो भुवि ॥२२॥

மஹாஹுதே பெரும்போரில்
 தஸ்ய அவனுடைய
 தீன அந்த
 நிபாதீன குத்தால்
 ராக்ஷசஸ்ய அரக்கனுடைய
 ஹ்ருதயம் ஹ்ருதயமும்

आशु சடக்கென
 पफाल வெடித்தது.
 स: அவன் (அரக்கன்)
 हतः மாண்டவனாய்
 भुवि பூமியில்
 पपात சாய்ந்தான்.

तस्मिन्निपातिते भूमौ तत्सैन्यं संप्रचुक्षुभे

॥ २३ ॥

தஸ்மிந் அவன்
 பூமௌ பூமியில்
 நிபாதீதீ சாய்ந்தவுடன்

तत्सैन्यं அவனது சேனையா
 संप्रचुक्षुभे மிக்கக்கலக்கமுற்றது.

अभवच्च महान्क्रोधः समरे रावणस्य तु

॥ २४ ॥

து அப்பொழுது
 ராவணஸ்ய ச ராவணனுக்கோ
 சமரே போரில்

क्रोधः கோபமானது
 महान् பெரிதாய்
 अभवत् மூண்டது.

वानराणां च हृष्टानां सिंहनादश्च पुष्कलः । स्फोटयन्निव शब्देन लङ्कां साहालगोपुराम् ॥

महेन्द्रेणैव देवानां नादः समभवन्महान्

॥ २५ ॥

மஹேந்ரேண தேவேந்திரனோடுகூட
 தேவர்களுடைய
 ஹ்ருதயம் முழக்கம்
 போலவே
 ஹ்ருதயம் சந்தோஷிக்கொண்ட
 வானராணா வானரர்களின்
 புஷ்கலம் பெரும்
 சிஹ்நாத ச சிம்மநாதமும்

शब्देन ஓசையால்
 लङ्कां च இலங்கையையும்
 साहालगोपुरां { கோட்டைகளுடனும்
 கோபுரங்களுடனும்
 கூட
 स्फोटयन् பிளந்துவிடுவது
 इव போன்றதாய்
 महान् பெரிதாய்
 समभवत् எழுந்தது.

अथेन्द्रशत्रुस्त्रिदिवालयानां वनौकसां चैव महाप्रणादम् ।

श्रुत्वा सरोषं युधि राक्षसेन्द्रः पुनश्च युद्धाभिमुखोऽवतस्थे

॥ २६ ॥

अथ	அப்பொழுது	महाप्रणादं	பேரோசையை
इन्द्रशत्रुः	தேவேந்திரசத்ருவான	श्रुत्वा	கேட்டு,
राक्षसेन्द्रः	அரக்கமன்னன்	सरोषं	மிக்க கோபத்துடன்
युधि	போரில்	पुनः च	மீளவும்
त्रिदिवालयानां च	வானுலகத்தவருடையவும்	युद्धाभिमुखः	யுத்தத்திற்கு ஆயத்த
वनौकसां एव	வானரர்களுடையவும்	अवतस्थे	இருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19339

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4664

शततमः सर्गः—நூறாவது ஸர்க்கம். ॥ १०० ॥

रामरावणयुद्धारम्भः—ராமராவணயுத்தாரம்பம்.

तस्मिंश्च निहते वीरे विरूपाक्षे महाबले । महोदरमहापाश्र्वाँ हतौ हृष्टा तु राक्षसौ ॥

आविवेश महान्क्रोधो रावणं तं महामृधे

॥ १ ॥

महामृधे	பெரும்போரில்	तस्मिन्	அந்த
राक्षसौ	அரக்கர்களாகிய	विरूपाक्षे	வீரூபாக்கூன்
महोदरमहापाश्र्वाँ	மகோதரனையும் மகாபார்க்குவையும்	निहते च	வதைக்கப்படவும்
हतौ	மாய்க்கப்பட்டவர்களாய்	तु	அப்பொழுது
हृष्टा	அறிந்து	तं	அந்த
महाबले	மகாபலசாலியான	रावणं	ராவணனுக்கு
वीरे	வீரனாகிய	महान्	பெரும்
		क्रोधः	கோபம்
		आविवेश	பொங்கியது.

सूतं सञ्चोदयामास वाक्यं चेदमुवाच ह

॥ २ ॥

सूतं	சாரதியை	वाक्यं च	ஒரு சொல்லையும்
संचोदयामास	தூண்டினான்.	इदं	பின்வருமாறு
		उवाच ह	புகன்றான் :

निहतानाममात्यानां रुद्रस्य नगरस्य च । दुःखमेवोऽपनेष्यामि हत्वा तौ रामलक्ष्मणौ ॥

एषः	“இந்த நான்	अमात्यानां	மந்திரிகளுடையவும்
तौ	அந்த	रुद्रस्य	தகைக்கப்பட்ட
रामलक्ष्मणौ	ராமனையும் லக்ஷ்மண	नगरस्य च	நகரத்தினுடையவும்
हत्वा	கொன்று, [னையும்	दुःखं	துக்கத்தை
निहतानां	கொல்லப்பட்ட	अपनेष्यामि	போக்குவேன்.

रामवृक्षं रणे हन्मि सीतापुष्पफलप्रदम् । प्रशाखा यस्य सुग्रीवो जाम्बवान्कुमुदो नलः ॥
मैन्दश्च द्विविदश्चैव बह्विदो गन्धमादनः । हनुमान्श्च सुषेणश्च सर्वे च हरियूथपाः ॥ ५ ॥

यस्य	“ எதற்கு
सुग्रीवः	சுக்ரீவனும்
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்
कुमुदः	குமுதனும்
नलः एव	நளனும்
मैन्दः च	மைந்தனும்
द्विविदः च	த்விவிதனும்
अह्वदः हि	அங்கதனும்
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்
हनुमान् च	ஹனுமானும்
सुषेणः च	ஸுஷேணனும்

हरियूथपाः	வானரசேனைத்தலை வர்கள்
सर्वे च	எல்லோரும்
प्रशाखाः	கிளைகளோ அந்த
सीतापुष्पफलप्रदं	{ சிதையாகிற புஷ்பத் தையும் பழத்தை யும் அளிக்கும்
रामवृक्षं	ராமனாகிற மரத்தை
रणे	போரில்
हन्मि	வெட்டி எறிகின் றேன்.”

स दिशो दंश घोषेण रथस्यातिरथो महान् । नादयन्प्रययौ तूर्णं राघवं चाभ्यवर्तत ॥

महान्	சிறந்த
अतिरथः	அதிரகவீரனான
सः	அவன்
रथस्य	ரதத்தின்
घोषेण	சத்தத்தால்
दश	பத்து

दिशः	திக்குகளையும்
नादयन्	ஒலிக்கச்செய்து
तूर्णं	விரைவாய் [கொண்டு
प्रययौ	சென்றான்.
राघवं च	ஸ்ரீராமரையும்
अभ्यवर्तत	எதிர்த்தான்.

पूरिता तेन शब्देन सनदीगिरिकानना । संचाल मही सर्वा सवराहमृगाद्विषा ॥ ७ ॥

सनदीगिरि- कानना	} நதிகளோடும், மலைகளோடும், வனங்களோடும் கூடியதும்
सवराह- मृगाद्विषा	
	} பன்றிகளோடும், மான்களோடும் யானைகளோடும் கூடியதுமான

मही	பூமி
सर्वा	முழுவுதும்
तेन	அந்த
शब्देन	சத்தத்தால்
पूरिता	நிரப்பப்பட்டது
संचाल	அதிர்த்தது.

तामसं च महाघोरं चकाराखं सुदारुणम् । निर्ददाह कपीन्सर्वांस्ते प्रपेतुः समन्ततः ॥८॥

तामसं	தாமஸமென்ற
महाघोरं	மகாபயங்கரமான
सुदारुणं च	மிகக்கொடிய
अखं	அஸ்திரமொன்றை
चकार	விடுத்தான்.

कपीन्	வானர்கள்
सर्वां	எல்லோரையும்
निर्ददाह	பொசுக்கினான்.
ते	அவர்கள்
समन्ततः	நாலாபக்கங்களிலும்
प्रपेतुः	ஒடினார்கள்.

उत्पपात रजो घोरं तैर्भयैः संपधावितैः

॥ ९ ॥

भयैः	முறியடிக்கப்பட்டது
संपधावितैः	ஒடியவர்களான
तैः	அவர்களால்

घोरं	பயங்கரமான
रजः	பழுதி
उत्पपात	உயரக்கிளம்பியது.

न हि तत्सहितं शेकुर्ब्रह्मणा निर्मितं स्वयम्

॥ १० ॥

स्वयं हि	ஸாக்ஷாத் தாய்
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்
निर्मितं	சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தான

तत्	அதை (அஸ்திரத்தை)
सहितुं	சகிக்க
शेकुः न	அவர்கள் முடியாதி ருந்தார்கள்.

तान्यनीकान्यनेकानि रावणस्य शरोत्तमैः । दृष्ट्वा भग्नानि शतशो राघवः पर्यवस्थितः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்
तानि	அந்த
अनेकानि	பல்
अनीकानि	சேனைகளை
रावणस्य	ராவணனது

शरोत्तमैः	சிறந்த பாணங்களால்
शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
भग्नानि	முறியடிக்கப்பட்ட
दृष्ट्वा	பார்த்து [வைகளாய்
पर्यवस्थितः	எதிர்த்துநின்றார்.

ततो राक्षसशार्दूलो विद्राव्य हरिवाहिनीम् ।
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विष्णुना वासवं यथा ।
पञ्चपत्रविशालाक्षं दीर्घबाहुमरिन्दमम्

स ददर्श ततो रामं तिष्ठन्तमपराजितम् ॥
आलिखन्तमिवाकाशमवष्टभ्य महद्दनुः ॥
॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது
राक्षसशार्दूलः	இராக்ஷஸோத்தம இகிய
सः	அவன் (ராவணன்)
हरिवाहिनीं	வானரசேனையை
विद्राव्य	வெருட்டிவிட்டு
ततः	அவ்வீடத்தில்
अपराजितं	வெற்றிகூடி,
विष्णुना	விஷ்ணுவோடு
वासवं यथा	இந்திரனைப்போன்ற
भ्रात्रा	தம்பி [வாதே
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு
सह	கூட
तिष्ठन्तं	நின்றுகொண்டிருப்ப பவரும்,

महद्	சிறந்த
दनुः	கோதண்டத்தை
अवष्टभ्य	கைக்கொண்டு
आकाशं	ஆகாயத்தையும்
आलिखन्तं ह्य	உராய்பவர்போலிருப்ப பவரும்
पञ्चपत्र-	} நளின் இடம்கொள் த நிறைந்த திருநய னங்களமைந்தவரும்
विशालाक्षं	
दीर्घबाहुं	விரிந்த திருக்கரங்கள் பொருந்தியவரும்
अरिन्दमं	சத்ருஸம்ஹாரகரு மான
रामं	ஸ்ரீராமரை
ददर्श	பார்த்தான்.

ततो रामो महातेजाः सौमित्रिसहितो बली । वानरांश्च रणे भयानापतन्तं च रावणम् ॥
समीक्ष्य राघवो हृष्टो मध्ये जग्राह कार्मुकम् ॥ १४ ॥

ततः அப்பொழுது
மஹாதேஜா: திவ்ய ஆன்மை படை
க்கப்பெற்றவரும்
பலி ஆற்றல் மிகுந்தவரும்
ரா஘வ: ரகுசுவதிக்கருமான
ராம: ஸ்ரீராமர்
சௌமத்ரிசஹித: லக்ஷ்மண நுடன்கூடி
ரணே போரில் [யவராய்,
வானரந் வானரர்களை

मम्राच முறியடிக்கப்பட்டவர்
रावणं ராவணனை [காராகவும்
आपतन्तं च எதிர்த்துவருகிறவ
समीक्ष्य பார்த்து [கைவும்
हृष्ट: சந்தோஷங்கொண்ட
வராய்
कार्मुकं கோதண்டத்தை
मध्ये மத்தியில்
जग्राह பற்றினார்.

विस्फारयितुमारभे ततः स धनुस्तमम् । महावेगं महानादं निर्भिन्दन्निच्र मेदिनीम् ॥

ततः அப்பொழுது
स: அவர்
मेदिनी சூமியை
निर्भिन्दन् इव பிளப்பவர்போல்
महावेगं திவ்யசக்திகொண்ட
தும்

महानादं பெருமுழக்கமுற்ற
துழான
उत्तमं சிறந்த
धनु: கோதண்டத்தை
विस्फारयितुं நானேற்ற
आरेभे தலைப்பட்டார்.

रावणस्य च बाणौघै रामविस्फारितेन च । शब्देन राक्षसास्ते च पेतुश्च शतशस्तदा ॥

तदा அப்பொழுது
रावणस्य ராவணனது
बाणौघै: च சராஜாலங்களாலும்
रामविस्फारितेन ஸ்ரீராமரால் டங்கராள்
செய்யப்பட்ட

शब्देन च ஒசையாலும்
ते च அவர்களும் (வானரர்
களும்)
राक्षसा: च அரக்கர்களும்
शतश: நூற்றுக்கணக்காக
पेतु: ஓடினார்கள்.

तयोः शरपथं प्राप्तो रावणो राजपुत्रयोः । स बभौ च यथा राहुः समीपे शशिसूर्ययोः ॥

राजपुत्रयो: சக்கிரவர்த்தி திருக்
குமாரர்களான
तयो: அவ்விருவர்களுடைய
शरपथं பாணமார்க்கத்தில்
प्राप्त: இலக்காகிய
स: அந்த

रावण: च ராவணனும்
शशिसूर्ययो: சந்திரசூர்யர்களின்
समीपे சமீபத்தில்
राहु: ராகு
यथा எவ்வாறோ அவ்வாறே
बभौ விளங்கினான்.

तमिच्छन्प्रथमं योद्धुं लक्ष्मणो निशितैः शरैः । मुमोच धनुरायम्य शरानग्निशिखोपमान् ॥

लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
तं அவனிடம்
निशितैः शरै: கூரிய கணைகளால்
प्रथमं முதலில்
योद्धुं போரிட

इच्छन् ஆவல்கொண்டு
धनु: आयम्य வில்லை வளைத்து
शरानग्निशिखोपमान् அக்னிஜ்வாலைகளை
கணைகளை [நிகர்த்த
मुमोच விடுத்தார்.

तान्मुक्तमालानाकाशे लक्ष्मणेन धनुष्मता । वाणान्वाणैर्महातेजा रावणः प्रत्यवारयत् ॥

महातेजाः मிகப்பிரதாபசாலி
 रावणः ராவணன் [யான
 धनुष्मता வில்லாளியாகிய
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
 मुक्तमालान् விடுக்கப்பட்டகணமே

तान् அந்த
 वाणान् பாணங்களை
 आकाशे ஆகாயத்தில்தில்
 वाणैः பாணங்களால்
 प्रत्यवारयत् தகைத்தான்.

एकमेकेन वाणेन त्रिभिस्त्रीन्द्रशभिर्दश । लक्ष्मणस्य प्रचिच्छेद दर्शयन्पाणिलाघवम् ॥

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 एकं ஒன்றை (ஒரு பாண
 ததை)
 एकेन ஒரு
 वाणेन* பாணத்தாலும்
 वीन् மூன்றுகளை

विभिः மூன்றுகளாலும்,
 दश பத்துகளை
 दशभिः பத்துகளாலும்;
 पाणिलाघवं காவன்மையை
 दर्शयन् காட்டுபவனாய்
 प्रचिच्छेद துண்டித்தெறிந்தான்.

अभ्यतिक्रम्य सौमित्रिं रावणः समितिञ्जयः । आससाद ततो रामं स्थितं शैलमिवाचलम् ॥

समितिञ्जयः போரில் வெற்றியே
 रावणः ராவணன் [குடும்.
 सौमित्रि லக்ஷ்மணரை
 अभ्यतिक्रम्य கடந்துசென்று
 ततः அங்கு

शैलं इव மலையைப்போன்று
 अचलं சலிக்காது
 स्थितं நிற்கும்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 आससाद கிட்டினான்.

स संख्ये राममासाद्य क्रोधसंस्कलोचनः । व्यसृजच्छरवर्षाणि रावणो राघवोपरि ॥२२॥

सः அந்த
 रावणः ராவணன்
 क्रोधसंस्कलोचनः கோபத்தால் கண்கள்
 மிகச்சிவந்தவனாய்
 संख्ये போரில்

रामं ஸ்ரீராமரை
 आसाद्य எதிர்த்து
 शरवर्षाणि சரவர்களை
 राघवोपरि ஸ்ரீராமரின்மீது
 व्यसृजत् பெய்தான்.

शरधारास्ततो रामो रावणस्य धनुश्च्युताः । दृष्ट्वापाततः शीघ्रं भल्लाञ्जग्राह सत्वरम् ॥

ततः அப்பொழுது
 रामः ஸ்ரீராமர்
 रावणस्य ராவணனது [ப்பட்ட
 धनुश्च्युताः வில்லினின்று விடுக்க-
 शरधाराः பாணவெள்ளங்களை
 शीघ्रं விரைந்து

आपाततः எதிர்த்து வருபவன்
 வாய்
 दृष्ट्वा एव பார்த்தவுடனே
 सत्वरं விரைவாய்
 भल्लान् பல்லபாணங்களை
 जग्राह கைக்கொண்டார்.

ताञ्छरौघांस्ततो भलैस्तीक्ष्णैश्चिच्छेद राघवः । दीप्यमानान्महाघोरान्कुद्धानाशीविषानिव ॥

राघवः श्रीरामர்
ततः அப்பொழுது
दीप्यमानान् ஜ்வலிக்கின்றவை
களும்த

महाघोरान् மிக்க கொடியவை
तान् அந்த [களுமான
शरौघान् சரஜாலங்களை
तीक्ष्णैः கூரிய
भलैः பல்லபாணங்களால்
चिच्छेद துண்டித்தெறிந்தார்.

राघवो रावणं तूर्णं रावणो राघवं तदा । अन्योन्यं विविधैस्तीक्ष्णैः शरैरभिववर्षतुः ॥

तदा அப்பொழுது
राघवः श्रीராமர்
रावणं ராவணனையும்,
रावणः ராவணன்
राघवं श्रीராமரையும்
अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்

तूर्णं விரைவாய்
तीक्ष्णैः கூரிய
विविधैः பல
शरैः பாணங்களால்
अभिववर्षतुः வர்ஷித்துக்கொண்டார்கள்.

चेरतुश्च चिरं चित्रं मण्डलं सव्यदक्षिणम् । बाणवेगात्समुत्क्षिप्तान्वन्योन्यमपराजितौ ॥ २६ ॥

अन्योन्यं ஒருவர்க்கொருவர்
अपराजितौ சளைக்காதவர்களாய்
बाणवेगात् பாணவேகத்தால்
समुत्क्षिप्तौ தாக்கப்பெற்றவர்
களாய்

चित्रं பலவிதமான
सव्यदक्षिणं இடவலமான
मण्डलं च மண்டலாகாரமாய்
चिरं வெகுநேரம்
चेरतुः சஞ்சரித்தார்கள்.

तयोभूतानि त्रिसेसुर्युगपत्संप्रयुध्यतोः । रौद्रयोः सायकमुचोर्यमान्तकनिकाशयोः ॥ २७ ॥

यमान्तकनिकाशयोः சிவபிரானை நிகர்த்து
रौद्रयोः பயங்கரமானவர்
களாய்
सायकमुचोः பாணங்களைப் பிரயோ
கிப்பவர்களாய்

तयोः அவ்விருவர்கள்
संप्रयुध्यतोः போரிடுகையில்
भूतानि பிராணிகள்
युगपत् எல்லாம்
विलेसुः நடுநடுக்கின.

सन्ततं विविधैर्बाणैर्बभूव गगनं तदा । घनैरिवातपापाये विद्युन्मालासमाकुलैः ॥ २८ ॥

तदा அப்பொழுது
गगनं ஆகாயமானது
आतपापाये வர்ஷகாலத்தில்
विद्युन्मालासमाकुलैः மின்னற்கொடிகள்
நிறைந்த

घनैः மேகங்களால்
इव எவ்வாறே அவ்வாறே
विविधैः பல
बाणैः பாணங்களால்
सन्ततं நிறைந்ததாய்
बभूव இருந்தது.

गवाक्षितमिवाकाशं बभूव शरवृष्टिभिः ॥ २९ ॥

आकाशं ஆகாயமானது
शरवृष्टिभिः பாணவர்ஷங்களால்

गवाक्षितं ஜன்னல்களமைக்கப்
इव போல [பெற்றது
बभूव இருந்தது.

महावेगैः सुतीक्ष्णाद्यैर्गृध्रपत्रैः सुवाजितैः । शरान्धकारं तौ भीमं चक्रतुः समरं तदा ॥

गतेऽस्तं तपने चापि महामेघाविवोत्थितौ

॥ ३० ॥

तदा अप்பொழுது
 तपने अस्तं गते சூரியன் அஸ்தமித்த
 उत्थितौ கிளம்பிய [பொழுது
 महामेघौ இரு பெரு மேகங்கள்
 इव போன்றவர்களாய்
 तौ च அவ்விருவர்களும்,
 महावेगैः சக்திமிக்கவைகளும்
 सुतीक्ष्णाग्रैः மிக்க கூரிய முனை.
 களுற்றவைகளும்

गृध्रपत्रैः கழுகுச்சிறகுகள் கட
 டப்பட்டவைகளும்
 सुवाजितैः अपि மிகவேகங்கொண்ட
 வைகளும்
 शरान्धकारं பாணங்களால் இருள்
 மைந்த
 भीमं பயங்கரமான
 समरं போரை
 चक्रतुः செய்தார்கள்.

बभूव तुमुलं युद्धमन्योन्यवधकाङ्क्षिणोः । अनासाद्यमचिन्त्यं च वृत्रवासवयोरिव ॥ ३१ ॥

वृत्रवासवयोः विरुद्राः सरानुக்கும்
 இந்திரனுக்கும்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 अन्योन्यवध- } ஒருவரையொருவர்
 काङ्क्षिणोः } வதைக்கவிரும்பிய
 அவ்விருவர்களுக்கும்

अनासाद्यं தகைக்கவொண்ணாத
 தும்
 अचिन्त्यं च எண்ணற்கரியதும்
 तुमुलं மிகக்குழப்பமானது
 மான
 युद्धं போர்
 बभूव நிகழ்ந்தது.

उभौ हि परमेष्वासुभौ शस्त्रविशारदौ ।

उभावस्त्रविदां मुख्याभुभौ युद्धे विचेरतुः ॥

उभौ हि இருவர்களும்
 परमेष्वासौ சிறந்த வில்லாளிகள் ;
 उभौ இருவர்களும்
 शस्त्रविशारदौ ஆயுதப்பயிற்சி பெற்ற
 उभौ இருவர்களும் [வர்கள் ;

अस्त्रविदां அஸ்திரமந்திர
 முணர்ந்தவர்களுள்
 मुख्याौ சிறந்தவர்கள் ;
 उभौ அவ்விருவர்களும்
 युद्धे विचेरतुः போரில் பொருதிக்க
 கொண்டார்கள்.

उभौ हि येन व्रजतस्तेन तेन शरोर्मयः ।

ऊर्मयो वायुना विद्धा जग्मुः सागरयोरिव ॥

उभौ हि இருவர்களும்
 येन எவ்வழியாய்
 व्रजतः சென்றார்களோ
 तेन तेन அங்கங்கே
 शरोर्मयः பாண அலைகள்

सागरयोः இருகடல்களில்
 वायुना காற்றால்
 विद्धा: எறியப்பட்ட
 ऊर्मयः इव அலைகள்போலவே
 जग्मुः சென்றன.

ततः संसक्तहस्तस्तु रावणो लोकरावणः ।

नाराचमालां रामस्य ललाटे प्रत्यमुञ्चत ॥

लोकरावणः லோகத்தைக்கத்தற
 रावणः ராவணன் [வடிக்கும்
 ततः அப்பொழுது
 संसक्तहस्तः பரபரத்த கைகளுற்ற
 வலைய்

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 ललाटे நெற்றியில்
 नाराचमालां நாராசபாணவரிசை
 तु அப்பொழுது [யை
 प्रत्यमुञ्चत விடுத்தான்.

रौद्रचापप्रयुक्तां तां नीलोत्पलदलप्रभाम् । शिरसा धारयन् रामो न व्यथां प्रत्यपद्यत ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	தாம்	அதை (பாண டாலையை)
ரौद्रचापप्रयुक्तां	பயங்கரமான வில்லி வின்று விடுக்கப்பட்ட டதும்	शिरसा	முடியால்
नीलोत्पल- दलप्रभां }		கருநெய்தல் தளம் களை நிகர்த்த ஒளி கொண்டதுமான	धारयन् व्यथां. प्रत्यपद्यत न

अथ मन्त्रानभिजपन् रौद्रमस्त्रमुदीरयन् । शरान्भूयः समादाय रामः क्रोधसमन्वितः ॥

मुमोच च महातेजाश्चापमायम्य वीर्यवान् ॥ ३६ ॥

महातेजा:	மகாதேஜஸ்வியும்	रौद्रं	ருத்திர
वीर्यवान्	வீரியசாலியமாகிய	अस्त्रं	சரமந்திரத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	उदीरयन्	ஒதுபவராய்
क्रोधसमन्वितः	கொடுமுத்தவராய்	भूयः	பல
चापं	வில்லை	शरान्	பாணங்களை
आयम्य	வளைத்து	समादाय	கொடுத்து
मन्त्रान्	மந்திரங்களை	अथ च	அப்பொழுதே
अभिजपन्	ஜபித்துக்கொண்டு	मुमोच	விடுத்தார்.

ते महामेघसङ्काशे कवचे पतिताः शराः । अवध्ये राक्षसेन्द्रस्य व्यथां नाजनयस्तदा ॥

ते शराः	அந்த பாணங்கள்	अवध्ये	அழிவடையா
तदा	அப்பொழுது	कवचे	கவசத்தில்
राक्षसेन्द्रस्य	இராசூஸுவேந்தனின்	पतिताः	பாய்த்தவைகளாய்
महामेघसङ्काशे	பெரும்மேகத்தை நிகர்த்த	व्यथां	தன்பத்தை
		अजनयन् न	உண்டாக்கவில்லை.

पुनरेवाथ तं रामो रथस्थं राक्षसाधिपम् । ललाटे परमास्त्रेण सर्वास्त्रकुशलो रणे ॥ ३८ ॥

सर्वास्त्रकुशलः	எல்லா அஸ்திரங்களி லும் நிபுணரான	तं	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	रथस्थं	ரதத்திலிருக்கும்
अथ	அப்பொழுது	राक्षसाधिपं	ராசூஸமன்னனை
रणे	போரில்	ललाटे	நெற்றியில்
		परमास्त्रेण	தீவ்யாஸ்திரத்தினால்
		पुनः एव	மீளவும் எய்தார்.

ते भिन्वा बाणरूपाणि पञ्चशीर्षा इवो रगाः । श्वसन्तो विविशुर्भूमिं रावणप्रतिकूलिताः ॥

ते	அவைகள் (சரங்கள்)	सिखा	பிளந்துவிட்டு
पञ्चशीर्षाः	ஐந்து தலைகளையுடைய	रावणप्रतिकूलिताः	ராவணனால் தகையப் பட்டு
उरगाः इव	பாம்புகள்போல	भूमिं	பூமிக்குள்
श्वसन्तः	சீறுகின்றவைகளாய்	विविशुः	பாய்த்தன.
बाणरूपाणि	பாணவுருவங்களை		

निहत्य राघवस्यास्त्रं रावणः क्रोधमूर्च्छितः । आसुरं सुमहाघोरमस्त्रं प्रादुश्चकार ह ॥ ४० ॥

रावणः रावணன்
क्रोधमूर्च्छितः கோபமெழுந்தவனாய்
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
अस्त्रं அஸ்திரத்தை

निहत्य தாக்கி
सुमहाघोरं மிக்க பயங்கரமான
आसुरं अस्त्रं ஆஸுர அஸ்திரத்தை
प्रादुश्चकार ह பிரயோகிக்கலானான்.

सिंहव्याघ्रमुखान्श्वान्यान्कङ्ककाकमुखानपि । गृध्रश्येनमुखान्श्वपि सृगालवदनांस्तथा ॥

ईहामृगमुखान्श्वान्यान्वादितास्यान्भयानकान् ।

पञ्चास्याल्लेलिहानान्श्व ससर्ज निशिताञ्छरान्

॥ ४२ ॥

शरान्तरमुखान्श्वान्यान्वराहमुखसंस्थितान् । श्वानकुक्कुटवक्त्रांश्च मकराशीविषाननान् ॥

सिंहव्याघ्रमुखान् சிங்கம், புலி, இவைகளின் முகங்களுற்ற
अन्यान् சில
शरान् च பாணங்களையும்
कङ्ककाक- } கழுஞ்சூ, காக்கை இவை
मुखान् अपि } களின் முகங்களுற்றவைகளையும்
गृध्रश्येनमुखान् } பருந்து, சிறுகழுஞ்சூ
अपि च } இவைகளின் முகங்களுற்றவைகளையும்
सृगालवदनां तथा நரிமுகமுற்றவைகளையும்
ईहामृगमुखान् ஈஹாமிருகமுகமுற்றவைகளையும்
वादितास्यान् திறந்த வாயுடையவைகளும்
भयानकान् பயங்கரமானவைகளும்

पञ्चास्यान् ஐந்து முகங்களுடையவைகளும்
लेलिहानान् நாவைத்துலாவுகின்றவைகளும்
निशितान् च கூரியவைகளுமான
अन्यान् च சிலவற்றையும்
खरमुखान् கழுதைமுகம் கொண்ட
अन्यान् च சிலவைகளையும்
वराहमुखसंस्थितान् பன்றிமுகங்கொண்டவைகளையும்
श्वानकुक्कुट- } நாய், கோழி இவைகளின் முகமுற்றவைகளையும்
वक्त्रान् च }
मकराशी- } முதலை, சர்ப்பம் இவைகளின் முகங்கொண்ட
विषाननान् }
शरान् பாணங்களையும்
ससर्ज விடுத்தான்.

एतानन्यांश्च मायावी ससर्ज निशिताञ्छरान् । रामं प्रति महातेजाः क्रुद्धः सर्प इव श्वसन् ॥

महातेजाः பெரும் ஆற்றல் கொண்டவனும்
मायावी மாயாவி யுமாகிய அவன்
क्रुद्धः சினங்கொண்ட
सर्पः பாம்பு
इव என

श्वसन् சிறுகின்றவனாய்
एतान् மேற்கண்ட
निशितान् கூரிய
शरान् பாணங்களையும்
अन्यान् च மற்றவைகளையும்
रामं प्रति ஸ்ரீராமரின்மீது
ससर्ज விடுத்தான்.

आसुरेण समाविष्टः सोऽख्येण रघुनन्दनः । ससृज्जीवन् महोत्साहः पावकं पावकोपमः ॥४५॥

महोत्साहः உற்சாகம் மேலிட்ட
வரும்
பாவகோபமः அக்னியை நிகர்த்த
வருமான
सः அந்த
रघुनन्दनः ஸ்ரீராகவர்,

आसुरेण आसुरा
अख्येण अस्त्रैरத்தால்
समाविष्टः தாக்கப்பட்டவராய்
पावकं ஆக்னேய
अखं अस्त्रैரத்தை
ससृज् विடுத்தார்.

अग्निदीप्तमुखान्वाणांस्तथा सूर्यमुखानपि । चन्द्रार्धचन्द्रवक्त्रांश्च धूमकेतुमुखानपि ॥ ४६ ॥

ग्रहनक्षत्रवक्त्रांश्च महोत्சாகமுதஸஸ்திதான । विद्युज्जिह्वोपमांश्चान्यानससृज निशिताञ्छरान् ॥

अग्निदीप्तमुखान् அக்னியால் ஜ்வலிக்
கும் முகங்களுற்ற
वाणान् तथा பாணங்களையும்
सूर्यमुखान् अपि சூரியமுகபாணங்க
னையும்
चन्द्रार्ध- } அர்த்தசந்திர சந்திர
चन्द्रवक्त्रान् च } முகபாணங்களையும்
धूमकेतुमुखान् अपि தூமகேது முகபாணங்
களையும்

ग्रहनक्षत्रवक्त्रान् च க்ரகமுகநகந்திர
முகபாணங்களையும்
महोत्सாகमुख- } சிறந்த கொள்ளிமுக
संस्थितान् } பாணங்களையும்
विद्युज्जिह्वोपमान् வித்யுஜ்ஜிஹ்வோபம
பாணங்களையும்
अन्यान वेறுகில
निशितान् கூரிய
शरान् च பாணங்களையும்
ससृज् விடுத்தார்.

ते रावणशरा घोरा राघवास्त्रसमाहताः । विलयं जग्मुराकाशे जग्मुश्चैव सहस्रशः ॥ ४८ ॥

ते अந்த
घोराः பயங்கரமான
रावणशराः ராவணனது பாணங்
கள்
राघवास्त्र- } ஸ்ரீராமரது அஸ்திரத்
समाहताः } தால் தாக்கப்பட்ட
வைகளாய்

सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
विलयं நாசத்தை
जग्मुः அடைந்கன.
आकाशे च एव ஆகாயத்திலும்
जग्मुः புகுத்துவிட்டன.

तदस्त्रं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा । हृष्टा नेदुस्ततः सर्वे कपयः कामरूपिणः ॥

सुग्रीवप्रमुखा वीराः परिवार्य तु राघवम्

॥ ४९ ॥

ततः அப்பொழுது
कामरूपिणः நினைத்த உருவமெ
டுக்க வல்லவர்களும்
वीराः சூரர்களான
सुग्रीवप्रमुखाः சுகரீவனை தலைமை
யாகக்கொண்ட
कपयः வானரர்கள்
सर्वे யாவரும்
तत् அந்த
अखं अஸ்திரத்தை

अक्लिष्टकर्मणा எதையும்இயாசமாய்
செய்யவல்ல
रामेण ஸ்ரீராமரால்
निहतं தாக்கப்பட்டதாய்
दृष्ट्वा கவனித்து
तु அப்பொழுது
राघवं ஸ்ரீராமரை
परिवार्य சூழ்ந்துகொண்டு
हृष्टाः உற்சாகங்கொண்டவர்
களாய்
नेदुः ஆரவாரித்தனர்.

ततस्तद्वह्निं विनिहत्य राघवः प्रसह्य तद्रावणबाहुनिःसृतम् ।

मुदाऽन्वितो दाशरथिर्महाहवे विनेदुरुच्चैर्मुदिताः कपीश्वराः

॥ ५० ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रसह्य	தாக்கி
दाशरथिः	தசரதமைந்தராகும்	विनिहत्य	அழித்து
राघवः	ஸ்ரீராமர்	मुदा अन्वितः	சந்தோஷங்கொண்டார்.
महाहवे	பெரும்போரில்		
रावणबाहुनिःसृतं	ராவணனது கைகளால் விடுக்கப்பெற்ற	कपीश्वराः	வானரத்தலைவர்கள்
तव	அந்த	मुदिताः	சந்தோஷங்கொண்ட
तद्वह्निं	அவனது அஸ்திரத்தை	उच्चैः	உாக்க
		विनेदुः	பூசலிட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे शततमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 19389

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 4714

एकोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १०१ ॥

शक्यत्या लक्ष्मणस्य पतनम्—சக்தியாயுத்தால் லக்ஷ்மணர் வீழ்வது.

तस्मिन्मतिहतेऽस्त्रे तु रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधं च द्विगुणं चक्रे क्रोधाच्चक्ष्मणन्तरम् ॥

राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸைமன்னனாகிய	क्रोधं च	கோபத்தையும்
रावणः	ராவணன்	क्रोधात्	கோபத்தால்
तु	அப்பொழுது	अनन्तरं	அடுத்த
तस्मिन्	அந்த	अस्त्रं च	அஸ்திரத்தையும்
अस्त्रे	அஸ்திரம்	द्विगुणं चक्रे	அதிகரிக்கச்செய்தான்.
प्रतिहते	அழிந்தவனவில்		

मयेन विहितं रौद्रमन्यदस्त्रं महाद्युतिः । उत्सृष्टुं रावणो घोरं राघवाय प्रचक्रमे ॥ २ ॥

महाद्युतिः	பெரும்பெருமையுற்ற	अन्यत्	வேறொரு
रावणः	ராவணன்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
मयेन	மயனால்	राघवाय	ஸ்ரீராமரின்மீது
विहितं	சிருஷ்டிக்கப்பட்ட	उत्सृष्टुं	பிரயோகிக்க
रौद्रं	கொடிய	प्रचक्रमे	தலைப்பட்டான்.
घोरं	பயங்கரமான		

ततः शूलानि निश्वेरुर्गदाश्च मुसलानि च । कार्मुकाहीप्यमानानि वज्रसाराणि सर्वशः ॥

ततः	அந்த	शूलानि	சூலங்களும்
कार्मुकात्	வில்லினின்றும்	गदाः च	கதைகளும்
दीप्यमानानि	ஜ்வலிப்பவைகளும்	मुसलानि च	உலக்கைகளும்
	{ வஜ்ராயுதத்தின்	सर्वशः	எல்லாப்புக்கங்களின்
वज्रसाराणि	{ உறுதிகொண்டவைகளும்	निश्वेरुः	வெளிப்புறப்பட்டன.

मुद्राः कूटपाशाश्च दीप्ताश्चाशनयस्तथा । निष्पेतुर्विविधास्तीक्ष्णा वाता इव युगक्षये ॥

युगक्षये	ஊழி க்காலத்தில்
वाताः	காற்றுக்கள்
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
तीक्ष्णाः	கூரிய
विविधाः	பல
मुद्राः	முக்கராயுதங்களும்

कूटपाशाः च	கூடபாசங்களும்
दीप्ताः	ஜ்வலிக்கும்
अशनयः च	இடி.களும்
तथा	அவ்வண்ணமே
निष्पेतुः	வெளிப்புறப்பட்டன.

तदस्त्रं राघवः श्रीमानुत्तमास्त्रविदां वरः । जघान परमास्त्रेण गान्धर्वेण महाद्युतिः ॥ ५ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீஸம்பன்னரும்,
महाद्युतिः	பரமதேஜஸ்வியும்
उत्तमास्त्रविदां	சிறந்த அஸ்திரக்ஞர்கள்
वरः	உத்தமருமான [ஞள்
राघवः	ஸ்ரீராமர்

तत्	அந்த
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
गान्धर्वेण	காந்தருவமெனும்
परमास्त्रेण	சிறந்த அஸ்திரத்தால்
जघान	அழித்தார்.

तस्मिन्प्रतिहतेऽस्त्रे तु राघवेण महात्मना । रावणः क्रोधताम्राक्षः सौरमस्त्रमुदैरयत् ॥ ६ ॥

रावणः	ராவணன்
महात्मना	மகாத்மாவாகிய
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
तस्मिन्	அந்த
अस्त्रे	அஸ்திரம்

प्रतिहते तु	அழிக்கப்பட்டவள வில்
क्रोधताम्राक्षः	கோபத்தால் கண்கள்
सौरं	சூரிய [சிவந்தவனும்]
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
उदैरयत्	ஜடித்தான்.

ततश्चक्राणि निष्पेतुर्भास्वराणि महान्ति च । कार्मुकाद्भीमवेगस्य दशग्रीवस्य धीमतः ॥

ततः	அப்பொழுது
भीमवेगस्य	பயங்கரசக்திகொண்டவனும்
धीमतः	புத்திமானுமாகிய
दशग्रीवस्य	ராவணனது

कार्मुकात्	விஸ்வினின்று
भास्वराणि	ஜ்வலிக்கும்
महान्ति	பெரும்
चक्राणि च	சக்கிராயுதங்கள்
निष्पेतुः	வெளிப்புறப்பட்டன.

तैरासीद्गगनं दीप्तं संपतद्भिरितस्ततः । पतद्भिश्च दिशो दीप्ताश्चन्द्रसूर्यग्रहैरिव ॥ ८ ॥

चन्द्रसूर्यग्रहैः	} சந்திரன் சூரியன் மு தலிய கரகம்போன் றவைகளான
इव	
इतस्ततः	இங்குப் பங்கும்
संपतद्भिः	சஞ்சரிக்கும்
तैः	அவைகளால்

गगनं	ஆகாயமானது
दीप्तं	ஒளிபெற்றதாய்
आसीत्	இருந்தது.
पतद्भिः	பறந்துசெல்லுமவை
दिशो च	திக்குகளும் [களால்
दीप्ताः	ஒளிபெற்றிருந்தன.

तानि चिच्छेद बाणौघैश्चक्राणि स तु राघवः । आयुधानि च चित्राणि रावणस्य चमूसुखे ॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்
तु	அப்பொழுது
चमूसुखे	படைமுகத்தில்
रावणस्य	ராவணனது
तानि	அந்த

चक्राणि	சக்ராயுதங்களையும்
चित्राणि	பலவித
आयुधानि च	ஆயுதங்களையும்
बाणौघैः	பாணசமூகங்களால்
चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

तदस्त्रं तु हतं दृष्ट्वा रावणो राक्षसाधिपः । विव्याध दशभिर्बाणै रामं सर्वेषु मर्मसु ॥१०॥

राक्षसाधिपः	ராட்சஸமன்னனாகிய
राधणः	ராவணன்
तत्	அந்த
अस्त्रं तु	அஸ்திரத்தையும்
हतं	அழிந்ததாய்
दृष्ट्वा	பார்த்து

दशभिः	பத்து
बाणैः	பாணங்களால்
रामं	ஸ்ரீராமரை
सर्वेषु	எல்லா
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களிலும்
विव्याध	தாக்கினான்.

स विद्धो दशभिर्बाणैर्महाकार्मुकनिःसृतैः । रावणेन महातेजा न प्राक्स्मृत राघवः ॥११॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய
सः	அந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர்,
रावणेन	ராவணனால்

महाकार्मुकनिःसृतैः	சிறந்த வில்விளிநுந்து
दशभिः	பத்து [கிளம்பிய
बाणैः	பாணங்களால்
विद्धः	அடிக்கப்பட்டவராய்,
न प्राक्स्मृत	சலிக்கவில்லை.

ततो विव्याध गात्रेषु सर्वेषु समितिञ्जयः । राघवस्तु सुसंकुद्धो रावणं बहुभिः शरैः ॥

समितिञ्जयः	போரில் வெற்றிகூடும்
राघवः तु	ஸ்ரீராமரும்
सुसंकुद्धः	மிகச்சினங்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது
बहुभिः	பல

शरैः	பாணங்களால்
रावणं	ராவணனை
सर्वेषु	எல்லா
गात्रेषु	அவயவங்களிலும்
विव्याध	தாக்கினார்.

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो राघवस्यानुजो बली । लक्ष्मणः सायकान्सप्त जग्राह परवीरहा ॥

एतस्मिन्	இந்த
अन्तरे	சந்தர்ப்பத்தில்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவரும்
बली	பலசாலியும்
परवीरहा	சத்ருவீரர்களை சம்ஹரிப்பவரும்

राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
अनुजः	தம்பியுமான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
सप्त	ஏழு
सायकान्	பாணங்களை
जग्राह	கைக்கொண்டார்.

तैः सायकैर्महावेगै रावणस्य महाद्युतिः । ध्वजं मनुष्यशीर्षं तु तस्य चिच्छेद् नैकधा ॥

महाद्युतिः	பெரும் மகிமைகொண்	ध्वजं	தவஜமான
तैः	அந்த [ட அவர்	मनुष्यशीर्षं	மனிட்டுசிரவை
महावेगैः	சக்தி மிகுந்த	तु	அப்பொழுது
सायकैः	பாணங்களால்	नैकधा	பலாய்
तस्य	அந்த	चिच्छेद्	துண்டித் து வீழ்த்தி
रावणस्य	ராவணனது		ஊர்.

सारथेश्चापि बाणेन शिरो ज्वलितकुण्डलम् । जहार लक्ष्मणः श्रीमान्नेत्रैस्तस्य महाबलः ॥

महाबलः	மகாபலசாலியும்	सारथेः	சாரதியினுடைய
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்முகிய	ज्वलितकुण्डलं	பிரகாசிக்கும் குண்ட
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		வங்களை யுடைய
बाणेन	ஒரு பாணத்தால்	शिरः अपि च	தலையையும்
नैत्रैस्तस्य	அரக்கனின்	जहार	கொய்தார்.

तस्य बाणैश्च चिच्छेद् धनुर्गजकरोपमम् । लक्ष्मणो राक्षसेन्द्रस्य पञ्चभिर्निशितैः शरैः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கமன்னனின்
निशितैः	கூரிய	बाणैः	பாணங்களுடன்
पञ्चभिः	ஐந்து	गजकरोपमं	யானைத்துதிக்கையை
शरैः	பாணங்களால்	धनुः च	வில்லையும் [நிகர்த்த
तस्य	அந்த	चिच्छेद्	துண்டித்தெறிந்தார்.

नीलमेघनिभांश्वास्य सदश्वान्पर्वतोपमान् । जघानापुत्य गद्या रावणस्य विभीषणः ॥

विभीषणः	விபிஷணர்	पर्वतोपमान्	மலையை நிகர்த்தவை
अस्य	இந்த		களுமான
रावणस्य	ராவணனது	सदश्वान् च	சிறந்த குதிரை
नीलमेघनिभान्	கரிய மேகத்தை நிகர்த்த	आपुत्य	பாய்ந்து [களையும்
	தவைகளும்	गद्या	கதையால்
		जघान	கொன்றார்.

हताश्वद्वेगवान्वेगादवपुत्य महारथात् । क्रोधमाहारयत्तीव्रं आतरं प्रति रावणः ॥ १८ ॥

वेगवान्	சக்திமிக்க	वेगात्	வேகமாய்
रावणः	ராவணன்	अवपुत्य	கீழே குதித்து
हताश्वत्	குதிரைகள் கொல்லப்	आतरं प्रति	தம்பியின்மீது
	பட்டதான	तीव्रं	கொடும்
महारथात्	பெரும் ரதத்தினி	क्रोधं	கோபத்தை
	ன்று	आहारयत्	கொண்டான்.

ततः शक्तिं महाशक्तिर्दीप्तां दीप्ताशनीमिव । विभीषणाय चिक्षेप राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ॥

महाशक्तिः	சிறந்த சக்தியுற்ற வனும்	दीप्ताशनी इव	ஜ்வலிக்கும் இடி போன்றதாய்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியுமாகிய	दीप्तां	ஜ்வலிப்பதான
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்	शक्तिं	சக்தியொல் நறை
ततः	அப்பொழுது	विभीषणाय	விபீஷணரின்மீது
		चिक्षेप	பிரயோகித்தான்.

अप्राप्तामेव तां बाणैस्त्रिभिश्चिच्छेद लक्ष्मणः ॥ २० ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तां	அதை (சக்தியை)
विभिः	மூன்று	अप्राप्तां एव	கிட்டிவராததாகவே
बाणैः	பாணங்களால்	चिच्छेद	துண்டித்தெறிந்தார்.

अथोदतिष्ठत्संनादो वानराणां तदा रणे ॥ २१ ॥

तदा	அப்பொழுது	संनादः अथ	பெரும் ஆரவாரமும்
रणे	போரில்	उदतिष्ठत्	உண்டானது.
वानराणां	வானரர்களிடம்		

सा पपात त्रिधा चिञ्जा शक्तिः काञ्चनमालिनी ।

सविस्फुलिङ्गा ज्वलिता महोल्केव दिवश्च्युता ॥ २२ ॥

सा	அந்த	सविस्फुलिङ्गा	தீப்பொறிகளுடன் கூடியதாயும்
काञ्चनमालिनी	பொன்மாலையுண்ட	दिवः	வானத்தினின்று
शक्तिः	சக்தியானது	च्युता	விழுந்தது
त्रिधा	மூன்றாக	महोल्का इव	பெருங்கொள்ளிபோல
चिञ्जा	துண்டிக்கப்பட்டதாய்	पपात	கீழ்விழுந்தது.
ज्वलिता	ஜ்வலிப்பதாயும்		

ततः संभाविततरां कालेनापि दुरासदाम् । जयाह विपुलां शक्तिं दीप्यमानां स्वतेजसा ॥

ततः	அப்பொழுது	दीप्यमानां	ஜ்வலிப்பதுமான
संभाविततरां	மிக்க பூஜிக்கப்பெற்ற	विपुलां	பெரும்
कालेन अपि	எமனாலும் [தும்	शक्तिं	சக்தியை
दुरासदां	தகைக்கமுடியாததும்	जयाह	அவன் (ராவணன்)
स्वतेजसा	அதனது ஒளியால்		கைக்கொண்டான்.

सा वेगिता बलवता रावणेन दुरासदा । जज्वाल सुमहाघोरा शक्राशनिसमप्रभा ॥२४॥

सा	அது (சக்தி)	शक्राशनि-	} இந்திரனது வஜ்ராயு தத்திற்கொப்பான
बलवता	பலம்மிசூந்த	समप्रभा	
रावणेन	ராவணனால்	सुमहाघोरा	மிக்க பயங்கரமான
वेगिता	சுற்றப்பட்டது	जज्वाल	ஜ்வலித்தது. [தாய்
दुरासदा	அணுகமுடியாததாய்		

एतस्मिन्नन्तरे वीरो लक्ष्मणस्तं विभीषणम् । प्राणसंशयमापन्नं तूर्णमभ्यवपद्यत ॥ २५ ॥

वीरः வீரராகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे சமயத்தில்
 प्राणसंशयं பிராணைபத்தை

आपन्नं ஆடைந்திருக்கும்
 तं ஆந்த
 विभीषणं விபிஷணரை
 तूर्णं விசைவாய்
 अभ्यवपद्यत மறைத்துநின்றார்.

तं विमोक्षयितुं वीरश्चापपायम्य लक्ष्मणः । रावणं शक्तिहस्तं वै शरवर्षैरवाकिरत् ॥ २६ ॥

वीरः வீரராகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 तं அவரை (விபிஷணரை)

विमोक्षयितुं தப்புவிக்க
 चापं வில்லை

आयम्य வளைத்து
 शक्तिहस्तं சக்தியைக்கையில்
 रावणं वै ராவணனை
 शरवर्षैः பாணவருஷங்களால்
 अवाकिरत् பொழிந்தார்.

कीर्यमाणः शरौघेण विमुष्टेन महात्मना । स प्रहर्तुं मनश्चक्रे विमुखीकृतविक्रमः ॥ २७ ॥

सः அவன்
 महात्मना மகாத்மாவான அவரால்
 विमुष्टेन விடப்பட்ட
 शरौघेण பாணவர்ஷத்தால்
 कीर्यमाणः பொழியப்பட்டு

विमुखीकृत- } முயன்று, பெருமுயர்
 विक्रमः } ச்சி குன்றப்பெற்றவ
 ञ्च
 प्रहर्तुं (லக்ஷ்மணரை) கொல்ல
 मनः चक्रे தீர்மானங்கொண்டான்.

मोक्षितं भ्रातरं दृष्ट्वा लक्ष्मणेन स रावणः । लक्ष्मणाभिमुखस्तिष्ठन्निदं वचनमब्रवीत् ॥

सः ஆந்த
 रावणः ராவணன்
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
 भ्रातरं தம்பியை
 मोक्षितं தப்புவிக்கப்பட்டவ
 दृष्ट्वा கண்டு [ஞாய்

लक्ष्मणाभिमुखः லக்ஷ்மணருக்கு எதிர் முகஞாய்
 तिष्ठन् நின்றுகொண்டு
 वचनं சொல்லொன்றை
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् புகன்றான் :

मोक्षितस्ते बलश्लाघिन्यस्मादेवं विभीषणः । विमुच्य राक्षसं शक्तिस्त्वयीयं विनिपात्यते ॥

बलश्लाघिन् “ பலபுகழ்ச்சி
 கொண்டவனே !
 ते உன்னால்
 एवं இப்படியாய்
 विभीषणः விபிஷணன்
 मोक्षितः விடுக்கப்பட்டான் என்ற
 यस्मात् அக்காரணத்தால்

इयं இந்த
 शक्तिः சக்தியானது
 राक्षसं அரக்கனை
 विमुच्य விடுத்து
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 विनिपात्यते இடோ வீழ்த்தப்பட்ட
 ப்போகிறது.

एषा ते हृदयं भित्वा शक्तिर्लोहितलक्षणा । महाहृपरिघोत्सृष्टा प्राणानादाय यास्यति ॥

மஹா- } “எனது உழலைத்தடி
 परिघोत्सृष्टा } போன்ற கைகளால்
 பிரயோகிக்கப்பட்ட
 एषा இந்த
 लोहितलक्षणा குருதிக்குறிக்கொண்ட
 शक्तिः சக்தியானது

ते एतद्
 हृदयं मार्ग्ये
 भित्वा प्रिणत्तु
 प्राणात् प्रिराणान्
 आदाय वाङ्किविन्दु
 यास्यति सेल्लப்போகிறது.”

इत्येवमुक्त्वा तां शक्तिमष्टवण्टां महास्वनाम् । मयेन मायाविहिताममोघां शशुघातिनीम् ॥
 लक्ष्मणाय समुद्दिश्य ज्वलन्तीमिव तेजसा । रावणः परमक्रुद्धश्क्षिप च ननाद च ॥३२॥

परमक्रुद्धः மிகச்சினம் செறிந்த
 रावणः ராவணன்
 इति एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணரின்மீது
 समुद्दिश्य குறிவைத்து
 मयेन மயனால்
 मायाविहितां மாயையால் சிருஷ்ட
 ष्टिकल्पितां டிக்கப்பட்டதும்
 अमोघां வீண்போகாததும்
 शशुघातिनीं சத்ருக்களை வதைப்
 पशुतम् பதும்

अष्टवण्टां எட்டுமணிகள் கட்டப்
 पट्टु
 महास्वनां பேரோசை கொண்ட
 त्रुम्
 तेजसा ஒளியால்
 इव முற்றும்
 उलन्तीं च ஜ்வலிக்கின்றதுமான
 तां சீந்த
 शक्तिं சக்தியை
 क्षिप्य விடுத்தான் ;
 ननाद च கர்ஜையுமிட்டான்.

सा क्षिप्त्वा भीमवेगेन शक्राशनिमसस्वना । शक्तिरभ्यपतद्देगाल्लक्ष्मणं रणमूर्धनि ॥ ३३ ॥

भीमवेगेन அஞ்சத்தக்க சக்தி
 கொண்ட அவனால்
 रणमूर्धनि போர்முனையில்
 क्षिप्त्वा பிரயோகிக்கப்பட்ட
 सा அந்த
 शक्तिः சக்தியானது

शक्राशनि- } இந்திரனது வஜ்ரா
 समस्वना } யுத்தத்திற்கு நிகரான
 लक्ष्मणं ஒலிக்கொண்டு
 वेगात् லக்ஷ்மணரிடம்
 अभ्यपतत् விரைவாய்
 எதிர்த்துவந்தது.

तामनुव्याहरच्छक्तिमापतन्तीं स राधवः । स्वस्त्यस्तु लक्ष्मणायेति मोघा भव इतोद्यमा ॥

स. राधवः அந்த ஸ்ரீராமர்
 तां அந்த
 आपतन्तीं எதிர்த்துவரும்
 शक्तिं சக்தியைப்பார்த்து,
 इतोद्यमा “சக்திசூன்றி
 मोघा வீணானதாய்

भव ஆகுவாய்.
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணனுக்கு
 स्वस्ति சேஷமம்
 अस्तु உண்டாகட்டும்.”
 इति என்று
 अनुव्याहर्त् வேண்டினார்.

रावणेन रणे शक्तिः क्रुद्धेनार्शीविपोपमा । मुक्ताऽऽशूरस्यभोतस्य लक्ष्मणस्य ममज्ज सा ॥

குடுவ	கோபங்கொண்ட
रावणेन	ராவணனால்
रणे	போரில்
मुक्ता	பிரயோகிக்கப்பட்ட.
सा	அந்த
आर्शीविपोपमा	சர்ப்பத்தை நிகர்த்த

शक्तिः	சக்தி
अभीनस्य	அச்சமில்லா
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது
उरसि	மார்பில்
आशु	விரைவாய்
ममज्ज	பாய்த்தது.

न्यपतत्सा महावेगा लक्ष्मणस्य महोरसि । जिह्वैरगराजस्य दीप्यमाना महाद्युतिः ॥

महावेगा	பெரும் வேகங்கொண்டதும்
महाद्युतिः	மிக மகிமைவாய்ந்ததும்
उराराजस्य	சர்ப்பராஜரது
जिह्वा	நாக்கு

इव	போன்றதாய்
दीप्यमाना	ஜ்வலிக்கின்றதுமான
सा	அது (சக்தி)
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது
महोरसि	அகன்ற மார்பில்
न्यपतत्	தாக்கியது.

ततो रावणवेगेन सुदूरमवगाढया । शक्त्या निर्भिन्नहृदयः पपात भुवि लक्ष्मणः ॥ ३७ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
ततः	அப்பொழுது
रावणवेगेन	ராவணனைது வேகத்
सुदूरं	மிக ஆழ [தால்
अवगाढया	பாய்த்த

शक्त्या	சக்தியால்
निर्भिन्नहृदयः	மாப்பு பிளவுண்ட வராய்
भुवि	பூமியில்
पपात	வீழ்ந்துவிட்டார்.

तदवस्थं समीपस्थो लक्ष्मणं प्रेक्ष्य राधवः । भ्रातृस्नेहान्महातेजा विषण्णहृदयोऽभवत् ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்சியான
समीपस्थः	பக்கலிலிருக்கும்
राधवः	ஸ்ரீராமர்
तदवस्थं	அப்பேர்ப்பட்ட நிலை மையைக்கொண்டிருக்கும்

लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
प्रेक्ष्य	பார்த்தது
भ्रातृस्नेहात्	அசஞ்சலாசகோதர வாஞ்சையால்
विषण्णहृदयः	உள்ளம் பதறியவராய்
अभवत्	ஆயினார்.

स मुहूर्तमनुध्याय बाष्पव्याकुललोचनः । बभूव संरन्धरौ युगान्त इव पावकः ॥ ३९ ॥

सः	அவர்
मुहूर्तं	சிறிதுநேரம்
अनुध्याय	உந்தையிலாழ்ந்து
बाष्पव्याकुललोचनः	கண்களில் கண்ணீர் பெருகியவராய்

युगान्ते	ஊழிகாலத்திள்
पावकः	அக்னி
इव	எவ்வாறோ ஆவ்வாறே
संरन्धरः	மிக ஆவேசங்கொண்
बभूव	ஆனார். [உவராய்

न विषादस्य कालोऽयमिति संचिन्त्य राघवः । चक्रे सुतमुलं युद्धं रावणस्य वधे धृतः ॥
सर्वयत्नेन महता लक्ष्मणं संनिरीक्ष्य च ॥ ४० ॥

राघवः श्रीरामர்
विषादस्य “ துக்கத்திற்கு
अयं இது
कालः न தகுந்த காலமன்று”
इति என்று
संचिन्त्य தீர்மானித்து,
रावणस्य ராவணனது
वधे வதையில்

धृतः உறுதிகொண்டவராய்
महता பெரும்
सर्वयत्नेन முழுமுயற்சிகொண்டு
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
संनिरीक्ष्य च கவனித்துக்கொண்
सुतमुलं மிக்கக்லவரமான [டும்
युद्धं போரை
चक्रे செய்யலுற்றார்.

स ददर्श ततो रामः शक्त्या भिन्नं महाहवे । लक्ष्मणं रुधिरादिग्धं सपन्नगमिवाचलम् ॥

सः ஆந்த
रामः श्रीராமர்
ततः அப்பொழுது
महाहवे பெரும்போரில்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
शक्त्या சக்தியால்

भिन्नं பிளக்கப்பட்ட
रुधिरादिग्धं குருதிதோய்ந்து
सपन्नगं சர்ப்பத்துடன் கூடிய
अचलं इव ஒரு மலையைப்போலி
ददर्श ரூப்பவராய்
कवनिத்தார்.

तामपि प्रहितां शक्तिं रावणेन बलीयसा । यत्नतस्ते हरिश्रेष्ठा न शेकुर्वमर्दितुम् ॥

अर्दिताश्चैव बाणौघैः क्षिप्रहस्तेन रक्षसा

ते हरिश्रेष्ठाः च ஆந்த வானரர்களும்
बलीयसा பலசாலியும்
क्षिप्रहस्तेन கைவேகங்கொண்ட
வனுமான

रक्षसा அரக்ககூகிய
रावणेन ராவணனால்
प्रहितां பிரயோகிக்கப்பட்ட
तां ஆந்த

सौमित्रिं सा विनिर्भिद्य प्रविष्टा धरणीतलम्

सा அது (சக்தி)

सौमित्रि லக்ஷ்மணரை

तां कराभ्यां परामृश्य रामः शक्तिं भयावहाम् ।

समरे போரில்
बलवान् பலசாலியாகிய
रामः श्रीராமர்
क्रुद्धः சினங்கொண்டவராய்
तां ஆந்த

॥ ४२ ॥

शक्तिं अपि சக்தியையோ
यत्नतः சிரமப்பட்டும்
अवमर्दितुं தகைக்க
शेकुः न முடியா திருந்தார்கள்.
च மேலும்
बाणौघैः एव சரஜாலங்களாலும்
अर्दिताः துன்புறுத்தப்பட்டார்
கள்.

॥ ४३ ॥

विनिर्भिद्य ஊடுருவிப்பாய்ந்து
धरणीतलं பூமிக்குள்
प्रविष्टा புகுந்துவிட்டது.

बभञ्ज समरे क्रुद्धो बलवान्विचकर्ष च ॥

भयावहां பயத்தை கிளைகிப்ப
शक्तिं சக்தியை [தான
कराभ्यां இருகரங்களாலும்
परामृश्य பற்றி
विचकर्ष இழுத்தார்.
बभञ्ज च முறித்துப்பிட்டார்.

तस्य निष्कर्षतः शक्तिं रावणेन वलीयसा । शराः सर्वेषु गात्रेषु पातिता मर्मभेदिनः ॥

शक्तिं சக்தியை
निष्कर्षतः பிடித்தழுக்கும்
तस्य அவரது
सर्वेषु எல்லா
गात्रेषु அவயவங்களிலும்

वलीयसा பலசாலியர்க்கிய
रावणेन ராவணனாலும்
मर्मभेदिनः மர்மத்தை பிளக்க
शराः பாணங்கள் [வல்ல
पातिताः வீழ்த்தப்பட்டன.

अचिन्तयित्वा तान्वाणान्समाश्लिष्य च लक्ष्मणम् । अब्रवीच्च हनूमन्तं सुग्रीवं चैव राघवः ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
तान् அந்த
वाणान् பாணங்களை
अचिन्तयित्वा பொருள்படுத்தாது
लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணரையும்

समाश्लिष्य இறுகத்தழுவிக்கொ
हनूमन्तं च ஹனுமாரையும் [ண்டு
सुग्रीवं च एव சுக்ரீவனையும்பார்த்து
अब्रवीच्च பின்வருமாறு ஆக்ஞா
पित्तार्ः பித்தார் :

लक्ष्मणं परिवार्येह तिष्ठन् वानरोत्तमाः

वानरोत्तमाः “வானரோத்தமர்
களே!

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை

पापात्मास्यं दशग्रीवो वध्यतां पापनिश्चयः

पापनिश्चयः “தீயநினைவுகளுற்ற
வனும்

पापात्मा பாபமே உருவெடுத்த
வந்தவனுமான

॥ ४७ ॥

परिवार्यं குழிந்து
इह இவ்விடம்
तिष्ठन् நின்றுங்கள்.

॥ ४८ ॥

अयं இந்த
दशग्रीवः ராவணன்
वध्यताम् கொல்லப்படவேண்டும்.

पराक्रमस्य कालोऽयं संप्राप्तो मे चिरेप्सितः ।

कांक्षतः “எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும்

चातकस्य சாதகப்பறவைக்கு

घर्मान्ते மழைக்காலத்தில்

मेवदर्शनं மேகத்தின் தோற்ற
மானது

हव எவ்வாறோ அவ்வாறே

अस्मिन्सुहृते न चिरात्सत्यं प्रतिशृणोमि वः

अरावणमरामं वा जगद्दृश्यथ वानराः

वानराः “வானரர்களே!

वः உங்களுக்கு

सत्यं உண்மையாய் ஒன்றை

प्रतिशृणोमि உறுதி கூறுகின்றேன்.

अस्मिन् सुहृते இவ்வேளையில்

काङ्क्षतश्चातकस्येव घर्मान्ते मेघदर्शनम् ॥

मे எனக்கு
चिरेप्सितः நெடுநாளாய் விரும்பப்
பட்ட

पराक्रमस्य பராக்கிரமத்திற்கு

कालः ஏற்றகாலம்

अयं இதோ

संप्राप्तः கிட்டிவிட்டது.

॥ ५० ॥

॥ ५१ ॥

न चिरात् சீக்கிரத்தில்

जगत् உலகை

अराधणं ராவணனற்றதாகவோ

अरामं वा ராமனற்றதாகவோ

दृश्यथ காண்பீர்கள்.

राज्यनाशं वने वासं दण्डके परिधावनम् । वैदेह्याश्च परामर्शं रक्षोभिश्च समागमम् ॥५२॥
 प्राप्तं दुःखं महद्द्वोरं क्लेशं च निरयोपमम् । अद्य सर्वमहं त्यक्ष्ये निहत्वा रावणं रणे ॥

अहं	“நான்
रणे	போரில்
रावणं	ராவணனை
निहत्वा	கொன்று,
राज्यनाशं	ராஜ்யமிழந்ததையும்
वने	காட்டில்
वासं	வசிக்கத்தையும்
दण्डके	தண்டகாரணயத்தில்
परिधावनं	அலைந்ததையும்
वैदेह्याः	ஜானகிக்குற்ற
परामर्शं च	நிண்டதலையும்
रक्षोभिः	அரக்கர்களுடன்

समागमं च	எதிர்த்தலையும்
अद्य	இப்பொழுது
वोरं	பயங்கரமாய்
महत्	பெரிதாய்
प्राप्तं	கிட்டியிருக்கும்
दुःखं	துக்கத்தையும்
निरयोपमं	நரகத்திற்குச் சமமான
क्लेशं च	மனவேதனையையும் ஆகிய
सर्वं	எல்லாவற்றையும்
त्यक्ष्ये	போக்கிக்கொள்வேன்.

यदर्थं वानरं सैन्यं समानीतमिदं मया । सुग्रीवश्च कृतो राज्ये निहत्वा वालिनं रणे ॥
 यदर्थं सागरः क्रान्तः सेतुर्विद्धश्च सागरे । सोऽयमद्य रणे पापश्चक्षुर्विषयमागतः ॥ ५५ ॥

यदर्थं	“எவன் காரணமாய்
मया	என்னால்
इदं	இந்த
वानरं	வானர
सैन्यं	சேனையானது
समानीतं	அழைத்துவரப்பட்ட
रणे	போரில் [தோ,
वालिनं	வாலியை
निहत्वा	கொன்று
सुग्रीवः च	சுகீரீவனும்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்
कृतः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டார்

னே,

यदर्थं	எவன் காரணமாய்
सागरं	சமுத்திரத்தினால்
सेतुः	அணை
बद्धः	கட்டப்பட்ட
सागरः च	சமுத்திரமும்
क्रान्तः	தாண்டப்பட்டதோ
सः	அந்த
अयं	இந்த
पापः	பாபி
अद्य	இப்பொழுது
रणे	போரில்
चक्षुर्विषयं	கட்புலனை
आगतः	அடைந்திருக்கின்றான்.

चक्षुर्विषयमागम्य नायं जीवितुमर्हति । दृष्टिं दृष्टिविषयेव सर्पस्य मम रावणः ॥ ५६ ॥

दृष्टिविषय	கண்களில் விஷத்தைக் கொண்டிருக்கும்
सर्पस्य	ஒரு பாம்பினுடைய
दृष्टिं	பார்வையை
इव	கிட்டி எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே

अयं	இந்த
रावणः	ராவணன்
मम	எனது
चक्षुर्विषयं	கட்புலனை
आगतस्य	அடைந்து
जीवितुं	உயிரோடிருக்க
अर्हति न	மாட்டான்.

स्वस्थाः पश्यत दुर्धर्षा युद्धं वानरपुङ्गवाः । आसीनाः पर्वताग्रेषु ममेदं रावणस्य च ॥

दुर्धर्षाः	“ வெல்லற்கரிய	इदं	இப்பொழுது
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்	मम	எனக்கும்
	களை !	रावणस्य च	ராவணனுக்குமான்
पर्वताग्रेषु	மலைகளினுச்சிகளில்	युद्धं	போரை
स्वस्थाः	சுகமாய்	पश्यत	கண்கூடாகப்பாருங்
आसीनाः	வீற்றிருப்பவர்களாய்		கள்.

अद्य रामस्य रामत्वं पश्यन्तु मम संयुगे । त्रयो लोकाः सगन्धर्वाः सदेवाः सर्षिचारणाः॥

सगन्धर्वाः	“ கந்தர்வர்களுள் லிட்ட டவைகளும்	लोकाः	லோகங்களும்
सदेवाः	தேவர்கள் உள் லிட்ட வைகளும்	अद्य	இப்பொழுது
सर्षिचारणाः	{ ரிஷிகளும் சாரணர் களுமுள்ளிட்டவை களுமான	मम	எனது
वयः	முன்று	संयुगे	போரில்
		रामस्य	ராமனது
		रामत्वं	ராமத்தன்மையை
		पश्यन्तु	கண்கூடாய்க் காண்ட் டும்.

अद्य कर्म करिष्यामि यलोकाः सचराचराः । सदेवाः कथयिष्यन्ति यावद्भूमिर्धरिष्यति ॥

समागम्य सदा लोके यथा युद्धं प्रवर्तितम्

॥ ५९ ॥

सचराचराः	“ சராசரங்களோடு கூடியவைகளும்	लोके	உலகில்
सदेवाः	தேவர்களுள்ளிட்டன	कथयिष्यन्ति	சொல்லிக்கொண்டிரு ப்பார்களோ,
लोकाः	லோகங்கள் [வுமான	यथा	அப்படியாய்
समागम्य	ஒன்றுகூடி	प्रवर्तितं	ஆரம்பிக்கப்பட்ட
भूमिः	பூமியானது	युद्धं	போர்
धरिष्यति यावत्	நிலைத்திருக்கும்வரை	कर्म	செயலை
सदा	எப்பொழுதும்	अद्य	இப்பொழுது
यत्	எதை	करिष्यामि	செய்துமுடிப்பேன்.”

एवमुक्त्वा शितैर्बाणैस्तप्तकाञ्चनभूषणैः । आजवान दशग्रीवं रणे रामः समाहितः ॥६०॥

रामः	பூரீராமர்	तप्तकाञ्चनभूषणैः	{ சுத்தப் பொன் பூஷ ணங்கொண்டவை களுமான
एवं	இவ்வாறு	बाणैः	பாணங்களால்
उक्त्वा	கூறிவிட்டு	रणे	போரில்
समाहितः	ஊக்கங்கொண்ட வராய்	दशग्रीवं	ராவணனை
शितैः	கூரியவைகளுடன்	आजवान	தாக்கினார்.

अथ प्रदीप्तैर्नाराचैर्मुसलैश्चापि रावणः । अभ्यवर्षत्तदा रामं धाराभिरिव तोयदः ॥ ६१ ॥

अथ	பின்னர்	मुसलैः च	முசுலபாணங்களாலும்
रावणः अपि	ராவணனும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
तदा	அப்பொழுது	धाराभिः	ஊழத்தாரைகளால்
प्रदीप्तैः	ஜ்வலிக்கும்	तोयदः	மேகம்
नाराचैः	நாராசபாணங்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ
	ஆம்	अभ्यवर्षत्	அவ்வண்ணமே வர்ஷித்தான்.

रामरावणमुक्तानामन्योन्यमभिनिघ्नताम् । वराणां च शराणां च बभूव तुमुलः स्वनः ॥

रामरावण- मुक्तानां }	ஸ்ரீராமராலும், ராவ ணானாலும் விடுக்கப் பட்டவைகளும்	वराणां	சிறந்த
अन्योन्यं अभिनिघ्नतां च	ஒன்றையொன்று தாக்கிக்கொண்டவை களூடான	शराणां च	கணைகளின்
		तुमुलः	மிகக்குமுப்பமான
		स्वनः	ஒசை
		बभूव	உண்டாயிற்று.

ते भिन्नाश्च विकीर्णाश्च रामरावणयोः शराः । अन्तरिक्षात्प्रदीप्ताग्रा निपेतुर्धरणीतले ॥

रामरावणयोः	ஸ்ரீராமராவணர்களின்	भिन्नाः	முறிவுண்டு
प्रदीप्ताग्राः	ஜ்வலிக்கும் முனை களுற்ற	विकीर्णाः च	சிதறியவைகளாய்
ते	அந்த	अन्तरिक्षात्	ஆகாயத்தினின்று
शराः च	பாணங்கள்	धरणीतले	பூதலத்தில்
		निपेतुः	விழுந்தன.

तयोज्यातलनिर्घोषो रामरावणयोर्महान् । त्रासनः सर्वभूतानां संबभूवाद्भुतोपमः ॥ ६४ ॥

तयोः	அந்த	त्रासनः	பயத்தை விளை விப்ப தாய்
रामरावणयोः	ஸ்ரீராமராவணர்களின்	अद्भुतोपमः	{ அற்புதமாய் (இதற்கு முன் இப்படி இருந் திராததாய்)
महान्	பெரும்	संबभूव	உண்டாகியது.
ज्यातलनिर्घोषः	நாண்டலவோசை யானது		
सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக ளுக்கும்		

स कीर्यमाणः शरजालवृष्टिर्भिर्महात्मना दीप्तधनुष्मताऽर्दितः ।

भयात्प्रदुद्राव समेत्य रावणो यथाऽनिलेनाभिहतो वलाहकः ॥ ६५ ॥

दीप्तधनुष्मता	ஜ்வலிக்கும் கோதண் டங்கொண்ட	अर्दितः	துன்புறுத்தப்பட்டவ
महात्मना	மகாத்மாவால்	सः	அந்த [னாகிய
समेत्य	பொருதி	रावणः	ராவணன்
शरजालवृष्टिभिः	சாசமுக்கங்களின் வர்ஷங்களால்	अनिलेन अभिहतः	காற்றால் தாக்கப்பட்ட
कीर्यमाणः	பொழியப்பெற்று	वलाहकः यथा	மேகம் எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
		भयात्	பயத்தால்
		प्रदुद्राव	ஓடலுற்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे एकोत्तरशततमः सर्गः ॥

दुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १०२ ॥

लक्ष्मणसजीवनम्—லக்ஷ்மணரை உயிர்ப்பிப்பது.

शक्त्या विनिहतं दृष्ट्वा रावणेन बलीयसा । लक्ष्मणं समरे शूरं रुधिरौघपरिप्लुतम् ॥ १ ॥
 स दत्त्वा तुमुलं युद्धं रावणस्य दुरात्मनः । विसृजन्नेव वाणौघान्सुषेणं वाक्यमब्रवीत् ॥

ச: அவர் (ஸ்ரீராமர்)
 वाणौघान् பாவனாரிசைகளை
 विसृजन् एव விட்டுக்கொண்டே
 दुरात्मनः துராத்மாவாகிய
 रावणस्य ராவணனுக்கு
 तुमुलं மிகக்கலவரமான
 युद्धं போரை
 दृष्ट्वा கொடுத்தவிட்டு
 सुषेणं போரில்
 समरे போரில்
 बलीयसा பலசாலியாகிய
 रावणेन ராவணனால்

शक्त्या சக்திகொண்டு
 विनिहतं தாக்கப்பட்டு
 रुधिरौघपरिप्लुतं ரத்தப்பெருக்கால்
 नृणैर्नक्तवन्तम्
 शूरं சூரருமான
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
 दृष्ट्वा கவனித்து,
 सुषेणं ஸுவேஷணைப்பார்
 वाक्यं ஒரு மொழியை [த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 மொழிந்தார்:

एष रावणवीर्येण लक्ष्मणः पतितः क्षितौ । सर्पद्वेष्टते वीरो मम शोकमुदीरयन् ॥ ३ ॥

वीरः “வீரனாகிய
 एषः இந்த
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணன்
 रावणवीर्येण ராவணனது வீர்யத்
 क्षितौ பூமியில் [தால்
 पतितः வீழ்த்தப்பட்டு,
 श्रेणिताद्रिमिं वीरं प्राणैरिष्टतं मम । पश्यतो मम का शक्तियोंदुं पर्याकुलात्मनः ॥ ४ ॥

मम எனது
 शोकं துயரத்தை
 उदीरयन् வளர்ப்பவனாய்
 सर्पवत् சர்ப்பம்போல்
 वेष्टते புரண்டு துடிக்கின்
 ॥ ३ ॥

अयं स समरश्चाधी भ्राता मे शुभलक्षणः । यदि पञ्चत्वमापन्नः प्राणैर्मे किं सुखेन च ॥

मम “எனக்கு
 प्राणैः உயிரினும்
 इष्टतं மிகப்பிரியனான
 इमं இந்த
 वीरं வீரனை
 शोणितार्द्रै रத்தம்தோய்ந்தவனாய்

पश्यतः பார்த்து
 पर्याकुलात्मनः உள்ளாஞ்சிதறிக்கிடக்
 मम எனக்கு [கும்
 योद्धुं போர்புரிய
 शक्तिः சக்தி
 का ஏது ?

अयं स समरश्चाधी भ्राता मे शुभलक्षणः । यदि पञ्चत्वमापन्नः प्राणैर्मे किं सुखेन च ॥

समरश्चाधी “போர்ப்புகழ்கொண்டவனும்
 शुभलक्षणः நற்பிறவிக்குணங்களா
 सः அந்த
 अयं இந்த
 मे भ्राता எனது தம்பி

पञ्चत्वं மரணத்தை
 आपन्नः यदि அடைந்தானாகில்,
 प्राणैः உயிராலும்
 सुखेन च சுகத்தாலும்
 मे எனக்கு
 किम् ஆவதென்ன ?

लज्जतीव हि मे वीर्यं भ्रश्यतीव कराद्धनुः । सायका व्यवसीदन्ति दृष्टिर्वाष्पवशं गता ॥

अवसीदन्ति गात्राणि स्वमयाने वृणामिव

मे “எனது
 वीर्यं हि வீர்யமே
 लज्जति इव மிக்வெட்கமுறுகிறது.
 कराव கையினின்றும்
 धनुः வில்
 भ्रश्यति इव முற்றும் நழுவிவிடுகி
 सायकाः பாணங்கள் [றது.
 व्यवसीदन्ति சிதறிவிழுக்கின்றன.

चिन्ता मे वर्धते तीव्रा मुमूर्षा चोपजायते ।

दुरात्मना “துராத்மாவான
 रावणेन ராவணனால்
 आतरं தம்பியை
 निहतं தாக்கப்பட்டவரைய்
 दृष्ट्वा கண்டு

विनिश्चिन्तं दुःखार्तं मर्मण्यभिहतं भृशम् । राघवो भ्रातरं दृष्ट्वा प्रियं प्राणं बहिश्वरम् ॥

दुःखेन महताऽऽविष्टो ध्यानशोकपरायणः

ध्यानशोक- } சிந்தையாலும் துயரத்
 परायणः } தாலும் மேலிட்டவ
 राघवः ஸ்ரீராமர்,
 मर्मणि மர்மஸ்தானத்தில்
 भृशं மிக
 अभिहतं தாக்குண்டு
 दुःखार्तं துயரம்மேலிட்ட

परं विषादमापन्नो विललापाकुलेन्द्रियः

परं கொடும்
 विषादं சோகத்தை
 आपन्नः அடைந்தவராய்

न हि युद्धेन मे कार्यं नैव प्राणैर्न सीतया ।

आतरं “தம்பியான
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
 रणपांसुषु போர்ப்புழுதிகளில்
 निहतं வீழ்த்தப்பட்டிருப்ப
 दृष्ट्वा பார்த்து [வரைய்
 मे எனக்கு

॥ ६ ॥

दृष्टिः கண்
 वाष्पवशं गता கண்ணீர் மேலிடுகின்
 णां மானிடர்களுக்கு
 स्वमयाने ஸ்வப்னகமனத்தில்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 गात्राणि அங்கங்கள்
 अवसीदन्ति தவிக்கின்றன.

भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा रावणेन दुरात्मना ॥

मे எனக்கு
 तीव्रा चिन्ता கடும் கவலையானது
 वर्धते வளர்கிறது
 मुमूर्षा च சாகத்துணிவும்
 उपजायते ஊன்றிவிட்டது.”

॥ ८ ॥

विनिश्चिन्तं பெருமூச்செறிபவ
 बहिश्वरं வெளித்திரியும் [ரும்
 प्रियं அருமை
 प्राणं உயிருமான
 आतरं தம்பியை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 महता दुःखेन பெரும் துக்கத்தால்
 आविष्टः பரவசமாதர்.

॥ ९ ॥

आकुलेन्द्रियः புலன்கள் சிதறியவ
 विललाप राय்
 पिन्वनरुमाறு கதறி
 னார்:

भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा लक्ष्मणं रणपांसुषु ॥

युद्धेन हि போரால்தான்
 कार्यं न ஆவதொன்றுமில்லை.
 प्राणैः एव உயிராலும்
 न ஆவதொன்றுமில்லை.
 सीतया வலீதையாலும்
 न ஆவதொன்றுமில்லை.

किं मे राज्येन किं प्राणैर्बुद्धे कार्यं न विद्यते । यत्रायं निहतः शेते रणमूर्धनि लक्ष्मणः ॥

यत्	“ எந்த
रणमूर्धनि	போர்முடித்தல்
अयं	இந்த
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
निहतः	தாக்கப்பட்டு
शेते	சாய்ந்துகிடக்கின்றார்
बुद्धे	போரில் [ஐ அந்த

कार्यं	ஆவதொன்றும்
विद्यते न	இல்லை.
मे	எனக்கு
राज्येन	ராஜ்யத்தால்
किं	ஆவதென்ன ?
प्राणैः	உயிரால்
किं	ஆவதென்ன ?

देशे देशे कलत्राणि देशे देशे च बान्धवाः । तं तु देशं न पश्यामि यत्र भ्राता सहोदरः॥

देशे देशे	“ ஒவ்வொரு தேசத்திலும்
कलत्राणि	மணை விகளும்
देशे देशे	ஒவ்வொரு தேசத்திலும்
बान्धवाः च	பந்துக்களும் கிடைப்பார்கள்.
यत्	எங்கு

सहोदरः	உடன் பிறந்தவன்
भ्राता	{ பிராதாவோ (எந்த ஆபத்திலும் கைவிடாத உற்றதுணைவனாகிராமரை)
तं	அந்த
देशं तु	தேசத்தையே
न पश्यामि	கண்டிலேன்.”

इत्येवं विलपन्तं तं शोकविह्वलितेन्द्रियम् । विवेष्टमानं कृष्णमुखवसन्तं पुनः पुनः ॥

राममाश्वसयन्वीरः सुषेणो वाक्यमब्रवीत्

॥ १३ ॥

वीरः	வீரனாகும்
सुषेणः	சுஷேணன்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
विलपन्तं	புலம்புபவரும்,
शोकिविह्वलितेन्द्रियं	துயரத்தால் தளந்த புலன்களுற்றவரும்
विवेष्टमानं	துடிப்பவரும்
कृष्णं	பரிதாபநிலையிலிருப்பவரும்

पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்
उच्छ्वसन्तं	பெருமூச்செறிபவருமான
तं	அந்த
रामं	ராமரை
आश्वसयन्	தேற்றுவவனாய்
वाक्यं	ஒரு மொழியை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	புகன்றான்:

न मृतोऽयं महाबाहो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥ १४ ॥

महाबाहो	“ மகாபாகுவே!
लक्ष्मिवर्धनः	திருவைப்பெருக்கும்

अयं	இந்த
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
मृतः न	மானவில்லை.

न चास्य विकृतं वचनं नापि श्यावं न निष्प्रभम् ॥ १५ ॥

अस्य	“ இவரது
वचनं च	முகமும்

विकृतं न	கலை மாறவில்லை.
श्यावं न	கறுக்கவில்லை.
निष्प्रभं अपि न	ஒளியும் குன்றவில்லை.

सुप्रभं च प्रसन्नं च सुखमस्याभिलक्ष्यते

॥ १६ ॥

अस्य "இவரது
सुखं முகமானது
प्रसन्नं च தெளிவுற்றதாயும்

सुप्रभं च நல்லெழில்பெற்ற
தாயும்
अभिलक्ष्यते காணப்படுகிறது.

पद्मरक्तलौ हस्तौ सुप्रसन्ने च लोचने

॥ १७ ॥

हस्तौ च "இரு கைகளும்
पद्मरक्तलौ { செந்தாமரைபோல்
செவ்விய தலங்களற்ற
னவாயிருக்கின்றன.

लोचने இருகண்களும்
सुप्रसन्ने மிகத்தெளிந்திருக்
கின்றன.

एवं न विद्यते रूपं गतासूनां विशांपते

॥ १८ ॥

विशांपते "சக்கிரவர்த்தியாரே!
गतासूनां உயிரற்றவர்களுக்கு
रूपं தோற்றமானது

एवं . இவ்வண்ணம்
द्विद्यते न இராதது.

दीर्घायुषस्तु ये मर्त्यास्तेषां तु सुखमीदृशम्

॥ १९ ॥

ये "எந்த
मर्त्याः மானிடர்கள்
दीर्घायुषः तु நீண்ட ஆயுளைக்கொ
ண்டிருப்பவர்களோ

तेषां तु அவர்களுக்கேதான்
सुखं முகமானது
ईदृशम् இப்படியிருக்கும்.

नायं प्रेतत्वमापन्नो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः

॥ २० ॥

लक्ष्मिवर्धनः "திருவைப்பெருக்கும்
अयं இந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

प्रेतत्वं மாணத்ததை
आपन्नः न அடையவில்லை.

मा विषादं कृथा वीर सप्राणोऽयमरिन्दमः

॥ २१ ॥

वीर "ஔரரே!
विषादं மனக்கவலையை
मा कृथा: கொள்ளவேண்டாம்.

अरिन्दमः சத்ருஸம்ஹாரகரா
अयं இவர் [கிய
सप्राणः பிழைத்திருக்கின்றார்.

आख्यास्यते प्रसुप्तस्य स्रस्तगात्रस्य भूतले | सोच्छ्वासं हृदयं वीर कम्पमानं मुहुर्मुहुः ॥

वीर "வீரரே!
स्रस्तगात्रस्य மேனிதளர்ந்து
भूतले பூதலத்தில்
प्रसुप्तस्य படுத்துக்கிடக்கும்
இவருடைய

हृदयं ஹ்ருதயமானது
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
कम्पमानं அசைவுறுவதாய்
सोच्छ्वासं பிராணனுடனிருப்ப
தாய்
आख्यास्यते தெரிவிக்கின்றது."

एवमुक्त्वा तु वाक्यज्ञः सुपेणो राघवं वचः । समीपस्थमुवाचेदं हनुमन्तं महाकपिम् ॥२३॥

वाक्यज्ञः	சொல்லுட்ப்பமறிந்த	तु	அப்பொழுது
सुपेणः	ஸுபேணன்	समीपस्थं	ஸமீபத்திலிருக்கும்
राघवं	ரூராமரிடம்	महाकपिं	வானரோத்தமராகிய
एवं	மேற்கண்ட	हनुमन्तं	அனுமாரைப்பார்த்து
वचः	சொல்லை	इदं	பின்வருமாறு
उक्त्वा	கூறிவிட்டு	उवाच	மொழிந்தான்:

सौम्य शीघ्रमितो याहि शैलमोषधिपर्वतम् । पूर्वं ते कथितो योऽसौ वीर जाम्बवता शुभः ॥

सौम्य	“ புண்பா த்மாவே !	कथितः	தெரிவிக்கப்பட்டதோ
वीर	வீரரே !		அந்த
पूर्वं	முன்பு	ओषधिपर्वतं	ஓஷதிபர்வதமென்ற
यः	எந்த	शैलं	பர்வதத்திற்கு
शुभः	நலனைத்தருவதாகிய	इतः	இங்கிருந்து
असौ	அது	शीघ्रं	விரைவாய்
जाम्बवता	ஜாம்பவரானால்	याहि	செல்வீராக.
ते	உமக்கு		

दक्षिणे शिखरे तस्य जातामोषधिमानय । विशल्यकरणीं नाम विशल्यकरणीं शुभाम् ॥

तस्य	“ அதனது	शुभां	நன்மையை விளைகிக்
दक्षिणे शिखरे	தென்சிகரத்தில்		கும்
जातां	உண்டானதும்	विशल्यकरणीं नाम	விசல்யகரணியென்ற
विशल्य करणीं	பாணப்புண்களை	ओषधिं	ஓஷதியை
	யாற்றி	आनय	கொண்டு வருவீராக.

सवर्णकरणीं चापि तथा सञ्जीवनीमपि । सन्धानकरणीं चापि गत्वा शीघ्रमिहानय ॥

सञ्जीवनार्थं वीरस्य लक्ष्मणस्य महात्मनः ॥ २६ ॥

वीरस्य	“ வீரரும்	तथा	அவ்வண்ணமே
महात्मनः	மகரத்மாவுமான	सञ्जीवनीं अपि	ஸஞ்சீவினி எனும்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரை		ஓஷதியையும்
सञ्जीवनार्थं	உயிர்ப்பிக்க	सन्धानकरणीं	} ஸந்தானகரணி
शीघ्रं गत्वा	விரைந்து சென்று	अपि च	
सवर्णकरणीं	} ஸவார்கரணி என்	इह	} எனும் ஓஷதியையும்
अपि च		னும் ஓஷதியையும்	

इत्यवमुक्तो हनुमान्गत्वा चौषधिपर्वतम् । चिन्तामभ्यगच्छीमानजानंस्तां महौषधिम् ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	गत्वा	சென்று
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	तां	அந்த
श्रीमान्	ரூரமானாகிய	महौषधि	சிறந்த ஓஷதியை
हनुमान् च	ஹனுமாரும்	अजानन्	அறியாதவராய்
ओषधिपर्वतं	ஓஷதிபர்வதத்திற்கு	चिन्तां	கவலைபை
		अभ्यगतम्	அடைந்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना मारुतेरमितौजसः । इदमेव गमिष्यामि गृहीत्वा शिखरं गिरेः ॥

अमितौजसः अளவற்ற ஆற்றலு
டைய

तस्य अந்த
मारुतेः மாருதிக்கு
बुद्धिः பின்வரும் ஆலோசனை
யானது

समुत्पन्ना உண்டானது:
गिरेः “பர்வதத்தின்
इदं இந்த
शिखरं एव சிகரத்தையே
गृहीत्वा கைக்கொண்டு
गमिष्यामि செல்வேன்.

अस्मिन्हि शिखरे जातामोषधीं तां सुखावहाम् । प्रतर्केणावगच्छामि सुषेणोऽप्येवमब्रवीत् ॥

तां “அந்த
सुखावहां நலனையளிக்கும்

ओषधीं ஒஷதையை

अस्मिन् இந்த

शिखरे हि சிகரத்தில்தான்

अगृह्य यदि गच्छामि विशल्यकरणीमहम् । कालाल्ययेन दोषः स्याद्वैकृत्यं च महद्भवेत् ॥

अहं “நான்

विशल्यकरणीं விசல்யகரணியை

अगृह्य கொள்ளாது

गच्छामि यदि திரும்பிச்செல்வேனே

யாகில்

जातां இருக்கின்றதாய்
प्रतर्केण ஊகத்தால்
अवगच्छामि அறிகிறேன்.
सुषेणः अपि ஸுஷேணனும்
एवं இப்படித்தான்
अब्रवीत् தெரிவித்தான்.

कालाल्ययेन காலதாமதத்தால்
दोषः தோஷம்
स्यात् உண்டாகலாம்.
महत् பெரும்
वैकृत्यं च ஆபத்தும்
भवेत् விளையலாம்”

इति सञ्चिन्त्य हनुमान् गत्वा क्षिप्रं महाबलः । आसाद्य पर्वतश्रेष्ठं त्रिः प्रकम्प्य गिरेस्तटम् ॥

फुल्लनानातरुणां समुत्पाद्य महाबलः । गृहीत्वा हरिशार्दूलो हस्ताभ्यां समतोलयत् ॥

महाबलः மகாபலசாலியான

हरिशार्दूलः வானரோத்தமராகிய

हनुमान् அனுமார்

इत् மேற்கண்டவாறு

सञ्चिन्त्य ஆலோசித்து

क्षिप्रं गत्वा விரைந்து சென்று

पर्वतश्रेष्ठं சிறந்த மலையை

आसाद्य கிட்டி

गिरेः மலையின்

फुल्लनानातरुणां பூத்த பலவித மரக்

तटं கூட்டங்களுற்ற

त्रिः வரைத்தலத்தை

प्रकम्प्य மூன்றுதரம்

गृहीत्वा அசைத்து

महाबलः பற்றி

हस्ताभ्यां மகாபலசாலியாகும்வார்

समुत्पाद्य இருகைகளாலும்

समतोलयत् பெயர் த்தெடுத்து

त्राक्किक्कोण्डாரர்.

स नीलमिव जीमूतं तोयपूर्णं नभःस्थलात् । आपपात गृहीत्वा तु हनुमाञ्छिखरं गिरेः ॥

तु அப்பொழுது

सः हनुमान् அந்த அனுமார்

तोयपूर्णं நீர்நிறைந்து

नीलं கரிய

जीमूतं इव மேகம்போலிருக்கும்

गिरेः மலையின்

शिखरं சிகரத்தை

गृहीत्वा கைக்கொண்டு

नभःस्थलात् ஆகாயமார்க்கமாய்

आपपात பறந்துசென்றார்.

समागम्य महावेगः संन्यस्य शिवरं गिरेः । विश्रम्य किञ्चिदनुमानमुषेणपिदमववीत् ॥

महावेगः சக்தி மிக்கவரான
 हनुमान् அனுமார்
 समागम्य வந்துசேர்ந்து
 गिरेः மலையின்
 शिवरं சிகரத்தை
 संन्यस्य சீழிறக்கிவிட்டு

किञ्चित् கொஞ்சம்
 विश्रम्य இளைப்பாறி
 मुषेण ஸுஷேணனைப்
 பார்த்து
 इदं பின்வருமாறு
 अववीत् மொழிந்தார்:

ओषधीं नावगच्छामि तामहं हरिपुङ्गव

हरिपुङ्गव “வானரோத்தமர்!
 अहं நான்
 तां அந்த

॥ ३५ ॥

ओषधीं ஓஷதியை
 अवगच्छामि न அறிகிலேன்.

तदिदं शिवरं कृत्स्नं गिरेस्तस्याहृतं मया

मया “என்னால்
 तस्य இந்த
 गिरेः பர்வதத்தின்
 तत् அந்த

॥ ३६ ॥

इदं शिवरं இந்த சிகரம்
 कृत्स्नं முழுவதுமே
 आहृतम् கொண்டுவரப்பட்டி
 ருக்கிறது.”

एवं कथयमानं तं प्रशस्य पवनात्मजम् । सुषेणो वानरश्रेष्ठो जग्राहोत्पाठ्य चौषधीम् ॥

वानरश्रेष्ठः வானரோத்தமனாகிய
 सुषेणः ஸுஷேணன்
 एवं இவ்வாறு
 कथयमानं சொல்லும்
 तं पवनात्मजं அந்த மாருதியை

प्रशस्य புகழ்ந்து
 ओषधीं च ஓஷதியையும்
 उपाठ्य பறித்து
 जग्राह எடுத்துக்கொண்
 டான்.

विस्मितास्तु बभूवुस्ते रणे वानरराक्षसाः । दृष्ट्वा हनुमतः कर्म सुरैरपि सुदुष्करम् ॥

तु அப்பொழுது
 रणे போரில்
 ते அந்த
 वानरराक्षसाः வானரர்களும் ராக்ஷ
 ஸர்களும்
 हनुमतः அனுமாருடைய

सुरैः अपि தேவர்களாலும்
 सुदुष्करं செயற்கரிய
 कर्म செயலை
 दृष्ट्वा பார்த்து
 विस्मिताः ஆச்சரியங்கொண்ட
 बभूवुः ஆனார்கள். [வர்களாய்

ततः संक्षोभयित्वा तामोषधीं वानरोत्तमः । लक्ष्मणस्य ददौ नस्तः सुषेणः सुमहाद्युतेः ॥

वानरोत्तमः வானரோத்தமனாகிய
 सुषेणः ஸுஷேணன்
 ततः அப்பொழுது
 तां அந்த
 ओषधीं ஓஷதியை

संक्षोभयित्वा கசக்கி
 सुमहाद्युतेः மிகமகிமைவாய்ந்த
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 नस्तः நாஸிகையில்
 ददौ பிடித்தான்.

सशस्यस्तां समाधाय लक्ष्मणः परवीरहा । विशल्यो विरुजः शीघ्रमुदतिष्ठन्महीतलात् ॥

परवीरहा	சக்ருசம்ஹாரகரும்,
सशस्यः	வேதனைகொண்டவரு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [மான
तां	அதை
समाधाय	முகூர்ந்து

शीघ्रं	விரைவில்
विशस्यः	புண்களற்றவராய்
विरुजः	வேதனையற்றவராய்
महीतलात्	பூமியினின்று
उदतिष्ठत्	எழுந்தார்.

तमुत्थितं ते हरयो भूतलात्प्रेक्ष्य लक्ष्मणम् । साधु साध्विति सुप्रिताः सुषेणं प्रत्यपूजयन् ॥

ते	அந்த
हरयः	வானரர்கள்
तं	அந்த
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
भूतलात्	பூதலத்தினின்று
उत्थितं	எழுந்தவராய்
प्रेक्ष्य	பார்த்து

सुप्रिताः	ஆனந்தங்கொண்டவர்
साधु	“பேஷ [களர்ய
साधु	பேஷ”
इति	என்று
सुषेणं	ஸுஷேணனை
प्रत्यपूजयन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி- றார்கள்.

एहोहीत्यब्रवीद्रामो लक्ष्मणं परवीरहा

परवीरहा	சக்ருவீரஸம்ஹார
रामः	ராமர் [காரன
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து

॥ ४२ ॥

एहि	“இங்கு வா,
एहि	பக்கலில் வா,”
इति	என்று
अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

सखजे स्नेहगाढं च बाष्पपर्याकुलेक्षणः

बाष्पपर्याकुलेक्षणः	{ கண்ணீர் ததும்பிய
	{ கண்களுற்றவராய்
	அவர்

॥ ४३ ॥

स्नेहगाढं च	அன்பினதசயத்தால்
	இறுக
सखजे	தழுவிக்கொண்டார்.

अब्रवीच्च परिष्वज्य सौमित्रिं राघवस्तदा

तदा	அப்பொழுது
राघवः	ராமர்
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரை

॥ ४४ ॥

परिष्वज्य	தழுவிக்கொண்டு
अब्रवीत् च	பின்வருமாறு
	புகன்றார் :

दिष्ट्या त्वां वीर पश्यामि मरणात्पुनरागतम्

वीर	“வீர!
त्वां.	உன்னை
मरणात्	மாணத்தினின்று
पुनः आगतं	மீண்டெழுந்தவனாய்

॥ ४५ ॥

पश्यामि	பார்க்கின்றேன்.
दिष्ट्या	எனது பாக்யமே
	பாக்யம்.

न हि मे जीवितेनार्थः मीतया चापि लक्ष्मण । को हि मे विजयेनार्थस्त्वयि पञ्चत्वमागते ॥

लक्ष्मण . “ ஸக்ஷ்மணை !
 त्वयि நீ
 पञ्चत्वं மரணத்தை
 आगते ஆடைந்துவிடல்
 मे எனக்கு
 जीवितेन हि உயிரினாலும்
 अर्थः பயனென்றும்

न இல்லை.
 सीतया अपि வரீதையாலும்
 च அப்படியே பயன்
 ஒன்றும் இல்லை.
 मे எனக்கு
 विजयेन हि வெற்றியரல்தான்
 अर्थः कः ஆவதென்ன ?”

इत्येवं वदतस्तस्य राघवस्य महात्मनः । खिन्नः शिथिलया वाचा लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥

महात्मनः மகாத்மாவான
 तस्य அந்த
 राघवस्य ஸ்ரீராமர்
 इति एवं மேற்கண்டவாறு
 वदतः மொழிகையிற்
 लक्ष्मणः ஸக்ஷ்மணர்

खिन्नः சேர்ந்திருந்தவராய்
 शिथिलया தழதழக்க
 वाचा சொற்கொண்டு
 वाक्यं ஒரு சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
 பிந்தார் :

तां प्रतिज्ञां प्रतिज्ञाय पुरा सत्यपराक्रम । लघुः कश्चिदिवासत्त्वा नैवं वक्तुमिहाहसि ॥४८॥

सत्यपराक्रम { “ஸத்யத்தையே ஸர்வ
 சக்தியாயிக்கொண்ட
 வரே!
 पुरा முன்பு
 तां அந்த
 प्रतिज्ञां பிரதிக்களையை
 प्रतिज्ञाय உறுதிகூறிவிட்டு
 असत्त्वः ஆற்றலற்றவனும்

लघुः ஸாமான்யனுமான
 कश्चित् ஒருவன்
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 एवं இப்படியாய்
 इह இப்பொழுது
 वक्तुं பேச
 अहंसि न தேவரீர் கூடாது.

न हि प्रतिज्ञां कुर्वन्ति वितथां साधवोऽनघ । लक्षणं हि महत्त्वस्य प्रतिज्ञापरिपालनम् ॥

अनघ { “தோஷங்களுக்குப்
 புலப்படாத புண்
 யாத்மாவே!
 साधवः हि ஸாதுக்களோ
 प्रतिज्ञां உறுதிமொழியை
 वितथां வீணாகியதாய்

कुर्वन्ति न செய்யமாட்டார்கள்.
 महत्त्वस्य மகான்களின் மகி
 மைக்கு
 प्रतिज्ञा- } உறுதிமொழியை
 परिपालनं हि } கடைப்பிடித்தொழு
 குவதே
 लक्षणम् சர்வமுமாயுள்ளது.

नैराश्यमुपगन्तुं वै तदलं मत्कृतेऽनघ

अनघ “குற்றஞ்சிறிதுகூற்ற
 குணவானே!
 तत् ஆகையால்

॥ ५० ॥

मत्कृते என்காரணமாய்
 नैराश्यं वै விரக்தியை
 उपगन्तुं अलम् அடைந்ததுபோகும்.

वधेन रावणस्याद्य प्रतिज्ञामनुपालय

॥ ५१ ॥

अद्य “இப்பொழுது

वधेन

வதையால்

प्रतिज्ञां

பிரதிக்கொளைய

रावणस्य

ராவணனது

अनुपालय

பரிபாலிப்பிராக.

न जीवन्यास्यते शत्रुस्तव बाणपथं गतः । नर्दतस्तीक्ष्णदंष्ट्रस्य सिंहस्येव महागजः ॥५२॥

महागजः

“ஒரு பெருயானை

तव

தேவரீரது

नर्दतः

கர்ஜிப்பதும்

बाणपथं

பாணமார்க்கத்தில்

तीक्ष्णदंष्ट्रस्य

கூரிய பற்களுற்றது

गतः

வந்த

सिंहस्य

ஒரு சிங்கத்தின்

शत्रुः

மாற்றூன்

इव

{ முன்னடைந்து எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே

जीवन्

பிழைத்து

यास्यते न

செல்லமாட்டான்.

अहं तु वधमिच्छामि शीघ्रमस्य दुरात्मनः ।

यावदस्तं न यात्येष कृतकर्मा दिवाकरः ।

अहं

“நான்.

शीघ्रं

விரைவில்

कृतकर्मां

ஸர்வசக்திமானாகிய

अस्य

இந்த

एषः दिवाकरः

இந்த பகலவன்

दुरात्मनः

தூராத்தமாவின்

अस्तं

அஸ்தமனத்தை

वधं

வதையை

याति न यावत् तु

அடையாதிருக்கும்

इच्छामि

கோருகிறேன்.

பொழுதே

यदि वधमिच्छसि रावणस्य संख्ये यदि च कृतां त्वमिहच्छसि प्रतिज्ञाम् ।

यदि तव राजनरात्मजाभिलाषः कुरु च वचो मम शीघ्रमद्य वीर ॥ ५४ ॥

संख्ये

“போரில்

तव

தேவரீருக்கு

त्वं

தேவரீர்

राजनरात्मजाभिलाषः

ராஜகுமாரியிடம் அதி

रावणस्य

ராவணனது

சய அன்பு

वधं

வதையை

यदि

உண்டெனில்

इच्छसि यदि

விரும்புகின்றீர் எனில்

वीर

வீரரோ!

इह

இப்பொழுது

अद्य च

இப்பொழுதே

प्रतिज्ञां च

பிரதிக்கொளையும்த

मम

எனது

कृतां

செய்து முடிக்கப்பட்ட

वचः

விண்ணப்பத்தை

इच्छसि यदि

விரும்புகின்றீர் எனில்

शीघ्रं

விரைவாய்

कुरु

செய்தருள்வீராக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्र्युत्तरशततमः सर्गः ॥

त्र्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம். || 202 ||

इन्द्ररथमारुह्य संग्रामः—இந்திரனது தேரிலேறிக்கொண்டு போர் புரிவது.

लक्ष्मणेन तु द्वावययुक्तं श्रुत्वा स राघवः । संदधे परवीरघ्नो धनुरादाय वीर्यवान् ॥१॥

रावणाय शरान्योरान्विससर्ज चमूसुखे

|| 2 ||

परवीरघ्नः सत्सुखம்ஹாரகரும்
 वीर्यवान् வீரியவான்கிய
 सः அந்த
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 तु அப்பொழுது
 लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
 उक्तं மொழியப்பெற்ற
 तत् அந்த
 वाक्यं சொல்லை

श्रुत्वा அங்கீகரித்து
 धनुः விடலை
 आदाय கைக்கொண்டு
 घोरान् பயங்கரமான
 शस्त्रं பாணங்களை
 संदधे தொடுத்தார்.
 चमूसुखे படைமுகத்தில்
 रावणाय ராவணன்மீது
 विससर्ज விடுக்கலானார்.

अथान्यं रथमारुह्य रावणो राक्षसाधिपः । अभ्यद्रवत् काकुत्स्थं स्वभानुरिव भास्करम् ॥

राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
 रावणः ராவணன்
 अथ அப்பொழுது
 अन्यं மற்றொரு
 रथं ரதத்தில்
 आरुह्य ஏறிக்கொண்டு

स्वभानुः ராகு
 भास्करं சூர்யபகவானை
 इव எவ்வாறே அவ்வாறே
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை
 अभ्यद्रवत् எதிர்த்துவந்தான்.

दशग्रीवो रथस्थस्तु रामं वज्रोपमैः शरैः । आजघान महाघोरैर्घाराभिरिव तोयदः ॥ ४ ॥

रथस्थः ரதத்திலிருக்கும்
 दशग्रीवः தசகண்டன்
 तु அப்பொழுது
 वज्रोपमैः வஜ்ராயுதத்தை
 गिरिर्त्तु
 महाघोरैः மிகப் பயங்கரமான

शरैः பாணங்களால்
 रामं ஸ்ரீராமரை
 घाराभिः மழைத்தாரைகளால்
 तोयदः மேகம்
 इव எவ்வாறே அவ்வாறே
 आजघान தாக்கினான்.

दीप्तपावकसङ्काशैः शरैः काञ्चनभूषणैः । निर्विभेद रणे रामो दशग्रीवं समाहितम् ॥५॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 रणे போரில்
 समाहितं ஊக்கங்கொண்ட
 दशग्रीवं தசகண்டனை,
 काञ्चनभूषणैः { பொன்னுபரணங்களால்
 ललङ्करीकृतं
 வைகளும்

दीप्तपावक- } ஜ்வலிக்கும் அக்னி
 सङ्काशैः } யை நிகர்த்தவைகளு
 मान
 शरैः பாணங்களால்
 निर्विभेद பிளந்தார்.

भूमौ स्थितस्य रामस्य रथस्थस्य च रक्षसः । न समं युद्धमित्याहुर्देवगन्धर्वदानवाः ॥६॥

देवान्धर्व- } தேவர்கள், கந்தர்வர்
 दानवाः } கள், அசுரர்கள்
 भूमौ " பூமியில்
 स्थितस्य நின்றுகொண்டிருக்கும்

रथस्थस्य ரதத்தில் வீற்றிருக்க
 रक्षसः च அரக்கனுக்கும் [கும்
 युद्धं போரானது
 समं न பொருத்தமில்லை
 इति என்று
 आहुः சொன்னார்கள்.

ततः काञ्चनचित्राङ्गः किङ्किणीशतभूषितः । तरुणादित्यसङ्काशो वैहृयमयकूबरः ॥ ७ ॥
 सदश्वैः काञ्चनापीडैर्युक्तः श्वेतप्रकीर्णकैः । हरिभिः सूर्यसङ्काशैर्हेमजालविभूषितैः ॥

रथस्य रथ
 काञ्चनचित्राङ्गः { பொன்னுலிழைக்கப்
 பெற்ற உருக்கொண்டது.
 किङ्किणी- } பல சதங்கைகளால்
 शतभूषितः) அலங்கரிக்கப்பட்ட
 लतु.
 तरुणादित्यसङ्काशः பாலசூரியனை நிகர்த்தது.
 वैहृयमय- } வைநூர்யக்கற்களாலி
 कूबरः) ழைக்கப்பெற்ற ஏற்காலுடையது.
 काञ्चनापीडैः பொன் தலையணியுற்றவைகளும்

॥ ८ ॥
 श्वेतप्रकीर्णकैः வெண்சாமரங்கள்
 सूर्यसङ्काशैः சூரியனை நிகர்த்தவைகளும்
 हरिभिः பசுமை நிறமுள்ளவைகளும்
 हेमजालविभूषितैः பொன்மாலிகைகள் சூடப்பெற்றவைகளுமான
 सदश्वैः சிறந்த குதிரைகளால்
 युक्तः சூட்டப்பெற்றது.
 ततः அதனால்
 श्रीमान् மிக்க அழகுற்றது.
 रथस्य रथ
 काञ्चनापीडैः தங்கக்கம்பங்கொண்டகொடியுடையது;
 वरः மிகச் சிறந்தது.

देवराजेन संदिशो रथमारुह्य मातलिः । अभ्यवर्तत काकुत्स्थमवतीर्य त्रिविष्टपात् ॥ ९ ॥

मातलिः मा தலி
 देवराजेन தேவேந்திரனால்
 संदिशः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவ
 रथं அந்த ரதத்தில் [னய்

आरुह्य ஏறிக்கொண்டு
 त्रिविष्टपात् விண்ணுலகினின்றும்
 अवतीर्य இறங்கி
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை
 अभ्यवर्तत கிட்டிவந்தான்.

अब्रवीच्च तदा रामं सप्रतोदो रथे स्थितः । प्राञ्जलिर्मातलिर्वावयं सहस्राक्षस्य सारथिः ॥

सहस्राक्षस्य இந்திரனுடைய
 सारथिः சாரதியான
 मातलिः மாதலி
 सप्रतोदः சவுக்கைக்கொண்ட
 रथे தேரில் [வனய்
 स्थितः இருந்துகொண்ட

तदा அப்பொழுது
 रामं च ஸ்ரீராமரைப்பார்த்தது
 प्राञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தனய்
 वावयं விண்ணப்பமொன்றை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு தெரிவித்துக்கொண்டான்;

सहस्राक्षेण काकुरस्थ रथोऽयं विजयाय ते । दत्तस्तव महासत्त्व श्रीमञ्जुनिवर्हण ॥
इदमैन्द्रं महच्चापं कवचं चाग्निसन्निभम् । शराश्चादित्यसङ्काशाः शक्तिश्च विमला शिता ॥

शलुनिवर्हण	“சத்ருக்களை சங்கரிக்கும்	இத்	இந்த
மहाசரவ	பேராற்றல்கொண்ட	மஹத்	மகிமைமிக்குந்த
श्रीमन्	ஸ்ரீமிகும்	ऐन्द्रं	இந்திரனது
काकुरस्थ	ஸ்ரீராம!	चापं	வில்லும்,
ते	தேவீரது	अग्निसन्निभं	அக்னியை நிகர்த்த
विजयाय	வெற்றிக்காக	कवचं च	கவசமும்,
सहस्राक्षेण	இந்திரனால்	आदित्यसङ्काशाः	சூரியனைநிகர்த்த
अयं	இந்த	शराः च	பாணங்களும்
रथः	ரதமானது	विमला	நிர்மலமானதும்
तव	தேவீருக்கு	शिता	கூரியதுமான
दत्तः	அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.	शक्तिः	சக்தியும்
		च	அப்படியே அளிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

आरुह्येयं रथं वीर राक्षसं जहि रावणम् । मया सारथिना राजन्महेन्द्र इव दानवान् ॥

वीर	“வீரரான	दानवान्	அஸுரர்களை
राजन्	சக்கிரவர்த்தியே!	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इमं रथं	இந்த ரதத்தில்	राक्षसं	அரக்கனாகிய
सारथिना	சாரதியாகிய	रावणं	ராவணனை
मया	என்னுடன்	जहि	வெற்றிக்கொள்வீ
आरुह्य	வீற்றிருந்து		
महेन्द्रः	தேவேந்திரர்		ராக.

इत्युक्तः संपरिक्रम्य रथं समभिवाद्य च । आरूरोह तदा रामो लोकांलुक्ष्म्या विराजयन्॥

इति	மேற்கண்டவாறு	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तः	தெரிவிக்கப்பட்ட	तदा	அப்பொழுது
लक्ष्म्या	சூருவால்	रथं	ரதத்தை
लोकान्	உலகங்களை	संपरिक्रम्य	வலம்வந்து
विराजयन्	விளங்கச்செய்யவ	समभिवाद्य च	நமஸ்கரித்துவிட்டு
	ரான	आरूरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

तद्भूवाद्भुतं युद्धं द्वैरथं रोमहर्षणम् । रामस्य च महाबाहो रावणस्य च रक्षसः ॥ १५ ॥

महाबाहोः	வீரரான	तत्	அந்த
रामस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும்	युद्धं	போரானது
रक्षसः	அரக்கனாகிய	रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்செறிவிப் பதாய்
रावणस्य च	ராவணனுக்கும்		
द्वैरथं	இரு ரதங்களைக் கொண்ட	अद्भुतं	ஆச்சரியகரமாய்
		बभूव	இருந்தது.

स गान्धर्वेण गान्धर्वं दैवं दैवेन राघवः । अस्त्रं राक्षसराजस्य जवान परमास्त्रवित् ॥१६॥

परमास्त्रवित्	சிறந்த அஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவராகிய	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
सः	அந்த	गान्धर्वेण	கந்தர்வாஸ்திரத் தாலும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	दैवं	தேவாஸ்திரத்தை
राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸமன்னனின்	दैवेन	தேவாஸ்திரத்தாலும்
गान्धर्वं	கந்தர்வ	जवान	தடுத்தார்.

अस्त्रं तु परमं घोरं राक्षसं राक्षसाधिपः । ससर्ज परमक्रुद्धः पुनरेव निशाचरः ॥ १७ ॥

निशाचरः	அரக்கனாகிய	घोरं	கொடிய
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்	राक्षसं	ராக்ஷஸ
तु	அப்பொழுது	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	पुनः एव	மீளவும்
परमं	மிக [வளும்]	ससर्ज	விடுத்தான்.

ते रावणधनुर्मुक्ताः शराः काञ्चनभूषणाः । अभ्यवर्तन्त काकुत्स्थं सर्पा भूत्वा महाविषाः॥

रावणधनुर्मुक्ताः	{ ராவணனது தனுவி னின்று விடுக்கப்பட்ட டவைகளும்	महाविषाः	கொடுவிஷங்கொண்ட
काञ्चनभूषणाः	பொன்பூஷணங்க ளுற்றவைகளுமான	सर्पाः	ஸர்ப்பங்களாய்
ते शराः	அந்த பாணங்கள்	भूत्वा	ஆகி
		काकुत्स्थं	காகுஸ்தரை
		अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துச்சென்றன.

ते दीप्तवदना दीप्तं वमन्तो ज्वलनं मुखैः । राममेवाभ्यवर्तन्त व्यादितास्या भयानकाः ॥

दीप्तवदनाः	ஜ்வலிக்கும் முகங்களும் ளுற்றவைகளும்	मुखैः	முகங்களால்
व्यादितास्याः	வாயை விரித்தவை களும்	वमन्तः	கக்குபவைகளும்
दीप्तं	ஜ்வலிக்கும்	भयानकाः	பயங்கரமானவைகளு
ज्वलनं	அழலை	ते	அவைகள் [மான்
		रामं एव	ஸ்ரீராமரையே
		अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துச்சென்றன.

तैर्वासुकिः समस्पर्शैर्दीप्तभोगैर्महाविषैः । दिशश्च सन्तताः सर्वाः प्रदिशश्च समावृताः ॥ २० ॥

वासुकिः	} வாஸுகியை நிகர்த்த வலுக்கொண்டவை. களும்	तैः	அவைகளால்
समस्पर्शैः		दिशः	திக்குகள்
दीप्तभोगैः	ஜ்வலிக்கும்படங்க ளுற்றவைகளும்	सर्वाः च	எல்லாமும்
महाविषैः	கொடுவிஷமமைந்த வைகளுமான	सन्तताः	நிரம்பிவிட்டன.
		प्रदिशः च	விதிக்குகளும்
		समावृताः	முண்டன.

तान्दृष्ट्वा पन्नगात्रामः समापतत आहवे । अस्त्रं गारुत्प्रतं घोरं प्रादुश्चके भयावहम् ॥२१॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	घोरं	கொடியதும்
तान्	அந்த	भयावहं	பயத்தைத்தருவது
पन्नगान्	சர்ப்பங்களை		மரண
दृष्ट्वा	பார்த்து	गारुमंत्रं	காருட
आहवे	போலில்	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
समापतत	துள்ளியெழுந்தார்.	प्रादुश्चके	பிரயோகித்தார்.

ते राघवशरा मुक्ता स्वमपुङ्खाः शिखिप्रभाः । सुपर्णाः काञ्चना भूत्वा विचेरुः सर्पशत्रवः ॥

मुक्ताः	விடுக்கப்பெற்றவை	राघवशराः	ஸ்ரீராமபாணங்கள்
	களும்	काञ्चनाः	பொன்
स्वमपुङ्खाः	பொன்முனைகளற்ற	सुपर्णाः	கருடர்களாய்
	வைகளும்	भूत्वा	ஆகி
शिखिप्रभाः	அகனி ஒளிகொண்ட	सर्पशत्रवः	சர்ப்பங்களுக்கு சக
	வைகளுமான		ருக்களாகி

ते तान्सर्वाञ्छराज्जघ्नुः सर्परूपान्महाजवान् । सुपर्णरूपा रामस्य विशिखाः कामरूपिणः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	महाजवान्	சக்திமிக்கவைகளும்
कामरूपिणः	நினைத்தருபமெடுக்க	सर्परूपान्	சர்ப்ப உருக்கொண்ட
	வல்லவைகளும்		வைகளுமான
सुपर्णरूपाः	கருட உருக்கொண்ட	शरान्	பாணங்கள்
	வைகளுமான	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
ते विशिखाः	அந்த பாணங்கள்	जघ्नुः	அழித்துவிட்டன.
तान्	அந்த		

अस्त्रे प्रतिहते क्रुद्धो रावणो राक्षसाधिपः । अभ्यवर्षत्तदा रामं घोराम्भिः शरवृष्टिभिः ॥

राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னலாகிய	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
रावणः	ராவணன்	रामं	ஸ்ரீராமரை [ஐய]
तदा	அப்பொழுது	घोराम्भिः	கொடிய
अस्त्रे	அஸ்திரம்	शरवृष्टिभिः	சரவர்த்தங்களால்
प्रतिहते	அழிந்தவளவில்	अभ्यवर्षत्	வர்த்தித்தான்.

ततः शरसहस्रेण राममक्रिष्टकारिणम् । अर्दयित्वा शरौवेण मातलिं प्रत्यविध्यत ॥२५॥

ततः	அப்பொழுது	अर्दयित्वा	புடைத்துவிட்டு
शरसहस्रेण	பல பாணங்களால்	शरौवेण	சரமாரியால்
अक्रिष्टकारिणं	எதையுமே அஞ்ஞாஸ	मातलिं	மாதலியை
	மாய்ச் செய்யவல்ல	प्रत्यविध्यत	தாக்கினான்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		

चिच्छेद केतुमिन्द्रस्य शरणैकेन रावणः ॥ २६ ॥

रावणः	ராவணன்	इन्द्रस्य	இந்திரனது
एकेन	ஒரு	केतुं	கொடியை
शरणे	பாணத்தால்	चिच्छेद	துண்டித்தெறித்தான்.

पातयित्वा रथोपस्थे रथात्केतुं च काञ्चनम् । ऐन्द्रानपि जघानाश्वाञ्छरजालेन रावणः॥

रावणः	ராவணன்	पातयित्वा	வீழ்த்திவிட்டு
रथात्	ரதத்திலிருந்து	शरजालेन	பாணஜாலத்தால்
रथोपस्थे	ரதத்தின் நடுவில்	ऐन्द्रान्	இந்திரனது
काञ्चनं	பொன்மயமான	अश्वान् अपि	ஊஷான்களையும்
केतुं च	கொடியையும்	जघान	தாக்கினான்.

तद्दृष्ट्वा सुमहत्कर्म रावणस्य दुरात्मनः । विषेदुर्देवगन्धर्वा दानवाश्चारणैः सह ॥ २८ ॥

चारणैः	சாரணர்களோடு	रावणस्य	ராவணனது
सह	கூட	तत्	அந்த
देवगन्धर्वाः	தேவர்களும் கந்தர்வர்களும்	सुमहत्	கொடும்
		कर्म	செயலை
दानवाः	ஆஸூரர்களும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
दुरात्मनः	துராத்மரவாகிய	विषेदुः	துயரங்கொண்டனர்.

राममार्तं तदा दृष्ट्वा सिद्धाश्च परमर्षयः । व्यथिता वानरेन्द्राश्च बभूवुः सविभीषणाः ॥

तदा	அப்பொழுது	रामं	ஸ்ரீராமரை
सविभीषणाः	விபீஷணனுள்ளிட்ட	आतं	பிடிக்கப்பட்டவராய்
वानरेन्द्राः च	வானரோத்தமர்களும்	दृष्ट्वा	கண்டு
सिद्धाः	சித்தர்களும்	व्यथिताः बभूवुः	கொதித்தனர்.
परमर्षयः च	மஹர்ஷிகளும்		

रामचन्द्रमसं दृष्ट्वा ग्रस्तं रावणराहुणा । प्राजापत्यं च नक्षत्रं रोहिणीं शशिनः प्रियाम् ॥

समाक्रम्य बुधस्तस्यौ प्रजानामशुभावहः

॥ ३० ॥

रावणराहुणा	ராவணாஹு ராகுவால்	शशिनः	சந்திரனுக்கு
रामचन्द्रमसं	ஸ்ரீராமராகிய சந்திரனை	प्रियां	பிரியையான
		रोहिणीं च	ரோகிணிநக்சத்ரி த்தையும்
ग्रस्तं	பிடிக்கப்பட்டதாய்	समाक्रम्य	தீண்டி
दृष्ट्वा	கண்டு	प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு
बुधः	புதன்,	* शुभावहः	தீமையை விளைவிப்ப வனாய்
प्राजापत्यं	பிராஜாபத்ய	तस्यौ	இருந்தான்.
नक्षत्रं	நக்சத்திரத்தையும்		

सधूमपरिवृत्तोर्मिः प्रज्वलन्निव सागरः । उत्पपात तदा क्रुद्धः स्पृशन्निव दिवाकरम् ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रज्वलन्	கொதிப்பதாய்
सागरः	சமுத்திரம்	क्रुद्धः	கொந்தளித்து
सधूमपरिवृत्तोर्मिः	புகையுடனெழும் அ லைகொண்டதாய்	दिवाकरं	சூரியனை
		स्पृशन् इव	தொடுவதுபோலாய்
इव	முற்றும்	उत्पपात	உயரக்கிளம்பியது.

शस्त्रवर्णः सुपरुषो मन्दरशिर्मादिवाकरः । अदृश्यत कवन्धाङ्कः संसक्तो धूमकेतुना ॥३२॥

दिवाकरः श्रीरियன்
 धूमकेतुना தூமகேதுவால்
 संसक्तः பிடிக்கப்பட்டவனாய்
 शस्त्रवर्णः ஆயுதவர்ணம் கொண்டவனாகவும்

मन्दरशिः ஒளிபழுக்கியவனாகவும்
 कवन्धाङ्कः முண்டத்தைக்களங்கமாகக்கொண்டவனாகவும்
 अदृश्यत காணப்பட்டான்.

कोसलानां च नक्षत्रं व्यक्तमिन्द्राग्निदैवतम् । आक्रम्याङ्गारकस्तस्थौ विशाखामपि चाम्बरे ॥

अङ्गा(कः च செவ்வாயும்
 इन्द्राग्निदैवतं இந்திரனையும் அக்னியையும் தேவதையாகக்கொண்டதும்
 व्यक्तं தெளிவானதும்
 कोसलानां கோஸலாதேசத்தவர்களுக்கு (இசுக்வாகுமன்னர்களுக்கு)

नक्षत्रं च குலநக்சத்திரமாகியதுமான
 विशाखां अपि விசாகாநக்சத்திரத்தையும்
 अम्बरे ஆகாயத்தில்
 आक्रम्य தீண்டி
 तस्थौ நின்றான்.

दशास्यो विशतिभुजः प्रगृहीतशरासनः । अदृश्यत दशग्रीवो मैनाक इव पर्वतः ॥ ३४ ॥

दशग्रीवः ராவணன்
 दशास्यः பத்துத்தலைகள் கொண்டவனாய்
 विशतिभुजः இருபதுகைகளுற்றவனாய்

प्रगृहीतशरासनः வில்லைக்கையிலேந்திய
 मैनाकः மைனாக [வனாய்
 पर्वतः பர்வதம்
 इव போன்றவனாய்
 अदृश्यत காணப்பட்டான்.

निरस्यमानो रामस्तु दशग्रीवेण रक्षसा । नाशक्रोदभिसन्धातुं सायकात्रणमूर्धनि ॥३५॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 तु அப்பொழுது
 रक्षसा அரக்கனாகிய
 दशग्रीवेण தசகண்டனால்
 निरस्यमानः எய்யப்படுபவராய்

रणमूर्धनि போர்முனையில்
 सायकान् பாணங்களை
 अभिसन्धातुं தொடுக்க
 अशक्रोत् न முடியவில்லை.

स कृत्वा भुक्तिं क्रुद्धः किञ्चित्संरक्तलोचनः । जगाम सुमहाक्रोधं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥

क्रुद्धः கோபங்கொண்டிருந்த
 सः அவர் (ஸ்ரீராமர்)
 किञ्चित् சிறிதுகண்கள் சிவந்த
 संरक्तलोचनः வராய்
 भुक्तिं புருவநெறித்தலை

कृत्वा இட்டு
 चक्षुषा பார்வையால்
 निर्दहन् इव எரித்துவிடுபவர் போலாய்
 सुमहाक्रोधं மிகக்கடுஞ்சினத்தை
 जगाम கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्र्युत्तरशततमः सर्गः ॥

चतुरुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம் || १०४ ||

रावणशूलोद्धरणम्—ராவணனது சூலாயுத்தத்தை நாசம் செய்வது.

तस्य क्रुद्धस्य वदनं दृष्ट्वा राक्षस्य धीमतः । सर्वभूतानि वित्रेसुः प्राकम्पत च मेदिनी ॥

क्रुद्धस्य கோபங்கொண்ட
तस्य அந்த
धीमतः தீமானாகிய
राक्षस्य ஸ்ரீராமரது
वदनं முகத்தை

दृष्ट्वा பார்த்து
सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
वित्रेसुः மருண்டன.
मेदिनी च பூமியும்
प्राकम्पत அதிர்ந்தது.

सिंहशार्दूलवाञ्छैलः संचाल चलद्रुमः

सिंहशार्दूलवान् சிம்மங்களும் வேங்கை
களும் வசிக்கும்

|| २ ||

चलद्रुम அசைந்தாரும் மாங்க
ளுற்றதாய்

शैलः மலையம்

सञ्चालः அதிர்ந்தது.

बभूव चातिक्षुभितः समुद्रः सरितां पतिः

सरितां पतिः நதிகளுக்கு நாயகனாகிய

|| ३ ||

अतिक्षुभितः மிகக்கலக்கமுற்றதாய்

समुद्रः च சமுத்திரமும்

बभूव ஆயிற்று.

खगाश्च खरनिर्घोषा गगने पृषाघनाः ।

खरनिर्घोषाः கடோரமான ஒலி
கொண்ட

औत्पातिकानि नर्दन्तः समन्तात्परिचक्रमुः ॥

गगने வானத்தில
औत्पातिकानि தீயநிமித்தங்களனை
नर्दन्तः ஒலிக்கின்றனவாய்
समन्तात् நரற்புறமும்
परिचक्रमुः சஞ்சரித்தன.

खगाः பறவைகளும்

पृषाघनाः குரூரமான

घनाः च மேகங்களும்

रामं दृष्ट्वा सुसंकुद्धसुत्पातांश्च सुदारुणान् ।

रामं ஸ்ரீராமரை
सुसंकुद्धं கோபங்கொண்டவரை
सुदारुणान् மிகக்கொடிய [கவும்
उत्पातां च உத்பாதங்களையும்
दृष्ट्वा பார்த்து

वित्रेसुः सर्वभूतानि रावणस्याभवद्भयम् ॥

सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
वित्रेसुः நடுக்கமுற்றன.
रावणस्य ராவணனுக்கும்
भयं திகில
अभवत् உண்டாயிற்று.

विमानस्थास्तदा देवा गन्धर्वाश्च महोरगाः । ऋषिदानवदैत्याश्च गरुत्मन्तश्च खेचराः ॥६॥

दृश्यन्ते तदा युद्धं लोकसंवर्तसंस्थितम् । नानाप्रहरणैर्भीमैः शूरयोः संप्रयुद्धयतोः ॥७॥

तदा அப்பொழுது
विमानस्थाः விமானத்திலிருக்கும்
ते அந்த
देवाः தேவர்களும்

गन्धर्वाः च கந்தர்வர்களும்
महोरगाः மகோரகர்களும்
ऋषिदानवदैत्याः च ரிஷிகளும் தானவர்
களும் தைத்யர்களும்

खेचराः वाणुறையும்
 गहमन्तः च கருத்மான் களும்
 तदा அப்பொழுது
 भीमैः பயங்கரமான
 रानाप्रहरणैः பலந்த ஆயுதங்களைக்
 கொண்டு

संप्रयुयतोः பேரிடும்
 शूरायाः வீரர்களான அவ்ஈரு
 वरकणुदைய
 लो हसंवर्तसंस्थितं பிரளயத்தை ஓத்தி
 युद्धं யுத்தத்தை [ருக்கும்
 ददृशुः கண்டார்கள்.

ऊचुः सुरासुराः सर्वे तदा विग्रहमागताः । प्रक्षमाणा मह्युद्धं वाक्यं भक्त्या प्रहृष्टवत् ॥

तदा அப்பொழுது
 सुरासुराः தேவர்களும் அசுரர்
 सर्वे யாவரும் [களும்
 विग्रहं போருக்கு
 आगताः அணுகியின்றவர்
 களாய்
 महत् பெரும்

युद्धं யுத்தத்தை
 प्रक्षमाणाः பார்க்கின்றவர்களாய்-
 भक्त्या பக்தியுடன்
 प्रहृष्टवत् உதலாஹத்தை
 விளக்குவதாய்
 वाक्यं சொல் ஒன்றை
 ऊचुः கூறினார்கள்.

दशग्रीवं जयेत्याहुरसुराः समवस्थिताः

असुराः அசுரர்கள்
 समवस्थिताः உதலாஹங்கொண்ட
 வர்களாய்
 दशग्रीवं ராவணனைப்பார்த்து

॥ ९ ॥

जय “நீ வெற்றிபெறுவா
 யாக.”
 इति என்று
 आहुः மொழிந்தார்கள்.

देवा राममथोचुस्ते त्वं जयेति पुनः पुनः

अथ அப்பொழுது
 ते அந்த
 देवाः தேவர்கள்
 रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து

॥ १० ॥

त्वं “தேவரீர்
 जय வெற்றிபெறுவீராக”
 इति என்று
 पुनः पुनः மீண்டும் மீண்டும்
 ऊचुः மொழிந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे क्रोधाद्राघवस्य स रावणः । प्रहृतुकामो दुष्टात्मा स्पृशन्प्रहरणं महत् ॥११॥

वज्रसारं महानादं सर्वशत्रुनिबर्हणम् । शैलशृङ्गनिभैः कूटैश्चितं दृष्टिमायावहम् ॥ १२ ॥

सधूममिव तीक्ष्णाग्निं युगान्ताग्निचयोपमम् । अतिरौद्रमनासाद्यं कालेनापि दुरासदम् ॥१३॥

त्रासनं सर्वभूतानां दारणं भेदनं तदा । प्रदीप्तमिव रोपेण शूलं जग्राह रावणः ॥ १४ ॥

एतस्मिन् இந்த
 अन्तरे சமயத்தில்
 दुष्टात्मा துஷ்டாத்மர்வாகிய
 रावणः யாரையும் கதறவடிக்க
 சும்

राघवस्य ஸ்ரீராமரிடம்
 क्रोधात् கோபத்தால்
 प्रहृतुकामः புடைக்கக்கருதியவ
 लोय

सः அந்த
 रावणः ராவணன்

तदा அப்பொழுது
 वज्रसारं வஜ்ராயுதத்திற்கு நிக
 रान एतुतिकொண்ட

महत् प्रहरणं	சிறந்த ஆயுதமும்
महानादं	பேரொலிகொண்ட தும்
सर्वशत्रुनिबर्हणं	எல்லா சத்ருக்களை யும் ஒழிக்கவல்லதும்
शैलशृङ्गनिभैः	மலைக்கொடுமுடிகளை நிகர்த்த
कूटैः	சிகரங்களால்
चित्तं	நிரம்பியதும்
वृष्टिभयावहं	பார்க்க பயங்கரமான தும்
सधूमं इव	புகையுடன்கூடியது போன்றதும்
तीक्ष्णान्	கூரிய நுனியுற்றதும்
युगान्नामि-	} ஊழிக்காலத்தீக்குவி யலை நிகர்த்ததும்
वयोपमं	

अतिरौद्रं	மிகக்கொடியதும்
अनासद्यं	அணுகமுடியாததும்
कालेन अपि	யமனாலும்
दुरासदं	தகைக்கவரியதும்
सवैभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளை யும்
हासं	நடுங்கச்செய்வதும்
दारणं	பிளப்பதும்
भेदनं	சிதைப்பதும்
रोषेण	கோபங்கொண்டு
प्रदीप्तं इव	ஜ்வலிப்பதுபோன்றி ருப்பதுமான
शूलं	சூலாயுதத்தை
स्युशान्	பற்றி
जग्राह	எடுக்கலுற்றான்.

तच्छूलं परमकुद्धो जग्राह युधि वीर्यवान् । अनेकैः समरे शूरै राक्षसैः परिवारितः ॥

युधि	போரில்
वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய அவன்
समरे	போரில்
शूरैः	சூரர்களான
अनेकैः	பல

राक्षसैः	அரக்கர்களால்
परिवारितः	சூழப்பெற்று
परमकुद्धः	மிகக்கோபங்கொண்டு
तत्	அந்த
शूलं	சூலத்தை
जग्राह	கைக்கொண்டான்.

समुद्यम्य महाकायो ननाद युधि भैरवम् । संरक्तनयनो रोषात्स्वसैन्यमभिहर्षयन् ॥१६॥

महाकायः	பேருடல்பெற்றவனான கும் அவன்
समुद्यम्य	துள்ளியெழுந்து
रोषात्	கோபத்தால்
संरक्तनयनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி

स्वसैन्यं	தனது சேனையை
अभिहर्षयन्	உத்ஸாகப்படுத்திக்
युधि	போரில் [கொண்டு
भैरवं	பயங்கரமாய்
ननाद	கர்ஜித்தான்.

पृथिवीं चान्तरिक्षं च दिशश्च प्रदिशस्तथा । प्राकम्पयत्तदा शब्दो राक्षसेन्द्रस्य दारुणः ॥

तदा	அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனு டைய
दारुणः	பயங்கரமான
शब्दः	சத்தமானது

पृथिवीं च	பூமியையும்
अन्तरिक्षं च	ஆகாயத்தையும்
दिशः च	திக்குகளையும்
प्रदिशः तथा	விதிக்குகளையும்
प्राकम्पयत्	நடுங்கச்செய்தது.

तद्रावणकरान्मुक्तं विवृज्ज्वालासमाकुलम् । अष्टघण्टं महानादं वियद्गतमशोभत ॥ २४ ॥

रावणकरात्	ராவணனது கையால்	महानादं	பேரொலிகொண்டது
मुक्तं	விடுக்கப்பட்டதும்		மான
विवृज्ज्वाला-	மின்னல்போன்ற	तत्	அது
समाकुलं	ஜ்வாலைகளால்	वियद्गतं	ஆகாயத்தை அடைந்த
	நிறைந்ததும்		தாய்
अष्टघण्टं	எட்டுமணிகள் கட்டப்	अशोभत	விளங்கிற்று.
	பெற்று		

तच्छूलं राघवो दृष्ट्वा ज्वलन्तं घोरदर्शनम् । ससर्ज विशिखान्त्रामश्वापमयम्य वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியான	तत्	அந்த
राघवः	ராகுலதிலகர்	शूलं	சூலத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	பார்த்து
ज्वलन्तं	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதும்	चापं	வில்லை
घोरदर्शनं	பயங்கரத்தோற்ற முற்றதுமான	आयम्य	வளைத்து
		विशिखान्	பாணங்களை
		ससर्ज	விடுத்தார்.

आपतन्तं शरौघेण वारयामास राघवः । उत्पतन्तं युगान्ताग्निं जलौघैरिव वासवः ॥२६॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
उत्पतन्तं	கிளம்பிய	आपतन्तं	எதிர்த்துவரும் அதை (சூலத்தை)
युगान्ताग्निं	பிரளயாக்க்னியை	शरौघेण	பாணசமூஹத்தால்
जलौघैः	ஜலவர்ஷங்களால்	वारयामास	தகைத்தார்.
वासवः	இந்திரன்		

निर्ददाह स तान्बाणान् रामकामुकानिःसृतान् । रावणस्य महाशूलः पतङ्गानिव पावकः ॥

रावणस्य	ராவணனது	तान्	அந்த
सः	அந்த	बाणान्	பாணங்களை
महाशूलः	சிறந்த சூலாயுதமானது	पावकः	அக்னி
		पतङ्गान्	விட்டில்களை
रामकामुक-	ஸ்ரீராமரது வில்லினி	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
निःसृतान्	ன்று வெளியார்ந்த	निर्ददाह	பொசுக்கிவிட்டது.

दृष्ट्वा तान् भस्मसाद्भूताञ्छूलसंस्पर्शचूर्णितान् । सायकानन्तरिक्षस्थान् राघवः क्रोधमाहरत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	भस्मसाद्भूतान्	சாம்பலானவைகளாய்
अन्तरिक्षस्थान्	ஆகாயத்தையடைந்த	दृष्ट्वा	கவனித்து
तान् सायकान्	அந்த பாணங்களை	क्रोधं	கோபத்தை
शूलसंस्पर्श-	சூலாயுதத்தின் ஸ்பர்சுத்தால் தூளாகி	आहरत्	கொண்டார்.
चूर्णितान्			

स तां मातलिनाऽऽनीतां शक्तिं वासवनिर्मिताम् । जग्राह परमक्रुद्धो राघवो रघुनन्दनः ॥

सः	அந்த	भानीतां	கொண்டு வரப்பட்ட
रघुनन्दनः	ரகுசூலச்செல்வராகிய		கும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	वासवनिर्मितां	இந்திரனால் சீருஷ்டிச்
परमक्रुद्धः	மிகக்கோபங்கொண்ட		கப்பட்டதுமான
	வராய்	तां शक्तिं	அந்தச் சக்தியை
मातलिना	மாதலியால்	जग्राह	கைக்கொண்டார்.

सा तोलिता बलवता शक्तिर्घण्टाकृतस्वना । नभः प्रज्वालयामास युगान्तोल्केव सप्रभा ॥

बलवता	பலசாலியாகிய அவ	युगान्तोल्का	ஊழிக்கொள்வி
	ரால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
तोलिता	பிரயோகிக்கப்பட்ட		வண்ணமே
सा शक्तिः	அந்தச் சக்தி	सप्रभा	ஒளிகொண்டதாய்
घण्टाकृतस्वना	மணியோசை கொண்ட	नभः	வானத்தை
	டதாய்	प्रज्वालयामास	ஜ்வலிக்கச்செய்தது.

सा क्षिप्त्वा राक्षसेन्द्रस्य तस्मिञ्छूले पपात ह ॥ ३१ ॥

क्षिप्त्वा	பிரயோகிக்கப்பட்ட	तस्मिन्	அந்த
सा	அது	शूले	சூலத்தில்
राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனது	पपात ह	மோதியது.

भिन्नः शक्त्या महाञ्छूलो निपपात हतद्युतिः ॥ ३२ ॥

महान्	சிறந்த	भिन्नः	பிளவுண்டதாய்
शूलः	சூலமானது	हतद्युतिः	மகிமையற்று
शक्त्या	சக்தியால்	निपपात	கீழ்விழுந்தது.

साधु साध्विति भूतानि प्रशंसन् रघूत्तमम् ॥ ३३ ॥

भूतानि	பிராணிகள்	इति	என்று
साधु	“ நன்றுமுடிந்தது,	रघूत्तमं	ஸ்ரீராமரை
साधु	நன்றுமுடிந்தது ”	प्रशंसन्तुः	புகழ்ந்துகொண்டாடி
			னார்கள்.

निर्विभेद ततो बाणैर्हयानस्य महाजवान् । रामस्तीक्ष्णैर्महावेगैर्वज्रकल्पैः शितैः शरैः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तीक्ष्णैः	கொடியவைகளான
ततः	அப்பொழுது	शरैः	கணைகளாலும்
अथ	இவனது	महावेगैः	பெருவேகங்கொண்ட
महाजवान्	வேகங்கொண்ட	शितैः	கூரிய
हयान्	குதிரைகளை	बाणैः	பாணங்களாலும்
वज्रकल्पैः	வஜ்ராயுதத்தை	निर्विभेद	பிளந்தார்.
	நிகர்த்து		

निर्विभेदोरसि ततो रावणं निशितैः शरैः । राघवः परमायत्तो ललाटे पत्रिभिस्त्रिभिः ॥

ततः अप்பொழுது
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 परमायत्तः மிக ஊக்கங்கொண்ட
 வராய்
 रावणं ராவணனை
 उरसि மார்பில்

निशितैः கூரிய
 शरैः பாணங்களாலும்
 ललाटे நெற்றியில்
 त्रिभिः மூன்று
 पत्रिभिः பாணங்களாலும்
 निर्विभेदः பிளந்தார்.

स शरैर्भिन्नसर्वाङ्गो गात्रप्रसृतशोणितः। राक्षसेन्द्रः समूहस्थः फुल्लशोक इवावभौ ॥३६॥

समूहस्थः படையினர் நடுவிலி
 सः அந்த [ருக்கும்
 राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னன்
 शरैः பாணங்களால்
 भिन्नसर्वाङ्गः எல்லா அங்கங்களும்
 பிளவுண்டவனாய்

गात्रप्रसृतशोणितः உடலினின்றும் ரத்தம்
 பெருக நின்றவனாய்
 फुल्लशोकः சூத்த அசோகமரம்
 इव போல்
 आवभौ பிரகாசித்தான்.

स रामबाणैरभिविद्धगात्रो निशाचरेन्द्रः क्षतजार्द्रगात्रः ।

जगाम खेदं च समाजमध्ये क्रोधं च चक्रे सुभृशं तदानीम् ॥ ३७ ॥

सः அந்த
 निशाचरेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னன்
 समाजमध्ये போர்க்களத்தின்
 நடுவில்
 रामबाणैः ராமபாணங்களால்
 अभिविद्धगात्रः அவயவங்களில் தாக்க
 ப்பட்டவனாய்

क्षतजार्द्रगात्रः च ரத்தம் வழிந்த உட
 லுடையவனாய்
 खेदं வருத்தத்தை
 जगाम கொண்டான்.
 तदानीं अप்பொழுது
 सुभृशं மிக
 क्रोधं च கோபத்தையும்
 चक्रे கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुरत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19581

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4906

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३७ ॥

युद्धाद्रावणरथापवाहनम्—ராவணனது தேரை அப்பறப்படுத்துவது.

स तेन तु तथा क्रोधात्काकुत्स्थेनार्दितो रणे । रावणः समरश्लाघी महाक्रोधमुपागमत् ॥

समरश्लाघी போர்புகழ்கொண்ட
 सः அந்த [வனான
 रावणः ராவணன்
 तु अप்பொழுது
 रणे போரில்
 काकुत्स्थेन அந்த ஸ்ரீராமரால்

क्रोधात् கோபங்கொண்டு
 तथा அவ்வண்ணமாய்
 अर्दितः துன்புறுத்தப்பட்ட
 வனாய்
 महाक्रोधं பெருஞ்சினத்தை
 उपागमत् கொண்டான்.

स दीप्तनयनो रोपाद्यपमायम्य वीर्यवान् । अभ्यर्दयत्सुसंक्रुद्धो राघवं परमाह्वे ॥ २ ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானுகிய
सः	அவன்
सुसंक्रुद्धः	மிகச்சீனங்கொண்ட
रोपाद्य	சினத்தால் [வருப]
दीप्तनयनः	நன்னை ஜ்வலிக்கின்ற வகைய

चापं	வல்லை
आयम्य	வளைத்து
परमाह्वे	சுடும்போரில்
राघवं	ஸ்ரீராமரை
अभ्यर्दयत्	தாக்கினான்.

बाणधारासहस्रैः स तोयद् इवाम्बरात् । राघवं रावणो बाणैस्तटाकमिव पूरयत् ॥ ३ ॥

सः	அந்த
रावणः	ராவணன்
अम्बरात्	ஆகாயத்திலிருந்து
तोयद्	மேகம்
तटाकं	ஒரு தடாகத்தை
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே

राघवं	ஸ்ரீராமரை
बाणधारासहस्रैः	சாஜாலங்களால்
	நெருக்குண்ட
सैः	அந்த
बाणैः	பாணங்களால்
इव	முற்றும்
पूरयत्	நிரப்பினான்.

पूरितः शरजालेन धनुमुक्तेन संयुगे । महागिरिनिवाकम्प्यः काकुत्स्थो न प्रकम्पते ॥ ४ ॥

महागिरिः इव	மாமலைபோல்
अकम्प्यः	சலிக்காதவரான
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்
संयुगे.	போரில்

धनुमुक्तेन	வில்லினின்றும் விடுக்க ப்பட்ட
शरजालेन	பாணஜாலத்தால்
पूरितः	நிரப்பப்பட்டவராய்
प्रकम्पते न	சலியாதிருந்தார்.

स शरैः शरजालानि वारयन्समरे स्थितः । गभस्तीनिव सूर्यस्य प्रतिजग्राह वीर्यवान् ॥

समरे	போரில்
वीर्यवान्	தனிவீரராய்
स्थितः	நிற்கும்
सः	அவர்
शरैः	பாணங்களால்
वारयन्	தகைப்பவராய்

सूर्यस्य	சூரியனுடைய
गभस्तीनिव इव	கிரணங்களை நிகர்த்த
शरजालानि	பாணஜாலங்களை
प्रतिजग्राह	மீண்டும் கைக்கொண்டார்.

ततः शरसहस्राणि क्षिप्रहस्तो निशाचरः । निजघानोरसि क्रुद्धो राघवस्य महात्मनः ॥

क्षिप्रहस्तः	கரவேகமமைந்த
निशाचरः	அரக்கன்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டு
ततः	அப்பொழுது
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய

राघवस्य	ஸ்ரீராமரை
उरसि	மார்பில்
शरसहस्राणि	பலபாணங்களை
निजघान	நாட்டினான்.

स शोणितसमादिग्धः समरे लक्ष्मणाग्रजः । दृष्टः फुल्ल इवारण्ये सुमहार्निकशुकद्रुमः ॥७॥

ச: அந்த
 லக்ஷ்மணாஶ்ரஜ: ஸ்ரீராமர்
 சமரே போரில்
 ஶோணிதஸமாதிஶ்ர: ரத்தத்தால் சூசப்பட்ட
 டவராய்

अरण्ये காட்டில்
 फुल्ल: பூத்த
 सुमहान् பெரிய
 किशुकद्रुमः इव பலாசமரம்போல்
 दृष्टः காணப்பட்டார்.

शराभिघातसंरन्धः सोऽपि जग्राह सायकान् । काकुत्स्थः सुमहातेजा युगान्तादित्यतेजसः॥

சுமஹா:ஜா: மிக தேஜஸ்வியாகிய
 ச: காஶுத்ஸ்த: அபி அந்த ஸ்ரீராமரும்
 ஶராभिघात- } பாணங்களின் அடி
 संरन्ध: } யால் ஆவேசங்கொ
 ண்டவராய்

युगान्तादित्य- } ஊழிச்சூரியனை நிகர்த்
 तेजस: } த ஒளிகொண்டவை
 कलारान
 सायकान् பாணங்களை
 जग्राह கைக்கொண்டார்.

ततोऽन्योन्यं सुसंरन्धवुभौ तौ रामरावणौ । शरान्धकारे समरे नोपालक्षयतां तदा ॥९॥

தத: அப்பொழுது
 सुसंरन्धौ மிக ஆவேசங்கொண்
 டவர்களாய்
 तौ அந்த
 रामरावणौ ஸ்ரீராமர், ராவணன்
 उभौ இருவர்களும்

शरान्धकारे பாணங்களால்
 समरे போரில் [இருண்ட
 अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
 तदा அப்பொழுது
 उपालक्षयतां न கண்டுகொள்ளா
 திருந்தனர்.

ततः क्रोधसमाविष्टो रामो दशरथात्मजः । उवाच रावणं वीरः प्रहस्य परुषं वचः ॥१०॥

வீர: வீரரும்
 दशरथात्मजः தசரதசக்கிரவர்த்தி
 யாரின் திருமகனாக
 राम: ஸ்ரீராமர் [மாகிய
 तत: அப்பொழுது
 क्रोधसमाविष्टः கோபம் மேலிட்ட
 வராய்

रावणं ராவணனைப்பார்த்து
 प्रहस्य நகைத்து
 परुषं கடுமையான
 वचः சொல்லொன்றை
 उवाच பின்வருமாறு அழைந்
 தார்

मम भार्या जनस्थानादज्ञानाद्राक्षसाधम । हता ते विवशा यस्मात्तस्मात्त्वं नासि वीर्यवान् ।

ரக்ஷஸாஶ்ரம "இராஶுஸைப்பதரே!
 ते உன்னால்
 विवशा பாரதீனயான
 मम எனது
 भार्या மனைவி
 जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி
 ருந்து

अज्ञानात् அறிபாதவளாய்
 हता திருடிக்கொண்டு
 போகப்பட்டனர்.
 यस्मात् तस्मात् எனவோ அந்தக்கார
 त्वं நீ [ணத்தால்
 वीर्यवान् வீர்யசாவி
 असि न அல்ல.

मया विरहितां दीनां वर्तमानां महावने । वैदेहीं प्रमथं हत्वा शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१२॥

मया “என்னை
विरहितां பிரிந்து
महावने பெருங்காணில்
वर्तमानां இருக்கும்
दीनां ஏக்கங்கொண்ட
वैदेहीं ஜானகியை

प्रमथं பலாத்காரமாய்
हत्वा திருடிவிட்டு
अहं शूरः ‘நான் சூரன்’
इति என்று
मन्यसे நினைத்துக்கொண்டி-
ருக்கின்றனை.

स्त्रीषु शूर विनाथासु परदारामिभर्षक । कृत्वा कापुरुषं कर्म शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१३॥

परदारामिभर्षक “பிறர்மனைவிகளை
शूर சூரனே! [விழையும்
विनाथासु ராக்கூசர் இல்லாத
स्त्रीषु பெண்களிடம்
कापुरुषं இழிய
कर्म தொழிலை

कृत्वा பிரிந்து
अहं ‘நான்’
शूरः ‘சூரன்’
इति என்று
मन्यसे நினைத்துக்கொண்டி-
ருக்கின்றனை.

भिन्नमर्यादं निर्लज्जं चारित्रेष्वनवस्थित । दर्पान्मृत्युमुपादाय शूरोऽहमिति मन्यसे ॥१४॥

भिन्नमर्यादं “நெறிகெட்டவனே!
निर्लज्जं வெட்கமற்றவனே!
चारित्रेषु நன்னடக்கைகளில்
अनवस्थित நாட்டமற்றவனே!
दर्पात् செருக்கால்
मृत्युं மரணை

उपादाय நாடி
अहं ‘நான்’
शूरः ‘சூரன்’
इति என்று
मन्यसे நினைத்துக்கொண்டி-
ருக்கின்றனை.

शूरेण धनदभ्रात्रा बलैः समुदितेन च । श्लाघनीयं यशस्यं च कृतं कर्म महत्त्वया ॥

धनदभ्रात्रा “குபேரனது தம்பி
யும்

शूरेण சூரனும்
बलैः சேனைகளோடு
समुदितेन च கூடியவனுமான
त्वया உன்னால்

श्लाघनीयं தொண்டாடத்தக்க
தும்
यशस्यं च புகழுக்குப் புகழ்
महत् பெரும் [மானுமான
कर्म காரியம்
कृतम् செய்துமுடிக்கப்பட்ட
டது.

उत्सेकेनाभिपन्नस्य गर्हितस्याहितस्य च । कर्मणः प्रासुहीदानीं तस्याद्य सुमहत्फलम् ॥

उत्सेकेन “செருக்கால்
अभिपन्नस्य வினோத்ததும்
गर्हितस्य இழிந்ததும்
अहितस्य च நன்மைக்கிடமில்லா
तस्य ததுமான
அந்த

कर्मणः காரியத்தின்
सुमहत् பெரும்
फलं பயனை
अद्य இன்று
इदानीं இப்பொழுது
प्राप्नुहि நீ பெறுவாய்.

शूरोऽहमिति चात्मानमन्नगच्छसि दुर्मते

दुर्मते " துர்ப்புத்தியே !
आत्मानं உன்னை
अहं च 'நான்தான்
शूरः சூரன் "

नैव लज्जाऽस्ति ते सीतां चोरवद्वचपकर्षतः

सीतां " சீதைையை
चोरवत् திருடன்போல
व्यपकर्षतः திருடிய

यदि मत्सन्निधौ सीता धर्षिता स्याचव्या बलात् । आतरं तु खरं पश्येस्तदा मत्सायकैर्हतः॥

त्वया " உன்னால்
मत्सन्निधौ என் முன்னிலையில்
सीता சீதை
बलात् பலாத்காரமாய்
धर्षिता स्यात् கிட்டப்பெற்றிருப்
यदि ஆகில் [பாள்

दिष्ट्याऽसि मम दुष्टात्मंश्चक्षुर्विषयमागतः

दुष्टात्मन् " துராத்மாவே !
मम எனது
चक्षुर्विषयं கட்புலனை

अद्य त्वां सायकैस्तीक्ष्णैर्नया म यमसादनम्

अद्य " இப்பொழுது
तीक्ष्णैः सायकैः கூரிய பாணங்களால்

अद्य ते मच्छरैश्छिन्नं शिरो ज्वलितकुण्डलम् ।

अद्य " இப்பொழுது
मच्छरैः எனது பாணங்களால்
छिन्नं அறுக்கப்பட்டு
रणसंशुषु போர்ப்புழுதிகளில்
विकीर्णं புரளுந்

निपत्योरसि गृध्रास्ते क्षितौ क्षिप्तस्य रावण ।

रावण " ராவண !
गृध्राः கழுக்குகள்
क्षितौ பூமியில்
क्षिप्तस्य வீழ்த்தப்பட்ட
ते उरसि உனது மார்பில்

॥ १७ ॥

इति என்று
भवगच्छसि எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனை.

॥ १८ ॥

ते உனக்கு
लज्जा வெட்கம்
अस्ति न एव இல்லவவே இல்லை.

तदा அப்பொழுது
मत्सायकैः எனது பாணங்களால்
हतः கொல்லப்பட்ட நீ
आतरं தம்பியாகிய
खरं तु கரணையும்
पश्येः கண்கூடாய்தரிசிப்பாய்.

॥ २० ॥

आगतः असि கிட்டிவிட்டனை.
दिष्ट्या பேஷ், எனது கொள்கை நிறைவேறியது.

॥ २१ ॥

त्वां உன்னை
यमसादनं நமனுக்குக்கு
नयानि அனுப்பிவைக்கிறேன்.

क्रव्यादा व्यपकर्षन्तु विकीर्णं रणसंसुषु ॥

उवलितकुण्डलं ஜ்வலிக்கும் குண்டல
ते உனது [ங்களுற்ற
शिरः தலையை
क्रव्यादाः ஊனுண்பவைகள்
व्यपकर्षन्तु இங்குமங்கும்
இழுக்கட்டும்.

पिबन्तु रुधिरं तर्षाच्छरशल्यान्तरोत्थितम् ॥

निपत्य உட்கார்ந்து
शरशल्यान्तरोत्थितं பாணப்புண்களினின்றி வெளிவரும்
रुधिरं ரத்தத்தை
तर्षात् தாகத்துடன்
पिबन्तु பருகட்டும்.

अथ मद्राणभिन्नस्य गतासोः पतितस्य ते । कर्पन्त्यान्त्राणि पतगा महत्तन्त इयो रगान् ॥

अथ “ இப்பொழுது
மதராணபிந்நச்ய
எனது பாணங்களால்
பிளவுண்டு
கதாசோ:
உயிரிழந்து
பதததத
சாய்ந்த
தே
உனது

ஆந்நாநி
பதா:
உரகாந்
கஹ்மந்:
ஹ
கஹ்
காம்புகளை
பதவைகள்,
பாம்புகளை
கருடர்கள்
எவ்வாறோ அவ்வாறே,
இழுக்கட்டும்.

दुष्टोऽसि महतः कालाद्दिष्ट्या दृष्टिपथं गतः । अथ क्रोधं विमोक्ष्यामि सीताहरणसंभवम् ॥

दुष्टः “ துவட்டகைய நீ
மஹத:
காலாத்
दृष्टिपथं
गतः असि
दिष्ट्या
நீண்ட
காலத்திற்குப்பின்
கட்புலனை
அடைந்திருக்கின்றாய்.
பேஷ், கோரியது
கிட்டிற்று

अथ
सीताहरणसंभवम्
क्रोधं
विमोक्ष्यामि
இப்பொழுது
லீதையைத்திருடிய
காலுண்டாகிய
கினத்தை
தணித்துக்கொள்
வேன்.”

इत्येवं संवदन्वीरो रामः शत्रुनिबर्हणः । राक्षसेन्द्रं समीपस्थं शरवपैरवाकिरत् ॥ २६ ॥

शत्रुनिबर्हणः
वीरः
रामः
इति एवं
संवदन्
சத்ருஸம்ஹாரகரான
வீரராகிய
ஸ்ரீராமர்
மேற்கண்டவாறு
கூறிக்கொண்டே

समीपस्थं
राक्षसेन्द्रं
शरवपैः
अवाकिरत्
சமீபத்திலிருக்கும்
ராக்கஸேந்திரத்தை
பாணவரவங்கொள்
பொழிந்தார்.

बभूव द्विगुणं वीर्यं बलं हर्षश्च संयुगे । रामस्यास्त्रबलं चैव शत्रोर्निधनकाङ्क्षिणः ॥ २७ ॥

शलोः
निधनकाङ्क्षिणः
रामस्य
संयुगे
वीर्यं
द्विगुणं बभूव
சத்ருவின்
வதையைக்கோரிய
ஸ்ரீராமருக்கு
போரில்
ஆண்மை
இரட்டித்துவிளங்கி
யது.

बलं
हर्षः च
अस्त्रबलं एव
च
ஆற்றலும்
உத்ஸாஹமும்
அஸ்திரசக்தியும்
அவ்வண்ணமே
இரட்டித்து விளங்கி
யது.

प्रादुर्बभूवुरस्त्राणि सर्वाणि विदितात्मनः । प्रहर्षाच्च महातेजाः शीघ्रहस्ततरोऽभवत् ॥ २८ ॥

विदितात्मनः
सर्वाणि
स्त्राणि च
प्रादुर्बभूवुः
ஸர்வமுமறிந்த அவ
ருக்கு
எல்லா
அஸ்திரங்களும்
முன்னதோன்றின.

महातेजाः
प्रहर्षात्
शीघ्रहस्ततः
अभवत्
மகாதேஜஸ்வியாகும்
உத்ஸாஹத்தால் [வர்
பிக விரைந்தகைவே
கங்கொண்டவராய்
ஆனார்.

शुभान्येतानि चिह्नानि विज्ञायात्मगतानि सः । भूय एवादियद्रामो रावणं राक्षसान्तकृत् ॥

ச:	அந்த
ராம:	ஸ்ரீராமர்
ஏனினி	இந்த
ஆஃமகாதானி	தன்னிடம் தோன்றிய-
சூழ்மானி	நற்
சிஹ்நானி	சுகுணங்களை

விஜ்நாய	கவனித்து
ராக்ஷஸான்தகூர்	அரக்கர்களுக்கு அழிவை விளைவிப்பவராய்
ராவண்	ராவணனை
பூய: ஏவ	மீளவும்
அடீயத்	தன் புறுத்தினார்.

हरीणां चाश्मनिकरैः शरवैश्च राघवात् । हन्यमानो दशग्रीवो विवूर्णहृदयोऽभवत् ॥३०॥

ஹரிணாம்	வானரர்களின்
அக்ஷ்மனிகரீ: ச	சற்குவியல்களாலும்
ராஃவாத்	ஸ்ரீராமரிடமிருந்து
சரவபீ: ச	பாணவாஷங்களாலும்

ஹ்நயமான:	புடைக்கப்படும்
தசகிரீவ:	ராவணன்
விவூர்ணஹ்ரதய:	உள்ளமுதறல்கொண்
அபவத்	ஆனான். [டவனாய்

यदा च शस्त्रं नारेभे न व्यकर्षच्छरासनम् । नास्य प्रत्यकरोद्दीर्यं विह्वलेनान्तरात्मना ॥
क्षिप्त्वाश्वापि शरास्तेन शस्त्राणि विविधानि च । न रणार्थाय वर्तन्ते मृत्युकालेऽभिवर्ततः ॥
सूतस्तु रथनेताऽस्य तदवस्थं समीक्ष्य तम् । शनैर्युद्धादसंभ्रान्तो रथं तस्यापवाहयत् ॥

யதா	எப்பொழுது
சக்ஷ்	ஆயுதத்தை
ஆரேபே ந	தொடவில்லையோ
சராஸநம் ச	வில்லையும்
வ்யக்ஷீத் ந	வளைக்கவில்லையோ
விஹ்வேந	கலவாமுற்ற
அந்தராஃமநா	உள்ளத்தால்
அஸ்ய	இவனது
தீர்யம்	பிரகாபமும்
ப்ரத்யக்ஷீத் ந	செல்லாதிருந்ததோ
யதா	எப்பொழுது
தேச	அவனால்
க்ஷிஸா:	விடுக்கப்பட்ட
சரா: அபி ச	பாணங்களும்
மூயுகாலே	சாவு(கிட்டிய)காலத்தில்
அபிவர்தத:	போருக்கு வந்திருக்க
விவிதானி	பல [கும் அவனது

சக்ஷாணி ச	ஆயுதங்களும்
ரணார்தாய	போரில் பயனுற்றன
வர்தந்தே ந	ஆகவில்லையோ அப்
அஸ்ய	இவனது [பொழுது
ரதநேதா	தேரோட்டும்
சூத்: து	சாரதியும்
ததவஸ்தம்	அந்நிலைமைகொண்ட
தம்	அவனை
சமீக்ஷ்ய	கவனித்து
அஸம்ப்ரான்த:	கலவாமுற்றவனாய்
சநீ:	மெல்ல
யுதாத்	போரினின்று
தஸ்ய	அவனது
ரதம்	தேரை
அபவாஹயத்	அப்புறஞ்செலுத்தி

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चोत्तरशततमः सर्गः ॥

பஹுதரஶததம: சரீ:—நூற்றூறாவது ஸர்க்கம் || 106 ||

ராவணரथபுரியானயநம்—ராவணனது தேரைத் திருப்பிக்கொண்டேவருவது.

ச து மோஶாஸுஸ்குஹ: கृतான்தவலயோதित: | क्रोधसंरक्तनयनो रावण: सूतभवर्वात् || 1 ||

கृतான்தவலயோதित: நமனது சக்திக்காட்
பட்ட

ஸுஸ்குஹ: மிகக்கோபங்கொண்
டவனுகி

ச: அந்த
ராவண: து ராவணனும்
மோஶ: மதியயக்கக்தால்

क्रोधसंरक्तनयन: கோபத்தால் கண்கள்
சிவந்தவனுப்
सूतं சாரதியைப்பார்த்து
अवर्वात् பின்வருவாறு மொ
ழிந்தான் :

हीनवीर्यमिवाशक्तं पौरुषेण विवर्जितम् | भीरुं लघुमिवासत्वं विहीनमिव तेजसा || 2 ||

விமுக்தமिव மாயாபிரஹீரீவ வஹிக்ருதம் | மாவஜ்ஞாய துஶுஹே ஸ்வயா வுஹ்யா விசேஶ்டே ||

துஶுஹே “கெடுமதியனே!
பौरुषेण विवर्जितं ஆண்மையற்று
अशक्तं கையாலாகாத
हीनवीर्यं இழிவீரயங்கொண்ட
வனை

इव போன்றவாறும்
मायाभिः विमुक्तं மாயைகளில்லாதவனை
इव போன்றவாறும்,
अशैः बहिष्कृतं அஸ்திரமந்திரங்களுக்க
கப்புறப்பட்டவனை

इव போன்றவாறும்,
असत्त्वं ஆற்றலற்று
भीरुं பயங்காளியான
लघुं அற்பனை
इव போன்றவாறும்,
तेजसा विहीनं பரிதாபமற்றவனை

इव போன்றவாறும்,
मां என்னை
अवज्ञाय அவமதித்து
स्वया உனது
बुद्ध्या புத்தியைக்கொண்டு
विषेष्टे நடக்கலுற்றும்.

किमर्थं मामवज्ञाय मच्छन्दमनवेक्ष्य च | त्वया शत्रोः समक्षं मे रथोऽयमपवाहितः || 3 ||

त्वया “உன்னால்
मां என்னை
अवज्ञाय அவமதித்தும்
मच्छन्दं எனதபிப்பிராயத்தை
अनवेक्ष्य च எதிர்பாராமலும்
शत्रोः சத்ருவுக்கு

समक्षं முன்னிலையில்
मे எனது
अयं रथः இந்தரதமானது
किमर्थं என்னகாரணமாய்
अपवाहितः அப்புறஞ்செலுத்தப்
பட்டது?

त्वयाऽद्य हि ममानार्यं चिरकालसमार्जितम् | यशो वीर्यं च तेजश्च प्रत्ययश्च विनाशितः ||

अनार्यं “சீலங்குலைந்தவனே!
अद्य हि இப்பொழுதோ
त्वया உன்னால்
मम எனது
चिरकालसमार्जितं வெகுகாலமாகச்சம்
பாதிக்கப்பெற்ற

यशः புகழும்
वीर्यं ஆற்றலும்
तेजः च ஆண்மையும்
प्रत्ययः च நம்பிக்கையும்
च ஆகிய எல்லாமும்
विनाशितः அழிக்கப்பட்டது.

शत्रोः प्रख्यातवीर्यस्य रञ्जनीयस्य विक्रमैः । पश्यतो युद्धलुब्धोऽहं कृतः कापुरुषस्त्वया ॥

प्रख्यातवीर्यस्य “புகழ்படைத்து பிர
தாயங்கொண்டு
விக்ரமैः பராக்கிரமங்களால்
ரञ்ஜनीயस्य காமுறத்தக்க
शत्रोः மாற்றான்
पश्यतः பார்த்துக்கொண்டி-
ருக்கையில்

युद्धलुब्धः போராவல் கொண்ட
ருந்த
अहं நான்
रवया உன்னால்
कापुरुषः இப்பிருஷைகை
कृतः செய்யப்பட்டேன்.

यस्त्वं रथमिमं मोहान्न चोद्वहसि दुर्मते । सत्योऽयं प्रतिकर्ता मे परेण त्वमुपस्कृतः ॥ ७ ॥

दुर्मते “கெடுமதியனே !
यः எந்த
त्वं நீ
मोहात् மதியக்கங்கொண்டு
इमं இந்த
रथं ரதத்தை
च இன்னும்

उद्वहसि न ஓட்டிச் செல்லாதிருக்க
अयं இந்த [கின்றனையோ,
मे எனது
प्रतिकर्तः அனுமானம்
सत्यः உண்மையே,
त्वं நீ
परेण சத்ருவால்
उपस्कृतः தயாரிக்கப்பட்டவன்.

न हि तद्विद्यते कर्म सुहृदो हितकाङ्क्षिणः । रिपूणां सदृशं चैतन्न त्वयैतत्स्वनुष्ठितम् ॥

तत् “அந்த
कर्म हि காரியமோ
हितकाङ्क्षिणः நலத்தை நாடிய
सुहृदः நண்பனிடம்
विद्यते न இராது.
एतत् இது

रिपूणां च சத்ருக்களுக்கே
सदृशं ஏற்றது.
तु இப்பொழுது
एतत् இது
त्वया உன்னால்
स्वनुष्ठितं न நண்மைக்காய்ச்செய்ய
ப்படவில்லை.

निवर्तय रथं शीघ्रं यावन्नोपैति मे रिपुः । यदि वाऽध्युषितो वाऽसि स्मर्यन्ते यदि वा गुणाः ॥

अध्युषितः “அடுத்தப் பிழைத்த
வகை
असि यदि वा இருக்கிறாயாகில்
गुणाः वा உபகாரங்களாவது
स्मर्यन्ते यदि वा நினைக்கப்படுகின்றன
வரனாலும்

मे எனது
रिपुः சத்ரு
उपैति न यावत् நாடிவருவதற்குள்
शीघ्रं விரைவாய்
रथं ரதத்தை
निवर्तय திருப்புவாயாக.”

एवं परुषमुक्तस्तु हितबुद्धिरबुद्धिना । अब्रवीद्रावणं सूतो हितं सानुनयं वचः ॥ १० ॥

तु அப்பொழுது
अबुद्धिना அறிவிலியாகும்
एवं மேற்கண்டவாறு
परुषं கொடுமையாய்
उक्तः ஏசப்பெற்ற
हितबुद्धिः நலத்தை நாடிநின்ற

सूतः சாரதி
रावणं ராவணனைப் பார்த்து
सानुनयं தேற்றாவுடன்கூட
हितं நண்மை பயக்கும்
वचः சொல்லொன்றை
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான்.

न भीतेऽस्मि न मूढोऽस्मि नोपजतोऽस्मि शत्रुभिः ।

न प्रमत्तो न निःस्नेहो विस्मृता न च सत्क्रिया

॥ ११ ॥

अस्मि	“நான்
भीतः	பயந்தவன்
न	அல்லன்.
अस्मि	நான்
मूढः	அறிவிடீ
न	அல்லன்.
अस्मि	நான்
शत्रुभिः	சத்ருக்களால்

उपजसः	தயாரிக்கப்பட்டவன்
न	அல்லன்.
प्रमत्तः	செருக்குற்றவனும்
न	அல்லன்.
निःस्नेहः	அன்பற்றவனும்
न	அல்லன்.
सत्क्रिया च	உபகாரமும்
विस्मृता न	மறக்கப்படவில்லை.

मया तु हितकामेन यशश्च परिरक्षता । स्नेहप्रस्कन्नमनसा प्रियमित्यप्रियं कृतम् ॥ १२ ॥

हितकामेन	“நன்மையைக்கொரி
यशः	புகழை [யவனும்
परिरक्षता	ரக்ஷிக்கின்றவனும்
स्नेहप्रस्कन्नमनसा च	அன்பு ததும்பிய மன ங்கொண்டவனுமான
मया	என்னால்

तु	இப்பொழுது
प्रियं	நன்மை
इति	எனக்கொண்டு
अप्रियं	தேவரீர் விரும்பப் படாதது
कृतम्	செய்யப்பட்டது.

नास्मिन्नर्थे महाराज त्वं मां प्रियहिते रतम् ।

महाराज	“மகராஜரே!
प्रियहिते	நலத்திலும் கேட்கமத் திலும்

कश्चिद्दुष्टुरिवानार्यो दोषतो गन्तुमर्हसि ॥	
त्वं	தேவரீர்
अनार्यः	சீலமிலா
कश्चित्	ஒரு

रतं	ஈடுபட்டிருக்கும்
मां	என்னை
अस्मिन् अर्थे	இந்தக் காரியத்தில்

लघुः इव	சாதாரணன்போன்று
दोषतः गन्तुं	குற்றக்கொள்ள
अर्हसि न	கூடாது.

श्रूयतां त्वभिधास्यामि यन्निमित्तं मया रथः । नदीवेग इवाभोगे संयुगे विनिवर्तितः ॥

आभोगे	“மேட்டில்
नदीवेगः	நதிவெள்ளம்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
संयुगे	போரில்
रथः	ரதமானது
मया	என்னால்

यन्निमित्तं	ஏதுகாரணமாய்
विनिवर्तितः	திருப்பிவரப்பட்ட தோ அதை
अभिधास्यामि	விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.
तु	இப்பொழுது
श्रूयतम्	செவ்சாய்க்கப்பட்ட டம்.

श्रवं तवावगच्छामि महता रणकर्मणा । न हि ते वीर सौमुख्यं प्रहर्षं वोपधारये ॥१५॥

तव	“தேவரீருக்கு
महता	பெரும்
रणकर्मणा	போர்,த்தொழிலால்
श्रमं	களைப்பை
अवगच्छामि	அறிந்துகொண்டேன்.

वीर	“சூரரே!
ते हि	தேவரீரிடமோ
सौमुख्यं	முகக்களை யையுயும்
प्रहर्षं वा	உத்ஸாஹத்தையும்
उपधारये न	நான் காணவில்லை,

रथोद्धहनखिन्नाश्च त इमे रथवाजिनः । दीना धर्मपरिश्रान्ता गावो वर्षहता इव ॥ १६ ॥

ते " अर्ध
इमे इर्ध
रथवाजिनः च தேர்க்குத்திரைகளும்
वर्षहताः மழைகளால் தாக்
गावः பசுக்கள் [குண்ட

इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
धर्मपरिश्रान्ताः வெய்யிலால் களைத்து
दीनाः சோர்ந்தவைகளாய்
रथोद्धहनखिन्नाः ரத்ததைவகித்துச்செ
ல்ல வருத்தமுற்றன.

निमित्तानि च भूयिष्ठं यानि प्रादुर्भवन्ति नः । तेषु तेष्वभिपन्नेषु लक्ष्याम्यप्रदक्षिणम् ॥

नः " நமக்கு
भूयिष्ठं பலவாய்
यानि निमित्तानि எந்தச் சகுணங்கள்
प्रादुर्भवन्ति தேரன் றினவோ

अभिपन्नेषु உண்டாகிய
तेषु तेषु அவையவைகளிலும்
अप्रदक्षिणं च அசுபத்தையே
लक्ष्यामि காண்கின்றேன்.

देशकालौ च विज्ञेयौ लक्षणानीज्ञितानि च । दैन्यं खेदश्च हर्षश्च रथिनश्च बलाबलम् ॥

स्थलनिम्नानि भूमेश्च समानि विषमाणि च । युद्धकालश्च विज्ञेयः परस्यान्तरदर्शनम् ॥

उपयानापयाने च स्थानं प्रत्यपसर्पणम् । सर्वमेतद्रथस्थेन ज्ञेयं रथकुटुम्बिना ॥ २० ॥

रथस्थेन " ரத்தத்திலிருக்கும்
रथकुटुम्बिना தேரோட்டும் சாரதி
யால்

स्थलनिम्नानि பள்ள இடங்களும்
समानि சமஇடங்களும்
विषमानि च தாறுமாறான லிடங்
களும்

देशकालौ च தக்க இடமும் தக்க
காலமும்

पस्य மாற்றானின்
अन्तरदर्शनं च ரந்திரத்தை அறித
லும்

विज्ञेयौ கவனிக்கத்தக்கவை.
लक्षणानि சகுணதிலக்கூணங்
களும்

उपयानापयाने च கிட்டிப்போவதும்
எட்டிப்போவதும்

रथिनः ரத்தத்திலிருக்கும்
வீரனின்

स्थानं நின்றலும்
प्रत्यपसर्पणं எதிர்த்துச்செல்லு

इज्ञितानि च அங்கக்குறிப்புகளும்

दैन्यं ஏக்கமும்

खेदः च துக்கமும்

हर्षः च உதஸாஹமும்

बलाबलं च பலமும் பலமின்மை

भूमेः பூமியின் [யும்

एतत् இது [தலும் ஆகிய
सर्वं யாவும்

ज्ञेयं அறியத்தக்கது.
युद्धकालः च போர்க்குரிய காலமும்
विज्ञेयः கவனிக்கத்தக்கது.

तव विश्रमहेतोश्च तथैषां रथवाजिनाम् । रौद्रं वर्जयता खेदं क्षमं कृतमिदं मया ॥ २१ ॥

तव च " தேவீருக்கும்

एषां இர்ற

रथवाजिनां तथा தேர்க்குத்திரைகளுக்
கும்

विश्रमहेतोः களைப்பாறுவதற்காக

रौद्रं खेदं கொடிய களைப்பை

वर्जयता போக்குபவனாகிய

मया என்னால்

इदं இப்பொழுது

क्षमं தக்கதே

कृतम् புரியப்பட்டது.

न मया स्वेच्छया वीर रथोऽयमपवाहितः

॥ २२ ॥

वीर " வீரரே !
मया என்னால்
अयं இந்த
रथः தேரானது

स्वेच्छया எனது மனம்போன்ற
வாராய்
अपवाहितः न திருப்பிக்கொண்டு
வரப்படவில்லை.

भर्तृस्नेहपरीतेन मयेदं यत्कृतं विभो

॥ २३ ॥

विभो " பிரபுவே !
मया என்னால்
भर्तृस्नेहपरीतेन எனது அன்பிற்
கீடுபட்டவனாய்

यत् எதுவோ
इदं இது
कृतम् செய்யப்பட்டது.

आज्ञापय यथातत्त्वं वक्ष्यस्यरिनिषूदन । तत्करिष्याम्यहं वीर गतानृप्येन चेतसा ॥२४॥

अरिनिषूदन " சத்ருஸம்ஹாரகரா
वीर வீரரே ! [கிய
आज्ञापय உத்திரவிட்டருளும்.
यथातत्त्वं எப்படியாய்
वक्ष्यसि கட்டளைபிடுவீரோ
அவ்வண்ணமே

तत् அதை
अहं நான்
गतानृप्येन கடமையாய்கொண்ட
चेतसा உள்ளத்துடன்
करिष्यामि செய்துமுடிப்பேன்."

संतुष्टस्तेन वाक्येन रावणस्तस्य सारथेः । प्रशस्यै न बहुविधं युद्धलुब्धोऽब्रवीदिदम् ॥

रावणः राவணன்
तस्य सारथेः அந்த ஸாரதியின்
तेन அந்த
वाक्येन சொல்லால்
सन्तुष्टः களிப்புற்றவனாய்
एवं இவ்வீர

बहुविधं பலவாராய்
प्रशस्य पुகழ்ந்து
युद्धलुब्धः போராவல்கொண்ட
வனாய்
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् ஆக்ரூபித்தான் :

रथं शीघ्रमिमं सूत राघवाभिमुखं कुरु । नाहत्वा समरे शत्रून्निवर्तिष्यति रावणः ॥ २६ ॥

सूत " சாரதி !
इमं रथं இந்த ரதத்தை
शीघ्रं விரைவாய்
राघवाभिमुखं ராமனுக்கெதிராய்
कुरु இருத்து.

रावणः ராவணன்
समरे போரில்
शत्रून् பகைவர்களை
अहत्वा வதைக்காது
निवर्तिष्यति न திரும்பான்."

एवमुक्त्वा ततस्तुष्टो रावणो राक्षसेश्वरः । ददौ तस्मै शुभं ह्येकं हस्ताभरणमुत्तमम् ॥२७॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனாகிய
रावणः ராவணன்
एवं மேற்கண்டவாறு
उत्त्वा ஆக்ரூபித்துவிட்டு
ततः அப்பொழுது
तुष्टः சந்தேதாஷங்கொண்ட
வனாய்

तस्मै அவனுக்கு
एकं ஒரு
शुभं அழகியதும்
उत्तमं சிறந்ததுமான
हस्ताभरणं हि கரபூஷணத்தையும்
ददौ அளித்தான்.

श्रुत्वा रावणवाक्यं तु सारथिः संन्यवर्तत ॥ २८ ॥

तु
सारथिः

அப்பொழுது
சாரதியும்

रावणवाक्यं
श्रुत्वा
संन्यवर्तत

ராவணனது கட்டளை
சிரமேற்கொண்டு [யை
திரும்பினான்.

ततो द्रुतं रावणवाक्यचोदितः प्रचोदयामास हयान्स सारथिः ।

स राक्षसेन्द्रस्य ततो महारथः क्षणेन रामस्य रणाग्रतोऽभवत् ॥ २९ ॥

सः
सारथिः
ततः
रावणवाक्यचोदितः
हयान्
द्रुतं
प्रचोदयामास

அந்த
சாரதி
அப்பொழுது
ராவணனது கட்டளை
பெற்றவனாய்
குதிரைகளை
விரைவாய்
தூண்டினான்.

ततः
राक्षसेन्द्रस्य
सः
महारथः
क्षणेन
रामस्य
रणाग्रतः
अभवत्

அப்பொழுது
ராக்கூஸமன்னனது
அந்த
சிறந்த தேரும்
நொடிப்பொழுதில்
ஸ்ரீராமருடைய
போர்முனையில்
விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षडुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19180

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 4689

सप्तोत्तरशततमः सर्गः—நாற்றேழாவது ஸர்க்கம் ॥ १०७ ॥

आदित्यहृदयोपदेशः—ஆதித்யஹ்ருதயோபதேசம்.

ततो युद्धपरिश्रान्तं समरे चिन्तया स्थितम् । रावणं चाग्रतो दृष्ट्वा युद्धाय समुपस्थितम् ॥
दैवतैश्च समागम्य द्रष्टुं भ्यागतो रणम् । उपागम्याब्रवीद्राममगस्त्यो भगवां नृषिः ॥ २ ॥

दैवतैः
समागम्य
रणं
द्रष्टुं
अभ्यागतः
भगवान्
अगस्त्यः
ऋषिः च
ततः
युद्धपरिश्रान्तं
समरे

தேவர்களோடு
கூடி
போரை
பார்க்க
வந்த
ஷாட்குண்பரிபூர்ண
ஆகஸ்திய [ராகிய
முனிவரும்
அப்பொழுது
யுத்தத்தில் களைத்து
போரில்

चिन्तया
स्थितं च
रावणं
अग्रतः
दृष्ट्वा
युद्धाय
समुपस्थितं
रामं
उपागम्य
अब्रवीत्

கவலையுடன்
நின்றனுகொண்டிருக்கும்
ராவணனை
முன்னே
கண்டு
போருக்கு
ஆயத்தராகிய
ஸ்ரீராமரை
அணுகி
பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்:

ராம ராம மஹாஹோ ஶ்ருணு குஹ் சனாதனம் । யேந சர்வானரீந்ஶ்ரஸ சமரே விஜயிஷ்யஸி ॥
 ஆதில்யஹ்ரத்யம் புஷ்யம் சர்வீஷ்ருவிநாஸனம் । ஜயாவஹ் ஜபேஶ்ரீத்யமஸ்ய்யம் பரம் ஶிவம் ॥ 8 ॥
 சர்வமங்ஜலமாங்ஜல்யம் சர்வபாபப்ரணாஸனம் । சின்தாஸோகப்ரஸமனமாயுர்வீர்தனமுத்தமம் ॥ 9 ॥

வரஸ "சூழ்ந்தாய்!
 ராம அபிராமராகிய
 ராம ஶ்ரீராம!
 மஹாஹோ மஹாபாகுவே!
 சமரே போரில்
 யேந எதனல்
 அரீந் சக்ருக்கள்
 சர்வீந் யாவரையும்
 விஜயிஷ்யஸி வெற்றிபெறுவாயோ
 ஶ்ருணு திருச்செவிசாய்ப்பா
 குஹ் ரகசியமான தும் [யாக.
 சனாதனம் அனாதியான தும்
 புஷ்யம் பாவனமான தும்
 சர்வீஷ்ருவிநாஸனம் எல்லாப்பகைவர்களை
 யும் அழித்து

ஜயாவஹ் வெற்றியை ஆளிப்ப
 அஷ்ய்யம் அழிவற்றதும் [தும்
 பரம் ஶிவ் மிக டக்களமானதும்
 சர்வமங்ஜல- } எல்லா டக்களங்களுக்
 மாங்ஜல்யம் } கும் டக்களகரடான
 தும்
 சர்வபாபப்ரணாஸனம் எல்லாப் பாபங்களை
 யும் போக்கவல்லதும்
 சின்தாஸோக- } கவலையையும் சோகத்
 ப்ரஸமனம் } டையும் போக்கவல்
 லதும்
 ஆயுர்வீர்தனம் ஆயுசை வளர்ப்பதும்
 உத்தமம் சிறந்ததுமான
 ஆதில்யஹ்ரத்யம் 'ஆதித்யஹிருதயத்
 நியஸ்யம் எப்பொழுதும் [தை'
 ஜபேத் ஜபிக்கவேண்டும்.

ரஸிமமன்த் சமூஶ்யந்த் டேஸாஸுரநமஸ்கூதம் । பூஜயஸ்ய விவஸ்வந்த் பாஸ்கர் ஶுவுநேஷ்வரம் ॥ 6 ॥

ரஸிமமன்த் "கிரணங்கள் கொண்ட
 சமூஶ்யந்த் உதிப்பவரும் [வராய்
 டேவாஸுர- } தேவர்களாலும் அசு
 நமஸ்கூதம் } ரர்களாலும் நமஸ்க
 ரிக்கப்பட்டவரும்

பாஸ்கர் ஒளியைத்தருபவரும்
 ஶுவுநேஷ்வர் லோகராதருமாகிய
 விவஸ்வந்த் சூரியபகவானை
 பூஜயஸ்ய பூஜிப்பாயாக.

சர்வடேவாத்மகோ ஶேஷ தேஜஸ்வீ ரஸிமாவந: । ஁ஷ டேவாஸுரரணாஹ்லோகந்யாஸி தமஸ்திமி: ॥

஁ஷ: ஹி "இவரோ
 சர்வடேவாத்மக: ஸர்வதேவஸ்வரூபி.
 தேஜஸ்வீ. தேஜஸ்வீ.
 ரஸிமாவந: கிரணங்களை ஆக்கி
 யவர்.

஁ஷ: இவர்
 டேவாஸுரரணாந் தேவாசுரகணங்களை
 லோகந் உலகங்களையும் [யும்
 தமஸ்திமி: கிரணங்களால்
 பாஸி ரகழிக்கின்றார்.

஁ஷ ப்ரஹ்மா ச விஷ்ணுஷ் சிவ: ஶ்கந்: ப்ரஜாபதி: । மஹேந்ரோ தந: காலோ யம: சோமோ ஶ்யாப் பதி: ॥

஁ஷ: ஹி "இவர்தான்
 ப்ரஹ்மா ச பிரம்மதேவர்;
 விஷ்ணு: ச விஷ்ணுபகவான்;
 சிவ: ருத்திரமூர்த்தி;
 ஶ்கந்: ஷக்ரமுகர்;
 ப்ரஜாபதி: பிரஜாபதிதேவர்;

மஹேந்ர: தேவேந்திரர்;
 தந: குபேரர்;
 கால: காலமூர்த்தி;
 யம: தர்மராஜர்;
 சோம: சந்திரர்;
 அயாப் பதி: வருணதேவர்.

पितरो वसवः साध्या ह्यश्विनौ मरुतो मनुः । वायुर्वह्निः प्रजापण ऋतुर्कर्ता प्रभाकरः ॥

प्रभाकरः हि	“ ஒளியைத்தருபவ ராகிய இவர்தான்	मरुतः	மருத்துக்கள் ;
पितरः	பிதூர்க்கள் ;	मनुः	மனுபகவான் ;
वसवः	வஸவ-தேவதைகள் ;	वायुः	வாயுதேவர் ;
साध्याः	ஸாத்யர்கள் ;	वह्निः	அக்னிதேவர் ;
अश्विनौ	அச்வினிதேவர்கள் ;	प्रजापणः	பிரஜைகளின் உயிர் ;
		ऋतुर्कर्ता	ருதுக்களைப்படைத்தவர்.

आदित्यः सविता सूर्यः खगः पूषा गभस्तिमान् । सुवर्णसदृशो भानुर्हिरण्यरेंता दिवाकरः॥

आदित्यः	“ அதிதிதேவியின் புதல்வர் ;	गभस्तिमान्	கிரணங்களையுடையவர் ;
सविता	சிருஷ்டிப்பவர் ;	सुवर्णसदृशः	பொன்னிறம் கொண்டவர் ;
सूर्यः	கிரியைகளைச் செய்யு மாறு தூண்டுபவர் ;	भानुः	பிரகாசிப்பவர் ;
खगः	ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பவர் ;	हिरण्यरेंताः	{ பொன்மயமான பிரம் மாண்டத்தை உண் டாக்கியவர் ;
पूषा	மழையால் போஷிப்பவர் ;	दिवाकरः	பகலை ஆக்கியவர்.

हरिदश्वः सहस्राचिः सप्तसिर्मरीचिमान् । तिमिरोन्मथनः शंभुस्त्वष्टा भार्तेण्ड अंशुमान् ॥

हरिदश्वः	“ பச்சைக்குதிரைக ளைக்கொண்டவர் ;	तिमिरोन्मथनः	இருளையொழிப்பவர் ;
सहस्राचिः	பல கிரணங்களை யுடையவர் ;	शंभुः	சேஷமத்தைத்தரு பவர் ;
सप्तसिः	ஸப்த என்ற குதிரை யையுடையவர் ;	त्वष्टा	ஸர்வஸம்ஹாரகர்.
मरीचिमान्	ஒளிக்கதிர்களைக் கொண்டவர் ;	भार्तेण्डः	{ ஸர்வசம்ஹாரத்தில் அழிந்தவற்றை மீண்டும் படைக்கு மாறு தோன்றியவர் ;
		अंशुमान्	பிரகாசிப்பவர்.

हिरण्यगर्भः शिशिरस्तपनो भास्करो रविः । अग्निगर्भोऽदितेः पुत्रः शङ्खः शिशिरनाशनः ॥

हिरण्यगर्भः	பிரம்மாண்டத்தின் நடுவில் விளங்குபவர் ;	अग्निगर्भः	{ பகலில் தம்மிடம் அக் னியை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் ;
शिशिरः	{ (பணிந்தவர்களின் உள்ளத்தைக்) குளிரச் செய்ப்பவர் ;	अदितेः	அதிதிதேவியின்
तपनः	தபிக்கச்செய்ப்பவர் ;	पुत्रः	புதல்வர் ;
भास्करोः	ஒளியை உண்டாக்கு பவர் ;	शङ्खः	{ சாயங்காலத்தில் சுய மாகவே தணிவை யடைபவர் ;
रविः	யாவராலும் துதிக்கப் பட்டவர் ;	शिशिरनाशनः	பனியை நாசப்பண் ணுபவர்.

வ்யோமநாஸ்தமோபேதி ஶ்ருயஜு:ஸாமபாரா: | ஶனநூஶிரபாமித்ரோ விந்ஶ்யவீதீ ஶ்ருவஜ்ஜம: ||

வ்யோமநாஸ்த:	“ஆகாயத்திற்கு மன்னவர்;	அபாமித:	தண்ணீர்க்கு நண்பர்;
தமோபேதி	ராகுவைப்பிளப்பவர்;	விந்ஶ்யவீதீ	விந்தியமலையை தகந்ஶி னாயனத்தில் செல்லும் வழியாகக்கொண்டவர்;
ஶ்ருயஜு:ஸாம-பாரா:	ரீக, யஜுஸ், ஶாமம், என்னும் வேதங்க லின் கரையைக்கண்டவர்;		
ஶனநூஶி:	பெரும்மழையை உண்டாக்குபவர்;	ஶ்ருவஜ்ஜம:	புனல்போல் ஆகாயமாகிய சமுத்திரத்தில் செல்பவர்.

ஆதபீ மஶ்டலீ மூயு: பிஶ்ஜல: சர்வதாபந: | கவிவிஷ்வோ மஶாதேஜா ரக்த: சர்வஶ்வோஶ்வ: ||

ஆதபீ	“வெயிலையுடையவர்;	கவி:	யாவராலும் துதிக்கப் பெற்றவர்;
மஶ்டலீ	வட்டவடிவமானவர்;	விஷ்வ:	இவ்வுலகத்தை நிர்வ ஹிக்கின்றவர்;
மூயு:	அடைந்தவரது பகை வர்களை நாசம் பண்ணுபவர்;	மஶாதேஜா:	பெருங்காந்திபொருந்தியவர்;
பிஶ்ஜல:	உதயகாலத்தில் பொன்நிறமானவர்;	ரக்த:	எல்லாரிடமும் அன்பு பாராட்டுபவர்;
சர்வதாபந:	மத்தியானத்தில் எல்லாரையும் எரிக்கின்றவர்;	சர்வஶ்வோஶ்வ:	எல்லாருடைய துக்கும் உத்பத்தி காரணர்.

நக்ஷத்ரஶஶாராணாமபிபோ விஷ்வஶவந: | தேஜஸாமபி தேஜஸூ ஶ்வாஶ்ரதஸ்தமோஸ்து தே || 15 ||

நக்ஷத்ரஶஶாராணா:	“நக்ஷத்திரங்கள், கிர ஹங்கள், தாரைகள் இவைகளுக்கு	ஶ்வாஶ்ரதஸ்தமோஸ்து	(இந்திரன், தாதா, பகன், பூஷா, மித்திரன், வருணன், ஆர்யமன், ஆர்ச்சிஸ், விவஸ்வான், தவஷ்டா, ஶஸிதா, விஷ்ணு, என்ற) பன்னிரண்டுமூர் த்திகளாக இருப்பவரே!
அபிப:	தலைவர்;		
விஷ்வஶவந:	எல்லாவற்றையும் நிலை நிறுத்துபவர்;	தே	தேவர்க்கு
தேஜஸா அபி	ஒளி பொருந்திய அக்னி முதலியவற்றுக்குள்ளும்	நம:	நமஸ்காரம்
தேஜஸூ	மிக்க ஒளிபொருந்திய வர்;	அஸ்து	விளங்கட்டும்.

नमः पूर्वाय गिरये पश्चिमायाद्रये नमः । ज्योतिर्गणानां पतये दिनाधिपतये नमः ॥ १६ ॥

पूर्वाय गिरये { “கிழக்குமலையை
உதிக்குமிடமாக
உடையவருக்கு
நமஸ்காரம்.
பெற்குமலையை அஸ்
தமிக்குமிடமாக
உடையவருக்கு

नमः नमस्कारम्.
ज्योतिर्गणानां ஜோதிஸ்க்களின்
கூட்டங்களுக்கு
पतये மன்னவரான
दिनाधिपतये பகற்காலத்தின் அதி
பதிக்கு
नमः नमस्कारम्.

जयाय जयभद्राय हर्यश्वाय नमो नमः । नमो नमः सहस्रांशो आदित्याय नमो नमः ॥

जयाय “உபஸகருக்கு வெற்
றிகொடுப்பவரும்,
जयभद्राय { வெற்றி, சேஷமம்,
இவைகளை அளிப்ப
வருமான
हर्यश्वाय { பச்சைவாணமுள்ள
குதிரையை உடைய
வருக்கு

नमः नमः விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.
सहस्रांशो ஆயிரம் கிரணங்களை
உடையவரே!
नमः नमः விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.
आदित्याय அதிதிதேவியின் புதல்
வருக்கு
नमः नमः விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.

नम उश्राय वीराय सारङ्गाय नमो नमः । नमः पद्मप्रबोधाय मार्ताण्डाय नमो नमः ॥

उश्राय { “உபாஸியாதவர்களி
டம் கொடுமையை
காட்டுகின்ற
वीराय ஜனங்களை பலதொழி
லில் மூட்டுகின்றவ
नमः नमस्कारम्. [ருக்கு
सारङ्गाय { வெகுவேகமாக ஆகா
யத்தில் சஞ்சரிப்பவ
ருக்கு

नमः नमः விழுந்து விழுந்து
நமஸ்காரம்.
पद्मप्रबोधाय தாமரைமலரை எழுப்
புகின்றவருக்கு
नमः नमस्कारम्.
मार्ताण्डाय மார்த்தாண்டருக்கு
नमः नमः பன்முறை நமஸ்காரம்.

ब्रह्मेशानाच्युतेशाय सूर्यायादित्यवर्चसे । भास्वते सर्वभक्षाय रौद्राय वपुषे नमः ॥ १९ ॥

ब्रह्मेशानाच्यु- } “பிரம்மாவையும், சிவ
तेशाय } பிரானையும், விஷ்ணு
வையும், எல்லா ஆ
பத்துகளிலும் பால
னம் பண்ணுகிறவ
ரும்
सूर्याय { ஜனங்களை த்தொழில்
செய்யுமாறு ஏவுப
வரும்

आदित्यवर्चसे ஆதித்யரூபமான
भास्वते காந்தியையுடையவ
सर्वभक्षाय எல்லாவற்றையும்[ரும்
அழிப்பவருமான
रौद्राय } எல்லாவற்றையும்
वपुषे } அழிக்கையில் கடு
மையான உருவத்
தையுடையவருக்கு
नमः नमस्कारम्.

तमोग्नाय हिमघ्नाय शत्रुघ्नायामितात्मने । कृतघ्नघ्नाय देवाय ज्योतिषां पतये नमः ॥२०॥

तमोग्नाय	“இருளைப்போக்கு கின்றவரும்	அமிதாत्मனே	{ அளவிடக்கூடாத ஸ்வரூபத்தை உடை யவரும்
हिमघ्नाय	பனிடைப்போக்கு கின்றவரும்	कृतघ्नघ्नाय	நன்றியற்றவர்களை நசும்செய்கின்றவரும்
शत्रुघ्नाय	{ (தம்மை அடைந்தவா து) பகைவரை அழி ப்பவரும்	देवाय ज्योतिषां पतये नमः	விளங்குபவருமான ஜோதிஷர்களின் நமஸ்காரம். [பதிக்கு

तप्तचामीकराभाय वह्नये विश्वकर्मणे । नमस्तमोऽभिनिघ्नाय रुचये लोकसाक्षिणे ॥ २१ ॥

तप्तचामीकराभाय	“உருக்கிவிட்ட தங்க நிறம் கொண்டவரும்	तमोऽभिनिघ्नाय	அக்ஞானகிருளைப் பிளப்பவரும்
वह्नये	{ அக்னிநுபமாக நின்ற ஹ்விவை வஹிப் பவரும்	रुचये	ஒளிவுடிவமானவரு மான
विश्वकर्मणे	எல்லா ஜகத்துக்கும் கர்த்தாவும்	लोकसाक्षिणे	{ அந்தர்யாமியாய் இரு த்தலால் ஜனங்களின் புண்யபாபங்களுக்கு சாക്ഷியானவருக்கு நமஸ்காரம்.
		नमः	

नाशयत्येष वै भूतं तदेव सृजति प्रभुः । पायत्येष तपत्येष वर्षत्येष गभस्तिभिः ॥ २२ ॥

एषः वै	“இவரே	पायति	எல்லாவற்றையும் வற்ற அடிக்கின்றார்.
भूतं	ஜகத்தை	एषः	இவர்
नाशयति	அழிக்கின்றார்.	तपति	எதிர்த்துவிடுகின்றார்.
प्रभुः	பிரபுவாகுமீவர்	एषः	இவர்
तदेव	அதையே	गभस्तिभिः	கிரணங்களால்
सृजति	உண்டாக்குகின்றார்.	वर्षति	மழையைப் பொழிக்க ன்றார்.
एषः	இவர்		

एष सुषेषु जागर्ति भूतेषु परिनिष्ठितः । एष एवाग्निहोत्रं च फलं चैवाग्निहोत्रिणाम् ॥

एषः	“இவர்	एषः एव	இவர்தான்
भूतेषु	பிராணிகள்	अग्निहोत्रं च	அக்னிஹோத்ரமாயி ருப்பவர்.
सुषेषु	உறங்கும்பொழுது	अग्निहोत्रिणां	அக்னிஹோத்ரம் செய்ப்பவர்களுக்கு
परिनिष्ठितः	அந்தர்யாமியாகவி ருந்து	फलं च एव	பயனாகவுமிருப்பவர்.
जागर्ति	விழித்திருக்கின்றார்.		

वेदाश्च क्रतवश्चैव क्रतूनां फलमेव च । यानि कृत्यानि लोकेषु सर्व एष रविः प्रभुः ॥

वेदाः च	“ வேதங்களும்	कृत्यानि च	கரியைகளோ
क्रतवः च	யாகங்களும்		அவை
क्रतूनां	யாகங்களின்	सर्वः	எல்லாமும்
फलं एव	பயனும்	एषः	இந்த
लोकेषु	உலகங்களின்	प्रभुः	ஸர்வசக்தராகிய
यानि	எந்த	रविः एव	சூர்யபகவானே.

एनमापत्सु कृच्छ्रेषु कान्तारेषु भयेषु च । कीर्तयन्पुरुषः कश्चिन्नावसीदति राघव ॥२५॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	भयेषु च	மனக்கலவரங்களிலும்
कश्चित्	ஒரு	एनं	இதை (ஆதித்யஹிரு
पुरुषः	புருஷன்		தயத்தை)
भारतसु	ஆபத்துக்களிலும்	कीर्तयन्	ஒதுபவனாய்
कृच्छ्रेषु	கஷ்டங்களிலும்	अवसीदति न	வருந்தாதிருக்கின்
कान्तारेषु	காடுகளிலும்		றான்.

पूजयस्वैनमेकाग्रो देवदेवं जगत्पतिम् । एतत्तूगुणितं जप्त्वा युद्धेषु विजयिष्यसि ॥२६॥

एकाग्रः	“ ஏகாக்ரசித்தனாய்	पूजयस्व	பூஜிப்பாயாக.
देवदेवं	தேவர்களுக்கு	एतत्	இதை
	தேவரும்	विगुणितं	மும்முறை
जगत्पतिं	லோகங்களுக்கு	जप्त्वा	ஜபித்து
	பதியுமாகிற	युद्धेषु	போர்களில்
एनं	இவரை	विजयिष्यसि.	வெற்றிபெறுவாய்.

अस्मिन्क्षणे महाबाहो रावणं त्वं वधिष्यसि । एवमुक्त्वा तदाऽगस्त्यो जगाम च यथागतम् ॥

महाबाहो	“ மஹாபாகுவே!	तदा	அப்பொழுது
अस्मिन्	இந்த	अगस्त्यः	அகஸ்தியர்
क्षणे	சூழ்நேரம்	एवं	இவ்வாறு
त्वं	நீ	उक्त्वा	மொழிந்தருளினிட்டு
रावणं	ராவணனை	यथागतं च	வந்தவழியே
वधिष्यसि	வதைப்பாய்.”	जगाम	திரும்பிச்சென்றார்.

एतच्छ्रुत्वा महातेजा नष्टशोकोऽभवत्तदा । धारयामास सुप्रीतो राघवः प्रयतात्मवान् ॥२८॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	अभवत्	ஆனார்.
	அவர்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
एतत्	இதற்கு	सुप्रीतः	மிகக்களிப்புற்றவராய்
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த்து	प्रयतात्मवान्	பொறிகளை அடக்கி
तदा	அப்பொழுது		யவராய்
नष्टशोकः	கவலை நீங்கியவராய்	धारयामास	அதைத்யானித்தார்.

आदित्यं प्रेक्ष्य जप्त्वा तु परं हर्षमवाप्तवान् । त्रिराचम्य शुचिर्भूत्वा धनुरादाय वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலீயாகுமவர்	आदित्यं	சூரியரை
विः	மும்முறை	प्रेक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
आचम्य	ஆசமனஞ்செய்து	जप्त्वा	ஜபித்து
शुचिः	பரிசுத்தராக	तु	அப்பொழுது
भूत्वा	ஆகி	परं	மிகுந்த
धनुः	வில்லை	हर्षं	ஆனந்தத்தை
आदाय	கைக்கொண்டு	अवासवान्	கொண்டார்.

रावणं प्रेक्ष्य हृष्टात्मा युद्धाय समुपागमत् । सर्वयत्नेन महता वधे तस्य धृतोऽभवत् ॥

हृष्टात्मा	உளித்த உள்ளம் கொண்ட அவர்	महता	பெரும்
रावणं	ராவணனை	सर्वयत्नेन	முழு யத்தனத்து
प्रेक्ष्य	பார்த்து	तस्य	அவனுடைய [டன்
युद्धाय	யுத்தத்திற்கு	वधे	வதையில்
समुपागमत्	நெருங்கிவந்தார்.	धृतः	உறுகிகொண்டவராய்
		अभवत्	இருந்தார்.

अथ रविरवदन्निरीक्ष्य रामं मुदितमनाः परमं प्रहृष्यमाणः ।

निशिचरपतिसंक्षयं विदित्वा सुरगणमध्यगतो वचस्त्वरिति ॥ ३१ ॥

अथ	அப்பொழுது	निशिचरपतिसंक्षयं	ராவணனது
सुरगणमध्यगतः	தேவகணங்களின் நடுவீருக்கும்	विदित्वा	நாசத்தை அனுகூலித்தருளி
रविः	சூரியபகவான்	त्वर	விட்டு “துரிதப்படுவாயாக”
परमं	மிக	इति	என்று
मुदितमनाः	உள்ளங்களித்து	वचः	திருமொழியை
प्रहृष्यमाणः	உத்ஸாஹங்கொண்ட.	अवदत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
रामं	பூநீராமரை [வராய்.		ரை.
निरीक्ष्य	பார்த்து		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तोत्तरशततमः सर्गः ॥

அத்யட்சரததம: சரீ:—ஊற்றேட்டாவது ஸர்க்கம் || 106 ||

ராவணதுர்நிமித்தானி — ராவணனது அபசகுனங்கள்.

ச ரய் சாரயிர்ஹ்: பரஸீநயபர்ப்ஷணம் | கந்நவநராகாரர் சமுச்சீதபதாகினம் · || 1 ||
 யுக்தம் பரமசபநீவாஜிபிஹீமமாலிபி: | யுத்யோபகரணீ: பூர்ண பதாகாஹ்வஜமாலினம் || 2 ||
 ப்ரஸந்தமிவ சாகாசம் நாடியந்தம் வஸுந்நரம் | ப்ரணாசம் பரஸீந்யானாம் ச்வஸீந்யானாம் ப்ரஹ்ஷணம் ||
 ராவணஸ்ய ரய் க்ஷிப்ரம் சோடியாமாச சாரயி: || 3 ||

ச:	அந்த	பூர்ண	நிறைந்துள்ளதும்
சாரயி:	தேரைநடத்தும்	பதாகாஹ்வஜ-மாலினம்	நிசான்கள், கொடிகள் இவைகளின் வரிசைகளடைந்ததும்
சாரயி:	சாரதி	ஆகாசம்	ஆகாயத்தையே
ஹ்:	களிப்புற்றவராய்	ப்ரஸந்தம்	விழுங்குவதுபோல
பரஸீநயபர்ப்ஷணம்	சத்ருவைன்யங்களை யழிக்கின்ற	வஸுந்நரம்	ருக்கிறதும்
ரய்	ரதமானதும்	நாடியந்தம்	சத்திக்கச்செய்கிறதும்
கந்நவநராகாரர்	கந்தர்வநகரத்தை ஒத்ததும்	சமுச்சீதபதாகினம்	சத்ருவைன்யங்களை
சமுச்சீதபதாகினம்	உயர்த்தப்பட்ட	பரஸீந்யானம்	அழிப்பதும்
பரமசபநீ:	நிசான்களுடையதும்	ச்வஸீந்யானம்	தனது சைன்யங்களை
ஹீமமாலிபி:	மிகவேகங்கொண்டவைகளும்	ப்ரஹ்ஷணம்	உதஸாஹப்படுத்துவதுமான
வாஜிபி:	ஸ்வரணமலைகள் பூட்டப்பெற்றவைகளுமான	ராவணஸ்ய	ராவணனது
யுக்தம்	குதிரைகளால்	ரய்	தேரை
யுத்யோபகரணீ:	பூட்டப்பெற்றதும்	க்ஷிப்ரம்	விரைவாய்
தமாபதந்தம்	யுத்தக்கருவிகளால்	சோடியாமாச	செலுத்தினான்.
நரராஜ:	தமாபதந்தம்	வஸுந்நரம்	சப்திக்கின்றதுமான
சஹஸா	மாநிடசகரவர்த்தி (ஸ்ரீராமர்)	நாடியந்தம்	அரக்கமன்னனது
பாபதந்தம்	விரைவாய்	வஸுந்நரம்	அந்த
மஹஸ்வன்	எதிர்த்துவருகிறதும்	சமுச்சீதபதாகினம்	ரதத்தை
	பேரோசையாய்	பரஸீந்யானம்	கண்டார்.

கூஷ்வாஜிசமாயுக்தம் யுக்தம் ரோத்ரேண வர்ச்சஸா | தீப்யமானமிவாகாசே விமானம் சூர்யவர்ச்சஸம் || 5 ||
 தடீப்யமாதாசகாஹன் தாஸிதேந்ராயுதாயுதம் | சரதாரா விஸுஷ்ணந்தம் தாராசாரமிவாஸ்துதம் || 6 ||
 தம் தஹ்யா மெஹஸக்ஷாசமாபதந்தம் ரய் ரிபோ: | கிரேவீஜாபிஹ்ஷணம் தீர்யத: சஹஸ்வனம் || 7 ||
 விஸ்தாரயந்நீ வேகென பாலசந்ந்ரநம் தனு: | உவாச மாதலி ராம: சஹஸ்வாசஸ்ய சாரயிம் ||

ராம: ஸ்ரீராமர்
 க்ஷணவாசிசமாயுக்த் கறுத்த குதிரைகள்
 யுக்த் பூட்டப்பெற்றதும்
 ரௌடிரேன உக்கிரமான
 வசீலா ஒளியுடன்
 யுக்த் கூடியதும்
 ஆகாசே ஆகாயத்தில்
 விமானம் இவ விமானம்போல்
 தீப்யமானம் பிரகாசிக்கின்றதும்
 சூர்யவசீலம் சூரியனொளிகொண்
 டதும்

தடில்பதாகாஹன் மின்னல்போன்ற
 கொடிகளுற்றதும்
 தர்சிதேந்நாயுதாயுதம் { இந்திராயுதங்கள்போ
 ன்ற ஆயுதங்களை
 தோற்றுவிப்பதும்
 தாராசாரி மழைத்தாரையை
 பொழியும்

அந்நுதம் இவ மேகம்போலவே
 ஶரதாரா: சரமாரிகளை
 விமுக்த்நன் பொழிக்கின்றதும்

மாதலே பதய சரீந்நாயுதாயுதம் ரயம் ரிபு:

மாதலே "மாதலியே!

ரிபு: சத்நுவினது

யதாஸ்பசவ்யம் பததா வேன மஹதா புன: | சமரே ன்நுமாத்மான் ததா தேன க்ருதா மதி: || 10 ||

மஹதா "பெரும்
 வேன வேகத்துடன்
 அபசவ்யம் ததா அப்பிரதக்ஷிணமாக
 புன: மீளவும் [வே
 பததா வரும்
 தேன அவனல் (ராவணனல்)

தத்ப்ரமாத்மாதிஷ்டந்நயுதூக்ஷ ரயம் ரிபு: | விஷ்வஸயிதுமிஷ்டாமி வாயுமேவ மவோதிததம் || 11 ||

தத் "ஆகையால்
 அப்ரமாத் ஜாக்கிரதையாய்
 அதிஷ்டந் இருப்பவனாய்
 ரிபு: சத்நுவின
 ரயம் ரதத்தை நோக்கி
 ப்ரயுதூக்ஷ எதிர்த்து செல்லுவாயாக.

மேவமக்ஷாஸி மேவதத்தை நிகர்க்கு
 தும்
 வஜ்ராமிஷ்டயஸ்ய வஜ்ராயுதத்தால்
 காக்கப்பட்டு
 தீரயித: வெடிக்கும்
 ரிரே: மலைக்கு
 சதூஷஸ்வன் ஒத்த ஒலிகொண்டு
 அபந்நம் எதிர்த்துவருவது
 தம் அந்த [மான
 ரயம் ரதத்தை
 தூஷ்டா பார்த்து
 வேன வேகமாய்
 வாலக்ஷ்நன் இளம்பிறை சந்திரனை
 நிகர்த்து வளைந்த
 தநு: விலலை
 விஷ்காரயந் வை நாறொலி செய்கின்ற
 சஹஸாக்ஷஸ்ய இத்திரனது [வராய்
 சாரயி சாரதியாகிய
 மாதலி மாதலியைப்பார்த்து
 உவாக பின்வருமாறு புகள்
 ருர்:

|| 9 ||

சர்வம் மிகவேகமாய்
 அபந்நம் எதிர்த்துவருகின்ற
 ரயம் பதய ரதத்தைப் பார்.

சமரே போரில்
 அத்மான் தன்னை
 ன்நு வதைத்துக்கொள்ள
 மதி: புத்தியானது
 க்ருதா யதா கொள்ளப்பட்டிருக்
 கின்றதுபோலும்.

உத்யிதம் மேவ கிளம்பிய மேகத்தை
 வாயு: காற்று
 இவ எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே

விஷ்வஸயிது அவனை அழிக்க
 இஷ்டாமி விரும்புகிறேன்.

अविह्वयमसंभ्रान्तमव्यग्रहृदयेक्षणम् । रश्मिसञ्चारनियतं प्रचोदय रथं द्रुतम् ॥ १२ ॥

अविह्वय- }
असंभ्रान्त- }
अव्यग्र- }
हृदयेक्षणं }

“களைக்காமலும்
கலவரங்கொள்ளாம
லும்.
உள்ளமும் திருஷ்டி-
யும் ஜாக்கிரதை
கொண்டும்.

रश्मिसञ्चारनियतं
द्रुतं
रथं
प्रचोदय

களை கொள்வதில்
தவறாதவனாகவும்
வேகமாய்
தேரை
செலுத்துவாயாக.

कामं न त्वं समाधेयः पुरन्दररथोचितः । युयुत्सुरहमेकाग्रः स्मारये त्वां न शिक्षये ॥.

पुरन्दर-रथोचितः
त्वं
कामं
समाधेयः न
अहं

“தேவேந்திரனது
தேரைச் செலுத்திப்
பழகிய
நீ
அதிகம்
எடுத்துக் காட்டப்பட
வேண்டியவனல்லன்.
நான்

एकामः
युयुत्सुः
त्वां
स्मारये
शिक्षये न

ஒப்பற்ற முயற்சி
கொண்டு
போரிட விரும்பியவ
னாய்
உனக்கு
ஞாபகப்படுத்து
கிறேன்.
கற்பிக்கவில்லை.”

परितुष्टः स रामस्य तेन वाक्येन मातलिः । प्रचोदयामास रथं सुरसारथिसत्तमः ॥ १४ ॥

सुरसारथिसत्तमः
सः
मातलिः
रामस्य

சிறந்த தேவசாரதி
யான
அந்த
மாதலி.
ஸ்ரீராமரை

तेन
वाक्येन
परितुष्टः
रथं
प्रचोदयामास

அந்த
வாக்யத்தால்
மிக ஆனந்தங்கொண்
டாதத்தை [உவனாய்
செலுத்தினான்.

अपसव्यं ततः कुर्वन्नावणस्य महारथम् । चक्रोत्क्षिप्तेन रजसा रावणं व्यवधानयत् ॥ १५ ॥

ततः
रावणस्य
महारथं
अपसव्यं
कुर्वन्

அப்பொழுது
ராவணனது
பெருந்தேரை
வலப்புறமாக
செய்துகொண்டு

चक्रोत्क्षिप्तेन
रजसा
रावणं
व्यवधानयत्

சக்கிரங்களால்
கிளம்பிய
தூளியால்
ராவணனை
மறைத்தான்.

ततः क्रुद्धो दशग्रीवस्ताम्रविस्फारितेक्षणः । रथप्रतिमुखं रामं सायकैरवधूनयत् ॥ १६ ॥

ततः
दशग्रीवः
क्रुद्धः
ताम्रविस्फारितेक्षणः

அப்பொழுது
ராவணன்
கூடு
சிவந்து விரிந்த கண்
களுற்றவனாய்

रथप्रतिमुखं
रामं
सायकैः
अवधूनयत्

ரதத்திற்கு எதிராய்
வரும்
ஸ்ரீராமரை
பாணங்களால்
தாக்கினான்.

धर्षणामर्षितो रामो धैर्यं रोषेण लम्भयन् । जग्राह सुमहावेगमैन्द्रं युधि शरासनम् ॥
शरांश्च सुमहातेजाः सूर्यरश्मिसमप्रभान् ॥ १७ ॥

சுமஹாஜை:	மிக்க தேஜஸ்வியாகிய	சுமஹவேகம்	மிக்கச்சக்தி படைக்கப்
ராம:	ஸ்ரீராமர்	பெन्द्रம்	பெற்ற
யுधि	போரில்	சுரஸன்	இந்த்ரானது
धर्षणामर्षितः	எதிர்ப்பதை பொருத வராய்	சூர்யரஸிசம-	வில்லையும்
रोषेण	கோபத்தால்	प्रभान्	ஸூர்யனது கிரணங்
धैर्यं	ஊக்கத்தை	शरान् च	களை நிகர்த்த ஒளி
लम्भयन्	அதிகமாய்கொண்டவ ராய்	जग्राह	கொண்டவைகளால்
			பாணங்களையும்
			கைக்கொண்டார்.

तदोपोढं महद्युद्धमन्योन्यवधकाङ्क्षिणोः । परस्पराभिमुखयोर्द्वेषयोरिव सिंहयोः ॥ १८ ॥

तदा	அப்பொழுது	परस्पराभि-	ஒருவரோடொருவர்
द्वेषयोः	கொழுத்த	मुखयोः	எதிர்த்த அவ்விரு
विहयोः इव	சிம்மங்கள் போன்ற வர்களாய்	महत्	வர்களுக்கு
अन्योन्य-	} ஒருவரையொருவர் வதைக்க விரும்பி	युद्धं	பெரும்
वधकाङ्क्षिणोः		उपोढम्	யுத்தமானது நிகழலாயிற்று.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । समेयुद्धैरथं द्रष्टुं रावणक्षयकाङ्क्षिणः ॥ १९ ॥

ततः	அப்பொழுது	सिद्धाः	சித்தர்களும்
रावणक्षय-	} ராவணனது அழிவை இச்சிக்கும்	परमर्षयः च	மகரிஷிகளும்
काङ्क्षिणः		द्वैरथं	இருந்தவர்களுடன் நிக
देवाः	தேவர்களும்	द्रष्टुं	பார்க்க [மும்போரை
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	समेयुः	வந்தனர்.

समुत्पेतुरथोत्पाता दारुणा रोमहर्षणाः । रावणस्य विनाशाय राघवस्य जयाय च ॥२०॥

अथ	அப்பொழுது	उत्पाताः	அபசகுனங்கள்
रोमहर्षणाः	மயிர்கூச்செறிவிக் கின்றவைகளும்	रावणस्य	ராவணனது
दारुणाः	மிக்க பயங்கரமான வைகளுமான	विनाशाय	அழிவிற்கும்
		राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
		जयाय च	வெற்றிக்காகவும்
		समुत्पेतुः	தோன்றலாயின.

ववर्षे रुधिरं देवो रावणस्य रथोपरि

देवः	இந்திரன்
रावणस्य	ராவணனது

॥ २१ ॥

रथोपरि	ரதத்தின்மீது
रुधिरं	ரத்தத்தை
ववर्षे	வாரித்தான்.

वाता मण्डलिनस्तीक्ष्णा ह्यपसव्यं प्रचक्रमुः ॥ २२ ॥

वाताः हि काற்றுக்களும்

मण्डलिनः சுழலுற்று

तीक्ष्णाः க்ரூரமானவைகளாய்
अपसव्यं அப்பிரதக்ஷிணமாய்
प्रचक्रमुः சஞ்சரித்தன.

महद्द्रुक्कुलं चास्यं भ्रममाणं नभःस्थले । येन येन रथो याति तेन तेन प्रधावति ॥ २३ ॥

महद् பெரும்
द्रुक्कुलं च கழுக்குட்டமும்
नभःस्थले ஆகாயத்தில்
भ्रममाणं வட்டமிடுவதாய்
अस्य இவனது

रथः தேர்
येन येन எந்தெந்த வழியாய்
याति செல்கின்றதோ
तेन तेन அவ்வவ்வழியாய்
प्रधावति திரிந்தன.

संध्यया चावृता लङ्का जपापुष्पनिकाशया । दृश्यते संप्रदीप्तेव दिवसेऽपि वसुन्धरा ॥ २४ ॥

जपापुष्पनिकाशया செம்பரத்தை மலரை
நிகர்த்த

संध्यया மாலையால்
दिवसे अपि பகலிலேயே
आवृता சூழப்பெற்ற

लङ्का च இலங்கையும்த
संप्रदीप्ता பற்றி எரியும்
वसुन्धरा பூமிதலம்
इव போன்றவாறாய்
दृश्यते காணப்பட்டது.

सनिर्घाता महोल्काश्च संप्रचेरुर्महास्वनाः ॥ २५ ॥

महोल्काः च பெருங்கொள்ளிகளும்
सनिर्घाताः இடியுடன் கூடியவை
களாய்

महास्वनाः பெருமோசைகொண்
டவைகளாய்
संप्रचेरुः விழுந்தன.

व्यषादयंस्ता रक्षांसि रावणस्य तदाऽहिताः ॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது
अहिताः தீயவைகளான
ताः அவைகள் (கொள்ளி
கள்)

रावणस्य ராவணனது
रक्षांसि அரக்கர்களை
व्यषादयन् துன்புறுத்தின.

रावणश्च यतस्त्रय सञ्चचाल वसुन्धरा । रक्षसां च प्रहरतां गृहीता इव बाहवः ॥ २७ ॥

रावणः ராவணன்
यतः च எங்கிருந்தானோ
तल அங்கு
वसुन्धरा பூதலமானது
सञ्चचाल அசைந்தது.

रक्षसां அரக்கர்கள்
प्रहरतां அடிக்கும்பொழுது
बाहवः च கைகளோவென்றால்
गृहीताः इव பிடிக்கப்பட்டனபோ
லிருந்தன.

ताम्राः पीताः सिताऽश्वेताः पतिताः सूर्यरश्मयः । दृश्यन्ते रावणस्थाङ्गे पर्वतस्येव धातवः ॥

रावणस्य ராவணனுடைய
अङ्गे சரீரத்தில்
ताम्राः சிவந்தவைகளும்
पीताः மஞ்சளானவைகளும்
सिताश्वेताः வெளுத்தவைகளும்
கருத்தவைகளுமான

सूर्यरश्मयः சூரியகிரணங்கள்
पतिताः விழுந்தனவாய்
पर्वतस्य பர்வதத்தினிடம்
धातवः தானுக்கள்
इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
दृश्यन्ते காணப்பட்டன.

जघनेभ्यः स्फुलिङ्गांश्च नेत्रेभ्योऽश्रूणि सन्ततम् । मुमुक्षुस्तस्य तुरगास्तुत्यमग्निं च वारि च ॥

तस्य अवனது
 तुरगाः குதிரைகள்
 जघनेभ्यः பிந்தட்டுகளினின்று
 स्फुलिङ्गान् தீப்பொறிகளையும்
 नेत्रेभ्यः கண்களினின்று
 अश्रूणि च கண்ஜலங்களையும்

अग्निं च தீயையும்
 तुरगं அதற்கொப்பான
 वारि च ஜலத்தையும்
 सन्ततं அடிக்கடி
 मुमुक्षुः விட்டன.

एवंप्रकारा बहवः समुत्पाता भयावहाः । रावणस्य विनाशाय दारुणाः संप्रजज्ञिरे ॥

एवंप्रकाराः இவ்விதமான
 दारुणाः கஞ்சரமானவைவகளும்த
 भयावहाः அஞ்சத்தக்கவைகளு
 बहवः பல [மான]

समुत्पाताः அபசகுனங்கள்
 रावणस्य ராவணனது
 विनाशाय அழிவின்பொருட்டு
 संप्रजज्ञिरे தோன்றின.

रामस्यापि निमित्तानि सौम्यानि च शुभानि च । बभूवुर्जयशंसीनि प्रादुर्भूतानि सर्वशः ॥

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 जयशंसीनि ஜயத்தை சூசிப்பிக்
 शुभानि च கின்றவைகளும்
 नन्मैमै பயக்கத்தக்க
 வைகளும்

सौम्यानि च மங்களமானவைகளு
 निमित्तानि சகுனங்கள்
 सर्वशः अपि எங்கும்
 प्रादुर्भूतानि बभूवुः தோன்றின.

निमित्तानि च सौम्यानि राघवः स्वजयाय च । दृष्ट्वा परमसंहृष्टो हतं मेने च रावणम् ॥

राघवः च ஸ்ரீராமரும்
 स्वजयाय தனது வெற்றிக்கான
 सौम्यानि மங்கள்
 निमित्तानि சகுனங்களை
 दृष्ट्वा பார்த்து

परमसंहृष्टः மிகவுள்ளம் பூரித்தவ
 रावणं च ராவணனையும் [ராய்
 हतं च கொல்லப்பட்டவ
 मेने என்கவே
 தீர்மானித்தார்.

ततो निरीक्ष्यात्मगतानि राघवो रणे निमित्तानि निमित्तकोविदः ।

जगाम हर्षं च परां च निर्वृतिं चकार युद्धे ह्यधिकं च विक्रमम् ॥ ३९ ॥

निमित्तकोविदः சகுனங்களை நன்கு
 ணர்ந்த
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 रणे போரில்
 आत्मगतानि தன்னிடம் தோன்றிய
 निमित्तानि சகுனங்களை
 ततः அப்பொழுது
 निरीक्ष्य பார்த்து

हर्षं च உடன்புறத்தையும்
 परां மிகுந்த
 निर्वृतिं च மனநிம்மதியையும்
 जगाम கொண்டார்.
 युद्धे हि போரிலும்
 अधिकं च மிகுந்த
 विक्रमं பிரதாபத்தையும்
 चकार கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टोत्तरशततमः सर्गः ॥

816/2

नद्योत्तरशततमः सर्गः—ஹற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 102 ||

रामरावणयोः समसमरः—ராமராவணர்களது ஸமயுத்தம்.

ततः प्रवृत्तं सुकूरं रामरावणयोस्तदा । सुमहद्द्वैरथं युद्धं सर्वलोकभयावहम् ॥ 1 ॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वलोक-	} எல்லா உலகங்களுக்கும் பயத்தைத் தருவதுமான
ततः	அவ்விடத்தில்	भयावहं	
रामरावणयोः	ஸ்ரீராமருக்கும், ராவணனுக்கும்	सुमहत्	பெரும்
सुकूरं	மிகக்கொடியது	द्वैरथं	இருரதங்கள் கொண்ட
		युद्धं प्रवृत्तम्	போர் நிகழ்வாயிற்று.

ततो राक्षससैन्यं च हरीणां च महद्बलम् । प्रगृहीतप्रहरणं निश्चिष्टं समतिष्ठत् ॥ 2 ॥

ततः	அப்பொழுது	बलं च	சேனையும்
राक्षससैन्यं च	அரக்கர்படையும்	प्रगृहीतप्रहरणं	ஆயுதங்களைக் கைக
हरीणां	வானரர்களின்	निश्चिष्टं	அசைவற்று[கொண்டு
महत्	பெரும்	समतिष्ठत्	நின்றது.

संप्रयुद्धौ ततो दृष्ट्वा बलवन्नरराक्षसौ । व्याक्षिप्तहृदयाः सर्वे परं विस्मयमागताः ॥ 3 ॥

ततः	அப்பொழுது	सर्वे	யாவரும்
संप्रयुद्धौ	நன்கு போரிடும்	व्याक्षिप्तहृदयाः	மனந்திகைத்தவர்களாய்
बलवन्नर-	} பலசாலிகளான மானி	परं	மிகுந்த
राक्षसौ		டரையும் அரக்கனை யும்	विस्मयं
दृष्ट्वा	பார்த்து	आगताः	அடைந்தார்கள்.

नानाप्रहरणैर्व्यग्रैर्भुजैर्विस्मितबुद्धयः । तस्थुः प्रेक्ष्य च संग्रामं नाभिजगुः परस्परम् ॥ 4 ॥

विस्मितबुद्धयः	} ஆச்சர்யத்தைக்கொண்ட மனத்தினர்களான அவர்கள்	व्यग्रैः	துருதுருத்த
संग्रामं		போரை	भुजैः
प्रेक्ष्य च	பார்த்துக்கொண்டே	तस्थुः	நின்றார்கள்.
नानाप्रहरणैः	பல் ஆயுதங்களைக் கொண்ட	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
	கொண்டு	अभिजगुः न	பொருதாதிருந்தார்கள்.

रक्षसां रावणं चापि वानराणां च राघवम् । पश्यतां विस्मिताक्षणां सैन्यं चित्रमिवावभौ ॥

रावणं	ராவணனை	पश्यतां	பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
रक्षसां च अपि	அரக்கர்களுக்கும்	सैन्यं	சேனையானது
राघवं	ஸ்ரீராமரை	चित्रं	சித்திரம்
वानराणां च	வானரர்களுக்கும்	इव	போன்றவாறும்
विस्मिताक्षणां	திகைத்த பார்வை கொண்டவர்களாகி	आवभौ	விளங்கிற்று.

तौ तु तत्र निमित्तानि दृष्ट्वा रावणराघवौ । कृतबुद्धी स्थिरामधौ युयुधाते ह्यभीतवत् ॥

தौ அந்த
 ராவணனும், ஸ்ரீராம
 ரும்
 தந் அப்பொழுது
 நிமித்தானி சகுணங்களை
 டுஷ்டா ஹி கண்டும்

அபிதவத் அச்சமற்றவர்களாய்
 க்ரு+புத்தி மனவுறுதிகொண்ட
 வர்களாய்
 ஸ்திராமயீ மிக்க கோபங்கொண்
 டவர்களாய்
 யுயுதாநை போர் புரிந்தார்கள்.

जेतव्यमिति काकुत्स्थो मर्तव्यमिति रावणः । धृतौ स्ववीर्यसर्वस्वं युद्धेऽदर्शयतां तदा ॥

காகுத்தி: ஸ்ரீராமர்,
 ஜெதவ்யம் "வெற்றிகொள்ள
 வேண்டும்"
 ஹிதி என்றும்
 ராவண: ராவணன்
 மர்தவ்யம் செத்தே தீரவேண்
 டும்."
 ஹிதி என்றும்

ததீ நிச்சயங்கொண்டவர்
 களாய்
 ததா அப்பொழுது
 யுத்தே போரில்
 ஸ்வவீர்யஸர்வஸ்வம் தங்களது முழுபலத்
 தின் ஸாரத்தையும்
 அடர்சயதாமு காட்டிக்கொண்டார்
 கள்.

ततः क्रोधाद्दशग्रीवः शरान्सन्धाय वीर्यवान् । सुमोच ध्वजमुद्दिश्य राघवस्य रथे स्थितम् ॥

தத: அப்பொழுது
 வீர்யவான் வீர்யசாலியாகிய
 தசகண்டன்
 க்ரோதாத் கோபத்துடன்,
 ஷரான் பாணங்களை
 சந்தாய தொடுத்தது,

ராவஸ்ய ஸ்ரீராமரது
 ரயே ரதத்தில்
 ஸ்திதம் இருக்கின்ற
 த்வஜ் கொடியை
 உத்திச்ய குறிவைத்து
 ஸுமொவ விடுத்தான்.

ते शास्तमनासाद्य पुरन्दररथध्वजम् । रथशक्तिं परामृश्य निपेतुर्धरणीतले ॥ ९ ॥

தே அந்த
 ஷரா: பாணங்கள்
 ரயசக்திம் ரதத்திலிருக்கும்
 பராமுச்ய மோதி [சக்தியில்
 த் அந்த

புரந்நரரயத்வஜம் இந்நிரனது ரதக்
 கொடியை
 அநாஸாத் அணுகாது
 த்ரணிதலே பூதலத்தில்
 நிபேது: வீழ்ந்தன.

ततो रामोऽभिसंक्रुद्धश्चापमाम्यम्य वीर्यवान् । कृतप्रतिकृतं कर्तुं मनसा संपचक्रमे ॥ १० ॥

வீர்யவான் வீர்யசாலியாகிய
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 தத: அப்பொழுது
 அபிஸ்க்ருத்த: மிகச்சினந்தவராய்
 சாபம் வில்லை

அயம்ய வளைத்து
 க்ருதப்ரதிக்ருதம் செய்ததற்கு மாற
 க்ருதம் செய்ய
 மனஸா சம்பசக்ரமே எண்ணினார்.

रावणध्वजमुद्दिश्य सुमोच निशितं शरम् । महासर्पमिवासह्यं ज्वलन्तं स्वेन तेजसा ॥११॥

निशितं	கூரியதும்
महासर्प	பெரும்பாம்பு
इव	போன்றதும்
असह्यं	சகிக்கவொண்ணாதும்
स्वेन	தனது

तेजसा	ஒளியால்
ज्वलन्तं	ஜ்வலிக்கின்றதுமான
शरं	பாணமொன்றை
रावणध्वजं	ராவணன் கொடியை
उद्दिश्य	குறிவைத்து
सुमोच	விடுத்தார்.

जगाम स महीं छित्वा दशग्रीवध्वजं शरः ॥ १२ ॥

सः शरः	அந்த பாணமானது
दशग्रीवध्वजं	தசகண்டனது த்வஜத்தை

छित्वा	துண்டித்துவிட்டு
महीं	பூமிக்குள்
जगाम	சென்றது.

स निकृत्तोऽरतभूमौ रावणस्य रथध्वजः ॥ १३ ॥

रावणस्य	ராவணனது
सः	அந்த
रथध्वजः	ரதத்தின் த்வஜமானது

निकृत्तः	அறக்கப்பட்டது
भूमौ	பூமியில்
अपतत्	விழுந்தது.

ध्वजस्योन्मथनं दृष्ट्वा रावणः सुमहाबलः । संप्रदीप्तोऽभवत्क्रोधादमर्षात्पिदहन्निव ॥ १४ ॥

सुमहाबलः	மிக்கபலசாலியான
रावणः	ராவணன்
ध्वजस्य	த்வஜத்தின்
उन्मथनं दृष्ट्वा	அழிவைப் பார்த்து,
अमर्षात्	பொறுத்தன்மையால்

प्रदहन् इव	பொசுக்குகின்றவன் போலாய்
क्रोधात्	கோபத்தால்
संप्रदीप्तः	மிக்க ஜ்வலிக்கின்றவ
अमवत्	ஆனால். [ஆய்

स रोषवशमापन्नः शरवर्षं महद्गमन् । रामस्य तुरगान्दीप्तैः शरैर्विव्याध रावणः ॥ १५ ॥

सः	அந்த
रावणः	ராவணன்
रोषवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்டவனாய்
महत्	பெரும்
शरवर्षं	சரவர்த்தத்தை

वमन्	வரவித்துக்கொண்டு
रामस्य	ராமரானது
तुरगान्	குதிரைகளால்
दीप्तैः	ஜ்வலிக்கின்ற
शरैः	பாணங்களால்
विव्याध	எய்தான்.

ते विद्धा हरयस्तत्र नास्वलन्नापि बभ्रमुः । बभ्रुवुः स्वस्थहृदयाः पद्मनालैरिवाहताः ॥

तव	அப்பொழுது
विद्धाः	அடிக்கப்பட்டவை களான
ते	அந்த
हरयः	குதிரைகள்,
पद्मनालैः	தாமரைத்தண்டு களால்

आहताः इव	அடிக்கப்பட்டவை கள் போலவே
स्वस्थहृदयाः	மனநிம்மதிகொண்ட வைகளாய்
बभ्रुवुः	இருந்தன.
अस्स उन् न	தடுமாறவில்லை.
बभ्रमुः न अपि	கலவரமுறாதுமிருந் தன.

तेषामसंभ्रमं दृष्ट्वा वाजिनां रावणस्तदा । भूय एव सुसंकुदः शरवर्षं मुमोच ह ॥ १७ ॥

रावणः	ராவணன்
तदा	அப்பொழுது
तेषां	அந்த
वाजिनां	குதிரைகளின்
असंभ्रमं	கலவரமடையாத் தன்மையை

दृष्ट्वा	பார்த்து
सुसंकुदः	மிகக்கோபங்கொண் டவனாய்
भूयः एव	மீளவும்
शरवर्षं	பாணவாஷத்தை
मुमोच ह	விடுத்தான்.

गदाश्च परिधाश्रैव चक्राणि मुसलानि च । गिरिशृङ्गाणि वृक्षांश्च तथा शूलपरश्वधान् ॥
मायाविहितमेतत्तु शस्त्रवर्षपातयत् । तुमुलं त्रासजननं भीमं भीमप्रतिस्वनम् ॥ १९ ॥

गदाः च	கதைகளையும்
परिधाः च	உழலைத்தடிகளையும்
चक्राणि एव	சக்கராயுதங்களையும்
मुसलानि च	முஸலாயுதங்களையும்
गिरिशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்
वृक्षान् च	விருக்டங்களையும்
शूलपरश्वधान् तथा	சூலங்களையும், கோட
एतत्	இந்த [ரி]களையும்
मायाविहितं	மாயையால் சிருஷ்டி க்கப்பட்டதும்

तुमुलं	கலவரமுண்டாக்கு வதும்
त्रासजननं	பயத்தை விளைவிப் பதும்
भीमं	க்ரூரமானதும்
भीमप्रतिस्वनं	பயங்கரமான ஒலி கொண்டதுமான
शस्त्रवर्षं तु	ஆயுதவாஷத்தையும்
अपातयत्	பிரயோகித்தான்.

तद्वर्षमभवद्युद्धे नैकशस्त्रमयं महत् । विमुच्य राघवरथं समन्ताद्धानरे बले ॥ २० ॥

युद्धे	போரில்
नैकशस्त्रमयं	பல ஆயுதங்கள் மய மான
तत्	அந்த
महत्	பெரும்
वर्षं	வாஷமானது

राघवरथं	ஸ்ரீராமரதுரத்தை
विमुच्य	விட்டுவிட்டு
वानरं	வானர
बले	சைன்யத்தில்
समन्तात्:	நாற்புறமும்
अभवत्	விழுந்தது.

सायकैरन्तरिक्षं च चकाराशु निरन्तरम् ॥ २१ ॥

सायकैः	பாணங்களால்	निरन्तरं	வெளியற்றதாய்
अन्तरिक्षं च	ஆகாசத்தையும்	आशु	விரைவில்
		चकार	செய்தான்.

सहस्रशंस्ततो बाणानश्रान्तहृदयोद्यमः । मुमोच च दशग्रीवो निःसङ्गेनान्तरात्मना ॥२२॥

अश्रान्तहृदयोद्यमः	சலியாமனதும் முயற் செய்க்கொண்ட	ततः	அப்பொழுது
दशग्रीवः	ராவணன்	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான
निःसङ्गेन	சுவிரக்கமற்ற	बाणान्	பாணங்களை
अन्तरात्मना च	உள்ளத்தூடன்	मुमोच	விடுத்தான்.

व्यायच्छमानं तं दृष्ट्वा तत्परं रावणं रणे । प्रहसन्निव काकुत्स्थः सन्दधे सायकाञ्छितान् ॥

काकुत्स्थः	கூராமர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
तं	அந்த	प्रहसन् इव	புன்னகைகொண்டு
रावणं	ராவணனை	शितान्	கூரிய
रणे	போரில்	सायकान्	பாணங்களை
तत्परं	ஊக்கங்கொண்டு	संदधे	தொடுத்தார்.
व्यायच्छमानं	எய்பவறாய்		

स मुमोच ततो बाणात्रणे शतसहस्रशः । तान्दृष्ट्वा रावणश्चक्रे स्वशरैः खं निरन्तरम् ॥

सः	அவர்	रावणः	ராவணன்
ततः	அப்பொழுது	तान्	அவைகளை
रणे	போரில்	दृष्ट्वा	கவனித்து
शतसहस्रशः	நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும்	स्वशरैः	தனது பாணங்களால்
बाणान्	பாணங்களை	खं	ஆகாயத்தை
मुमोच	விடுத்தார்.	निरन्तरं	இடைவெளியற்றதாய்
		चक्रे	செய்தான்.

ततस्ताभ्यां प्रमुक्तेन शरवर्षेण भास्वता । शरबद्धमिवाभाति द्वितीयं भास्वदम्बरम् ॥२५॥

ततः	அப்பொழுது	शरबद्धं	சரங்களால் கட்டப் பட்ட
ताभ्यां	அவ்விருவர்களால்	भास्वत्	பிரகாசிக்கும்
प्रमुक्तेन	விடப்பட்டதும்	द्वितीयं	மற்றொரு
भास्वता	பிரகாசிக்கின்றது	अम्बुं इव	ஆகாயப்போல்
	மான	शभाति	விளங்குகிறது.
शरवर्षेण	பாணவார்ஷத்தால்		

नानिमित्तोऽभवद्वाणो नातिभेत्ता न निष्फलः । तथा विसृजतो वाणित्रामरावणयोर्मध्ये ॥

सृष्टे	போரில்
तथा	அவ்வண்ணமாய்
रामरावणयोः	ஸ்ரீராமரும் ராவண னும்
वा-णः	பாணங்களை
विसृजतोः	விடுகையில்
व णः	பாணமானது

अनिमित्तः	குறிதப்பினதாக
अभवत् न	ஆகவில்லை.
अतिभेत्ता	வேறுகுறியில் பாய்ந்த தாகவும்
न	ஆகவில்லை.
निष्फलः	பயனற்றதாக
न	ஆகவில்லை.

प्रायुद्धयतामविच्छिन्नमस्यन्तौ सव्यदक्षिणम् । चक्रतुश्च शरौघैस्तौ निरुच्छ्वासमिवाम्बरम् ॥

सव्यदक्षिणं	வலமாகவும் இடமாக வும்
अविच्छिन्नं	இடைவிடாது
अस्यन्तौ	எய்பவர்களாய்
प्रायुध्यतां	போரிட்டார்கள்.
तौ	அவர்கள்

शरौघैः	பாணஜாலங்களால்
अम्बरं	ஆகாயத்தை
इव	முற்றும்
निरुच्छ्वासं च	இடைவெளியற்ற தாகவே
चक्रतुः	செய்தார்கள்.

नान्तरं दृशे किञ्चित्पश्यद्विरनिमेषणम् । भूमिष्ठैः कपिरक्षोभिः स्वस्थैर्वा देवदानवैः ॥

अनिमेषणं	இமைகொட்டாது
पश्यद्विः	பார்க்கும்
भूमिष्ठैः	பூமியிலிருக்கும்
कपिरक्षोभिः	வானரர்களாலும் அரக்கர்களாலும்

स्वस्थैः	வானத்திலிருக்கின்ற
देवदानवैः वा	தேவர்களாலும் அசு
किञ्चित्	சிறிது [ரர்களாலும்
अन्तरं	இடமும்
दृशे न	காணப்படவில்லை.

रावणस्य हयान्नामो हयान्नामस्य रावणः । जघ्नतुस्तौ तथाऽन्योन्यं कृतानुकृतकारिणौ ॥

रावणस्य	ராவணனது
हयान्	குதிரைகளை
रामः	ஸ்ரீராமரும்,
रामस्य	ஸ்ரீராமரது
हयान्	குதிரைகளை
रावणः	ராவணனும்
तौ	அவ்விருவர்களும்

तथा	அவ்வண்ணமாய்
अन्योन्यं	ஒருவர்க்கொருவர்
कृतानुकृतकारिणौ	{ செய்ப்பட்டதற்கு மாறு செய்பவர் களாய்
जघ्नतुः	புடைத்துக்கொண் டார்கள்.

एवं तौ तु सुसंकुदौ चक्रतुर्युद्धमद्भुतम् । सुहूर्तमभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् ॥ ३० ॥

एवं	இவ்வண்ணமாய்
तौ तु	அவ்விருவர்களும்
सुसंकुदौ	மிகக்கோபங்கொண் டவர்களாய்
सुहूर्तं	ஆச்சர்யமான
युद्धं	போரை

चक्रतुः	செய்தார்கள்.
सुहूर्तं	சிறிதுகாலம்
युद्धं	புத்தமானது
तुमुलं	மிகக் குழப்பமாகவும்
रोमहर्षणम्	மயிர்க்கூச்செறிவிப்ப
अभवत्	இருந்தது. [தாகவும்

प्रयुध्यमानौ समरे महाबलौ शितैः शरैः रावणलक्ष्मणाग्रजौ ।

ध्वजावपातेन स राक्षसाधिषो भृशं प्रचुक्रोध तदा रघूत्तमे ॥ ३१ ॥

महाबलौ	மகாபலசாலிகளான	तदा	அப்பொழுது
रावणलक्ष्मणाग्रजौ	ராவணனும் ஸ்ரீராம	ध्वजावपातेन	தவிர்த்தின் நாசத்
	ளும்		தால்
समरे	போரில்	सः	அந்த
शितैः	கூரிய	राक्षसाधिषः	ராவணமன்னன்
शरैः	பாணங்களால்	रघूत्तमे	ஸ்ரீராமகவரிடத்தில்
प्रयुध्यमानौ	போரிட்டுக்கொண்	भृशं	மிக
	டார்கள்.	प्रचुक्रोध	கோபங்கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे नवोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19745

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5070

दशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१० ॥

रावणशिरश्छेदः—ராவணனது தலையை வெட்டுவது.

तौ तदा युद्धयमानौ तु समरे रामरावणौ । ददृशुः सर्वभूतानि विस्मितेनान्तरात्मना ॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளும்
समरे	போரில்	विस्मितेन	ஆச்சர்யமுற்ற
युध्यमानौ	போரிடும்	अन्तरात्मना	உள்ளத்தோடு
तौ	அந்த	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.
रामरावणौ तु	ஸ்ரீராமரையும் ராவணையும்		

अर्दयन्तौ तु समरे तयोस्तौ स्यन्दनोत्तमौ । परस्परमभिक्रुद्धौ परस्परमभिद्रुतौ ॥

परस्परवधे युक्तौ घोररूपौ बभूवतुः

॥ २ ॥

तु	அப்பொழுது	अभिक्रुद्धौ	சினங்கொண்டு
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	परस्परं	ஒன்றை ஒன்று
तौ	அந்த	अभिद्रुतौ	எதிர்த்தவைகளாய்
स्यन्दनोत्तमौ	சிறந்த ரதங்களிரண்டும்	परस्परवधे	ஒன்றையொன்று வதைப்பதில்
समरे	போரில்	युक्तौ	ஈடுபட்டனவாய்
अर्दयन्तौ	துன்புறுத்துபவை களாய்	घोररूपौ	பயங்கரமான தோற் றங்கொண்டனவாய்
परस्परं	ஒன்றிற்கொன்று	बभूवतुः	இருந்தன.

मण्डलानि च वीथीश्च गतप्रत्यागतानि च । दर्शयन्तौ बहुविधां सूतसारथ्यजां गतिम् ॥

मण्डलानि च } மண்டலகதிகளையும்
 वीथीः च } நேர்கதிகளையும்
 गतप्रत्या- } எதிர்த்துவருதல்களை
 गतानि च } யும் எதிர்த்துப்போ
 } தல்களையும் ஆகிய
 बहुविधां } பலவிதமான

सूतसारथ्यजां } தேர்ப்பாகன் தே
 } ரோட்டும் சாமர்த்
 गतिं } தியத்தால் விளைந்த
 दर्शयन्तौ } கமனத்தை
 } அவர்கள் காட்டி
 } நின்றன.

अर्दयन्नावणं रामो राघवं चापि रावणः । गतिवेगं समापन्नौ प्रवर्तननिवर्तने ॥ ४ ॥

रावणं } ராவணனை
 रामः } ஸ்ரீராமர்
 अर्दयन् } தாக்கியும்
 राघवं अपि } ஸ்ரீராமரையும்
 रावणः } ராவணன்

च } அப்படியே தாக்கியும்
 प्रवर्तननिवर्तने } முன்னே குகலிலும்
 } பின்வருதலிலும்
 गतिवेगं } கடுகிய கதியை
 समापन्नौ } கொண்டார்கள்.

क्षिप्तोः शरजालानि तयोस्तौ स्यन्दनोत्तमौ । चेरतुः संयुगमहीं सासारौ जलदौ यथा ॥

शरजालानि } பாணஜாலங்களை
 क्षिप्तोः } பொழியும்
 तयोः } அவ்விருவர்களின்
 तौ } அந்த
 स्यन्दनोत्तमौ } இருசிறந்த ரதங்களும்

सासारौ } வர்ஷிக்கும்
 जलदौ } இருமேகங்கள்
 यथा } போன்றவாறாய்
 संयुगमहीं } போர்க்களத்தில்
 चेरतुः } சஞ்சரித்தன.

दर्शयित्वा तथा तौ तु गतिं बहुविधां रणे । परस्परस्याभिमुखौ पुनरेवावतस्थतुः ॥ ६ ॥

तौ तु } அவ்விருவர்களும்
 रणे } போரில்
 तथा } அவ்வண்ணமே
 बहुविधां } பலவிதமான
 गतिं } கதியை

दर्शयित्वा } காட்டி
 परस्परस्य } ஒன்றுக்கொன்று
 अभिमुखौ } எதிர்ப்புக்கொண்டவை
 पुनः एव } மீளவும் [களாய்
 अवतस्थतुः } பொருத்திின்றன.

धुरं धुरेण रथयोर्वक्त्रं वक्त्रेण वाजिनाम् । पताकाश्च पताकाभिः समेयुः स्थितयोस्तदा ॥

तदा } அப்பொழுது
 स्थितयोः } பொருத்திின்ற
 रथयोः } ரதங்களின்
 धुरं } துகம்
 धुरेण } துகத்தோடும்
 वाजिनां } குதிரைகளின்

वक्त्रं } முகம்
 वक्त्रेण } முகத்தோடும்
 पताकाः } கொடிகள்
 पताकाभिः च } கொடிகளோடும்
 समेयुः } தாக்கிக்கொண்டன.

रावणस्य ततो रामो धनुर्मुक्तैः शितैः शरैः । चतुर्भिश्चतुरो दीर्घैर्ह्यान्प्रत्यपसर्पयत् ॥ ८ ॥

ततः	அப்பொழுது	शरैः	பாணங்களால்
रामः	ஸ்ரீராமர்	रावणस्य	ராவணனது
धनुर्मुक्तैः	வில்லினின்று விடுக்க	चतुरः	நான்கு
दीप्तैः	ஜ்வலிக்கும் [ப்பட்ட	ह्यान्	குதிரைகளை
शितैः	கூரிய	प्रत्यपसर्पयत्	திரும்பி ஓடச்செய்
चतुर्भिः	நான்கு		தார

स क्रोधवशमापन्नो ह्यानामपसर्पणे । मुमोच निशितान्बाणात्रायवाय निशाचरः ॥ ९ ॥

सः	அந்த	ह्यानां अपसर्पणे	குதிரைகள் ஓடுவதில்
निशाचरः	அரக்கன்	राववाय	ஸ்ரீராமர்மீது
क्रोधवशं आपन्नः	கோபம் மேலிட்டவ	निशितान्	கூரிய
	னாய்	बाणान्	பாணங்களை
		मुमोच	விடுத்தான்.

सोऽतिविद्धो बलवता दशश्रीवेण राघवः । जगाम न विकारं च न चापि व्यथितोऽभवत् ॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	विकारं च	கலவரத்தையும்
बलवता	பலசாலியாகிய	जगाम न	கொள்ளவில்லை;
दशश्रीवेण	தசகண்டனால	व्यथितः अपि च	வருத்தமுற்றவராக
अतिविद्धः	எய்யப்பட்டவராய்	अभवत् न	ஆகவில்லை. [வும்.

चिक्षेप च पुनर्बाणान्वज्रपातसमस्वनान् । सारथिं वज्रहस्तस्य समुद्दिश्य निशाचरः ॥

निशाचरः	அரக்கன்	वज्रपातसमस्वनान्	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
वज्रहस्तस्य	இந்திரனது		த்த ஓலிகொண்ட
सारथिं	சாரதியை	बाणान्	பாணங்களை
समुद्दिश्य	குறிவைத்து	चिक्षेप	விடுத்தான்.
पुनः च	மீளவும்		

मातलेस्तु महावेगाः शरिरे पतिताः शराः । न सूक्ष्ममपि संमोहं व्यथां वा प्रदुर्दुषि ॥

युधि	போரில்	पतिताः	பாய்ந்தவைகளாய்
महावेगाः	மகாவேகங்கொண்ட	व्यथां वा	வேதனையைத்தானு
शराः	பாணங்கள்		கட்டும்
तु	அப்பொழுது	संमोहं	கலவரத்தைத்தானு
मातलेः	மாதலியினது	सूक्ष्मं अपि	சிறிதும் [கட்டும்
शरीरे	சரீரத்தில்	प्रदुः न	உண்டாக்கவில்லை.

चकम्पे मेदिनी कृत्स्ना सशैलवनकानना । भास्करो निष्प्रभश्चासीन्न ववौ चापि मासुतः॥

सशैलवन- कानना मेदिनी कृत्स्ना चकम्पे	} मலைகளும் வனங்களும் சோலைகளும் உள் பூமி [ளிட்ட முழுதும் அதிர்ந்தது.	भास्करः च	சூரியனும்
		निष्प्रभः	ஒளிமழுக்கியவனும்
		आसीत्	இருந்தான்.
		मासुतः भपि च	காற்றும்
		ववौ न	வீசவில்லை.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । चिन्तामापेदिरे सर्वे सकिन्नरमहोरगाः ॥

ततः	அப்பொழுது	सकिन्नरमहोरगाः	கின்னார்களும் மகி கர்களுமுள்ளிட்ட
देवाः	தேவர்களும்	सर्वे	யாவரும்
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	चिन्तां	கவலையை
सिद्धाः	சித்தர்களுள்	आपेदिरे	அடைந்தார்கள்.
परमर्षयः च	மகரிஷிகளும்		

स्वस्ति गोब्राह्मणेभ्यस्तु लोकास्तिष्ठन्तु शाश्वताः ।

जयतां राघवः संख्ये रावणं राक्षसेश्वरम्

॥ २१ ॥

एवं जपन्तोऽपश्यंसे देवाः सर्षिगणास्तदा । रामरावणयोर्युद्धं सुघोरं रोमहर्षणम् ॥२२॥

तदा	அப்பொழுது	रावणं	ராவணனை
ते	அந்த	जयतां	வெற்றிகொண்டு விளங்கட்டும்”
सर्षिगणाः	ரிஷிகளைக்களோடு கடிய	एवं	என்றவாறும்
देवाः	தேவர்கள்	जपन्तः	(தெய்வங்களைப்) பிரா ர்த்திப்பவர்களாய்
गोब्राह्मणेभ्यः तु	“பசுக்களுக்கும் பிரா மணர்களுக்கும்	रामरावणयोः	ஸ்ரீராமராவணர்களு டைய
स्वस्ति	சேஷமமுண்டாகட்டும்.	सुघोरं	மிகபயங்கரமானதும்
लोकाः	லோகங்கள்	रोमहर्षणं	மயிர்க்கூச்செறிவிப் பதுமான
शाश्वताः	அழிவற்றவைகளாய்	युद्धं	யுத்தத்தை
तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.	अपश्यन्	பார்த்துகொண்டி- ருந்தார்கள்.
राघवः	ஸ்ரீராமர்		
संख्ये	போரில்		
राक्षसेश्वरं	ராக்ஷஸமன்னனாகிய		

गन्धर्वाप्सरसां सङ्घा ददृशुर्द्युद्धमद्भुतम्

॥ २३ ॥

गन्धर्वाप्सरसां	{ கந்தர்வர்களுடைய வும் அப்ஸரச்களு டையவும் கூட்டங்களும்	अद्भुतं	ஆச்சர்யகரமான
सङ्घाः		युद्धं	போரை
		दृशुः	கவனித்தார்கள்.

गगनं गगनाकारं सागरः सागरोपमः । रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव ॥ २४ ॥
 एवमूचुस्तदालोक्य युद्धं ते रोमहर्षणम् ॥ २५ ॥

ते அவர்கள்
 तत् अந்த
 रोमहर्षणं மயிர்க்குச்செறிவிப்
 युद्धं யுத்தத்தை [பதான
 आलोक्य கவனித்து
 एवं பின்வருமாறு
 उचुः மொழிந்தார்கள்:
 गगनं “ஆகாயமானது
 गगनाकारं ஆகாயத்தையே
 நிகர்த்தது.

सागरः சமுத்திரமானது
 सागरोपमः சமுத்திரத்திற்கே
 நிகரானது.
 रामरावणयोः ஸ்ரீராமராவணர்
 களுடைய
 युद्धं போரானது
 रामरावणयोः } ஸ்ரீராமராவணர்களு
 इव } दையதையே நிகர்த
 தது.”

ततः क्रुद्धो महाबाहू रघूणां कीर्तिवर्धनः । संधाय धनुषा रामः शरमाशीविषोपमम् ॥
 रावणस्य शिरोऽच्छिन्नक्षीमज्ज्वलितकुण्डलम् । तच्छिरः पतितं भूमौ दृष्टं लोकैस्त्रिभिस्तदा ॥

महाबाहुः மகாபாகுவும்
 रघूणां ரகுவம்சத்தவர்
 களுக்கு
 कीर्तिवर्धनः புகழைப் பெருக்குபவ
 रामः ஸ்ரீராமர் [ருமான
 ततः அப்பொழுது
 क्रुद्धः கோபங்கொண்ட
 வராய்
 आशीविषोपमं சர்ப்பத்தை நிகர்த்த
 शरं பாணத்தை
 धनुषा வில்வில்
 संधाय பூட்டி

रावणस्य ராவணனுடைய
 श्रीमत् கார்த்திகெரண்டதும்
 ज्वलितकुण्डलं ஜ்வலிக்கும் குண்ட
 लम् களுடையதுமான
 शिरः தலையை
 अच्छिन्त् அறுத்தெறிந்தார்.
 तदा அப்பொழுது
 त्रिभिः लोकैः மூவுலகங்களாலும்
 तत् शिरः அந்த சிரசானது
 भूमौ பூமியில்
 पतितं விழுந்ததாய்
 दृष्टम् பார்க்கப்பட்டது.

तस्यैव सदृशं चान्यद्रावणस्योत्थितं शिरः । तत्क्षिप्रं क्षिप्रहस्तेन रामेण क्षिप्रकारिणा ॥
 द्वितीयं रावणशिरश्छिन्नं संयति सायकैः । छिन्नमात्रं तु तच्छीर्षं पुनरन्यत्स दृश्यते ॥

रावणस्य ராவணனிடம்
 तस्य அதற்கு
 सदृशं சமானமான
 अन्यत् शिरः च एव வேறு தலையும்
 उत्थितं உண்டானது.
 तत् அந்த
 द्वितीयं இரண்டாவதான
 रावणशिरः ராவணசிரஸானது
 क्षिप्रहस्तेन கைவேகங்கொண்ட
 வரும்
 क्षिप्रकारिणा எதையும் விரைவில்
 செய்பவருமான

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 क्षिप्रं விரைவில்
 संयति போரில்
 सायकैः கணைகளால்
 छिन्नं அறுக்கப்பட்டது.
 तत् शीर्षं அந்த தலை
 छिन्नमात्रं तु அறுக்கப்பட்டவளவி
 अन्यत् வேறொன்று [லேயே
 पुनः மீளவும்
 दृश्यते स தோன்றியது.

तदप्यशनिं सङ्क्राशैश्छिन्नं रामेण सायकैः । एवमेकशतं छिन्नं शिरसां तुल्यवर्चसाम् ॥

तत् अपि	அதுவும்-
रामेण	ஸ்ரீராமரால்
अशानिसङ्क्राशैः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
सायकैः	பாணங்களைக்கொண்டு
छिन्नं	அறுக்கப்பட்டன.

एवं	இப்படியாய்
तुल्यवर्चसां	ஒத்த உருக்கொண்ட
शिरसां	தலைகளின்
एकशतं	ஒருநூறும்
छिन्नम्	அறுக்கப்பட்டன.

न चैव रावणस्यान्तो दृश्यते जीवितक्षये

॥ ३१ ॥

रावणस्य	ராவணனுடைய
जीवितक्षये	பிராணநாசவிஷயத் தில்

अन्तः च	முடிவே
दृश्यते न एव	காணப்படவேயில்லை.

ततः सर्वास्त्रविद्धीरः कौसल्यानन्दवर्धनः । मार्गणैर्बहुभिर्युक्तश्चिन्तयामास राघवः ॥ ३२ ॥

कौसल्यानन्द- वर्धनः	} கௌஸல்யையின் ஆ னந்தத்தைப் பெருக் குபவரும்
सर्वास्त्रवित्	
वीरः	எல்லா அஸ்திரங்களை யும் அறிந்தவரும் வீரரும்

बहुभिः मार्गणैः	பல பாணங்களோடு
युक्तः	கூடினவருமான
राघवः	ஸ்ரீராமர்
ततः	அப்பொழுது
चिन्तयामास	பின்வருமாறு சிந்திக்க உற்றார்:

मारीचो निहतो यैस्तु खरो यैस्तु सदूषणः । क्रौञ्चावने विराधस्तु कबन्धो दण्डकावने ॥
त इमे सायकाः सर्वे युद्धे प्रात्ययिका मम । किं नु तत्कारणं येन रावणे मन्दतेजसः ॥

यैः तु	“எவைகளாலேயே
मारीचः	மாரீசன்
निहतः	கொல்லப்பட்டானோ,
यैः	எவைகளாலேயே
सदूषणः	தூஷணனோடுகூட
खरः	கரனும்,
क्रौञ्चावने	கிரௌஞ்சவனத்தில்
विराधः	விராதனும்,
दण्डकावने	தண்டகாவனத்தில்
कबन्धः तु	கபந்தனும்,
तु	அப்படியே கொல்லப் பட்டார்களோ,
युद्धे	போரில்

मम	எனக்கு
प्रात्ययिकाः	நம்பத்தக்கவைகளோ,
ते	அந்த
इमे	இந்த
सायकाः	பாணங்கள்
सर्वे	எல்லாம்
येन	எக்காரணத்தால்
रावणे	ராவணனிடம்
मन्दतेजसः	பிரதாபம் குன்றின வாயினவோ
तत्	அந்த
कारणं	காரணம்
किं नु	எதுவோ? ”

दशरथसुतराक्षसेन्द्रयोर्जयमनवेक्ष्य रणे स राघवस्य ।

सुरवररथसारथिर्महात्रणगतमेनुवाच वाक्यमाशु

॥ ४० ॥

सः	அந்த	अनवेक्ष्य	காணுது
महान्	உத்தமனாகிய	रणगतं	போரில் முனைந்திருக்கும்
सुरवररथसारथिः	தேவேந்திரனின் தேர்ப்பாகன் (மாதவி)	एनं	இவரைப்பார்த்து (ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து)
दशरथसुत- राक्षसेन्द्रयोः	} ஸ்ரீராமருடையவும் ராவணனுடையவும்	आशु	தள்துணைமே
रणे		वाक्यं	ஒரு விண்ணப்பத்தை
राघवस्य	போரில்	उवाच	தெரிவித்துக்கொண்டான்.
जयं	ஸ்ரீராமருக்கு வெற்றியை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19785

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5110

एकादशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தினூராவது ஸர்க்கம் ॥ १११ ॥

राघणवधः—ராவணவதம்.

अथ संस्मारयामास राघवं मातलिस्तथा । अजानन्निव किं वीर त्वमेनमनुवर्तसे ॥ १ ॥

अथ	அனந்தரம்	त्वं	தேவரீர்
मातलिः	மாதவி	अजानन् इव	ஒன்றும் அறியாதவர்
तदा	அப்பொழுது		போல்
राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு	एनं	இவனை
संस्मारयामास	பின்வருமாறு ஞாபகப்படுத்தினான்:	किं	ஏன்
वीर	“ வீரரே!	अनुवर्तसे	எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்.

विस्मृजास्मै वधाय त्वमहं पैतामहं प्रभो । विनाशकालः कथितो यः सुरैः सोऽद्य वर्तते ॥

प्रभो	“ பிரபுவே!	सुरैः	தேவர்களால்
वधाय	வதத்தின்பொருட்டு	यः	எது
अस्मै	இவன்மீது	विनाशकालः	மரணகாலமாக
पैतामहं	பிரம்ம	कथितः	சொல்லப்பட்டதோ
अहं	அஸ்திரத்தை	सः	அது
त्वं	தேவரீர்	अद्य	இப்பொழுது
विस्मृ	பிரயோகிப்பிராக.	वर्तते	நெர்ந்திருக்கிறது.”

ततः संस्मारितो रामस्तेन वाक्येन मातलेः । जग्राह स शरं दीप्तं निःश्वसन्तमिवोरगम् ॥
 यमस्मै प्रथमं प्रादादगस्त्यो भगवानृषिः । ब्रह्मदत्तं महाबाणममोघं युधि वीर्यवान् ॥ ४ ॥
 ब्रह्मणा निर्मितं पूर्वमिन्द्रार्थममितौजसा । दत्तं सुरपतेः पूर्वं त्रिलोकजयकाङ्क्षिणः ॥ ५ ॥
 यस्य वाजेषु पवनः फले पावकभास्करो । शरीरमाकाशमयं गौरवे मेरुमन्दरौ ॥ ६ ॥*
 जाज्वल्यमानं वपुषा सुपुङ्गं हेमभूषितम् । तेजसा सर्वभूतानां कृतं भास्करवर्चसम् ॥ ७ ॥
 सधूममिव कालाग्निं दीप्तमाशीविषं यथा । परनागाश्ववृन्दानां भेदनं क्षिप्रकारिणम् ॥ ८ ॥
 द्वाराणां परिघाणां च गिरीणामपि भेदनम् । नानारुधिरसिक्ताङ्गं भेदोदिग्धं सुदारुणम् ॥
 वज्रसारं महानादं नानासमितिदारणम् । सर्ववित्रासनं भीमं श्वसन्तमिव पद्मगम् ॥ १० ॥
 कङ्कृष्टध्रुवलानां च गोमायुगणरक्षसाम् । नित्यं भक्ष्यप्रदं युद्धे यमरूपं भयावहम् ॥ ११ ॥
 नन्दनं वानरेन्द्राणां रक्षसामप्रसादनम् । वाजितं विविधैर्वाजैश्चारुचित्रैर्गरुत्मतः ॥ १२ ॥
 तमुत्तमेषु लोकानामिक्ष्वाकुभयनाशनम् । द्विषतां कीर्तिहरणं प्रहर्षकरमात्मनः ॥ १३ ॥

ततः அப்பொழுது
 ச: அந்த
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 மாதலே: மாதலியின்
 தேன அந்த
 வாக்யேன சொல்லால்
 संस्मारित: ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட
 ऋषि: முனிவரும் [டவராய்
 वीर्यवान् சக்திமா னுமாகிய
 भगस्य: அகஸ்திய
 भगवान् பகவான்
 प्रथमं முதலில்
 अस्मै இவருக்கு (ஸ்ரீராம
 रुக்கு)
 यं எந்த
 ब्रह्मदत्तं பிரம்மதேவரால் அளி
 க்கப்பட்டதும்
 युधि போரில்
 अमोघं வீண்போகாத துமான
 महाबाणं உத்தமபாணத்தை
 प्रादात् அளித்தாரோ அதாகி
 पूर्वं முன்பு [றதும்
 अमितौजसा ஒப்பற்ற தேஜஸ்வி
 யாகிய
 ब्रह्मणा பிரம்மதேவரால்

इन्द्रार्थं இந்திரனுக்காக
 निर्मितं சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்
 पूर्वं முன்பு
 त्रिलोकजयकाक्षिण: மூவுலகையும் வெற்றி
 கொள்ள விரும்பிய
 सुरपते: தேவேந்திரனுக்கு
 दत्तं அளிக்கப்பட்டதும்
 यस्य எதனது
 वाजेषु இறகுகளில்
 पवन: வாயுபகவானே
 फले முனையில்
 पावकभास्करो அக்னிபகவானும்
 சூர்யபகவானுமோ,
 शरीरं சரீரமானது
 आकाशमयं ஆகாசஸ்வரூபமோ
 गौरवे .பளுவில்
 मेरुमन्दरौ { மேருபர்வதமும் மந்
 தரபர்வதமுமோ
 அதாகிறதும்
 वपुषा அழுகுகொண்டு
 जाज्वल्यमानं ஜ்வலிக்கின்றதும்
 सुपुङ्गं நன்முணையுற்றதும்
 हेमभूषितं பொன்னுலலங்கரிக்கப்
 பட்டதும்
 सर्वभूतानां எல்லாப்பிராணிகளு
 दैव्य

तेजसा कृतं	ஸ்தாந்ஊர்ந உண்டாக்கப்பெற்ற தும்
भास्करवर्चसं	சூரியபகவானது ஓளி கொண்டதும்
सधूमं कालाग्निं इव दीप्तं आशीविषं यथा परनागाश्च } वृन्दानां }	புகையுடன் கூடிய ஊழித் தீபோன்றதும் ஜ்வலிக்கும் சர்ப்பம் போன்றதும் பகவரின் யானைக் கூட்டங்களையும் குதிரைக்கூட்டங் களையும்
भेदनं क्षिप्रकारिणं	பிளக்கவல்லதும் விசைவில் எதையும் செய்யவல்லதும்
द्वाराणां	கோட்டைவாயில் களையும்
परिवागां च गिरीणां अपि भेदनं नानाहृदय- } सिक्ताङ्गं }	அகழிகளையும் மலைகளையும் பிளக்கவல்லதும் பலபடியாய் குருதி ப டிந்த உருக்கொண் டதும்
मेदोदिव्यं	கொழுப்பால் பூசப்பெற்றதும்
सुदारुणं वज्रसारं	மிக பயங்கரமானதும் வஜ்ராயுதத்தின் உறுதிகொண்டதும்
महानादं	பேராசைகொண் டதும்
नानासमिति- } द्वारणं } सर्वविवासनं	பலவகைப் போர்களை யும் சிதைக்கவல்லதும் யாரையும் நடுக்கச் செய்வதும்
भीमं श्वसन्तं पन्नगां इव कङ्कगृध्र- } बलानां च }	பயங்கரமானதும் சீறும் சர்ப்பம்போன்றதும் கழுஞ்சுக்குமும் பருந்துகளுக்கும் கூளிகளுக்கும்

गोमायुगणश्रसं	நரிக்கூட்டங்களுக்கும் பிசாசுகளுக்கும்
युद्धे निलं	போரில் எப்பொழுதும்
भक्ष्यप्रदं यमरूपं	உணவளிப்பதும் யமனுக்கு நிகரான உருக்கொண்டதும்
भयावहं	பயத்தை விளைவிப்ப தும்
वानरन्द्राणां	வானரோத்தமர் களுக்கு
नन्दनं	ஆனந்தத்தைந்தா வல்லதும்
रक्षसं अवसादनं	அரக்கர்களை அழிக்கவல்லதும்
गह्वरतः विविधैः चारुचित्रैः वाजैः	கருடபகவானின் பல மிகவழகிய சிறகுசுளால்
वाजितं लोकानां उत्तमेष्टुं	கட்டப்பெற்றதும் உலகங்களுள் சிறந்த பாணமாகிற தும்
इक्ष्वाकुभय- } नाशनं }	இக்ஷ்வாகுவம்சத்த வர்களின் ஆபத்தை ஒழிக்கவல்லதும்
द्विषतां कीर्तिहरणं	சத்ருக்களின் புகழை அழிக்கவல்ல தும்
आ-मनः प्रहर्षकरं	தனக்கு சந்தோஷத்தை விளை விப்பதும்
दीप्तं निश्वसन्तं उरगं इव	ஜ்வலிக்கின்றதும் சீறுகின்றதும் சர்ப்பம்போன்றது மான
तं शरं जग्राह	அந்த பாணத்தை கைக்கொண்டார்,

अभिमन्त्र्य ततो रामस्तं महेशुं महाबलः । वेदप्रोक्तेन विधिना संदधे कार्मुके बली ॥

महाबलः	மகாசக்திமானும்	वेदप्रोक्तेन	வேதத்தில் சாற்றப் பட்ட
बली	பலசாலியுமான	विधिना	முறைப்படி
रामः	ஸ்ரீராமர்	अभिमन्त्र्य	அபிமந்திரித்து
ततः	அப்பொழுது	कार्मुके	கோதண்டத்தில்
तं	அந்த	सन्दधे	தொடுத்தார்.
महेशुं	உத்தமபாணத்தை		

तस्मिन्संधीयमाने तु राघवेण शरोत्तमे । सर्वभूतानि वित्रेसुश्चाल च वसुन्धरा ॥ १५॥

राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	सन्धीयमाने	தொடுக்கப்படும் பே
तु	அப்பொழுது	सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளுமீ
तस्मिन्	அந்த	वित्रेसुः	மருண்டன.
शरोत्तमे	சிறந்த பாணமானது	वसुन्धरा च	பூமியும்
		चचाल	அதிர்த்தது.

स रावणाय संक्रुद्धो भृशमायम्य कार्मुकम् । चिक्षेप परमायत्तस्तं शरं मर्मघातिनम् ॥

संक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட	तं	அந்த
सः	அவர்	मर्मघातिनं	மர்மத்தைப் பிளக்க வல்ல
परमायत्तः	மிக ஊக்கங்கொண்டு	शरं	பாணத்தை
कार्मुकं	வில்லை	रावणाय	ராவணன்மீது
भृशं	மிக	चिक्षेप	விடுத்தார்.
आयम्य	இழுத்து		

स वज्र इव दुर्धर्षो वज्रिबाहुविसर्जितः । कृतान्त इव चावार्यो न्यपतद्रावणोरसि ॥ १७॥

वज्रिबाहु- } विसर्जितः }	இந்திரனது கரத்தால் விடுக்கப்பட்ட	अवार्यः च	தடுக்கமுடியாதது மான
वज्रः इव	வஜ்ராயுதம்போன்ற வாறு	सः	அது (பாணமானது)
दुर्धर्षः	அணுகமுடியாததும்	रावणोरसि	ராவணனது மார்பில்
कृतान्तः इव	யமன்போலவே	न्यपत्त्	பாய்த்தது.

स विसृष्टो महावेगः शरीरान्तकरः शरः । विभेद हृदयं तस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ १८॥

महावेगः	மிகச் சக்திகொண்ட தும்	शरः	பாணமானது
शरीरान्तकरः	சரீரத்தை அழிக்க வல்லதுமான	तस्य	அந்த
सः	அந்த	दुरात्मनः	துஷ்டா தமாவாகிய
विसृष्टः	விடுக்கப்பட்ட	रावणस्य	ராவணனது
		हृदयं	ஹிருதயத்தை
		विभेद	பிளந்தது.

रुधिराक्तः स वेगेन जीवितान्तकरः शरः । रावणस्य हरन्प्रागान्विवेश धरणीतन्त्रम् ॥

जीवितान्तकरः	உயிரை மாய்க்க வல்ல	रावणस्य	ராவணனது
सः	அந்த	प्रागान्	உயிரை
शरः	பாணமானது	हरन्	அபகரித்துக்கொண்டு
रुधिराक्तः	குருதிவழிந்ததாகி	धरणीतलं	பூமிக்குள்
वेगेन	விரைவாய்	विवेश	புகுந்தது.

स शरो रावणं हत्वा रुधिरार्द्रीकृतच्छविः । कृतकर्मा निभृतवत्स्वतूर्णीं पुनरागमत् ॥२०॥

सः	அந்த	निभृतवत्	வேலைக்காரன்மாதிரியே
शरः	பாணமானது	कृतकर्मा	காரியத்தை முடித்து
रावणं	ராவணனை	पुनः	மீளவும் [விட்டதாய்
हत्वा	கொன்று	स्वतूर्णीं	தனது அம்புறுத்தூணிற்கு
रुधिरार्द्रीकृतच्छविः	ரத்தம் வழிந்த உருக் கொண்டதாய்	आगमत्	வந்துசேர்ந்தது.

तस्य हस्ताद्गतस्याशु कार्मुकं तत्ससायकम् । निपपात सह प्राणैर्भ्रश्यमानस्य जीवितात् ॥

हतस्य	கொல்லப்பட்டு	तत्	அந்த
जीवितात्	உயிரை நீத்துக்	ससायकं	பாணத்தோடு கூடிய
भ्रश्यमानस्य	கொண்டிருக்கும்	कार्मुकं	வில்லானது
तस्य	அவனது	प्राणैः सह	பிராணனுடன்
हस्तात्	கையினின்று	आशु निपपात	தகூண்டுமேறமுவியது.

गतासुर्भीमवेगस्तु नैर्ऋतेन्द्रो महाद्युतिः । पपात स्यन्दनाद्भूमौ वृत्रो वज्रहतो यथा ॥२२॥

भीमवेगः	பயங்கரமான சக்தி கொண்ட	वृत्रः	விருத்ராசரன்
महाद्युतिः	பெரும் பெருமை வாய்ந்தவனான	यथा	எவ்வாறோ, அவ்வாறே
नैर्ऋतेन्द्रः	இராசூஸமன்னன்	तु	அப்பொழுது
गतासुः	உயிரிழந்தவனாய்	स्यन्दनात्	ரத்தத்தினின்று
वज्रहतः	வஜ்ராயுதத்தால் மாய்க்கப்பட்ட	भूमौ	பூமியில்
		पपात	வீழ்ந்தான்.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ हतशेषा निशाचराः । हतनाथा भयत्रस्ताः सर्वतः संप्रदुःखुः ॥२३॥

हतशेषाः	கொல்லப்பட்டு	हतनाथाः	தலைவனையிழந்தவர் களாய்
निशाचराः	அரக்கர்கள் [எஞ்சிய	भयत्रस्ताः	பயத்தால் மருண்ட வர்களாய்
तं	அவனை	सर्वतः	எங்கும்
भूमौ	பூமியில்	संप्रदुःखुः	ஓடினார்கள்.
पतितं	சாய்ந்தவனாய்		
दृष्ट्वा	கவனித்து		

नर्दन्तश्चाभिपेतुस्तान्वानरा द्रमयोधिनः

॥ २४ ॥

द्रमयोधिनः மரத்தைக்கொண்டு
 போர்புரியும்
வானா: வானரர்கள்
नर्दन्तः கர்ஜிக்கின்றவர்களாய்

तान् च அவர்களையும்
अभिपेतुः தொடர்ந்துதாக்கினார்
 கள்.

दशग्रीवबंधं दृष्ट्वा विजयं राघवस्य च । अर्दिता वानरैर्हृष्टैर्लङ्कामभ्यपतन्भयात् ॥
गताश्रयत्वात्करुणैर्वाष्पप्रस्रवणैर्मुखैः

॥ २५ ॥

हृष्टैः உத்ஸாகங்கொண்ட
वानरैः வானரர்களால்
अर्दिताः தாக்கப்பட்ட அவர்
 கள்
दशग्रीवबंधं ராவணனது வதத்
 தையும்
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
विजयं च வெற்றியையும்
दृष्ट्वा கவனித்து

गताश्रयत्वात् ஆசிரயமொழிந்த
 தால்
करुणैः ஏக்கங்கொண்டு
वाष्पप्रस्रवणैः கண்ணீரைப்பெருக
 விடும்
मुखैः முகங்களுடன்
भयात् பயத்தால்
लङ्कां லங்கைக்கு
अभ्यपतन् சென்றார்கள்.

ततो विनेदुः संहृष्टा वानरा जितकाशिनः ।

वदन्तो राघवजयं रावणस्य च तं वधम् ॥

जितकाशिनः வெற்றியால் விளங்கு
 கின்றவர்களுடம்
संहृष्टाः உத்ஸாகங்கொண்ட
 வர்களுமான
वानराः வானரர்கள்
ततः அப்பொழுது

राघवजयं ஸ்ரீராமானது வெற்றி
रावणस्य ராவணனது [பயமும்
तं அந்த
वधं च வதத்தையும்
वदन्तः மொழிபவர்களாய்
विनेदुः கர்ஜித்தனர்.

अथान्तरिक्षे व्यनदत्सौम्यस्त्रिदशदुन्दुभिः ।

दिव्यगन्धहस्तत्र मारुतः सुसुखो ववौ ॥

अथ அப்பொழுது
अन्तरिक्षे ஆகாயத்தில்
सौम्यः மங்களமான
त्रिदशदुन्दुभिः தேவதந்தபிவாத்யம்
व्यनदत् முழங்கியது.

तत्र அப்பொழுது
मारुतः காற்று
दिव्यगन्धहः நறுமணங்கமழ்கின்ற
सुसुखः சுகமாய் [தாய்
ववौ விசிறு.

निपपातान्तरिक्षाच्च पुष्पवृष्टिस्तदा भुवि । किरन्ती राघवरथं दुरवापा मनोरमा ॥ २६ ॥

तदा அப்பொழுது
भुवि பூமியில்
अन्तरिक्षाच्च ஆகாயத்தினின்று
मनोरमा மனோஹரமானதும்
दुरवापा च வேறுயாருக்குங்
 கிட்டாததுமான

पुष्पवृष्टिः பூமாரியானது
राघवरथं ஸ்ரீராமரின் ரதத்தின்
 மீது
किरन्ती இரைவதாய்
निपपात விழ்ந்தது.

राघवस्तवसंयुक्ता गगनेऽपि च शुश्रुवे । साधु साध्विति वाग्ध्या दैवतानां महात्मनाम् ॥

गगने अपि	ஆகாயத்திலும்,	इति	என்று
महात्मनां	மகாத்மாக்களாகிய	राघवस्तवसंयुक्ता	ஸ்ரீராமரது துதிய
दैवतानां	தேவர்களுடைய,	अध्या	சிறந்த [டன்கடிய
साधु	'நன்று	वाक् च	திருமொழியும்
साधु	நன்று'	शुश्रुवे	கேட்டது.

आविवेश महान्दृषो देवानां चारणैः सह । रावणे निहते रौद्रे सर्वलोकभयङ्करे ॥ ३० ॥

सर्वलोक- भयङ्करे रौद्रे रावणे निहते	எல்லா உலகங்களுக் கும் அச்சத்தைத் கொடியனான [தந்த ராவணன் மாண்டவளவில்	चारणैः सह देवानां महान् हृष्यः आविवेश	சாரணர்களுடன்கூட தேவர்களுக்கு பெரும் சந்தோஷமானது குடி கொண்டது.
---	--	---	---

ततः सकामं सुग्रीवमङ्गदं च महाबलम् । चकार राघवः प्रीतो हत्वा राक्षसपुङ्गवम् ॥३१॥

ततः	அப்பொழுது	सकामं	இஷ்டம் நிறைவேறின வகைவும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	महाबलं	மகாபலசாலியான
राक्षसपुङ्गवं	ராக்ஷஸேந்தமனை	अङ्गदं	அங்கதனை
हृत्वा	கொன்று	च	அப்படியே இஷ்டம் நிறைவேறினவகை
प्रीतः	மனத்திருப்திகொண் டவராய்	चकार	செய்தார். [வும்
सुग्रीवं	சுகரீவனை		

ततः प्रजम्भुः प्रशमं मरुद्गणा दिशः प्रसेदुर्विमलं नभोऽभवत् ।

मही चक्रम्पे न हि मारुतो ववौ स्थिरप्रभश्चाप्यभवद्विवाकरः ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	अभवत्	இருந்தது.
मरुद्गणाः	தேவகணங்கள்	मही हि	பூமியும்
प्रशमं	நிம்மதியை	चक्रम्पे न	அசையாதிருந்தது.
प्रजम्भुः	அடைந்தார்கள்.	मारुतः	காற்றும்
दिशः	திக்குகள்	ववौ	வீசிற்று.
प्रसेदुः	நிர்மலமாயின.	द्विवाकरः अपि च	சூரியனும்
नभः	ஆகாயமும்	स्थिरप्रभः	மழுங்கர் ஒளிகொண்
विमलं	நிர்மலமாக	अभवत्	ஆயினன். [டவனாய்

ततस्तु सुग्रीवविभीषणादयः सहद्विशेषाः सहलक्ष्मणास्तदा ।

समेत्य हृष्टा विजयेन राघवं रणेऽभिरामं विधिना ह्यपूजयन् ॥ ३३ ॥

ततः तु	அப்பொழுது
सुग्रीवविभीषणादयः	சுகிரீவன் விபீஷணர் முதலிய
सहद्विशेषाः	உற்ற நண்பர்கள்
सहलक्ष्मणाः	லக்ஷ்மணரோடுகூட
हृष्टाः हि	ஆனந்தங்கொண்டவர்
रणे	போரில் [களாய்]
विजयेन	வெற்றியுடன்

अभिरामं	அழகாய் விளங்கு பவருமான
राघवं	ஸ்ரீராமரை
समेत्य	அணுகி
विधिना	முறைப்படி
तदा	அப்பொழுது
अपूजयन्	புகழ்ந்து கொண்டாடி னார்கள்.

स तु निहतरिपुः स्थिरप्रतिज्ञः स्वजनबलाभिवृत्तो रणे रराज ।

रघुकुलवृपनन्दनो महौजास्त्रिदशगणैरभिसंवृतो यथेन्द्रः ॥ ३४ ॥

तु	அப்பொழுது
महौजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய
रघुकुलवृ- प- नन्दनः }	ரகுலம்சசக்ரவர்த்தி திருமைந்தராகும்
सः	அவர்
रणे	போரில்
निहतरिपुः	சத்ருக்களொழிந்த வராய்
स्थिरप्रतिज्ञः	பிரதிக்கொடு நிறைவே றியவராய்

स्वजन-	}	உற்றவர்களாலும்
बलाभिवृत्तः		சேனையினாலும்
विदशगणैः		சூழப்பெற்றவராய்
अभिसंवृतः		தேவகணங்களால்
इन्द्रः		சூழப்பெற்ற
यथा		இந்திரன்
रराज		எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19819

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5144

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे चतुर्विंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்வதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்துநான் காவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஶ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशत्तिदिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
पञ्चविंशोऽह्नि युद्धकाण्डे द्वादशोत्तरशततमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति
(19820—20724 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 905]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
இருபத்தைந்தாவது தினத்தில் யுத்தகாண்டத்தில்] 12-வதுஸர்க்கம்
முதல் இந்தக் காண்டம் முடியும் வரை (19820—20724)
கானம் செய்யப்பட்டது.
அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சலோக சங்கியை 905]

द्वादशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பனிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ११२ ॥

विभीषणविलापः—வீஷணவிலாபம்.

भ्रातरं निहतं दृष्ट्वा शयानं रामनिर्जितम् । शोकवैगपरीतात्मा विललाप विभीषणः ॥

विभीषणः	வீஷணர்	दृष्ट्वा	பார்த்து
भ्रातरं	தாயனை	शोकवैगपरीतात्मा	மிகத்தாயம் மே
रामनिर्जितं	ஸ்ரீராமரால் ஜயிக்கப் பட்டு		லிட்ட மனத்தராகி
निहतं	கொல்லப்பட்டவனாகி	विललाप	பின்வருமாறு புலம்பி
शयानं	சாய்ந்துகிடப்பவனாய்		ரை :

वीर विक्रान्तविख्यात विनीत नयकोविद । महाईशयनोपेत किं शेषेऽद्य हतो भुवि ॥
विक्षिप्य दीवौ निश्रेष्ठौ भुजावद्भूषितौ । मुकुटेनापवृत्तेन भास्कराकारवर्चसा ॥ ३ ॥

विक्रान्त-विख्यात	“உல்லமைசிற்புகழ்	मुजौ	கைகளை
वीरः	சூரரே! [பெற்ற	निश्रेष्ठौ	செயலற்றவைகளாய்
विनीत	நன்கு கல்விப் பயிற்சி யுற்றவரே!	विक्षिप्य	பரப்பிக்கொண்டு
नयकोविद	அரசநீதி நிபுணரே!	अपवृत्तेन	விழுந்துகிடக்கும்
महाईशयनोपेत	வீலையுயர்ந்த சயனத் திற்படுப்பவரே!	भास्कराकारवर्चसा	சூரியபிம்பத்தின் ஒளிகொண்ட
हतः	கொல்லப்பட்டு	मुकुटेन	கிரீடத்துடன்
दीवौ	நீண்டவைகளும்	भुवि	பூமியில்
अद्भूषितौ	தோள்வளைகள் புணைய ப்பெற்றவைகளுமான	अद्य	இப்பொழுது
		किं	ஏன்
		शेषे	சாய்ந்துகிடக்கின்றீர்?

तदिदं वीर संप्राप्तं मया पूर्वं समीरितम् । काममोहपरीतस्य यत्ते न रुचितं वचः ॥ ४ ॥

वीर	“சூரரே!
पूर्वं	முன்பு
मया	என்னால்
यत्	எந்த
वचः	சொல்லானது
समीरितं	எடுத்துரைக்கப்பட்ட டதோ அது

काममोहपरीतस्य	{ कामத்தினாலும் மதி மயக்கத்தாலும் மேலிட்ட
ते	தேவீருக்கு
रुचितं न	பிடிக்கவில்லை.
तत्	ஆகையால்
इदं सम्प्राप्तम्	இது கிட்டிவிட்டது.

यत्न दर्पात्यहस्तो वा नेन्द्रजिन्नापरे जनाः । न कुम्भकर्णोऽतिरथो नातिकायो नरान्तकः॥
न स्वयं त्वमपन्येथास्तस्योदकोऽयमागतः ॥ ५ ॥

यत्	“எதை (எனது சொல்லை)
त्वं	தேவரீர்
स्वयं	ஸ்வயமாகவே
अमन्येथाः न	மனதிற்கொள்ளாதி ருந்தீரோ,
ग्रहस्तः वा	பிரகஸ்தனும்
दर्पात् न	செருக்கால் மனதிற்கொள்ளவில்லையோ
हन्द्रजित्	இந்திரஜித்தும்
न	மனதிற்கொள்ளவில் லையோ,
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணனும்

न	மனதிற்கொள்ளவில் லையோ,
अतिरथः	அதிரதவீரனாகிய
अतिकायः	அதிகாயனும்
नरान्तकः	நரரந்தகனும்
न	மனதிற்கொள்ளவில்
अपरे	மற்ற [லையோ
जनाः	ஜனங்களும்
न	மனதிற்கொள்ளவில்
तस्य	அதனது [லையோ,
उदकः	பயனாய்
अयं	இது
आगतः	விளைந்திருக்கிறது.

गतः सेतुः सुनीतानां गतो धर्षस्य विग्रहः । गतः सत्त्वस्य संक्षेपः प्रस्तावानां गतिर्गता ॥

सुनीतानां	“நன்னெறிகளின்
सेतुः	கரை
गतः	அழிந்துவிட்டது.
धर्मस्य	தர்மத்தின்
विग्रहः	உரு
गतः	குலைந்துவிட்டது.

सत्त्वस्य	பலத்தின்
संक्षेपः	சுவியலும்
गतः	அழிந்தது.
प्रस्तावानां	புகழ்களுக்கும்
गतिः	இடமும்
गता	அழிந்துவிட்டது.

आदित्यः पतितो भूमौ मग्नस्तमसि चन्द्रमाः । चित्रभानुः प्रशान्तार्चिर्व्यवसायो निरुद्यमः॥
अस्मिन्निपतिते भूमौ वीरे शस्त्रभृतां वरे ॥ ७ ॥

शस्त्रभृतां	“ஆயுதம் தரித்தவார்
वरे	உத்தமரான [களுள்
अस्मिन्	இந்த

वीरे	சூரர்
भूमौ	பூமியில்
निपतिते	சாய்ந்தவளவில்

भादिल्यः	ஞரியன்	चित्रमानुः	அக்னியும்
भूमौ	பூமியில்	प्रशान्ताचिः	ஜ்வாலையிழுந்துவிட்டது.
पतितः	விழுந்துவிட்டான்.		டது.
चन्द्रमाः	சந்திரன்	व्यवनायः	முயற்சிசகக்தி
तमसि	இருளில்	निरुद्ययः	செயலன்றிநுக்கின்
मग्नः	மூழ்கிவிட்டான்.		றது.

किं शेषमिव लोकस्य हतवीरस्य सांप्रतम् । रणे राक्षसशार्दूले प्रसुप्त इव पांसुषु ॥ ८ ॥

राक्षसशार्दूले	“அரக்கப்புலியாகு	सांप्रतं	இப்பொழுது
रणे	போரில் [மவர்	हतवीरस्य	வீரனையிழுந்து
पांसुषु	புழுதிகளில்	लोकस्य	உலகத்தினிடம்
इव	முற்றும்	किं इव	எனதுதான்
प्रसुप्ते	வாடுந்துயில்கொண்டவளவில்	शेषम्	எஞ்சியிருக்கிறதா
			கும்?

धृतिप्रवालः प्रसहाय्यपुष्पस्तपोबलः शौर्यनिबद्धमूलः ।

रणे महान्नाक्षसराजवृक्षः संमर्दितो राघवमारुतेन

॥ ९ ॥

रणे	“போரில்	शौर्यनिबद्धमूलः	பிரதாபமாகிற பார்சு
राघवमारुतेन	ஹீராமராகிய காற்றால்		வேருற்றதுமான
धृतिप्रवालः	தையுத்தையே தளி	महान्	பெரும்
	ராகக்கொண்டதும்	राक्षसराजवृक्षः	அரக்கமன்னனாகிய
प्रसहाय्यपुंसः	{ எதையும்ஞ்சுகித்தலை		விருக்தமானது
	யே சிறந்த புஷ்பமா	संमर्दितः	முறித்துத்தள்ளப்
तपोबलः	தவத்தையே ஸார		பட்டது.
	மாகக்கொண்டதும்		

तेजोविषाणः कुलवंशवंशः कोपप्रसादापरगात्रहस्तः ।

इक्ष्वाकुसिंहावगृहीतदेहः सुप्तः क्षितौ रावणगन्धहस्ती

॥ १० ॥

तेजोविषाणः	“பிரதாபமாகிற தந்தம்	रावणगन्धहस्ती	ராவணனாகிற மத
	சுளுடையதும்		யானையானது
कुलवंशवंशः	{ நற்குலப்பிறவியாகிற	इक्ष्वाकुसिंहाव-	} இக்த்வாகுகுலத்தவ
	பின்பாகத்தையுடைய	गृहीतदेहः	
कोपप्रसादापर-	கோபமும் அனுக்கிர		தாக்கப்பட்டசீர;
गात्रहस्तः	கமுமாகிற முதுகையு		முடையதாய்
	மும் துதிக்கையைமு	क्षितौ	பூமியில்
	முடையதுமான	सुप्तः	சாய்ந்துவிட்டது.

पराक्रमोत्साहविजृम्भितार्चिर्निश्वासधूमः स्वबलप्रतापः ।

प्रतापवान्संयति राक्षसाग्निर्निर्वापितो रामपयोधरेण

॥ ११ ॥

संयति "போரில்
रामपयोधरेण ஸ்ரீராமராகிர மேகத்
தால்
पराक्रमोत्साह- } பராக்கிரமம், உத்ஸா
विजृम्भिताग्निः } ஹம் இவைகளாகிர
மூண்ட ஜ்வாலை
களுற்றதும்
निश्वासधूमः பெருமூச்சாகிர புகை
யையுடையதும்

स्वबलप्रतापः { தனது பலமாகிர
வெம்மையைக் கொ
ண்டதும்
प्रतापवान् பிரதாபமமைந்தது
மான
राक्षसाग्निः அரக்கமன்னனாகிய
அக்கினியானது
निर्वापितः அணைக்கப்பெற்றது.

सिंहक्षैलाङ्गुलककुद्विषाणः पराभिजिदन्धनगन्धहस्ती ।

रक्षोवृषश्चापलकर्णचक्षुः क्षितीश्वरन्याग्रहतोऽवसन्नः

॥ १२ ॥

सिंहक्षैलाङ्गु- } "ராக்ஷஸர்களாகிர
ककुद्विषाणः } வாலையும் திமிலை
யும் கொம்பையும்
கொண்டதும்
पराभिजिदन्धन- } சத்ருக்களையடக்கும்
गन्धहस्ती } மதத்தால் சிறந்து
விளங்குகிறதும்

चापलकर्णचक्षुः { சபலத்தன்மையாகிய
காதுகளையும்கண்களை
யும் கொண்டதுமான
रक्षोवृषः அரக்கனாகிய காலோ
யானது
क्षितीश्वर- } சக்கிரவரத்தியாகிய
व्याग्रहतः } புலியால் அறையப்
பெற்று
अवसन्नः அழிந்தது."

वदन्तं हेतुमद्राज्यं परिमृष्टार्थनिश्चयम् । रामः शोकसमाविष्टमित्युवाच विभीषणम् ॥१३॥

रामः ஸ்ரீராமர்
परिमृष्टार्थनिश्चयं நற்பொருள் நிறைந்த
தும்
हेतुमत् कारणங்கள் வாய்ந்த
துமான
वाक्यं சொல்லை

वदन्ति சொல்லிக்கொண்டி
ருப்பவரும்
शोकसमाविष्टं சோகம்மேலிட்டவரு
மான
विभीषणं விபீஷணரைப்பார்த்து
इति பின்கண்டவாறு
उवाच உரைத்தார்:

नायं विनष्टो निश्चेष्टः समरे चण्डविक्रमः ।

अत्युन्नतमहोत्साहः पतितोऽयमशङ्कितः ॥

चण्डविक्रमः "கொடிய பராக்கிரமம்
अयं இவன் [கொண்ட
समर போரில்
निश्चेष्टः செயலொன்றும் மேற்
கொள்ளாது
विनष्टः न மடியவில்லை.

अत्युन्नत- } மிகச் சிறந்த உத்ஸா
महोत्साहः } ஹத்தைக்கொண்
டவனாய்
अशङ्कितः அச்சமில்லாதவனாய்
अयं இவன்
पतितः மடிந்தான்.

नैवं विनष्टाः शोच्यन्ते क्षत्रधर्मवस्थिताः । वृद्धिमाशंसमाना ये निपतन्ति रणाजिरे ॥

रणाजिरे	“போர்க்களத்தில்	विनष्टाः	மடிந்தவர்களாய்
वृद्धि	ஐயத்தை	निपतन्ति	சாய்ந்துகிடக்கின்றார்
भाशंसमानाः	விரும்பி		களோ அவர்கள்
क्षत्रधर्म	கூடித்திரியதர்மத்தை	एवं	இவ்வாறாய்
भवस्थिताः	கைக்கொண்டு	शोच्यन्ते न	துக்கிக்கப்படுகிறார்
ये	எவர்கள்		களிலலை.

येन सेन्द्रास्त्रयो लोकास्त्रासिता युधि धीमता ।

तस्मिन्कालसमायुक्ते न कालः परिशोचितुम्

॥ १६ ॥

धीमता	“புத்திமானாகிய	त्रासिताः	பயமுறுத்தப்பட்டன
येन	எவனால்		வோ
युधि	போரில்	तस्मिन्	அவன்
सेन्द्राः	இந்திரனுள்ளிட்ட	कालसमायुक्ते	மாணமுற்றபொழுது
वयः	முன்று	परिशोचितुं	சோகிக்க
लोकाः	உலகங்களும்	कालः न	தக்க காலமன்று.

नैकान्तविजयो युद्धे भूतपूर्वः कदाचन । परैर्वा हन्यते वीरः परान्वा हन्ति संयुगे ॥१७॥

युद्धे	“போரில்	संयुगे	போரில்
कदाचन	எப்பொழுதும்	परैः	பகைவர்களால்
एकान्तविजयः	ஒரு சார்பாகவே	हन्यते	கொல்லப்படுகிறான்
	வெற்றியென்பதே	वा	அல்லது
भूतपूर्वः न	இதற்குமுன் நிகழ்ந்த	परान् वा	பகையர்களையாவது
वीरः	ஒர் வீரன் [தில்லை.	हन्ति	கொல்கின்றான்.

इयं हि पूर्वैः संदिष्टा गतिः क्षत्रियसंमता

॥ १८ ॥

इयं हि	“இதுதான்	पूर्वैः	முன்னோர்களால்
क्षत्रियसंमता	கூடித்திரியர்களுக்குத்	सन्दिष्टा	எடுத்துக்காட்டப்
गतिः	மார்க்கமாக [தக்க		பட்டிருக்கிறது.

क्षत्रियो निहतः संख्ये न शोच्य इति निश्चयः ॥ १९ ॥

संख्ये	“போரில்	शोच्यः न	சோகிக்கத்தக்க
निहतः	கொல்லப்பட்ட	इति	என்று [வனல்லன்
क्षत्रियः	கூடித்திரியன்	निश्चयः	நூன் முடிபு.

तदेवं निश्चयं दृष्ट्वा तच्चमास्थाय विज्वरः ।

यदिहानन्तरं कार्यं कलयं तदनुचिन्तय ॥

तत्	“ஆகையால்	इह	இப்பொழுது
एवं	இவ்வாறு	यत्	எந்த
निश्चयं	நூற்செத்தார்த்தத்தை	अनन्तरं	அடுத்தபடியாக
दृष्ट्वा	கவனித்தும்	कार्यं	காரியமானது
तच्च	உண்மையை	कलयं	செய்யப்படவேண்டிய
आस्थाय	உள்ளத்திற்கொண்டும்	तत्	அதை [தோ
विज्वरः	மனக்கவலையற்றவனாய்	अनुचिन्तय	தீர்மானிப்பாயாக.”

तमुक्तवाक्यं विक्रान्तं राजपुत्रं विभीषणः । उवाच शोकसन्तप्तो भ्रातुर्हितमनन्तरम् ॥

शोकसन्तप्तः	சோகத்தால் தப்பிப்பவ	तं	அவரை (சூராமரைப்)
विभीषणः	விபீஷணர் [ராகிய		பார் த்து
उक्तवाक्यं	திருமொழியைச்சொற் றியருளியவரும்	भ्रातुः	தமையனருக்கு
विक्रान्तं	விக்கிரமசாலியும்	अनन्तरं	மேல்நடக்கவேண்டிய
राजपुत्रं	சக்கிரவர்த்தித்திருக் குமாரருமாகிய	हितं	நற்கருமத்தைப்பற்றி
		उवाच	பின்வருமாறு தெரிவி த்துக்கொண்டார்;

योऽयं विमर्देषु न भयपूर्वः सुरैः समेतैः सह वासवेन ।

भवन्तमासाद्य रणे विभयो वेलामिवासाद्य यथा समुद्रः

॥ २२ ॥

यः	“எந்த	भवन्तं	தேவரீரை
अयं	இவர்	आसाद्य	எதிர்த்து
विमर्देषु	போர்களில்	समुद्रः	கடல்
समेतैः	எல்லா	वेलं	கரையை
सुरैः सह	தேவர்களுடன்கூட	आसाद्य	தாக்கி
वासवेन	இந்திரனால்	यथा इव	எப்படியோ அப்படி
भयपूर्वः न	முன்பு முறியடிக்கப்ப டவில்லையோ, அவர்	विभयोः	முறியடிக்கப்பட்ட டார்.
रणे	போரில்		

अनेन दत्तानि सुपूजितानि भुक्ताश्च भोगा निभृताश्च भृत्याः ।

धनानि मित्रेषु समर्पितानि वैराण्यमित्रेषु च यापितानि

॥ २३ ॥

अनेन	“இவரால்	धनानि	தனங்களும்
सुपूजितानि	மிகச்சிறந்த வஸ்துக் கள்	मित्रेषु	உற்ற நண்பர்களிடத் தில்
दत्तानि	தானங்கொடுக்கப் பெற்றன.	समर्पितानि	அளிக்கப்பெற்றன.
भोगाः च	போகங்களும்	अमित्रेषु च	சத்துருக்களிடத்தி லும்
भुक्ताः	நுகரப்பட்டன.	वैराणि	பழிகள்
भृत्याः च	பணியாளர்களும்	यापितानि	தீர்த்துக்கொள்ளப் பட்டன.
निभृताः	ஆதரிக்கப்பெற்றார் கள்.		

एषोऽहिताग्निश्च महातपाश्च वेदान्तगः कर्मसु चाग्र्यवीर्यः ।

एतस्य यत्प्रेतगतस्य कृत्यं तत्कर्तुमिच्छामि तव प्रसादात्

॥ २४ ॥

एषः	இவர்	महातपाः च	பெருந்தவம் புரிந்த வர்.
आहिताग्निः च	அக்கினியாதானம் செய்தவர்.	वेदान्तगः	வேதங்களின் கரை கண்டவர்.

कर्मसु च अद्यवीर्यैः	கர்மங்களில் சிறந்த வன்மை கொண்டவர்.
प्रेतगतस्य पुत्रस्य कृत्यं	மாணமடைந்த இவருக்கு செய்யத்தக்கது

यत् तत् तव प्रसादान् कृतुं इच्छामि	எதுவோ அதை தேவரீரது அருள்கொண்டு செய்ய விரும்புகின்றேன்."
---	--

स तस्य वाक्यैः कर्णैर्महात्मा संबोधितः साधु विभीषणेन ।

आज्ञापयामास नरेन्द्रसूनुः स्वर्गीयमाधानमदीनसत्त्वः

॥ २५ ॥

सः महात्मा अदीनसर्गः नरेन्द्रसूनुः विभीषणेन कर्णैः वाक्यैः	அந்த மாகா த்மாவும் சலியா ஆற்றல் படைத்தவருமான சக்கிரவர்த்தி திருக்கு மாரர் விபீஷணரால் இரக்கமான வாக்யங்கொண்டு
--	---

साधु सम्बोधितः तस्य स्वर्गीयं आधानं आज्ञापयामास	முறைப்படி தெரிவித்துக்கொள் எப்பட்டவராய் அவனுக்கு (ராவண னுக்கு) மறுமைக்குரிய சடங்கிற்கு பின் வருமாறு விடை தந்தருளினார் :
--	---

मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोजनम् ।

क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥

वैराणि मरणान्तानि नः प्रयोजनं निर्वृत्तं एषः तव	“பகையெல்லாம் மரணபரியந்தந்தான். நமது மேற்கொண்ட கருமம் முடிவுற்றது. இவன் உனக்கு
---	---

यथा- मम अपि अस्य संस्कारः क्रियताम्	எப்படியோ அப்படியே எனக்கும், இவனுக்கு மறுமைச்சடங்கு செய்து முடிக்கப்பட ட்டும்து.”
---	---

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 19845

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5170

त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதிமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ११३ ॥

रावणान्तःपुरस्त्रीविलापः—ராவணனது அந்தப்புரஸ்திரீகளின் விலாபம்.

रावणं निहतं श्रुत्वा राघवेण महात्मना । अन्तःपुराद्विनिष्येत् राक्षस्यः शोककशिताः ॥

महात्मना राघवेण रावणं निहतं श्रुत्वा	மாகா த்மாவான ஸ்ரீராமரால் ராவணனை மாய்க்கப்பட்டவனையு அறிந்து
--	--

राक्षस्यः शोककशिताः अन्तःपुरात् विनिष्येत्	அரக்கிகள் துயரத்தால் வாடி அந்தப்புரத்தினின்றி வெளிப்போந்தனர்.
---	--

वार्थमाणाः सुबहुशो वेष्टन्त्यः क्षितिपांसुषु । विमुक्तकेश्यो दुःखातां गावो वत्सहता इव ॥

सुबहुशः	பலவாராய்
वार्थमाणाः	தடுக்கப்படுமவர்கள்
क्षितिपांसुषु	கூதலப்புழுதிகளில்
वेष्टन्त्यः	புரளுகின்றவர்களாய்

विमुक्तकेश्यः	கூந்தலவிழ்ந்து
वत्सहताः	கன்றிழந்து
गावः इव	பசுக்களென
दुःखाताः	துயரத்தால் தவித்த னர்.

उत्तरेण विनिष्क्रम्य द्वारेण सह राक्षसैः । प्रविश्यायोधनं घोरं विचिन्वन्त्यो हतं पतिम् ॥
आर्यपुत्रेति वादिन्यो हा नाथेति च सर्वशः । परिपेतुः कवन्धाङ्गां महीं शोणितकर्माम् ॥

राक्षसैः सह	அரக்கருடன்கூட
उत्तरेण	வட
द्वारेण	வாயிலால்
विनिष्क्रम्य	வெளிப்போந்து
घोरं	கொடிய
आयोधनं	போர்க்களத்திற்கு
प्रविश्य	வந்து
हतं	மாண்ட
पतिं	கணவனை
सर्वशः	எங்கும்
विचिन्वन्त्यः	தேடுகின்றவர்களாய்

हा	‘ஆ
नाथ	நாதனை’
इति च	என்றும்
आर्यपुत्र	‘ஆர்யபுத்திரரே’
इति च	என்றும்
वादिन्यः	புலம்பிக்கொண்டு
शोणितकर्माम्	ரக்தச்சேற்றுற்றதும்
कवन्धाङ्गां	முண்டல்கள் நிறைந்த
महीं	பூமியில் [துமாகிய
परिपेतुः	விழ்ந்துபுரண்டனர்.

ता बाष्पपरिपूर्णाक्ष्यो भर्तृशोकपराजिताः । करेण्व इव नर्दन्त्यो न रेजुर्हतयूथपाः ॥ ५ ॥

ताः	அவர்கள்
बाष्पपरिपूर्णाक्ष्यः	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்ற
भर्तृशोक- पराजिताः)	கணவனைப்பற்றிய துயரத்தால் பெய் மறந்தவர்களாய்

हतयूथपाः	தலைவனை யிழந்த
करेण्वः	பெண்யானைகள்
इव	போல
नर्दन्त्यः	கதறுகின்றவர்களாய்
रेजुः न	கனையிழந்திருந்தனர்.

ददृशुस्तं महावीर्यं महाकायं महाद्युतिम् । रावणं निहतं भूमौ नीलाञ्जनचयोपमम् ॥ ६ ॥

महावीर्यं	மகாவீர்யசாலியும்
महाकायं	வல்லுடல் பெற்றவ னும்
महाद्युतिं	பெருமை மிக்கவனு
तं	ஆந்த [மான
रावणं	ராவணனை

नीलाञ्जनचयोपमं	கரியமைமலையை நிகர்த்து
भूमौ	தரையில்
निहतं	வீழ்த்தப்பட்டடுக் கிடப்பவனாய்
ददृशुः	கண்டனர்.

ताः पतिं सहसा दृष्ट्वा शयानं रणपांसुषु । निपेतुस्तस्य गात्रेषु छिन्ना वनलता इव ॥७॥

ताः	அவர்கள்	गात्रेषु	உடலின் மீது
रणपांसुषु	போர் த்தலப்புழுதி களில்	छिन्नाः	அறுபட்ட
शयानं	சாய்ந்துகிடக்கும்	वनलताः	காட்டுக்கொடிகள்
पतिं दृष्ट्वा	நாயகனைக் கண்டு	इव	போல
तस्य	அவனது	सहसा	தக்கணமே
		निपेतुः	வீழ்ந்தனர்.

बहुमानात्परिष्वज्य काचिदेनं ररोद ह ॥ ८ ॥

काचित्	ஒருத்தி	परिष्वज्य	அணைத்துக்கொண்டு
एनं	இவளை	ररोद ह	புலம்பினாள்.
बहुमानात्	கொளாவத்தால்		

चरणौ काचिदालिङ्ग्य काचित्कण्ठेऽवलम्ब्य च ॥ ९ ॥

चरणी	ஒருத்தி	अवलम्ब्य	கட்டிக்கொண்டு
उद्धृत्य च भुजौ काचिद्भूमौ स्म परिवर्तते ॥ १० ॥	பாதங்களை	च	அங்கனமே புரண்ட
काचित्	பிடித்துக்கொண்டு	काचित्	ஒருத்தி [னர்.
चरणौ	தரையில்	भुजौ	இருபுஜங்களை
आलिङ्ग्य	புரண்டனர்.	उद्धृत्य	உயர்த்தி
भूमौ	ஒருத்தி	च	அங்கனமே புரண்ட னர்.
परिवर्तते स्म	கழுத்தில்		
काचित्			
कण्ठे			

हतस्य वदनं दृष्ट्वा काचिन्मोहमुपागमत् ॥ ११ ॥

हाचित्	ஒருத்தி	दृष्ट्वा	கவனித்து
हतस्य	மாண்டுக்கிடக்கும் அவனுடைய	मोहं	மூர்ச்சையை
वदनं	முகத்தை	उपागमत्	கொண்டனர்.

काचिदङ्गे शिरः कृत्वा ररोद मुखमीक्षती । स्नापयन्ती मुखं बाष्पैस्तुषारैस्त्रि पङ्कजम् ॥

काचित्	ஒருத்தி	तुषारैः	பனிநீர்களால்
अङ्गे	மடிமீது	पङ्कजं	தாமரைமலரை
शिरः	தலையை	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு	मुखं	முகத்தை
मुखं	முகத்தை	बाष्पैः	கண்ணீர்களால்
ईक्षती	பார்ப்பவளாய்	स्नापयन्ती	நனைத்துக்கொண்டு
		ररोद	அழுதனர்.

एवमार्ताः पतिं दृष्ट्वा रावणं निहतं भुवि । चुक्रुशुर्बहुधा शोकाद्भयस्ताः पर्यदेवयन् ॥१३॥

பு: இவ்வாரூய்
 ஆர்தா: துயரத்திலாழ்ந்து
 தா: அவர்கள் [கிடக்கும்.
 பதி: கணவனாகிய
 ராவணம் ராவணனை
 ஸுவி பூமியில்
 நிஹ: மாண்டுகிடப்பவனாய்

भूय: மீண்டும் மீண்டும்
 दृष्ट्वा கவனித்து
 शोकात् துயரத்தால்
 बहुधा பலவாரூய்
 चुक्रुशु: கதறியழுதார்கள்.
 पर्यदेवयन् பின்வருமாறும்
 புலம்பினார்கள்.

येन वित्रासितः शक्रो येन वित्रासितो यमः । येन वैश्रवणो राजा पुष्पकेण वियोजितः ॥
 गन्धर्वाणामृषीणां च सुराणां च महात्मनाम् । भयं येन महद्दत्तं सोऽयं शेते रणे हतः ॥

येन “எவரால்
 शक्रः இந்திரன்
 वित्रासितः வெருட்டியடிக்கப்
 येन எவரால் [பட்டானே
 यमः எமன்
 वित्रासितः வெருட்டியடிக்கப்பட்ட
 येन எவரால் [டானே
 वैश्रवणः குபேர
 राजा மன்னன்
 पुष्पकेण புஷ்பகவிமானத்தால்
 वियोजितः பிரிக்கப்பட்டானே
 येन எவரால்

गन्धर्वाणां கந்தர்வர்களுக்கும்
 महात्मनां மகாத்மாக்களாகிய
 ऋषीणां च ரிஷிகளுக்கும்
 सुराणां च தேவர்களுக்கும்
 महद् பெரும்
 भयं ஆபத்து
 दत्तं புரியப்பட்டதோ
 सः அந்த
 अयं இவர்
 रणे போரில்
 हतः மாண்டவராய்
 शेते சாய்ந்துகிடக்கின்றார்.

असुरेभ्यः सुरेभ्यो वा पन्नगेभ्योऽपि वा तथा । न भयं यो विजानाति तस्येदं मानुषाद्भयम् ॥

यः “எவர்
 असुरेभ्यः वा அசுரரிடமிருந்தும்
 सुरेभ्यः वा தேவரிடமிருந்தும்
 पन्नगेभ्यः अपि சரீப்பரிடமிருந்தும்
 भयं तथा ஆபத்தென்பதேயே

विजानाति न அறியாதிருக்கின்
 तस्य அவருக்கு [றாரோ
 इदं இப்பொழுது
 मानुषात् மானிடனிடமிருந்து
 भयम् ஆபத்தேற்பட்டது.

अवध्यो देवतानां यस्तथा दानवरक्षसाम् । हतः सोऽयं रणे शेते मानुषेण पदातिना ॥

यः “எவர்
 देवतानां தேவர்களாலும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 दानवरक्षसां அசுரர்களாலும் அரக்
 कर्णालும்
 अवध्यः கொல்லப்படமுடியாத
 सः அந்த [வரோ

अयं இவர்
 पदातिना பதாதியாகிய
 मानुषेण மானிடனெருவனால்
 रणे போரில்
 हतः கொல்லப்பட்ட
 शेते சாய்ந்துகிடக்கின்
 றார்.

यो न शक्यः सुरैर्हन्तुं न यक्षैर्नासुरैस्तथा । सोऽयं कश्चिदिवासस्यो मृत्युं मर्त्येन लम्भितः॥

ய:	“எவர்
சுரै:	தேவர்களால்
ஹ்நுं	கொல்ல
शक्यः न	சாத்தியமாகாதவரோ
यक्षै:	யக்ஷர்களால்
न	சாத்தியமாகாதவரோ
असुरैः तथा	அசுரர்களாலும்
न	சாத்தியமாகாதவரோ

स:	அந்த
अयं	இவர்
अस्य:	ஆற்றலற்ற
कश्चित्	எவனோ ஒருவன்
इव	போன்றவராய்
मर्त्येन	மானிடனொருவனால்
मृत्युं	மரணத்தை
लम्भितः	அடைவிக்கப்பட்டார்.”

एवं वदन्त्यो बहुधा रुरुदुस्तस्य ताः स्त्रियः । भूय एव च दुःखार्ता विलेपुश्च पुनः पुनः ॥

तस्य	அவனது
ताः	அந்த
स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்
एवं	மேற்கண்டவாறு
बहुधा च	பலவாறாய்
वदन्त्यः	புலம்பிக்கொண்டு

रुरुदुः	அழுதார்கள்.
पुनः पुनः च	மீண்டும் மீண்டும்
भूयः एव	மிக்க அதிகமாய்
दुःखार्ताः	துயரத்தால் மேலிட டவர்களாய்
विलेपुः	கதறினார்கள்.

अमृष्वता च सुहृदां सततं हितवादिनाम् । मरणायाहता सीता घातिताश्च निशाचराः ॥

सततं	“எப்பொழுதும்
हितवादिनां	நன்மையையே மொழி யும்
सुहृदां	நண்பர்களுக்கு
अमृष्वता	செவி சாய்க்காத அவரால்

मरणाय च	மரணத்திற்கே
सीता	வீதை
आहता	கொண்டுவரப்பட்ட
निशाचराः च	அரக்கர்களும் [டரள்.
घातिताः	கொல்விக்கப்பட்டார் கள்.

एताः समदिदानीं ते वयमात्मा च पातिताः । ब्रुवाणोऽपि हितं वाक्यमिष्टो भ्राता विभीषणः॥

धृष्टं परुषितो मोहाच्चयाऽऽस्पवधकाङ्क्षिणा

॥ २१ ॥

इदानीं.	“இப்பொழுது
ते	தேவரீரது
आत्मा	உயிரும்
एताः	இந்த
वयं च	நாங்களும்
समं	ஏககாலத்தில்
पातिताः	அழித்துவிடப்பட் டோம்.
इष्टः	அணுகூல
भ्राता	தம்பியாகிய

विभीषणः	விபிஷணர்
हितं	நலன்பயக்கும்
वाक्यं	சொல்லை
ब्रुवाणः अपि	மொழிபவராயினும்
आःमवधकंक्षिणा	தனது மரணத்தைக்
त्वया	தேவரீரால் [கோரிய
मोहाच्	மதிமயக்கத்தால்
एष्टं	நிஷ்டரமாய்
परुषितः	வன்சொற் சொல்லப் பட்டார்.

यदि निर्यातिता ते स्यात्सीता रामाय मैथिली । न नः स्याद्व्यसनं घोरमिदं मूलहरं महत् ॥

ते	“தேவரீரால்	इदं	இந்த
मैथिली	ஜனகனின் புதல்வி	मूलहरं	வேரையறுக்கும்
	யான	घोरं	கொடிய
सीता	ஸீதை	महत्	பெரும்
रामाय	ராமனிடம்	व्यसनं	துக்கமானது
निर्यातिता	திருப்பிக்கொடுக்கப்	नः	நமக்கு
यदि स्यात्	பட்டிருப்பாளாகில்	स्यात् न	நேரது.

वृत्तकामो भवेद्भ्राता रामो मित्रकुलं भवेत् । वयं चाविधवाः सर्वाः सकामा न च शत्रवः ॥

भ्राता	“தம்பியும்	वयं	நாங்கள்
वृत्तकामः	மனோதம் நிறை	सर्वाः च	யாவரும்
	வேறப்பெற்றவராய்	अविधवाः	பதியையழிக்காதவர்
भवेत्	இருப்பார்.		களாவோம்.
रामः	ராமனும்	शत्रवः च	சத்ருக்களும்
मित्रकुलं	குலநண்பனாக	सकामाः	இஷ்டம் நிறைவேறிய
भवेत्	ஆவான்.	न	ஆகார்கள். [வர்களாய்

त्वया पुनर्वृशंसेन सीतां संरुधता बलात् । राक्षसा वयमात्मा च त्रयं तुल्यं निपातितम् ॥

वृशंसेन	“இரக்கமற்று	राक्षसाः	அரக்கர்களும்
बलात्	பலாக்காரமாய்	वयं	நாங்களும் ஆகிய
सीतां	சீதையை	त्रयं च	மூன்றும்
संरुधता	சிறைப்படுத்திய	तुल्यं	ஒரேமாதிரியாய்
त्वया पुनः	தேவரீராலேயே	निपातितम्	வீழ்த்தப்பட்டது.
आत्मा	பிராணனும்		

न कामकारः कामं वा तव राक्षसपुङ्गव । दैवं चेष्टयते सर्वं हतं दैवेन हन्यते ॥ २५ ॥

राक्षसपुङ्गव	“ராக்ஷஸோத்தமரே]	दैवं	தெய்வம்
तव	தேவரீரது	सर्वं	யாவற்றையும்
कामं	இஷ்டப்படி.	चेष्टयते	நடத்துகிறது.
कामकारः	வேண்டுமென்று	दैवेन	தெய்வத்தால்
	செய்த செயல்	हतं वा	அழிக்கப்பட்டது
न	அல்ல	हन्यते	அழிபடுகிறது. [தான்

वानराणां विनाशोऽयं रक्षसां च महाहवे । तव चैव महाबाहो दैवयोगादुपागतः ॥२६॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	वानराणां एव	வானரர்களுக்கும்
महाहवे	பெரும்பேரில்	अयं विनाशः	இந்த அழிவானது
तव च	தேவரீருக்கும்	दैवयोगात्	தெய்வச்செயலால்
रक्षसां च	அரக்கர்களுக்கும்	उपागतः	சம்பவித்தது.

नैवार्येन न कामेन विक्रमेण न चाज्ञया । शक्या दैवगतिलोकैः निवर्तयितुमुद्यता ॥२७॥

लोके	“உலகில்	कामेन	இச்சையாலும்
उद्यता	சம்பவித்த	न	தடுக்க சாத்யமாகாத
दैवगतिः	தெய்வச்செயலானது	विक्रमेण	பிரதாபத்தாலும் [து.
अर्थेन एव	பொருளாலும்	आज्ञया च	ஆக்கினையாலும்
निवर्तयितुं	தடுக்க	न	தடுக்க சாத்யமாகாத
शक्या न	சாத்யமாகாதது.		தது.”

विलेपुरेवं दीनास्ता राक्षसाधिपयोषितः । कुर्य इव दुःखार्ता बाष्पपर्याकुलेक्षणाः ॥२८॥

ताः	அந்த	बाष्पपर्याकुलेक्षणाः	கண்ணீர் நிறைந்த
राक्षसाधिपयोषितः	ராக்கூஸமன்னனின் மனைவிமார்கள்	कुर्यः	கண்களுற்றவர்களாய்
दीनाः	ஏக்கங்கொண்டவர் களாய்	इव	போன்றவாராய்
दुःखार्ताः	துயரத்தால் தப்ப வர்களாய்	एवं	மேற்கண்டவாறு
		विलेपुः	கதறினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 19873

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 5198

चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ११४ ॥

मण्डोदरीविलापः रावणसंस्कारश्च—மண்டோடரீவீலாபமும்

ராவணனது சரமக்கீரையையும்.

तासां विलपमानानां तथा राक्षसयोषिताम् । ज्येष्ठा पत्नी प्रिया दीना भर्तारं समुद्वेक्षत ॥

तथा	அவ்வாராய்	ज्येष्ठा	மூத்த
विलपमानानां	புலம்பும்	पत्नी	மனையார்
तासां	அந்த	दीना	ஏக்கங்கொண்ட
राक्षसयोषितां	ராக்கூஸமன்னன் மனைவிகளுள்		வளாய்
प्रिया	பிரியையான	भर्तारं	கணவரை
		समुद्वेक्षत	உற்று நோக்கினாள்.

दशग्रीवं हतं दृष्ट्वा रामेणाचिन्त्यकर्मणा । पतिं मण्डोदरी तत्र कृपणा पर्यदेवयत् ॥ २ ॥

तत्र	அப்பொழுது	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
मण्डोदरी	மண்டோதரீ என்ற	हतं	கொல்லப்பட்டவகை
पतिं	கணவனாகிய [அவள்	दृष्ट्वा	கண்டு
दशग्रीवं	தசகண்டனை	कृपणा	பரிதவித்தவளாய்
अचिन्त्यकर्मणा	எண்ணற்கரிய செயல் கொண்ட	पर्यदेवयत्	பின்வருமாறு புலம்ப வாளுள் :

ननु नाम महाभाग तव वैश्रवणानुज । क्रुद्धस्य प्रमुखे स्थातुं त्रस्यत्यपि पुरन्दरः ॥ ३ ॥
त्रस्यन्ति ऋषयश्चैव गन्धर्वाश्च यशस्विनः ॥ ४ ॥

महाभाग "मकारपुண்யா, த்மாவே!
वैश्रवणानुज குபேரனின் தம்பி யாரே!

क्रुद्धस्य கோபங்கொண்ட
तव தேவரீரது
प्रमुखे முன்னிலையில்
स्थातुं நிற்க

पुरन्दरः अपि இந்திரனும்
ननु இப்பொழுதும்
वस्यति नाम அஞ்சுவானன்றோ!
ऋषयः च. முனிவர்களும்
यशस्विनः புகழ்மிக்க
गन्धर्वाः च கந்தர்வர்களும்
वस्यन्ति एव அஞ்சுவார்களே.

ननु नाम तवोद्वेगाच्चारणाश्च दिशो गताः । स त्वं मानुषमात्रेण रामेण युधि निर्जितः ॥

तव "தேவரீரிடம்
उद्वेगात् பயத்தால்
चारणाः च சாரணர்களும்
दिशः திக்குகளில்
गताः नाम ஓடினார்களே.

सः அந்த
त्वं ननु தேவரீரும்
युधि போரில்
मानुषमात्रेण ஓர் அற்பமாணிடனை
रामेण ராமனால்
निर्जितः ஜயிக்கப்பட்டார்.

न व्यपत्रपसे राजन्किमिदं राक्षसर्षभ

॥ ६ ॥

राजन् "மன்னவரே!
राक्षसर्षभ ராக்கூலனோ த்தமரே!
इदं இதைப்பற்றி

किं ஏனோ
व्यपत्रपसे न வெட்கமுறுகிருக்கின்
நீர்?

कथं त्रैलोक्यमाक्रम्य श्रिया वीर्येण चान्वितम् । अविषहं जघान त्वां मानुषो वनगोचरः ॥

त्रैलोक्यं "மூவுலகையும்
आक्रम्य ஆக்ரமித்து
श्रिया கீர்த்தியாலும்
वीर्येण च வீரயத்தாலும்
अन्वितं விளங்குபவரும்

अविषहं தகைக்கவொண்ணாத
त्वां தேவரீரை [வருமான
वनगोचरः காட்டிலேதிரியும்
मानुषः மாணிடனொருவன்
कथं எக்தனம்
जघान வதைத்தான்?

मानुषाणामविषये चरतः कामरूपिणः । विनाशस्तव रामेण संयुगे नोपपद्यते ॥ ८ ॥

मानुषाणां "மாணிடர்களுக்கு
अविषये புலப்படாதவிடத்தில்
कामरूपिणः நினைத்தவருக்
கொண்டு
चरतः சஞ்சரிக்கும்

तव தேவரீருக்கு
संयुगे போரில்
रामेण ராமனால்
विनाशः அழிவென்பது
उपपद्यते न பொருந்தாது.

न चैतत्कर्म रामस्य श्रद्धामि चमूमुखे । सर्वतः समुपेतस्य तव तेनाभिमर्शनम् ॥ ९ ॥

सर्वतः	“ எவ்வாற்றாலும்	अभिमर्शनं	தாக்குதலென்ற
समुपेतस्य	மேம்பட்டுடைய	एतत्	இந்த
तव	தேவரீருக்கு	कर्म	செயலை
चमूमुखे	படைமுகத்தில்	रामस्य च	ராமனுடையதாய்
तेन	அவனால்	श्रद्धामि न	நான் நம்பவில்லை.

यदैव च जनस्थाने राक्षसैर्बहुभिर्द्वितः । खरस्तव हतो भ्राता तदेवासौ न मानुषः ॥ १० ॥

जनस्थाने	“ ஜனஸ்தானத்தில்	खरः च	கரனும்
बहुभिः	பல	यदा एव	எப்பொழுதே
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	हतः	கொல்லப்பட்டானே
द्वितः	சூழப்பட்டவனும்	तत् एव	அக்காரணத்தாலேயே
तव	தேவரீரது	असौ	இவன் (ராமன்)
भ्राता	தம்பியுமான	मानुषः न	மானிடனல்லன்.

यदैव नगरीं लङ्कां दुष्प्रवेशां सुरैरपि । प्रविष्टो हनुमान्वीर्यात्तदैव व्यथिता वयम् ॥ ११ ॥

सुरैः अपि	“ தேவர்களாலுங்கூட	यदा एव	எப்பொழுதே
दुष्प्रवेशां	புகழுடியாத	प्रविष्टः	பிரவேசித்தானே
लङ्कां	இலங்கை	तदा एव	அப்பொழுதே
नगरीं	நகரூள்	वयं	நாங்கள்
हनुमान्	ஹனுமான்	व्यथिताः	வேதனைகொண்டு
वीर्यात्	ஆற்றல்கொண்டு		கிட்டோம்.

यदैव वानरैर्घोरैर्बद्धः सेतुर्महार्णवे । तदैव हृदयेनाहं शङ्के राममनुषम् ॥ १२ ॥

घोरैः	“ கொடிய	तदा एव	அப்பொழுதே
वानरैः	வானரர்களால்	अहं	நான்
महार्णवे	பெருங்கடலில்	हृदयेन	மனதால்
यदा एव	எப்பொழுதே	रामं	ராமனை
सेतुः	அணையானது	अमानुषं	மானிடனல்லனாய்
बद्धः	கட்டப்பட்டதோ	शङ्के	நினைத்தேன்.

अथवा रामरूपेण कृतान्तः स्वयमागतः । मायां तव विनाशाय विधायाप्रतितर्किताम् ॥

अथवा	“ அல்லது	मायां	மாயையை (சீதையை)
कृतान्तः	சிவபிரானே	विधाय	சிருஷ்டித்து
तव	தேவரீருக்கு	रामरूपेण	ராமவுருக்கொண்டு
विनाशाय	அழிவின்பொருட்டு	स्वयं	நேரிலேயே
अप्रतितर्कितां	எண்ணற்கரிய	आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

हितकाम्यया	நன்மை புரியத் திருவு	देवैः सैः	தேவர்கள் யாவராலும்
मानुषं	பானிட [ளங்கொண்டு	पवित्रतः	சூழ்ப்பெற்றவராய்
रूपं	உருவத்தை	त्वां	தேவரீரை
आस्थाय	கொண்டு	सराक्षसपरीवारं	அரக்கபரிவாரங்களு
वानरैः	வானர உருவத்தை		டன்
उपागतैः	அடைந்த.	हतवान्	கொன்றுவிட்டார்.

इन्द्रियाणि पुरा जित्वा जितं त्रिभुवनं त्वया । स्मरन्निरिव तद्वैमिन्द्रियैरेव निर्जितः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	तत्	அந்த
पुरा	முன்பு	वैरं	வைவரத்தை
इन्द्रियाणि	இந்திரியங்களை	स्मरन्निः इव	நினைத்துக்கொண்ட
जित्वा	வெற்றிகொண்டு		வைகள் போன்று
त्रिभुवनं	மூவுலகமும்	इन्द्रियैः एव	இந்திரியங்களாலேயே
जितं	ஜெயிக்கப்பட்டது.	विर्जितः	ஜெயிக்கப்பட்டுவிட்
			டர்.

क्रियतामविरोधश्च राघवेणेति यन्मया । उच्यमानो न गृह्णासि तस्येयं व्युष्टिरागता ॥

राघवेण	“ஸ்ரீராமரோடு	यत्	எதை
अविरोधः	விரோதமின்மை	गृह्णासि न	மனதிற்கொள்ளா
क्रियतां	கொள்ளப்பட்டும்		திருந்திரோ
इति	என்று	तस्य	அதனது
मया	என்றால்	व्युष्टिः	பயனாய்
उच्यमानः च	சொல்லப்பட்டும்	इयं	இது
	தேவரீரும்	आगतम्	சம்பவித்தது.

अकस्माच्चाभिकामोऽसि सीतां राक्षसपुङ्गव । ऐश्वर्यस्य विनाशाय देहस्य स्वजनस्य च ॥

राक्षसपुङ्गव	“ராக்ஷஸோத்தமரே !	देहस्य च	சரீரத்திற்கும்
अकस्मात्	திடீரென	विनाशाय	அழிவிற்காக
ऐश्वर्यस्य	ஐசுவர்யத்திற்கும்	सीतां च	சீதாதேவியிடமே
स्वजनस्य	தனது ஜனத்திற்கும்	अभिकामः असि	ஆசைகொண்டீர்.

अरुन्धत्या विशिष्टां तां रोहिण्याश्चापि दुर्मते । सीतां धर्षयता मान्यां त्वया हसदृशं कृतम् ॥

दुर्मते	“மதிமயங்கியவரே !	मान्यां	வெகுமதிக்கத்தக்க
अरुन्धत्याः च	அருந்ததிதேவிக்கும்	सीतां	வீராதேவியை
रोहिण्याः अपि	ரோகிணியேவிக்கும்	धर्षयता	அவமதிக்கும்
विशिष्टां	மேம்பட்டவளான	त्वया	தேவரீரால்
तां	அந்த	असदृशं हि	தகாததே
		कृतम्	புரியப்பட்டது.

वसुधायाश्च वसुधां श्रियः श्रीं भर्तृवत्सलाम् । सीतां सर्वानवद्याङ्गीमरण्ये विजने शुभास् ॥
 आनयित्वा तु तां दीनां छन्नानाऽऽत्मस्वदूषण । अप्राप्य चैव तं कामं मैथिलीसङ्गमे कृतम् ॥
 पतिव्रतायास्तपसा नूतं दग्धोऽसि मे प्रभो ॥ २५ ॥

वसुधायाः च	“பூமிக்கும்
वसुधां	ஓர் இடமானவளும்
श्रियः	அமானுஷ்ய சக்திக்கு
श्रीं	ஓர் ஆபரணமான வளும்
भर्तृवत्सलां	{ கணவரிடம் அசஞ்ச லா அன்புகொண்ட வளும்
सर्वानवद्याङ्गीं	எவ்வாற்றாலும் குறை யற்ற திருமேனியளும்
शुभां	ஒளிகொண்டவளும்
दीनां तु	ஏக்கங்கொண்டவளு மான
तां सीतां	அந்த லீதாதேவியை
विजने	நிரஜனமான
अरण्ये	காட்டில்
छन्नाना	கபடமாக

आनयित्वा	கொண்டுவந்து
मैथिलीसङ्गमे	லீதாசங்கமத்தில்
कृतं	கொண்ட
तं	அந்த
कामं एव च	இவ்விடத்தையும்
अप्राप्य	அடையாது
पतिव्रतायाः	பதிவிரதைப்பின்
तपसा	தவசக்தியால்
आत्मस्वदूषण	{ தனக்கும் தன்னினத் தாருக்கும் கேடு விளைவித்த
मे	எனது
प्रभो	நாதரே
नूतं	இப்பொழுது
दग्धः असि	பொசுக்கப்பட்டு விட்டீர்.

तदैव यन्न दग्धस्त्वं धर्षयंस्तनुमध्यमां । देवा विभ्यति ते सर्वे सेन्द्राः साक्षिपुरोगमाः ॥

सेन्द्राः	“இந்திரனுள்ளிட்ட
साक्षिपुरोगमाः	அக்னிமுதலானவர் களுடன்கூடிய
देवाः	தேவர்கள்
सर्वे	யாவரும்
ते	தேவரிடம்
विभ्यति	பயமுற்றிருக்கின்றார் கள்.

यत्	அக்காரணத்தால்
त्वं	தேவரீர்
तनुमध्यमां	நண்ணிடையாளாகு மவளை
धर्षयन्	கவர்த்து
तदा एव	அப்பொழுதே
दग्धः न	பொசுக்கப்படாதிருந் தீர்.

अवश्यमेव लभते फलं पापस्य कर्मणः । घोरं पर्यागते काले कर्ता नास्त्यत्र संशयः ॥

कर्ता	“பாபத்தை செய்தவன்
पापस्य	பாப
कर्मणः	கர்மாவின்
घोरं	கொடிய
फलं	பயனை

काले	எற்றகாலம்
पर्यागते	வந்தபொழுது
अवश्यं एव	கட்டாயமாக
लभते	அனுபவிக்கின்றான்.
अत्र	இதில்
संशयः अस्ति न	ஐயமில்லை.

शुभकृच्छुभमाप्नोति पापकृत्पापमश्नुते

॥ २८ ॥

शुभकृत् “நன்மைசெய்தவன்
 शुभं நன்மையை
 आप्नोति அனுபவிக்கின்றான்.

पापकृत् பாபத்தைச்செய்த
 वनं வன்
 पापं தீப்பயனை
 अश्नुते அனுபவிக்கின்றான்.

विभीषणः सुखं प्राप्तस्त्वं प्राप्तः पापमीदृशम्

॥ २९ ॥

विभीषणः “விபிஷணர்
 सुखं சேஷமத்தை
 प्राप्तः அடைந்தார்.
 त्वं தேவரீர்

ईदृशं இவ்விதமான
 पापं தீங்கை
 प्राप्तः அடைந்துள்ளீர்.

सन्त्यन्याः प्रमदास्तुभ्यं रूपेणाप्रतिमा भुवि

॥ ३० ॥

सुवि “உலகில்
 रूपेण உருவத்தால்
 अप्रतिमा: ஒப்பற்றவர்களான

अन्या: வேறுபல
 प्रमदा: ஸ்தரீகள்
 तुभ्यं தேவரீருக்கு
 सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

अनङ्गवशमापन्नस्त्वं तु मोहान्न बुध्यसे

॥ ३१ ॥

अनङ्गवशं आपन्नः “காமனுக்காட்பட்ட
 त्वं தேவரீர் [வராய்
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்

तु இவ்விஷயத்தில்
 बुध्यसे न அறியாதிருந்துவிட்டீர்.

न कुलेन न रूपेण न दाक्षिण्येन मैथिली । मयाऽधिका वा तुल्या वा त्वं तु मोहान्न बुध्यसे ॥

मैथिली “ஜானகி
 कुलेन குலத்தால்
 मया எனக்கு
 अधिका वा மேம்பட்டவளோ
 तुल्या वा சமமானவளோ
 न அல்ல.
 रूपेण ரூபத்தாலும்
 न அல்ல.

दाक्षिण्येन ஆனுகூல்யகுணத்
 தாலும்
 न அல்ல.
 त्वं தேவரீர்
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்
 तु இவ்விஷயத்தில்
 बुध्यसे न அறியாதிருந்துவிட்டீர்.

सर्वथा सर्वभूतानां नास्ति मृत्युरलक्षणः । तव तावदयं मृत्युमैथिलीकृतलक्षणः ॥ ३३ ॥

सर्वभूतानां “எல்லாப்பிராணி
 களுக்கும்
 मृत्यु: மரணமானது
 सर्वथा எவ்வாற்றாலும்
 अलक्षणः காரணத்தைப்
 பற்றாது
 अस्ति न இருக்கிறதில்லை.

तावत् இப்பொழுது
 तव தேவரீருக்கு
 अयं இந்த
 मृत्यु: மரணமானது
 मैथिलीकृत- } ஜானகீரூபமான கார
 लक्षणः } णத்தைக்கொண்டு
 உள்ளது.

சிதானிமித்தஜ மृत்யுஸ்வயா. தூரதுபாஹத:

தவ்யா "தேவரீரால்
தூரத் வெகுதூரத்தி
விருந்தே

|| ௩௪ ||

சிதானிமித்தஜ: சிதை காரணமாய்
உண்டாகும்
மரணமானது
கொண்டு வரப்பட்டது.

மேயிலி சஹ ராமேண விஸோகா விஹரிஸ்யதி

விஸோகா "சோகந்திரந்தவளான
மேயிலி ஜானகி
ராமேண சஹ ஸ்ரீராமரோடுகூட

|| ௩௫ ||

விஹரிஸ்யதி இன்பமாய்க் காலங்
கழிப்பாள்.

அல்பபுण्या த்வஹ் துரே பதிதா சோகஸாஹரே

அல்பபுण्या "பாக்கயங்குன்றிய
அஹ் து. நானே

|| ௩௬ ||

துரே கொடிய
சோகஸாஹரே துயரக்கடலில்
பதிதா மூழ்கினிட்டேன்.

கேஸே மந்ரே மேரீ தயா சைரயே வநே | தீவோதானேஸு சர்வேஸு விஹ்ய சஹிதா தவ்யா || ௩௭ ||

விமானேநானுரூபேண யா யாம்யதுலயா த்ரியா | பஸ்யந்தி விவிதாந் தேஸாஸ்தாஸ்தாஸ்திரஸ்யஸ்யமவரா ||

அஸிதா காமபோகேஸ்ய: சாஸ்சி விர வதாத்தவ || ௩௮ ||

யா "எந்த நான்
விஸயஸ்யவரா { அழகிய மாலிகையையும்
வஸ்திரங்களையும்
சூடியவளராய்
தேவரீரோடு
கூடியவளராய்
கேஸே கைலாஸபர்வதத்
திலும்

அதுலயா ஒப்பற்ற
த்ரியா செல்வத்திற்கு
அநுரூபேண ஏற்ற
விமானே விமானத்திலேறி
விவிதாந் பல
தாந் தாந் அந்தந்த
தேஸாந் தேசங்களே
பஸ்யந்தி பார்த்துக்கொண்டே
யாமி சென்றுவந்தேனே
ஸா அந்த நான்,
விர வீரரே,
தவ தேவரீரது
வதாத் மரணத்தால்
காமபோகேஸ்ய: இன்பானுபவங்களி
னின்று
அஸிதா விலக்கப்பட்டவளாய்
அஸி இருக்கின்றேன்.

மந்ரே மந்தரபர்வதத்திலும்
மேரீ மேருபர்வதத்திலும்
தயா அவ்வண்ணமே
சைரயே சைத்தராத
வநே பூங்காவணத்திலும்
சர்வேஸு எல்லா
தீவோதானேஸு தேவர்களது உத்யான
வனங்களிலும்
விஹ்ய வினையாடி

சைவான்யேவாஸி சந்தா திராஜா சக்ஷலா: த்ரிய: || ௩௯ ||

சா எவ "அந்த நானே
அஸ்யா இவ வேறொருத்திபோன்ற
சந்தூதா அஸி ஆகினிட்டேன் [வளராய்
ராஜா அராசர்களின்

சக்ஷலா: நிலையற்ற
த்ரிய: செல்வங்களை
திக் எப்படிவேண்டுமானாலும்
ஏசலாம்.

हा राजन्सुकुमारं ते सुभ्रु सुत्वक् समुन्नसम् । कान्तिश्रीद्युतिभिस्तुल्यमिन्दुपद्मदिवाकरैः ॥
 किरीटकूटोज्ज्वलितं ताम्नास्यं दीप्तकुण्डलम् । मद्रव्याकुललोलाक्षं भूत्वा यत्पानभूमिषु ॥
 विविधस्रग्धरं चारु वल्गुस्मितकथं शुभम् । तदेवाद्य तवेदं हि वक्त्रं न भ्राजते प्रभो ॥
 रामसायकनिभिन्नं सिक्तं रुधिरविस्त्रवैः । विशीर्णमेदोमस्तिष्कं रुक्षं स्यन्दनरेणुभिः ॥

हा	“ ஆ
राजन्	மன்னவரே !
ते	தேவரீரது
यत्	எந்த
ताम्नास्यं	செவ்வியமுகமானது
सुकुमारं	அழகியதும்
सुभ्रु	அழகிய புருவங்கள் மைந்ததும்
सुत्वक्	தசைப்பற்றுள்ளதும்
समुन्नसं	நாசிகை நிமிர்ந்துள் ளதும்
कान्ति- श्रीद्युतिभिः	காந்தியாலும் செளந் தர்யத்தாலும் ஒளி யாலும்
इन्दुपद्मदिवाकरैः	சந்திரனோடும் தாம ரை மலரோடும் சூர்யனோடும்
तुल्यं	ஒத்ததும்,
किरीट- कूटोज्ज्वलितं	சிகரத்தை ஒத்த மகு டத்தால் விளங்கு கின்றதும்,
दीप्तकुण्डलं	ஜ்வலிக்கும் குண்ட லங்கள் கொண்டதும்
पानभूमिषु	பானபூமிகளில்
मद्रव्याकुल- लोलाक्षं	மதத்தால் கலங்கின தும், சலிப்பதுமான கண்களையுடையதா கவும்

भूत्वा	ஆகி
चारु	அழகியதும்
विविधस्रग्धरं	பலபுஷ்பமாலையணிந் ததும்
वरगु स्मितकथं	அழகிய புன்சிரிப்பை யும் பேச்சுகளையும் கொண்டதும்
शुभं	மங்களமுமானதோ, நாத,
प्रभो	அதே
तत् एव	இந்த
इदं	தேவரீரது
तव	முகமோ
वक्त्रं हि	இப்பொழுது
अद्य	ஸ்ரீராமரது பாணங்க ளால் பிளக்கப்பட்டு ரத்தப்பெருக்கு களால்
रामसायक- निभिन्नं	வழிந்து
रुधिरविस्त्रवैः	தசையுள், கொழுப் பும் சிதறி
सिक्तं	தேர்ப்புழுதிகளால்
विशीर्णमेदोमस्तिष्कं	பயங்கரமானதாய் களையிழந்ததாகி விட்டதே.
स्यन्दनरेणुभिः	
रुक्षं	
भ्राजते न	

हा पश्चिमा मे संप्राप्ता दशा वैधव्यकारिणी । या मयाऽसीन्न संबुद्धा कदाचिदपि मन्दया ॥

हा	“ ஐயோ,
मे	எனக்கு
वैधव्यकारिणी	வைதவ்யத்தைக் கொடுக்கும்
पश्चिमा दशा	கடைசி அவஸ்தை (மரணமானது)

संप्राप्ता	நேர்ந்துவிட்டது
या	எதுவோ அது
मन्दया	பேதையாகிய
मया	என்னால்
कदाचित् अपि	ஒருபொழுதும்
सम्बुद्धा आसीत् न	நினைக்கப்பட்டதில்லை.

பிதா தானவராஜோ.மே பதா மீ ராக்ஷசேஷ்வர: | புத்ரோ மே ஶக்ரநிர்ஜீதா ங்யேவ் கர்விதா ப்ருஷம் ||

மே " எனக்கு
பிதா தந்தையார்
தானவராஜ: அகரவேந்தர்;
மே எனக்கு
பதா கணவனர்
ராக்ஷசேஷ்வர: ராக்ஷசவேந்தர்;

மே எனக்கு
புத்ர: புதல்வன்
ஶக்ரநிர்ஜீதா இந்திரனை வென்றவன்;
ங்யேவ் என நிப்படியாய்
ப்ருஷ மிக
கர்விதா அகந்தையற்றிருந் தேன்.

தூதாரிமீர்ஷனா: ஶூரா: ப்ரஶ்யாதவலபௌஷா: | அகூதஶித்ரயா நாथा மமேத்யாஸீந்மதிர்ஷ்டா ||

தூதாரிமீர்ஷனா: " செருக்குற்ற பகைவ
ரைச்சிகைதப்பவர்களும்
ப்ரஶ்யாதவல- } பிரசித்திபெற்ற ஆற்ற
பௌஷா: } லும் ஆண்மையும்
ஶூரா: } சூரர்களும் [கொண்ட
அகூதஶித்ரயா: } எவரிடத்தினின்றும்
ஆபத்தூறுதவர்களு
மான

நாथा: ராக்ஷகர்கள்
மம எனக்கு இருக்கின் றார்கள்
ங்யேவ் என்று
தூதா உறுதியான
மதி: எண்ணம்
அஸீத் இருந்தது.

தேஷாமேவ்நபாவானா யுஷ்மாக்க் ராக்ஷசபேஷ | கய் ப்யமஸ்புஷ்ட் மாநுஷாதிதமாஶதம் || 87 ||

ராக்ஷசபேஷ " ராக்ஷஸோத்தமா,
தேஷா அந்த
யுஷ்மாக்க் நீங்கள்
மேவ்நபாவானா இவ்விதமகிமை உடை
யவர்கள் இருக்கையில்

அஸ்புஷ்ட் கருதப்படாத
ங்யேவ் இந்த
ப்யம் ஆபத்தானது
மாநுஷாத் மானிடனிடமிருந்து
கய் எங்ஙனம்
அஶதம் வினோத்ததோ?

க்ஷிபேந்நநீலநீலத் து ப்ராஸுஷைலோபம் மஶத் | கேயூராங்ஷதவீங்யேயுக்நாடாமஸுஶுஜ்வலம் || 88 ||

காநத் விஶாரேஷ்விக் தீபத் ச்நாபம்பூமிஷு | பாலாபரணபாபிய்நிஷுக்நிஷிவ தோயத: || 89 ||

ததேவாஶ ஶரீரத் தே திஷ்ணைகை: ஶரீஷ்விதம் | புந்ர்டுலம்ஸஸ்ப்ரீஷ் பரிஷ்வக்துந் ஶக்யதே || 90 ||

க்ஷிபேந்நநீலநீலத் " அழகிய இந்திரனில்
நிறமுற்றதும்
ப்ராஸுஷைலோபம் உன்னதமலையை
நிகர்த்ததும்
மஶத் பெரியதும்

கேயூராங்ஷதவீங்யே- } வளைகளாலும் கோள்
சுக்நாடாமஸுஶுஜ்வலம் } வளைகளாலும்
வைரோயமாலைகளா
லும் முத்துமலை
களாலும் பிரகாசிப்
பதும்

विहारेषु	வினையாட்டுகளில்
अधिकं	மிக
कान्तं	அழகாய் விளங்கு வதும்
संग्रामभूमिषु	போர்த்தலங்களில்
दीप्तं तु	ஜ்வலிப்பதூமாய்
विद्युद्भिः	மின்னல்களால்
तोयदः	மேகம்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
आभरणभामिः	ஆபரணவொளிகளால்
यत् भाति	எது விளங்கிறோ,

तत्	அந்த
ते	தேவரீரது
शरीरं एव	சரீரமே
अथ	இப்பொழுது
नैकेः	பல
तीक्ष्णैः	கூரிய
शरैः	பாணங்களால்
चित्तं	பொத்தலாக்கப்பட்டு
दुर्लभसंस्पर्शं पुनः	தொடவும்கடாததாய்
परिववत्तुं	ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ள
शक्यते न	கடாதிருக்கின்றதே !

श्वविधः शल्लैर्यद्द्राणैर्लभैर्निरन्तरम् । स्वर्पितैर्मिसु भृशं संच्छिन्नस्त्रायुवन्धनम् ॥
क्षितौ निपतितं राजञ्छयात्रं रुधिरसच्छवि ॥ ५१ ॥

राजन्	“ மன்னவரே !
श्वविधः	முள்ளம்பன் றியின்
शल्लैः	முட்களால்
यद्द्रत्	எவ்வாரோ அவ்வாரே
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
भृशं	நன்கு
स्वर्पितैः	குத்தப்பெற்று
निरन्तरं	இடைவெளியில்லாது
लभैः	பதிர்த்

बाणैः	பாணங்களால்
संछिन्नस्त्रायुवन्धनं	நரம்புப்பிணைப்புகள றுக்கப்பட்டதாய்
रुधिरसच्छवि	குருதிநிறங்கொண்ட தாய்
इयात्रं	கபிசநிறங்கொண்ட
क्षितौ	பூமியில் [தாய்
निपतितम्	விழுந்துகிடக்கின்ற து.

वज्रप्रहाराभिहतो विकीर्ण इव पर्वतः ॥ ५२ ॥
हा स्वमः सत्यमेवेदं त्वं रामेण कथं हतः ॥ ५३ ॥

स्वं	“ தேவரீர்
कथं	எங்குணம்
रामेण	ராமரால்
हतः	தாக்கப்பட்டு
वज्रप्रहाराभिहतः	வஜ்ராயுதத்தால் தாக்
पर्वतः	பர்வதம் [கப்பட்ட

इव	எவ்வாரோ அவ்வாரே
विकीर्णः	சிதறுண்டீர்.
स्वमः	இது கனவு.
हा	ஐயோ !
इदं	இது
सत्यं एव	உண்மையேதான் !

त्वं मृत्योरपि मृत्युः स्याः कथं मृत्युवशं गतः ॥ ५४ ॥

त्वं	“ தேவரீர்
मृत्योः अपि	காலனுக்கும்
मृत्युः	காலன்

स्याः	ஆயிற்றே.
कथं	எங்குணம்
मृत्युवशं गतः	எமனுக்காட்பட்டீர் ?

त्रैलोक्यवसुभोक्तारं त्रैलोक्योद्देगदं महत् । जेतारं लोकपालानां क्षेप्तारं शङ्करस्य च ॥
 दप्तानां निगृहीतारमाविष्कृतपराक्रमम् । लोकक्षोभयितारं च नादैर्भूतविराविणम् ॥ ५६ ॥
 ओजसा दृप्तवाक्यानां वक्तारं रिपुसन्निधौ । स्वयूथभृत्यवर्गाणां गोप्तारं भीमकर्मणाम् ॥
 हन्तारं दानवेन्द्राणां यक्षाणां च सहस्रशः । निवातकवचानां च संग्रहीतारमीश्वरम् ॥
 नैकयज्ञविलोप्तारं त्रातारं स्वजनस्य च । धर्मव्यवस्थाभेत्तारं मायास्रष्टारमाहवे ॥ ५९ ॥
 देवासुरनृकन्यानामाहृतारं ततस्ततः । शत्रुस्त्रीशोकदातारं नेतारं स्वजनस्य च ॥ ६० ॥
 लङ्काद्वीपस्य गोप्तारं कर्तारं भीमकर्मणाम् । अस्माकं कामभोगानां दातारं रथिनां वरम् ॥
 एवंभवावं भर्तारं दृष्ट्वा रामेण पातितम् । स्थिराऽस्मि या देहमिमं धारयामि हतप्रिया ॥

தலைகய- } " மூவுலகங்களின்
 வசுபுஓக்தார் } சம்பத்தையும் அனு
 பவிப்பவரும்,
 மஹத் } மிக
 தலைகயுஓுஓுதேகட } மூவுலகத்திற்கும்
 பபத்ததை வினைவிப்
 பவரும்,
 லுஓகபாலான } திக்பாலகர்களை
 ஜெதார } ஜெயித்தவரும்,
 ஶங்கரஸ்ய ச } சிவபிரானையும்
 ஶுஸ்தார } எதிர்த்தவரும்,
 ஓசான } செருக்குற்றவர்களை
 நியூஓிதார } அடக்கியவரும்,
 ஶவிஷ்ணுதபராக்ரம் } பராக்ரமத்தை
 வெளியிட்டு
 லுஓகஷுஓயிதார } உலகத்தை கலக்கிய
 வரும்,
 நாதே: } கர்ஜனைகளால்
 ஶூதிராவி } பிரானிகளை அலற
 அடிப்பவரும்,
 ஓஜஸா } பிரதாபத்தால்
 ஓசவாக்யான } செருக்குற்ற
 செற்களை
 ரிபுஸந்நிஓ } சத்ருக்களின் முண்ணி
 லையில்
 வக்தார } மொழிபவரும்,
 ஓமிகர்மண } பபங்காச்செயல்
 கொண்ட

ஸ்வயூத- } தனது போர்வீரர்
 ஶூத்யவர்காண } களையும் பணியாளர்
 களையும்
 ஓஸ்தார } ரகஷிப்பவரும்,
 ஶஹஸ்ர: } ஆயிரக்கணக்கான
 தானவேந்திரா } அசுரத்தலைவர்களை
 யும்
 யக்சாண } யக்சுர்களையும்
 ஶந்தார } கொன்றவரும்,
 நிவாதகவகான } நிவாதகவசர்களையும்
 சங்க்ரஓிதார } அடக்கியவரும்,
 ஓஷ்ர } யாவருக்கும் நியாம
 கரும்,
 நைகயஜ்விஸ்தார } அநேக யாகங்களை
 அழித்தவரும்,
 ஶவ்ஜனஸ்ய } தனது இனத்தவரை
 த்ராதார } காப்பவரும்,
 ஓர்மவ்யவஸ்தாஓபெத்தார } தருமவரம்பையறுத்
 தவரும்,
 ஶாஓவே } போரில்
 மாயாஸ்தார } மாயையையுண்டாக்கு
 பவரும்,
 ததஸ்தத: } அங்காங்கு
 தேவாஸு- } தேவர்கள் அசுரர்கள்
 நூகந்யான } மாஸரிடர்கள் இவர்
 களின் கண்ணிகை
 களை
 ஶாஓதார } கொணர்ந்தவரும்,

शलुची- शोकदातारं	} பகைவர்களின் பாத தயர்களுக்கு துயரத் தைக்கொடுப்பவரும்,
स्वजनस्य नेतारं च लङ्काद्वीस्य गोसां भीमकर्मणां	
कर्तारं अस्माकं कामभोगानां दातारं रथिनां	இனத்தவரை பாதுகாப்பவரும், இலங்கைத்தலைவ ரகூழ்ப்பவரும், பயங்கரமான செயல் களை செய்பவரும், எங்களுக்கு இன்பபோகங்களை அளிப்பவரும், ரதவீரர்களுள்

वः एवंप्रभावं भर्तारं रामेण पातितं वृष्ट्या या स्थिरा अस्मि हृत्विद्या इमं देहं धारयामि	உத்தமருமாய் இவ்வித மகிமை கொண்ட கணவரை ராமரால் வீழ்த்தப்பட்டவாய் கண்டு எந்த நான் சலியாதிருக்கின் அன்புகுன்றி [றேன். இந்த உடலை இன்னும்கொண்டிருக் கின்றேன்.
--	--

शयनेषु महाहँषु शयित्वा राक्षसेश्वर । इह कस्तात्प्रसुप्तोऽसि धरण्यां रेणुपाटलः ॥६३॥

राक्षसेश्वर महाहँषु शयनेषु शयित्वा इह	“அரக்கர்வேந்தே! மிக்கச்சிறந்த படுக்கைகளில் உறங்கிவிட்டு இப்பொழுது
---	---

कस्तात् धरण्यां रेणुपाटलः प्रसुप्तः असि	ஏனோ பூதலத்தில் புழுதிரிவந்த தூங்கியவர் ஆகிரீர்?
---	---

यदा मे तनयः शस्तो लक्ष्मणेन्द्रजियुधि । तदाऽस्म्यभिहता तीव्रमद्य त्वस्मिन्निपातिता ॥

यदा युधि मे तनयः इन्द्रजित् लक्ष्मणेन शस्तः	“எப்பொழுது போரில் எனது புதல்வனாகிய இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணரால் கொல்லப்பட்டானோ
---	--

तदा अस्मि अभिहता अद्य तु अस्मिन् तीव्रं निपातिता	அப்பொழுதே நான் அழிய உற்றேன். இப்பொழுதோ இவ்விஷயத்தில் மிகக்கொடுமையாய் வீழ்த்தப்பட்டவிட்டேன்.
--	---

साऽहं बन्धुजनैर्हीना हीना नाथेन तु त्वया । विहीना कामभोगैश्च शोचिष्ये शाश्वतीः समा ॥

सा अहं बन्धुजनैः हीना नाथेन त्वया	“அந்த நான் சுற்றத்தார்களை இழந்தவளாய் கணவராகிய தேவரீரை
--	--

हीना तु कामभोगैः विहीना च शाश्वतीः समाः शोचिष्ये	இழந்தவளாயும் இன்பபோகங்களை இழந்தவளாயும் பல வருஷங்கள் துக்கமுறப்போகின் றேன்.
---	--

प्रपन्नो दीर्घमध्वानं राजन्नद्यासि दुर्गमम् ॥ ६६ ॥

राजन्	“ மன்னவரே !	दीर्घं अध्वानं	ஊடுவழியை
अद्य	இப்பொழுது	प्रपन्नः असि	கடந்தவிட்டீர்.
दुर्गमं	செல்லற்கரிய		

नय मामपि दुःखातीं न वर्तिष्ये त्वया विना ॥ ६७ ॥

दुःखातीं	“ துயரத்தால்	त्वया	தேவரீரை
	தவிக்கும்	विना	விட்டுப்பிரிந்து
मां अपि	என்னையும்	वर्तिष्ये न	உயிருடனிரேன்.
नय	அழைத்துச் செல்விர்.		

कस्मान्चं मां विहायेह कृपणां गन्तुमिच्छसि ॥ ६८ ॥

हं	“ தேவரீர்	इह	இவ்விடத்தில்
कस्मात्	என்ன காரணமாய்	विहाय	விட்டு
कृपणां	பரிதவிக்கும்	गन्तुं	செல்ல
मां	என்னை	इच्छसि	துணிவுகொண்டீர்?

दीनां विलपितैर्मन्दां किं वा मां नाभिभाषसे ॥ ६९ ॥

विलपितैः	“ புலம்பல்களால்	मां	என்னிடம்
दीनां	சோர்ந்திருக்கும்	किं वा	ஏனே
मन्दां	பேதையாகிய	अभिभाषसे न	பேசாதிருக்கின்றீர் ?

दृष्ट्वा न खल्वसि क्रुद्धो मामिहानवकुण्ठिताम् । निर्गतां नगरद्वारात्पञ्चामेवागतं प्रभो ॥

प्रभो	“ பிரபுவே !	आगतां	நடந்தவந்திருக்கும்
इह	இப்பொழுது	मां	என்னை
नगरद्वारात्	நகரவாயினின்றும்	दृष्ट्वा	பார்த்து
अनवकुण्ठितां	முக்காடிடாதவளாய்	क्रुद्धः असि न खलु	(தேவரீர்) கோபங்
निर्गतां	வெளிப்பட்டு		கொண்டீரல்லவே.
पद्भ्यां एव	கால்களாலேயே		

पश्येष्टदार दारांस्ते भ्रष्टरज्जावकुण्ठितान् । बहिर्निष्पतितान्सर्वान्कथं दृष्ट्वा न कुप्यसि ॥

इष्टदार	“ மனை விமார்களிடம்	बहिर्निष्पतितान्	வெளிப்புறப்பட்டு
	அன்புமிக்கவரே !		வந்தவர்களாய்
पश्य	கவனிப்பீராக.	दृष्ट्वा	பார்த்தும்
ते	தேவரீரது	कथं	எங்ஙனம்
दारान्	மனையாட்டிகள்	कुप्यसि न	கோபியாதிருக்கின்
सर्वान्	யர்வரையும்		தீர் ?
भ्रष्टरज्जावकुण्ठितान्	வெட்கமும் முக்காடு		
	மிழந்து		

अयं क्रीडासहायस्तेऽनाथो लालप्यते जनः ॥ ७२ ॥

ते “தேவரீரது
கிரீடாசஹாய: க்ரீடைக்குகந்த
अयं இந்த

जनः ஸ்த்ரீஜனமானது
अनाथः நா தரற்றதாய்
लालप्यते தத்தகளிக்கின்றது.

न चैनमाश्वासयसे किं वा न बहुमन्यसे ॥ ७३ ॥

एनं “ஸ்த்ரீஜனத்தை
किं वा ஏனே
आश्वासयसे न தேற்றரவு படுத்தாதி
ருக்கின்றீர்?

बहुमन्यसे न च வெகுமதியாதுமிருக்
கின்றீர்?

यास्त्वया विधवा राजन्कृता नैकाः कुलस्त्रियः । पतिव्रता धर्मपरा गुरुशुश्रूषणे रताः ॥
ताभिः शोकाभितप्ताभिः शप्तः परवशं गतः ॥ ७४ ॥

राजन् “அரசரே!
पतिव्रता: பதிவிரதைகளும்
धर्मपरा: { தர்மத்தையே சர்வமு
மாய்க்கொண்டவர்
களும்
गुरुशुश्रूषणे பெரியோர்களை உபச
ரிப்பதில்
रता: அசஞ்சலாப்பற்று
டைஉவர்களுமான
या: எந்த

नैका: அநேக
कुलस्त्रियः நற்குலமமைந்தஸ் திரீ
त्वया தேவரீரால் [கள்
विधवा: பதியிழந்தவர்களாய்
कृता: ஆக்கப்பட்டார்களோ
शोकाभितप्ताभिः சோகத்தால் பரிதவிக்க
ताभिः அவர்களால் [கும்
शप्तः சபிக்கப்பட்டு
परवशं गतः பகைவருக்காட்ப்
பட்டீர்.

त्वया विप्रकृताभिर्यत्तदा शप्तं तदागतम् ॥ ७५ ॥

त्वया “தேவரீரால்
विप्रकृताभिः தீங்கிழைக்கப்பெற்ற
வர்களால்
यत् ஏது

तदा அப்பொழுது
शप्तं சபிக்கப்பட்டதோ
तत् அது
आगतम् பலித்துவிட்டது.

प्रवादः सत्य एवायं त्वां प्रति प्रायशो नृप । पतिव्रतानां नाकस्मात्पतन्त्यश्रूणि भूतले ॥

नृप “மன்னவரே!
त्वां प्रति தேவரீரைப்பற்றிய
अयं இந்த
पतिव्रतानां பதிவிரதைகளின்
अश्रूणि கண்ணீர்கள்

अकस्मात् நிஷ்காரணமாய்
भूतले பூதலத்தில்
पतन्ति न விழுகிறதில்லை என்ற
प्रवादः வதந்தியானது
प्रायशः முற்றும்
सत्यः एव உண்மையே.

कथं च नाम ते राज्ञोलोकानाक्रम्य तेजसा । नारीचौर्यमिदं क्षुद्रं कृतं शौण्डीर्यमानिना ॥

राजन् " அரசரே!
तेजसा பராக்கிரமத்தால்
लोकान् உலகங்களை
आक्रम्य ஆகாமித்து
शौण्डीर्यमानिना வீர்யச்செருக்குற்ற
ते தேவீரால்

इदं இந்த
क्षुद्रं அற்பமான
नारीचौर्यं தையலரைக்கவருவது
कथं च नाम எங்கணந்தான்
कृतम् செய்யப்பட்டதோ.

अपनीयाश्रमाद्रामं यन्भृगच्छन्नाना त्वया । आनीता रामपत्नी सा तत्ते कातर्यलक्षणम् ॥

त्वया " தேவீரால்
भृगच्छन्नाना மான் என்ற வஞ்சனை
रामं ராமரை [யால்
आश्रमात् ஆசிரமத்தினின்று
अपनीय அப்புறப்படுத்தி
सा அந்த
रामपत्नी ராமரது பார்வைய

आनीता கொண்டுவரப்பட்ட
दाள்
यत् என்றது எதுவோ
तत् அது
ते தேவீரது
कातर्यलक्षणम् பயத்தைக்காட்டு
கிறது.

कातर्यं च न ते युद्धे कदाचित्संस्तराम्यहम् । तत्तु भाग्यविपर्ययासाधूनं ते पक्कलक्षणम् ॥

युद्धे " போரில்
ते தேவீருக்கு
कातर्यं பயத்தை
कदाचित् च ஒருபொழுதும்
अहं நான்
संस्तरामि न நினைக்கவுமில்லை
नूनं तु இப்பொழுதோ

भाग्यविपर्ययात् பாக்கியம்மீறியால்
तत् { அது (ராமரைத்தனிக்
कश्चिन्नु செய்து சிதையை
तिरुடியது)
ते தேவீருக்கு
पक्कलक्षणम् முடிவிற்குக்காரண
மானது.

अतीतानागतार्थज्ञो वर्तमानविचक्षणः । मैथिलीमाहूतां दृष्ट्वा ध्यात्वा निश्वस्य चायतम् ॥
सत्यवाक् स महाभागो देवरो मे यदब्रवीत् । सोऽयं राक्षसमुख्यानां विनाशः पर्युपस्थितः ॥
कामक्रोधसमुत्थेन व्यसनेन प्रसङ्गिना ॥ ८१ ॥

अतीतानागतार्थज्ञः சென்றதையும் வரும்
பொருளையும்
वर्तमानविचक्षणः நிகழ்வதில் நிகழ்ந்தும்
सत्यवाक् உண்மையையே பொ
ழிப்பவரும்
महाभागः च மகா புண்யாத்மாவு
மாகிய
सः அந்த
मे எனது

देवः மைத்துனர் (விபிஷ
ணர்)
मैथिली ஜானகியை
आहूतां கொண்டுவரப்பட்டவ
ளாக
दृष्ट्वा கண்டு
ध्यात्वा சிந்தையுற்று
आयतं தீர்க்கபாய்
निश्वस्य பெருமூச்சுவிட்டு

यत् अत्रवीत् “எதை
எடுத்துச்சொன்ன
ரோ

सः अन्त
अयं इन्त
विनाशः அழிவானது

निर्वृत्तस्त्वत्कृतेऽनर्थः सोऽयं मूलहरो महान्

त्वत्कृते “தேவீருக்கு
निर्वृत्तः நேர்ந்த
सः அந்த
अयं इन्त

त्वया कृतमिदं सर्वमनाथं रक्षसां कुलम्

इदं “இந்த
रक्षसां அரக்கர்களின்
कुलं குலம்
सर्वं எல்லாமும்

न हि त्वं शोचितव्यो मे प्रख्यातबलपौरुषः । स्त्रीस्वभावाच्च मे बुद्धिः कारुण्ये परिवर्तते ॥

प्रख्यातबल- } “பிரசித்திபெற்ற ஆற்
पौरुषः } றலும் ஆண்மையும்
त्वं हि தேவீரோ [கொண்ட
मे என்னால்
शोचितव्यः न சோசிக்கத்தக்கவரால்

कामक्रोधसमुत्थेन कामத்தாலும் கோபத்
தாலும் உண்டாகி
प्रसङ्गिना ஊன்றிய
व्यसनेन துக்கத்துடன்
राक्षसमुख्यानां ராக்ஷஸோத்தமர்களு
पर्युपस्थितः கிட்டிவிட்டது. [க்கு

॥ ८२ ॥

महान् பெரும்
अनर्थः விசைமானது
मूलहरः மூலத்தையே கலைவ
தாயிற்று.

॥ ८३ ॥

त्वया தேவீரரால்
अनाथं நா தனற்றதாய்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

तु स्त्रीस्वभावात्

बुद्धिः ஆயினும்
कारुण्ये பெண்தன்மையால்
परिवर्तते எனது
मे புத்திபானது
शोचितव्यः न எளிய தன்மையில்
அல்லாடுகின்றது.

सुकृतं दुष्कृतं च त्वं गृहीत्वा स्वां गतिं गतः । आत्मानमनुशोचामि त्वद्वियोगेन दुःखिता ॥

त्वं च “தேவீரோ
सुकृतं புண்பத்தையும்
दुष्कृतं பாபத்தையும்
गृहीत्वा கைக்கொண்டு
स्वां गतिं தமதுவஸ்தானத்திற்கு
गतः சென்றுவிட்டார்கள்.

द्वियोगेन தேவீரது பிரிவரால்
दुःखिता துயருற்ற நான்
आत्मानं என்னைக்குறித்து
अनुशोचामि { மென்மேலாய் துக்கித்
துக்கொண்டிருக்
கின்றேன்.

सुहृदां हितकामानां न श्रुतं वचनं त्वया । भ्रातृणां चापि कास्त्र्येन हितमुक्तं दशानन ॥

दशानन “பந்து முகங்கள் ப
டைக்கப்பெற்றவரே !
हितकामानां சேஷமத்தைக்கேரிய
सुहृदां च நண்பர்களுடையவும்
भ्रातृणां अपि தம்பிரமர்களுடையவும்
वक्तं எடுத்து சொல்லப்
பட்ட

दितं நன்மை பயக்கத்தக்க
वचनं சொல்
कास्त्र्येन முழுமையும்
त्वया தேவீரரால்
श्रुतं न செவிக்கொள்ளப்பட
வில்லை.

हेत्वर्थयुक्तं विधिवच्छेयस्करमदारुणम् । विभीषणेनाभिहितं न कृतं हेतुपत्त्वया ॥ ८७ ॥

விभीஷணே
விதிவத்
ஹேவ்ர்த்யுக்தம்
श्रेयस्करं

“ விபிஷணரால்
முறைதவறாது
யுக்தமான பொருளு
டன் கூடியதாய்
நன்மை பயப்பதாய்

अदारुणं
हेतुमत्
अभिहितं
त्वया
कृतं न

நயமாய்
காரணங்களுடன்
கூடியதாய்
சொல்லப்பட்டது.
தேவீரால்
கொள்ளப்படவில்லை.

मारीचकुम्भकर्णाभ्यां वाक्यं मम पितुस्तदा । न श्रुतं वीर्यमत्तेन तस्येदं फलमीदृशम् ॥

तदा
मारीचकुम्भकर्णाभ्यां
मम पितुः
वाक्यं
वीर्यमत्तेन

“ அப்பொழுது
மாரீசன், சும்பகர்ண
, ன் இவர்களுடன்
எனது தந்தையினது
சொல்லானது
வீர்யச்செருக்குற்ற
தேவீரால்

श्रुतं न
तस्य
फलं
इदं
ईदृशम्

கேட்கப்படவில்லை.
அதனது
பலனானது
இப்பொழுது
இப்படிப்பட்டதாயி
ருக்கிறது.

नीलजीमूतसङ्काश पीताम्बर शुभाङ्गद । स्वगात्राणि विनिक्षिप्य किं शेषे रुधिराप्लुतः ॥

नीलजीमूतसङ्काश
पीताम्बर
शुभाङ्गद

“ கருமேகத்திற்கொப்
பானவரே!
மஞ்சப்பட்டாடை
உடுத்தவரே!
அழகிய கோள்வரே
கள் புனைந்தவரே!

रुधिराप्लुतः
स्वगात्राणि
विनिक्षिप्य
किं
शेषे

ரத்தம் வழிந்தவராய்
தமது அங்கங்களை
பாப்பிக்கொண்டு
ஏன்
படுத்தாக்கிடக்கின்றீர்?

प्रसुप्त इव शोकाती किं मां न प्रतिभाषसे ॥ ९० ॥

शोकाती
मां
प्रसुप्तः इव

“ துயரத்தால் பரித
என்னிடம் [விக்கும்
துங்கியவர்போல்

किं
प्रतिभाषसे न

ஏன்
பதிலுரைக்காதிருக்
கின்றீர்.

महावीर्यस्य दक्षस्य संयुगेष्वपलायिनः । यातुधानस्य दौहित्र किं च मां नाभ्युदीक्षसे ॥

महावीर्यस्य
संयुगेषु
अपलायिनः
दक्षस्य

“ மகாவீர்யசாலியும்
போர்களில்
புறங்கொட்டாத
திறமைகொண்டவரு

यातुधानस्य
दौहित्र
मां
किं च
अभ्युदीक्षसे न

அரக்கருடைய (மா
ல்யவா னுடைய)
பெண்வழிப்போரே,
என்னை
ஏனோ
கண்ணெடுத்தும்
பாராதிருக்கின்றீர்?

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ किं शेषे प्राप्ते परिभवे नवे

नवे "पुதியதாய்
परिभवे अवमानम्
प्राप्ते वन्तिरुக்கையில்
किं एன்

॥ ९२ ॥

शेषे உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றீர்?
उत्तिष्ठ எழுவீராக
उत्तिष्ठ எழுவீராக.

अद्य वै निर्भया लङ्कां प्रविष्टाः सूर्यरश्मयः

अद्य वै "இன்றுதான்
सूर्यरश्मयः ஸூர்யக்கிரணங்கள்
निर्भया: அச்சமுற்றவைகளாய்

॥ ९३ ॥

लङ्कां இலங்கைக்குள்
प्रविष्टा: புகுந்தன.

येन सूदयसे शत्रून्समरे सूर्यवर्चसा । वज्रो वज्रधरस्येव सोऽयं ते सतताचितः ॥ ९४ ॥

रणे शत्रुप्रहरणो हेमजालपरिष्कृतः । परिधो व्यवकीर्णस्ते बाणैश्छिन्नः सहस्रथा ॥ ९५ ॥

सूर्यवर्चसा "சூரியவொளி

सतताचितः எப்பொழுதும் பூஜிக்
கப்பெற்றதும்

येन एतन्नालं (உழலைத்தடியால்)

रणे போரில்
शत्रुप्रहरणः சத்ருக்களை வதைப்பதும்

समरे போரில்

हेमजालपरिष्कृतः பொன்சரங்களால்லங்கரிக்கப்பட்டதுமான

शत्रून् சத்ருக்களை

ते தேவரீரது

सूदयसे அழித்துவந்திரோ

परिधः உழலைத்தடியானது

सः அந்த

बाणैः பாணங்களால்

अयं இந்த

सहस्रथा பலதுண்டுகளாய்

वज्रः इव वज्ररायुதம் போன்ற

छिन्नः துண்டாக்கப்பட்டதாய்

ते தேவரீரால் [தும்

व्यवकीर्णाः சிதறுண்டுக்கிற்றது.

प्रियामिवोपगुह्य त्वं शेषे समरमेदिनीम् । अप्रियामिव कस्मान्च मां नेच्छस्यभिभाषितुम् ॥

त्वं "தேவரீர்

अप्रियां அன்புவைக்காதவளி

समरमेदिनीं யுத்தபூமியை

इव போன்றவாறே [டம்

प्रियां காதலியை

मां என்னிடம்

इव . எவ்வண்ணப்போ அவ்வண்ணமே

कस्मात् च எக்காரணம்பற்றியோ

उपगुह्य தழுவிக்கொண்டு

अभिभाषितुं பேச

शेषे படுத்தாக்கிடக்கின்றீர்.

इच्छसि न ஆசைகொள்ளாதிருக்கின்றீர்?

त्वयि पञ्चत्वमापन्ने फलते शोकपीडितम् ॥ त्वयि पञ्चत्वमापन्ने फलते शोकपीडितम् ॥

त्वयि "தேவரீர்

इदं இந்த

पञ्चत्वं மாணத்ததை

हृदयं ஹிருதயமானது

आपन्ने அடைந்தவளவில்

सहस्रथा பலசுக்கல்களாய்

यस्याः எந்த

फरते न வெடிக்கவில்லையோ

मम எனது

विक् अस्तु சீஇது சீரழிந்த.

शोकपीडितं சோகத்தால் தவிக்கும்

ஜன்மமாயிற்று."

इत्येवं विलपन्त्यैव वाष्पव्याकुललोचना । स्नेहावस्कन्नहृदया देवी मोहमुपागमत् ॥९८॥

देवी தேவி (மண்டோதரி)
इति एवं மேற்கண்டவாறு
विलपन्ती एवं புலம்பிக்கொண்டே
स्नेहावस्कन्नहृदया அன்பால் உருகிய
மனத்தளராய்

वाष्पव्याकुललोचना கண்ணீர் நிறைந்த
கண்களுற்றவளாய்
मोहं மூர்ச்சையை
उपागमत् அடைந்துவிட்டாள்.

कश्मलाभिहता सन्ना बभौ सा रावणोरसि । संध्यानुरक्ते जलदे दीप्ता विद्युदिवासिते ॥

सा அவள்
रावणोरसि ராவணனது மார்பில்
सन्ना சோர்ந்து
कश्मलाभिहता மூர்ச்சைகொண்டு
விழுந்தவளாய்
संध्यानुरक्ते ஸந்த்பையால் சிவந்த
असि कரிய

जलदे மேகத்தில்
दीप्ता ஜ்வலிக்கும்
विद्युत् மின்னல்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
बभौ விளங்கினாள்.

तथागतां समुत्पत्य सपत्न्यस्ता भृशतुराः । पर्यवस्थापयामासू रुदन्यो रुदतीं भृशम् ॥

भृशतुराः மிக்க வேதனை
ताः அந்த [கொண்ட
सपत्न्यः சக்களத்திகள்
रुदन्यः அழுபவர்களாய்
तथागतां அவ்விதம் விழுந்தவ
ளாகி

भृशं மிக
रुदतीं அழுதுகொண்டிருக்க
கும் அவளை
समुत्पत्य அணுகி
पर्यवस्थापयामासू பின்வருமாறு தேற்றி
னார்கள் :

न ते सुविदिता देवि लोकानां स्थितिरभ्रुवा । दशाविभागपर्याये राज्ञां चञ्चलया श्रिया ॥

देवि “தேவியே!
राज्ञां மன்னர்களின்
दशाविभागपर्याये நிலைம மாறுதலடை
யும்கால்
चञ्चलया நிலையாத
श्रिया சம்பத்தால்

लोकानां உலகங்களின்
स्थितिः இயல்பானது
अभ्रुवा நிலையற்றதென
ते உம்மால்
सुविदिता न உள்ளபடி அறிந்து
கொள்ளப்பட்டவிலை.”

इत्येवमुच्यमाना सा सशब्दं प्ररोद ह । स्नापयन्ती त्वभिमुखौ स्तनावसाम्बुविस्रवैः ॥

इति एवं மேற்கண்டவாறு
उच्यमाना சொல்லப்படும
सा அவள் (மண்டோதரி)
असाम्बुविस्रवैः கண்ணீர்ப் பெருக்கு
களால்

अभिमुखौ நிமர்ந்திருக்கும்
स्तनौ தனங்களை
स्नापयन्ती तु நனைப்பவளாய்
सशब्दं குரல்கொண்டு
प्ररोद ह அழுதாள்.

एतस्मिन्नन्तरे रामो विभीषणमुवाच ह । संस्कारः क्रियतां भ्रातुः स्त्रियश्चैता निवर्तय ॥

एतस्मिन्
अन्तरे
रामः च
विभीषणं
उवाच ह

இந்த
சமயத்தில்
ஸ்ரீராமரும்
விபீஷணரைப்பார்த்து
பின்வருமாறு
புகன்றார்:

एताः
स्त्रियः
निवर्तय
भ्रातुः
संस्कारः
क्रियताम्

“இந்த
ஸ்கீகளை
திருப்புவாயாக.
தமயனுக்கு
மறுமைச்சடங்கு
செய்யப்பட்டும்.”

तं प्रश्रितस्ततो रामं श्रुतवाक्यो विभीषणः । विमृश्य बुद्ध्या धर्मज्ञो धर्मार्थसहितं वचः ॥
रामस्यैवानुवृत्त्यर्थमुत्तरं प्रत्यभाषत ॥ १०४ ॥

ततः
श्रुतवाक्यः
धर्मज्ञः
विभीषणः
तं
रामं
प्रश्रितः
धर्मार्थसहितं

அப்பொழுது
திருமொழிக்குச்செவி
சாய்த்த
தர்மமறிந்தவரான
விபீஷணர்
அந்த
ஸ்ரீராமரை
வணங்கியவராய்
தர்மப்பொருள்கள்
நிறைந்த

वचः
बुद्ध्या
विमृश्य
रामस्य
अनुवृत्त्यर्थ एव
उत्तरं
प्रत्यभाषत

ஆக்களுயை
புத்தியால்
திர்மானித்துக்
ஸ்ரீராமரின் [கொண்டு
அனுமதியைப்பெறுவ
தற்காகவே
பதில்மொழியொன்
றை
பின்வருமாறு புகள்
றார்:

त्यक्तधर्मव्रतं क्रूरं नृशंसमनृतं तथा । नाहमहोऽस्मि संस्कृतं परदाराभिर्गिनिम् ॥१०५॥

त्यक्तधर्मव्रतं
क्रूरं
नृशंसं
अनुत्
तथा

“அறநோன்புகளை
விட்டவரும்
கொடிய
கொலைபாதகரும்
பொய்யரும்
அவ்வண்ணமே

परदाराभि-
र्गिनिं
अहं
संस्कृतं
अहः अस्मि न

பிறர்மனை விகளைக்கற்
பழித்தவருமான
அவருக்கு
நான்
ஸம்ஸ்காரஞ்செய்ய
அர்ஹனல்லன்.

भ्रातृरूपो हि मे शत्रुरेष सर्वाहिते रतः । रावणो नार्हते पूजां पूज्योऽपि गुरुगौरवात् ॥

गुरुरावात्
पूज्यः अपि
सर्वाहिते
रतः

“தமயனென்ற
கொளரவத்தால்
பூஜிக்கத்தக்கவராயி
னும்
யாவருக்கும் தீங்கி
ழைப்பதில்
மனப்பற்றுடையவரும்

मे
आतृरूपः
शत्रुः हि
एषः
रावणः
पूजां
अर्हते न

எனக்கு
தமயனுருகொண்ட
சுத்ருவுமான
இந்த
ராவணன்
பூஜைக்கு
உரியரல்லர்.

नृशंस इति मां राम वक्ष्यन्ति मनुजा भुवि। श्रुत्वा तस्यागुणान्सर्वे वक्ष्यन्ति सुकृतं पुनः॥

ராம
புவி
மனுஜா:
மா
நுசंस: इति
वक्ष्यन्ति

“ஸ்ரீராமரே,
உலகில்
மனிடர்கள்
என்னை
கொடியவன் என்று
பேசுவார்கள்.

सर्वे
तस्य
अगुणान्
श्रुत्वा पुनः
सुकृतं
वक्ष्यन्ति

யாவரும்
அவரது
ஐயகுணங்களை
கேட்டபிறகோ .
நல்லவனும். என்னை
சொல்வார்கள்.”

तच्छ्रुत्वा परमप्रीतो रामो धर्मभृतां वरः। विभीषणमुवाचेदं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

वाक्यज्ञः
धर्मभृतां
वाः
रामः
तत्
श्रुत्वा

பேசுவதில் நிபுணரும்.
தர்மவாண் களுள்
உத்தமருமாகிய
ஸ்ரீராமர்
அதை
கேட்டு

परमप्रीतः
वाक्यकोविदं
विभीषणं
इदं उवाच

மிகச்சந்தோஷங்கொ
ண்டவராய்
பேசவல்லராகிய
விபிஷணரைப்
பார்த்து
பின்வருமாறு புகள்
றுர்:

तवापि मे प्रियं कार्यं त्वत्प्रभावाच्च मे जितम्। अवश्यं तु क्षमं वाच्यो मया त्वं राक्षसेश्वरः ॥

तत्र अपि
मे
प्रियं
कार्यं
त्वत्प्रभावात् च
मे
जितं

“உனக்கும்
என்
இஷ்டமானது
செய்யத்தக்கது.
உனது வன்மையால்
தான்
எனக்கு
வெற்றியேற்பட்டது.

मया
राक्षसेश्वरः
त्वं
अवश्यं
तु
क्षमं
वाच्यः

என்றால்
அரக்கமன்னனாகிய
நீ
கட்டாயமாய்
இப்பொழுது
தக்கதை
எடுத்துரைக்கப்பட
வேண்டியவன்.

अधर्मानृतसंयुक्तः कामं त्वेष निशाचरः। तेजस्वी बलवाञ्छूरो संयुगेषु च नित्यशः ॥

एषः निशाचरः
अधर्मानृत-
संयुक्तः
कामं तु

“இந்த அரக்கன்
அதர்மமும் அஸ்தய
மும் சூடிகொண்ட
வன்;
வாஸ்தவமே என்று
ஓம்

तेजस्वी
बलवान्
संयुगेषु
नित्यशः च
शूरः

ஆண்மை மிக்கவன் ;
ஆற்றல் மிகுந்தவன் ;
போர்களில்
எப்பொழுதுமே
சூர்.

शतक्रतुमुखैर्देवैः श्रूयते न पराजितः। महात्मा बलसम्पन्नो रावणो लोकरावणः॥१११॥

लोकरावणः
रावणः
शतक्रतुमुखैः
देवैः

“உலகத்தைக் கதற
வடித்த
ராவணன்
இந்திரனை முன்னிட்ட
தேவர்களாலும்

पराजितः
श्रूयते न
महात्मा
बलसम्पन्नः

தோற்கடிக்கப்பெற்ற
வனாய்
கேட்கப்படவில்லை.
ஆண்மை மிக்கவன் ;
சக்திமிகக் கொண்ட
வன்.

मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं न: प्रयोजनम् । क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥

வீராணி	“பகையெல்லாம்
मरणान्तानि	மரணபர்யந்தந்தான்.
न:	நமது
प्रयोजनं	மேற்கொண்ட. கருமம்
निर्वृत्तं	முடிவுற்றது.
एष:	இவன்

तव	உனக்கு
यथा	எப்படியோ அப்படியே
मम अपि	எனக்கும்.
अस्य	இவனுக்கு
संस्कार:	மறுமைச்சடங்கு
क्रियताम्	செய்து முடிக்கப்பட்ட டும்.

त्वत्सकाशादशश्रीव: संस्कारं विधिपूर्वकम् । प्रासुमर्हति धर्मज्ञ त्वं यशोभागविध्यसि ॥

धर्मज्ञ	“அறநெறியுணர்ந்த வனே!
दशश्रीव:	தசகண்டன்
त्वत्सकाशात्	உன்னிடத்தினின்று
विधिपूर्वकं	முறைப்படி
संस्कारं	உத்திரக்கிரியையை

प्रासुं	அடைய
अर्हति	கடவான்.
त्वं	நீ
यशोभाक्	கீர்த்தியைப் பெற்ற வனாய்
भविष्यसि	ஆகுவாய்.”

राघवस्य वच: श्रुत्वा त्वरमाणो विभीषण: । संस्कारेणानुरूपेण योजयामास रावणम् ॥

विभीषण:	விபிஷணர்
राघवस्य	ரூராமருடைய
वच:	ஆக்களுயை
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு
त्वरमाण:	பாபரப்புற்றவராய்

अनुरूपेण	ஏற்ற
संस्कारेण	கிரியையைக்கொண்டு
रावणं	ராவணனுக்கு
योजयामास	நடத்தலுற்றார்.

चितां चन्दनकाष्ठानां पद्मकोशीरसंघृताम् । ब्राह्मया संवेशयांचकू राङ्गवास्तरणावृताम् ॥

पद्मकोशीर- संघृतां }	பத்மமென்ற வாசனை த்திரவியங்களாலும் விலாமிச்சுவேர்களாலும் பரப்பப்பெற்ற
राङ्गवास्तरणावृतां	மான்டோல் பரப்பப் பட்டதும்

चन्दनकाष्ठानां	சந்தனக்கட்டைகளின்
चितां	சிறையை
ब्राह्मया	வேதவிதிப்படி
संवेशयांचकू:	உண்டாக்கினார்கள்.

वर्तते वेदविहितो राज्ञो वै पश्चिम: क्रतु: । प्रचकू राक्षसेन्द्रस्य पितृमेधमनुक्रमम् ॥११६॥

राज्ञ: वै	மன்னனது
पश्चिम: क्रतु:	மரணயாகமானது
वेदविहित:	வேதத்தில் விதிக்கப் பட்டபடியாக
वर्तते	ஆரம்பமாயிற்று.

राक्षसेन्द्रस्य	ராக்ஷஸமன்னனுக்கு
पितृमेधं	பிதருமேதமென்ற ஸமஸ்காரத்தை
अनुक्रमं	கிரமமாக
प्रचकू:	செய்யலுற்றார்கள்.

वेदिं च दक्षिणप्राच्यां यथास्थानं च पावकम् । पृषदाज्येन संपूर्णं स्रुवं सर्वे प्रचिक्षिपुः ॥

सर्वे यालரும்
दक्षिणप्राच्यां தென்கிழக்கில்
वेदिं வேதியையும்
यथास्थानं அந்தந்த ஸ்தானத்தில்

पावकं च அக்னியையும்
पृषदाज्येन தயிருடன் கலந்த
संपूर्णं நிறைந்த [நெய்யால்
स्रुवं च சுண்டியையும்
प्रचिक्षिपुः வைத்தார்கள்.

पादयोः शकटं प्रादुरन्तरुषौल्लखलम् । दारुपात्राणि सर्वाणि अरणिं चोत्तरारणिम् ॥

पादयोः பாதங்களில்
शकटं சகடத்தையும்
ऊर्षौ: தொடைகளின்
अन्तः நடுவில்
उल्लखलं உரலையும்

सर्वाणि எல்லா
दारुपात्राणि மரப்பாத்திரங்களையும்
अरणिं அரணியையும்
उत्तरारणिं च உத்தராரணியையும்
प्रादु: வைத்தார்கள்.

दत्त्वा तु मुसलं चान्यत्रथास्थानं विचक्षणाः । शास्त्रदृष्टेन विधिना महर्षिविहितेन च ॥
तत्र मेध्यं पशुं हत्वा राक्षसेन्द्रस्य राक्षसाः । परिस्तरणिकां राज्ञो घृताक्तां समवेशयन् ॥

विचक्षणाः கற்றுணர்ந்த
राक्षसाः அரக்கர்கள்
मुसलं तु உலக்கையையும்
अन्यत् च மற்றதையும்
यथास्थानं அதனதன் ஸ்தானத்
दत्त्वा வைத்துவிட்டு [தில்
तत्र அப்பொழுது
राक्षसेन्द्रस्य ராக்ஷஸமன்னலுக்கு
शास्त्रदृष्टेन சாஸ்திரங்களில்கண்ட
विधिना விதிப்படியும்

महर्षिविहितेन च மகரிஷிகளால் கூறப்
பட்ட விதிப்படியும்
मेध्यं பரிசுத்தமான
पशुं பசுவொன்றை
हत्वा கொன்று
राज्ञः மன்னன்மீது
घृताक्तां நெய்யில் நனைக்கப்
பட்ட
परिस्तरणिकां மூடுசீலையொன்றை
समवेशयन् போட்டார்கள்.

गन्धैर्माल्यैरलङ्कृत्य रावणं दीनमानसाः । विभीषणसहायास्ते वल्लैश्च विविधैरपि ॥
लाजैश्चावकिरन्ति स्म बाष्पपूर्णमुखास्तदा ॥ १२१ ॥

तदा அப்பொழுது
दीनमानसाः மன எக்கங்கொண்ட
வர்களாய்
बाष्पपूर्णमुखाः கண்ணீர் நிரம்பிய
முகத்தவர்களாய்
विभीषणसहायाः விபிஷணரை சகாய
மாய்க்கொண்ட
ते அவர்கள்

रावणं ராவணனை
गन्धै: சந்தனங்களாலும்
माहयै: च புஷ்பங்களாலும்
विविधै: பல
वल्लै: अपि வஸ்திரங்களாலும்
अलंकृत्य அலங்கரித்து
लाजै: च பொரிகளாலும்
अवकिरन्ति स्म தூவினார்கள்.

ददौ च पावकं तस्य विधियुक्तं विभीषणः ॥ १२२ ॥

விபிஷண: ச
தஸ
விபிஷணரும்
அவனுக்கு (ராவண
னுக்கு)

விதியுக்
பாக்க் து
விதிப்படி
அக்னியை இட்டார்.

स्नात्वा चैवाद्रिवस्त्रेण तिलान्दूर्वाभिभिश्चितान् । उदकेन च संमिश्रान्प्रदाय विधिपूर्वकम् ॥
प्रदाय चोदकं तस्मै मूर्ध्ना चैनं नमस्य च । ताः स्त्रियोऽनुनयामास सान्त्वयुत्त्वा पुनः पुनः ॥
गम्यतामिति ताः सर्वा विविशुर्नगरं तदा ॥ १२५ ॥

தடா
ஸ்னா
ஆர்ஹிவஸ்த்ரேண ச ஏவ
திலாந்
தூர்வாभिभिश्चितान्
அப்பொழுது
ஸ்நானஞ்செய்து விட்டு
நரவஸ்திரத்ததுடனே
எள்ளுகளை [யே
அருகம்புற்களோடு
கலந்தவைகளுமாய்

மூர்ஷா ச
நமஸ்ய ச
தா:
ஸ்த்ரிய:
காமயதா
ஐதி
புந: புந:
சாந்வ்
உக்ஷவா
அநுநயாமாஸ
தா:
சர்வா:
நகரம்
விவிஸு:
முடிதாழ்த்தி
நமஸ்கரித்துவிட்டும்
அந்த
ஸ்த்ரீகளைப்பார்த்து
'செல்லப்பட்டும்'
என்று
மீண்டும் மீண்டும்
சமாதானமாய்
சொல்லி
தேற்றரவு படுத்தி
அவர்கள் [ரை.
யாவரும்
நகருக்கு
சென்றனர்.

உடகேந
ஸம்மிஷ்ரான் ச
தஸ்மே
ப்ரதாய
உடக் ச
விதிபூர்வக்
ப்ரதாய
ஏந்
ஜலத்தோடு
கலந்தவைகளுமாய்
அவனுக்கு
கொடுத்து
உதகக்கிரியையை
விதிப்படி
செய்துவிட்டு
இவளை

प्रविष्टासु च सर्वासु राक्षसीषु विभीषणः । रामपार्श्वेऽनुपागम्य तदाऽतिष्ठद्विनीतवत् ॥ १२६ ॥

தடா
ராஷ்ஸீஸு
சர்வாஸு
ப்ரவிஷாஸு ச
அப்பொழுது
ராஷ்ஸஸ்த்ரீகள்
யாவரும்
சென்றவுடன்

விபிஷண:
ராமபார்ஷ்
உராமய்ய
விநிதவத்
அதிஸ்த
விபிஷணர்
ஸ்ரீராமரது பக்கவில்
வந்து
வணக்கத்துடன்
காத்துகின்றார்.

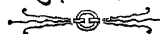
रामोऽपि सह सैन्येन ससुग्रीवः सलक्ष्मणः । हर्षं लेभे रिपुं हत्वा यथा वृत्र शतक्रतुः ॥

ராம: அபி
ஸைந்யேந சஹ்
சஸுக்ரீவ:
சலக்ஷ்மண:
சாதக்ரது:
ஸ்ரீராமரும்
சைன்யத்தோடுகூட
வும்
சுக்ரீவனோடுகூடவும்
லக்ஷ்மணரோடுகூட
இந்திரன் [வும்

வூத்ரம்
யதா
ரிபு
ஹ்வா
ஹ்ஷம்
லேபே
விருத்திராகாணை
எவ்வாறோ அவ்வாறே
சத்ருவை
கொன்று
சந்தோஷத்தை
அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதினைந்தாவது ஸர்க்கம். || १२५ ||

विभीषणाभिषेकः—வீஷணபட்டாபிஷேகம்.

ते रावणवधं दृष्ट्वा देवगन्धर्वदानवाः । जग्मुः स्वैः स्वैर्विमानैस्ते कथयन्तः शुभाः कथाः ॥

ते அந்த
 देवगन्धर्वदानवाः தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், தானவர்கள்
 रावणवधं ராவணவதத்தை
 दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு
 ते அவர்கள்

स्वैः स्वैः அவரவர்களது
 विमानैः விமானங்களுடன்
 शुभाः மங்களமான
 कथाः பேச்சுக்களை
 कथयन्तः பேசிக்கொண்டே
 जग्मुः சென்றார்கள்.

रावणस्य वधं घोरं राघवस्य पराक्रमम् । सुयुद्धं वानराणां च सुग्रीवस्य च मन्त्रितम् ॥
 अनुरागं च वीर्यं च मार्स्तेर्लक्ष्मणस्य च । कथयन्तो महाभागा जग्मुर्दृष्ट्वा यथागतम् ॥

दृष्टः ஆனந்தங்கொண்ட
 महाभागा: { மகாத்மாக்களாகும்
 தேவ, கந்தர்வ, தானவர்கள்
 रावणस्य ராவணனது
 घोरं பயங்கரமான
 वधं வதையையும்
 राघवस्य ஸ்ரீராமரது
 पराक्रमं பராக்கிரமத்தையும்
 वानराणां வானரர்களின்

सुयुद्धं च சிறந்த போரையும்
 सुग्रीवस्य சகீவனது
 मन्त्रितं च யோசனையையும்
 मार्स्ते: அனுமாருடையவுட
 लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணருடையவுட
 अनुरागं च அசஞ்சலாபத்திமையையும்
 वीर्यं च வீர்யத்தையும்
 कथयन्तः சொல்லிக்கொண்டே
 यथागतं வந்தவழியே
 जग्मुः சென்றார்கள்.

राघवस्तु रथं दिव्यमिन्द्रदत्तं शिविप्रभम् । अनुज्ञाय महाभागो मातलिं प्रत्यपूजयत् ॥

महाभागः மகாத்மாவாகிய
 राघवः तु ஸ்ரீராமரும்
 मातलिं மாதலியிடம்
 अनुज्ञाय விடைகொடுத்தது
 इन्द्रदत्तं இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டதும்

दिव्यं சிறந்ததும்
 शिविप्रभं அக்னி ஓளி கொண்டதுமான
 रथं ரதத்தை
 प्रत्यपूजयत् பூஜித்தார்.

राघवेणाभ्यनुज्ञातो मातलिः शक्रसारथिः । दिव्यं तं रथमास्थाय दिवमेवारुरोह सः ॥

सः அந்த
 शक्रसारथिः இந்திரசாரதியான
 मातलिः மாதலி
 राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 अभ्यनुज्ञातः விடைகொடுக்கப்பட்டவனாய்

तं அந்த
 दिव्यं சிறந்த
 रथं ரதத்திலு
 आस्थाय வறிக்கொண்டு
 दिवं एव ஸ்வர்க்கத்திற்கே
 आरूरोह சென்றான்.

तस्मिन्स्तु दिवमारुहे सुरसारथिसत्तमे । राघवः परमप्रीतः सुग्रीवं परिष्वजे ॥ ६ ॥

சுரசாரத்சத்தமே தேவஸாரத்ச்சீரேஷ்ட
 தஸிந் அவன்
 திவ் ஸ்வர்க்கத்திற்கு
 ஶாரூஹே து சென்றவளவில்

ரஶவ: ஸ்ரீராமர்
 பரமபிரீத: மிகுந்த ஆனந்தங்
 சுஶீவ் சுக்ரீவரை
 பரிஷ்வஜே தழுவிக்கொண்டார்.

परिष्वज्य च सुग्रीवं लक्ष्मणेन प्रचोदितः । पूज्यमानो हरिश्रेष्ठैराजगाम बलालयम् ॥ ७ ॥

சுஶிரீவ் சுக்ரீவரை
 பரிஷ்வஜ்ய ஆலிங்கனம்செய்து
 லக்ஷ்மணேந லக்ஷ்மணரால் [விட்டு
 ப்ரஶோதீத: விண்ணப்பிக்கப்பட்
 டும்

ஶரிஷ்ரேஷ்: வானரோத்தமர்
 பூஜ்யமான்: ச பூஜிக்கப்பட்டும்
 பலாலயம் சேனாலயத்திற்கு
 ஶரஜாம வந்துசேர்ந்தார்.

अब्रवीच्च तदा रामः समीपपरिवर्तिनम् । सौमित्रिं सत्यसम्पन्नं लक्ष्मणं दीप्ततेजसम् ॥ ८ ॥

ரஶம: ஸ்ரீராமர்
 ததஶ அப்பொழுது
 சமீபபரிவர்தினம் மிக அருகில் நிற்ப
 வரும்
 சத்யஸம்ப்நந் ஸத்யஸம்பன்றும்
 ஶீஸதேஜஸம் ஜ்வலிக்கும் ஒளி
 கொண்டவரும்

சுஶுமித்ரி ச சுமித்திராதேவியின்
 லக்ஷ்மண் புதல்வருமான
 லக்ஷ்மணரைப் பார்ந்து
 ஶப்ரவீச் பின்வருமாறு விதித்
 தருளினார்:

विभीषणमिमं सौम्य लङ्कायामभिषेचय । अनुरक्तं च भक्तं च मम चैवोपकारिणम् ॥ ९ ॥

சுஶும்ய "அப்பா!
 ஶம் இந்த
 ஶநுரக்த் ச வழுவா அன்பு
 வைத்தவரும்
 ஶக்த் ச அச்சஞ்சலாபக்தி
 கொண்டவரும்

மம எனக்கு
 ஶபகாரிணம் உபகாரம் புரிந்தவரு
 விபீஷண் விபீஷணரை [மான
 லக்ஷ்மணரால் இலங்கையில்
 ஶபிஷேசய பட்டாபிஷேகம்
 செய்துவைப்பாயாக.

एष मे परमः कामो यदीमं रावणानुजम् । लङ्कायां सौम्य पश्येयमभिषिक्तं विभीषणम् ॥

சுஶும்ய "அப்பா!
 ரஶவானுஜ் ராவணன் சகோதர
 ஶம் இந்த [லகிய
 விபீஷண் விபீஷணரை
 லக்ஷ்மணரால் இலங்கையில்
 ஶபிஷிக்தம் பட்டாபிஷேகம் செய்
 யப்பட்டவராய்

படியேய் யதி பார்ப்பேனாகில்
 மே எனக்கு
 ஶ: இந்த
 காம: மனோதமான்
 பரம: ஏதற்கும் மேம்பட்ட
 டது."

एवमुक्तस्तु सौमित्री राघवेण महात्मना । तथेत्युक्त्वा तु संहृष्टः सौवर्णं घटमाददे ॥ ११ ॥

महात्मना	மகாத்மாவாகிய
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्तः	ஆக்து' பிக்கப்பட்ட
सौमित्रिः तु	லக்ஷ்மணரும்
संहृष्टः	ஆனந்தமுற்றவராய்

तथा	அவ்வண்ணமே செய்
हृति	என்று [கின்றேன்
उत्त्वा	விண்ணப்பித்துவிட்டு
तु	அப்பொழுது
सौवर्णं घटं	சுவர்ணகடத்தை
आददे	கைக்கொண்டார்.

तं घटं वानरेन्द्राणां हस्ते दत्त्वा मनोजवान् । आदिदेश महासन्धानसमुद्रसलिलानये ॥

तं घटं	அந்தக் கலசத்தை
वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர்களு
हस्ते	கையில் [டைய
दत्त्वा	கொடுத்து
मनोजवान्	மனோவேகக்கொண்ட வர்களும்

महासन्धान्	மகா ஆற்றலமைந்தவர் களுமான அவர்கள்
समुद्रसलिलानये	{ சமுத்திரஜலத்தை கொண்டுவருவதின் பொருட்டு
आदिदेश	ஆக்துபித்தார்.

इति शीघ्रं ततो गत्वा वानरास्ते महाबलाः । आगतास्तज्जलं गृह्य समुद्राद्दानरोत्तमाः ॥

वानरोत्तमाः	வானரர்களில் உத்த மர்களாகிய
ते	அந்த
महाबलाः	மகாபலசாலிகளாகிய
वानराः	வானரர்கள்
इति	மேற்கண்ட கட்டளைப்
शीघ्रं	விரைவாய் [படி

ततः	அவ்விடத்தினின்று
गत्वा	சென்று
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து
तत्	அந்த
जलं	தீர்த்தத்தை
गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
आगताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ततस्त्वेकं घटं गृह्य संस्थाप्य परमासने । घटेन तेन सौमित्रिभ्यश्चद्विभीषणम् ॥ १४ ॥

ततः	அனந்தரம்
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்
विभीषणं	விபிஷணரை
परमासने	சிம்மாஸனத்தில்
संस्थाप्य	வீற்றிருக்கச்செய்து
एकं घटं	ஒரு கலசத்தை

गृह्य	கைக்கொண்டு
तेन	அந்த
घटेन	கலசத்தால்
तु	அப்பொழுது
अभ्यर्च्य	அபிஷேகஞ்செய்தார்.

लङ्कायां रक्षसां मध्ये राजानं रामशासनात् । विधिना मन्त्रदृष्टेन सुहृद्गणसमावृतम् ॥ १५ ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகும்
सः	அவர் (லக்ஷ்மணர்)
रामशासनात्	ஸ்ரீராமரது ஆக்தைப் படியே

मन्त्रदृष्टेन	வேதங்களிற்காண்ப
विधिना	முறைப்படி [பெற்ற
सुहृद्गणसमावृतं	நண்பர்வர்க்கங்களால் சூழப்பட்டவரும்

சுதா஢ாந்
விபிஷந்
லங்காய்
ராஜாந்

பரிசுத்தமுர்த்தியுமா
விபிஷணரை [கிய
இலங்கையில்
மன்னவராய்

ரங்கர்
மங்க
அஸ்யபிஷ்
அரக்கர் களின்
நடுவில்
பட்டாபிஷேகஞ்
செய்தார்.

தஸ்யாமாத்யா ஜஹிபெ ரங்கா யே சாஸ்ய ராங்கஸா: | டுஷ்டாங் பிஷித் லங்காய் ராங்கஸெந்ரீ விபிஷணம் ||

தஸ்ய
அ஢ாத்யா:
யே
ங்கஸ்ய
஢க்தா:
ராங்கஸா: ச

விபிஷணரை
மந்திரிகளும்
எவர்கள்
இவரிடம்
பக்திவைத்திருந்தார்
களோ அந்த
அரக்கர்களும்

விபிஷண
லங்காய்
ராங்கஸெந்ரீ
அபிஷித்
டுஷ்டா
ஜஹுபெ
விபிஷணரை
இலங்கையில்
ராங்கஸமன்னராய்
பட்டாபிஷேகம் செய்
கண்டுயப்பட்டவராக
ஆனந்தங்கொண்டார்
கள்.

ச துராஜ்யம் ஢ஹ்யாப்ய ரா஢தத் விபிஷண: | ஢கருதி: சாந்நவயித்வா ச ததோ ரா஢முபா஢மத் ||

ச: விபிஷண:
ரா஢தத்
தத்
஢ஹத்
ராஜ்யம்

அந்த விபிஷணர்
஢ூராமரால் அளிக்கப்
அந்த [பெற்ற
சிறந்த
ராஜ்யத்தை

஢ாப்ய
஢கருதி:
சாந்நவயித்வா
தத:
ரா஢ம் ச
துபா஢மத்
அடைந்த
பிரஜைகளை
தேற்றரவுபடுத்தி
ஆனந்தரம் [விட்டு
஢ூராமரிடமே
வந்துசேர்ந்தார்.

அங்கதாந்஢ோடகாங்காஜாந்நி஢்வயா: சு஢நஸஸ்ததா | அாஜஹுர்த சங்கங்கா: ஢ுராஸ்தஸு஢ீ நிசாசரா: ||

ததா
஢ுரா:
நிசாசரா:
தஸு஢ீ
அங்கதாந்
஢ோடகாந்

அப்பொழுது
நகரவாசிகளான
அரக்கர்கள்
விபிஷணருக்கு
அங்குதைகளையும்
஢ோதகங்களையும்

ராஜாந்
நி஢்வயா:
சு஢நஸ: அத
சங்கங்கா:
அாஜஹு:
பொரிகளையும்
சிறந்த
புஷ்பங்களையும்
களிகொண்டவர்
களாய்
கொணர்ந்தார்கள்.

ச தாந்யஹித்வா துர்ப்ப஢ீ ரா஢வாய் ந்யவேதயத் | ஢ங்கல்யம் ஢ங்கல்யம் சர்ப்ப லங்கமநாய ச வியவாந் ||

துர்ப்ப஢ீ:
வியவாந் ச:
தாந்
ங்கஹித்வா
஢ங்கல்யம்

வெல்லற்கரிய
வீர்யசாலியாகிய விபி
அவைகளை [ஷணர்
வாங்கிக்கொண்டு
மங்களகரமான

஢ங்கல்யம்
சர்ப்பம்
ரா஢வாய்
லங்கமநாய ச
ந்யவேதயத்
மங்களத்திரவ்யம்
யாவற்றையும்
஢ூராமரிடமும்
லங்குபணரிடமும்
சமர்ப்பித்தார்.

கருதகார்யம் ச஢ுங்குதார்த் டுஷ்டா ரா஢ோ விபிஷணம் | ஢ரதிஜங்கராஹ ததஸர்ப்பம் ததஸ்யை஢் ஢ிரயகா஢்யயா ||

ரா஢:
விபிஷணம்
கருதகார்யம்
ச஢ுங்குதார்த்

஢ூராமர்
விபிஷணரை
஢ேற்கொண்ட கருமம்
நிறைவேறப்பெற்ற
஢஢ேராதம் நிறை
வேறப்பெற்றவராய்

டுஷ்டா
ததஸ்ய
஢ிரயகா஢்யயா
தத்
சர்ப்பம் ஢ு
஢ரதிஜங்கராஹ
கண்டு
அவருக்கு
பிரியத்தைச்செய்ய
விருப்பத்தால்
மங்களதிரவியம்
யாவற்றையும்
பெற்றங்கொண்டார்

ततः शैलोपमं वीरं प्राञ्जलिं पार्श्वतः स्थितम् । अब्रवीद्राघवो वाक्यं हनुमन्तं प्लवङ्गमम् ॥

ततः
पार्श्वतः
प्राञ्जलिं
स्थितं
शैलोपमं

அப்பொழுது
பக்கலில்
அஞ்சலிஹஸ்தராய்
நிற்பவரும்
பர்வதத்திற்கொப்
பானவரும்

प्लवङ्गमं वीरं
हनुमन्तं
राघवः
वाक्यं
अब्रवीत्

வானரவீரருமாகிய
ஆஞ்சனையரைப்
ஸ்ரீராமர் [பார்த்து
கட்டளையொன்றை
பின்வருமாறு விதித்
தருளினார்:

बहुमानय राजानमिमं सौम्य विभीषणम्

॥ २२ ॥

सौम्य
राजानं
इमं

“அப்பா,
மன்னராகிய
இந்த

विभीषणं
बहुमानय

விபிஷணரை
வெகுமதிப்பாயாக.

गच्छ सौम्य पुरीं लङ्कामनुज्ञाप्य यथाविधि । प्रविश्य रावणगृहं विजयेनाभिनन्द्य च ॥
वैदेह्यै मां कुशलिनं ससुग्रीवं सलक्ष्मणम् । आचक्ष्व वदतां श्रेष्ठ रावणं च मया हतम् ॥

सौम्य
वदतां
श्रेष्ठ
यथाविधि
अनुज्ञाप्य
लङ्कां
पुरीं
गच्छ
रावणगृहं
प्रविश्य
विजयेन

“ புண்யசாலியே,
பேசுபவர்களுள்
வல்லவரே!
முறைப்படி
விடைபெற்றுக்கொ
இலங்கை [ண்டு
நகருக்கு
செல்வாயாக,
ராவணனது மாளி
புகுந்து [கைக்குள்
வெற்றியால்

अभिनन्द्य
वैदेह्यै
मां
ससुग्रीवं
सलक्ष्मणं
कुशलिनं च
रावणं
मया
हतं च
आचक्ष्व

மகிழ்வித்து
சீதாதேவியிடம்
என்னை
சுகீர்வனோடுகூடவும்
லக்ஷ்மணரோடுகூட
வும்
கேஷமமாயிருப்பவனோ
ராவணனை [கவும்
என்னால்
கொல்லப்பட்டவனாக
தெரிவிப்பாயாக. [வும்

प्रियमेतदुदाहृत्य मैथिल्यास्त्वं हरीश्वर । प्रतिगृह्य च सन्देशमुपावर्तितुमर्हसि ॥ २५ ॥

हरीश्वर
एवं
मैथिल्याः
एतत्
प्रियं

“ வானரோத்தம!
நீ
ஜானகியிடம்
இந்த
பிரியசமரசாரத்தை

उदाहृत्य
सन्देशं
प्रतिगृह्य च
उपावर्तितुं
अर्हसि

தெரிவித்துவிட்டு
பதிலுரையை
பெற்றுக்கொண்டும்
திரும்பிவர
கடவாய்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे पञ्चदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

பொடசோத்தரஸததம: சர்ட:—஁ாற்றுப்பதினூறுவது ஸர்க்கம். || 116 ||

஁ுமஸீதாஸ்வாட:—஁ுனுமதஸீதாஸம்வாதம்.

஁தி ஸதஸமாடிஸ்டு ஁னுமான்஁ாஸ்தா஁ம: | ஸவீஷ ஸுரீ லக்ஷா ஸூயமான் ஁ஷாசரீ: || 11 ||

஁தி ஁ேற்கண்டவாறு
 ஸதஸமாடிஸ்ட: ஁க்டூரூபிக்கப்பட்ட
 ஁ாஸ்தா஁ம: வாயும஁ந்தூராகிய
 ஁னுமான் ஁னுமார்
 ஁ஷாசரீ: ஁ரக்கர்களால்

ஸூயமான்: ஁ண்டாடப்படுவ
 ராய்
 ஁க்ஷா இலங்கை
 ஸுரீ நகருக்குள்
 ஸவீஷ ஸுருந்தார்.

ஸவீஷ ச ஁஁ாதேஜா ராவணஸய ஁வீஷனம் | ஁டர்ஷ ஁ஷினா ஁ீனா ஁ாதக்ஷாமீவ ரோ஁ினீம் ||

஁க்ஷமூலே ஁ரானந்஁ா ரக்ஷஸீ஁ி: ஁மா஁ுதாம்

|| 2 ||

஁஁ாதேஜா: ஁காதேஜஸ்வியாகு
 மவர்

஁ரான:஁ா ச சந்தோஷ஁ொழீந்திரு
 ப்பவனே

ராவணஸய ராவணனது
 ஁வீஷனம் ஁ரண்மனேக்குள்

஁ஷினா ஁ீனா சந்திரனே ஁ட்டுப்
 ஁ரிந்த

ஸவீஷ ஸுருந்து
 ஁க்ஷமூலே ஁ரத்தடியில்

ரோ஁ினீ ஁வ ரோ஁ினீபோன்றவ
 ஁ராய்

ரக்ஷஸீ஁ி: ஁ரக்ககளால்

஁ாதக்ஷா உள்ளந்தவித்துக்
 ஁ொண்டிருப்பவளாய்

஁மா஁ுதா ஁ுழ்ப்பட்டு

஁டர்ஷ கவனித்தார்.

஁஁ுத: ஸுணத: ஸ஁: ஁஁஁஁ி஁யா஁ிவா஁ ச

|| 3 ||

ஸுணத: ஸுத்தி஁ானும்
 ஸ஁: ச பத்தி஁ானு஁ாகிய

஁஁ி஁ய ஁ருகிற்சென்று
 ஁஁ிவா஁ ந஁ஸ்கரித்து

ச ஁வர்

஁஁ுத: வணக்கிநின்றார்.

஁஁ுதா த஁ா஁த ஁வீ ஁னுமன்஁ ஁஁ா஁லம் | தூணீ஁ாஸ்த த஁ா ஁஁ுதா ஁ஸுத்வா ஁ஸு஁தா஁஁வத் ||

஁வீ சீதாதேவீ
 த் ஁ந்த
 ஁஁ா஁லம் ஁காபலசா ஁யாகிய
 ஁னுமன்஁ ஁னு஁ாரை
 ஁ா஁த வந்தவராய்
 ஁஁ுதா ஁஁ுதா ஁ார்த்துப்பார்த்து

த஁ா ஁ப்பொழுது
 தூணீ ஁ஸ்த ஁ுன஁மாயிருந்தார்.
 ஁ஸுத்வா இன்னுருனக்கண்டு
 ஁ொண்டு
 ஁ஸு஁தா ஁ுனந்த஁்கொண்ட
 ஁஁வத் ஁ுளுள். [வளாய்

஁஁ுய் ஁஁ுதா ஁ுலம் தஸய ஁னு஁ான்ஸு஁வ஁஁ு஁: | ர஁ஸய வசன் ஁ர்வ஁ாஸயாதுஸு஁சு஁ர஁ே || 4 ||

ஸு஁வ஁஁ு஁஁: வானரோத்த஁ராகிய
 ஁னு஁ான் ஁னு஁ார்
 தஸய: ஁வளது
 ஁஁ுய் ஁஁க்கள஁ான
 ஁ுலம் ஁஁ுதா ஁ு஁த்தை நோக்கி

ர஁ஸய ஁ரீர஁ர஁ுது
 வசன் செய்தி
 ஁ர்வ் ஁ல்லா வற்றையும்
 ஁ாஸயாது தெரிவிக்க
 ஁஁சு஁ர஁ே தோடங்கினார்.

वैदेहि कुशली रामः सहसुग्रीवलक्ष्मणः । विभीषणसहायश्च हरीणां सहितो बलैः ॥६॥

வैதேஹி "ஜானகியம்மையே!
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 सहसुग्रीवलक्ष्मणः சக்ரீவரோடும் லக்ஷ்மணரோடும் கூடவும்
 विभीषणसहायः விபிஷணரோடு கூடவும்

ஹரிணாं வானா
 बलैः சேனைகளோடு
 सहितः च கூடவும்
 कुशली சேஷமமாயிருக்கின்றார்.

कुशलं चाह सिद्धार्थो हतशत्रुररिन्दमः

॥ ७ ॥

अरिन्दमः च "சத்ருஸம்ஹாரகராகிய
 ய அவரும்
 हतशत्रुः சத்ருக்களைக்கொண்டு

सिद्धार्थः மனோதம் நிறைவேற
 ப்பெற்றவராய்
 कुशलं சேஷமத்தை
 आह வினுவகின்றார்.

विभीषणसहायेन रामेण हरिभिः सह । निहतो रावणो देवि लक्ष्मणस्य नयेन च ॥८॥

देवि "அம்மையே!
 विभीषणसहायेन விபிஷணரை சகாய்
 மாய்க்கொண்ட
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 हरिभिः सह வானரர்களோடு
 கூடவும்

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 नयेन च நற்செய்கையாலும்
 रावणः ராவணன்
 निहतः கொல்லப்பட்டான்.

पृष्ट्वा तु कुशलं रामो वीरस्त्वां रघुनन्दनः । अब्रवीत्परमप्रीतः कृतार्थेनान्तरात्मना ॥९॥

रघुनन्दनः "ரகுசுலமைந்தரும்
 वीरः வீரரும்
 परमप्रीतः तु பரமானந்தக்கொண்டவருமாகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 त्वां தேவியாரிடம்
 कुशलं சேஷமத்தை

पृष्ट्वा வினுவிவிட்டு
 कृतार्थेन {மேற்கொண்டது
 நிறைவேறித்திருப்தி
 கொண்ட
 अन्तरात्मना உள்ளத்துடன்
 अब्रवीत् பின்வருமாறு புகன்ற
 ருளினார்.

प्रियमाख्यामि ते देवि त्वां तु भूयः सभाजये ॥ १० ॥

देवि "தேவி,
 ते உனக்கு
 मियं பிரியத்தை
 आख्यामि தெரிவிக்கின்றேன்.

त्वां உன்னை
 भूयः तु மிகவுதிகமாய்
 सभाजये பெருமைப்படுத்துகின்றேன்.

दिष्ट्या जीवसि धर्मज्ञे जयो मे प्रतिगृह्यताम् ॥ ११ ॥

धर्मज्ञे "தர்மஜ்ஞையே
 दिष्ट्या பாக்கியவசமாய்
 जीवसि பிழைத்திருக்கின்றாய்

मे எனது
 जयः வெற்றியானது
 प्रतिगृह्यताम् மனதிற்கொள்ளப்
 படட்டும்.

लब्धो नो विजयः सीते स्वस्था भव गतव्यथा ॥ १२ ॥

सीते	“ஜானகி,	गतव्यथा	துயரமற்றவளாய்
नः	நமக்கு	स्वस्था	மனநிம்மதீயுற்ற
विजयः	வெற்றியானது		வளராக
लब्धः	கிடைத்துவிட்டது.	भव	இருப்பாயாக.

रावणश्च हतः शत्रुलङ्का चैवं वशे स्थिता ॥ १३ ॥

शत्रुः	“சத்ருவாகிய	इयं	இந்த
रावणः च	ராவணனும்	लङ्का च	இலங்கையும்
हतः	கொல்லப்பட்டுவிட்டான்.	वशे स्थिता	வசமாயிற்று.

मया ह्यलब्धनिद्रेण दृढेन तव निर्जये । प्रतिज्ञैषा विनिस्तीर्णा बद्ध्वा सेतुं महोदधौ ॥

अलब्धनिद्रेण	“தூக்கமும் கொள்ளாதவனாய்	महोदधौ	சமுத்திரத்தில்
तव	உனது	सेतुं	ஆணையை
निर्जये	மீட்சியில்	बद्ध्वा	கட்டி
दृढेन	உறுதிகொண்ட	पृषा	இந்த
मया	என்னால்	प्रतिज्ञा हि	பிரதீக்ஞையும்
		विनिस्तीर्णा	நிறைவேற்றப்பட்டது.

संभ्रमश्च न गन्तव्यो वर्तन्त्या रावणालये ॥ १५ ॥

रावणालये	“ராவணனது மாளிகையில்	संभ्रमः च	மனக்கலவரமே
वर्तन्त्या	இருப்பவளான உன்னால்	गन्तव्यः न	கொள்ளத்தக்கதன்று.

विभीषणविधेयं हि लङ्कैश्वर्यमिदं कृतम् ॥ १६ ॥

इदं	“இந்த	विभीषणविधेयं हि	விபீஷணனுக்குரிய
लङ्कैश्वर्यं	இலங்கையின் சம்பந்தமானது		தாகவும்
		कृतम्	செய்யப்பட்டது.

तदाश्वसिहि विश्वस्ता स्वगृहे परिवर्तसे ॥ १७ ॥

तत्	“ஆகையால்	आश्वसि हि	தேறுதலுறுவாயாக.
विश्वस्ता	மனச்சாந்திகொண்டவளாய்	स्वगृहे	உனது வீட்டிலேயே
		परिवर्तसे	வசிக்கின்றாய்.

अयं चाभ्येति संहृष्टस्त्वदर्शनसमुत्सुकः ॥ १८ ॥

संहृष्टः	“களிகொண்ட	त्वदर्शनः ३सुःसुकः	உண்ணைக்காண ஆவல்
अयं च	இவரும் (விபீஷணனும்)		கொண்டவராய்
		अभ्येति	வருகிறார்”.

एवमुक्ता समुत्पत्य सीता शशिनिभानना । प्रहर्षेणावरुद्धा सा व्याजहार न किंचन ॥

समुत्पत्य अருகில்வந்து
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्ता தெரிவிக்கப்பட்ட
शशिनिभानना { சந்திரனையொத்த திரு
முகமண்டலம் படைக்
கப்பெற்றவளான

सा अन्त
सीता வீதாதேவியார்
प्रहर्षेण சந்தோஷம்
अवरुद्धा மேலிட்டவளாய்
किञ्चन ஒன்றையும்
व्याजहार न மொழியா திருந்தாள்.

अब्रवीच्च हरिश्रेष्ठः सीतामप्रतिजल्पतीम्

हरिश्रेष्ठः च वारनरोत्तमरारुक्ताम्
अवரும்
अप्रतिजल्पतीं மறுமொழிகூறாத

॥ २० ॥

सीतां வீதாதேவியைப்
பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு வினாவி
னார் :

किं नु चिन्तयसे देवि किं नु मां नाभिभाषसे ॥ २१ ॥

देवि “அம்மணி,
किं नु ஏன்
चित्तपते சிந்தைகொள்ளுகின்
றீர்? ”

किं नु ஏனே
मां என்னிடம்
अभिभाषसे न பதிலுரைக்கா திருக்க
கின்றீர்? ”

एवमुक्ता हनुमता सीता धर्मे व्यवस्थिता । अब्रवीत्परमप्रीता हर्षगद्गदया गिरा ॥ २२ ॥

धर्मे தர்மத்தில்
व्यवस्थिता வழுவாப்பற்றுடைய
सीता சீதாதேவி
हनुमता ஹனுமாரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्ता வினாவப்பட்டவளாய்

परमप्रीता மிகச்சந்தோஷங்கொ
ண்டவளாய்
हर्षगद्गदया சந்தோஷத்தால் தழு
தழுத்த
गिरा சொற்கொண்டு
अब्रवीत् பின்வருமாறு புகள்
றாள் :

प्रियमेतदुपश्रुत्य भर्तुर्विजयसंश्रितम् । प्रहर्षवशमापन्ना निर्वाक्याऽसि क्षणान्तरम् ॥ २३ ॥

भर्तुः “கணவரது
विजयसंश्रितं வெற்றியைச்சார்ந்த
एतत् இந்த
प्रियं பிரியசமாசாரத்தை
उपश्रुत्य கேட்டு,

प्रहर्षवशं आपन्ना ஆனந்தத்தொழ்ந்த
क्षणान्तरं சிறிதுகாலம் [வளாய்
निर्वाक्या ஒரு மொழியும்
கூறாதவளாய்
असि இருக்கின்றேன்.

न हि पश्यामि सहशं चिन्तयन्ती पुवङ्गम । मत्प्रियाख्यानकस्येह तव प्रत्यभिनन्दनम् ॥

पुवङ्गम “வானரே!
इह இப்பொழுது
मत्प्रियाख्यानकस्य எனக்குப்பிரியசமா
சாரத்தைத்தெரிவித்த
तव உமக்கு

सदृशं ஏற்ற
प्रत्यभिनन्दनं பிரதீமரியாதையை
चिन्तयन्ती हि ஆலோசித்துப்பார்
தும்
पश्यामि न அறிகிலேன்.

न हि पश्यामि तत्सौम्य पृथिव्यामपि वानर । सदृशं मत्प्रियाख्याने तव दातुं भवेत्समम् ॥

சௌம்ய “புண்யாத்மாவான
வானர வானரே!
மதிரியாக்யான எனக்குப்பிரியசமாசா
ரத்தை உரைத்த வி
தவ உமக்கு [உதயத்தில்

दातुं கொடுக்க
सदृशं ஏற்றதும்
समं भवेत् तत् நல்லதுமாகிய ஒன்றை
पृथिव्यां अपि हि உலகிலேயே
पश्यामि न காண்கிலேன்.

हिरण्यं वा सुवर्णं वा रत्नानि विविधानि च । राज्यं वा त्रिषु लोकेषु नैतदहति भाषितुम् ॥

हिरण्यं वा “தங்கந் தானாகட்டும்
सुवर्णं वा பொன்னையந்தா
विविधानि பலவகை
रत्नानि च ரத்தினங்கள் தான
கட்டும்

त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களில்
राज्यं वा அரசுபுரிதல்தானாகட்
एतत् இது ஒன்றும் [டும்
भाषितुं சொல்ல
अहति न தகுதியற்றது.”

एवमुक्तस्तु वैदेह्या प्रत्युवाच प्लवङ्गमः । गृहीतप्राञ्जलिर्वाक्यं सीतायाः प्रमुखे स्थितः ॥

तु அப்பொழுது
वैदेह्या ஜானகிதேவியால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः மொழியப்பட்ட
प्लवङ्गमः அனுமார்
गृहीतप्राञ्जलिः அஞ்ஜலிபந்தம் செய்ய
குகொண்டு

सीतायाः சீதாதேவியினது
प्रमुखे முன்னிலையில்
स्थितः நிற்பவராய்
वाक्यं சொல்லொன்றை
प्रयुवाच பின்வருமாறு பதிலு
ரைத்தார் :

भर्तुः प्रियहिते युक्ते भर्तुर्विजयकाङ्क्षिणि । स्निग्धमेवंविधं वाक्यं त्वमेवाहंसि भाषितुम् ॥

भर्तुः “கணவரது
प्रियहिते இஷ்டவிஷயத்திலும்
युक्ते அசஞ்சலாப்பற்றுடையவரே!
भर्तुः கணவரது

विजयकांक्षिणि வெற்றியைக் கோரிய
त्वं एव தேவியார்தான் [வரே!
एवंविधं இவ்விதமான
स्निग्धं அழகிய
वाक्यं திருமொழியை
भाषितुं மொழிய
अहंसि உரியராகிறீர்.

तवैतद्वचनं सौम्ये सारवत्स्निग्धमेव च । रत्नौघाद्विविधाञ्चापि देवराज्याद्विशिष्यते ॥ २९ ॥

சௌம்ய “புண்யசீலையே!
तव தேவியாரது
एतत् இந்த
वचनं च திருமொழியும்
सारवत् ஆழ்ந்த கருத்துற்றது
स्निग्धं एव அன்பு ததும்பியது.

विविधात् பல
रत्नौघात् च இரத்தினக்குவியலைக்
काட்டிலும்
देवराज्यात् अपि தேவராஜ்யத்தைக்
काட்டிலும்
विशिष्यते மேம்பட்டிருக்கிறது.

अर्थतश्च मया प्राप्ता देवराज्यादयो गुणाः । हतशत्रुं विजयिनं रामं पश्यामि सुस्थितम् ॥

ராம் “ஸ்ரீராமரை
 हतशत्रुं சத்ருக்களைக்கொன்று
 विजयिनं விஜயசாலியாய்
 सुस्थितं சுகமாயிருப்பவராக
 पश्यामि தரிசிக்கின்றேன்.

अर्थतः च इन्द्रिययोजनத்தா
 मया என்னால் [லேயே
 देवराज्यादयः ஸ்வர்க்கம் முதலான
 गुणाः பயன்களும்
 प्राप्ताः அடையப்பட்டு
 விட்டன.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मैथिली जनकात्मजा । ततः शुभतरं वाक्यमुवाच पवनात्मजम् ॥

जनकात्मजा ஜனகர் திருமகளாகும்
 मैथिली சீதாதேவி
 ततः அப்பொழுது
 तस्य அவரது
 तत् - அந்த
 वचनं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு,
 पवनात्मजं மாருதியைப்பார்த்து
 शुभतरं மிக அழகிய
 वाक्यं திருமொழியொன்றை
 उवाच பின்வருமாறு மொழி
 ந்தருளினான் :

अतिलक्षणसम्पन्नं माधुर्यगुणभूषितम् । बुद्ध्या ह्यष्टाङ्ग्या युक्तं त्वमेवाहंसि भाषितम् ॥

अतिलक्षणसम्पन्नं “சிறந்த சொல்லிலக்க
 णाङ्गैராக்ஷயதாம்
 माधुर्यगुणभूषितं இன்சுவை ததும்பி
 யதும்
 अष्टाङ्ग्या எட்டுவகையான*
 [* கிரகணம், தரணம், ஸ்மரணம்,
 அர்த்தவிஞ்ஞானம், தத்வக்ஞானம் என] .

बुद्ध्या புத்தியோடு
 युक्तं हि கூடியதுமாகியதை
 भाषितुं பேச
 त्वं एव நீரே
 अहंसि உரியவராகிறீர்.

श्लाघनीयोऽनिलस्य त्वं पुत्रः परमधार्मिकः । बलं शौर्यं श्रुतं सत्त्वं विक्रमो दाक्ष्यमुत्तमम् ॥

तेजः क्षमा धृतिर्यै विनीतत्वं न संशयः । एते चान्ये च बहवो गुणास्त्वय्येव शोभनाः ॥

त्वं “நீர்
 अनिलस्य வாயுபகவானுக்கு
 परमधार्मिकः பரமதர்மசீலரும்
 श्लाघनीयः கொண்டாடத்தக்கவ
 पुत्रः புதல்வர். [ருமான
 बलं ஆற்றல்
 शौर्यं ஆண்மை
 श्रुतं சாஸ்திரவிஞ்ஞானம்
 संशयं பிறவிக்குணப்
 பெருமை

तेजः அமா னுஷ்யசக்தி
 क्षमा பொருமை
 धृतिः விடாமுயற்சி
 वैश्वं எதற்கும் - மனம்
 சலியாத தன்மை
 विनीतत्वं च இந்திரியிக்கிரகம்
 एते இவைகளும் [ஆகிய
 अन्ये च மற்றவைகளுமான
 बहवः பல
 शोभनाः மங்களமான
 गुणाः குணங்கள்
 त्वयि एव உம்மிடமே,தானிருக்
 किं न ;
 संशयः न இதில் ஐயமில்லை.”

विक्रमः சத்ருக்களையடக்கு
 उत्तमं சிறந்த [தல்
 दाक्ष्यं தர்மநெறி வழுவாதி
 ருத்தல்

அயோவாசு புன: சிதாமசம்ஹாந்தோ விநிதவத் | ப்ரஹீதாஜ்ஜலிஹீபாஹிதா: ப்ரஹுசுவே ஸ்தித: ||

அய	அப்பொழுது	ஸ்தித:	நின்றவராய்
ஹசம்ஹாந்த:	கர்வம் சிறிதுமுறது அவர்	ஹபாத்	சந்தோஷத்துடன்
ப்ரஹீதாஜ்ஜலி:	அஞ்சலிபந்தம் செய்தவராகி	விநிதவத்	வணக்கமாய்
சிதா:யா:	வீதாதேவியின்	சிதா:	சீதாதேவியைப்
ப்ரஹுசுவே	முன்னிலையில்	புன:	மீளவும் [பார்த்து
		அவாசு	பின்வருமாறு தெரி
			வித்துக்கொண்டார்:

ஐமாஸ்து ஸ்லு ராஶஸ்யோ யதி த்வமநுமந்யஸே | ஹ்நுமிசுசாஹ்யஹ் சர்வா யாமிஸ்வம் தர்ஜிதா புரா ||

ஶ்வ	“தேவியார்	ஐமா:	இந்த
அநுமந்யஸே யதி	உத்தரவளிப்பிராகில்	ராஶஸ்ய:	அரக்கிகள்
யாமி:	எவர்களால்	சர்வா: ஸ்லு து	யாவரையுமே இப்
புரா	முன்பு	ஹ்நு	கொல்ல [பொழுது
ஶ்வ	தேவியார்	ஶஹ்	நான்
தர்ஜிதா	மிரட்டப்பட்டவர்களோ	ஐசுசாமி	விரும்புகின்றேன்.

க்லிஷ்யந்தீ பதிதேவா த்வாமசோகவநிகா கதாஹ் | துரரூபசமாசாரா: க்ரூரா: க்ரூரதரேக்ஷணா: ||

ராஶஸ்யோ தாரூணகதா வரமேதத்ப்ரயசுசு ஹே || ௩௭ ||

ஸுஹிபி: பாணிபி: சர்வாசுரநைசுசுவே ஶோஹநே | ஐசுசாமி விவிதேவாதீஹ்நுமேதா: சுதாரூணா: ||

ஶோஹநே	“புண்யவசுத்யே!	சுதாரூணா:	மிக்க பயங்கரமான வர்களுமான
அசோகவநிகா	அசோகவனத்தை	புதா:	இந்த
கதா	அடைந்து	ராஶஸ்ய:	அரக்கிகள்
க்லிஷ்யந்தீ	பரிதாபப்பவளும்	சர்வா:	யாவரையும்
பதிதேவதா	{ கணவரையே தெய்வ மாக்கக்கொண்டாடுப வளமான	ஸுஹிபி:	முஷ்டிகளாலும்
ஶ்வ	தேவியாரிடம்	பாணிபி:	கைகளாலும்
தாரூணகதா:	கொடுமையாய் மொழி பவர்களும்	சுரநை: ஶு	கால்களாலும்
துரரூப- சமாசாரா: }	பயங்கரமான உருவ மும் நடத்தையும் கொண்டவர்களும்	விவிதே:	பல
க்ரூரா:	கொடியவர்களும்	வாதை: ச	அறைகளாலும்
க்ரூரதரேக்ஷணா:	{ மிக்கபயங்கரமான கண்களைக்கொண்ட வர்களும்	ஹ்நு	கொல்ல
		ஐசுசாமி	விரும்புகின்றேன்;
		மே	எனக்கு
		புதத்	இந்த
		வர	வரத்தை
		ப்ரயசுசு	தந்தருள்வீராக,

घातैर्जानुप्रहारैश्च दशनानां च पातनैः । भक्षणैः कर्णनासानां केशानां लुञ्चनैस्तथा ॥
नखैः शुष्कमुखीभिश्च दारणैर्लङ्घनैर्हतैः । निपात्य हन्तुमिच्छामि तव विप्रियकारिणीः ॥

तव	“தேவியாருக்கு	லுञ்ஞை: தயா	அறுத்தல்களா லும்
विप्रियकारिणीः	தீங்குபுரிந்தவர்களை	शुष्कमुखीभिः	கடினமான முனை
घातैः	குத்துகளா லும்	नखैः	நகங்களால் [கொண்ட]
जानुप्रहारैः च	முழங்கால் உடைகளா	दारणैः च	கீறுதல்களா லும்
दशनानां	பற்களை [லும்	लङ्घनैः	மேல்விழுந்து தாக்கு
पातनैः च	உடைத்தல்களா லும்		தல்களா லும்
कर्णनासानां	காதுகளையும் மூக்கு	हतैः	அறைகளா லும்
	களையும்	निपात्य	தாக்கி
भक्षणैः	கடித்துத்தின்றல்களா	हन्तुं	கொல்ல
केशानां	தலைமயிர்களை [லும்	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

एवंप्रकारैर्वहुभिर्विप्रकारैर्यशस्विनि । हन्तुमिच्छाम्यहं देवि तवेमाः कृतकिल्बिषाः ॥ ४१ ॥

यशस्विनि	“புகழ்கொண்ட	एवंप्रकारैः	இவ்விதமான
देवि	அம்மையே!	बहुभिः विप्रकारैः	பல ஹிம்சைகளால்
तव	தேவியாருக்கு	हन्तुं	கொல்ல
कृतकिल्बिषाः	தீங்குபுரிந்தவர்களான	अहं	நான்
इमाः	இவர்களை	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.”

एवमुक्त्वा हनुमता वैदेही जनकात्मजा । उवाच धर्मसहितं हनुमन्तं यशस्विनी ॥ ४२ ॥

जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகளும்	उक्त्वा	சொல்லப்பட்டவராய்
यशस्विनी	புகழ்மிக்கவளுமான	हनुमन्तं	அனுமாரைப்பார்த்து
वैदेही	ஜானகிதேவி	धर्मसहितं	அறநெறியுற்ற
हनुमता	அனுமாரால்		ஒன்றை
एवं	இங்ஙனம்	उवाच	பின்வருமாறு புகண்
			றருளிணர் :

राजसंश्रयवश्यानां कुर्वन्तीनां पराज्ञया । विधेयानां च दासीनां कः कुप्येद्वानरोत्तम ॥

वानरोत्तम	“வானாகிரேஷ்டரே!	कुर्वन्तीनां च	நடப்பவர்களுமான
राजसंश्रयवश्यानां	அரசனுதரவிற்குட்பட்ட	दासीनां	வேலைக்காரிகளிடம்
	டவர்களும்	कः	எவன்
पराज्ञया	பிறரது ஆக்கினைக்கு	कुप्येत्	கோபமடைவான்.
विधेयानां	கீழ்ப்படிந்து		

भाग्यवैषम्ययोगेन पुरा दुश्चरितेन च । मयैतत्प्राप्यते सर्वं स्वकृतं हुपसुज्यते ॥ ४४ ॥

भाग्यवैषम्ययोगेन	“பாக்யத்தின் மாறு	प्राप्यते	அனுபவிக்கப்படு
	பாட்டினாலும்		கிறது.
पुरा दुश्चरितेन च	முன்னம்மத்தின்	स्वकृतं हि	தம் தம் வினைப்பய
	திவினையினாலும்		னல்லவோ
मया	என்றால்	उपसुज्यते	அனுபவிக்கப்படு
एतत् सर्वं	இது யாவும்		கிறது.

पापानां वा शुभानां वा वधाहार्हाणां पुत्रङ्गम् । कार्यं करुणमार्थेण न कश्चिन्नापराध्यति ॥

पुत्रङ्गम्	“ வானாரரே !	कार्येण	நல்லொழுக்கங்கொண்
पापानां वा	பாபிகளிடந்தானாகட்டும்	करुणं	டவனாலும்
शुभानां वा	நல்லோர்களிடந்தானாகட்டும்	कार्यं	தையையே
वधाहार्हाणां	வதைக்குரியவர்களிடந்தானாகட்டும்	कश्चित्	புரியத்தக்கது.
		न अपराध्यति न	எவனும்கூறும்
			குற்றம் புரியா தீரான்.

लोकहिंसाविहाराणां रक्षसां कामरूपिणाम् । कुर्वतामपि पापानि नैव कार्यमशोभनम् ॥

लोकहिंसा- विहाराणां	} “ லோகங்களின் ஹிம் சையையே பொழுது போக்காகக் கொண் டவர்களாய்	पापानि अपि	தீமைகளையே
		कुर्वतां	செய்யும்
कामरूपिणां	நினைத்த உருவங் கொண்டு	रक्षसां एव	ராக்ஷஸர்களுக்குங் கூட
		अशोभनं	தீங்கானது
		कार्यं न	செய்யத்தக்கதன்று.”

एवमुक्तस्तु हनुमान्सीतया वाक्यकोविदः । प्रत्युवाच ततः सीतां रामपत्नीं यशस्विनीम् ॥

वाक्यकोविदः	பேசுவதில் நிபுண ரான	रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரது பார்யை யும்
हनुमान् तु	ஹனுமாரும்	यशस्विनीं	கீர்த்திமதியுமான
सीतया	சீதாப்பிராட்டியால்	सीतां	சீதாதேவியாரைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தார் :
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்		
ततः	அப்பொழுது		

युक्ता रामस्य भवती धर्मपत्नी यशस्विनी । प्रतिसन्दिश मां देवि गमिष्ये यत्र राघवः ॥

देवि	“ அம்மணி,	मां	எனக்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	प्रतिसन्दिश	விடை தந்த நான் வீராக.
युक्ता	ஏற்ற	राघवः	ஸ்ரீராமர்
यशस्विनी	யசஸ்வியான	यत्	எங்கோ அங்கு
धर्मपत्नी	தர்மமனையாளாகும்	गमिष्ये	செல்வேன்.”
भवती	தேவியார்		

एवमुक्ता हनुमता वैदेही दीनवत्सला । अब्रवीद्दृष्टुमिच्छामि भर्तारं वानरोत्तम ॥ ५३ ॥

हनुमता	அனுமாரால்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
एवं	மேற்கண்டவாறு	वानरोत्तम	புகன்றான் :
उक्ता	மொழியப்பெற்ற	भर्तारं	“ வானரசிரேஷ்டரே!
दीनवत्सला	தீனதயானுவாகிய	दृष्टुं	கணவரை
वैदेही	ஜானகிதேவியார்	इच्छामि	தரிசிக்க விரும்புகின்றேன்.”

यन्निमित्तोऽयमारम्भः कर्मणां च फलोदयः । तां देवीं शोकसन्तप्तां मैथिलीं द्रष्टुमर्हसि ॥

अयं "இந்த
 आरम्भः முயற்சியானது
 यन्निमित्तः எவ்வளவுநிமித்தமாகக்
 கொண்டதோ
 कर्मणां முயற்சிகளின்
 फलोदयः பலப்பிராப்தியும்

च अப்படியே எவ்வளவுக்
 कारणமாகக்கொண்
 तां அந்த [டதோ
 शोकसन्तप्तां துயருற்றிருந்த
 मैथिलीं देवीं ஜானகிதேவியை
 द्रष्टुं अर्हसि காணத் திருவுளம்
 கொள்வீராக.

सा हि शोकसमाविष्टा बाष्पपर्याकुलेक्षणा । मैथिली विजयं श्रुत्वा तत्र हर्षमुपागमत् ॥३॥

बाष्पपर्याकुलेक्षणा "கண்ணீர் ததும்பிய
 கண்களுற்றவளாய்
 शोकसमाविष्टा துயரம் மேலிட்டிருந்த
 सा அந்த
 मैथिली हि வைதேஹி அம்மையும்

तत्र தேவிரது
 विजयं வெற்றியை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 हर्षं ஆனந்தத்தை
 उपागमत् அடைந்தாள்.

पूर्वकालप्रत्ययाच्चाहमुक्तो विश्वस्तया तथा । भर्तारं द्रष्टुमिच्छामि कृतार्थं सहलक्ष्मणम् ॥

अहं च "நானும்
 पूर्वकाल प्रत्ययात् முந்தியபரிச்சயத்தால்
 विश्वस्तया நம்பிக்கைகொண்ட
 तथा வீரதாப்பிராட்டியால்
 उक्तः பின்வருமாறுமொழிந்
 தருளப்பெற்றேன்;
 कृतार्थं 'மனோரதம் நிறைவேற
 ப்பெற்று

सहलक्ष्मणं லக்ஷ்மணரோடு கூட
 இருக்கப்பெற்ற
 भर्तारं கணவரை
 द्रष्टुं தரிசிக்க
 इच्छामि ஆவல்கொண்டிருக்க
 கிறேன்."

एवमुक्तो हनुमता रामो धर्मभृतां वरः । अगच्छत्सहसा ध्यानपीड्याष्पपरिप्लुतः ॥ ५ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 மாய்
 उक्तः தெரிவிக்கப்பெற்ற
 வரும்
 धर्मभृतां தர்மிஷ்ட்டர்களுள்
 वरः உத்தமருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமபிரான்
 ईषद्वाष्पपरिप्लुतः சற்று ததும்பிய கண்
 ணீர் கொண்டவராய்
 सहसा தக்கணமே
 ध्यानं अगच्छत् சற்று ஆலோசிக்க
 லானார்.

दीर्घघृणं विनिश्चस्य मेदिनीमवलोकयन् । उवाच मेघसङ्काशं विभीषणमुपस्थितम् ॥६॥

दीर्घं நீளவும்
 उणं வெப்பமாகவும்
 विनिश्चस्य பெருமூச்சுவிட்டு
 मेदिनीं பூமியை
 अवलोकयन् நோக்கியவராய்
 उपस्थितं பக்கலில் காத்துநிற்கும்

मेघसङ्काशं மேகத்தை நிகர்த்த
 विभीषणं விபீஷணரைப்
 பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு உரைத்
 தருளினார்:

दिव्याङ्गरागां वैदेहीं दिव्याभरणभूषिताम् । इह सीतां शिरःस्नातामुपस्थापय मा चिरम् ॥

इह " இப்பொழுது
 वैदेहीं ஜனகர்க்களாகும்
 सीतां வீணையை
 शिरःस्नातां சிரஸ்நானம் செய்தவ
 ளாயும்

दिव्याङ्गरागां சிறந்த மேனிப்பூச்சு
 கொண்டவளாயும்
 दिव्याभरणभूषितां சிறந்த ஆபரணங்கள்
 பூண்டவளாயும்
 मा चिः விரைவாக
 उपस्थापय அழைப்பாயாக."

एवमुक्तस्तु रामेण त्वरमाणो विभीषणः । प्रविश्यान्तःपुरं सीतां स्वाभिः स्त्रीभिरचोदयत् ॥

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तः உரைத்தருளப்பெற்ற
 विभीषणः விபீஷணர்
 तु அப்பொழுது
 त्वरमाणः வேகமுற்றவராய்

अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு
 प्रविश्य சென்று
 स्वाभिः தன்னைச்சார்ந்த
 स्त्रीभिः ஸ்த்ரீகளைக்கொண்டு
 सीतां வீணைப்பிராட்டியை
 अचोदयत् பின்வருமாறு
 அழைத்தார்:

दिव्याङ्गरागा वैदेहि दिव्याभरणभूषिता । यानमारोह भद्रं ते भर्ता त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥

वैदेहि " ஜானகி அம்மையே!
 भद्रं ते தேவியாருக்கு மங்க
 ளம் பெருகுக.
 भर्ता கணவனார்
 त्वां द्रष्टुं தேவியாரைக் காண
 इच्छति திருவுள்ளம் கொண்ட
 ருக்கின்றார்.

दिव्याङ्गरागा சிறந்த மேனிப்பூச்சு
 கொண்டவளாய்
 दिव्याभरणभूषिता சிறந்த ஆபரணங்கள்
 பூண்டவளாய்
 यानं பல்லக்கில்
 आरोह ஏறியருள்வீராக."

एवमुक्ता तु वैदेही प्रत्युवाच विभीषणम् । अस्नाता द्रष्टुमिच्छामि भर्तारं राक्षसाधिप ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्ता விண்ணப்பிக்கப்
 பெற்ற
 वैदेही ஜானகிதேவியும்
 तु அப்பொழுது
 विभीषणं விபீஷணரைப்
 பார்த்து

प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதில்
 மொழிந்தருளினார்:
 राक्षसाधिप " ராக்ஷஸமன்ன!
 भर्तारं கணவரை
 अस्नाता ஸ்நானம் செய்யாதவ
 द्रष्टुं தரிசிக்க [நாகவே
 इच्छामि விரும்புகின்றேன்."

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच विभीषणः

विभीषणः விபீஷணர்
 तस्याः வீணைதேவியினது
 तत् அந்த

॥ ११ ॥

वचनं சொல்லீ
 श्रुत्वा கேட்டு
 प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதிலு
 ரைத்தார்:

यदाह रामो भर्ता ते तत्तथा कर्तुमर्हसि

॥ १२ ॥

ते "தேவியாரது
 भर्ता கணவராகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 यत् எதொன்றை
 आह சாற்றியருளினாரோ

तत् அதை
 तथा அவ்வண்ணமாகவே
 कर्तुं செய்ய
 अर्हसि திருவுளம் கொள்வீ
 रा.க."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मैथिली भर्तृदेवता । भर्तृभक्तिव्रता साध्वी तथेति प्रत्यभाषत ॥ १३ ॥

भर्तृदेवता கணவரையே தெய்வ
 மாசக்கொண்டவளும்
 भर्तृभक्ति- } கணவரிடத்து பக்தி
 व्रता } யையே சர்வமுமாய்க்
 கொண்டவளும்
 साध्वी சத்ருணசீலையுமாகிய
 मैथिली ஜானகிதேவியார்
 तस्य அவரது

तत् அந்த
 वचनं மொழிக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவிகாய்த்து
 तथा அவ்வண்ணமே செய்
 किन्तुமென்
 इति என்று
 प्रत्यभाषत மறுமொழி புகன்றரு
 णினார்.

ततः सीतां शिरःस्नातां युवतीभिरलङ्कताम् । महार्हाभरणोपेतां महार्हाम्बरधारिणीम् ॥
 आरोप्य शिविकां दीप्तां परार्ध्याम्बरसंवृताम् । रक्षोभिर्वहुभिर्गुप्तामाजहार विभीषणः ॥

विभीषणः விபீஷணர்
 ततः அப்பொழுது
 युवतीभिः மங்கைமாமர்களால்
 शिरःस्नातां தலைநீராடியவளும்
 महार्हाभरणोपेतां சிறந்த ஆபரணங்கள்
 अलङ्कतां அலங்கரிக்கப்பட்ட
 वरुणம்
 महार्हाम्बरधारिणीं மிகச்சிறந்த ஆடை
 யுடுத்தவளுமாய்

सीतां சீதாப்பிராட்டியாரை
 परार्ध्याम्बर- } சிறந்த வஸ்திரத்தால்
 संवृतां } மூடப்பெற்றதும்
 बहुभिः பல
 रक्षो भेः அரக்கர்களால்
 गुप्तं ரகசிக்கப்பட்டதும்
 दीप्तां ஒளிபொருந்தியது
 शिविकां பல்லக்கில் [மான
 आरोप्य ஏற்றுவித்து
 आजहार அழைத்துவந்தார்.

सोऽभिगम्य महात्मानं ज्ञात्वाऽपि ध्यानमास्थितम् । प्रणतश्च प्रहृष्टश्च प्राप्तां सीतां न्यवेदयत् ॥

सः அவர் (விபீஷணர்)
 ज्ञात्वा अपि அறிந்திருந்தும்
 ध्यानं சிந்தையை
 आस्थितं கொண்டிருப்பவரும்
 महात्मानं மஹாத்மாவுமாகிய
 अवरा
 अभिगम्य அணுகி

प्रणतः च நமஸ்கரித்தார்.
 प्रहृष्टः च ஆனந்தங்கொண்ட
 वरार्य
 सीतां வஸ்தாதேவியை
 प्राप्तां எழுந்தருளியவளாய்
 न्यवेदयत् தெரிவித்துக்கொண்
 डார்.

तामागतामुपश्रुत्य रक्षोगृहचिरोषिताम् । हर्षो दैन्यं च रोषश्च त्रयं राघवमाविशत् ॥१७॥

रक्षोगृह- चिरोषितां }	அக்கன் அண்மனை யில் நெடுங்காலமாக வசித்த	राघं हर्षः दैन्यं च रोषः च त्रयं आविशत्	ஸ்ரீராமருக்கு சந்தோஷமும் இரக்கமும் கோபமும் ஆகிய மூன்றும் மேவிட்டது.
तां आगतां उपश्रुत्य	அவளை வந்தவளாய் கேட்டு,		

ततः पार्श्वगतं दृष्ट्वा सविमर्शं विचारयन् । विभीषणमिदं वाक्यं प्रहृष्टो राघवोऽब्रवीत् ॥१८॥

राघवः ततः सविमर्शं विचारयन् प्रहृष्टः	ஸ்ரீராமர் அப்பொழுது கவனத்துடன் கூர்ந்து ஆலோசித்த வராய் ஆனந்தங்கொண்டு	पार्श्वगतं विभीषणं दृष्ट्वा वाक्यं इदं अब्रवीत्	பக்கலில் வந்திருக்கும் விபீஷணரை பார்த்து சொல்லொன்றை பின்வருமாறு புகன்றருளினார்:
---	---	--	--

राक्षसाधिपते सौम्य नित्यं मद्विजये रत । वैदेही सन्निकर्षं मे शीघ्रं समुपगच्छतु ॥१९॥

सौम्य नित्यं मद्विजये रत	“புண்யாத்மாவும் எப்பொழுதும் எனது வெற்றியில் அசஞ்சலாப்பற்றுடை யவனுமாகிய	राक्षसाधिपते वैदेही मे सन्निकर्षं शीघ्रं समुपगच्छतु	அக்கமன்து! ஜானகி எனது சமீபத்திற்கு விரைவாய் வந்துசேரட்டும்.”
-----------------------------------	--	--	---

स तद्वचनमाज्ञाय राघवस्य विभीषणः । तूर्णमुत्सारणे यत्नं कारयामास सर्वतः ॥२०॥

सः विभीषणः राघवस्य तत् वचनं आज्ञाय	அந்த விபீஷணர் ஸ்ரீராமரது அந்த கட்டளையை கிரமேற்கொண்டு	तूर्णं सर्वतः उत्सारणे यत्नं कारयामास	விரைவாய் எங்கும் ஜனங்களை விலக்கு முயற்சியை [வதில் செய்யக்கட்டளையிட்ட டார்.
---	---	---	---

कञ्चुकोष्णीषिणस्तत्र वेत्रजर्जरपाणयः । उत्सारयन्तः पुरुषाः समन्तात्परिचक्रमुः ॥२१॥

तत्र कञ्चुकोष्णीषिणः वेत्रजर्जर- पाणयः }	அப்பொழுது சட்டைகளையும் தலைப் பாகைகளையும் அணி ந்தவர்களும் பிரம்பைப் பிடித்து தழும்புகொண்ட கை களுற்றவர்களுமான	पुरुषाः समन्तात् उत्सारयन्तः परिचक्रमुः	புருஷர்கள் நாற்புறத்திலும் விலக்குபவர்களாய் சஞ்சரித்தார்கள்.
---	---	--	---

ऋक्षाणां वानराणां च राक्षसानां च सर्वशः । वृन्दान्युत्सार्थमाणानि दूरमुत्ससृजुस्तदा ॥

तदा अप்பொழுது
 सर्वशः எப்புறமும்
 ऋक्षाणां கரடிகளுடையவும்
 वानराणां च வானரர்களுடையவும்
 राक्षसानां च அரக்கர்களுடையவும்

उ३ १४५माणानि விலக்கப்படும்
 वृन्दानि கூட்டங்கள்
 दूरं தூரத்தில்
 उत्ससृजुः விலக்கிக்கொண்டன.

तेषामुत्सार्थमाणानां सर्वेषां ध्वनिरुत्थितः ।

उत्सार्थमाणानां விலக்கி ஒதுக்கப்படும்
 तेषां அவர்கள்
 सर्वेषां யாவருடையவும்
 ध्वनिः ஒசையானது
 वायुना காற்றால்

वायुनोद्वर्तमानस्य सागरस्येव निस्वनः ॥

उद्वर्तमानस्य அலைக்கப்படும்
 सागरस्य சமுத்திரத்தின்
 निस्वनः ஒசை
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 उत्थितः கிளம்பிற்று.

उत्सार्थमाणानांस्तान्दृष्ट्वा समन्ताज्जातसंभ्रमान् ।

राघवः ஸ்ரீராமர்
 समन्तात् நாற்புறமும்
 उत्सार्थमाणान् விலக்கப்படும்
 तान् அவர்களை
 जातसंभ्रमान् பரபரப்புற்றவர்
 களாய்

दाक्षिण्यात्तदमर्षाच्च धारयामास राघवः ॥

दृष्ट्वा கண்டு
 दाक्षिण्यात् பிரியத்தாலும்
 तदमर्षात् च விபீஷணரிடம்
 கோபத்தாலும்
 वायामास அதை தடுக்கவாற்றார்.

संख्यश्चाब्रवीद्रामश्चक्षुषा प्रदहन्निव । विभीषणं महाप्राज्ञं सोपालम्भमिदं वचः ॥ २५ ॥

रामः च ஸ்ரீராமரும்
 संख्यः - கோபமுற்றவராய்
 चक्षुषा கண்ணை
 प्रदहन् इव பொசுக்குபவர்
 போலாய்
 महाप्राज्ञं மகாதுண்ணறிவாள
 ராகிய

विभीषणं விபீஷணரைப்
 பார்த்து
 सोपालम्भं நிந்தனையான
 वचः சொல்லொன்றை
 इदं பின்வருமாறு
 अवर्तित् புகன்றார்:

किमर्थं मामनादृत्य किञ्चित्स्यं त्वया जनः ।

मां . “என்னிடம்
 அனாதூத்ய { மரியாதையால் வரும்
 பயத்தை விட்டொ
 ழித்து
 अयं இந்த
 जनः ஜனமானது
 किमर्थं ஏன்
 वया உன்னால்

निर्वर्तयैनमुद्योगं जनोऽयं स्वजनो मम ॥

किञ्चित् தன்புறுத்தப்படு
 एनं இந்த [கிறதா?
 उद्योगं காரியத்தை
 निर्वर्तय தடுப்பாயாக.
 अयं இந்த
 जनः ஜனமானது
 मम எனது
 स्वजनः சொந்த ஜனம்.

न गृहाणि न वस्त्राणि न प्राकारास्तिरस्क्रियाः । नेदशा राजसत्कारा वृत्तपावरणं स्त्रियाः ॥

स्त्रियाः “ ஒரு பங்கைக்கு
 आव णं कावल
 वृत्तं नல்லொழுக்கமே.
 गृहाणि न வீடுகளல்ல.
 वस्त्राणि न வஸ்திரங்கள் அல்ல.

शकारा: மதில்களும்
 तिरस्क्रिया: न திறைகளும் அல்ல.
 दशा: இப்படிப்பட்ட
 राजसत्कारा: ராஜ்யமரியாதைகளும்
 न அல்ல.

व्यसनेषु न कृच्छ्रेषु न युद्धेषु स्वयंवरे । न क्रतौ न विवाहे च दर्शनं दुष्यति स्त्रियाः ॥

स्त्रियाः “ ஒரு ஸ்கீபை
 दर्शं பார்த்தலானது
 व्यसनेषु ஆபத்துகளில்
 दुष्यति न குற்றமாகாது.
 कृच्छ्रेषु கஷ்டங்களில்
 न குற்றமாகாது.

युद्धेषु யுத்தங்களிலும்
 स्वयंवरे ஸ்வயம்வரத்திலும்
 न குற்றமாகாது.
 क्रतौ யாகத்திலும்
 न குற்றமாகாது.
 विवहे च விவாஹத்திலும்
 न குற்றமாகாது.

सैषा युद्धगता चैव कृच्छ्रे च महति स्थिता । दर्शनेऽस्या न दोषः स्यान्मत्समीपे विशेषतः ॥

सा “ அந்த
 एषा च இவளோ
 युद्धगता போர் தலத்தையடை
 महति பெரும் [ந்தவளாய்
 कृच्छ्रे च கஷ்டத்திலும்
 स्थिता இருக்கின்றாள்.

अस्या: இவளை
 विशेषतः அதிலும் விசேஷமாய்
 मत्समीपे எனதருகில்
 दर्शने காணுவதில்
 दोषः एव குற்றமே
 स्यात् न ஆகாது.

तदानय समीपं मे शीघ्रमेनां विभीषण । सीता पश्यतु मामेषा सुहृद्गणवृत्तं स्थितम् ॥३०॥

विभीषण “ விபிஷண !
 तत् ஆகையால்
 एनां இவளை
 शीघ्रं விரைவாய்
 मे समीपं எனது சமீபத்திற்கு
 आनय அழைத்துவருவா
 யாக.

एषा இந்த
 सीता வலிதை
 सुहृद्गणवृत्तं நண்பர்வர்க்கத்தால்
 स्थितं சூழப்பட்ட
 मां நிற்கும்
 पश्यतु என்னை
 பார்க்கட்டும்.”

एवमुक्तस्तु रामेण सविमर्शो विभीषणः । रामस्योपानयत्सीतां सन्निकर्षं विनीतवत् ॥

तु அப்பொழுது
 एवं மேற்கண்டவாறு
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 उक्तः விதித்தருளப்பெற்ற
 विभीषणः விபிஷணர்
 सविमर्शः ஆலோசித்தறிந்தவராய்

विनीतवत् மிக வணக்கத்துடன்
 सीतां சீதையை
 रामस्य ஸ்ரீராமரது
 सन्निकर्षं சமீபத்திற்கு
 उपानयत् அழைத்துவந்தார்.

ततो लक्ष्मणसुग्रीवौ हनुमांश्च प्लवङ्गमः । निशम्य वाचयं रामस्य बभूवुर्व्यथिता भृशम् ॥

ततः	அப்பொழுது
लक्ष्मणसुग्रीवौ	லக்ஷ்மணரும் சுகரீவரும்
प्लवङ्गमः	வானராராகும்
हनुमान् च	ஹனுமாரும்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது

वाचयं	சொல்லலை
निशम्य	கேட்டு
भृशं	மிக
व्यथिताः	துயரங்கொண்டவர் களாய்
बभूवुः	ஆனார்கள்.

कलत्रनिरपेक्षैश्च इङ्गितैरस्य दारुणैः । अप्रीतमिव सीतायां तर्कयन्ति स्म राघवम् ॥३३॥

राघवं	ஸ்ரீராமரை
कलत्रनिरपेक्षैः	மனைவியிடம் இரக்க மற்றவைகளுக்கும்
दारुणैः च	கடியவைகளுமான
अस्य	இவரது
इङ्गितैः	குறிப்புக்களால்

सीतायां	சீதாதேவியிடம்
अप्रीतं इा	சிறிது திருப்தியில் லாதவராக
तर्कयन्ति स्म	அவர்கள் ஊகித்தார் கள்.

लज्जया त्ववलीयन्ती स्वेषु गात्रेषु मैथिली । विभीषणेनानुगता भर्तारं साऽभ्यवर्षत ॥

सा	அந்த
मैथिली तु	ஜானகிதேவியும்
लज्जया	லஜ்ஜையால்
स्वेषु	தனது
गात्रेषु	அவயவங்களில்

अवलीयन्ती	குன்றியவளாய்
विभीषणेन	விபீஷணரால்
अनुगता	பின்தொடரப்பெற்ற வளாய்
भर्तारं	கணவரை
अभ्यर्षत	அணுகிறீர்கள்.

सा वस्त्रसंरुद्धमुखी लज्जया जनसंसदि । हरोदासाद्य भर्तारमार्यपुत्रेति भाषिणी ॥ ३५ ॥

सा	அவள் (வஸ்தாதேவி)
जन संसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்
लज्जया	வெட்கத்தால்
वस्त्रसंरुद्धमु णी	வஸ்திரத்தால் மறைக்க கப்பட்ட திருமுக முடையவளாய்

भर्तारं	கணவரிடம்
आसाद्य	அருகிற்சென்று
अर्यपुत्र	'ஆர்யபுத்ரரே'
इति	என்று
भाषिणी	மொழிபவளாய்
हरोद	அமுதாள்.

विस्मयाच्च प्रहर्षाच्च स्नेहाच्च पतिदेवता । उदैक्षत मुखं भर्तुः सौम्यं सौम्यतरानना ॥३६॥

सौम्यतरानना	மிக்க மங்களமான திருமுகம் படைக்க ப்பெற்றவளும்
पतिदेवता	கணவரையே தெய்வ மாய்க்கொண்டவளு மான அவள்
भर्तुः	கணவரது

सौम्यं	மங்களமான
मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
विस्मयात् च	ஆச்சர்யத்தோடும்
प्रहर्षात् च	ஆனந்தத்தோடும்
स्नेहात् च	அசஞ்சலா அன்போ டும்
उदैक्षत	உற்று ழோக்கினள்.

अथ समपनुदन्नः कृपं सा सुचिरमदृष्टमुदीक्ष्य वै प्रियस्य ।

वदनमुदितपूर्णचन्द्रकान्तं विमलशशाङ्कनिभानना तदाऽऽसीत् ॥ ३७ ॥

अथ	அப்பொழுது	उदितपूर्ण- चन्द्रकान्तं }	உதித்த ஸ்ரீநாகசந்திர னைபோல் மனோஹர யான
सा	அவள்		
मनःकृपं	மனக் கீலசத்தை	वदनं	திருமுகமண்டலத்தை
समपनुदत्	விட்டொழித்தாள்.	उदीक्ष्य वै	கண்டவுடனேயே
तदा	அப்பொழுது	विमलशशाङ्क- निभानना }	நிர்மலமான சந்திரனை யொத்த திருமுகம் கொண்டவளாய்
प्रियस्य	காதலானது	आसीत्	ஆணர்.
सुचिरं	வெகுகாலமாய்		
अदृष्टं	தரிசிக்கப்பெறாத		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे सप्तदशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20118

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5443

अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२८ ॥

श्रीरामपरुषोक्तिः—ஸ்ரீராமர் கடந்து சோல்வது.

तां तु पार्श्वस्थितां प्रह्वां रामः संपेक्ष्य मैथिलीम् । हृदयान्तर्गतक्रोधो व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	संक्ष्य	பார்த்து
तु	அப்பொழுது	हृदयान्तर्गतक्रोधः	ஹிருதயத்திலாழ்ந்த கோபமுற்றவராய்
प्रह्वां	வணக்கமுற்று	व्याहर्तुं	பின்வருமாறு சொல்ல
पार्श्वस्थितां	பக்கலில் நிற்கும்	उपचक्रमे	தலைப்பட்டார்:
तां	அந்த		
मैथिलीं	ஜானகிதேவியை		

एवाऽसि निजिता भद्रे शत्रुं जित्वा मया रणे । पौरुषाद्यदनुष्ठेयं तदेतदुपपादितम् ॥ २ ॥

भद्रे	“மங்கனையே!	पौरुषात्	பிரதாபத்தால்
एषा	இந்த நீ	यत्	எது
रणे	போரில்	अनुष्ठेयं	செய்யப்படவேண்டி.
शत्रुं	பகைவனை	तत्	அந்த [யதோ
जित्वा	வென்று	एतत्	இது
मया	என்னால்	उपपादितम्	செய்துமுடிக்கப்பட்ட டது.
निजिता असि	மீட்கப்பெற்றாய்.		

गतोऽस्म्यन्तमर्षस्य धर्षणा संप्रमाजिता । अवमानश्च शत्रुश्च मया यु।पदुद्धृतौ ॥ ३ ॥

अमर्षस्य	“கோபத்திற்கு	संप्रमाजिता	தக்கபடி சிசுவிக்கப்பட்ட
अमन्तं	முடிவை	अवमानः च	அவமானமும் [டது.
गतः अस्मि	அடைந்து விட்டேன்.	शत्रुः च	பகைவனும்
धर्षणा	அபராதமும்	मया	என்னால்
		युगान्	ஏககாலத்தில்
		उद्धृतौ	ஒழிக்கப்பட்டன.

निर्गुणं भ्रातरं त्यक्त्वा यो मां स्वयमुपस्थितः । विभीषणस्य भक्तस्य सफलोऽद्य परिश्रमः॥

ய: "எவன்
निर्गुणं நற்குணமில்லா
भ्रातरं தமயனை
त्यक्त्वा விட்டொழிந்து
मां என்னிடம்
स्वयं தானாகவே [அந்த
उपस्थितः வந்துசேர்ந்தானே

भक्तस्य அச்சஞ்சலாபத்திமை
கொண்ட
विभीषणस्य விபிஷணரது
परिश्रमः பெருமுயற்சியும்
अद्य இப்பொழுது
सफलः பயன்பெற்றதாயிற்று.

इत्येवं ब्रुवतस्तस्य सीता रामस्य तद्वचः । मृगीवोत्फुल्लनयना बभूवाशुपरिप्लुता ॥ १० ॥

तस्य அந்த
रामस्य ஸ்ரீராமர்
इति एवं மேற்கண்டவாராய்
तत् அந்த
वचः சொல்லை
ब्रुवतः சொல்லுகையில்

सीता சீதாதேவியும்
मृगी इव ஓர் பெண்மான்போல்
उत्फुल्लनयना கண்களை மலங்க
विप्लुता விழித்தவளாய்
अशुपरिप्लुता கண்ணீர் பெருக்கியவ
बभूव ஆளுள். [ளாய்

पश्यतस्तां तु रामस्य भूयः क्रोधो व्यवर्धत । प्रभूताज्यावसिक्तस्य पावकस्येव दीप्यतः ॥

प्रभूताज्यावसिक्तस्य மிகுந்த நெய்வார்க்கப்
பட்டு
दीप्यतः ஜ்வலிக்கும்
पावकस्य அக்னிக்கு
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

तां அவளை (சீதாதேவி
पश्यतः பார்க்கும் யை)
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
क्रोधः கோபமானது
भूयः तु முன்னிலுமதிகமாய்
व्यवर्धत பொங்கியெழுந்தது.

स बद्ध्वा भ्रुकुटीं वत्स्रे तिर्यक्प्रेक्षितलोचनः । अब्रवीत्परुषं सीतां मध्ये वानररक्षसाम् ॥

स: அவர்
वत्स्रे முகத்தில்
भ्रुकुटीं बद्ध्वा புருவம்நெறித்து
तिर्यक्प्रेक्षित- } குறுக்காக பார்க்கும்
लोचनः } கண்களுற்றவராய்
वानररक्षसां வானர அரக்கர்களின்

मध्ये நடுவில்
सीतां வலீதாதேவியை
परुषं கடுமையாய் [நோக்கி
अबवीत् பின்வருமாறு மொ
ழிந்தார்.

यत्कर्तव्यं मनुष्येण धर्षणां परिमार्जता । तत्कृतं सकलं सीते शत्रुहस्तादर्षणात् ॥ १३ ॥

सीते "சீதாய்!
अमर्षणात् சகியாத்தன்மையால்
शत्रुहस्तात् சந்ருவசமிருந்து
धर्षणां அவமானத்தை
परिमार्जता போக்கும்
मनुष्येण மானிடனொருவனால்

यत् எனது
कर्तव्यं செய்யத்தக்கதோ
तत् அது
सकलं முழுமையும்
कृतम् செய்துமுடிக்கப்பட்ட
டது.

निर्जिता जीव्लोकस्य तपसा भावितात्मना । अगस्त्येन दुराधर्वा मुनिना दक्षिणेव दिक् ॥

तरसा	“தபத்தால்	दुराधर्वा	தகைக்கவரிய
भावितात्मना	ஆத்மஞானம் படைக் கப்பெற்றவரான	दक्षिणा	தென்
अगस्त्येन	அகஸ்திய	दिक्	திசை
मुनिना	முனிவரால்	इव	எவ்வண்ணமோ
जीव्लोकस्य	ஜீவலோகத்தினது	निर्जिता	அவ்வண்ணமே நீ மீட்கப்பட்டாய்.

विदितश्चास्तु ते भद्रे योऽयं रणपरिश्रमः । स तीर्णः सुहृदां वीर्यान्न त्वदर्थं मया कृतः ॥
रक्षता तु मया वृत्तमपवादं च सर्वशः । प्रख्यातस्य त्र्यम्बकस्य न्यङ्गं च परिमार्जता ॥

भद्रे	“உத்தமியே!	प्रयातस्य	பிரசுத்திபெற்ற
अयं	இது	आत्मवंशस्य	எனது வம்சத்திற்கு
ते च	உனக்கும்	न्यङ्गं च	குறையைபும்
विदितः अस्तु	தெரிந்திருக்கட்டும்.	परिमार्जता	அகற்றும்
यः	எந்த	मया	என்னால்
सः	அந்த	सुहृदां	நண்பர்களின்
रणपरिश्रमः	போரின் பரிசீரமமா	वीर्यात्	வீர்யத்தைக்கொண்டு
वृत्तं	நன்னெறியை [னது	तीर्णः	கடக்கப்பட்டது.
रक्षता तु	பாதுகார்ப்பவனும்	त्वदर्थं	உனக்காக
सर्वशः.	பல்வாற்றாலும்	मया	என்னால்
अपवादं च	அபவாதத்தையும்	कृतः न	செய்யப்பட்டவில்லை.

प्राप्तचारित्रसंदेहा मम प्रतिमुखे स्थिता । दीपो नेत्रातुरस्येव प्रतिकूलाऽसि मे दृढम् ॥

मम	“எனது.	दीपः	விளக்கு
प्रतिमुखे	முன்னிலையில்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
प्राप्तचारित्रसंदेहा	சாரித்திரஸம்சய மேற்பட்டவளாய்	मे	எனக்கு [வண்ணமே
स्थिता	இருக்கும் நீ	दृढं	மிகவும்
नेत्रातुरस्य	கண்ணோயற்றவனுக்கு	प्रतिकूला असि	வேண்டாதவளாய் இருக்கின்றனை.

तद्रच्छ ह्यभ्यनुज्ञाता यथेष्टं जनकात्मजे । एता दश दिशो भद्रे कार्यमस्ति न मे त्वया ॥

भद्रे	“உத்தமியான	दश	பத்து
जनकात्मजे	ஜானகி!	दिशः	திசைகளிலும்
तत्	ஆகையால்	रच्छ	செல்லுவாயாக.
अभ्यनुज्ञाता	விடைபெற்றுக்கொண்டவளாய்	त्वया	உன்னால்
यथेष्टं	இஷ்டப்படி*	मे	எனக்கு
एताः	இந்த	कार्यं हि	ஆவதொன்றுமே
		न अस्ति	புல்லீ.

க: புமான்ஹி குலே ஜாத: ச்ரீயம் பரஶுஹோபிதாம் | தேஜஸ்வீ புநராடத்யாஸுஹுலேஸ்யேந சேதஸா ||

குலே	“ நற்குலத்தில்	பரஶுஹோபிதாம்	பிறர் மனையில் வசித்த
ஜாத:	பிறன்கொண்டவனும்	ச்ரீயம்	மனையாட்டியை
தேஜஸ்வீ	பெருமையமைந்தவனு மாகிய	புந:	மீளவும்
க:	எந்த	ஸுஹுலேஸ்யேந	அன்புக்குகந்த
புமான் ஹி	புருஷன் தான்	சேதஸா	மனத்துடன்
		ஆடத்யா	அக்கிரிப்பான் ?

ராவணாங்குபரிஶ்ரஶ்டா ஶ்டுஷ்டா டுஷ்டேந சக்ஷுஷா | கயம் த்வா புநராடத்யா குலம் வ்யபதிஷ்நமஶு || 20 ||

மஶு	“ பெருமை வாடந்த	சக்ஷுஷா	கண்ணால்
குலம்	நற்குலத்தை	ஷ்டுஷ்டா	பார்க்கப்பட்டவளுமா
வ்யபதிஷ்ந	பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளும் நான்	ஶ:	உண்ணை
ராவணாங்கு- பரிஶ்ரஶ்டா }	ராவணனை பாபத் தால் இகழ்ச்சி	புந:	மீளவும்
	யடைந்தவனும்	கயம்	எங்கனம்
ஷ்டுஷ்டேந	திய	ஆடத்யா	ஏற்றுக்கொள்ளு வேன் ?

ததர்த்தம் நிர்ஜிதா மே த்வம் யஷ: ப்ரத்யாஶுதம் மயா || 21 ||

மயா	“ என்னால்	மே	என்னால்
யஷ:	நற்கீர்த்தியானது	ஶ:	நீ
ப்ரத்யாஶுதம்	சம்பதிக்கப்பட்டது.	நிர்ஜிதா	மீட்கப்பெற்றாய்.
ததர்த்தம்	அதற்காகவே		

நாஸ்தி மே த்வயம் பிஷ்வஜ்ஜோ யதேஶ்டம் கம்யதாமித: || 22 ||

மே	“ எனக்கு	அஸ்தி ந	இல்லை.
த்வயம்	உன்னிடம்	யதேஶ்டம்	இஷ்டப்பிரகாரம்
அபிஷ்வஜ்ஜ:	மனப்பற்று	ஶுத:	இவ்விடத்தினின்று
		கம்யதாம்	செல்லப்பட்டும்.

ஶுதி ப்ரத்யாஶுதம் ப்ரதே மயேதக்ருதபுஶ்டினா | லக்ஷ்மணே ப்ரதே வா த்வம் க்ருஶு புஶ்டி யதாஸுரம் || 23 ||

ப்ரதே	“ உத்தமியே !	லக்ஷ்மணே	லக்ஷ்மணனிடத்திலோ
க்ருதபுஶ்டினா	தீர்மானங்கொண்ட	ப்ரதே வா	பாதனிடமோ
மயா	என்னால்		இருக்க
புரத்	இது	யதாஸுரம்	உன் விருப்பம்போல்
ஶுதி	மேற்கண்டவாறாய்	ஶ:	நீ
ப்ரத்யாஶுதம்	எடுத்துரைக்கப்	புஶ்டி	தீர்மானத்தை

सुग्रीवे वानरेन्द्रे वा राक्षसेन्द्रे विभीषणे । निवेशय मनः सीते यथा वा सुखमात्मनः ॥

सीते	“சீதையே!	विभीषणे वा	விபீஷணனிடமிருக்க
वानरेन्द्रे	வானரமன்னனாகிய	आत्मनः	உனக்கு [வோ
सुग्रीवे	சுகரீவனிடமிருக்க	सुखं	விருப்பம்
	வே	यथा वा	எப்படியோ அப்படி
		मनः	மனதை
राक्षसेन्द्रे	அரக்கர்மன்னனாகிய	निवेशय	திடப்படுத்திக்கொள்.

न हि त्वां रावणो दृष्ट्वा दिव्यरूपां मनोरमाम् । मर्षयेत् चिरं सीते स्वयूहे परिवर्तिनीम् ॥

सीते	“சீதே!	त्वां	உன்னை
रावणः	ராவணன்	दृष्ट्वा हि	கண்டுவிட்டு
दिव्यरूपां	சிறந்த வனப்புற்று	चिरं	வெகுநாளாய்
मनो(रमां)	மனதைக்கருவாந்து	मर्षयेत् न	மறந்திருக்கமாட்
स्वयूहे	தனதுவிட்டில்		டான்.”
परिवर्तिनी	இருந்துவரும்		

ततः प्रियार्हश्रवणा तदभियं प्रियादुपभ्रुत्य चिरस्य मैथिली ।

सुमोच वाष्पं सुभृशं प्रवेपिता गजेन्द्रहस्ताभिहतेव सल्लकी

॥ २६ ॥

प्रियार्हश्रवणा	பிரியத்திற்குகந்தவை	सल्लकी	யானைவணங்கிக்கொடி
	களையே கேட்டிருந்த	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
मैथिली	சீதை	प्रवेपिता	உடல்நடுக்கம்கொண்
ततः	அப்பொழுது		டவளாய்
तत्	அந்த	सुभृशं	மிக
अभियं	அப்பிரியத்தை	प्रवेपिता	உடல்நடுக்கமெய்திய
प्रियात्	காதலரிடமிருந்து		வளாய்
उपभ्रुत्य	கேட்டு	चिरस्य	வெகுநேரம்
भृशं	மீக்க	वाष्पं	கண்ணீரை
गजेन्द्र-	சிறந்த யானையின் து	सुमोच	பெரிக்கொள்.
हस्ताभिहता			
	தீக்கையால் அதைக்		
	கப்பட்ட		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे अष्टादशोत्तरशततमः सर्गः ॥

एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || १२२ ||

சிதாந்நிப்ரவேசம்:—ஸீதையின் அக்னிப்ரவேசம்.

एवमुक्त्वा तु वैदेही परुषं रोमहर्षणम् । राघवेण सरोषेण भृशं प्रव्यथिताऽभवत् ॥ १ ॥

வீதேஹி	சீதாதேவி	एवं	மேற்கண்டவண்ண
तु	அப்பொழுது		மாய்
सरोषेण	சினமுற்ற	उक्त्वा	சொல்பட்டவளாய்
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	भृशं	மிகக்
रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்செறியும் படியான	प्रव्यथिता	துயரத்தால் பரிதபித் தவளாய்
परुषं	கொடியதை	अभवत्	ஆயினள்.

सा तदश्रुतपूर्वं हि जने महति मैथिली । श्रुत्वा भर्तृवचो रुक्षं लज्जया व्रीडिताऽभवत् ॥

सा	“அந்த	रुक्षं	மிகக்கொடுமையான
मैथिली हि	ஜானகிதேவியும்	भर्तृवचः	கணவரது ஏச்சை
महति	பெரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
जने	கூட்டத்தில்	लज्जया	வெட்கத்தால்
अश्रुतपूर्वं	இதற்குமுன் கேட்கப்	व्रीडिता	தலைகுனிந்தவளாய்
तत्	அந்த [பட்டேயிராத	अभवत्	ஆயினள்.

प्रविशन्तीव गात्राणि स्वान्येव जनकात्मजा । वाक्छल्यैस्तैः सशल्याेव भृशमश्रूयवतीयत् ॥

जनकात्मजा	ஜானகிதேவி	वाक्छल्यैः	வசைமொழிகளாகிய
स्वानि	தனது		அம்புமுனைகளால்
गात्राणि एव	அவயவங்களிலேயே	सशल्या इव	முற்றும் புண்படுத் தப்பட்டவளாய்
प्रविशन्ती इव	முற்றும் குன்றியவ ளாய்	भृशं	மிகவும்
तैः	அந்த	अश्रूणि	கண்ணீரை
		अवतीयत्	வடித்தனள்.

ततो वाष्पपरिक्षिप्तं प्रमार्जन्ती स्वमाननम् । शनैर्गद्गदा वाचा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

ततः	அப்பொழுது	वाचा	சொற்கொண்டு
वाष्पपरिक्षिप्तं	கண்ணீர் வழிந்த	शनैः	மெள்ள
स्वं	தனது	भर्तारं	கணவரைப்பார்த்து
आननं	முகத்தை	इदं	பின்வருமாறு
प्रमार्जन्ती	துடைத்துக்கொண்ட	अब्रवीत्	விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்:
गद्गदा	தழுதழுத்த [வளாய்		

किं मामसदृशं वाक्यमीदृशं श्रोत्रदारुणम् । रुक्षं श्रावयसे वीर प्राकृतः प्राकृतामिव ॥

वीर " नयकरो !
प्राकृतः सा ताराणा मனிதன்
प्राकृतां सा ताराणा ஸ்தீயினி
டம்
इव एवंவாரேறு அவ்வாரேறு
मां என்கிடம்
ईदृशं இப்படிப்பட்ட

असदृशं தகாததான
श्रोत्रदृशं கர்ணகடோரமான
रुक्षं கொடிய
वाक्यं சொல்லை
किं ஏன்
श्रावयसे தேவரீர் சொல்லுகின்
றீர் ?

न तथाऽस्मि महाबाहो यथा त्वमवगच्छसि । प्रत्ययं गच्छ मे स्वेन चारित्र्येणैव मे शपे ॥

महाबाहो " मकापाकुवे !
एवं தேவரீர்
यथा எவ்வண்ணமாய்
अवगच्छसि நினைக்கின்றிறோ
तथा அவ்வண்ணமாய்
अस्मि न நான் இருக்கவில்லை.

मे எனது
रोन சொந்த
चारित्र्येण एव ஒழுக்கத்தாலேயே
शपे ஆணையிடுகின்றேன்.
मे என்னிடம்
प्रत्ययं நம்பிக்கையை
गच्छ கொண்டருள்வீராக.

पृथक्स्त्रीणां प्रचारेण जातिं तां परिशङ्कसे

॥ ७ ॥

पृथक्स्त्रीणां " பாமர ஸ்தீகளின்
प्रचारेण நடத்தையால்
तां அந்த

जातिं ஜாதியிடம் (ஸ்தீவர்க்க
कत्तिदमे) கத்திடமே
परिशङ्कसे சம்சயம் கொள்
கின்றீர்.

परित्यजेमां शङ्कां तु यदि तेऽहं परीक्षिता

॥ ८ ॥

तु " இப்பொழுது
अहं நான்
ते தேவரீரால்

परीक्षिता यदि பரீக்ஷிக்கப்பட்டு
इमां இந்த [விடின
शङ्कां சம்சயத்தை
परित्यज अகற்றியருள்வீர்.

यद्यहं गात्रसंस्पर्शं गताऽस्मि विवशा प्रभो । कामकारो न मे तत्र दैवं तत्रापराध्यति ॥

प्रभो " பிரபுவே !
विवशा பிரக்கஞ்சுயற்ற
अहं நான்
गात्रसंस्पर्शं அங்கஸ்பரிசுத்தை
गता अस्मि यदि அடைந்திருந்தேன
किल
तत्र அப்பொழுது

मे எனது
कामकारः நினைவுடன் செய்தது
न அல்ல.
तत्र அதுவிஷயத்தில்
दैवं தெய்வமானது
अपराध्यति குற்றம் புரிந்ததாகின்
றது.

मदधीनं तु यत्तन्मे हृदयं त्वयि वर्तते । पराधीनेषु गालेषु किं करिष्याम्यनीश्वरा ॥१०॥

मदधीनं	“என்வசமாயுள்ள	வர்தீ	ஆழ்ந்திருக்கின்றது.
यत्	எதுவோ	பராधीனேசு	பாவசமான
तत्	அந்த	காலேசு	அங்கங்களின் விஷய
मे	எனது		த்திலோ
हृदयं	உள்ளமானது	அநீश்வரா	வல்லளல்லளானநான்
त्वयि	தேவரிடத்தில்	கிகரிஷ்யாமி	யாதுசெய்வேன்?

सह संवृद्धभावाच्च संसर्गेण च मानद । यद्यहं ते न विज्ञाता हता तेनास्मि शाश्वतम् ॥

मानद	“மானத்தை கார்த்த	विज्ञाता यदि न	உள்ளபடி அறிய்ப்
अहं	நான் [நுள்பவரே!		படாதவளாகில்
ते	தேவரிருடைய	तेन	அதனால்
संसर्गेण च	பரிசயத்தாலும்	शाश्वतं	என்றும்
सह संवृद्धभावात् च	கூடவளர்ந்த தன்மை	हता अस्मि	அழிந்தவளாகின்
	யாலும்		றேன்.

प्रेषितस्ते यदा वीरो हनुमानवलोककः । लङ्कास्थाऽहं त्वया वीर किं तदा न विसर्जिता ॥

यदा	“எப்பொழுது	तदा	அப்பொழுதே
ते	தேவிரால்	त्वया	தேவிரால்
वीरः	சூராகிய	अहं	நான்
हनुमान्	ஹனுமார்	लङ्कास्था	இலங்கையிலிருப்பவ
अवलोककः	கவனித்துவருபவராய்	किं	ஏன் [ளாகவே
प्रेषितः	அனுப்பப்பட்டாரோ	विसर्जिता न	துறக்கப்பட்டிருக்க
वीर	நாதரே,		வில்லை.

प्रत्यक्षं वानरेन्द्रस्य त्वद्वाक्यसमनन्तरम् । त्वया संसक्तया वीर त्यक्तं स्याज्जीवितं मया ॥

वीर	“நாதரே!	मया	என்றால்
त्वद्वाक्यसमनन्तरं	தேவிரது கட்டளைக்	वानरेन्द्रस्य	வானரோத்தமரது
	கு மறுகூற்றமே	प्रत्यक्षं	கண்களுக்கெதிரில்
त्वया	தேவரிடம்	जीवितं	உயிர்
संसक्तया	அசஞ்சலாபற்று	त्यक्तं स्यात्	துறக்கப்பட்டிருக்கும்.
	வைத்திருக்கும்		

न वृथा ते श्रमोऽयं स्यात्संशये न्यस्य जीवितम् । सुहृज्जनपरिक्षेशो न चायं निष्फलस्तत्र ॥

ते	“தேவரிருக்கு	स्यात् न	ஆகியிராது.
संशये	ஆபத்தில்	तत्र	தேவிரது
जीवितं	உயிரை	अयं	இந்த
न्यस्य	இருத்தி	सुहृज्जनपरिक्षेशः च	நண்பர்வர்க்கத்தின்
अयं	இந்த		புரிசீரமமும்
श्रमः	சிரமமானது	निष्फलः न	பயனற்றதாய் ஆகியி
वृथा	நிஷ்பிரயோஜனமாய்		ராது.

त्वया तु नरशार्दूल क्रोधमेवानुवर्तता । लघुनेव मनुष्येण स्त्रीत्वमेव पुरस्कृतम् ॥ १५ ॥

नरशार्दूल "புருஷோ த்தமரே!
 लघुना பாமர
 मनुष्येण மனுஷ்யனால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே

क्रोध एव கோபத்தையே
 अनुवर्तता மேற்கொண்ட
 त्वया தேவரீரால்
 स्त्रीत्वं एव என்னிடம் பெண்தன்
 पुरस्कृतम् முற்கொள்ளப்பட்ட
 மையே டது.

तु अपदेशेन जनकान्नोत्पत्तिर्विमुधातलात् । मम वृत्तं च वृत्तज्ञ बहु तेन पुरस्कृतम् ॥ १६ ॥

जनकात् "ஜனகரிடமிருந்து
 अपदेशेन கீர்த்தியோடு
 वमुधातलात् புகலத்தினின்று
 उपत्तिः உத்பத்தி.
 वृत्तज्ञ சரித்திரமறிந்தவரே!
 मम எனது

बहु பெரும்
 वृत्तं च சரித்திரமும்
 तेन { அதனால் கோபத்தை
 யே மேற்கொண்ட
 மையால்
 पुरस्कृतं न கௌரவிக்கப்பட்ட
 வில்லை.

न प्रमाणीकृतः पाणिर्बाल्ये बालेन पीडितः । मम भक्तिश्च शीलं च सर्वं ते पृष्टतः कृतम् ॥

बाल्ये "இளம்பருவத்தில்
 बालेन பாலராகிய தேவரீரால்
 पीडितः கொள்ளப்பட்ட
 पाणिः கரமும்
 प्रमाणीकृतः न மதிக்கப்படவில்லை.
 मम எனது
 भक्तिः च அசஞ்சலாபத்திமையு
 யும்

शीलं च நல்லொழுக்கமும்
 ஆகிய
 सर्वं யாவும்
 ते தேவரீரால்
 पृष्टतः कृतम् அலக்ஷ்யம் செய்யப்
 பட்டது."

एवं ब्रुवाणा रुद्री वाष्पाद्ददभाषिणी । अब्रवीच्छुभ्रमणं सीता दीनं ध्यानपरं स्थितम् ॥

रुद्री அமுதுகொண்டு
 वाष्पाद्ददभाषिणी கண்ணீருடன் தழுதழு
 த்துப்பேசிக்கொண்டு
 एवं மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणा மொழிபவளாகிய
 सीता வீதாதேவியார்
 दीनं ஏக்கங்கொண்டவரும்

ध्यानपरं சிந்தையிலாழ்ந்தவரு
 மாய்
 स्थितं இருக்கும்
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
 பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 மொழிந்தாள்:

चितां मे कुरु सौमित्रे व्यसनस्यास्य भेषजम् । मिथ्योपघातोपहता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

सौमित्रे "லக்ஷ்மணரே!
 मे எனது
 अस्य இந்த
 व्यसनस्य துக்கத்திற்கு
 भेषजं மருந்தாகிய
 चितां சிதையை

कुरु செய்வீராக.
 मिथ्योपघातोपहता பொய்ப்பழியால்
 கேடுற்ற
 अहं நான்
 जीवितुं உயிருடனிருக்க
 उत्सहे न பொறேன்.

अभीतस्य गुणैर्भर्तुस्यक्ताया जनसंसदि । या क्षमा मे गतिर्गन्तुं प्रवेक्ष्ये ह्यववाहनम् ॥

अभीतस्य	“ திருப்திகொள்ளாத	या	எந்த
भर्तुः	கணவரின்	गतिः	இடமானது
गुणैः	குணங்களால்	गन्तुं	செல்ல
जनसंसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்	क्षमा	தக்கதோ அந்த
त्यक्तायाः	துறக்கப்பட்ட	ह्यववाहनं	அக்னியில்
मे	எனக்கு	प्रवेक्ष्ये	புகுவேன்.”

एवमुक्तस्तु वैदेह्या लक्ष्मणः परवीरहा । अर्षवशमापन्नो राघवाननमैक्षत ॥ २१ ॥

परवीरहा	சத்ருவீரசம்ஹாரக	तु	அப்பொழுது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [ராகிய	अर्षवशं	கோபம்
वैदेह्या	ஜானகிதேவியால்	आपन्नः	மேலிட்டவராய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	राघवानं	ஸ்ரீராமரது முகத்தை
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்	ऐक्षत	உற்றுநோக்கினார்.

स विज्ञाय ततश्छन्दं रामस्याकारसूचितम् । चितां चकार सौमित्रिभेते रामस्य वीर्यवान् ॥

ततः	அப்பொழுது	छन्दं	திருவுள்ளத்தை
वीरवान्	வீர்வயானாகிய	विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு
सः	அந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	मते	திருவுள்ளத்தின்படி
आकारसूचितं	குறிப்பால் தெரிவிக்க கப்பட்ட	चितां	சினையை
		चकार	செய்தார்.

अधोमुखं तदा रामं शनैः कृत्वा प्रदक्षिणम् । उपासर्पत वैदेही दीप्यमानं हुताशनम् ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை
वैदेही	ஜானகிதேவி	कृत्वा	செய்துவிட்டு
अधोमुखं	முகம் குளிந்து	दीप्यमानं	ஜ்வலிக்கும்
रामं	ஸ்ரீராமரை [நிற்கும்	हुताशनं	அக்னியை
शनैः	மெள்ள	उपासर्पत	அணுகுகின்றார்.

प्रणम्य देवताभ्यश्च ब्राह्मणेभ्यश्च मैथिली । बद्धाञ्जलिपुटा चेदमुवाचाग्निसमीपतः ॥२४॥

मैथिली च	வைதேஹிதேவியும்	बद्धाञ्जलिपुटा	அஞ்சலிபந்தம் செய்த வளாய்
देवताभ्यः च	தேவதைகளுக்கும்	अग्निसमीपतः	அக்னிஸன் னிதியில்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராமணர்களுக்கும்	इदं	பின்வருமாறு
प्रणम्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு	उवाच	சாற்றியருளினார்:

यथा मे हृदयं नित्यं नापसर्पति राघवात् । तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः॥

मे हृदयं "எனது உள்ளம்
 नित्यं எப்பொழுதும்
 राघवात् ஸ்ரீராமரிடத்தினின்று
 अपसर्पति न அகலா திருக்கின்றது
 यथा तथा என்றது உண்மையாகில்

लोकस्य உலகத்திற்கு
 साक्षी சாக்ஷியாகிய
 पावकः அக்னிபகவான்
 मां என்னை
 सर्वतः முற்றும்
 पातु ரக்ஷிப்பாராக.

यथा मां शुद्धचारित्रां दुष्टां जानाति राघवः । तथा लोकस्य साक्षी मां सर्वतः पातु पावकः॥

राघवः "ஸ்ரீராமர்
 मां என்னை
 दुष्टां இழுக்குற்றவளாக
 जानाति எண்ணுகின்றார்.
 शुद्धचारित्रां புனிதமான ஒழுக்கங்
 मां என்னை [கொண்ட

यथा तथा உள்ளபடி
 लोकस्य உலகத்திற்கு
 साक्षी சாக்ஷியான
 पावकः அக்னிபகவான்
 सर्वतः முற்றும்
 पातु ரக்ஷிப்பாராக.

कर्मणा मनसा वाचा यथा नातिचराम्यहम् । राघवं सर्वधर्मज्ञं तथा मां पातु पावकः ॥

आदित्यो भगवान्वायुर्दिशश्चन्द्रस्तथैव च । अहश्चापि तथा संध्ये रात्रिश्च पृथिवी तथा ॥

यथान्येऽपि विजानन्ति तथा चारित्रसंयुताम् ॥ २८ ॥

अहं "நான்
 सर्वधर्मज्ञं எல்லா தர்மங்களையும்
 உணர்ந்தவராகிய
 राघवं ஸ்ரீராமரிடம்
 कर्मणा செயலாலும்
 मनसा மனத்தாலும்
 वाचा வாக்காலும்
 अतिचरामि न பிழையுறாதிருக்கின்றேன்

दिशः च திக்குகளும்
 चन्द्रः एव சந்திரபகவானும்
 अहः अपि च பகலும்
 संध्ये तथा இரு சந்திகாலங்களும்
 रात्रिः च இரவும்
 पृथिवी तथा பூதேவியும்
 अन्ये अपि மற்றவர்களும்
 चारित्रसंयुतां நல்லொழுக்கத்தோடு
 கூடியவளாக

यथा तथा என்றது உண்மை
 आदित्यः சூரிய [யானால்
 भगवान् च பகவானும்
 वायुः तथा வாயுபகவானும்

विजानन्ति அறிகின்றார்கள்
 यथा तथा என்றது உண்மையாக
 पावकः அக்னிபகவான் [கில்
 मां पातु என்னை ரக்ஷிப்பாராக.

एवमुक्त्वा तु वैदेही परिक्रम्य हुताशनम् । विवेश ज्वलनं दीपं निःसङ्गेनान्तरात्मना ॥

वैदेही ஜானகிதேவி
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा மொழிந்துவிட்டு
 तु அப்பொழுது
 हुताशनं அக்னியை
 परिक्रम्य வலம்வந்து

दीपं ஜ்வலிக்கும்
 ज्वलनं அக்னியில்
 निःसङ्गेन பற்றற்ற (சீரத்தில்
 விருப்பமில்லா)
 अन्तरात्मना உள்ளத்துடன்
 विवेश புகுந்தான்.

तस्याग्निं विशन्त्यां तु हा हेति विपुलः स्वनः । रक्षसां वानराणां च संबभूवाद्भुतोपमः ॥

तस्यां	அவள் (சீதாதேவி)	हा हा इति	ஆ ஆ என்ற
अग्निं	அக்கனியில்	विपुलः	பெரும்
विशन्त्यां तु	விழுக்கின்றபொழுது	स्वनः	சத்தமானது
रक्षसां	அரக்கர்களுடையவும்	अद्भुतोपमः	ஔப்பற்றதாய்
वानराणां च	வானரர்களுடையவும்	संबभूव	உண்டானது.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20179

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5504

विंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபதாவது ஸர்க்கம். ॥ २२० ॥

श्रीरामस्तवः—ஸ்ரீராமஸ்துதி.

ततो हि दुर्मना रामः श्रुत्वैव वदतां गिरः । दध्यौ मुहूर्तं धर्मात्मा बाष्पव्याकुललोचनः ॥

धर्मोऽमा	தர்மாத்மாவாகிய	ततः हि	அதனாலேயே
रामः	ஸ்ரீராமர்	दुर्मनाः	குழப்பமடைந்த
एवं	மேற்சொல்லிய		மனத்தராய்
	விதமாய்	बाष्पव्याकुललोचनः	கண்ணீரால் கலங்கிய
वदतां	சத்தமிடுபவர்களு		கண்களுற்றவராய்
	டைய	मुहूर्तं	சற்றேரம்
गिरः	சத்தங்களை	दध्यौ	தமக்குள்ளேயே
श्रुत्वा	கேட்டு,		ஆலோசித்தார்.

ततो वैश्रवणो राजा यमश्चामित्रकर्शनः । सहस्राक्षो महेन्द्रश्च वरुणश्च परंतपः ॥ २ ॥

षडर्धनयनः श्रीमान्महादेवो वृषध्वजः । कर्ता सर्वस्य लोकस्य ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः ॥

एते सर्वे समागम्य विमानैः सूर्यसन्निभैः । आगम्य नगरीं लङ्कामभिजग्मुश्च राघवम् ॥

ततः	அதேசமயத்தில்	वरुणः च	வருணனும்
वैश्रवणः	சுபேரனும்	षडर्धनयनः	முக்கண்ணரானவரும்
अनिश्कर्शनः	வெளிகளை பொடியாக்க	वृषध्वजः	இடபத்வஜம் பிடித்
	கும்		தவரும்
यमः	இயமதரும்	श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிற
राजा च	ராஜனும்	महादेवः	மஹாதேவரும்
सहस्राक्षः	ஆயிரங்கண்ணான	सर्वस्य	சகல
महेन्द्रः च	மஹேந்திரனும்	लोकस्य	உலகுக்கும்
परंतपः	தனது சந்ருக்களை	कर्ता	கர்த்தாவும்
	தபிக்கச்செய்யும்	ब्रह्मविदां	பிரம்மவித்துக்களில்

वाः	தலைமடப்பட்டவரு
ब्रह्मा च	பிரம்மாவும் [மான
एते	இவர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
सूर्यसन्निभेः	சூரியனையொத்த
विमानैः	விமானங்களிலேறிக் கொண்டு

समागम्य	ஒன்றுகூடி
लङ्कां	இலங்கை
नगरीं	நகருக்கு
श्रागम्य	வந்து
रावन्	புநீராமரை
अभिजग्मुः	தாசிகத்தார்கள்.

ततः सहस्ताभरणान्प्रगृह्य विपुलान्भुजान् । अब्रुवन्त्रिंशश्रेष्ठाः प्राञ्जलिं राघवं स्थितम् ॥

विदराश्रेष्ठाः	தேவச்சேரேஷ்டர்கள்
ततः	அப்பொழுது
सहस्ताभरणान्	கைவளைகளணிந்த
विपुलान् भुजान्	நீண்ட கைகளை
प्रगृह्य	உயரத்தூக்கிக் கொண்டு

प्राञ्जलिं	அஞ்சலிசெய்து கொண்டு
स्थितं	நின்றனுகொண்டிருந்த
राघवं	புநீராகவரைப்பார்த்து
अब्रुवन्	பின்வருமாறு சாற்றினார்கள்:

कर्ता सर्वस्य लोकस्य श्रेष्ठो ज्ञानवतां वरः । उपेक्षसे कथं सीतां पतन्तीं हव्यवाहने ॥

सीतां	“வலிதையை
हव्यवाहने	அகனியில்
पतन्तीं	குதிப்பவளாய்
कथं	எனது
सर्वस्य लोकस्य	சகல உலகுக்கும்
कर्ता	கர்த்தாவும்

ज्ञानवतां	ஞானிகளுக்குள்
वरः	உத்தமராய்
श्रेष्ठः	சிறேஷ்டரெனப்பெயர்
उपेक्षसे	பூண்டவருமான நீர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறீர்.

कथं देवगणश्रेष्ठमात्मानं नावबुध्यसे

॥ ७ ॥

आत्मानं	“தன்னை
देवगणश्रेष्ठं	தேவகணங்களில் சீரேஷ்டராய்

कथं	எந்தானே
न अबबुध्यसे	தெரிந்துக்கொள்ளாம லிருக்கிறீர் ?

ऋतधामा वसुः पूर्वं वसूनां त्वं प्रजापतिः । त्रयाणां त्वं हि लोकानामादिकर्ता स्वयंप्रभुः ॥

त्वं	“தேவரீர்
पूर्वं	சிருஷ்டிக்குமுன்
वसूनां	வசுக்களுக்குள்
ऋतधामा	ருததாம எனப்பெயர் பூண்ட
वसुः	வஸு

प्रजापतिः	ஸ்ருஷ்டிக்கும் தெய் வம்.
स्वयंप्रभुः	தானாய் உண்டான
त्वं हि	தேவரீரொருவரே
त्रयाणां	மூன்று
आदिकर्ता	உலகங்களுக்கும் முதல்கர்த்தர்.

रुद्रागामष्टमो रुद्रः साध्यानामसि पञ्चमः । अश्विनौ चापि ते कर्णौ चन्द्रसूर्यौ च चक्षुषी ॥

रुद्राणां अष्टमः	“உருத்திரர்களுக்குள் எட்டாவதாகும்	पञ्चमः असि ते कर्णौ च अश्विनौ अपि चक्षुषी च चन्द्रसूर्यौ	ஐந்தாவதாயும் ஆகிறீர். தேவர்களுக்கு இரு செவிகள் அச்வினி தேவர்களே. இருகண்கள் சந்திரசூர்யர்களே.
रुद्रः	{ (சங்கரரென்ப பெயர் பூண்ட) உருத்திரராயும்		
साध्यानां	ஸாத்யர்களுள் தேவர்களுக்குள்		

अन्ते चादौ च लोकानां दृश्यसे त्वं परन्तप । उपेक्षसे च वैदेहीं मानुषः प्राकृतो यथा ॥

परन्तप	“பகைவர்களை தழிக் கச்செட்கிறவரே !	च	அப்படியிருந்தும்
त्वं	தேவரீர்	प्राकृतः	ஒன்றுமறியாத
लोकानां	உலகங்களில்	मानुषः यथा	மானிடன்போல்
आदौ च	முன்னும்	वैदेहीं	வைதேகியை
अन्ते च	பின்னும்	उपेक्षसे	அசட்டை செய்கின் றீர்.”
दृश्यसे	காணப்படுகிறீர்.		

इत्युक्तो लोकपालैस्तैः स्वामी लोकस्य राघवः । अब्रवीत्त्रिदशश्रेष्ठानामो धर्मभृतां वरः ॥

तैः	அந்த	धर्मभृतां	தர்மங்களை நிலைநிறுத் துபவர்களில்
लोकपालैः	லோகபாலர்களால்	वरः	உத்தமருமான
इति	மேற்கண்டவண்ணமாய்	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तः	சொல்லக்கேட்டவரும்	त्रिदशश्रेष्ठान्	தேவச்சேஷ்டர்களைப் பார்த்து
लोकस्य	உலகுக்கு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன் னார் :
स्वामी	பிரத்யக்ஷதெய்வமாய்		
राघवः	இரகுலத்திலவத ரித்தவரும்		

आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम् । योऽहं यस्य यतश्चाहं भगवांस्तद्ब्रवीतु मे ॥

आत्मानं	“என்னை	यः	யாரோ
दशरथात्मजं	தசரதரின் புத்திரனாய்	यस्य	யாருடன் சம்பந்த
रामं	இராமனை நப்பெயர் பூண்டவனாய்.	अहं	நான் [முடையவனே
मानुषं	மானிடனை	यतः	எதுகாரணமாய்ப்
मन्ये	அறிவேன்.	तत्	அதை [பிறந்தவனே
च	ஆகையால்	मे	எனக்கு
अहं	நான்	भगवान्	பிரம்மன்
		ब्रवीतु	உபதேசிக்கட்டும்.”

इति भुवन्तं काकुत्स्थं ब्रह्मा ब्रह्मविदां वरः । अत्र शीघ्रं मे राम सत्यं सत्यपराक्रम ॥

ब्रह्मविदां பிரம்மவித்துக்களில்
 वरः உத்தமரான
 ब्रह्मा பிரம்மன்
 इति மேற்கண்டவிதம்
 भुवन्तं மொழிகிற
 काकुत्स्थं காசுத்தஸ்தரைப்

பார்த்து

सत्यपराक्रम “உண்மையான பரா
 கரமம் படைத்த

राम ஸ்ரீராமா!
 मे என்னுடைய
 सत्यं உண்மைவாக்கை
 श्रुणु செனிகொடு” என்று
 अत्र शीत् சொன்னார் :

भवान्नारायणो देवः श्रीमांश्वक्रायुधो विभुः । एकशृङ्गो वराहस्त्वं भूतभव्यसपत्नजित् ॥

भवान् “தேவரீர்
 श्रीमान् நித்யஸக்ஷ்மியையுடை
 चक्रायुधः சக்ரத்தை ஆயுதமாயு
 विभुः எங்கும் நிறைந்த
 वरாய்

नारायणः நாராயண

अक्षरं ब्रह्म सत्यं च मध्ये चान्ते च राघव । लोकानां त्वं परो धर्मो विष्वक्सेनश्चतुर्भुजः ॥

राघव “ஸ்ரீராகவா!
 त्वं தேவரீர்
 च எதற்கும்
 मध्ये च முந்தியும்
 अन्ते च இடையிலும் முடிவி
 अक्षरं அழிவற்றதாய் [லும்
 सत्यं எப்போதுமிருக்கும்
 ब्रह्म பிரம்மம்.

शाङ्गधन्वा हृषीकेशः पुरुषः पुरुषोत्तमः । अजितः खड्गधृदिण्युः कृष्णश्चैव बृहद्बलः ॥

त्वं “தேவரீர்
 शाङ्गधन्वा சாரங்கமென்கிற வில்
 शैक्येयि லுடையவர்.

हृषीकेशः { இந்திரியங்களுக்கீச
 शैक्येयि } னைய அடக்கி ஆள்
 पवर्.

पुरुषः { எவரால் இந்த உலகம்
 निरैற்றதுள்ளதோ
 अवर् }

पुरुषोत्तमः { வேதங்களில் புருஷோ
 त्तमரெனப்படுபவர்
 एवरो அவர்.

लोकानां உலகங்களுக்கு
 त्वं மேன்மைபட்ட
 परो தர்மஸ்வரூபி.
 धर्मः ஸர்வஸ்வாமி.
 विष्वक्सेनः

चतुर्भुजः { நான்குவித புருஷோர்
 தங்களை அளிக்கும்
 नान्कु कककैयु
 दैयवर्.

अजितः खड्गधृदिण्युः कृष्णश्चैव बृहद्बलः ॥

अजितः { ஆச்சரிதஸம்ரக்ஷணை
 यिर्ल அணுவளவும்
 பங்கமடையாதவர்.

खड्गधृत् கட்காயுதபாணி.

ःिण्युः வியாபனசீலர்.

कृष्णः एव च பூஸம்ரக்ஷணைத்

तुर्भुजः தகரே.

बृहद्बलः தாரணசாமர்த்திய

முடையவர்.

सेनानीर्ग्रामणीश्च त्वं बुद्धिः सत्त्वं क्षमा दमः । प्रभवश्चाप्ययश्च त्वमुपेन्द्रो मधुसूदनः ॥

த்வ் "தேவரீர்
சேனானி: தேவஸைன்யரிர்வா ஹகர்.
ग्रामणी: च திவ்ய தேகங்களை காப்பாற்றுகிறவர்.
बुद्धि: புத்திப்ரவர்த்தகர்.
सत्त्वं ஸத்வகுணமானவர்.
क्षमा பக்தாபராதங்களை பொறுப்பவர்.

दमः இந் திரியரிக்கரகங்களை நடத்துபவர்.
त्वं தேவரீர்
प्रभवः லோகசிருஷ்டிகர்த்தா.
च அப்படியே
अप्ययः च பிரஸயகர்த்தா.
उपेन्द्रः இந் திரானுஜனாய் முதலவதரித்தவர்.
मधुसूदनः மதுவென்கிற தைத்யனைக் கொன்றவர்.

इन्द्रकर्मा महेन्द्रस्त्वं पद्मनाभो रणान्तकृत् ।

த்வ் "தேவரீர்
इन्द्रकर्मा இந் திரானுடைய கர்மத் தை அனுஷ்டிப்பவர் ;
महेन्द्रः அபரிமித ஐச்வர்ய ஸம்பன்னர் ;
पद्मनाभः நாபியில் விளங்கும் தாமரைமலருள்ளவர்.

शरण्यं शरणं च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः ॥

रणान्तकृत् போரில் சத்ருநாசத் தைச் செய்பவர்.
दिव्या: தேவலோகத்து
महर्षयः மகரிஷிகள்
त्वं च தேவரீரையே
शरणं அடைக்கலம் புகுமிட
शरण्यं ரகூகராயும் [மாயும்
आहुः சொல்லுகிறார்கள்.

सहस्रशृङ्गो वेदात्मा शतजिह्वो महर्षभः । त्वं त्रयाणां हि लोकानामादिकर्ता स्वयंप्रभुः ॥

सिद्धानामपि साध्यानामाश्रयश्चासि पूर्वजः

த்வ் ஹி "தேவரீரே
सहस्रशृङ्गः { ஆயிரம் சாகைகளு
 { டைய கொம்பையு
 { டையவர்.
शतजिह्वः { அனேகவிதமாய் பிரே
 { ரிப்பிக்கும் நாவுடை
 { யவர்.
महर्षभः சகல கர்மாக்களையும் ஆலோசிக்கச்செய்யும்
वेदात्मा வேதஸ்வரூபி.

॥ २० ॥

त्रयाणां மூன்று
लोकानां உலகங்களுக்கும்
आदिकर्ता ஆதிகர்த்தா.
स्वयंप्रभुः வேறொருவரால் ஏவமுடியாதவர்.
सिद्धानां சித்தர்களுக்கும்
साध्यानां अषि சாத்யர்களுக்கும்
पूर्वजः முன்தோன்றிய
आश्रयः च असि அடைக்கலமாகவும் இருக்கிறீர்.

त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कारस्त्वमोङ्कारः परन्तपः । प्रभवं निधनं वा ते न विदुः को भवानिति॥

यज्ञः "யக்ஞமென்பது
त्वं தேவரீரே.
वषट्कारः வஷட்காரமென்பதும்
त्वं தேவரீரே.
ओङ्कारः ஒங்காரமென்பதும்
परन्तपः மேலான தவமும்
त्वं தேவரீரே.

ते உமது
प्रभवं உத்பத்தியையாவது
निधनं वा முடிவையாவது
भवान् தேவரீர்
कः எப்படி
इति உள்ளவரென்பதை
न विदुः அறியார்கள், [யாவது

दृश्यसे सर्वभूतेषु ब्राह्मणेषु च गोषु च । दिक्षु सर्वासु गगने पर्वतेषु वनेषु च ॥ २२ ॥

सर्वभूतेषु “ஸர்வ ப்ராணிகளிட
க்திலும்
ब्राह्मणेषु च பிராம்மணர்களிடத்
திலும்
गोषु च பசுக்களிட த்திலும்
सर्वासु எல்லா

दिक्षु திக்குகளிலும்
गगने ஆகாயத்திலும்
पर्वतेषु பர்வதங்களிலும்
वनेषु च வனங்களிலும்
दृश्यसे விளங்குகிறீர்.

सहस्रचरणः श्रीमाञ्छतशीर्षः सहस्रदृक् । त्वं धारयसि भूतानि वसुधां च सपर्वताम् ॥

सहस्रचरणः “அனேக கால்களு
டையவராய்
शतशीर्षः பல முகங்களுடைய
வராய்
सहस्रदृक् பல கண்களுடையவ
ராய்

श्रीमान् லக்ஷ்மியையுடைய
त्वं தேவரீர்
भूतानि பிராணிகளையும்
सर्वतां மலைகளுள் எரிட்ட
वसुधां च உலகத்தையும்
धारयसि தாங்குகிறீர்.

अन्ते पृथिव्याः सलिले दृश्यसे त्वं महोरगः । श्रीन्द्रोकान्यारयन्नाम देवगन्धर्वदानवान् ॥

राम “ஸ்ரீராமா!
त्वं தேவரீர்
महोरगः { ஆதிசேஷன துடலில்
படுத்துக்கொண்ட
வராய்
पृथिव्याः பூமியினுடைய
अन्ते பிரளயகாலத்தில்

श्रीन्द्रोकान्यारयन्नाम மூவுலகங்களையும்
देवगन्धर्व- } தேவர்களையும் கந்தர்
दानवान् } வர்களையும் தானவர்
களையும்
धारयन् தாங்கிக்கொண்டு
सलिले ஜலத்தில்
दृश्यसे காணப்படுகிறீர்.

अहं ते हृदयं राम जिह्वा देवी सरस्वती । देवा गात्रेषु रोमाणि निर्मिता ब्रह्मणा प्रभो ॥

राम “ஸ்ரீராமா!
ते தேவரீருக்கு
अहं நான்
हृदयं ஹ்ருதயம்.
सरस्वती ஸரஸ்வதி
देवी தேவி
जिह्वा நாக்காயிருக்கிறாள்.

प्रभो பிரபுவே,
ब्रह्मणा பிரம்மனால்
गात्रेषु அவயவங்களில்
रोमाणि உரோமங்களாய்
देवा: தேவர்கள்
निर्मिता: சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்
கள்.

निमेषस्ते भवेद्रात्रिरुन्मेषस्ते भवेद्दिवा । संस्कारास्तेऽभवन्वेदा न तदस्ति त्वया विना ॥

ते “தேவரீரது
निमेषः கண்ணிமைமூடல்
रात्रि: ஓர் இரவாய்
भवेत् ஆகிறது.
ते தேவரீரது
उन्मेषः ஒருகடவை கண்
விழித்தல்
दिवा பகலாக

भवेत् ஆகிறது.
वेदा: வேதங்கள்
ते தேவரீரது
संस्कारा: சுவாசங்களாக
अभवन् இருக்கின்றன.
त्वया विना தேவரீரில்லாத
न तत् अस्ति வஸ்து என்பது
இல்லை.

जगत्सर्वं शरीरं ते स्थैर्यं ते वसुधातलम् । अग्निः कोपः प्रसादस्ते सोमः श्रीवत्सलक्षणः॥

ते	“தேவரீருக்கு
शरीरं	சரீரம்
सर्वं जगत्	எல்லா உலகமும்,
ते	தேவரீடைய
स्थैर्यं	பொறுமை என்பது
वसुधातलं	பூமியே.

अग्निः	அக்னி
ते	தேவரீரது
कोपः	கோபம்.
श्रीवत्सलक्षणः	ஸ்ரீவத்ஸம்போல்
सोमः	சந்திரன் [விளங்கும்]
प्रसादः	அருள்.

त्वया लोकास्त्रयः क्रान्ताः पुराणे विक्रमैस्त्रिभिः । महेन्द्रश्च कृतो राजा बलिं बद्ध्वा महासुरम्॥

पुराणे	“முற்காலத்தில்
त्वया	உம்மால்
त्रिभिः	மூன்று
विक्रमैः	காலடிகளால்
त्रयः लोकाः	மூன்று உலகங்களும்
क्रान्ताः	வியாபிக்கப்பட்டன.

महासुरं	மஹாசூரனான
बलिं	பலிச்சக்கிரவர்த்தியை
बद्ध्वा	அடக்கி
महेन्द्रः च	மஹேந்திரனே
राजा	மன்னனை
कृतः	ஆக்கப்பட்டான்.

सीता लक्ष्मीर्भवान्विष्णुर्देवः कृष्णः प्रजापतिः । वधार्थं रावणस्येह प्रविष्टो मानुषीं तनुम्॥

सीता	“வீதாப்பிராட்டியார்
लक्ष्मीः	லக்ஷ்மீதேவி.
प्रजापतिः	சிருஷ்டிதேவராகிய
विष्णुः देवः	விஷ்ணுதேவராகும்
भवान्	தேவரீர்
कृष्णः	சியாமளவண்ணராய்

रावणस्य	இராவணனுடைய
वधार्थं	கொலைகாரணமாய்
इह	இம்மண்ணுலகில்
मानुषीं	மானிட
तनुं	உடலை
प्रविष्टः	கொண்டீர்.

तदिदं नः कृतं कार्यं त्वया धर्मभृतां वर

॥ ३० ॥

धर्मभृतां	“தர்மத்தை நிலைநிறுத்த தியவர்களுக்குள்
वर	தலைமைப்பட்டவரே!
तत्	அந்த
इदं	இந்த

कार्यं	கார்யம்
नः	எங்களுக்காக
त्वया	தேவரீரால்
कृतम्	செய்யப்பட்டது.

निहतो रावणो राम प्रहृष्टो दिवमाक्रम

॥ ३१ ॥

राम	“ஸ்ரீராமா!
रावणः	ராவணன்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

प्रहृष्टः	திருப்தியடைந்தவராய்
दिवं	தெய்வலோகத்திற்கு
आक्रम	எழுந்தருளலாம்.

अमोघं बलवीर्यं ते अमोघस्ते पराक्रमः

॥ ३२ ॥

ते	“தேவரீரது
बलवीर्यं	பலத்தினுக்கிரம்
अमोघं	இலக்குத்தவறாதது.

ते	தேவரீரது
पराक्रमः	பராக்கிரமம்
अमोघः	வீண்போகாதது.

अमोघं दर्शनं राम न च मोघः स्तवस्तव ॥ ३३ ॥

राम दर्शनं अमोघं स्तव	“ஸ்ரீராமா ! தர்சனம் வீண்போகாதது. தேவரீருடைய	स्तवः च मोघः न	தோத்திரமும் பயன்படாததாக ஆகிறதில்லை.
--------------------------------	--	----------------------	---

अमोघास्ते भविष्यन्ति भक्तिमन्तश्च ये नराः ॥ ३४ ॥

ते भक्तिमन्तः नराः	“தேவரீருக்கு பக்திபண்ணும் மனிதர்கள்	ये अमोघाः च भविष्यन्ति	எவர்களோ அவர்கள் கோரியவைகளைக் கண்டவர்களாய் ஆகிறார்கள்.
--------------------------	---	------------------------------	--

ये त्वां देवं ध्रुवं भक्ताः पुराणं पुरुषोत्तमम् । प्राप्नुवन्ति सदा कामानिह लोके परत्र च ॥

पुराणं ध्रुवं पुरुषोत्तमं देवं त्वां भक्ताः	“புராணமாயும் எப்போதுமுள்ளவ ராயும் வேதங்களில் புருஷோ த்தமமெனக்கூறப் படும் தேவராகிய தேவரீருக்கு பக்திபண்ணுபவர்கள்	ये इह लोके परत्र च सदा कामान् प्राप्नुवन्ति	எவர்களோ அவர்கள் இந்த உலகத்திலும் மறுமையிலும் எக்காலத்திலும் எதைப்பிரார்த்தித் தர்களோ அவைகளை அடைகிறார்கள்.
--	---	---	--

इममार्थं स्तवं नित्यमितिहासं पुरातनम् । ये नराः कीर्तयिष्यन्ति नास्ति तेषां पराभवः ॥

ये नराः इमं आर्षं पुरातनं इतिहासं	“எந்த மனிதர்கள் இந்த வேதசம்பந்தமான தும் பழைய இதிலாஸமாகிய	स्तवं नित्यं कीर्तयिष्यन्ति तेषां पराभवः न अस्ति	ஸ்தோத்திரத்தை நித்யமாய் கீர்த்தனை செய்கின் றார்களோ அவர்களுக்கு தோல்வியென்பது கிடையாது.”
--	--	---	---

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
युद्धकाण्डे विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தோராவது ஸர்க்கம் || १२१ ||

सीतस्वीकारः—ஸீதாதேவியையங்கீகரிப்பது.

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं पितामहसमीरितम् । अङ्केनादाय वैदेहीमुत्पपात विभावसुः ॥ १ ॥

பிதாமஹசமீரிதம் பிரம்மதேவரால் மொழிந்தருளப்பெற்ற
 एतत् இந்த
 शुभं மங்களமான
 वाक्यं திருமொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு

त्रिभावसुः அக்னிபகவான்
 वैदेहीं ஜானகிதேவியை
 अङ्केन மடிமீது
 आदाय வகித்துக்கொண்டு
 उत्पपात வெளித்தோன்றினார்.

स विधूय चितां तां तु वैदेहीं हव्यवाहनः । उत्तस्थौ मूर्तिमानाशु गृहीत्वा जनकात्मजाम् ॥

மூர்திமான் மூர்த்திகரித்தவராகிய
 सः அந்த
 हव्यवाहनः அக்னிபகவான்
 तु அப்பொழுது
 आशु விரைவாய்
 तां அந்த

चितां சிதைவைய
 विधूय விடுத்து
 जनकात्मजां ஜனகர் திருமகளாகும்
 वैदेहीं ஸீதாதேவியை
 गृहीत्वा எடுத்துக்கொண்டு
 उत्तस्थौ வெளிவந்தார்.

तरुणादित्यसङ्काशां तप्तकाञ्चनभूषणाम् । रक्ताम्बरधरां वालां नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ॥
 अङ्घ्रिभाल्याभरणां तथारूपां मनस्विनीम् । ददौ रामाय वैदेहीमङ्के कृत्वा विभावसुः ॥

விभावசு: அக்னிபகவான்
 तरुणादित्यसङ्काशां பாலகுரியனை நிகர்த்தவனும்
 तप्तकाञ्चनभूषणां சுத்தப்பொன்னுபரணங்களைப்பூண்டவனும்
 रक्ताम्बरधरां செவ்விய ஆடையை அணிந்தவனும்
 नीலकुञ्चितमूर्धजां கருத்து சுருண்டகுழலைக்கொண்டவனும்
 अङ्घ्रिभाल्या- } வாடாத புஷ்பங்களை
 भरणां } யும் ஆபரணங்களை
 यम् பூண்டவனும்

तथारूपां அதே உருவத்தைக் கொண்டவனும்
 मनस्विनीं உத்தமியும்
 वालां பரிசுத்தையுமாகிய
 वैदेहीं ஜானகிதேவியை
 अङ्के மடிமீது
 कृत्वा கொண்டு
 रामाय ஸ்ரீராமரிடம்
 ददौ சமர்ப்பித்தார்.

अब्रवीच्च तदा रामं साक्षी लोकस्य पावकः ॥ ५ ॥

तदा அப்பொழுது
 लोकस्य உலகத்திற்கு
 साक्षी சாക്ഷியாகிய
 पावकः அக்னிபகவான்

रामं च ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 अब्रवीच्च பின்வருமாறு விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்;

विशुद्धभावां निष्पायां प्रतिगृह्णीष्य राघव । न किञ्चिदभिधातव्यमहमाज्ञापयामि ते ॥११॥

राघव "ஸ்ரீராமா!
विशुद्धभावां நிர்மலஉள்ளமமைந்த
வனும்
निष्पायां கல்மஷ்டமில்லாதவளு
மாகிய இவளை
प्रतिगृह्णीष्य அங்கீகரிப்பிராக.

विञ्चिव ஒன்றுய்
अभिधातव्यं न சொல்வதற்கிடமிலலை.
अहं நான்
ते தேவரீருக்கு
आज्ञापयामि உறுதியாய் சொல்லு
கின்றேன்."

ततः प्रीतमना रामः श्रुत्वैतद्ददातां वरः । दध्यौ सुहूर्तं धर्मात्मा बाष्पव्याकुललोचनः ॥१२॥

वदतां பேசுபவர்களுள்
वरः ச்ரேஷ்டரும்
धर्मात्मा தர்மா தர்மவுமாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
एतत् இதற்கு
श्रुत्वा திருச்செவிகாய்த்து

ततः அதனால்
प्रीतमनाः மனத்திருப்திகொண்
டவராய்
बाष्पव्याकुललोचनः கண்ணீர் ததும்பிய
கண்களுற்றவராய்
सुहूर्तं சிறிதுகாலம்
दध्यौ ஆலோசித்தார்.

एवमुक्तो महातेजा द्युतिमान्दृढविक्रमः । अब्रवीत्तिदशश्रेष्ठं रामो धर्मभृतां वरः ॥ १३ ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः விண்ணப்பிக்கப்
பெற்றவரும்
महातेजाः மஹாதேஜன்வியும்
द्युतिमान् மகிமைகொண்டவரும்
दृढविक्रमः பெரும் பராக்கிரமம்
கொண்டவரும்

धर्मभृतां தர்மிஷ்டர்களுள்
वरः உத்தமருமாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்
विदशश्रेष्ठं { தேவச்ரேஷ்டரை
(அக்னிபகவானை)ப்
பார்ந்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
ழிந்தருளிணர்:

अवश्यं त्रिषु लोकेषु सीता पावनमर्हति । दीर्घकालोषिता हीयं रावणान्तःपुरे शुभा ॥

शुभा "நல்லொழுக்கமுள்ள
வனும்
रावणान्तःपुरे ராவணனது அந்தப்
புரத்தில்
दीर्घकालोषिता நெடுங்காலம் வசித்த
इयं இந்த [வளுமாகிய

सीता हि சிதையோவெனில்
अवश्यं அவசயமாய்
त्रिषु மூன்று
लोकेषु உலகங்களிலும்
पावनं பரிசுத்திக்கு
अर्हति உரியவளாகிறாள்.

बालिशः खलु कामात्मा रामो दशरथात्मजः । इति वक्ष्यन्ति मां सन्तो जानकीमविशोध्य हि ॥

जानकीं "சிதையை
अविशोध्य हि சுத்திசெய்யாவிடிலோ
मां என்னைப்பற்றி
सन्तः ஸாதுக்கள்
दशरथात्मजः "தசரதபுத்திரானை

रामः ராமன்
कामात्मा कामத்தில் முழுகிய
உள்ளன்கொண்ட
बालिशः खलु முழுமுடனல்லவோ"
इति என்று
वक्ष्यन्ति ஏசுவர்கள்.

अनन्यहृदयां भक्तां मच्चित्तपरिवर्तिनीम् । अहमप्यवगच्छामि मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥

अहं अपि “ ना னும்
 जनकात्मजां ஜனகர்மகளான
 मैथिलीं வலீதையை
 अनन्यहृदयां வேறென்றிலும் மன
 த்தைச்செலுத்தாது

भक्तां அசஞ்சலாபத்திமை
 பூண்டும்
 मच्चित्त- } எனது மனத்திற்கிசைச்
 परिवर्तिनीं } தவாறு நடப்பவளு
 மாய்
 अवगच्छामि உள்ளபடி அறிவேன்.

प्रत्ययार्थं तु लोकानां त्रयाणां सत्यसंश्रयः । उपेक्षे चापि वैदेहीं प्रविशन्तीं हुताशनम् ॥

सत्यसंश्रयः { “ சத்தியத்தையே
 சர்வமுமாய்க்கொ
 ண்ட நான்
 त्रयाणां लोकानां மூவுலகங்களின்
 प्रत्ययार्थं तु நம்பிக்கைக்காகவே

हुताशनं அகனியில்
 प्रविशन्तीं புறும்
 वैदेहीं अपि च ஜானகியையும்கூட
 उपेक्षे உபேகைகூட செய்தேன்.

इमामपि विशालाक्षीं रक्षितां स्वेन तेजसा । रावणो नातिवर्तेत वेलामिव महोदधिः ॥

स्वेन तेजसा “ தனது மகிமைமால்
 रक्षितां காத்துக்கொள்ளப்
 பெற்ற
 विशालाक्षीं தடங்கண்ணாளான
 इमां இவளை (சீதையை)
 रावणः अपि ராவணனும்

वेलां கரையை
 महोदधिः சமுத்திரம்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 अतिवर्तेत न பிழைபடுத்தமாட்
 டான்.

न हि शक्तः स दुष्टात्मा मनसाऽपि हि मैथिलीम् । प्रधर्षयितुमप्राप्तां दीप्तामग्निशिखामिव ॥

सः “ அந்த
 दुष्टात्मा हि தூராத்மாவோ
 अप्राप्तां இணங்காத
 मैथिलीं ஜானகியை
 दीप्तां ஜ்வலிக்கும்
 अग्निशिखां அகனிஜ்வாலையை

इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 मनसा अपि மனத்தினாலுக்கூட
 प्रधर्षयितुं கெடுக்க
 शक्तः न हि வல்லனேயல்ல.

नेयमर्हति चैश्वर्यं रावणान्तःपुरे शुभा । अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा ॥

शुभा “ உத்தமியான
 इयं இவள் (சீதை)
 रावणान्तःपुरे ராவணனது அந்தப்
 புரத்தில்
 ऐश्वर्यं च ஜெசுவர்யத்தை
 अर्हति न விரும்பாள்.
 हि ஏனெனில்

सीता வலீதை
 भास्करेण சூர்யனோடு
 प्रभा ஒளி
 यथा எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 मया என்னுடன்
 अनन्या வேறுபாடற்றவள்.

विशुद्धा त्रिषु लोकेषु मैथिली जनकात्मजा । न हि हातुमियं शक्या कीर्तिरात्मवता यथा ॥

विषु	“முன்று	आत्मवता	சத்புருஷனால்
लोकेषु	உலகங்களிலும்	कीर्तिः	கீர்த்தி
विशुद्धा	மிகப்பரிசுத்தையான	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इयं	இந்த	हातुं	துறக்க
जनकात्मजा	ஜனகபுத்திரியாகும்	शक्या न	முடியாதவள்.
मैथिली हि	சீகையோவெனில்		

अवश्यं तु मया कार्यं सर्वेषां वो वचो हितम् । स्निग्धानां लोकमान्यानामेवं च ब्रुवतां हितम् ॥

स्निग्धानां	“அன்புகொண்டவர்	लोकमान्यानां च	லோகங்களால் கொண்டாடப்படுபவர்களு
	களாய்	वः	உங்கள் [மான
एवं	மேற்கண்டவாராய்	सर्वेषां	யாவருடையவும்
हितं	நன்மையை	हितं	நலந்தரும்
ब्रुवतां	எடுத்துரைப்பவர்	वचः	சொல்லானது
	களும்	मया	என்னால்
		अवश्यं	அவச்யம்
		कार्यं तु	கொள்ளத்தக்கதே.”

इतीदमुत्त्वा विदितं महाबलैः प्रशस्यमानः स्वकृतेन कर्मणा ।

समेत्य रामः प्रियया महाबलः सुखं सुखाहौऽनुबभूव राघवः ॥ २२ ॥

महाबलैः	மகிமை மிக்கவர்	प्रशस्यमानः	புகழ்ப்படுபவரும்
	களால்	महाबलः	மகாபலசாலியும்
विदितं	விண்ணப்பிக்கப்பட்டதற்கு	सुखाहैः	சுகத்திற்கே உரியவரும்
इति	மேற்கண்டவாராய்	राघवः	ராகுசுவதிலகருமாகிய
इदं	இப்பொழுது	रामः	ராமர்
उत्तवा	பதிலுரைத்துவிட்டு	प्रियया	காதலியுடன்
स्वकृतेन	தன்னால் செய்தருளப்பெற்ற	समेत्य	சேர்ந்து
कर्मणा	செயலால்	सुखं	மனத்திருப்தியை
		अनुबभूव	கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

द्वाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—ஊற்றிருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || १२२ ||

दशरथानुशासनम्—தசரதரது உபதேசம்.

एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं राघवेण सुभाषितम् । इदं शुभतरं वाक्यं व्याजहार महेश्वरः ॥

महेश्वरः	சங்கரபகவான்	वाक्यं	திருமொழிக்கு
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	शुखा	திருச்செவ்சாற்றி
सुभाषितं	மொழிந்தருளப்	शुभतरं	மிக்க மங்களமாகிய
	பெற்ற	वाक्यं	திருமொழியொன்றை
शुभं	மங்களமான	इदं	பின்வருமாறு
एतत्	இந்த	व्याजहार	மொழிந்தருளிவார்:

पुष्कराक्ष महाबाहो महावक्षः परन्तप । दिष्ट्या कृतमिदं कर्म त्वया शस्त्रभृतां वर ॥ २ ॥

पुष्कराक्ष	“செந்தாமரைக்கண்ணனே!	शस्त्रभृतां	ஆயுதம் கொண்டவர்
महाबाहो	மகாபாகுவே!	वर	உத்தமனே! [களுள்
महावक्षः	அகன்ற மார்புற்றவனே!	त्वया	உன்னால்
		इदं कर्म	இந்தக்காரியமானது
परन्तप	சந்ருஸம்ஹாரக!	दिष्ट्या	பாக்யவசத்தால்
		कृतम्	செய்யப்பட்டது.

दिष्ट्या सर्वस्य लोकस्य प्रवृद्धं दारुणं तमः । अपावृत्तं त्वया संख्ये राम रावणजं भयम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	रावणजं	ராவணனால் உண்டா
सर्वस्य	எல்லா	भयं	ஆபத்தானது [கிய
लोकस्य	லோகத்தினிடமும்	त्वया	உன்னால்
प्रवृद्धं	மூண்ட	संख्ये	போரில்
दारुणं	பயங்கரமான	अपावृत्तं	ஒழிக்கப்பெற்றது.
तमः	இருளாகும்	दिष्ट्या	பாக்யமே பாக்யம்.

आश्वस्य भरतं दीनं कौसल्यां च यशस्विनीम् । कैकेयीं च सुमित्रां च दृष्ट्वा लक्ष्मणमातरम् ॥
 प्राप्य राज्यमयोध्यायां नन्दयित्वा सुहृज्जन्म् । इक्ष्वाकूणां कुले वंशं स्थापयित्वा महाबल ॥
 इष्ट्वा तुरगमेधेन प्राप्य चानुत्तपं यशः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा त्रिदिवं गन्तुमर्हसि ॥६॥

महाबल	“மகாசக்திகொண்டவனே!	कौसल्यां च	கௌஸலையையும்
दीनं	ஏங்கியிருக்கும்	कैकेयीं च	கைகேயியையும்
भरतं	பரதனை	लक्ष्मणमातरं	லக்ஷ்மணனது அன்னையாகிய
आश्वस्य	தேற்றரவுபடுத்தி	सुमित्रां च	சுமித்திரையையும்
यशस्विनीं	கீர்த்திமதியாகிய	दृष्ट्वा	தரிசித்து

धयोध्यायां अयोर्योऽत्तियिषि
 राज्यं आसाराणुकैः
 प्राप्य कौकिल्ये
 सुहृन्वा नन्दयित्वा
 दूषवाक्यां कुले
 वंशं स्थापयित्वा
 सुरामेधेन अक्षयमेतयथाकथं

इष्टा याकஞ்செய்து
 अनुत्तमं மிகச்சிறந்த
 यथाः पुकழையும்
 प्राप्य பெற்று
 ब्राह्मणेभ्यः அந்தணர்களுக்கு
 धनं தனத்தை
 द्रवा च அளித்துவிட்டும்
 विदिवं ஸ்வர்க்கத்திற்கு
 गन्तुं செல்ல
 अर्हसि கடவாய்.

एष राजा विमानस्थः पिता दशरथस्तव । काकुत्स्थ मानुषे लोके गुरुस्तव महायशः ॥

इन्द्रलोकं गतः श्रीमान्स्त्वया पुत्रेण तारितः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा त्वमेनमभिवादय ॥

काकुत्स्थः "श्रीराम ।
 एषः இதே
 विमानस्थः விமானத்திலிருப்ப
 तव உனது [வர்
 पिता திருத்தந்தையாகிய
 दशरथः தசரத
 राजा சக்கிரவர்த்தி.
 मानुषे लोके மானிடஉலகில்
 तव உனக்கு
 गुरुः திருத்தந்தையாய்
 महायशः பெரும்புகழ்கொண்ட
 வர்.

आसा तம்பியாகும்
 लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணனோடுகூட
 पुत्रेण புத்திரனாகும்
 त्वया உன்னால்
 तारितः ஸம்ஸ்காரத்தால்
 कणायैற்றப்பட்டு
 इन्द्रलोकं இந் திரலோகத்தை
 गतः அடைந்து
 श्रीमान् திருவோடு விளங்
 त्वं நீ [குபவர்.
 एनं இவரை
 अभिवादय நமஸ்கரிப்பாயாக.

महादेववचः श्रुत्वा काकुत्स्थः सहलक्ष्मणः ।

सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணருடன்கூட
 விருக்கப்பெற்ற
 काकुत्स्थः "श्रीराम
 महादेववचः சிவபெருமானது
 திருமொழிக்கு

विमानशिखरस्थस्य प्रणाममकरोत्पितुः ॥

श्रुत्वा திருச்செவிகாய்த்து
 विमान- } சிகரத்தையொத்த
 शिखरस्थस्य } விமானத்திலிருக்கும்
 पितुः திருத்தந்தையாருக்கு
 प्रणामं நமஸ்காரத்தை
 अकरोत् செய்தார்.

दीप्यमानं स्वया लक्ष्म्या विरजोऽम्बरधारिणम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा ददर्श पितरं विभुः ॥

विभुः சர்வசக்தராகும்வர்
 (श्रीरामர்)
 स्वया தனது
 लक्ष्म्या திருவினால்
 दीप्यमानं ஜ்வலித்துக்கொண்ட
 ருப்பவரும்

विरजोऽम्बरधारिणं நிரம்லமான வஸ்திரத்
 தை உடுத்தவருமான
 पितरं திருத்தந்தையாரை
 आसा தம்பியாகிய
 लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணருடன்கூட
 ददर्श தரிசுத்தார்.

हर्षेण महताऽऽविष्टो विमानस्थो महीपतिः । प्राणैः प्रियतरं दृष्ट्वा पुत्रं दशरथस्तदा ॥
 आरोप्याङ्कं महाबाहुर्वरासनगतः प्रभुः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य ततो वाक्यं समाददे ॥

தடா அப்பொழுது
 வராஸனகத: சிறந்த ஆசனத்தில
 மர்ந்து
 விமானஸ்த: விமானத்தில் வீற்றி
 ருப்பவரும்

மஹாபாஹு: மகாபாகுவும்
 ப்ரஹு: பிரபுவமான
 தசரத தசரத
 மஹீபதி: சக்கிரவர்த்தியார்
 ப்ராணை: உயிரினும்
 ப்ரியதரம் மிக இஷ்டமான
 புத்ரம் த்ரூஷ்டா புதல்வரைப் பார்த்து

न मे स्वर्गो बहुमतः संमानश्च सुरर्षिभिः ।

ரம "சூரராம!
 தே உன்னிடம்
 சலம் உண்மையாய்
 ப்ரதிஸ்துணாமி உறுதிகுறுகின்றேன்.
 த்வயா உன்னை
 விஹீஸ்ய விட்டுப்பிரிந்திருக்கும்

कैकेय्या यानि चोक्तानि वाक्यानि वदतां वर । तव प्रजाजनार्थानि स्थितानि हृदये मम ॥

வததா "பேசுவவர்களில்
 வர உத்தமனே!
 கைகேய்யா கைகேய்யால்
 தவ உனது
 ப்ரஜாஜனார்தானி வனவாஸரிமித்தமாய்
 யானி எந்த

மஹதா பெரும்
 ஹர்ஷண ஆனந்தத்தோடு
 ஶாவிஸ்த: கூடியவராய்
 ஶங்கு மடிமீது
 ஶாரோப்ய ஏற்றிவைத்துக்
 கொண்டு

பாஹுப்யா இரூகைகளால்
 சம்பரிஸ்வஜ்ய இறுக ஆஸிங்கனம்
 செய்துகொண்டு

தத: அப்பொழுது
 வாக்யம் ஒரு திருமொழியை
 சனாடதே புகன்றருளிஞர்:

त्वया राम विहीनस्य सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

மே எனக்கு
 ச்வரீ: ஸ்வர்க்கமும்
 வஹுமத: ந விரும்பப்பட்டதில்லை.
 சூரர்ஷிபி: தேவரீஷிகளால்
 சம்மான: வெருமானமும்
 ச அப்படியே விரும்பப்
 பட்டதில்லை.

वाक्यानि वार्त्तकानि
 उक्तानि கூறப்பட்டனவோ
 அவைகள்

मम எனது
 हृदये च உள்ளத்திலேயே
 स्थितानि பதிர்திருக்கின்றன.

त्वां तु दृष्ट्वा कुशलिं परिष्वज्य सलक्ष्मणम् ।

अद्य दुःखाद्भिमुक्तोऽस्मि नीहारादिव भास्करः

॥ १५ ॥

சலக்ஷ்மணம் "லக்ஷ்மணனுடன்
 த்வா உன்னை [கூடிய
 குஷலிம் கேஷ்மமாயிருப்பவ
 த்ரூஷ்டா கண்டும் [ராய்
 ப்ரிஸ்வஜ்ய இறுகத்தழுவிக்கொ
 ண்டும்
 நீஹாராத் பனியினின்று

ஶாஸ்கர: சூரியபகவான்
 ஹவ எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 ஶத து இப்பொழுதுதான்
 து:ஸாத் துக்கத்தினின்று
 விஸுக்: ஶஸிம் விடுபட்டிருக்கின்
 ரேன்.

तारितोऽहं त्वया पुत्र सुपुत्रेण महात्मना । अष्टावक्रेण धर्मात्मा कहोलो ब्राह्मणो यथा ॥

புவ “மெந்தா!
 சுபுத்ரேண சத்புக்திரானும்
 மஹாத்மனா மகாத்மாவுமான
 த்வயா உன்னால்
 அஹ் நான்
 அஷ்டாவக்ரேண அஷ்டாவகரால்
 ஧ர்மாத்மா தர்மாவான

कहोलः கஹோள
 ब्राह्मणः பிராமணர்
 यथा எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
 तारितः நற்கதியடைவிக்கப் பட்டேன்.

इदानीं तु विजानामि यथा सौम्य सुरेश्वरैः । वधार्थं रावणस्येदं विहितं पुरुषोत्तम ॥

சௌம்ய “அப்பா,
 புருஷோத்தம புருஷோத்தம!
 சூர்ஷ்வரே: தேவச்சூரேஷ்டர்களால்
 ராவணச्य ராவணனது
 வதார்த்ம வதைக்காக

इदं இவ்விதமாய்
 विहितं यथा செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்பதை
 इदानीं तु இப்பொழுதுதான்
 विजानामि நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

सिद्धार्थां खलु कौसल्या या त्वां राम गृहं गतम् । वनान्निवृत्तं संहृष्टा द्रक्ष्यत्यरिनिषूदन ॥

அரிநிஷூடன் “சத்ருஸம்ஹாரக
 ராம ஸ்ரீராம!
 வனாவ் காட்டினின்று
 நிவ்ருத்தம் திரும்பி
 குஹ் அரண்மனைக்கு
 காத் வந்த
 த்வா உன்னை

या எவள்
 संहृष्टा சந்தோஷங்கொண்ட வளாய்
 द्रक्ष्यति பார்க்கப்போகிறாளோ அந்த
 कौसल्या खलु கௌஸல்யைதான்
 सिद्धार्थां கொடுத்தவைத்த வள்.

सिद्धार्थाः खलु ते राम नरा ये त्वां पुरीं गतम् । जलाद्रमभिषिक्तं च द्रक्ष्यन्ति वसुधाधिपम् ॥

ராம “ஸ்ரீராம!
 புரீ காத் நகரை அடைந்து
 ஜலாட் தீர்த்தாபிஷித்தனாய்
 வசுதாதிபம் சக்கிரவர்த்தியாய்
 அபிஷித்தம் பட்டாபிஷேகம் செய் யப்பட்டவனாய்
 த்வா உன்னை

ये எந்த
 नरा: மாணிடர்கள்
 द्रक्ष्यन्ति च காணப்போகின்றார் களோ
 ते खलु அவர்கள் தான்
 सिद्धार्थाः கொடுத்தவைத்தவர்கள்.

अनुरक्तेन बलिना शुचिना धर्मचारिणा । इच्छामि त्वामहं द्रष्टुं भरतेन समागतम् ॥२०॥

அனுகேந “அசஞ்சலா அன்பு
 கொண்டவனும்
 பலினா சக்திமானும்
 சூசினா பரிசுத்தனும்
 ஧ர்மசாரினா தர்மிஷ்டனுமாகிய

भरतेन பாதனோடு
 समागतं சேர்ந்திருப்பவனாய்
 त्वां द्रष्टुं உன்னைக் காண
 अहं நான்
 इच्छामि விரும்புகின்றேன்.

चतुर्दश समाः सौम्य वने निर्यापितास्त्वया । वसता सीतया सार्धं लक्ष्मणेन च धीमता ॥

सौम्य "அப்பா!
 सीतया சீதையோடும்
 धीमता புத்திமானாகிய
 लक्ष्मणेन च सार्धं லக்ஷ்மணனோடும்கூட
 वने காட்டில்

वसता வசிக்கும்
 त्वया உன்னால்
 चतुर्दश चதுர்दச
 समाः வருஷங்களும்
 निर्यापिताः கடத்தப்பட்டன.

निवृत्तवनवासोऽसि प्रतिज्ञा सफला कृता । रावणं च रणे हत्वा देवास्ते परितोषिताः ॥

निवृत्तवनवासः "வனவாஸத்தைக்க
 असि ஆகினை. [முத்தவனாய்
 प्रतिज्ञा உறுதிமொழியானது
 सफला பயனுற்றதாய்
 कृता செய்யப்பட்டது.
 रावणं ராவணனை

रणे போரில்
 हत्वा கொன்று
 ते உன்னால்
 देवाः च தேவர்களும்
 परितोषिताः களிப்பிக்கப்பெற்றார்
 கள்.

कृतं कर्म यशः श्लाघ्यं प्राप्तं ते शत्रुसूदन । भ्रातृभिः सह राज्यस्थो दीर्घमायुरवाप्नुहि ॥

शत्रुसूदन "சத்ருசம்ஹாரக!
 ते உன்னால்
 कर्म மேற்கொண்ட காரியம்
 कृतं செய்து முடிக்கப்பட்ட
 श्लाघ्यं சிறந்த [டது.
 यशः புகழும்

प्राप्तं அடையப்பட்டது.
 भ्रातृभिः सह தம்பிரமர்களுடன்கூட
 राज्यस्थः அரசாளுபவனாய்
 दीर्घ நீண்ட
 आयुः ஆயுளை
 अवाप्नुहि கொண்டிருப்பாயாக".

इति ब्रुवाणं राजानं रामः प्राञ्जलिर्ब्रवीत्

इति மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणं மொழிந்தருளியவரான
 राजानं சக்கிரவர்த்தியைப்
 रामः ஸ்ரீராமர் [பார்த்து

॥ २४ ॥
 प्राञ्जलिः கைகூப்பியவராய்
 ब्रवीत् பின்வருமாறு விண்ண
 ப்பித்துக்கொண்டார்:

कुरु प्रसादं धर्मज्ञ कैकेय्या भरतस्य च । सपुत्रां त्वां त्यजामीति यदुक्ता कैकयी त्वया ॥

धर्मज्ञ "தர்மவழியுணர்ந்த
 सपुत्रां 'புத்திரனுள்ள [வரே!
 त्वां உன்னை
 त्यजामि தள்ளிவைக்கின்றேன்'
 इति என்று
 त्वया தேவரீரால்
 कैकयी கைகேயிதேவியார்

उक्ता சபிக்கப்பட்டாளே
 यत् அக்காரணத்தால்
 कैकेय्याः கைகேயிதேவியிடமும்
 भरतस्य च பரதனிடமும்
 प्रसादं மனச்சார்ந்தியை
 कुरु கொண்டருள்வீராக.

स शापः कैकयीं घोरः सपुत्रां न स्पृशेत्प्रभो ॥ २६ ॥

प्रभो "பிரபுவே!
 सः அந்த
 घोरः பயங்கரமான
 शापः சாபம்

सपुत्रां புத்திரனுள்ள
 कैकयी கைகேயிதேவியை
 स्पृशेत् न பற்றவேண்டாம்."

स तथेति महाराजो राममुक्त्वा कृताञ्जलिम् । लक्ष्मणं च परिष्वज्य पुनर्वाक्यमुवाच ह ॥

सः	அந்த	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	परिष्वज्य	இறுகத்தழுவிக்கொண்டு
कृताञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தரான	पुनः	மீளவும்
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	वाक्यं	திருமொழியொன்றை
तथा	அப்படியே	उवाच ह	பின்வருமாறு மொழிந்தருளிணர்:
इति	என்று		
उच्चा	மொழிந்தருளிவிட்டு		

रामं शुश्रूषता भक्त्या वैदेह्या सह सीतया । कृता मम महाप्रीतिः प्राप्तं धर्मफलं च ते ॥

वैदेह्या	“ஜனகர் புதல்வியான	मम	எனக்கு
सीतया सह	சீதையுடன்கூட	महाप्रीतिः	பெரும்பீர்தியானது
रामं	ஸ்ரீராமனை	कृता	விளைவிக்கப்பட்டது.
भक्त्या	பக்திகொண்டு	ते	உன்னால்
शुश्रूषता	சுசுருஷை புரியும்	धर्मफलं च	தர்மத்தின் பயனும்
	உன்னால்	प्राप्तम्	பெறப்பட்டது.

धर्मं प्राप्स्यसि धर्मज्ञ यशश्च विपुलं भुवि । रामे प्रसन्ने स्वर्गं च महिमानं तथैव च ॥२९॥

धर्मज्ञ	“ தர்மமறிந்தவனே !	विपुलं	நெடும்
रामे	ஸ்ரீராமன்	यशः च	புகழையும்
प्रसन्ने	மனத்திருப்திகொண்டவளவில்	तथा	அவ்வண்ணமே
धर्मं च	தர்மப்பயனையும்	महिमानं एव	மகிமைபயையும்
भुवि	உலகில்	स्वर्गं च	ஸ்வர்க்கத்தையும்
		प्राप्स्यसि	நீ பெறுவாய்.

रामं शुश्रूष भद्रं ते सुमित्रानन्दवर्धन । रामः सर्वस्य लोकस्य शुभेष्वभिरतः सदा ॥३०॥

सुमित्रानन्दवर्धन	{ “ஸுமித்திரையின் ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவனே !	रामः	ஸ்ரீராமன்
रामं	ஸ்ரீராமனை	सर्वस्य	எல்லா
शुश्रूष	பரிசரிப்பாயாக.	लोकस्य	உலகத்தின்
ते	உனக்கு	शुभेषु	நன்மைகளிலும்
भद्रं	மங்களம் பெருகும்.	सदा	எப்பொழுதும்
		अभिरतः	வழுவாப்பற்றுடையவன்.

एते सेन्द्रास्त्रयो लोकाः सिद्धाश्च परमर्षयः । अभिगम्य महात्मानमर्चन्ति पुरुषोत्तमम् ॥

एते	“ இந்த	परमर्षयः	மகரிஷிகளும்
सेन्द्राः	இந்திரனுள்ளிட்ட	महात्मानं	மஹாத்மாவாகிய
त्रयः	மூன்று	पुरुषोत्तमं	புருஷோத்தமனை
लोकाः	உலகங்களும்	अभिगम्य	அணுகி [(ஸ்ரீராமரை)
सिद्धाः च	சித்தர்களும்	अर्चन्ति	பூஜிக்கின்றார்கள்.

एतत्तदुक्तमव्यक्तपक्षरं ब्रह्मसंमितम् । देवानां हृदयं सौम्य गुह्यं रामः परन्तपः ॥ ३२ ॥

सौम्य "அப்பா!
अव्यक्तं - மனோவாக்காயங்களுக்
குப் புலப்படாததும்
अक्षरं அழிவற்றதும்
ब्रह्मसंमितं வேதங்களால் கூறப்
பட்டதும்
गुह्यं ரஹஸ்யமானதுமான
तत् பிரம்மம்

परन्तपः சக்ருசம்ஹாரகருகிய
रामः ஸ்ரீராமன்.
एतत् இந்த
हृदयं ரகசியமானது
देवानां தேவர்களால்
उक्तम् உபதேசித்தருளப்
பட்டது.

अवाप्तं धर्मचरणं यशश्च त्रिपुलं त्वया । रामं शुश्रूषता भक्त्या वैदेह्या सह सीतया ॥ ३३ ॥

वैदेह्या "வீதேஹமன்னன்
புத்திரியான
सीतया सह சீதையோடுகூட
रामं ஸ்ரீராமனை
भक्त्या பக்திகொண்டு
शुश्रूषता பரிசீரிக்கும்

त्वया உன்னால்
धर्मचरणं தர்மபலன்
अवाप्तं அடையப்பட்டது.
त्रिपुलं பார்த்த
यशः புகழும்
च அப்படியே அடையப்
பட்டது."

स तथोक्त्वा महाबाहुर्लक्ष्मणं प्राञ्जलिं स्थितम् । उवाच राजा धर्मात्मा वैदेहीं वचनं शुभम् ॥

धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்
महाबाहुः மகாபாகுவுமான
सः அந்த
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
प्राञ्जलिं அஞ்சலிஹஸ்தராய்
स्थितं இருக்கும்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

तथा மேற்கண்டவாறாய்
उक्त्वा மொழிந்தருளினிட்டு
वैदेहीं ஜானகிதேவியைப்
பார்த்து
शुभं மங்கள
वचनं சொல்லொன்றை
उवाच பின்வருமாறு மொழி
ந்தருளினார் :

कर्तव्यो न तु वैदेहि मन्युस्त्यागमिमं प्रति । रामेण त्वद्विशुद्धचर्यं कृतमेतद्वितैषिणा ॥

वैदेहि "ஜானகி!
तु இப்பொழுது
इमं இந்த
त्यागं प्रति பரித்தியாகத்தைத்
குறித்து
मन्युः கோபமானது

कर्तव्यः न கொள்ளத்தகாதது.
हितैषिणा நலத்தை நாடிய
रामेण ஸ்ரீராமனால்
त्वद्विशुद्धचर्यं .. உனது பரிசுத்திக்காக
एतत् இது
कृतम् செய்யப்பட்டது.

न त्वं सुभ्रु समाधेया पतिशुश्रूषणं प्रति । अवश्यं तु मया वाच्यमेष ते दैवतं परम् ॥ ३६ ॥

सुभ्रु "ஸ்தீரந்நமே!
पतिशुश्रूषणं प्रति பதிசக்ருஷையைப்
त्वं நீ [பற்றி
समाधेया न எடுத்துரைக்கப்பட
வேண்டியவளன்று.
ते உனக்கு

एषः तु இவன் (ஸ்ரீராமன்)கான்
परं எதற்கும்
दैवतं மேம்பட்ட தெய்வம்
मया என்னால் [என்பது
अवश्यं கட்டாயமாய்
वाच्यम् சொல்லத்தக்கது."

इति प्रतिसमादिश्य पुत्रौ सीतां तथा स्तुषाम् । इन्द्रलोकं विमानेन ययौ दशरथो ज्वलन् ॥

दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்
पुत्रौ	இரு புதல்வர்களுக்க
तथा	அவ்வண்ணமே [கும்
स्तुषां	மருகியான
सीतां	வீதாதேவிக்கும்

इति	மேற்கண்டவாறு
प्रतिसमादिश्य	புகன்றருளினிடீடு
विमानेन	விமானத்தில்
ज्वलन्	ஜ்வலிப்பவராய்
इन्द्रलोकं	இந்திரலோகத்திற்கு
ययौ	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे द्वाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20275

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5600

त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்துமன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २२३ ॥

वानरोज्जीवनम्—மாண்ட வானர்கள் உயிர்பெறல்.

प्रतियाते तु काकुत्स्थे महेन्द्रः पाकशासनः । अब्रवीत्परमप्रीतो राघवं प्राञ्जलिं स्थितम् ॥

काकुत्स्थे	காகுஸ்தவம்சத்தவர்
तु	அப்பொழுது
प्रतियाते	சென்றவுடன்
पाकशासनः	பாகனென்ற அகர னைக்கொன்ற

महेन्द्रः

இந்திரபகவான்

अमोघं दर्शनं राम तवास्माकं परन्तप । प्रीतियुक्ताः स्म तेन त्वं ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥

पारस्तर	“சத்ருசம்ஹாரக!
राम	ஸ்ரீராம,
अस्माकं	எங்களுக்கு
तव	உனது
दर्शनं	தர்சனம்
अमोघं	பரம்பலம் தருவது.
तेन	அதனால்

परमप्रीतः	மிகச்சந்திஷ்டி கொண்டவராய்
प्राञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
स्थितं	நிற்கும்
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ ழிந்தருளினார் :

प्रीतियुक्ताः स्म	மிகதிருப்திகொண் டீ [டோம்.
एवं	நீ
मनसा	மனதால்
यत्	எதை
इच्छसि	விரும்புகின்றயோ அதை
ब्रूहि	தெரிவிப்பாயாக.”

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । लक्ष्मणेन सह भ्राता सीतया सह भार्यया ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்ட
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்
तु	அப்பொழுது
भ्रात्रा	தம்பியான
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு
सह	கூடவும்

भार्यया	தர்மபத்னியாகிய
सीतया	சீதாதேவியோடு
सह	கூடவும்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய் பின்வருமாறு விண் ணப்பித்துக்கொண் டார் :
प्रत्युवाच	

यदि प्रीतिः समुत्पन्ना मयि सर्वसुरेश्वर । वक्ष्यामि कुरु ते सत्यं वचनं वदतां वर ॥ ४ ॥

सर्वसुरेश्वर “எல்லா தேவர்களுக்கும் வேந்தரே!
மயி என்னிடம்
பிரீதி: பரிதியானது
சமூத்பந்நா யதி ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால்
வக்யாமி விண்ணப்பித்துக் கொள்வேன்.

वरतां பேசுபவர்களுள்
वर உத்தமரே!
ते தேவரீரது
वचनं திருவாக்கை
सत्यं ஸத்யமாய்
कुरु செய்தருள்வீராக.

मम हेतोः पराक्रान्ता ये गता यमसादनम् । ते सर्वे जीवितं प्राप्य समुत्तिष्ठन्तु वानराः ॥

मम “எனது
हेतो: நிமித்தமாய்
पराक्रान्ता: பிரதாபத்தை மேற்கொண்ட

यमसादनं யமஸூலகத்தை
गता: அடைந்தார்களே
ते सर्वे அவர்கள் யாவரும்
जीवितं உயிரை
प्राप्य பெற்று
समुत्तिष्ठन्तु எழுந்திருக்கட்டும்

मत्कृते विप्रयुक्ता ये पुत्रैर्दारैश्च वानराः । तान् प्रीतमनसः सर्वान् द्रष्टुमिच्छामि मानद ॥

मानद “கௌரவத்தைக் கொடுப்பவரே!
ये எந்த
वानरा: வானரர்கள்
मत्कृते च எனக்காகவே
पुत्रदैरै: புத்திரர்களையும்
மனைவிகளையும்

प्रीतमनसः सर्वान् द्रष्टुमिच्छामि मानद ॥
विप्रयुक्ता: விட்டுப்பிரிந்தார்
तान् அந்த [களோ
सर्वान् யாவரையும்
प्रीतमनसः சந்துஷ்டிகொண்ட
मनस्तिனர்களாய்
द्रष्टुं इच्छामि பார்க்க விரும்புகின்
றேன்.

विक्रान्ताश्चापि शूराश्च न मृत्युं गणयन्ति च । कृतयत्ना विपन्नाश्च जीवयैतान् पुरन्दर ॥

पुरन्दर “தேவேந்திரரே!
विक्रान्ता: பிரதாபம்
மேற்கொண்டு
कृतयत्ना च பெருமுயற்சிகொண்டவர்களான
शूरा: சூரர்கள்

विपन्ना: च मरणमடைந்தவர்க
मृत्युं अपि च मरणத்தையும் [ளாய்
गणयन्ति न மதியாதிருந்தார்கள்.
एतान् அவர்களை
जीवय प्रிமழப்பித்தருள்வீ
ராத.

मत्प्रियेष्वभिरक्ताश्च न मृत्युं गणयन्ति च । त्वत्प्रसादात्समेयुस्ते वरमेतदहं वृणो ॥ ८ ॥

मत्प्रियेषु च “எனது விருப்பங்களிலேயே
अभिरक्ता: அசஞ்சலாப்பற்றைக் கொண்டு
मृत्युं च மரணத்தையும்
गणयन्ति न மதியாதிருந்தார்கள்.
ते அவர்கள்

त्वत्प्रसादात् தேவரீரது அனுகூலத்தால்
समेयु: எழுவார்களாக.
अहं நான்
एतत् இந்த
वरं வரத்தை
वृणो வேண்டுகின்றேன்.

नीरुजो निर्वर्णाश्चैव सम्पन्नवलपौरुषान् । गोलाङ्गूलास्तथैवक्षान्द्रष्टुमिच्छामि मानद ॥९॥

मानद	“கௌரவத்தையளிப்பவரே!	निर्वर्णान् च	காயமற்றவர்களாகவும்
गोलाङ्गूलान्	வானரர்களையும்	सम्पन्नवल-	பூர்ணமான ஆற்றலும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	पौरुषान् एव)	ஆண்மையும் கொண்டு
ऋक्षान्	கரடிகளையும்		டவர்களாகவும்
नीरुजः	வேதனையற்றவர்களாகவும்	द्रष्टुं	காண
		इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.

अकाले चापि मुख्यानि मूलानि च फलानि च । नद्यश्च विमलास्तत्र तिष्ठेयुर्न वानराः ॥

वानराः	“வானரர்கள்	मूलानि च	கிழங்குகளும்
यत्न	எங்கே	फलानि च	பழங்களும்
तत्र	அங்கு	विमलाः	நீர்மலமான
अकाले अपि च	அகாலத்திலுங்கூட	नद्यः च	நதிகளும்
मुख्यानि	சிறந்த	तिष्ठेयुः	இருக்கவேண்டும்.”

श्रुत्वा तु वचनं तस्य राघवस्य महात्मनः । महेन्द्रः प्रत्युवाचेदं वचनं प्रीतिलक्षणम् ॥११॥

महेन्द्रः	தேவேந்திரபகவான்	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
तु	அப்பொழுது	प्रीतिलक्षणं	பீர்திபலமாகிய
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	वचनं	திருமொழி ஒன்றை
तस्य	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	प्रत्युवाच	புகன்றருளிநீர்:
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு		

महानयं वरस्तात त्वयोक्तो रघुनन्दन । द्विर्मया नोक्तपूर्वं हि तस्मादेतद्भविष्यति ॥१२॥

तात	“அப்பா!	मया	என்னால்
रघुनन्दन	ஸ்ரீராகவ,	द्विः	இருபிரகாரமாய்
त्वया	உன்னால்	उक्तपूर्वं न हि	சொல்லப்பட்டதே
उक्तः	கூறப்பட்ட	तस्मात्	ஆகையால் [யில்லை.
अयं वरः	இந்த வரமானது	एतत्	இது
महान्	மிகப்பெரிது.	भविष्यति	அப்படியே ஆகும்.

समुत्तिष्ठन्तु ते सर्वे हता ये युधि राक्षसैः । ऋक्षाश्च सहगोपुच्छा निकृत्ताननबाहवः ॥

युधि	“போரில்	ऋक्षाः	கரடிகள்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	हताः	கொல்லப்பட்டார்
निकृत्ताननबाहवः	முகங்களும், கைகளுமறுக்கப்பட்டு	ते	அவர்கள்
सहगोपुच्छाः	வானரர்களுடன்கூட	सर्वे च	யாவரும்
ये	எந்த	समुत्तिष्ठन्तु	எழுந்திருக்கட்டும்.

நீரூதூ நிர்ரணாசுரீவ சமர்ப்பந்நவலபூரூவா: | சமூத்யாசூயநி றரய: ஁சூா நிதூாசூயே யதா ||

றரய: "வா னரர்கர்
 நீரூ: வேதனே யற்றவர்கரா
 கவும்
 நிர்ரணா: ச காயமற்றவர்கராகவும்
 சமர்ப்பந்நவ- } ஁ர்ணமான ஆற்ற
 பூரூவா: எவ } ஁ம் ஆண்மையும்
 கொண்டவர்கராக
 வும்

஁சூா: தூங்கியவர்கர்
 நிதூாசூயே நித்திரையின் முடி-
 வில்
 யதா எவ்வண்ணமே
 அவ்வண்ணமே
 சமூத்யாசூயநி எழுவார்கர்.

சுறுதூரிவாந்நவூசூரீவ ஁தூதிபி: சூவநூரபி | சரீவ எவ சமேசூயநி சயூகூா: பரயா சூதூ | 124||

சரீவ எவ "யாவரூம்
 பரயா பரம
 சூதூ ஆனந்தத்தூடன்
 சயூகூா: கூடியவர்கராய்
 சுறுதூ: ச சிரேகிதர்கரோடும்

வாந்நவூ: எவ பந்துக்களோடும்
 ஁தூதிபி: ஁ரூ திகளோடும்
 சூவநூ: அபி தம் ஜனங்களோடும்
 சமேசூயநி சேர்ந்திருப்பார்கர்.

அகாலே பூஷ்ராவலா: ஁லவந்நதூ பாதபா: | அபிஷ்யநி மறேஷ்வாச நயசூ சலிலாயூதூ: ||

மறேஷ்வாச "சிறந்த வில்லாரியே,
 அகாலே ச அகாலத்தூ஁ம்
 பாதபா: விருகூங்கர்
 பூஷ்ராவலா: புஷ்பங்கர் நிறைந்த
 னவாகவும்

஁லவந்ந: பழங்கர் சேறிந்தன
 வாகவும்
 நய: நதிகர்
 சலிலாயூதூ: ச நீர்நிறைந்தனவாகவும்
 அபிஷ்யநி ஆகும்."

சரூரூ: பரூயம் காசூ: சூவூசூநிர்ரணூ: பூந:

|| 125 ||

தத: சமூத்யிதா: சரீவ சூபூவூவ றரிபூ஁வா: | த சமேதூய சூதூ யூகூா ராபவாயாஅயவாதயந் ||

தத: அனந்தரம்
 றரிபூ஁வா: வானரூாத்தமர்கர்
 சரீவ யாவரூம்
 பரூயம் முண்டி
 சரூரூ: காயமுண்டிருந்து
 பூந: மீளவும்
 நிர்ரணூ: காடமற்றவைகராய்
 சூவூசூ: ஆன

ராசூ: அவயவங்களுடன்
 சூபூவா இவ தூங்கிவிட்டதுபோல
 சமூத்யிதா: எழுந்தவர்கராய்
 சூதூ சந்தோஷத்தூடன்
 யூகூா: கூடியவர்கராய்
 த சமேதூ அவர்கர் ஒன்றுகூடி
 ராபவாய பூரூராமருக்கு
 அயவாதயந் நடமல்கூரித்தார்கர்.

தாந் தூஷூ யூதூநிறதாந் பூநரேவ சமூத்யிதாந் | அபூவூவாநரா: சரீவ கிமேததிதி விசூமிதா: ||

யூதூநிறதாந் யூத்தத்தில் கொல்லப்
 தாந் அவர்களை [பட்ட
 பூந: எவ மீளவும்
 சமூத்யிதாந் எழுந்தவர்கராய்
 தூஷூ பார்க்தூ
 வானரா: வானரர்கர்

சரீவ யாவரூம்
 எதூ இது
 கி இதி என்ன என்று
 விசூமிதா: ஆச்சரியங்கொண்ட
 வர்கராய்
 அபூவூ: இருந்தார்கர்.

अभिवाद्य च काकुत्स्थः सर्वांस्तांस्त्रिदशोत्तमान्। लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वासमाज्ञापयत्तदा ॥

காகுத்தியு:	ஸ்ரீராமர்	சர்வம்	யாவருக்கும்
அவ்வா	தம்பியாகிய	அபிவாடிய ச	நமஸ்கரித்து விட்டு
லக்ஷ்மணென	லக்ஷ்மணனோடு	ததா	அப்பொழுது
சஹ	கூட	வஸம்	தக்கியினைப்பாற்று
தாந்	அந்த		வதற்காக
விதஸோத்தமானு	தேவச்சீரேஷ்டர்கள்	அஜ்நாபயத்	கட்டளையிட்டார்.

ततस्तु सा लक्ष्मणरामपालिता महाचमूहहृष्टजना यशस्विनी ।

श्रिया ज्वलन्ती विरराज सर्वतो निशा प्रणीतेव हि शीतरश्मिना ॥ २५ ॥

தத:	அப்பொழுது	சா	அந்த
ஹ்ரஜனா	களிப்புற்ற ஜனங்களை க்கொண்டதும்	மஹாசமூ:	பெரும் சேனையானது
யசஸ்வினி	புகழ்பெற்றதும்	शीतरश्मिना	சந்திரனால்
सर्वतः	நாற்புறமும்	प्रणीता	விளக்குகின்ற
श्रिया	திருநீனால்	निशा	இரவு
ज्वलन्ती	ஜ்வலிக்கின்றதும்	इव हि	எவ்வண்ணமோ
लक्ष्मणराम-) पालिता तु }	லக்ஷ்மணராலும் ஸ்ரீ ராமராலும் பரிபாலி க்கப்பட்டதுமான	विरराज	விளங்கிற்று.
			அவ்வண்ணமே

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रयोविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 20300

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकः 5625

चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம். ॥ २२४ ॥

श्रीरामस्य विभीषणसत्कारः—ஸ்ரீராமரை விபீஷணர் உபசரிப்பது.

तां रात्रिमृषितं रामं सुखोत्थितमरिन्दमम् । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं जयं पृष्ट्वा विभीषणः ॥

தாம்	அந்த	விभीஷண:	விபீஷணர்
ராவீ	ராத்திரியை	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
மூசிடம்	கழித்து	जयं पृष्ट्वा	'ஜய விஜயீ பவ'
சுஹோத்திதம்	சுகமாய் எழுந்தரு ளிய	वाक्यं	என்று முதலில் கூறி
அரிந்நம்	சத்ருசம்ஹாரகராகிய	अब्रवीत्	விண்ணப்பமொன்றை
ராம்	ஸ்ரீராமரிடம்		பின்வருமாறு தெரி வித்துக்கொண்டார் :

स्नानानि चाङ्गराणाणि वस्त्राण्याभरणानि च ।
 चन्दनानि च दिव्यानि माल्यानि विविधानि च ॥ २ ॥
 अलङ्कारविदश्रेमा नार्यः पद्मनिभेक्षणाः ।
 उपस्थितास्त्वां विधिवत्स्नापयिष्यन्ति राघव ॥
 प्रतिगृह्णीष्व तत्सर्वं मदनुग्रहकाम्यया ॥ ३ ॥

राघव
 अलङ्कारविदः
 पद्मनिभेक्षणाः च
 इमाः
 नार्यः
 उपस्थिताः
 त्वां
 विधिवत्
 स्नापयिष्यन्ति

“ஸ்ரீராம!
 அலங்கரிப்பதில் நியு
 ணர்களும்
 தாமரைப்புஷ்பங்களை
 யொத்த கண்களு
 டையவர்களுமான
 இந்த
 மடந்தையர்கள்
 வந்திருக்கின்றார்கள்.
 தேவரீருக்கு
 முறைப்படி
 அபிஷேகஞ்செய்விப்
 பார்கள்.”

मदनुग्रहकाम्यया
 स्नानानि च
 अङ्गराणाणि
 वस्त्राणि
 आभरणानि च
 दिव्यानि
 चन्दनानि च
 विविधानि
 माल्यानि च
 तत्
 सर्वं
 प्रतिगृह्णीष्व

என்னை அனுகரகிக்கத்
 திருவுள்ளங்கொண்டு
 ஸ்நானங்களையும் -
 மேனிப்புச்சுகளையும்
 வஸ்திரங்களையும்
 ஆபரணங்களையும்
 சிறந்த
 சந்தனங்களையும்
 பலவகை
 மாலிகளையும் ஆகிய
 அவை
 எல்லாவற்றையும்
 அங்கீகரித்தருள்
 வீராக.”

एवमुक्तस्तु काकुत्स्थः प्रत्युवाच विभीषणम् । हरीन्सुग्रीवसुख्यांस्त्वं स्नानेनाभिनिमन्त्रय ॥

तु
 एवं
 उक्तः
 काकुत्स्थः
 विभीषणं
 प्रत्युवाच

அப்பொழுது
 மேற்கண்டவாறு
 விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 ஸ்ரீராமர்
 விபிஷணரைப்
 பார்த்து
 பின்வருமாறு புகன்ற
 ருளினார்:

त्वं
 सुग्रीवसुख्यान्
 हरीन्
 स्नानेन
 अभिनिमन्त्रय

“நீ
 சுக்ரீவன் முதன்மை
 யாகக்கொண்ட
 வானர்களை
 ஸ்நானத்தால்
 உபசரிப்பாயாக.

स तु ताम्यति धर्मात्मा मम हेतोः सुखोचितः । सुकुमारो महाबाहुः कुमारः सत्यश्रवः ॥

तु
 सः
 धर्मात्मा
 महाबाहुः
 सुकुमारः
 सुखोचितः

“இப்பொழுது
 அந்த
 தர்மாத்மாவும்
 மகாபாகுவும்
 கட்டழகனும்
 சுகத்திற்கே உரியவ
 ளும்

सत्यश्रवः
 कुमारः
 मम हेतोः
 ताम्यति

{
 ஸத்யத்தையே எதற்
 சும் மேம்பட்டதாய்க்
 கொண்டவனுமான
 குமார்:
 குழந்தை பாதன்
 என்காரணமாய்
 தவித்துக்கொண்டி.
 ருக்கிறான்.

सदिदं मेघसङ्काशं विमानमिह तिष्ठति । तेन यास्यसि यानेन त्वमयोध्यां गतञ्वरः ॥

तत् “अन्त
इदं इन्त
मेघसङ्काशं மேகத்தையொத்த
विमानं விமானம்
इह இங்கு
तिष्ठति காத்துநிற்கின்றது.

इदं தேவரீர்
तेन அந்த
यानेन விமானத்தால்
अयोध्यां அயோத்திக்கு
गतञ्वरः நிச்சிந்தையராக
यास्यसि எழுந்தருள்வீராக.

अहं ते यद्यनुग्राहो यदि स्मरसि मे गुणान् । वस तावदिह प्राज्ञ यद्यस्ति मयि सौहृदम् ॥

प्राज्ञ “பேரறிவாளரே!
अहं அடியேன்
ते தேவரீரால்
अनुग्राहः यदि அனுக்ரஹிக்கப்பாந்
திரனாகில்

स्मरसि यदि திருவுளத்தில் கொள்
வீராகில்
मयि அடியேனிடம்
सौहृदं அன்பானது
अस्ति यदि இருக்குமாகில்
इह இங்கு
तावत् இப்பொழுது
वस வலித்தருள்வீராக.

मे அடியேனது
गुणान् குணங்களை

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । अर्चितः सर्वकामैस्त्वं ततो राम गमिष्यसि ॥

राम “ஸ்ரீராம!
स्वं தேவரீர்
भ्रात्रा தம்பிரபாகிய
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
सह கூடவும்
भार्यया தர்மபத்தினியான

वैदेह्या अपि च ஜானகிதேவியோடும்
सर्वकामैः ஸர்வபோகங்களாலும்
अर्चितः பூஜிக்கப்பட்டவராய்
ततः அதன்பின்னர்
गमिष्यसि எழுந்தருள்வீராக.

प्रीतियुक्तस्य मे राम ससैन्यः समुहद्रणः । सक्तियां विहितां तावद्गृहाण त्वं मयोद्यताम् ॥

राम “ஸ்ரீராம!
स्वं தேவரீர்
ससैन्यः சைன்யங்களோடு
கூடவும்
समुहद्रणः நண்பர்களோடு
கூடவும்
प्रीतियुक्तस्य வழுவாப்பற்று
கொண்ட

मे என்னிடம்
तावत् இப்பொழுது
मया அடியேனால்
विहितां செய்யப்பட்டும்
उद्यतां சித்தமாயிருக்கும்
सक्तियां உபசரணையை
गृहाण ஏற்றுக்கொண்டருள்
வீராக.

प्रणयाद्बहुमानाच्च सौहृदेन च राघव । प्रसादयामि प्रेष्योऽहं न खल्वाज्ञापयामि ते ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
प्रेष्यः தாஸனாகிய
ऽहं நான்
प्रणयात् அபிமானத்தாலும்
बहुमानात् च வெகுமானத்தாலும்

सौहृदेन च நட்பினாலும்
प्रसादयामि வேண்டிக்கொள்கின்
ते தேவரீருக்கு [மேன்.
आज्ञापयामि न எடுத்துரைக்கவில்லை.
खडु இது சத்யம்.”

एवमुक्तस्ततो रामः प्रत्युवाच विभीषणम् । रक्षसां वानराणां च सर्वेषां चोपशृण्वताम् ॥

एवं இங்கனம்
 उक्तः விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 रामः ஸ்ரீராமர்
 ततः அப்பொழுது
 रक्षसां அரக்கர்களும்
 वानराणां च வானரர்களும்
 पूजितोऽहं त्वया सौम्य साचिव्येन परन्तप । सर्वात्मना च चेष्टाभिः सौहृदेनोत्तमेन च ॥
 सौम्य “புண்பயசிலனே!
 परन्तप சத்ருஸம்ஹாரக!
 अहं நான்
 त्वया உன்னால்
 साचिव्येन மந்திராலோசனையா

லும்

सर्वेषां च யாவரும்
 उपशृण्वतां கேட்கையில்
 विभीषणं விபீஷணரைப்
 பார்த்து
 प्रत्युवाच பின்வருமாறுமறுமொ
 பி புகன்றருளினார்:
 चेष्टाभिः च செயல்களாலும்
 उत्तमेन சிறந்த
 सौहृदेन च நட்பினாலும்
 सर्वात्मना पूजितः முற்றும் கௌரவிக்க
 பட்டேன்.

न खल्वेतन्न कुर्यां ते वचनं राक्षसेश्वर । तं तु मे भ्रातरं द्रष्टुं भरतं त्वरते मनः ॥ १८ ॥
 मां निवर्तयितुं योऽसौ चित्रकूटमुपागतः । शिरसा याचतो यस्य वचनं न कृतं मया ॥
 कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीं च यशस्विनीम् । गुरुंश्च सुहृदश्चैव पौरांश्च तनयैः सह ॥

राक्षसेश्वर “ராக்ஷஸமன்னு!
 ते உனது
 एतत् இந்த
 वचनं விண்ணப்பத்தை
 कुर्यां न கொள்ளமாட்டே
 நென்பது
 न खलु இல்லவே இல்லை.
 तु ஆயினும்
 यः எந்த
 असौ இவன்
 मां என்னை
 निवर्तयितुं திரும்ப அழைத்துச்
 செல்வதற்கு
 चित्रकूटं சித்தரகூடத்திற்கு
 उपागतः வந்தானே
 शिरसा முடிதாழ்த்தி
 याचतः வேண்டிக்கொள்ளும்
 यस्य எவனது
 वचनं விண்ணப்பமானது
 मया என்னால்

कृतं न கொள்ளப்படவில்லை
 யோ
 तं அந்த
 भ्रातरं தம்பியாகிய
 भरतं பரதனையும்
 कौसल्यां च கோசலாதேவியாரை
 யும்
 सुमित्रां च சுமித்திராதேவியா
 ரையும்
 यशस्विनीं கீர்த்திமதியான
 कैकेयीं கைகேயிதேவியாரை
 யும்
 गुरुं च ஆசார்யர்களையும்
 सुहृदं च நண்பர்களையும்
 तनयैः सह புத்திரர்களுடன் கூடிய
 पौरान् च பட்டணத்து ஜனங்
 களையும்
 द्रष्टुं காண
 मे எனது
 मनः மனமானது
 एवरेते துடிக்கின்றது.

उपस्थापय मे क्षिप्रं विमानं राक्षसेश्वर । कृतकार्यस्य मे वासः कथंस्विदिह संमतः ॥

राक्षसेश्वर " राक्षஸமன்னா !
 विमानं विமானத்தை
 क्षिप्रं விரைவாய்
 मे எனக்கு
 उपस्थापय அருகில் கொணர்ந்து
 நிறுத்துவாயாக.

कृतकार्यस्य மேற்கொண்ட காரிய
 त्ताह मुपि त्तुविट्ट
 मे எனக்கு
 इह இவ்விடத்தில்
 वासः வாஸமானது
 कथंस्वित् எப்படித்தான்
 संमतः ஸம்மதமாகும்?

अनुजानीहि मां सौम्य पूजितोऽस्मि विभीषण । मन्युर्न खलु कर्तव्यस्स्वरितं त्वाऽनुमानये ॥

सौम्य " புண்பா த்மாவே !
 विभीषण विபீஷண !
 पूजितः अस्मि பூஜிக்கப்பட்டுவிட்டேன்.
 मां எனக்கு [டேன்.
 अनुजानीहि விடைகொடுப்பாயாக.

मन्युः खलु கோபமே
 कर्तव्यः न கொள்ளத்தக்கதன்று.
 त्वा உன்னிடம்
 स्वरितं விரைவாக
 अनुमानये விடைகேட்கின்றேன்."

राघवस्य तच्च श्रुत्वा राक्षसेन्द्रो विभीषणः । तं विमानं समादाय तूर्णं प्रतिनिवर्तत ॥
 ततः काञ्चनचित्राङ्गं वैडूर्यमयवेदिकम् । कूटागारैः परिक्षिप्तं सर्वतो रजतप्रभम् ॥ २४ ॥
 पाण्डुराभिः पताकाभिर्ध्वजैश्च समलंकृतम् । शोभितं काञ्चनैर्हर्म्यैर्हैमपद्मविभूषितम् ॥ २५ ॥
 प्रकीर्णं किङ्किणीजालैर्मुक्तामणिगवाक्षितम् । घण्टाजालैः परिक्षिप्तं सर्वतो मधुरस्वनम् ॥
 यन्मेरुशिखराकारं निर्मितं विश्वकर्षणा । बहुभिभूषितं हर्म्यैश्चकारजतसन्निभैः ॥ २७ ॥
 तलैः स्फाटिकचित्राङ्गैर्वैडूर्यैश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपैतैरुपपन्नं महाधनैः ॥ २८ ॥

राक्षसेन्द्रः राक्षஸமன்னஞ்சைய
 विभीषणः विபீஷணர்
 राघवस्य ஸ்ரீராமரது
 वचः திருமொழிக்கு
 श्रुत्वा செவிசாற்றி
 ततः அப்பொழுது
 काञ्चनचित्राङ्गं { பொன்னாவிழைக்கப்
 பட்ட உருக்கொண்ட
 தும்
 वैडूर्यमयवेदिकं வைடூர்யமயமான
 மேடைகளுற்ற தும்
 कूटागारैः மண்டபங்களால்
 परिक्षिप्तं நிறைந்த தும்
 सर्वतः எங்கும்
 रजतप्रभं வெள்ளிலுளிகொண்ட
 தும்

पाण्डुराभिः வெளிநிறிய
 पताकाभिः நிசான்களாலும்
 ध्वजैः च கொடிகளாலும்
 समलंकृतं அலங்கரிக்கப்பட்ட
 தும்
 काञ्चनैः ஸ்வர்ணமய
 हर्म्यैः உப்பரிக்கைகளால்
 शोभितं அழகுற்று விளங்குவ
 தும்
 हेमपद्म- } பொன் தாமரை மலர்
 विभूषितं } களால் அலங்கரிக்கப்
 பட்ட தும்
 किङ्किणीजालैः சதங்கைச்சரங்களால்
 प्रकीर्णं நிறைந்த தும்

सुक्तामणि- गवाक्षितं }	முத்துக்களாலும் ரத்தங்களாலும் இழைத்த ஜன்னல் களுற்றதும்
षण्मासैः	மணிவரிசைகளால்
परिक्षिप्तं	நிறைந்து
सप्तैः	எங்கும்
मधुरस्वनं	இனியவோசை கொண்டதும்
विश्वकर्मणा	விச்வகர்மானினால்
मेहशिखराकारं	மேருபர்வதசிகரத் திற்கொப்பாய்
निर्मितं	செய்யப்பட்டது
यत्	எதுவோ அதாகிற தும்
मुकारजतसन्निभैः	முத்துக்களுக்கும் வெ ள்ளிக்கும் ஒப்பான
बहुभिः	பல

हर्यैः	மேன்மடல்களால்
भूषितं	அழகாய் விளங்குவ தும்
स्फटिकचिवाङ्गैः	படிக்கக்கற்களமைந்த
तलैः	தரைகளோடும்
महाहार्त्तारणोपेतैः	சிறந்த விரிப்புக்கள் விரி க்கப்பட்டவைகளும்
महाध्वनैः	விலையுயர்ந்தவைகளும்
वैडूर्यैः च	வையூர்யமிழைக்கப் பெற்றவைகளும்மான
चरासनैः	சிறந்த ஆஸனங்க ளோடு
उपपन्नं	கூடியதுமாகிய
तं	அந்த
त्रिमानं	விமானத்தை
समादाय	செலுத்திக்கொண்டு
तूष्णं	விரைவாய்
प्रतिनिवर्तत	திரும்பிவந்தார்.

उपस्थितमनाधृष्यं तद्विमानं मनोजवम् । निवेदयित्वा रामाय तस्थौ तत्र विभीषणः ॥

तस्य	அப்பொழுது
विभीषणः	விபீஷணர்
रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்
भनाधृष्यं	ஒப்பற்றதும்
मनोजवं	மனோவேகங்கொண் டதுமாகிய

तत्	அந்த
विमानं	விமானத்தை
उपस्थितं	வந்திருப்பதாய்
निवेदयित्वा	தெரிவித்து
तस्थौ	கார்த்துநின்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे चतुर्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 20329

युद्धकाण्डे भादितः श्लोकाः 5654

पञ्चविंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १२५ ॥

वानरसेनासंमाननम्—வானரஸேனையை வெகுமதிப்பது (பூஜிப்பது).

उपस्थितं तु तं दृष्ट्वा पुष्पकं पुष्पभूषितम् । अविदूरस्थितो रामं प्रत्युवाच विभीषणः ॥

अविदूरस्थितः	அருகில் நிற்கும்
विभीषणः	விபீஷணர்
रामं दृष्ट्वा	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
तं	அந்த
पुष्पभूषितं	புஷ்பங்களால் லலங்கரிக்க ப்பட்ட

पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தை
उपस्थितं	வந்துவிட்டதாய்
तु	அப்பொழுது
प्रत्युवाच	விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

स तु बद्धाञ्जलिः प्रह्वो विनीतो राक्षसेश्वरः । अब्रवीच्चरयोपेतः किं करोमीति राघवम् ॥

सः	அந்த	ररथा	பரபரப்புடன்
प्रह्वः	பக்திகொண்டவரும்	उपेतः	கூடியவராய்
विनीतः तु	வினயசம்பன்னரு மான	राघवं	ஸ்ரீராமரிடம்
राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னர்	किं करोमि	‘அடியென் செய்கிற
बद्धाञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	इति	என்று [தென்ன’
		अब्रवीत्	வினவினார்.

तमब्रवीन्महातेजा लक्ष्मणस्योपशृण्वतः । विमृश्य राघवो वाक्यमिदं स्नेहपुरस्कृतम् ॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	तं	அவரை
राघवः	ஸ்ரீராமர்	स्नेहपुरस्कृतं	அன்பு ததும்பிய
विमृश्य	ஆலோசித்து	वाक्यं	சொல்லொன்றை
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணர்	इदं	பின்வருமாறு
उपशृण्वतः	கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில்	अब्रवीत्	புகன்றருளினார்:

कृतप्रयत्नकर्माणो विभीषण वनौकसः । रत्नैरथैश्च विविधैर्भूषणैश्चापि पूजय ॥ ४ ॥

विभीषण	“ விபிஷண !	अथैः च	பொருள்களாலும்
कृतप्रयत्नकर्माणः	முடிக்கப்பட்ட அரிய செயல்களுடைய	विविधैः	பலவகை
वनौकसः	வானரர்களை	भूषणैः च अपि	ஆபரணங்களாலும்
रत्नैः	ரத்னங்களாலும்	पूजय	உபசரிப்பாயாக.

सहैभिरजिता लङ्का निर्जिता राक्षसेश्वर । हृष्टैः प्राणभयं त्यक्त्वा संग्रामेष्वनिवर्तिभिः ॥

राक्षसेश्वर	“ ராக்ஷஸமன்ன !	संग्रामेषु	போர்களில்
अजिता	வெல்லப்படாத	अनिवर्तिभिः	புறங்கொடாதவர்களு மான
लङ्का	இலங்கையானது	एभिः सह	இவர்களுடன்கூடி (வானரர்களுடன்)
प्राणभयं	உயிரில் பயத்தைபும்	निर्जिता	ஜயிக்கப்பட்டது.
त्यक्त्वा	விட்டொழித்து		
हृष्टैः	உதலாஹங்கொண்ட வர்களும்		

त इमे कृतकर्माणः पूज्यन्तां सर्वानराः । धनरत्नप्रदानेन कर्मिषां सफलं कुरु ॥ ६ ॥

कृतकर्माणः	“மேற்கொண்ட காரிய ங்களை செய்துமுடித்த	पूज्यन्तां	உபசரிக்கப்பட்டும்.
ते	அந்த	एषां	இவர்களுடைய
इमे	இந்த	कर्मि	காரியத்தை
सर्वानराः	எல்லா வானரர்களும்	सफलं	பயன்பெற்றதாய்
धनरत्नप्रदानेन	{ பொருள்களுடைய வும் இரத்தனங்களு டையவும்கொடையால்	कुरु	செய்வாயாக.

एवं सम्मानिताश्चैत मानार्हा मानद त्वया । भविष्यन्ति कृतज्ञेन निवृत्ता हरियूथपाः ॥७॥

मानद	“மரியாதையளிப்ப வனே !	கூர்சென	செய்தவன் நியுணர்ந்தவ
मानार्हाः	வெகுமதிக்குரியர் களான	त्वया	உன்னால் [குதிய
एते	அந்த	एवं	மேற்கண்டவாறு
हरियूथपाः च	வானரசேனை த்தலைவர் களும்	संमानिताः	கொளரவிக்கப்பட்ட வர்களாய்
		निवृत्ताः	சந்தோஷங்கொண்ட
		भविष्यन्ति	ஆவார்கள். [வர்களாய்

त्यागिनं संग्रहीतारं सानुक्रोशं यशस्विनम् । सर्वे त्वामवगच्छन्ति ततः संवोधयाम्यहम् ॥

सर्वे	“யாவரும்	यशस्विनं	புகழ்மிக்கவனாயும்
त्वां	உன்னை	अवगच्छन्ति	அறிவார்கள்.
त्यागिनं	கொடையாளியாயும்	ततः	ஆகையால்
संग्रहीतारं	ஆதரிப்பவனாயும்	अहं	நான்
सानुक्रोशं	தபையுள்ளவனாயும்	सम्बोधयामि	எடுத்தனரைக்கின் றேன்.

हीनं रतिगुणैः सर्वैरभिहन्तारमाहवे । त्यजन्ति नृपतिं सैन्याः संविद्यास्तं नरेश्वरम् ॥९॥

रतिगुणैः	“மனதைக்களிப்பிக் கும் குணங்கள்	नरेश्वरं	ஜனங்களுக்கதிபதியு அந்த [மான
सर्वैः	யாவற்றாலும்	नृपतिं	மன்னனை
हीनं	குன்யனும்	सैन्याः	ஸையங்கள்
आहवे	போரில்	संविद्याः	மனம் குன்றியவர் களாய்
अभिहन्तारं	போரிடுபவனும்	त्यजन्ति	கைவிடுகின்றார்கள்.”

एवमुक्तस्तु रामेण वानरांस्तान्विभीषणः । रत्नाथैः संविभागेन सर्वानेवाभ्यपूजयत् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	सर्वान् एव	யாவரையும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	संविभागेन	முறைப்படியாய்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	रत्नाथैः	ரத்னங்களாலும்
विभीषणः तु	விபிஷணரும்		பொருள்களாலும்
तान्	அந்த	अभ्यपूजयत्	பூஜித்தார்.
वानरान्	வானரர்கள்		

ततस्तान्पूजितान्दृष्ट्वा रत्नैरथैश्च यूथपान् । आरूरोह ततो रामस्तद्विमानमनुत्तमम् ॥ ११ ॥
अङ्केनादाय वैदेहीं लज्जमानां यशस्विनीम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा विक्रान्तेन धनुष्मता ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	रत्नैः	ரத்னங்களாலும்
ततः	அப்பொழுது	अथैः च	பொருள்களாலும்
तान्	அந்த	पूजितान्	பூஜிக்கப்பட்டவர் களாய்
यूथपान्	சேனை த்தலைவர்களை		

दृष्ट्वा कवनिं त्तु
ततः अतन्मேல்
आत्वा தம்பியும்
विक्रान्तेन பராக் கிரமசாலியும்
உலுபமதா வில்லா எரியுமாகிய
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணருடன் கூட
रुजमानां லஜ்ஜைகொண்டவ
ளும்

यशस्वीं கீர் த்திமதியுமாகிய
वैदेहीं ஜானகிதேவியை
अङ्गुन மடிமீது
आदाय கொண்டு
तत् தந்த
अनुत्तमं சிறந்த
विमानं விமானத்தின்மீது
आहरोह ஏறினார்.

अब्रवीच्च विमानस्थः पूजयन्सर्ववानरान् । सुग्रीवं च महावीर्यं काकुत्स्थः सविभीषणम् ॥

विमानस्थः விமானத்தில் வீற்றி
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர் [ருக்கும்
महावीर्यं மகாவீர்யவானாகிய
सविभीषणं விபிஷணருடன் கூடிய
सुग्रीवं च சக்ரீவனையும்

सर्ववानरान् च எல்லா வானரர்
களையும்
पूजयन् கொண்டாடியவராய்
अब्रवीत् பின்வருமாறு புகள்
றருளினார்:

मित्रकार्यं कृतमिदं भवद्भिर्वानरोत्तमाः । अनुज्ञाता मया सर्वे ययेष्टं प्रतिगच्छत ॥ १४ ॥

भवद्भिः “உங்களால்
मित्रकार्यं मिத்ரிர்களின்
கடமையானது
इदं இப்பொழுது
कृतं செய்து முடிக்கப்பட்ட
டது.

वानरोत्तमाः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे யாவரும்
मया என்னால்
अनुज्ञाताः விடைகொடுக்கப்பட்ட
ययेष्टं சுகமாய் [டவர்களாய்
प्रतिगच्छत சென்றுவாருங்கள்.

यत्तु कार्यं वयस्येन सुहृदा वा परन्तप । कृतं सुग्रीव तत्सर्वं भवताऽधर्मभीक्ष्णा ॥ १५ ॥

परन्तप “சத்ருளம்ஹாரகரா
கிய
सुग्रीव சக்ரீவ!
वयस्येन நண்பனால் தானாகட்டும்
सुहृदा वा பக்திகொண்டவனால்
தானாகட்டும்
यत् எனது

कार्यं செய்யப்படவேண்டி
तत् அது [யதோ
सर्वं तु எல்லாமும்
अधर्मभीक्ष्णा அதர்மத்தில் அச்சங்
भवता உன்னால் [கொண்ட
कृतम् செய்து முடிக்கப்பட்ட
டது.

किष्किन्धां प्रतियाहाशु स्वसैन्येनाभिसंवृतः ॥ १६ ॥

स्वसैन्येन “தனதுசேனையால்
अभिसंवृतः சூழப்பட்டவனால்

किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு
आशु விரைவாய்
प्रतियाहि திரும்பிச்செல்வாயாக.

स्वराज्ये वस लङ्कायां मया दत्ते विभीषण । न त्वां धर्षयितुं शक्ताः सेन्द्रा अपि दिवौकसः ॥

விभीஷண	“விபீஷண!
மயா	என்னால்
दत्ते	கொடுக்கப்பட்ட
स्वराज्ये	சொந்தராஜ்யமான
लङ्कायां	இலங்கையில்
वस	வசித்துவருவாயாக.

त्वां	உன்னை
सेन्द्राः	இந்திரனுள்ளிட்ட
दिवौ हसः अपि	தேவர்களும
धर्षयितुं	தகைக்க
शक्ताः न	வல்லரல்லர்.

अयोध्यां प्रतियास्यामि राजधानीं पितुर्मम । अभ्यनुज्ञातुमिच्छामि सर्वोश्चामन्त्रयामि वः ॥

மம	“எனது
पितुः	தந்தையாரது
राजधानीं	ராஜதானியாகிய
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
प्रतियास्यामि	செல்வேன்.

अभ्यनुज्ञातुं	விடைகொடுக்க
इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.
वः	உங்கள்
॑र्वान् च	யாவரிடமும்
आम वषामि	சொல்லிக்கொள்கின் றேன்.”

एवमुक्तास्तु रामेण वानरास्ते महाबलाः । ऊचुः प्राञ्जलयो रामं राक्षसश्च विभीषणः ॥

ராமேண	ஸ்ரீராமரால்
एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட
ते	அந்த
महाबलाः	மகாபலசாலிகளான
वानराः तु	வானரர்களும
राक्षसः	அரக்கராகிய

विभीषणः च	விபீஷணரும்
प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர் களாய்
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
ऊचुः	{ பின்வருமாறு வின் ணப்பித்துக்கொண் டார்கள்:

अयोध्यां गन्तुमिच्छामः सर्वान्नयतु नो भवान् । उद्युक्ता विचरिष्यामो वनानि नगराणि च ॥

अयोध्यां	“அயோத்திக்கு
गन्तुं	வர
इच्छामः	விரும்புகின்றோம்.
भवान्	தேவரீர்
नः	எங்கள்
सर्वान्	எல்லோரையும்

नयतु	அழைத்துச்செல் வீராக.
उद्युक्ताः	ஜாக்கரதைகொண்டவர்
वनानि	காடுகளிலும் [களாய்
नगराणि च	நகரங்களிலும்
विचरिष्यामः	சஞ்சரிப்போம்.

दृष्ट्वा त्वामभिषेकार्द्रं कौसल्यामभिवाद्य च । अचिरेणागमिष्यामः स्वान्गृहान्नृपतेः सुत ॥

दृष्ट्वा	“சக்கிரவர்த்தியின்
नृपतेः	கிருக்குமாரசே,
सुत	தேவரீரை
त्वां	பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டவராய்
अभिषेकार्द्रं	தரிசித்துவிட்டும்

कौसल्यां	கேசலாதேவியை
अभिवाद्य च	நமஸ்கரித்துவிட்டும்
अचिरेण	சீக்கிரமாகவே
स्वान् गृहान्	எங்களது வீடுகளுக்கு
आगमिष्यामः	திரும்பிச்செல்வோம்.”

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा वानरैः सविभीषणैः ।

சவிभीஷணை: விபிஷணருள் ளிட்ட
 வானரै: வானரர்களால்
 एव: மேற்கண்டவராய்
 उक्तः விஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 धर्मात्मा தர்மாத்மாவும் [வரும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானுமாகிய
 राघवः ஸ்ரீராமர்

अब्रवीद्राघवः श्रीमान्ससुग्रीवविभीषणान् ॥

அப்பொழுது
 सुग्रीव: ஸுக்ரீவனுடனும்
 विभीषणान् } விபிஷணருடனும்
 கூடலிருக்கும்
 அவர்களைப்பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
 ஸ்ரீந்தருளிஞர் :

प्रियात्प्रियतरं लब्धं यदहं ससुहृज्जनः । सर्वैर्भवद्भिः सहितः प्रीतिं लप्स्ये पुरीं गतः ॥

அஹ் "நான்
 भवद्भिः உங்கள்
 सर्वैः सहितः யாவரோடும் கூடி
 ससुहृज्जनः நண்பர் வாக்கத்த
 டன் கூடியவராய்
 पुरीं நகருக்கு
 गतः சென்று

प्रीतिं சந்துஷ்டியை
 लप्स्ये அடையவேன்.
 यत् என்ற இக்காரணத்
 தால்
 प्रियात् ஆனந்தத்திலும்
 प्रियतरं மிக்க ஆனந்தமானது
 लब्धम् அடையப்பட்டது.

क्षिप्रमारोह सुग्रीव विमानं वानरैः सह । त्वमध्यारोह सामात्यो राक्षसेन्द्र विभीषण ॥

सुग्रीव "சுக்ரீவ,
 वानरैः सह வானரர்களுடன்கூட
 क्षिप्रं விரைவாய்
 विमानं விமானத்தில்
 आरोह ஏறுவாயாக.

राक्षसेन्द्र அரசுக்கமன்னனாகிய
 विभीषण விபிஷண!
 सामात्यः மந்திரிமார்களுடன்
 एवं நீயும் [கூட
 अध्यारोह ஏறுவாயாக."

ततस्तत्पुष्पकं दिव्यं सुग्रीवः सह सेनया । अध्यारोहत्स्वरञ्छीघ्रं सामात्यश्च विभीषणः ॥

तः அப்பொழுது
 सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 सेनया सह சேனையுடன்கூட
 शीघ्रं விரைவாய்
 तत् அந்த
 दिव्यं உத்தமமான
 पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தில்

अध्यारोहन् ஏறிக்கொண்டான்.
 सामात्यः மந்திரிமார்களுடன்
 கூட
 विभीषणः விபிஷணரும்
 स्वरञ् च तुरीதராய்
 च அவ்விதமே ஏறிக்
 கொண்டார்.

तेष्वारूढेषु सर्वेषु कौबेरं परमासनम् । राघवेणाभ्यनुज्ञातमुत्पपात विहायसम् ॥ १६ ॥

तेषु அவர்கள்
 सर्वेषु யாவரும்
 आरूढेषु ஏறிக்கொண்டவள
 कौबेरं குபேரரது [வில்
 परमासनं விமானமானது

राघवेण ஸ்ரீராமரால்
 अभ्यनुज्ञातं ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 தாய்
 विहायसं ஆகாயத்தில்
 उत्पपात கிளம்பிற்று.

ययौ तेन विमानेन हंसयुक्तेन भास्वता । प्रहृष्टश्च प्रतीतश्च बभौ रामः कुवेरवत् ॥ १७ ॥

ராமः ஸ்ரீராமர்
 ஹ்ஸயுக்தேன அன் னப் பறவைகளு
 டன் கூடிய தும்
 भास्वता பிரகாசிக்கின்றது
 तेन அந்த [மான
 विमानेन விமானத்திலேறிக்
 கொண்டு

ययौ சென்றார்.
 कुवेरवत् குவேரன்போலவே
 प्रहृष्टः च ஆனந்தங்கொண்ட
 वरार्युम् வராயும்
 प्रतीतः च கொண்டாடப்பட்ட
 वरार्युम् வராயும்
 बभौ விளங்கினார்.

ते सर्वे वानरा हृष्टा राक्षसाश्च महाबलाः ।

हृष्टाः உத்தஸாஹங்கொண்ட
 வர்களும்
 महाबलाः மகாபலசாலிகளுமான
 वानराः வானரர்களும்
 राक्षसाः ஆரக்கர்களான
 ते அவர்கள்
 सर्वे च யாவரும்

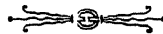
यथासुखमसंबाधं दिव्ये तस्मिन्नुपाविशन् ॥

दिव्ये தெய்வத்தன்மை
 வாய்ந்த
 तस्मिन् அதில் (விமானத்தில்)
 यथासुखं சுகமாயும்
 असंबाधं வருத்தமில்லாமலும்
 उपाविशन् உட்கார்ந்திருந்தார்
 கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20357

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5682

षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தாராவது ஸர்க்கம் ॥ १२६ ॥

सीतायै तत्तद्देशप्रदर्शनम्—சீதாதேலிக்கு அந்தந்த தெசங்களை காண்பிப்பது.

अनुज्ञातं तु रामेण तद्विमानमनुत्तमम् । उत्पपात महामेघः श्वसनेनोद्धतो यथा ॥ १ ॥

तु அப்பொழுது
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 अनुज्ञातं ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட
 तत् அந்த
 अनुत्तमं மிக உத்தமமான
 विमानं விமானமானது

महामेघः பெரும் மேகமானது
 श्वसनेन காற்றால்
 उद्धतः ஏவப்பட்ட
 यथा எவ்வண்ணமோ
 श्वसनेन ஆவ்வண்ணமே
 उत्पपात உயரப் பறந்துசென்
 ऩது.

पातयित्वा ततश्चक्षुः सर्वतो रघुनन्दनः । अब्रवीन्मैथिलीं सीतां रामः शशनिभाननाम् ॥

रघुनन्दनः ராகுலதிலகராகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 ततः அப்பொழுது
 सर्वतः நாற்புறமும்
 चक्षुः பார்வையை
 पातयित्वा செலுத்தி

शशनिभाननां { சந்திரனையொத்த முக
 மண்டலம் படைக்கப்
 பெற்றவரும்
 मैथिलीं ஜனகர் திருமகளுமா
 கிய
 सीतां வீதாதேவியைப்
 பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழிந்தார்:

कैलासशिखराकारे त्रिकूटशिखरे स्थिताम् । लङ्कामीक्षस्व वैदेहि निर्मितां विश्वकर्मणा ॥

வேடி
கேலாசிஹராஹாரே
விக்ரூடசிஹரே
“ஜானகி!
கைலாஸசிகரத்தை
யொத்த
திரிகூடபர்வதத்தின்
சிகரத்தில்

स्थितां
विश्वकर्मणा
निर्मितां
लङ्कां
ईक्षस्व
இருக்கின்றதும்
விசுவகர்மாவால்
சிருஷ்டிக்கப்பட்டது
லங்கா
இலங்கையை [மான
பார்ப்பாய்.

एतदायोधनं पश्य मांसशोणितकर्दमम् । हरीणां राक्षसानां च सीते विशसनं महत् ॥४॥

சீதே
மாஸஸோணிகர்தமம்
ஹரிபா
ராஹஸானாं ச
“சீதாய்!
மாம்சத்தாலும் ரத்
தத்தாலும் சேராகிய
தும்
வானரர்களுடையவும்
அரக்கர்களுடையவும்

महत्
विशसनं
एतत्
आयोधनं
पश्य
பெரும்
கொலையுற்றதுமாகிய
இந்த
போர்க்களத்தை
பாராய்.

अत्र दत्तवरः शेते प्रमाथी राक्षसेश्वरः । तव हेतोर्विशालाक्षि रावणो निहतो मया ॥५॥

விசாலாஹி
அத
ராஹஸேஸ்வர:
ததவர:
புமாஸி
“தடங்கண்ணாய்!
இவ்விடத்தில்
அரக்கர்மன்னனும்
வரங்கள் பெற்றவனும்
ஹிம்ஸகனுமான

रावणः
तव हेतोः
मया
निहतः
शेते
ராவணன்
உனது காரணமாய்
என்றால்
கொல்லப்பட்டு
சாய்ந் துகிடக்கின்றான்.

कुम्भकर्णोऽत्र निहतः प्रहस्तश्च निशाचरः । धूम्राक्षश्चात्र निहतो वानरेण हनूमता ॥६॥

அத
கும்பகர்ண:
நிஹத:
நிசாஹர:
புஹஸ்த:
ச
“இவ்விடத்தில்
கும்பகர்ணன்
கொல்லப்பட்டான்.
அரக்களுகிய
பிரகஸ்தனும்
அவ்விதமே கொல்லப்
பட்டான்.

अत्र च
वानरेण
हनूमता
धूम्राक्षः
निहतः
இவ்விடத்தில்தான்
வானராகிய
ஹனுமாரால்
தும்ராஹன்
கொல்லப்பட்டான்.

विद्युन्माली हतश्चात्र सुषेणेन महात्मना

அத ச
விஹுமாலி
“இவ்விடத்தில்தான்
வித்யுன்மாலியென்
பவன்

॥ ७ ॥

महात्मना
सुषेणेन
हतः
மஹாத்மநா
ஸுவேணனால்
கொல்லப்பட்டான்.

लक्ष्मणेनैन्द्रजिवात् रावणिर्निहतो रणे । अङ्गदेनात्र निहतो विकटो नाम राक्षसः ॥८॥

அத ச
ரணே
லக்ஷ்மணே
ராஹணி:
இந்நிரஜித்து
நிஹத:
இவ்விடத்தில்தான்
போரில்
லக்ஷ்மணனால்
ராவணனது புதல்வ
இந்திரஜித்து [ளுகிய
கொல்லப்பட்டான்.

अल
अङ्गदेन
विकटः नाम
राक्षसः
निहतः
இவ்விடத்தில்
அங்கதனால்
விகடன் என்ற
ராஹஸ:
நிஹத:
கொல்லப்பட்டான்.

विरूपाक्षश्च दुर्धर्षो महापार्श्वमहोदरौ । अकम्पनश्च निहतो बलिनोऽन्ये च राक्षसाः ॥९॥
त्रिशिराश्चातिक्रम्यश्च देवान्तकनरान्तकौ । युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च राक्षसप्रवरानुभौ ॥ १० ॥

दुर्धर्षः	“வெல்லற்கரிய	अतिक्रम्यः च	ஆதிகாமனும்
विरूपाक्षः च	விரூபாக்கூடும்	देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனும் நராத்கனும்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.		
महापार्श्वमहोदरौ	மகாபார்சுவனும் மகோதரனும்	राक्षसवरौ	ராக்கூடலோத்தமர் கனாகிய
अकम्पनः च	அகம்பனனும்	उभौ	இரு
अन्ये	மற்றும்	युद्धोन्மत्तः च	யுத்தோன்மத்தனும்
बलिनः	பலசாலிகளான	मत्तः च	மத்தனும்
राक्षसाः	அரக்கர்களாகிய	च	அப்படியே இங்கு கொல்லப்பட்டார்கள்.
त्रिशिराः च	திரிசிரஸும்		

मकराक्षश्च दुर्धर्षो मया युधि निपातिनः । यज्ञशत्रुर्ब्रह्मशत्रुः शोणिताक्षश्च वीर्यवान् ॥११॥

युधि	“போரில்	यज्ञशत्रुः	யஞ்சுத்ருவும்
मया	என்னால்	ब्रह्मशत्रुः	பிரம்மசத்ருவும்
दुर्धर्षः	வெல்லற்கரிய	वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய
मकराक्षः च	மகராக்கூடும்	शोणिताक्षः	சோணிதாக்கூடும்
निपातिनः	கொல்லப்பட்டான்.	च	அப்படியே கொல்லப்பட்டார்கள்.

यूपाक्षश्च प्रजङ्घश्च निहतौ तु महाहवे । विद्युज्जिह्वोऽत्र निहतो राक्षसो भीमदर्शनः ॥१२॥

अत्र तु	“இவ்விடத்தில்தான்	भीमदर्शनः	பயங்கரத் தோற்ற முடைய
यूपाक्षः च	யூபாக்கூடும்	राक्षसः	அரக்கனாகிய
प्रजङ्घः च	பிரஜங்கனும்	विद्युज्जिह्वः	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும்
महाहवे	பெரும் போரில்	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
निहतौ	கொல்லப்பட்டார்கள்.		

निकुम्भश्चैव कुम्भश्च कुम्भकर्णात्मजो बली । वज्रदंष्ट्रश्च दंष्ट्रश्च बहवो राक्षसा हताः ॥१३॥

कुम्भकर्णात्मजः	“கும்பகர்ணன் புதல் வனாகிய	वज्रदंष्ट्रः च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும்
बली	பலசாலியான	दंष्ट्रः	தம்ஷ்ட்ரனும் ஆகிய
निकुम्भः च	நிகும்பனும்	बहवः	பல
कुम्भः च	கும்பனும்	राक्षसाः एव	அரக்கர்களும்
		हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

अत्र मण्डोदरी नाम भार्या तं पर्यदेवयत् । सपत्नीनां सहस्रेण साक्षेण परिवारिता ॥१४॥

अत्र	“இங்கு	सपत्नीनां	சக்களத்திகளின்
भार्या	மனைவியான	सहस्रेण	ஆயிரத்தவரால்
मण्डोदरी नाम	மண்டோதரி	परिवारिता	சூழப்பட்டவளாய்
	என்பவள்	तं	ராவணனைக்குறித்து
साक्षेण	கண்ணீர்கொண்ட	पर्यदेव यत्	புலம்பியமுதான்.

एतत्तु दृश्यते तीर्थं समुद्रस्य वरानने । यत्र सागरमुत्तीर्य तां रात्रिमुषिता वयम् ॥१५॥

वरानने “சந்திரீ !
एतत् இதோ
समुद्रस्य சமுத்திரத்தின்
तीर्थं கரை
दृश्यते காணப்படுகிறது.
यत्त तु எதுவோ அதில்தான்

वयं நாங்கள்
सागरं சமுத்திரத்தை
उत्तीर्य தாண்டி
तां அந்த
रात्रिं ராத்திரியை
उषिता: கழித்தோம்.

एष सेतुर्मया बद्धः सागरे सलिलाण्वे । तव हेतोर्विशालाक्षि नलसेतुः सुदुष्करः ॥१३॥

विशालाक्षि “தடங்கண்ணாய்!
तव हेनो: உனதுகாரணமாய்
सलिलाण्वे நீர்நிறைந்த
सागरे சமுத்திரத்தில்
सुदुष्करः கட்டுவதற்கரிய

नलसेतुः நளசேதுவென்ற
एष: இந்த
सेतुः அணையானது
मया என்னால்
बद्धः கட்டப்பட்டது.

पश्य सागरमक्षोभ्यं वैदेहि बरुणालयम् । अपारमभिगर्जन्तं शङ्खशुक्तिनिषेवितम् ॥१७॥

वैदेहि “ஜானகி!
अक्षोभ्यं கலக்கமுடிபாததும்
वरुणालयं வருணனுக்கிரிப்பிட
மானதும்
अपारं கரையில்லாததும்

अभिगर्जन्तं முழங்குவதும்
शङ्खशुक्ति-? சங்குகளாலும் முத்
निषेवितं துச்சிப்பிகளாலும்
நிறைந்ததுமான
सागरं சமுத்திரத்தை
पश्य பாராய்.

हिरण्यनाभं शैलेन्द्रं काञ्चनं पश्य मैथिलि । विश्रमार्थं हनुमतो भिन्वा सागरमुत्थितम् ॥

मैथिलि “ஜானகி!
हनुमतः ஹனுமாருக்கு
विश्रमार्थं களைப்பாறுவதற்காக
सागरं சமுத்திரத்தை
भिरवा பிளந்துகொண்டு

उत्थितं வெளிவந்த
काञ्चनं பொன்மயமான
हिरण्यनाभं शैलेन्द्रं மைனாகமலைச்சிறுவந்
டத்தை
पश्य பாராய்.

एतत्कुक्षौ समुद्रस्य स्कन्धावारनिवेशनम्

समुद्रस्य “சமுத்திரத்தின்
कुक्षौ நடுவில்

॥ १९ ॥

एतत् இது
स्कन्धावारनिवेशनम् சேனைக்கூட்டங்கள்
தங்குமிடம்.

एतत्तु दृश्यते तीर्थं सागरस्य महात्मनः । सेतुबन्ध इति ख्यातं त्रैलोक्येनाभिपूजितम् ॥

शुभं पवित्रं परमं महापातकनाशनम्
सेतुबन्धः इति “ஸேதுபந்தம் என்று
ख्यातं பிரசித்தமானதும்
लैलोक्येन மூவுலகத்தாலும்

॥ २० ॥

अभिपूजितं கொண்டாடப்பட்ட
शुभं நலந்தருவதும் [தும்
परमं பாரம்

பவித்ரம் பாவனமானதும்
 महापातकनाशनं பெரும்பாதகங்களை
 ஒழிக்கவல்லதுமான
 महात्मन: மகாத்மாவாகிய

सागरस्य சமுத்திரத்தின்
 तीर्थं கரையானது
 एतत् तु இதேநா
 दृश्यते காணப்படுகின்றது.

अत्र पूर्वं महादेवः प्रसादमकरोत्प्रभुः ॥ २१ ॥

अत्र पूर्वम्
 प्रभुः “இவ்விடத்தில்
 முன்பு
 சர்வசக்தராகிய

महादेवः சிவபெருமான்
 प्रसादं अकरोत् அனுக்கிரகத்தார்.

अत्र राक्षसराजोऽयमाजगाम विभीषणः ॥ २२ ॥

अत्र अयं
 राक्षसराजः “இங்கு
 இந்த
 ராக்ஷஸமன்னனாகிய

विभीषणः விபிஷணன்
 आजगाम வந்தான்.

एषा सा दृश्यते सीते किष्किन्धा चित्रकानना । सुग्रीवस्य पुरी रम्या यत्र वाली मया हतः॥

सीते “சீதாய்!
 यत्र எங்கு
 मया என்னால்
 वाली வாலீ
 हतः கொல்லப்பட்டானே
 सा அந்த

एषा இந்த
 सुग्रीवस्य சகீவனது
 रम्या पुरी அழகிய நகரான
 चित्रकानना அழகியசோலைகளுற்ற
 किष्किन्धा கிஷ்கிந்தை
 दृश्यते காணப்படுகிறது.”

अथ दृष्ट्वा पुरीं सीता किष्किन्धां वालिपालिताम् । अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं रामं प्रणयसाध्वसा ॥

अथ सीता
 वालिपालितां
 किष्किन्धां
 पुरीं
 दृष्ट्वा அப்பொழுது
 சீதாதேவி
 வாலியால் பரிபாலிக்
 கிஷ்கிந்தா [கப்பட்ட
 நகரை
 பார்த்து

प्रणयसाध्वसा அன்புடன் அச்சங்
 கொண்டவளாய்
 रामं ஸ்ரீராமரிடம்
 प्रश्रितं வணக்கமாய்
 वाक्यं சொல்லொன்றை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொ
 ழிந்தாள்.

सुग्रीवप्रियभार्याभिस्ताराप्रमुखतो नृप । अन्येषां वानरेन्द्राणां स्त्रीभिः परिवृता ह्यहम् ॥

गन्तुमिच्छे सहायोध्यां राजधानीं त्वयाऽनघ ॥ २५ ॥

अनघ नृप अहं
 ताराप्रमुखतः
 सुग्रीवप्रियभार्याभिः
 अन्येषां
 वानरेन्द्राणां “களங்கமற்ற
 சக்கிரவர்த்தியாரே!
 நான்
 தாரைமுதலான
 சகீவரது பிரிய
 மனைவிகளாலும்
 மற்றுமுள்ள
 வானரோத்தமர்களின்

स्त्रीभिः மனைவிகளாலும்
 परिवृता हि சூழப்பட்டவளாகவே
 त्वया सह தேவீருடன்கூட
 राजधानीं ராஜதானியாகிய
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 गन्तुं செல்ல
 इच्छे விரும்புகின்றேன்.”

एवमुक्तोऽथ वैदेह्या राघवः प्रयुवाच ताम् । एवमस्त्विति किष्किण्यां प्राप्य संस्थाप्य राघवः॥

विमानं प्रेक्ष्य सुग्रीवं वाक्यमेतदुवाच ह

॥ २६ ॥

अथ	அப்பொழுது
वैदेह्या	சீதாதேவியால்
एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்ட
राघवः	ஸ்ரீராமர்
तां	அவளைப்பார்த்து
एवं	‘அப்படியே
अस्तु	ஆகட்டும்’
इति	என்று
प्रयुवाच	பதிலுரைத்தார்.

राघवः	ஸ்ரீராமர்
किष्किण्यां	கிஷ்கிந்தைக்கு
प्राप्य	வந்து
विमानं	விமானத்தை
संस्थाप्य	நிறுத்தி
सुग्रीवं	சுகரீவனை
प्रेक्ष्य	பார்த்து
एतत्	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை
उवाच ह	மொழிந்தார்:

ब्रूहि वानरशार्दूल सर्वान्वानरपुङ्गवान् । स्वदारसहिताः सर्वे ह्ययोध्यां यान्तु सीतया ॥

वानरशार्दूल	“வானரோத்தம!
सर्वान्	எல்லா
वानरपुङ्गवान्	வானரோத்தமர்களை
	யும்
ब्रूहि	பின்வருமாறு ஆக்ஞா
	பிரப்பாய்.

सर्वे हि	யாவரும்
स्वदारसहिताः	தனது பத்னிகளுடன்
	கூடினவர்களாய்
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
सीतया	சீதையுடன்
यान्तु	புறப்பட்டுவாட்டும்.

तथा त्वमपि सर्वाभिः स्त्रीभिः सह महाबल । अयोध्यां याहि सीतायाः काम एष प्रपूर्यताम्॥

अभित्वरस्व सुग्रीव गच्छामः पुवगेश्वर

॥ २८ ॥

महाबल	“மகாபலசஃஸியே!
तथा	அவ்வண்ணமே
त्वं अपि	நீயும்
सर्वाभिः	எல்லா
स्त्रीभिः	மனைவிகளுடன்
सह	கூட
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
याहि	புறப்படுவாயாக.
सीतायाः	சீதையின்

एषः	இந்த
कामः	மனோதம்
प्रपूर्यतां	பூர்த்திசெய்யப்பட்ட
	டும்.
पुवगेश्वरः	வானரமன்னனாகிய
सुग्रीव	சுகரீவ!
अभिश्शस्व	தூரிதப்படுத்துவா
	யாக.
गच्छामः	புறப்படுவோம்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणामिततेजसा । वानराधिपतिः श्रीमांस्तैश्च सर्वैः समावृतः ॥

प्रविश्यान्तःपुरं शीघ्रं तारामुद्रीक्ष्य सोऽब्रवीत्

॥ २९ ॥

अमिततेजसा	ஒப்பிலா மகிமை
	கொண்ட
रामेण	ஸ்ரீராமரால்
एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்டவனும்

श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்
वानराधिपतिः	வானரமன்னனுமாகிய
सुग्रीवः	சுகரீவன்
तु	அப்பொழுது
तैः	அவர்கள்

सवैः च	யாவராலும்
समावृतः	சூழப்பட்டவனும்
शीघ्रं	விரைவாய்
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
प्रविश्य	சென்று

तारां	தாரையை
उद्दीक्ष्य	பார்த்து
सः	அவன்
ऋषीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான்:

प्रिये त्वं सह नारीभिर्वानराणां महात्मनाम् । राघवेणाभ्यनुज्ञाता मैथिलीप्रियकाम्यया ॥

प्रिये	“காதலி!
महात्मानां	மகா ஆற்றல்கொண்ட
वानराणां	வானரர்களின்
नारीभिः सह	மனைவிமார்களுடன்

கூட

त्वं	நீ
मैथिलीप्रिय- काम्यया	} ஜானகியின் மனோரதத்தை நிறைவேற்ற விருப்பத்தால் ஸ்ரீராமரால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டாய்.
राघवेण	
अभ्यनुज्ञाता	

त्वर त्वमभिगच्छामो गृह्य वानरयोषितः । अयोध्यां दर्शयिष्यामः सर्वा दशरथस्त्रियः ॥

त्वं	“நீ
त्वर	தூரிதப்படுவாயாக.
वानरयोषितः	வானரஸ்தீர்களை
गृह्य	அழைத்துக்கொண்டு
अयोध्यां	அயோத்திக்கு

अभिगच्छामः	செல்வோம்.
दशरथस्त्रियः	தசரதரின் மனைவி மார்கள்
सर्वाः	யாவரையும்
दर्शयिष्यामः	தரிசிப்போம்.”

सुग्रीवस्य वचः श्रुत्वा तारा सर्वाङ्गशोभना । आहूय चाब्रवीत्सर्वा वानराणां तु योषितः ॥

सर्वाङ्गशोभना	சர்வாங்கசந்தரியான
तारा	தாரை
सुग्रीवस्य	சுகீரவனது
वचः	மொழியை
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு
तु	அப்பொழுது

वानराणां	வானரர்களுடைய
योषितः	மனைவிமார்கள்
सर्वाः च	யாவரையும்
आहूय	அழைத்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு புகள்

றான் :

सुग्रीवेणाभ्यनुज्ञाता गन्तुं सर्वैश्च वानरैः । मम चापि प्रियं कार्यमयोध्यादर्शनेन च ॥३३॥

प्रवेशं चापि रामस्य पौरजानपदैः सह । विभूर्तिं चैव सर्वासां स्त्रीणां दशरथस्य च ॥

अयोध्यादर्शनेन	“ அயோத்தியின் தரிசனத்தோடு
दशरथस्य	தசரதரின்
स्त्रीणां	மனைவிமார்கள்
सर्वासां	எல்லாருடைய
विभूर्तिं च एव	பெருமைக்காகவும்

{ நகராஜனங்களோடும் தேசஜனங்களோடும் கூட

रामस्य	ஸ்ரீராமது
प्रवेशं अपि च	பிரவேசத்திற்காகவும்

वानरैः	வானரர்கள்
सर्वैः च	யாவரோடும்
च च	தகூழ்ணமே
गन्तुं	செல்ல
सुग्रीवेण	சுகீரவரால்
अभ्यनुज्ञाताः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவர்

கள் .

मम	எனது
प्रियं अपि च	இஷ்டமாகவும்
कार्यम्	செய்யப்படவேண்டியது.”

तारया चाभ्यनुज्ञाताः सर्वा वानरयोषितः । नेपथ्यं विधिपूर्वेण कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥
अध्यारोहन्विमानं तत्सीतादर्शनकाङ्क्षया । दृष्ट्वा सीतां ततः सर्वा विस्मिता वाग्भिरिडिरे ॥

तारया	தாரையால்
अभ्यनुज्ञाताः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
वानर योषितः	வானரஸ்ത്രீகள்
सर्वाः च	யாவரும்
नेपथ्यं	அலங்காரத்தையும்
विधिपूर्वेण	முறைப்படி
प्रदक्षिणं	நமஸ்காரத்தையும்
कृत्वा अपि च	செய்துவிட்டும்
सीतादर्शनकाङ्क्षया	வீதாதேவியைக்காண ஆவலுடன்

तत् विमानं	அந்த விமானத்தில்
अध्यारोहन्	ஏறினார்கள்.
ततः	அங்கு
सर्वाः च	யாவரும்
सीतां	வீதாதேவியை
दृष्ट्वा	தரிசித்து
विस्मिताः	ஆச்சர்யங்கொண்ட வர்களாய்
वाग्भिः	மொழிகள் கொண்டு
ईडिरे	துதித்தனர்.

ताभिः सहोत्थितं शीघ्रं विमानं प्रेक्ष्य राघवः । ऋश्यमूकसमीपे तु वैदेहीं पुनरब्रवीत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்
विमानं	விமானத்தை
ताभिः सह	அவர்களுடன்கூட
शीघ्रं	விரைவாய்
उत्थितं	உயர்க்கினம்பியதாய்
प्रेक्ष्य	கவனித்து

तु	அப்பொழுது
ऋश्यमूकसमीपे	ரிச்யமூக சமீபத்தில்
वैदेहीं	ஜானகிதேவியைப்
पुनः	மீளவும் [பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொ ழிந்தார் :

दृश्यतेऽसौ महान्सीते सविद्युदिव तोयदः । ऋश्यमूको गिरिश्रेष्ठः काञ्चनैर्धातुभिर्वृतः ॥

सीते	“வீதாய்!
महान्	பெரிதும்
काञ्चनैः	பொன்
धातुभिः	தாதுக்களால்
वृतः	நிறைந்ததுமான
असौ	இந்த
ऋश्यमूकः	ரிச்யமூக

गिरिश्रेष्ठः	பர்வதோத்தமமா னது
सविद्युत्	மின்னல்களுடன் கூடிய
तोयदः इव	மேகம் எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
दृश्यो	காணப்படுகிறது.

अत्राहं वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण समागतः । समयश्च कृतः सीते वधार्थं वालिनो मया ॥

सीते	“வீதாய்!
अहं	இவ்விடத்தில்
अहं	நான்
वानरेन्द्रेण	வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवेण	சுகரீவனோடு
समागतः	நட்புற்றேன்.

मया	என்னால்
वालिनः	வாலியினது
वधार्थं	வதைக்காக
समयः च	பிரதிக்ஷையும்
कृतः	செய்யப்பட்டது.

एषा सा दृश्यते पम्पा नलिनी चित्रकानना । त्वया विहीनो यत्राहं विललाप सुदुःखितः॥

யல	“எதில்
அஹ்	நான்
त्वया विहीनः	உன்னைப்பிரிந்து
सुदुःखितः	மிக்கத் துயரம் மேலி ட்டவனாய்
विललाप	புலம்பிக்கத்தறினேனோ

सा	அந்த
चित्रकानना	அழகியசேலைகளுற்ற
पम्पा	பம்பா
नलिनी	ஸரஸ்
एषा	இதோ
दृश्यते	காணப்படுகிறது.

अस्यास्तीरे मया दृष्टा शबरी धर्मचारिणी । अत्र योजनबाहुश्च कबन्धो निहतो मया ॥

अस्याः	“இதனது
तीरे	கரையில்
मया	என்னால்
धर्मचारिणी	தர்மிஷ்டையாகும்
शबरी	சபரீ
दृष्टा	காணப்பட்டாள்.

अत्र च	இவ்விடத்தில்தான்
योजनबाहुः	எட்டு மைல் நீண்ட கைகள் கொண்ட
कबन्धः	கபந்தன்
मया	என்னால்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

दृश्यते च जनस्थाने सीते श्रीमान्वनस्पतिः । यत्न युद्धं महदृत्तं तव हेतोर्विलासिनि ॥
रावणस्य नृशंसस्य जटायोश्च महात्मनः ॥ ४२ ॥

विलासिनि	“சந்தரீ!
सीता	வீதாய்!
तव हेतोः	உனது நிமித்தமாய்
यत्न	எவ்விடத்தில்
नृशंसस्य	கொடியனாகிய
रावणस्य च	ராவணனுக்கும்
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய

जटायोः च	ஜடாயுவுக்கும்
महत् युद्धं	பெரும் போரானது
वृत्तं	நிகழ்ந்ததோ அந்த
जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்
श्रीमान्	கீர்த்திபெற்ற
वनस्पतिः	விருகக்ஷமானது
दृश्यते	காணப்படுகிறது.

खरश्च निहतो यत्र दूषणश्च निपातितः । त्रिशिराश्च महावीर्यो मया बाणैरजिह्वगैः ॥

एतत्तदाश्रमपदमस्माकं वरवर्णिनि

॥ ४३ ॥

वरवर्णिनि	“உத்தமியே!
यत्न	எங்கு
मया	என்னால்
अजिह्वगैः	குறிதப்பாது பாயவல்ல
बाणैः	பாணங்களால்
खरः च	கரனும்
निहतः	கொல்லப்பட்டானோ
दूषणः च	தூஷணனும்

निपातितः	வீழ்த்தப்பபட்டானோ
महावीर्यः	மகாவீர்யசாலியாகிய
त्रिशिराः	த்ரிசிராஸும்
च	அப்படியே கொல்லப் பட்டானோ
तत्र	அந்த
अस्माकं	நமது
आश्रमपदं	ஆசிரமஸ்தானம்
एतत्	இது.

पर्णशाला तथा चित्रा दृश्यते शुभदर्शना । यत्र त्वं राक्षसेन्द्रेण रावणेन हता बलात् ॥

यत्न	“எங்கு
त्वं	நீ
राक्षसेन्द्रेण	ராக்கூஸமன்னனாகிய
रावणेन	ராவணனால்
बलात्	பலாத்காரமாய்
हता	அபகரிக்கப்பட்டனை
	யோ

तथा	அப்படிப்பட்ட
चित्रा	அழகியதும்
शुभदर्शना	மங்களமான தோற்ற
	முற்ற துமான
पर्णशाला	பர்ணசாலை
दृश्यते	காணப்படுகிறது.

एषा गोदावरी रम्या प्रसन्नसलिला शिवा । अगस्त्यस्याश्रमो ह्येष दृश्यते पश्य मैथिलि ॥

एषा	“இது
रम्या	அழகியதும்
प्रसन्नसलिला	தெளிந்த ஜலமுற்ற
	தும்
शिवा	பாவனமான துமான
गोदावरी	கோதாவரீந்தி.

मैथिलि	ஜானகி!
एषः	இதோ
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியரது
आश्रमः हि	ஆசிராமமும்
दृश्यते	காணப்படுகிறது.
पश्य	பாராய்!

दीप्तशैवाश्रमो ह्येष सुतीक्ष्णस्य महात्मनः

महात्मनः	“மகாத்மாவாகிய
सुतीक्ष्णस्य	சுதீக்ஷணரது
दीप्तः	ஜ்வலிக்கும்

॥ ४६ ॥	
आश्रमः एव च	ஆசிராமமும்
एषः हि	இதோதான் இருக்கிறது.

वेदेहि दृश्यते चात्र शरभङ्गाश्रमो महान् । उपयातः सहस्राक्षो यत्र शक्रः पुरन्दरः ॥

वेदेहि	“ஜானகி!
यत्न	எங்கு
सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்களுற்ற
	வரும்
पुरन्दरः च	சத்ருநகரங்களையழிப்பவருமான

शक्रः	இந்திரர்
उपयातः	எழுந்தருளினாரோ
महान्	உத்தமமான [அந்த
शरभङ्गाश्रमः	சரபங்காசிராமமானது
अत्र	இவ்விடத்தில்
दृश्यते	காணப்படுகிறது.

अस्मिन्देशे महाकायो विराधो निहतो मया ॥ ४७ ॥

अस्मिन्	“இந்த
देशे	இடத்தில்
महाकायः	பேருடல்கொண்ட
	வனான

विराधः	விராதன்
मया	என்னால்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

एते हि तापसावासो दृश्यन्ते तनुमध्यमे । अत्रिः कुलपतिर्यत्र सूर्यवैश्वानरप्रभः ॥

तनुमध्यमे	“நுண்ணிடையாய்!
सीते	வீதாய்!
एते	இதோ

॥ ४९ ॥	
तापसावासाः	முனிவர்களின் ஆசிராமங்கள்
दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

சூரியனையும் அக்னி யையும் நிகர்த்த ஒளிகொண்ட குலபதியாகிய அத்ரிமுனிவர் எங்கிருக்கின்றாரோ அந்த	சூரியனையும் அக்னி யையும் நிகர்த்த ஒளிகொண்ட குலபதியாகிய அத்ரிமுனிவர் எங்கிருக்கின்றாரோ அந்த	अल हि रव्या धर्मचारिणी तापसी दृष्टा	இவ்விடத்தில்தான் உன்னால் தர்மவீரையாகும் முனிவர் மனைவி (அனுஸூயாதேவி) தரிசிக்கப்பட்டாள்.
--	--	---	---

असौ सुतनु शैलेन्द्रश्चित्रकूटः प्रकाशते । यत्र मां कैकयीपुत्रः प्रसादयितुमागतः ॥५०॥

சுதனு யல கைகயீபுத்ர: மா புசாடயித் அஃகத்	“ சுந்தரீ ! எங்கு பரதன் என்னை பிரார்த்திக்க வந்தானோ அந்த	चित्रकूटः शैलेन्द्रः असौ प्रकाशते	சித்திரகூட சுலைந்த்ர: அசு புக்ாசத்
--	---	--	---

एषा सा यमुना दूराद्दृश्यते चित्रकानना ॥ ५१ ॥

சா ஏசா சித்ரகானனா	“ அந்த இந்த அழகியசோலைகளுற்ற	यमुना दूरात् दृश्यते	யமுனையானது தூரத்தில் காணப்படுகிறது.
-------------------------	-----------------------------------	----------------------------	---

भरद्वाजाश्रमो यत्र श्रीमानेष प्रकाशते ॥ ५२ ॥

யல ஏச: சுரிமான்	“ எதுவோ அதில் இதோ மகிமை மிக்க	भरद्वाजाश्रमः प्रकाशते	பரத்வாஜமுனிவரது ஆசிரமம் விளங்குகிறது.
-----------------------	-------------------------------------	---------------------------	---

एषा त्रिपथगा गङ्गा दृश्यते वरवर्णिनि । नानाद्विजगणाकीर्णा संप्रपुष्पितकानना ॥५३॥

वरवर्णिनि त्रिपथगा नानाद्विजगणाकीर्णा	“ சுந்தரீ ! முவ்வழியாய் செல்வதும் பல பறவைக் கூட்டங் கள் நிறைந்ததும்	संप्रपुष्पितकानना गङ्गा एषा दृश्यते	நன்கு பூக்க சோலை களுற்றதுமான கங்காநதி இதோ காணப்படுகிறது.
---	---	--	--

शृङ्गिवेरपुरं चैतद्दुहो यत्र समागतः । ॥ ५४ ॥

யல சுஃ சமாஃகத்	“ எங்கு குக்ண் நட்புக்கொண்டானோ அந்த	शृङ्गिवेरपुरं एतत् च	சுருங்கிபேரபுரம் இதுதான்.
----------------------	--	-------------------------	------------------------------

एषा सा दृश्यते सीते सयूयूपमालिनी । नानातरुशताकीर्णा संपपुष्पितकानना ॥ ५५ ॥

सीते "சீதாய்!
யூபஸ்தம்பங்களின்
யூபமாலினி { வரிசைகளைக் கொண்
டதும்
நானாतर- } பல மரங்களின் கூட்ட
शताकीर्णा { ங்களால் நிறைந்ததும்

संपपुष्पितकानना நன்கு பூத்த சோலை
களுற்றதுமான
सा அந்த
सयू: சரபூந்தி
एषा இதோ
दृश्यते காணப்படுகிறது.

एषा सा दृश्यतेऽयोध्या राजधानी पितुर्मम । अयोध्यां कुरु वैदेहि प्रणामं पुनरागता ॥

मम पितु: "எனது தந்தையாரது
राजधानी ராஜதானியாகிய
सा அந்த
अयोध्या அயோத்தியானது
एषा இதோ
दृश्यते காணப்படுகிறது.

वैदेहि ஜானகி!
पुनः आगता திரும்பிவந்துசேர்ந்த
வளான நீ
अयोध्यां அயோத்திக்கு
प्रणामं நமஸ்காரத்தை
कुरु செய்வாயாக."

ततस्ते वानराः सर्वे राक्षसश्च विभीषणः । उत्पत्योत्पत्य ददृशुस्तां पुरीं शुभदर्शनाम् ॥

ततः அப்பொழுது
ते அந்த
वानराः வானரர்கள்
सर्वे யாவரும்
राक्षसः அரக்கராகிய
विभीषणः च விபீஷணரும்

उत्पत्य उत्पत्य எழுந்தெழுந்து
तां அந்த
शुभदर्शनां மங்களகரமான தோற்
றங்கொண்ட
पुरीं நகரை
ददृशुः பார்த்தார்கள்.

ततस्तु तां पाण्डुरहर्म्यमालिनीं विशालकक्ष्यां गजवाजिसङ्कुलाम् ॥

पुरीमयोध्यां ददृशुः प्लवङ्गमाः पुरीं महेन्द्रस्य यथाऽमरावतीम् ॥ ५८ ॥

ततः அப்பொழுது
प्लवङ्गमाः வானரர்கள்
महेन्द्रस्य தேவேந்திரனது
पुरीं பட்டணமாகிய
अमरावतीं அமராவதியை
यथा போன்றதான
तां அந்த
अयोध्यां அயோத்தியை
पुरीं பட்டணத்தை

पाण्डुरहर्म्य- } வெளிறிய அரண்மனை
मालिनी } களின் வரிசைகள்
கொண்டதாகவும்
विशालकक्ष्यां விசாலமான கட்டிடங்
கள் கொண்டதாகவும்
गजवाजिसकुलां } யானைகளாலும் சூதி
तु } ரைகளாலும் நிறைந்
ததாகவும்
ददृशुः கண்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे षड्विंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

त्वां पुरा चीरवसनं प्रविशन्तं महावनम् । स्त्रीतृतीयं च्युतं राज्याद्धर्मकामं च केवलम् ॥
 पदार्तिं त्यक्तसर्वस्वं पितृवचनकारिणम् । सर्वभोगैः परित्यक्तं स्वर्गच्युतमिवापरम् ॥ ७ ॥
 दृष्ट्वा तु करुणा पूर्वं ममासीत्समितिक्षय । कैकेयीवचने युक्तं वन्यमूलफलाशिनम् ॥ ८ ॥

समितिक्षय	“போரில் வெற்றி சூடியவனே!
पुरा	முன்பு
त्वां	உன்னை
चीरवसनं	மரவரியுடுத்தவனாய்
स्त्रीतृतीयं	{ மனைவியை மூன்றாவ தாகக்கொண்டுசெல் பவனாய்
राज्यात्	ராஜ்யத்தினின்றும்
च्युतं	அகன்றவனாய்
केवलं	தனித்து
धर्मकामं च	தர்மத்தையே சர்வமு மாய்க்கொண்டவனாய்
पदार्तिं	பாதசாரியாய்
त्यक्तसर्वस्वं	பொருள்கள் யாவை யும் (தள்ளிவைத்து)
पितुः	தந்தையாரது
वचनकारिणं	ஆக்கைஞ்சப்படி நடப்ப வனாய்

स्वर्गच्युतं	ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் நழுவி
अमरं इव	தேவன்போல்
सर्वभोगैः	எல்லா போகங்களா லும்
परित्यक्तं कैकेयीवचने	நீங்கப்பெற்றவனாய் கைகேயியின் கட்டளை யில்
युक्तं	அசஞ்சலாபத்தி கொண்டவனாய்
वन्यमूल- फलाशिनं तु	{ காட்டிலுண்டாகும் கிழங்குகனிகளைப் புகிப்பவனாய்
महावनं	பெருங்காணி
प्रविशन्तं	புகுபவனாக
दृष्ट्वा	கண்டு
मम	எனக்கு
करुणा	துக்கமானது
पूर्वं	முதலில்
आसीत्	உண்டானது.

सांप्रतं सुसमृद्धार्थं समित्रगणवान्धवम् । समीक्ष्य विजितारिं त्वां मम प्रीतिरनुत्तमा ॥९॥

सांप्रतं	“இப்பொழுது
विजितारिं	சத்ருக்கள் நாசஞ் செய்யப்பெற்று
सुसमृद्धार्थं	மேற்கொண்ட கருமம் நிறைவேற்பெற்று
समित्रगण- वान्धवम्	{ நண்பகணங்களோடும் சுற்றத்தார்களோடும் கூடியவனாய்

त्वां	உன்னை
समीक्ष्य	பார்த்து
मम	எனக்கு
अनुत्तमा	அளவிற்றந்த
प्रीतिः	மனச்சந்துஷ்டி உண்டாகிறது.

सर्वं च सुखदुःखं ते विदितं मम राघव

राघव	“ஸரீராம!
ते	உனது
सुखदुःखं	சுகதுக்கம்

॥ १० ॥

सर्वं च	யாவும்
मम	என்றால்
विदितम्	அறியப்பட்டது.

यच्चया विपुलं प्राप्तं जनस्थानवधादिकम् । ब्राह्मणार्थं नियुक्तस्य रक्षितुः सर्वतापसान् ॥
 रावणेन हृता भार्या बभूवैयमनिन्दिता । मारीचदर्शनं चैव सीतोन्मथनमेव च ॥ १२ ॥
 कबन्धदर्शनं चैव पम्पाभिगमनं तथा । सुग्रीवेण च ते सख्यं यच्च वाली हतस्त्वया ॥
 मार्गणं चैव वैदेह्याः कर्म वातात्मजस्य च । विदितायां च वैदेह्यां नलसेतुर्यथा कृतः ॥
 यथा वा दीपिता लङ्का प्रहृष्टैर्हरियूथपैः । सपुत्रबान्धवामात्यः सबलः सहवाहनः ॥ १५ ॥
 यथा विनिहतः सख्ये रावणो देवकण्ठकः । समागमश्च त्रिदशैर्यथा दत्तश्च ते वरः ॥ १६ ॥
 सर्वं ममैतद्विदितं तपसा धर्मवत्सल । संपतन्ति च मे शिष्या पृथ्व्याख्याः पुरीमितः ॥ १७ ॥

धर्मवत्सல
 “ தர்மத்தில் வழுவாப்
 பற்றுடையவனே !
 த்வயா உன்னால்
 விபுலம் பெரிய
 जनस्थानवधादिकं ஜனஸ்தானத்தில்
 வதை முதலியது
 प्राप्तं நடத்தப்பட்டது
 यत् எதுவோ அதுவும்,
 ब्राह्मणार्थं பிராம்மணர்களுக்காக
 नियुक्तस्य அசஞ்சலாபக்தி
 கொண்டு
 सर्वतापसान् எல்லா முனிவர்களை
 யும்
 रक्षितुः பாதுகாக்கும் உனது
 इयं இந்த
 अनिन्दिता நிர்தேதாஷையான
 भार्या தர்மமனையாள்
 रावणेन ராவணனால்
 हृता बभूव திருடிக்கொண்டுபோக
 ப்பட்டாள் என்பதும்
 मारीचदर्शनं एव च மாரீசனைக்கண்டதும்,
 सीतोन्मथनं एव च வீதோவிஷயமான
 பெரும் துக்கமும்
 कबन्धदर्शनं च एव கபந்தனைக்கண்டதும்
 पम्पाभिगमनं तथा பம்பாசரசிற்குச்
 சென்றதும்
 ते உனக்கு
 सुग्रीवेण சுகரீவனோடு
 सख्यं च நட்பும்,
 त्वया உன்னால்
 वाली வாலி

हतः च கொல்லப்பட்டது
 यत् எதுவோ அதுவும்
 वैदेह्याः சீதையை
 मार्गणं च एव தேடினதும்,
 वातात्मजस्य மாருதியினது
 कर्म च செயலும்,
 वैदेह्यां ஜானகி
 विदितायां च அறியப்பட்டவுடன்
 नलसेतुः நனைக்கொண்டு
 அணையானது
 यथा எப்படி
 कृतः கட்டப்பட்டதோ
 அதுவும்,
 प्रहृष्टैः உதஸாஹந்கொண்ட
 हरियूथपैः வானாசேனைத்தலைவர்
 களால்
 लङ्का இலங்கையானது
 यथा वा எப்படியாப்
 दीपिता கொளுத்தப்பட்டதோ
 அதுவும்,
 देवकण्ठकः தேவசத்ருவாகிய
 रावणः ராவணன்
 सङ्ख्ये போரில்
 १पुत्र- } புத்திரர்களோடும்
 बान्धवामात्यः } பந்துக்களோடும்
 ' மந்திரிகளோடும்
 கூடவும்
 सबलः சேனைகளுடன்
 கூடவும்
 सहवाहनः வாஹனங்களுடன்
 கூடவும்

यथा	எப்படி
विनिहताः	கொல்லப்பட்டானோ அதுவும்,
सिद्धयैः	தேவர்களோடு
समागमः च	கூடியதும்
ति	உனக்கு
यथा	எப்படியாய்
वरः	வரமானது
दत्तः च	கொடுக்கப்பட்டதோ அதுவும் ஆகிய
एतत्	இது

अहमप्यत्र ते दधि वरं शस्त्रभृतां वर	
शस्त्रभृतां वर	“வீரர்களுள் உத்தம!
अह	இப்பொழுது
अहं पि	நானும்

अर्घ्यमद्य गृहाणेदमयोध्यां श्वो गमिष्यसि

अद्य	“இன்று
इदं अर्घ्यं	இந்தப் பூஜையை
गृहाण	ஏற்றுக்கொள் ;

तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः ।

नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்தி திருமக னும் (சூராமரும்)
संहृष्टः	ஆனந்தங்கொண்ட
तस्य	அவரது [வராய்
तत्	அந்த
वाक्यं	கட்டளையை
शिरसा	சிரசால்

अकाले फलिनो वृक्षाः सर्वे चापि मधुस्रवाः ।

भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रतिगच्छतः

अगवन्	“பகவானே!
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
प्रतिगच्छतः	திருப்பிச்செல்லும்
मार्गं	வழியில் [எனது
वृक्षाः	மரங்கள்
सर्वं च	எல்லாமும்
अकाले अपि	காலமல்லாத காலத்தி லும்

सर्वं	யாவும்
तरसा	தவத்தால்
मम	எனக்கு
विदितं	அறியப்பெற்றது.
मे	எனக்கு
प्रवृत्त्याख्याः	செய்தியைச்சொல்
शिष्याः च	சிஷ்யர்களும் [லும்
इतः	இங்கிருந்து
पुरीं	நகருக்கு
संपतन्ति	சென்றுவருகின்றார் கள்.

॥ १८ ॥

ते	உனக்கு
वरं	வரமொன்றை
दधि	அளிக்கின்றேன்.

॥ १९ ॥

श्वः	நானையதினம்
अयोध्यां	அயோத்திக்கு
गमिष्यसि	செல்வாய்.”

बाढमित्येव संहृष्टो धीमान्वरमयाचत ॥२०॥

प्रतिगृह्य	வகித்து
बाढं एव	‘ஆப்படியே ஆகட்டும்’
इति	என்று சொல்லி
धीमान्	பேரறிவாளர்
वरं	வரத்தை
अयाचत	பின்வருமாறு வேண்டினார்:

फलान्यमृतकल्पानि बहूनि विविधानि च ॥

॥ २१ ॥

फलिनः	பழங்கள் செறிந்தனவும்
मधुस्रवाः	தேனை பெருக்குவன வுமானவைகளாய்
विविधानि	பலவகை
बहूनि	கணக்கற்ற
अमृतकल्पानि	அமிருதத்திற்கொப்
फलानि च	பழங்களும் [பான
भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.”

तथेति च प्रतिज्ञाते वचनात्समनन्तरम् । अभवन्पादपास्तत्र स्वर्गपादपसन्निभाः ॥ २२ ॥

வचनाத்
சமனந்தர் ச
தथा
इति
प्रतिज्ञाते

வேண்டுகோளுக்கு
மறுகணமே
“அவ்வண்ணமே
என்று [யாகட்டும்.”
வாக்களிக்கப்பட்ட
வளவில்

तत्र
पादाः
स्वर्गपाद-
सन्निभाः
अभवन्

அங்கு
விருகூங்கள்
ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்
கும் விருகூங்களை
நிகர் த்தனவாய்
ஆயின.

निष्फलाः फलिनश्चासन्विपुष्पाः पुष्पशालिनः । शुष्काः समग्रपत्रास्ते नगाश्चैव मधुस्रवाः ॥
सर्वतो योजनास्त्रीणि गच्छतामभवंस्तदा ॥ २३ ॥

तदा
सर्वतः
योजनास्त्रीणि
गच्छतां
निष्फलाः
नगाः च
फलिनः
भासन्
विपुष्पाः

அப்பொழுது
எங்கும்
மூன்றுயோஜனை தூரம்
செல்லுமவர்களுக்கு
கனியற்ற
விருகூங்களும்
பழங்கள் செறிந்தன
வாக
இருந்தன.
புஷ்பமற்ற

ते
पुष्पशालिनः च
शुष्काः
समग्रपत्राः च
मधुस्रवाः एव
अभवन्

அவைகள்
புஷ்பங்கொண்டன
வாகவும்
காய்ந்தவைகள்
இலைகள் நிறைந்தன
வாயும்,
தேனைப்பெருக்குகின்
றனவாயும்,
இருந்தன.

ततः प्रहृष्टाः पुवर्गर्षभास्ते बहूनि दिव्यानि फलानि चैव ।

कामादुपाश्रन्ति सहस्रशस्ते मुदाऽन्विताः स्वर्गजितो यथैव

॥ २४ ॥

ततः
ते
पुवर्गर्षभाः एव
प्रहृष्टाः
बहूनि
दिव्यानि
फलानि च
सहस्रशः
कामात्

அப்பொழுது
அந்த
வானர்களும்
ஆனந்தங்கொண்டவர்
பல [களாய்
சிறந்த
பழங்களையும்
ஆயிரக்கணக்காக
இஷ்டப்படி

उपाश्रन्ति
स्वर्गजितः
यथा एव
ते
मुदा अन्विताः

புகித்தார்கள்.
ஸ்வர்க்கத்தையடைந்
தவர்கள்
எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
அவர்கள் (வானர்
கள்)
ஆனந்தத்துடன்
விளங்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

सुद्धकाण्डे सप्तविंशत्युत्तरशततमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 20439

सुद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5764

अप्राविशत्युत्तरशततमः सर्गः—ஊற்றிருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || १२८ ||

भरतं प्रति हनुमत्प्रेषणम्—பரதரிடம் ஹனுமாரையனுப்புவது.

अयोध्यां तु समालोक्य चिन्तयामास राघवः । प्रियकामः प्रियं रामस्ततस्त्वरितविक्रमः ॥

त्वस्तविक्रमः துரிதமான பராக்கிரமம் கொண்டவரும்
 प्रियकामः பிரியத்தை சதா விரும்புவவரும்
 राघवः ராகுசூலதிலகருமாகிய

रामः ஸ்ரீராமர்
 ततः அப்பொழுது
 अयोध्यां அயோத்தியையை
 समाश्लेष्य நினைத்து
 प्रियं तु சேஷமத்தைப்பற்றி
 चिन्तयामास சிந்தித்தார்.

चिन्तयित्वा ततो दृष्टिं वानरेषु न्यपातयत् ॥ २ ॥

ततः அப்பொழுது
 चिन्तयित्वा ஆலோசித்துவிட்டு

वानरेषु வானர்களிடம்
 दृष्टिं பார்வையை
 न्यपातयत् செலுத்தினார்.

उवाच धीमांस्तेजस्वी हनुमन्तं प्लवङ्गमम् । अयोध्यां त्वरितो गत्वा शीघ्रं प्लवगसत्तम ॥

जानीहि कश्चित्कुशली जनो नृपतिमन्दिरे
 धीमान् பேரறிவாளரும்
 तेजस्वी தேஜஸ்வியுமாகுமவர்
 प्लवङ्गमं வானரரான
 हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞாபித்தார்.

॥ ३ ॥
 शीघ्रं சீக்கிரம்
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 गत्वा சென்று
 नृपतिमन्दिरे அரசர் மாளிகையில்
 जनः யாவரும்
 कुशली कश्चित् சேஷமமா என்று
 जानीहि அறிந்துவருவாயாக.

शृङ्गिवेपुरं प्राप्य गुहं गहनगोचरम् । निषादाधिपतिं ब्रूहि कुशलं वचनानम ॥ ४ ॥

शृङ्गिवेपुरं “சிருங்கிபேரநகருக்கு
 प्राप्य சென்று
 गहनगोचरं வனவாஸியும்
 निषादाधिपतिं வேடுவத்தலைவனுமாகிய

गुहं குகனிடம்
 मम எனது
 वचनात् சொற்படி
 कुशलं சேஷமத்தை
 ब्रूहि வினுவாயாக.

श्रुत्वा तु मां कुशलिनमरोगं विगतज्वरम् । भविष्यति गुहः प्रीतः स ममात्मसमः सखा ॥

गुहः “குகன்
 मां எனனை
 कुशलिन சேஷமமாயும்
 अरोगं ரோகமற்றவனாகவும்
 विगतज्वरं மனக்கவலையில்லாதவனாகவும்
 श्रुत्वा तु கேட்டவுடன்

प्रीतः ஆனந்தங்கொண்டவனாய்
 भविष्यति ஆவான்.
 सः அவன்
 मम எனக்கு
 आत्मसमः உயிருக்குச்சமமான
 सखा தோழன்.

अयोध्यायाश्च ते मार्गं प्रवृत्तिं भरतस्य च । निवेदयिष्यति प्रीतो निषादाधिपतिर्गुहः ॥

प्रीतः	“ஆனந்தங்கொண்ட	अयोध्यायाः	அயோத்தியினது
निषादाधिपतिः	வேடுவத்தலைவனாகிய	मार्गं च	மார்க்கத்தையும்
गुहः	குகன்	भरतस्य	பரதனது
ते	உனக்கு	प्रवृत्तिं च	விருத்தாந்தத்தையும்
		निवेदयिष्यति	தெரிவிப்பான்.

भरतस्तु त्वया वाच्यः कुशलं वचनान्मम । सिद्धार्थं शंस मां तस्मै सभार्यं सहलक्ष्मणम् ॥

मम	“எனது	सहलक्ष्मणं तु	லக்சுமணனோடு
वचनात्	சொல்லாக		கூடவும்
त्वया	உன்னால்	मां	என்னை
भरतः	பரதன்		{மேற்கொண்ட கருமம்
कुशलं	சேக்தமத்தை	सिद्धार्थं	{நிறைவேறப்பெற்ற
वाच्यः	வினாவப்படவேண்டி		வகை
	யவன்.	तस्मै	அவனிடம்
सभार्यं	பத்தனியோடுகூடவும்	शंस	தெரிவிப்பாயாக.

हरणं चापि वैदेह्या रावणेन बलीयसा । सुग्रीवेण च संसर्गं बालिनश्च वधं रणे ॥ ८ ॥

मैथिल्यन्वेषणं चैव यथा चाधिगता त्वया । लङ्घयित्वा महातोयमापगापतिमव्ययम् ॥ ९ ॥

उपयानं समुद्रस्य सागरस्य च दर्शनम् । यथा च कारितः सेतु रावणश्च यथा हतः ॥

वरदानं महेन्द्रेण ब्रह्मणा वरुणेन च । महादेवप्रसादाच्च पित्रा मम समागमम् ॥ ११ ॥

उपयातं च मां सौम्य भरताय निवेदय । सह राक्षसराजेन हरीणामीश्वरेण च ॥ १२ ॥

सौम्य	“புண்பாத்தமாவே !	लङ्घयित्वा	தாண்டி
बलीयसा	பலசாலியாகிய	त्वया	உன்னால்
रावणेन	ராவணனால்	यथा	எப்படியாய்
वैदेह्याः	வீதாதேவியின்	अधिगता च	அறியப்பட்டாளோ
हरणं अपि च	ஹரணத்தையும்		அதையும்
सुग्रीवेण	சுகரீவனோடு	समुद्रस्य	சமுத்திரத்தை
संसर्गं च	நட்பையும்	उपयानं	கிட்டியதையும்
रणे	போரில்	सागरस्य	சமுத்திரராஜனது
बालिनः	வாலியினது	दर्शनं च	தர்சனத்தையும்
वधं च	வதையையும்	यथा	எப்படியாய்
मैथिल्यन्वेषणं च एव	சீதையைத் தேடிய	सेतुः	அணையானது
	தையும்	कारितः च	கட்டப்பட்டதோ
			அதையும்
महातोयं	விரிநீருற்ற	रावणः	ராவணன்
अव्ययं	சுறைவற்ற	यथा	எப்படியாய்
आपगापतिं	சமுத்திரத்தை		

हृतः च	கொல்லப்பட்டானோ அதையும்
महेन्द्रेण	தேவேந்திரராலும்
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவராலும்
वरुणेन	வருணதேவராலும்
वरदानं च	வரதானத்தையும்
महादेवप्रसादात्	சிவபெருமானது அனுக்கரத்தால்
मम	எனக்கு

पिता	தந்தையாரோடு
समागमं च	ஸமாகமத்தையும்
राक्षसराजेन	ராக்ஷஸமன்னனோடும்
हरीणां ईश्वरेण	வானரர்களின் பன்ன கூட [ரோடும்]
सह	வந்திருப்பவனாய்
उपयातं	என்னையும்
मां च	பரதனுக்கு
भरताय	தெரிவிப்பாயாக.
निवेद्य	

जित्वा शत्रुगणान्नामः प्राप्य चानुत्तमं यशः । उपयाति समृद्धार्थः सह मित्रैर्महाबलैः ॥
एतच्छ्रुत्वा यमाकारं भजते भरतस्तदा । स च ते वेदितव्यः स्यात्सर्वं यच्चापि मां प्रति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்
शत्रुगणान्	சத்ருவர்க்கங்களை
जित्वा	வென்றும்
अनुत्तमं	ஒப்பற்ற
यशः	புகழை
प्राप्य च	அடைந்தும்
समृद्धार्थः	மனோரதம் நிறைவேற ப்பெற்றவராய்
महाबलैः	மகாபலசாலிகளான
मित्रैः सह	நண்பர்களுடன்கூட
उपयाति	வருகின்றார் என்ற
एतत् श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,

तदा	அப்பொழுது
भरतः	பரதன்
यं	எந்த
आकारं	முகக்குறியை
भजते	கொள்கின்றனோ
सः च	அதுவும்
ते	உன்னால்
वेदितव्यः स्यात्	கவனிக்கத்தக்கதா
मां प्रति	என்னைப்பற்றி [கும்;
यत्	எதுவோ அது
सर्वं अपि	எல்லாமும் அப்படியே
च	கவனிக்கத்தக்கது.

ज्ञेयाश्च सर्वे वृत्तान्ता भरतस्येङ्गितानि च । तत्त्वेन मुखवर्णेन दृष्ट्या व्याभाषणेन च ॥

भरतस्य	“பரதனது
वृत्तान्ताः सर्वे च	செய்திகள் யாவும்
ज्ञेयाः	அறியத்தக்கன.
मुखवर्णेन	முகவொளியாலும்
दृष्ट्या	பார்வையாலும்

व्याभाषणेन च	பேச்சாலும்
इङ्गितानि	உள்ளக்கருத்துகள்
तत्त्वेन	எள்ளபடி
च	அங்கனமே அறியத் தக்கன.

सर्वकामसमृद्धं हि हस्त्यश्वरथसंकुलम् । पितृपैतामहं राज्यं कस्य नावर्तयेन्मनः ॥ १६ ॥

सर्वकामसमृद्धं	{ “எல்லா மனோரதத் தையும் பூர்த்திசெய் துவைப்பதும்
हस्त्यश्वरथ- संकुलं	{ யானைகளும், குதிரை களும், ரதங்களும் நிறைந்ததும்

पितृपैतामहं	{ தகப்பன் பாட்டன் முறையாய் வந்தது மான
राज्यं	ராஜ்யமானது
कस्य	எவனது
मनः हि	மனதைத்தான்
आवर्तयेत् न	மாறுபடச்செய்யாது.

सङ्ख्या भरतः श्रीमान्नाज्यार्थी चेत्स्वयं भवेत् । प्रशास्तु वसुधां कृत्स्नामखिलां रघुनन्दनः॥

श्रीमान्	“ஸ்ரீமானும்	भवेत् चेत्	ஆகில்
रघुनन्दनः	ரகுலபுத்திரனு	स्वयं	அவனே
भरतः	பரதன் [மாகிய	अखिलां	அகண்டமான
सङ्ख्या	ஆசையால்	वसुधां	பூமி
राज्यार्थी	அரசைவிரும்பியவ	कृत्स्नां	முழுவுகையும்
	னாய்	प्रशास्तु	அரசாளட்டும்.

तस्य बुद्धिं च विज्ञाय व्यवसायं च वानर । यावन्न दूरं याताः सः क्षिप्रमागन्तुमर्हसि ॥

वानर	“வானர!	दूरं	நெடுவழி
तस्य	அவனது	याताः सः न यावत्	நாம் வருவதற்குள்
बुद्धिं च	உள்ளத்தையும்	क्षिप्रं	விரைவாய்
व्यवसायं च	முயற்சியையும்	आगन्तुं	கண்டுகொள்ள
विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு	अईसि	நீ வேண்டும்.”

इति प्रतिसमादिष्टो हनुमान्मारुतात्मजः । मानुषं धारयन्नूपमयोर्ध्यां त्वरितो ययौ ॥१९॥

इति	மேற்கண்டவண்ணம்	रूपं	உருவத்தை
प्रतिसमादिष्टः	ஆக்ரோபிக்கப்பட்ட	धारयन्	கொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வராகிய	अयोर्ध्यां	அயோத்தியை நோக்கி
हनुमान्	ஹனுமார்	त्वरितः	விரைந்து
मानुषं	மானிட	ययौ	செல்லலுற்றார்.

अथोत्पपात वेगेन हनुमान्मारुतात्मजः । गरुत्मानिव वेगेन जिघृक्षन्भुजगोत्तमम् ॥ २० ॥

अथ	அப்பொழுது	गरुमान्	கருடன்
मारुतात्मजः	வாயுமைந்தராகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
हनुमान्	ஹனுமார்		அவ்வண்ணமே
भुजगोत्तमं	பெரும்பாம்பை	वेगेन	வேகமாய்
जिघृक्षन्	கொள்ளவிரும்பி	उत्पपात	உயரக்களம்பிறார்.
वेगेन	வேகமாய்		

लङ्घयित्वा पितृपदं भुजगेन्द्रालयं शुभम् । गङ्गायुनयोर्मध्यं सन्निपातमतीत्य च ॥ २१ ॥

शृङ्गिवेरपुरं प्राप्य गुह्यमासाद्य वीर्यवान् । स वाचा शुभया हृष्टो हनुमानिदमब्रवीत् ॥२२॥

पितृपथं	ஆகாயத்தில்	सन्निपातं	ஸங்கமமான
लङ्घयित्वा	தாவி	मध्यं	மத்தியப்பிரதேசத்
भुजगेन्द्रालयं	சிறந்த சர்ப்பங்களுக் கிடமானதும்	अतीत्य च	கடந்ததும் [தை
शुभं	மங்களகரமானதுமான	शृङ्गिवेरपुरं	சிருங்கிபேரபுரத்தை
गङ्गायुनयोः	கங்கையினுடையவும் யமுனையினுடையவும்	प्राप्य	அடைந்து
		गुहं	குஹனை
		आसाद्य	அணுகி

हृष्टः	மகிழ்ச்சிகொண்ட
वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய
सः	அந்த
हनुमान्	ஹனுமார்

शुभया	அழகிய
वाचा	சொற்கொண்டு
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	புகன்றார் :

सखा तु तव काकुत्स्थो रामः सत्यपराक्रमः । सहसीतः ससौमित्रिः स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥

तव	“உமது
सखा	தோழரும்
सत्यपराक्रमः	{ சத்யத்தையே பராக்
	{ கிரமமாய்க்கொண்ட
	வரும்
काकुत्स्थः तु	ககூஸ்த வம்சத்த
	வருமான
सः	அந்த

रामः	ஸ்ரீராமர்
सहसीतः	சீதாதேவியோடு
ससौमित्रिः	லக்ஷ்மணரோடு
	கூடவும்
त्वां	உம்மிடம்
कुशलं	சுகூடத்தை
अब्रवीत्	வினவினார்.

पञ्चमीमद्य रजनीमुषित्वा वचनान्मुनेः । भरद्वाजाभ्यनुज्ञातं द्रक्ष्यस्यथैव राघवम् ॥ २४ ॥

मुनेः	“ முனிவரின்
वचनात्	ஆக்கினையால்
अद्य	இன்று
पञ्चमीं	பஞ்சமியினது
रजनीं	இரவை

उषित्वा	வசித்து
भरद्वाजाभ्यनुज्ञातं	பரத்வாஜமுனிவரால்
	விடைகொடுக்கப்பட்ட
राघवं	ஸ்ரீராமரை
अद्य एव	சுடுதியிலேயே
द्रक्ष्यसि	காண்பீர்.”

एवमुक्त्वा महातेजाः संप्रहृष्टतनूरुहः । उत्पपात महावेगो हनुमानविचारयन् ॥ २५ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியாகிய
हनुमान्	ஹனுமார்
एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	புகன்றுவிட்டு

संप्रहृष्टतनूरुहः	மபிர்ச்சிலிப்புற்றவ
	ராய்
महावेगः	வேகம் மிகுந்தவராய்
अविचारयन्	ஒன்றையும் கருதாத
	வராய்
उत्पपात	உயரக்கினம்பினார்.

सोऽपश्यद्रामतीर्थं च नदीं वालुकिनीं तथा । गोमतीं तां च सोऽपश्यद्भीमं सालवनं तथा ॥

प्रजाश्च बहुसाहस्रीः स्फीताञ्जनपदानपि

॥ २६ ॥

सः	அவர்
रामतीर्थं च	ராமதீர்த்தத்தையும்
वालुकिनीं	வாலுகினி என்ற
नदीं तथा	நதியையும்
अपश्यत्	கண்டார்.
सः	அவர்
तां	அந்த
गोमतीं च	கோமதீர்தியையும்

भीमं	பயங்கரமான
सालवनं तथा	ஆச்சாமரக்காட்டை
	யும்
बहुसाहस्रीः	பல்லாயிரக்கணக்கான
प्रजाः च	ஜனங்களையும்
स्फीतान्	வளமுற்ற
जनपदान् अपि	பட்டணங்களையும்
अपश्यत्	கண்டார்.

ச த்வா தூரமதவானத் த்வரீத: கபிகுஜர: | ஂசமாத தூமந்குலாந்நிதாநசமீபமான் ||
 ச்ரீபி: சபுந்ரீதீதீசு ரமமாளீரல்குதான் | சூராபிபசுயோபவநீ யதா சீதரதே தூமான் || ௨௧ ||

ச:	அந்த
கபிகுஜர:	வானரோத்தமர்
த்வரீத:	வேகமுற்றவராய்
தூர்	நெடு
அதவான	வழியை
தவா	கடந்து
நந்நிதாநசமீபமான் }	நந்திக்கிராமத்தினரு கிலிருப்பவைகளும்
குலான்	புஷ்பித்தவைகளும்
ச்ரீபி:	ஸ்தீர்களோடும்
சபுநீ:	புதல்வர்களோடுகடிய
தூதீ: ச	முதியவர்களோடும்

ரமமாளீ:	வினையாடுகிறவர்
	களால்
அல்குதான்	அலங்கரிக்கப்பட்ட வைகளும்
சூராபிபசுய	தேவேந்திரனுடைய
தரவநீ	உத்தியானவனத் திலும்
சீதரதே	சைத்தீராத உத்தியான வனத்திலிருக்கும்
தூமான் யதா	மரங்களைப்போன்ற வைகளுமான
தூமான்	விருகங்களை
ஂசமாத	அணுகுரை.

கூரீசமாத்ரே த்வயோத்யாயாசுரீரகூஷ்ணாஜினாஸ்வரஸு | ததர்ச தரதத் தீநத் தூசமாத்ரமவாஸினஸு ||
 ஜதிலத் தமலதிதாஜத் த்ராதூவ்யஸநகர்சிதஸு | தலமூலாஸினத் தான்தத் தாபஸத் தர்பதாரிணஸு ||
 சமஸுந்நதஜதா஁ரத் தலகலாஜினவாஸஸஸு | நியதத் தாவிதாஸ்தானத் த்ர஁த்பிஸமதேஜஸஸு || ௩௦ ||
 தாதுகே தே தூரஸ்கூத்ய ஜாஸந்தத் தீ வஸுந்நராமு | சாதூர்வர்ப்யஸ்ய லூகஸ்ய த்ராதாரத் தர்வதூ த்ரமயாது ||
 துபஸ்திதமமாத்யீசு ஜுசிபிதீசு தூரோ஁தீ: | தலஸுஸ்யீசு யுதீசு தாஷாயாஸ்வரதாரிபி: ||

அயோத்யாயா:	அயோத்திக்கு
கூரீசமாத்ரே	கூப்பிடுதூரத்தில்
அத்ரமவாஸின	ஆசிரமத்தில் வஸிப் பவரும்
சீரகூஷ்ணாஜினாஸ்வர	மரவுரியையும் மாந் தோலையுமுடுத்தவரும்
ஜதில	ஜடாதாரியும்
மலதிதாஜத்	அழுக்குப்படிந்த மே னியுற்றவரும்
அதூவ்யஸநகர்சித	தமயனாரைப்பற்றி சோகத்தால் வாடிய வரும்
தலமூலாஸின	கணிகளையும் கிழங்கு களையும் புசிப்பவரும்
தான்த	மனதையடக்கியவரும்
தாபஸ	தபவேகங்கொண்டு

தர்பதாரிண	தர்மத்தையே மேற் கொண்டவரும்
சமஸுந்நதஜதா஁ர	நிமிர்ந்த ஜடாமண்டலம் களைக்கொண்டவரும்
தலகலாஜின- வாஸஸ	மரவுரியையும் மாந் தோலையும் போர்த் தவரும்
நியத	அசஞ்சலாபத்தி கொண்டவரும்
தாவிதாஸ்தான	உள்ளத்தை தியானத் தில் செலுத்தியவரும்
த்ர஁த்பிஸமதேஜஸ	பிரம்பரிஷிக்கு நிகரா ன தேஜஸ் கொண் டவரும்
தே	அந்த
தாதுகே	இரு திருப்பாதம் களையும்

पुरस्कृत्य	முன்னிடங்கொண்டு
वसुधां वै	பூமியையே
शासन्तं	ஆள்பவரும்
लोकस्य	உலகத்தின்
चातुर्दशस्य	சதுர்வர்களுளின்
	தரும்,த்தையும்
सर्वैः	எல்லா
भयात्	ஆபத்தினின்றும்
स्वतारं	ரகலிப்பவரும்
काषायाम्ब (धारिभिः)	காஷாய ஆடைகளைய
	ணிந்தவர்களும்தம்
युक्तैः च	அசஞ்சலபக்தி கொ
	ண்டவர்களுமான

अमात्यैः च	மந்திரிகளாலும்
शुचिभिः	பரிசுத்தர்களான
पुरोहितैः च	புரோகிதர்களாலும்
बलमुखैः च	சேனைத்தலைவர்
	களாலும்
उपस्थितं	சேவிக் கப்பெற்றவரும்
दीनं	ஏக்கங்கொண்டு
कृशं	இளைத்திருப்பவரு
	மான
भरतं	பரதரை
तु	அப்பொழுது
दृशं	கண்டார்.

न हि ते राजपुत्रं तं चीरकृष्णाजिनाम्बरम् । परिभोक्तुं व्यवस्यन्ति पौरा वै धर्मवत्सलम् ॥

चीनाकृष्णाजिनाम्बरं	மாவுரியையும் மான்
	தோலையுமுடிக்தவரும்
धर्मवत्सलं	தரும்த்தலைசஞ்சலா
	பற்றுடையவருமான
तं	அந்த

राजपुत्रं वै	சக்கிரவர்த்தி திருக்
	குமாரரை (பரதரை)
ते पौराः	அந்த நகரஜனங்கள்
परिभोक्तुं हि	சுகித்திருக்கச்செய்ய
व्यवस्यन्ति न	முடிந்தார்களில்லை.

तं धर्ममिव धर्मज्ञ देहवन्तमिवापरम् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं हनुमान्मारुतात्मजः ॥ ३५ ॥

मारुतात्मजः	வாயுமைந்தராகிய
हनुमान्	ஹனுமார்
प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹஸ்தராய்
देहवन्तं	உருவெடுத்த
अपरं	மற்றொரு
धर्मं हव	தம்மம்போன்றிருப்
	பவரும்

इव	முற்றும்
धर्मज्ञं	அறநெறியுணர்ந்தவ
	ருமான
तं	அவரிடம்
वाक्यं	ஒரு சொல்லை
उवाच	பின்வருமாறு
	மொழிந்தார்:

वसन्तं दण्डकारण्ये यं त्वं चीरजटाधरम् । अनुशोचसि काकुत्स्थं स त्वां कुशलमब्रवीत् ॥

त्वं	“தேவரீர்
चीरजटाधरं	மாவுரியையும் ஜடை
	களையும் தரித்து
दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தில்
वसन्तं	வசிக்கின்றவரான
यं	எந்த
काकुत्स्थं	கூராமருக்காக

अनुशोचसि	துயரமுற்றீரோ
सः	அவர் (கூராமர்)
त्वां	தேவரீரிடம்
कुशलं	சேஷமத்தை
अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்திருக்
	கிறார்.

பரியமாஸ்யாமி தே தேவ ஶாக் லக்ஷ்யஸி டாஹ்ணம் | அஸ்திந்முஹூதே ஶ்ராதா த்வ் ராஸேண ஶஹ ஶஜ்ஜத: ||
 லக்ஷ்மணேன ச வுதேஹ்யா பரர் ப்ரீதிமவாஸ்யஸி || 39 ||

தேவ "ஐயனே!
 தே உமக்கு
 ப்ரியம் ப்ரியத்ததை
 ஆஸ்யாமி தெரிவிக்கின்றேன்.
 த்வ் தேவரீர்
 அஸ்திந் இந்,த
 ஶுஹூதே சூக்ஷணத்திலு
 ஶ்ராதா தமயனாராகும்
 ராஸேண ஶ்ரீராமரோடும்

லக்ஷ்மணேன லக்ஷ்மணரோடும்
 வுதேஹ்யா ச ஜானகிதேவியாரோ
 ஶஜ்ஜத: சூடியவராய் [டும்
 டாஹ்ணம் குடியிய
 ஶாக் துயரத்தை
 லக்ஷ்யஸி விட்டொழிப்பீர்.
 பரர் பரம
 ப்ரீதி மனத்ருப்தியை
 அவாஸ்யஸி பெறுவீராக.

நிஹ்ய ராவணம் ராம: ப்ரதிலஶ்ய ச ஶுதிலிஸ்து | ஁பயாதி ஶமூட்யாதி: ஶஹ மித்ரீமஹாபலு: |
 லக்ஷ்மணஸ்த்ர மஹாதேஜா வுதேஹி ச யஸ்திஸ்தினி | ஶீதா ஶமய்ரா ராஸேண மஹேத்ரேண யதா ஶசுதி ||

ராம: "ஶ்ரீராமர்
 ராவணம் ராவணனை
 நிஹ்ய கொன்று
 ஶுதிலிஸ்து ஜானகிதேவியாரையும்
 ப்ரதிலஶ்ய மீட்டுக்கொண்டு
 ஶமூட்யாதி: மனோரதம் நிஹை
 ஶுதிலிஸ்து வேறப்பெற்றவராய்
 மஹாபலு: மகாபலசாலிகளான
 மிஸ்து: ஶஹ னண்பர்களுடன் கூட
 ஁பயாதி வருகின்றார்.
 மஹாதேஜா: மகாதேஜஸ்திவாராகும்
 லக்ஷ்மண: ச லக்ஷ்மணரும்

யஸ்திஸ்தினி கீர்த்திமதியும்
 வுதேஹி ஜனகரின் திருமகளு
 ஶீதா ச சீதாப்பிராட்டியார்
 மஹேத்ரேண தேவேந்திரனோடு
 ஶசுதி இந்திராணிதேவி
 யதா எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 ராஸேண ஶ்ரீராமரோடு
 ஶமய்ரா சூடியவராயும்
 ச அப்படியே வருகின்
 ஶ்ரீராமர்

஁வஸுக்தோ ஶநுமதா ஶரதோ ஶ்ராதுவ்ரஸல: | பபாத ஶஹஸா ஶஹு ஶஶர்ணிமோஹ் ஜகாம ஶ || 40 ||

ஶநுமதா ஹ்நுமாரால்
 ஁வ் மேற்கண்டவாறு
 ஁க்த: தெரிவிக்கப்பெற்ற
 ஶ்ராதுவ்ரஸல: தமையனாரிடம் வரு
 வா அன்புகொண்ட
 ஶரத: பரதர்

ஶஹு: மனமகிழ்ந்தவராய்
 ஶஹஸா தசூக்ஷணமே
 பபாத விழந்தார்.
 ஶஶர்வ ஆணந்தத்தால்
 மோஹ் மூர்ச்சையை
 ஜகாம ஶ கொண்டார்.

ததோ ஶுஹூதா஁த்யா ப்ரத்யாஸ்யஸ்ய ச ரா஁வ: | ஶநுமந்ஸுவாசுதேஶ் ஶரத: ப்ரியவாதிநமா || 41 ||

ரா஁வ: ராகுலதிலகராகிய
 ஶரத: பரதர்
 தத: அப்பொழுது
 ஶுஹூதா஁த்ய சூக்ஷணநேரத்திலு
 ப்ரத்யாஸ்யஸ்ய ச மூர்ச்சையை தெளிந்து

஁த்யா எழுந்து
 ப்ரியவாதிந பிரியத்தைத்தெரி
 ஶநுமந் ஹ்நுமாரைப்பார்க்கு
 ஁தே஁வாசு இன்வருமாறு மொ
 ஶ்ரீந்தார்:

अशोकजैः प्रीतिमयैः कपिमालिङ्ग्य संभ्रमात् । सिषेच भरतः श्रीमान्विपुलैरास्रविन्दुभिः॥

श्रीमान् भरतः श्रीमान्
संभ्रमात् परபரப்புடன்
कपिं आलिङ्ग्य வானரரைத் தழுவி
प्रीतिमयैः ப்ரீதிமயமானவைகளும்

अशोकजैः ஆனந்தத்தால்பெருகியவைகளும்
विपुलैः ஏராளமானவைகளை
श्रीमान्विपुभिः கண்ணீர் த்துளி
सिषेच நனைத்தார். [கனால்

देवो वा मानुषो वा त्वप्रनुक्रोशदिहागतः । प्रियाख्यानस्य ते सौम्य ददामि ब्रुवतः प्रियम् ॥
गवां शतसहस्रं च ग्रावाणां च शतं परम् । सुकुण्डलाः शुभाचारा भार्याः कन्याश्च षोडशः॥
हेमवर्णाः सुनाशोरुः शशिसौम्याननाः स्त्रियः । सर्वाभरणसंपन्नाः संपन्नाः कुलजातिभिः॥

अनुक्रोशत् “கருணை கூர்ந்து
इह आगतः இவ்விடத்திற்கு
दं தேவரீர் [வந்தருளிய
देवः वा தேவரோ
मानुषः वा மானிடரோ !
सौम्य புன்யாத்தமாவே !
प्रियाख्यानस्य பிரியமொழிகொண்டு
श्रियं பிரியத்தை
ब्रुवतः தெரிவிக்கும்
ते தேவரீருக்கு
गवां பசுக்களின்
शतसहस्रं च நூறாயிரத்தையும்
ग्रावाणां கிராமங்களின்
परं शतं च சிறந்த நூறையும்
सुकुण्डलाः அழகிய குண்டலங்களை
शुभाचाराः சிறந்த நடத்தையுடையவர்களும்

भार्याः விவாகத்திற்குரியவர்
कुण्डलाः கருமரான
षोडशः பதினாறு
कन्याः च கண்ணிககளையும்
हेमवर्णाः தங்கநிறங்கொண்டவர்களும்
सुनाशोरुः அழகிய தொடைகளை
शशिसौम्याननाः சந்திரனைப்போன்ற
सर्वाभरणसंपन्नाः எல்லா அணிகளும்முற்றவர்களும்
कुलजातिभिः பிறப்பினாலும்
संपन्नाः தன்மையாலும்
स्त्रियः சிறந்தவர்களுமான
ददामि ஸ்திரீகளையும்
அளிக்கின்றேன்”.

निशम्य रामागमनं नृपात्मजः कपिप्रवीरस्य तदद्भुतोपमम् ।

प्रहर्षितो रामदिदृक्षयाऽभवत्पुनश्च हर्षादिदमव्रवीद्वचः

॥ ४६ ॥

नृपात्मजः சக்கிரவர்த்தி திருக்கு
कपिप्रवीरस्य மாரர் (பரதர்)
तत् अद्भुतोपमं வானரோத்தமரிடம்
रामागमनं அந்த ஒப்பற்றதான
निशम्य ப்ரீராமரது வரவை
रामदिदृक्षया கேட்டு,
ஆவல்கொண்டு

प्रहर्षितः உள்ளம் பூரித்தவராய்
अभवत् இருந்தார்.
हर्षात् களிப்புமிகையால்
पुनः च மீளவும்
वचः சொல்லொன்றை
इदं பின்வருமாறு
अववीत् மொழிந்தார்:

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये युद्धकाण्डे अष्टाविंशत्युत्तरशततमः सर्गः ॥

एकोनविंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 129 ||

हनूमता श्रीरामवृत्तान्तनिवेदनम्—ஹனுமார் ஸ்ரீராமரது வீருத்தாந்தத்தைச்சொல்வது.

बहूनि नाम वर्षाणि गतस्य सुमहद्वनम् । शृणोम्यहं प्रीतिकरं मम नाथस्य कीर्तनम् ॥

बहूनि	“பல	नाथस्य	நாதரின்
वर्षाणि	வருஷங்களை	प्रीतिकरं	உவப்பளிக்கும்
सुमहत्	பெரும்	कीर्तनं	செய்தியை
वनं	காட்டிற்கு	अहं नाम	நான் தானே
गतस्य	சென்றுகடத்திய	शृणोमि	கேட்கின்றேன்?
मम	எனது		

कल्याणी बत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति मे । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥

जीवन्तं	“உயிர் வாழும்	लौकिकी	உலகத்தாரால் வழங்கப்படும்
नरं	ஒரு மனிதனை	गाथा	முதுமொழி
वर्षशतात् अपि	பலவருடங்கள் கழித்த தாயினும்	कल्याणी	உண்மையாகவே
आनन्दः	ஆனந்தமானது	मे	என் விஷயத்தில்
एति	வந்தடைகிறது	प्रतिभाति	தோற்றுகிறது;
इयं	என்ற இந்த	बत	சந்தோஷம்.

राघवस्य हरीणां च कथमासीत्समागमः । कस्मिन्देशे किमाश्रित्य तत्त्वमाख्याहि पृच्छतः॥

कस्मिन् देशे	“எந்த தேசத்தில்	समागमः	நட்பானது
किं आश्रित्य	எதைக்கொண்டு	आसीत्	ஏற்பட்டது?
कथं	எங்ஙனம்	पृच्छतः	வினாவும் எனக்கு
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கும்	तत्त्वं	உள்ளபடி
हरीणां च	வானர்களுக்கும்	आख्याहि	தெரிவிப்பீராகா.

स पृष्टो राजपुत्रेण बृश्यां समुपवेशितः । आचक्षे ततः सर्वं रामस्य चरितं वने ॥ ४ ॥

सः	அவர் (ஹனுமான்)	वने	காட்டில்
राजपुत्रेण	சக்கிரவர்த்தி திருக்கு மாரரால் (பரதரால்)	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
बृश्यां	குசாஸனத்தில்	चरितं	விருத்தார்த்தம்
समुपवेशितः	உட்காவிக்கப்பட்டு	सर्वं	முழுமையையும்
पृष्टः	வினாவப்பட்டவராய்	आचक्षे	பின் வருமாறு
ततः	அப்பொழுது		சொல்லுற்றார்:

यथा प्रनाजितो रामो मातुर्दत्तो वरस्तव । यथा च पुत्रशोकेन राजा दशरथो मृतः ॥
 यथा दूतस्त्वमानीतस्त्पूर्णं राजगृहात्प्रभो । त्वयाऽयोध्यां प्रविष्टेन यथा राज्यं न चेत्सितम् ॥
 चित्रकूटं गिरिं गत्वा राज्येनामित्रकर्शन । निमन्त्रितस्त्वया भ्राता धर्ममाचरता सताम् ॥
 स्थितेन राज्ञो वचने यथा राज्यं विसर्जितम् । आर्यस्य पादुके गृह्य यथाऽसि पुनरागतः ॥
 सर्वमेतन्महाबाहो यथावद्विदितं तव । त्वयि प्रतिप्रयाते तु यद्वृत्तं तन्निबोध मे ॥ ९ ॥

प्रभो "பிரபுவே!
 अभिलक्षर्शन சத்ருசம்ஹாரகரே!
 महाबाहो மகாபாகுவே!
 तव தேவரீரது
 मातु: தாயாருக்கு
 वर: வரமானது
 दत्त: கொடுக்கப்பட்டு
 राम: ஸ்ரீராமர்
 यथा எப்படியாய்
 प्रनाजित: காட்டிற்கணுப்பப்பட்ட
 दशरथ: தசரத
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 पुत्रशोकेन புத்திரசோகத்தால்
 यथा எப்படியாய்
 मृत: च मறலோகஞ்சென்ற
 त्वं தேவரீர்
 दूतै: தூதர்களால்
 राजगृहात् மன்னர் அரண்மனையி
 तूर्णं வீரைவாய் [னின்று
 यथा எங்ஙனம்
 आनीत: அழைத்துவாப்பட்டு
 अयोध्यां அயோத்திக்கு
 प्रविष्टेन வந்த
 त्वया தேவரீரால்
 यथा எப்படியாய்
 राज्यं ராஜ்யமானது
 ईप्सितं न விரும்பப்படவில்லை
 सतां யோ அதுவும்
 धर्मं சான்றோர்களின்
 आचरता தர்மத்தை
 பற்றியொழுக்கும்

त्वया தேவரீரால்
 चित्रकूटं சித்திரகூட
 गिरिं மலைக்கு
 गत्वा சென்று
 भ्राता தமயனார்
 राज्येन அரசைக்கொண்டு
 निमलित्र: च பிரார்த்திக்கழைக்கப்ப
 पद्धतम् பட்டதும்
 राज्ञ: சக்கிரவர்த்தியாரது
 वचने ஆக்ஷேபில்
 स्थितेन இருக்கின்ற அவரால்
 (ஸ்ரீராமரால்)
 राज्यं ராஜ்யமானது
 यथा எப்படியாய்
 विसर्जितं மறுக்கப்பட்டதோ
 आर्यस्य தமயனரது [அதுவும்
 पादुके பாதுகைகளை
 गृह्य கொண்டு
 यथा எப்படியாய்
 पुन: மீளவும்
 आगत: असि திரும்பிவந்தீரோ அ
 एतत् இது [துவும் ஆகிய
 सर्वं யாவும்
 तव தேவரீருக்கு
 यथावत् உள்ளபடி
 विदितं தெரிந்ததே.
 त्वयि தேவரீர்
 प्रतिप्रयाते तु எழுந்தருளியவுடன்
 यत् எது
 वृत्तं நடைபெற்றதோ
 तत् அதை
 मे என்னிடம்
 निबोध கேட்டருள்வீராக.

अपयाते त्वयि तदा समुद्भ्रान्तमृगद्विजम् । परिचूनयिवात्यर्थं तद्धनं सपपद्यत ॥ १० ॥

त्वयि “தேவரீர்”
 अपयाते எழுந்தருளியவளவில்
 तदा அப்பொழுது
 तत् அந்த
 वनं வனம்

समुद्भ्रान्तमृगद्विजं { கலவரமுற்ற மிருகங்க
 னையும் பறவைகளை
 யும் கொண்டதாய்
 भल्यर्थं மிகவும்
 परिचूनं इव பரிதவிப்பதுபோன்ற
 सपपद्यत இருந்தது. [தாய்

तद्धस्तिमृदितं घोरं सिंहव्याघ्रमृगायुतम् । प्रविशेशथ विजनं सुमहदृण्डकावनम् ॥ ११ ॥

अथ “அப்பொழுது”
 हस्तिमृदितं யானைகளால் அழிக்க
 ப்பட்டதும்
 सिंहव्याघ्र- } சிம்மங்களும் புலி
 मृगायुतं } களும் மாண்களும்
 வசிக்கப்பெற்றதும்

विजनं கிரீஜனமானதும்
 घोरं பயங்கரமானதுமாகிய
 तत् அந்த
 सुमहत् दण्डकावनं பெரும்தண்டகா
 வனத்திற்குள்
 प्रविशेश சூராமர் புகுந்தார்.

तेषां पुरस्ताद्बलवान्गच्छतां गहने वने । निनदन्मुपहानादं विराधः प्रत्यदृश्यत ॥ १२ ॥

राहने “அடர்ந்த”
 वने வனத்தில்
 गच्छतां செல்லும்
 तेषां அவர்களது
 पुरस्तात् முன்பாக

बलवान् பலசாலியாகிய
 विराधः வீராதனைப்பவன்
 सुमहानादं பேரோசைகொண்டு
 निनदन् கர்ஜிக்கின்றவனாய்
 प्रत्यदृश्यत தோன்றினான்.

तमुत्क्षिप्य महानादमुर्ध्वबाहुमुखम् । निखाते प्रक्षिपन्ति स नदन्तमिव कुञ्जरम् ॥

महानादं “பேராசைகொண்ட
 வனும்”
 नदन्तं பிளிறுகின்ற
 कुञ्जरं इव யானைபோன்றவனும்
 तं அவனை
 उत्क्षिप्य தூக்கியெறிந்து

ऊर्ध्वबाहुं உயர்ந்திய கைகள்
 கொண்டவனும்
 अधोमुखं குனிந்த முகங்கொண்
 டவனுமான அவனை
 निखाते குழியொன்றில்
 प्रक्षिपन्ति स தள்ளினார்கள்.

तत्कृत्वा दुष्करं कर्म भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सायाह्ने शरभङ्गस्य रम्यमाश्रममीयतुः ॥

भ्रातरौ “பிராதாக்களாகிய
 रामलक्ष्मणौ சூராமரும் லக்ஷ்மண
 ரும்”
 तत् அந்த
 दुष्करं செயற்கரிய
 कर्म செயலை

कृत्वा செய்துமுடித்து
 सायाह्ने மாலையில்
 शरभङ्गस्य சரபங்கரது
 रम्यं அழகான
 आश्रमं ஆசிரமத்திற்கு
 ईयतुः வந்துசேர்ந்தார்கள்.

शरभङ्गे दिवं प्राप्ते रामः सत्यपराक्रमः । अभिवाद्य मुनीन्सर्वाञ्जनस्थानमुपागमत् ॥

दृष्ट्वाऽगस्त्यं महात्मानं तेन दत्तवरायुधः

॥ १५ ॥

सत्यपराक्रमः “विष्णोर्भोका पराक्
किरामम்கொண்ட
रामः श्रीरामர்
शरभङ्गे सरபங்கமுனிவர்
दिवं தேவலோகத்திற்கு
प्राप्ते எழுந்தருளியவுடன்
सर्वान् எல்லா
मुनीन् மகரிஷிகளையும்
अभिवाद्य நமஸ்கரித்து விட்டு

जनस्थानं ஜனஸ்தானத்திற்கு
उपागमत् வந்துசேர்ந்தார்.
महात्मानं மகாத்மாவாகிய
अगस्त्यं அகஸ்தியரை
दृष्ट्वा தரிசித்து
तेन அவரால்
दत्तवरायुधः { சிறந்த ஆயுதங்கள்
கொடுத்தருளப்பட்ட
டார்.

ततः पश्चाच्छूर्पणखा रामपार्श्वमुपागता

॥ १६ ॥

ततः पश्चात् “अतन्पிறகு
शूर्पणखा சூர்பணகை என்பவள்

रामपार्श्वं श्रीராமரது சமீபத்
उपागता வந்தாள். திற்கு

ततो रामेण संदिष्टो लक्ष्मणः सहसोत्थितः । प्रगृह्य खड्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः ॥

ततः “அப்பொழுது
रामेण श्रीராமரால்
सन्दिष्टः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
सहसा சடக்கென

उत्थितः எழுந்து
खड्गं கத்தியை
प्रगृह्य கைக்கொண்டு
कर्णनासं காதுகளையும்
चिच्छेद மூக்கையும்
அறுத்து விட்டார்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । हतानि वसता तत्र राघवेण महात्मना ॥१८॥

तत्र अங்கு
वसता வவலிக்கும்
महात्मना மகாத்மாவாகிய
राघवेण श्रीராமரால்
भीमकर्मणां பயங்கரமான செயல்
கொண்ட

रक्षसां அரக்கர்களின்
चतुर्दशसहस्राणि பதினான்காயிரத்தவர்
களும்
हतानि கொல்லப்பட்டார்கள்.

एकेन सह सङ्गम्य रणे रामेण सङ्गताः । अहश्चतुर्थभागेन निःशेषा राक्षसा कृताः ॥

रणे போரில்
राक्षसाः அரக்கர்கள்
सङ्गताः ஒன்றுகூடியவர்களாய்
एकेन தனித்த
रामेण श्रीராமர் ஒருவரோடு
सह கூட

सङ्गम्य பொருதி
अहः பகலின்
चतुर्थभागेन ஓர் நான்காம் பாகத்
திலே
निःशेषा பாக்கியில்லாதவர்
களாக
कृताः செய்யப்பட்டார்கள்.

महाबला महावीर्यास्तातो विघ्नकारिणः । निहता राघवेगजौ दुष्टकारणवासिनः ॥

महाबलाः	“பலம் மிக்கவர்களுமும்	दुष्टकारणवासिनः	தண்டகாரணியவாசினர்
महावीर्याः	ஆண்மை மிகுந்தவர்		கள் (அரக்கர்கள்)
तपसः	தவத்திற்கு [கரும்	राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
विघ्नकारिणः	இடையூறு செய்பவர்	गजौ	போரில்
	களுமான	विहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

राक्षसाश्च विनिष्पिष्टाः खरश्च निहतो रणे ॥ २१ ॥

राक्षसाः च	“அரக்கர்களுமும்	खरः च	கரனும்
विनिष्पिष्टाः	அழிக்கப்பட்டார்கள்.	रणे	போரில்
		निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

ततस्तेनार्दिता बाला राघवं समुपागता ॥ २२ ॥

ततः	“அப்பொழுது	बाला	ஸ்திரீ (சூர்ப்பணகை)
तेन	அவரால் (லக்ஷ்மணரால்)	राघवं	ராவணனிடம்
अर्दिता	ஹிம்லிக்கப்பட்ட	समुपागता	சென்றாள்.

रावणानुचरो घोरो घारीचो नाम राक्षसः । लोभयायास वैदेहीं भूत्वा रत्नमयो घृगः ॥

रावणानुचरः	“ராவணனது ஏவலாளரும்	रत्नमयः	ரத்னமயமான
घोरः	பயங்கரனுமான	घृगः	மரணகை
मारीचः नाम	மாரீசனென்ற	भूत्वा	ஆகி
राक्षसः	அரக்கன்	वैदेहीं	ஜானகிதேவியாருக்கு
		लोभयायास	ஆசைகாட்டினான்.

अथैनमब्रवीद्रामं वैदेही गृह्यतामिति । अहो मनोहरः कान्त आश्रयो नो भविष्यति ॥

वैदेही	“ஜானகிதேவியார்	अब्रवीत्	தெரிவித்துக்கொண்
एनं	இந்த	कान्त	‘காதல! [டாள்:
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்	नः	நமது
गृह्यतां	‘இது பிடிக்கப்பட்டும்’	आश्रमः	ஆசிரமமானது
इति	என்றும்,	मनोहरः	அழகியதாய்
अथ	பின்வருமாறும்	अहो	ஐச்சர்யகரமாய்
		भविष्यति	ஆகப்போகிறது.’

ततो रामो धनुष्पाणिर्धावन्तमनुधावति । स तं जघान धावन्तं शरैरानतवर्षणा ॥ २५ ॥

ततः	“அப்பொழுது	सः	அவர்
रामः	ஸ்ரீராமர்	धावन्तं	ஓடும்
धनुष्पाणिः	கோதண்டபாணியாய்	तं	அகை
धावन्तं	ஓடுமதை	आनतवर्षणा	துணிகவளைந்த
अनुधावति	பின்தொடர்ந்தோடினார்.	शरेण	பாணத்தால்
		जघान	கொன்றார்.

तां सुवर्णपरिक्रान्ते शुभे महति वेश्मनि । प्रवेश्य मैथिलीं वावयैः सान्त्वयामास रावणः॥

रावणः	“रावணன்	महति	பெரும்
तां	அந்த	वेश्मनि	அரண்மனையில்
मैथिलीं	சீதாதேவியை	प्रवेश्य	இருக்கவைத்து
सुवर्णपरिक्रान्ते	பொண்ணூல் கட்டப் பெற்று	वावयैः	நன்மொழிகள் கொண்டு
शुभे	அழகிய	सान्त्वयामास	தேற்றரவு கூறினான்.

तृणवद्भाषितं तस्य तं च नैर्ऋतपुङ्गवम् । अचिन्तयन्ती वैदेही अशोकवनिकां गता ॥३२॥

अशोकवनिकां	“அசோகவனத்தில்	तृणवत्	திருணமாய் மதித்து
गता	இருக்கும்	तं	அந்த
वैदेही	ஜானகிதேவியார்	नैर्ऋतपुङ्गवं च	ராசூஸமன்னையோ
तस्य	அவனது	अचिन्तयन्ती	பொருட்படுத்தாதி ருந்தாள்.
भाषितं	சொல்லி		

न्यवर्तत ततो रामो मृगं हत्वा महावने । निवर्तमानः काकुत्स्थ अदृष्ट्वा विव्यथे खगम् ॥
 मृध्रं हतं ततो दग्ध्वा रामः प्रियसखं पितुः । मार्गमाणस्तु वैदेहीं राघवः सहलक्ष्मणः ॥
 गोदावरीमन्वचरद्वनोद्देशांश्च पुष्पितान् ॥ ३४ ॥

ततः	“அப்பொழுது	मार्गमाणः	தேடிவருபவராய்,
रामः	ஸ்ரீராமர்	रामः	ஸ்ரீராமர்
महावने	பெருங்காட்டில்	पितुः	தந்தையாரது
मृगं	மாணை	प्रियसखं	இஷ்டநண்பரும்
हत्वा	கொன்று	खगं	பக்தியும்
न्यवर्तत	திரும்பினார்.	हतं	வீழ்த்தப்பட்டுக் கிடப்பவருமாகிய
निवर्तमानः	திரும்பிவந்த	मृध्रं	கழுக்கை (ஜடாயுவை)
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அப்பொழுது
वैदेहीं	சீதாதேவியை	दग्ध्वा	தஹமம்செய்துவிட்டு
अदृष्ट्वा	காணாது	गोदावरीं	கோதாவரீந்திப்பிரதே
विव्यथे	தவித்தார்.	पुष्पितान्	பூத்த [சங்களிலும்
तु	அப்பொழுது	वनोद्देशान् च	வனப்பிரதேசங்களி
सहलक्ष्मणः	ஸக்தமணருடன் கூட	अन्वचरत्	சஞ்சரித்தார். [லும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்		

आसेदतुर्भहारण्ये कबन्धं नाम राक्षसम्

॥ ३५ ॥

महारण्ये	“பெருங்காணில்	राक्षसं	அரக்களை
कबन्धं नाम	கபந்தனென்ற	आसेदतुः	தாக்கினார்கள்.

ततः कबन्धवचनाद्वाहः सत्यपराक्रमः । ऋश्यभूकं गिरिं गत्वा सुग्रीवेण समागतः ॥

सत्यपराक्रमः “ वीண்போகாப் பரா
க்கிரமங்கொண்ட
ராமः ஸ்ரீராமர்
ततः அப்பொழுது
कबन्धवचनात् கபந்தனது விஞ்ஞாப
னத்தால்

ऋश्यभूकं ரிச்யபூக
गिरिं பர்வதத்திற்கு
गत्वा சென்று
सुग्रीवेण சுகீவருடன்
समागतः நடப்புக்கொண்டார்.

तयोः समागमः पूर्वं प्रीत्या हादौ व्यजायत । भ्रात्रा निरस्तः क्रुद्धेन सुग्रीवो वालिना पुरा ॥

इतरेतरसंवादात्प्रगाढः प्रणयस्तयोः

॥ ३७ ॥

तयोः “ அவ்விருவர்களுக்கும்
पूर्वं முதலில்
प्रीत्या அன்புடன்
हादौः மனமொப்பிய
सनागमः நட்பு
व्यजायत ஏற்பட்டது.
इतरेतरसंवादात् ஒருவரோடொருவர்
சம்பாஷணையால்

तयोः அவ்விருவர்களுடைய
प्रणयः சினேகமானது
प्रगाढः அதிகமாயிற்று.
पुरा முன்னொருகால்
सुग्रीवः சுகீவர்
क्रुद्धेन கோபங்கொண்ட
भ्रात्रा वालिना தமயனாகிய வாலியால்
निरस्तः வெருட்டப்பட்டார்.

रामस्य बाहुवीर्येण स्वराज्यं प्रत्यपादयत् । वालिनं समरे हत्वा महाकायं महाबलम् ॥३८॥

रामस्य “ ஸ்ரீராமரது
बाहुवीर्येण பாசூபலத்தால்
समरे போரில்
महाबलं மகாபலசாலியும்
महाकायं பெருஞ்சீராம் கொண்
டவனுமாகிய

वालिनं வாலியை
हत्वा கொன்று
स्वराज्यं தனது ராஜ்யத்தை
प्रत्यपादयत् அவர் (சுகீவர்)
பெற்றார்.

सुग्रीवः स्थापितो राज्ये सहितः सर्ववानरैः । रामाय प्रतिजानीते राजपुत्र्याश्च मार्गणम् ॥

राज्ये “ ராஜ்யத்தில்
स्थापितः ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
सर्ववानरैः எல்லா வானரர்
களோடும்

राजपुत्र्याः ராஜசூமாரியை (வந்தா
தேவியை)
मार्गणं च கண்டுபிடித்தலைப்
பற்றி

सहितः கூடியவரான
सुग्रीवः சுகீவர்

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
प्रतिजानीते வாக்களித்தார்.

आदिष्टा वानरेन्द्रेण सुग्रीवेण महात्मना । दश कोट्यः पुवङ्गानां सर्वाः प्रस्थापिता दिशः ॥

वानरेन्द्रेण “ வானரமன்னரும்
महात्मना மஹாத்மாவுமாகிய
सुग्रीवेण சுகீவரால்
आदिष्टा: ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட

दशपुङ्गानां दशकोट्यः दशकोट्यः दशकोट्यः
सर्वाः दशकोट्यः
दिशः
प्रस्थापिताः
புவங்கானாள் வானரர்களின்
பத்துக்கோடிகள்
எல்லா
திக்குகளிலும்
சென்றார்கள்.

तेषां नो विप्रकृष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे । भृशं शोकाभितप्तानां महान्कालोऽत्यवर्तते ॥

विन्ध्ये “விந்திய
பர்வதசத்ரேஷ்டத்தில்
பிரகூஷ்டானாं தாமதித்து
भृशं மிக
शोकाभितप्तानां துயரத்தால் தபிக்கும்

तेषां அந்த
नः எங்களுக்கு
महान् நீண்ட
कालः காலமானது
अत्यवर्तते கடந்தது.

भ्राता तु गृधराजस्य संपातिर्नाम वीर्यवान् । समाख्याति स्म वसतिं सीताया रावणालये ॥

गृधराजस्य “கழுஞ் அரசரின்
(ஜடாயுவின்)
भ्राता தமயனாரும்
वीर्यवान् வீர்யசாலியுமாகிய
संपातिः नाम ஸம்பாதி என்பவர்
तु அப்பொழுது

रावणालये ராவணனது அரண்
மனையில்
सीतायाः வலீதாதேவியாரின்
वसतिं வாஸத்தை
समाख्याति स्म தெரிவித்தார்.

सोऽहं शोकपरीतानां दुःखं तज्ज्ञातिनां नुदन् । आत्मवीर्यं समास्थाय योजनानां शतं पुतः॥

सः “அந்த
अहं நான்
शोकपरीतानां துயரம் மேலிட்டிருந்த
ज्ञातिनां இனத்தவர்களின்
तत् अந்த

दुःखं துக்கத்தை
नुदन् போக்குபவனும்
आत्मवीर्यं எனது வீர்யத்தை
समास्थाय மேற்கொண்டு
योजनानां शतं நூறுயோஜனைதூரம்
पुतः தாண்டிச்சென்றேன்.

तत्राहमेकामद्राक्षमशोकवनिकां गताम् । कौशेयवस्त्रां मलिनां निरानन्दां दृष्टवताम् ॥४४॥

तत्र अங்கு
अशोकवनिकां அசோகவனத்தில்
गतां இருப்பவளும்
एकं தனித்திருப்பவளும்
कौशेयवस्त्रां வெண்பட்டை உடுத்தியவளும்

मलिनां புழுதிபடிந்திருப்பவ
ளும்
निरानन्दां மகிழ்ச்சியற்றிருப்பவ
ளும்
दृष्टवतां { அசஞ்சலாபக்தி
கொண்டவளுமாகிய
சிதாதேவியை
अहं अद्राक्षम् நான் தரிசித்தேன்.

तया समेत्य विधिवत्पृष्ट्वा सर्वमनिन्दिताम् । अभिज्ञानं मया दत्तं रामनामाङ्गुलीयकम् ॥

तया “அவளிடம்
समेत्य அணுகி
अनिन्दितां நீர்தேரவைநயான
வலீதாதேவியிடம்
विधिवत् ஆதரவுடன்
सर्वं யாவற்றையும்
पृष्ट्वा வினாவி

मया என்னால்
रामनामाङ्गुलीयकं { ஸ்ரீராமரது திருநாமம்
வரையப்பெற்ற
கணையாழி
अभिज्ञानं அடையாளமாய்
दत्तम् ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

तं दृष्ट्वा परमप्रीता विश्वास च मैथिली

॥ ४६ ॥

सं “अन्त एन्னை
दृष्ट्वा பார்த்து
मैथिली च ஜானகியாரும்

परमप्रीता மிகமகிழ்ச்சிகொண்ட
உளரய்
विश्वास தேற்றரவுகொண்டார்.

रावणं च ततो दृष्ट्वा कृत्वा लङ्कां च भस्मसात् । अभिज्ञानं मणिं लब्ध्वा चरितार्थोऽहमागतः ॥

ततः “अनந்தரம்
रावणं ராவணனையும்
दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு
लङ्कां இலங்கையை
भस्मसात् कृत्वा நீரூக்கியும்
अभिज्ञानं அபிஞானமான

मणिं ரத்தினத்தை
लब्ध्वा பெற்றுக்கொண்டு
चरितार्थः மனோரதம் நிறைவேற
अहं நான் [ப்பெற்றவனும்]
च च தகூணமே
आगतः வந்துசேர்ந்தேன்.

मया च पुनरागम्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । अभिज्ञानं मया दत्तमर्चिष्मान्स महामणिः ॥

मया “என்றால்
पुनः च திருப்ப
भाग्य வந்துசேர்ந்து
अक्लिष्टकर्मणः குற்றமற்ற செயல்
கொண்ட
रामस्य ஸ்ரீராமரிடம்

अर्चिष्मान् ஒளிபொருந்திய
सः அந்த
महामणिः சிறந்த ரத்தினமாகும்
अभिज्ञानं அபிஞானமானது
मया என்றால்
दत्तम् ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु मैथिलीं हृष्टस्त्वाशशंसे च जीवितम् । जीवितान्तमनुप्राप्तः पीत्वाऽमृतमिवातुरः ॥

मैथिलीं तु “மைதிலீதேவியாரை
श्रुत्वा அறிந்து [ப்பற்றி
हृष्टः மகிழ்வுற்றவர்
(ஸ்ரீராமர்)
जीवितान्तं மரணவஸ்தை
अनुप्राप्तः அடைந்த
आतुरः நோயாளி ஒருவன்

अमृतं அமிருதத்தை
पीत्वा பருகி
इव எவண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
तु அப்பொழுது
जीवितं च உயிரினும்
आशशंसे ஆசைகொண்டார்.

उद्योजयिष्यन्द्योगं दध्ने कामं वधे मनः । जिघांसुरिव लोकान्ते सर्वाँल्लोकान्विभावसुः ॥

लोकान्ते “ப்ரளயகாலத்தில்
सर्वाँन् எல்லா
लोकान् உலகங்களையும்
जिघांसुः அழிக்க விரும்புங்
கொண்ட
विभावसुः அக்னிபகவான்

इव போன்றிருக்குமவர்
उद्योगं ப்ரயத்தனை
उद्योजयिष्यन् மேற்கொண்டவராய்
वधे ராவணவதையில்
कामं मनः दध्ने திடமான உறுதி
கொண்டார்.

ततः समुद्रमासाद्य नलं सेतुमकारयत् । अतरत्कपिवीराणां वाहिनी तेन सेतुना ॥ ५१ ॥

ततः	“ அதன் பிறகு	अकारयत्	கட்டுவித்தார்.
समुद्रं	சமுத்திரத்துக்கு	तेन सेतुना	அந்த ஸேதுவழியாய்
आसाद्य	வந்து	कपिवीराणां	வானரவீரர்களின்
नलं	நளனால்	वाहिनी	ஸேனையானது
सेतुं	ஸேதுவை	अतरत्	கடந்தது.

प्रहस्तमवधीनीलः कुम्भकर्णं तु राघवः । लक्ष्मणो रावणसुतं स्वयं रामस्तु रावणम् ॥

प्रहस्तं	ப்ரஹஸ்தனை	रावणसुतं	ராவணன் புதல்வனான
नीलः	நீலன்		இந்திரஜித்தையும்
अवधीत्	கொன்றான்.	रामः	ஸ்ரீராமர்
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனை	स्वयं	தானே
राघवः	ஸ்ரீராமர்	रावणं	ராவணனையும்
तु	அப்படியேகொன்றார்.	तु	அப்படியே கொன்றார்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		கள்.

स शक्रेण समागम्य यमेन वरुणेन च । महेश्वरस्वयंभूभ्यां तथा दशरथेन च ॥ ५३ ॥
तैश्च दत्तवरः श्रीमानृषिभिश्च समागतैः । सुरर्षिभिश्च काकुत्स्थो वराल्लेभे परन्तपः ॥ ५४ ॥

सः	“ அந்த	तथा	அவ்வாறே
परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகராகிய	दशरथेन च	தசரதரோடும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	समागम्य	ஒன்றுசேர்ந்து
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	तैः	அவர்களால்
शक्रेण	இந்திரரோடும்	समागतैः	எழுந்தருளிய
यमेन	யமதர்மதேவரோடும்	ऋषिभिः च	மஹரிஷிகளாலும்
वरुणेन च	வருணதேவரோடும்	सुरर्षिभिः च	தேவரிஷிகளாலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	दत्तवरः	வரங்களைக்கொடுக்கப் பெற்று
महेश्वरस्वयंभूभ्यां	சிவபெருமானோடும் பிரம்மதேவரோடும்	वरान्	மரோதங்களை
		लेभे	பெற்றிருக்கின்றார்.

स तु दत्तवरः प्रीत्या वानरैश्च समागतः । समग्रबलसंयुक्तो राज्यं दत्त्वा विभीषणे ॥

पुष्पकेण विमानेन किष्किन्धामभ्युपागमत्	॥ ५५ ॥		
दत्तवरः	“ வரங்கள் கொடுக்கப் பெற்று	राज्यं	ராஜ்யத்தை (லங்கா ராஜ்யத்தை)
समग्रबलसंयुक्तः	{ ஸமஸ்தமான சைன் யங்களுடன் கூடியவ ரான	दत्त्वा	அளித்து
सः	அவர்	वानरैः च	வானரர்களுடன்
तु	அப்பொழுது	समागतः	கூடியவராய்
प्रीत्या	அன்புகொண்டு	पुष्पकेण विमानेन	புஷ்பகனிமானத் ! திலேறிக்கொண்டு
विभीषणे	விபிஷணரிடம்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
		अभ्युपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

तं गङ्गां पुनरासाद्य वसन्तं मुनिसन्निधौ । अविघ्नं पुष्ययोगेन श्वो रामं द्रष्टुमर्हसि ॥५६॥

गङ्गां	“கங்காநீரத்திற்கு	रामं	ஸ்ரீராமரை
पुनः	திரும்பவும்	पुष्ययोगेन	புஷ்யநக்சத் திரத்தின்
आसाद्य	வந்து		யோகத்தால்
मुनिसन्निधौ	முனிவரின் (பாந்வாஜ ரின்) ஸன்னிதியில்	अविघ्नं	குற்றமற்ற
वसन्तं	வலிக்கும்	श्वः	நானாயதினம்
तं	அந்த	द्रष्टुं	தரிசிக்க
		अर्हसि	கடவீர்.”

ततस्तु सत्यं हनुमद्वचो महन्निशम्य हृष्टो भरतः कृताञ्जलिः ।

उवाच वार्णां मनसः प्रहर्षिणीं चिरस्य पूर्णः खलु मे मनोरथः ॥ ५७ ॥

ततः	அப்பொழுது	चिरस्य	‘வெகுகாலத்திய
सत्यं	உண்மையானதும்	मे	எனது
महत्	சிறந்ததுமான	मनोरथः	மனோரதமானது
हनुमद्वचः	ஹனுமாரது மொழிக்கு	तु	இப்பொழுது
निशम्य	செவிகாய்த்து	पूर्णः खलु	நிறைவேறியதன்றோ’
हृष्टः	உள்ளம்பூரித்த	मनसः	மனதை [என்ற
भरतं	பாதர்	प्रहर्षिणीं	மகிழ்விக்கும்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	वार्णां	திருமொழியை
		उवाच	சொல்லிக்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकोनत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 20542

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 5867

त्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுமூப்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३० ॥

श्रीरामभरतसमागमः—ஸ்ரீராமரும் பரதரும் ஸந்திப்பது.

श्रुत्वा तु परमानन्दं भरतः सत्यविक्रमः । हृष्टमाज्ञापयामास शत्रुघ्नं परवीरहा ॥ १ ॥

सत्यविक्रमः	வீண்போகா பாக்கி ராமம் படைத்தவரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
परवीरहा	சத்ருவீரர்களையொழிப்பவருமாகிய	हृष्टं	மிகச்சந்துஷ்டியுடனிரந்த
भरतः	பாதர்	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷணைப்பார்த்து
परमानन्दं	மிக ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றதை	तु	இப்பொழுது
		आज्ञापयामास	பின்வருமாறு கடனையிட்டார் :

दैवतानि च सर्वाणि चैत्यानि नगरस्य च । सुगन्धमात्यैर्वादित्रैர்चन्तु शुचयो नराः ॥

शुचयः	“பரிசுத்தர்களாகிய	चैत्यानि च	மண்டபங்களையும்
नराः	மனிதர்கள்	सुगन्धमात्यैः	நல்ல வாசனை பொருந் திய மலர்களாலும்
दैवतानि	தெய்வவிக்கிரகங்கள்	वादिहैः	வாத்தியகோஷங்க ளாலும்
सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்	अचैः	பூஜை செய்யட்டும்.
नगरस्य	பட்டணத்தினது		

सूताः स्तुतिपुराणज्ञाः सर्वे वैतालिकास्तथा । सर्वे वादित्रकुशला गणिकाश्चापि सङ्घशः ॥

राजदारास्तथाऽमात्याः सैन्याः सेनागणाङ्गनाः ।

ब्राह्मणाश्च सराजन्याः श्रेणीमुख्यास्तथा गणाः

॥ ४ ॥

अभिनिर्यान्तु रामस्य द्रष्टुं शशिनिभं मुखम्

॥ ५ ॥

स्तुतिपुराणज्ञाः	{ ஸ்தோத்திரங்களையும் புராணங்களையும் நன்கறிந்த	सेनागणाङ्गनाः	ஸையக்கூட்டங்களி ன் பெண்மணிகளும்
सूताः	பாடகர்களும்	सराजन्याः	கூத்திரியர்களுடன் கூடிய
तथा	அவ்வண்ணமே	ब्राह्मणाः च	பிராம்மணர்களும்
वैतालिकाः	வைதாலிகர்கள்	श्रेणीमुख्याः	வியாபாரத்தலைவர் களும்
सर्वे	எல்லோரும்	तथा	அவ்வண்ணமே
वादित्रकुशलाः	வாத்தியங்களில் சமர் த்தர்களான	गणाः	பரிவாரஜனங்களும்
सर्वे	எல்லோரும்	सङ्घशः	கூட்டங்கூட்டமாக
गणिकाः अपि च	ஈலைமாதர்களும்	रामस्य	புராமரது
तथा	அவ்வண்ணமே	शशिनिभं	சந்திரனுக்கொப்பான
राजदाराः	ராஜபத்தினிகளும்	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
अमात्याः	மந்திரிமார்களும்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
सैन्याः	ஸேனைகளும்	अभिनिर्यान्तु	எதிர்கொண்டு செல்லட்டும்.

भरतस्य वचः श्रुत्वा शत्रुघ्नः परवीरहा । विष्टीरनेकसाहस्राश्चोदयामास वीर्यवान् ॥ ६ ॥

परवीरहा	சத்ருவீரர்களை யொழிக்கும்	अनेकसाहसाः	பல்லாபிரக்கணக்காயி ருந்த
वीर्यवान्	வல்லமையமைந்த	विष्टीः	{ சம்பளம் வாங்காது கைங்கர்யம் செய்து வந்தவரைப்பார்த்து
शत्रुघ्नः	சத்ருக்கன்	चोदयामास	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தார்:
भरतस्य	பரதரது		
वचः	ஆக்கீணையை		
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு		

समीकुर्वत निम्नानि विषमाणि सयानि च । स्थलानि च निरस्यन्तां नन्दिग्रामादितः परम् ॥

नन्दिग्रामात्	“நந்திகிராமத்திலி ருந்து	सयानि	ஸம்மானவைகளாக
हतः परं निम्नानि विषमाणि च	இதுவரைக்கும் பள்ளத்தாக்குகளும் மேடுபள்ளஸ்தலங் களும்	समीकुर्वत	ஸரியாகச்செய்ப்புங்கள்.
		स्थलानि च	மேடுபூமிகளும்
		निरस्यन्ताम्	சீர்படுத்தப்படட்டும்.

सिञ्चन्तु पृथिवीं कृत्स्नां हिमशीतेन वारिणा । ततोऽभ्यवकिरन्स्वन्ये लाजैः पुष्पैश्च सर्वशः ॥

अन्ये	“வேறுசிலர்	ततः	அதன்மேல்
पृथिवीं	பூதலத்தை	लाजैः	பொரிகளாலும்
कृत्स्नां	எங்கும்	पुष्पैः च	புஷ்பங்களாலும்
हिमशीतेन	பனிபோல் குளிர்ந்த	सर्वशः	எல்லா பக்கங்களிலும்
वारिणा	ஜலத்தால்	अभ्यवकिरन्तु	இறைக்கட்டும்.
सिञ्चन्तु	நனைக்கட்டும்.		

समुच्छ्रितपताकास्तु रथ्याः पुरवरोत्तमे । शोभयन्तु च वैश्वानि सूर्यस्योदयनं प्रति ॥
स्रग्दामभिर्भुक्तपुष्पैः सुगन्धैः पञ्चवर्णकैः । राजमार्गमसंबाधं किरन्तु शतशो नराः ॥१०॥

शतशः	“நூற்றுக்கணக்கான	स्रग्दामभिः	மாலைகளின் வரிசை களாலும்
नराः	மாணிடர்கள்	सुक्तपुष्पैः	விடுதிமலர்களாலும்
पुरवरोत्तमे	{ சிரேஷ்டநகர்களில் முதன்மையாய் விளங்குமிதில்	शोभयन्तु	அலங்கரிக்கட்டும்.
सूर्यस्य उदयनं प्रति	சூரியோதயத்திற்குள்	असम्बाधं	விஸ்தாரமாயுள்ள
रथ्याः तु	ராஜவீதிகளையும்	राजमार्गं	சக்கிரவர்த்திவரும் மாரக்கத்தை
समुच्छ्रित- पताकाः }	உயரத்தூக்கி நிறுத் தப்பட்ட கொடிகளை யுடையவைகளாகவும்	सुगन्धैः	நல்லவாசனை வீச கின்ற
वैश्वानि च	கிருகங்களையும்	पञ्चवर्णकैः	ஐவகைக் கோல்ப் பொடிகளாலும்
		किरन्तु	கோலமிட்டட்டும்.”

धृष्टिर्जयन्तो विजयः सिद्धार्थो ह्यर्थसाधकः । अशोको मन्त्रपालश्च सुमन्त्रश्चापि निर्ययुः ॥
मत्तैर्नागसहस्रैश्च शातकुम्भविभूषितैः ॥ ११ ॥

धृष्टिः	திருஷ்டியும்	सुमन्त्रः अपि	ஸம்மந்திரரும்
जयन्तः	ஜயந்தரும்	शातकुम्भविभूषितैः	பொன்றொபரணங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட
विजयः	விஜயரும்	सरैः	கொழுத்த
सिद्धार्थः	ஸித்தார்த்தரும்	नागसहस्रैः च	ஆயிரக்கணக்கான யானைகளோடும்
अर्थसाधकः हि	அர்த்தஸாதாரரும்	निर्ययुः	புறப்பட்டார்கள்.
अशोकः च	அசோகரும்		
मन्त्रपालः च	மந்திரபாலரும்		

अपरे हेमकक्ष्याभिः सगजाभिः करेणुभिः । निर्ययुस्तुरगाक्रान्तै रथैश्च सुमहारथाः ॥

अपरे वेறு
 सुमहारथाः பிரஸித்திபெற்ற
 மஹாரதர்கள்
 हेमकक्ष्याभिः { பொன்னூலான பட்
 கையுடையவை
 களும்

सगजाभिः ஆண்யானைகளோடு
 கடிய
 करेणुभिः பெட்டையானை
 களோடும்
 तुरगाक्रान्तैः குதிரைகள் பூட்டப்
 பெற்ற
 रथैः च ரதங்களோடும்
 निर्ययुः புறப்பட்டார்கள்.

शक्त्यष्टिप्रासहस्तानां सध्वजानां पताकिनाम् । तुरगाणां सहस्रैश्च सुख्यैर्मुख्यनरान्वितैः ॥ १३ ॥

वीराः வீரர்கள்
 शक्त्यष्टिप्रास- } சக்தி, ரிஷ்டி, ப்ராஸம்
 हस्तानां } இவைகளைக் கையிலு
 दैयवर्कणम्
 सध्वजानां த்வஜங்களை கையில்
 கொண்டவர்களுமான
 पताकिनां நிசான்களையுடையவர்
 களுடைய

तुरगाणां குதிரைகளின்
 सहस्रैः च ஆயிரங்களாலும்
 पदातीनां காலாட்படைகளின்
 सुख्यनरान्वितैः சிறந்த மானிடர்க
 सुख्यैः சிறந்த [ளோடுகடிய
 सहस्रैः च அனைகங்களாலும்
 परिवृताः சூழப்பட்டவர்களாய்
 ययुः புறப்பட்டார்கள்.

ततो यानान्युपारूढाः सर्वा दशरथस्त्रियः । कौसल्यां प्रमुखे कृत्वा सुमित्रां चापि निर्ययुः ॥

ततः அப்பொழுது
 दशरथस्त्रियः தசரதசக்கிரவர்த்தி
 யின் மனைவிமார்கள்
 सर्वाः எல்லோரும்
 यानानि வாகனங்களில்
 उपारूढाः ஏறிக்கொண்டவர்
 களாய்

कौसल्यां च கௌசல்யாதேவியை
 யும்
 सुमित्रां अपि ஸுமித்திராதேவி
 யையும்
 प्रमुखे कृत्वा முன்னிட்டுக்கொண்டு
 निर्ययुः புறப்பட்டார்கள்.

कैकेय्या सहिताः सर्वा नन्दिग्राममुपागमन् । ॥ १५ ॥

सर्वाः எல்லோரும்
 कैकेय्या கைகேயிதேவியோடு

सहिताः கூட இருப்பவர்களாக
 नन्दिग्रामं நந்திக்ராமத்தை [வே
 उपागमन् அடைந்தார்கள்.

अश्वानां खुरशब्देन रथनेमिस्वनेन च । शङ्खदुन्दुभिनादेन संचचालेव मेदीनां ॥ १६ ॥

गजानां बृंहितैश्चापि शङ्खदुन्दुभिनिस्वनैः । कृत्स्नं च नगरं तत्तु नन्दिग्राममुपागमत् ॥
 मेदिनी பூமியானது
 अश्वानां குதிரைகளின்
 खुरशब्देन च குளம்படிகளின் சத்
 தத்தாலும்

रथनेमिस्वनेन च { தேர்களின் சகர்வட்
 கைகளின் சத்தத்
 தாலும்
 शङ्खदुन्दुभिनादेन சங்குதூந்துப்பின்
 கோஷத்தாலும்

शङ्खदुन्दुभितिस्वनैः சங்கதூந் துபிகோஷந்
களோடு
गजानां யானைகளின்
वृंहितैः भपि கர்ஜனைகளாலும்
सञ्चाल इव முற்றும் அசைந்தது.

तत् अப்பொழுது
नगरं பட்டணம்
कृत्स्नं च எல்லாமுமே
नन्दिग्रामं तु நந்திக்கிராமத்திற்கே
उपागमत् வந்துசேர்ந்தது.

द्विजातिमुख्यैर्धर्मात्मा श्रेणीमुख्यैः सनैगमैः । माल्यमोदकहस्तैश्च मन्त्रिभिर्भरतो वृतः ॥१८॥
शङ्खभेरीनिनादैश्च वन्दिभिश्चाभिवन्दितः । आर्यपादौ गृहीत्वा तु शिरसा धर्मकोविदः ॥
पाण्डुरं छत्रमादाय शुक्रमाल्योपशोभितम् । शुक्ले च बालव्यजने राजाहं हेमभूषिते ॥
उपवासकृशो दीनश्चीरकृष्णाजिनाम्बरः । भ्रातुरागमनं श्रुत्वा तत्पूर्वं हर्षमागतः ॥ २१ ॥
प्रत्युद्ययौ ततो रामं महात्मा सचिवैः सह ॥ २२ ॥

धर्मात्मा தர்மா த்மா வும்
धर्मकोविदः தர்மத்தின் துட்ப
மறிந்தவரும்
उपवासकृशः உபவாஸத்தால் உடம்
பு இளைத்தவரும்
दीनः பரிதாபத்தோற்ற
முள்ளவரும்
चीरकृष्णाजिनाम्बरः மாவுரியும் மாந்தோ
லுமுடுத்தவரும்
आतुः தமையனரின்
आगमनं வரவை
श्रुत्वा கேட்டு,
तत्पूर्वं அதுமுதல்
हर्ष आगतः மனஸந்துஷ்டிகொண்
டவரும்
महात्मा மகாத்மாவுமான
भरतः பரதர்
द्विजातिमुख्यैः பிராம்மணைத்தமர்
களாலும்
सनैगमैः வியாபாரிகளுள்ளிட்ட
श्रेणीमुख्यैः கைத்தொழில்கார்
களோடும்
माल्यमोदक- } மாலைகளையும் மோதக
हस्तैः } ன்களையும் கையில்
வைத்துக்கொண்டி-
रुन्त
मन्त्रिभिः மந்திரிமார்களாலும்

वृतः சூழப்பட்டவராயும்
शङ्खभेरीनिनादैः च சங்கம் பேரி இவைக
ளினொலிகளாலும்
वन्दिभिः வந்தியர்களாலும்
अभिवन्दितः च பெருமைப்படுத்தப்
பட்டவராகவும்
शुक्रमाल्योपशोभितं வெண்மலைகளால்
விளங்கும்
पाण्डुरं வெண்
छत्रं சூடையையும்
हेमभूषिते தங்கப்பிடியுள்ளவை
களும்
राजाहं மன்னர்களுக்குரிய
வைகளுமான
शुक्ले வெண்
बालव्यजने च இரண்டு சாமரங்
களையும்
आदाय च எடுத்துக்கொண்டும்
सचिवैः மந்திரிமார்களோடு
सह கூடவே
ततः तु அப்பவும்
आर्यपादौ பெரியவரின் பாதுகை
களே
शिरसा முடிமீது
गृहीत्वा எடுத்துக்கொண்டு
रामं ஸ்ரீராமரை
प्रत्युद्ययौ எதிர்கொண்டு சென்
றார்.

समीक्ष्य भरतो वाक्यमुवाच पवनात्मजम्

॥ २३ ॥

भरतः
पवनात्मजं
समीक्ष्य

பரதர்
ஹனுமாரை
பார்த்து

वाक्यं
उवाच
ஒருமொழியை
பின்வருமாறு மொழிந்தார் :

कच्चिन्न खलु कापेयी संश्र्यते चलचित्ता । न हि पश्यामि काकुत्स्थं राममार्यं परन्तपम् ॥

कच्चिन्न खलु दृश्यन्ते वानराः कामरूपिणः

॥ २४ ॥

कापेयी
चलचित्ता
संश्र्यते न
कच्चिन्

“குரங்குகளுக்கியல்
பான
சஞ்சலபுத்தி
கொள்ளப்படவில்லை
என்றுநான் நம்புகிறேன்.

परन्तपं
आर्यं
रामं
पश्यामि न
कामरूपिणः
वानराः खलु
कच्चिन्
न दृश्यन्ते
சத்ருக்களைத்தவிக்க
அடிப்பவரும்
பூஜ்யருமாகிய
பூராமரை
நான் காணவில்லை.
நினைத்த உருவம்
எடுக்கவில்லை
வானர்கள் தானா
ஏனோ [கட்டும்
காணப்படவில்லை.”

खलु हि
काकुत्स्थं

ஆலோ
கருதஸ்தவம்சத்தில்
பிறந்தவரும்

अथैवमुक्ते वचने हनुमानिदमब्रवीत् । अर्थं विज्ञापयन्नेव भरतं सत्यविक्रमम् ॥ २५ ॥

एवं
वचने उक्ते भय
हनुमान्
अर्थ एव
विज्ञापयन्

மேற்கண்டவாறு
ஒரு சொல் சொல்லப்
ஹனுமார் [பட்டதும்
காரணத்தையே
விண்ணப்பம் செய்கின்றவராய்

सत्यविक्रमं
भरतं
इदं
अब्रवीत्
வீண்போகாத விக்கி
ராமசாலியாகிய
பரதரைப்பார்த்து
பின்வருமாறு
பதிலுரைத்தார் :

सदाफलान्कुसुमितान्बृक्षान्प्राप्य मधुस्रवान् । भरद्वाजप्रसादेन मत्तभ्रमरनादितान् ॥ २६ ॥

तस्य चैष वरो दत्तो वासवेन परन्तप । ससैन्यस्य तथाऽऽतिथ्यं कृतं सर्वगुणान्वितम् ॥

परन्तप
ससैन्यस्य
तस्य
वासवेन च
बृक्षान्
सदाफलान्

“சத்ருக்களைத்தவிக்க
அடிப்பவரே!
சைன்யத்தோடுகூடிய
அவருக்கு
இந்திரனால்
மரங்களை
எக்காலத்திலும் பழம்
தருபவைகளாகவும்

तथा
मधुस्रवान्
मत्तभ्रमर-
नादितान्
प्राप्य
भरद्वाजप्रसादेन
सर्वगुणान्वितं
आदिथ्यं
कृतम्
அப்படியே
மதுவைப் பெருக்கு
கின்றவைகளும்
கொழுத்த வண்டு
களால் சப்திக்கப்
பெற்றவைகளுமான
அடைந்து [அவைகளை
பரத்வாஜமுனிவரது
அருளால்
ஸகலமேன்மை குணங்
களுடன் விளங்கும்
அதிதிபூஜையானது
செய்யப்பட்டது.

कुसुमितान् च
एषः वरः
दत्तः

{ புஷ்பங்களுடன்
இருக்கின்றவைகளாக
வும் என்கிற
இந்த வரமானது
அளிக்கப்பட்டது.

निस्वनः श्रूयते भीमः प्रहृष्टानां वनौकसाम् । मन्ये वानरसेना सा नदीं तरति गोमतीम् ॥

प्रहृष्टानां	“மிக்க மனஸந்துஷ்டி கொண்ட	सा	அந்த
वनौकसां	வானரர்களுடைய	वानरसेना	வானரஸேனையானது
भीमः	பெரும்	गोमतीं	கோமதி
निस्वनः	சத்தமானது	नदीं	நதியை
श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.	तरति	தாண்டுகிறது என்று
		मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.

रजोवर्षं समुद्धूतं पश्य वालुकिनीं प्रति । मन्ये सालवनं रम्यं लोलयन्ति पुवङ्गमाः ॥२९॥

वालुकिनीं प्रति	“வாலுகினி நதியை	रम्यं	அழகிய
पश्य	பாரும். [நோக்கி	सालवनं	ஸாலவனத்தில்
रजोवर्षं	துளிவரஷமானது	लोलयन्ति	குதிக்கின்றார்கள்
समुद्धूतं	கிளம்பியிருக்கிறது.		என்று
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	मन्ये	நினைக்கிறேன்.

तदेतद्दृश्यते दूराद्विमलं चन्द्रसन्निभम् । विमानं पुष्पकं दिव्यं मनसा ब्रह्मनिर्मितम् ॥

रावणं बान्धवैः सार्धं हत्वा लब्धं महात्मना ॥ ३० ॥

दूरात्	“தூரத்தில்	सार्धं	கூட
एतत्	இந்த	रावणं	ராவணனை
विमलं	களங்கமற்றதும்	हत्वा	கொன்று
चन्द्रसन्निभं	சந்திரனை நிகர்த்ததும்	महारमना	மஹரம்மாவினால்
मनसा	தன்னிஷ்டத்தால்	लब्धं	அடையப்பட்டது
ब्रह्मनिर्मितं	பிரம்மதேவரால் சீரு ஷ்டிக்கப்பட்டதும்		மான
दिव्यं	தெய்வத்தன்மை கொண்டதும்	पुष्पकं	புஷ்பக
बान्धवैः	பந்துக்களோடு	विमानं	விமானம்
		तत्	இப்பொழுது
		दृश्यते	காணப்படுகிறது.

तरुणादित्यसङ्काशं विमानं रामवाहनम् । धनदस्य प्रसादेन दिव्यमेतन्मनोजवम् ॥३१॥

एतत्	“இந்த	प्रसादेन	மஹிமைக்குணத்தால்
रामवाहनं	ஸ்ரீராமருடைய வாகு னமாயிருக்கிற	दिव्यं	தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது.
विमानं	புஷ்பகவிமான மானது	मनोजवं	மனோவேகமாய் செல்லவல்லது.
धनदस्य	குடோலுடைய	तरुणादित्यसङ्काशम्	இளஞ்சூரியனை நிகர்த்த தது.

एतस्मिन्भ्रातरौ वीरौ वैदेह्या सह राघवौ ।
 एतस्मिन् “இதில்தான்
 वैदेह्या सह வீரர்களும்
 விரௌ பிராதாக்களுமாகிய
 भ्रातरौ ப்ராதாக்களுமாகிய
 राघवौ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
 ரும்

सुग्रीवश्च महातेजा राक्षसश्च विभीषणः ॥
 महातेजा: வெகு ஆற்றலுடைய
 सुग्रीवः च சகீவரும்
 राक्षसः ஆரக்கர்மன்னனாகிய
 विभीषणः च விபீஷணரும் இருக்
 கண்கள். ”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थं हनूमत्यतिवेगिना ।
 काकुत्स्थं பரதரிடம்
 हनूमति ஹனுமார்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवति சொல்லுகையில்
 सर्वे எல்லோரும்

विमानेनाभवन्सर्वे नन्तिग्रामसमीपगाः ॥ ३३ ॥
 अतिवेगिना மிக வேகமாய்ச் செல்
 विमाने புஷ்பகவிமானத்தோடு
 नन्तिग्राम- } நந்திக்கிராமத்திற்குச்
 समीपगाः } சமீபத்தில் வந்து
 श्रेयं சேர்ந்தவர்களாய்
 अभवन् ஆணர்கள்.

ततो हर्षसमुद्भूतो निखनो दिवस्पृशत् ।
 ततः அப்பொழுது
 स्त्रीवालयुव- } பெண்கள், குழந்தை
 वृद्धानां } கள், சிறுவர்கள்,
 विरुद्ध- } விருத்தர்கள் இவர்
 कण्ठे कण्ठे कण्ठे } களுடைய
 भयं ‘இதோ
 रामः ஸ்ரீராமர்’

स्त्रीवालयुववृद्धानां रामोऽयमिति कीर्तिते ॥
 इति என்று
 कीर्तिते சொல்லில்
 हर्षसमुद्भूतः ஸந்தோஷத்தால்
 விளைந்த
 निखनः சப்தமானது
 दिवं ஆகாசத்தை
 अस्पृशत् முட்டிற்று.

रथकुञ्जरवाजिभ्यस्तेऽवतीर्य महीं गताः ।
 ते அந்த
 नराः மாணிடர்கள்
 रथकुञ्जर- } ரதங்கள், யானைகள்,
 वाजिभ्यः } குதிரைகள் இவை
 कर्णिके कर्णिके कर्णिके } களினின்றும்
 अवतीर्य இறங்கி
 महीं गताः பூமியில் நிற்கின்றவர்
 अम्बरे ஆகாசத்தில் [களாய்

ददृशुस्तं विमानस्थं नराः सोममिवाम्बरे ॥
 रोमं சந்திரனை
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 विमानस्थं புஷ்பகவிமானத்தில்
 எழுந்தருளியிருக்கும்
 तं அவரை
 ददृशुः தர்சித்தார்கள்.

प्राञ्जलिर्भरतो भूत्वा प्रहृष्टो राघवोन्मुखः ।
 राघवोन्मुखः ஸ்ரீராமரை எதிர்
 भारतः பார்த்தவண்ணமே
 यथाईन पारतर् [யிருந்த
 यथाईन வாக்களித்தவண்
 மே
 स्वागतेन நல்ல வரவால்

स्वागतेन यथार्थेन ततो रामपूजयत् ॥ ३६ ॥
 प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவராய்
 ततः அப்பொழுது
 प्राञ्जलिः भूत्वा கைகூப்பியவராய் ஆகி
 रामं ஸ்ரீராமரை
 अपूजयत् தனது மனதுடன்
 கொண்டாடினார்.

मनसा ब्रह्मणा सृष्टे विमाने भरताग्रजः । रराज पृथुदीर्घाज्ञो वज्रपाणिरिवापरः ॥ ३७ ॥

புதுதீர்வாஃ அகன்று நீண்ட கண்
களுற்ற
भरताग्रजः பரதன் தமையனார்
(ஸ்ரீராமர்)
ब्रह्मणा பிரம்மதேவரால்
मनसा மனதால்

சுடு
विमाने புஷ்பகவிமானத்தில்தில்
अपरः இரண்டரவது
वज्रपाणिः தேவேந்திரன்
इव போல
रराज விளங்கினார்.

ततो विमानाग्रगतं भरतो भ्रातरं तदा । ववन्दे प्रयतो रामं मेरुस्थमिव भास्करम् ॥ ३८ ॥

तदा அப்பொழுது
प्रयतः கல்மஷம்ற்ற தரும
மூர்த்தியான
भरतः பரதர்
विमानाग्रगतं விமானத்தினது ஓரத்
தில் வந்திருந்த
भ्रातरं தமையனாராகிய

रामं ஸ்ரீராமரை
ततः அவ்விடத்திலேயே
मेरुस्थं மேருபர்வதத்திலிருக்
भास्करं சூரியபகவானை [கும்
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
ववन्दे ஸேவித்தார்.

ततो रामाभ्यनुज्ञातं तद्विमानमनुत्तमम् । हंसयुक्तं महावेगं निष्पात महीतले ॥ ३९ ॥

ततः அப்பொழுது
तत् அந்த
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாததும்
ஆன்னப்பறவைகளின்
हंसयुक्तं { சித்திரம் வரையப்
பெற்றதும்

महावेगं வெகுவேகமாகச்
செல்லவல்லதுமான
विमानं புஷ்பகவிமானம்
रामाभ्यनुज्ञातं ஸ்ரீராமருடைய ஆக்
கிணையைப்பெற்றதாய்
महीतले பூமியில்
निष्पात இறக்கிற்று.

आरोपितो विमानं तद्भरतः सत्यविक्रमः । राममासाद्य मुदितः पुनरेवाभ्यवादयत् ॥ ४० ॥

तत् அந்த
विमानं விமானத்தில்
आरोपितः ஏற்றிக்கொள்ளப்
பெற்றவரும்
सत्यविक्रमः சத்தியமே பராக்கிரம
மாயுடையவருமான
भरतः பரதர்

रामं ஸ்ரீராமரை
आसाद्य தரிசித்து
मुदितः களிப்புற்றவராகி
पुनः एव மீளவும்
अभ्यवादयत् முடிதாழ்த்தி விழந்து
ஸேவித்தார்.

तं समुत्थाप्य काकुत्स्थश्चिरस्याक्षिपयं गतम् । अङ्के भरतमारोप्य मुदितः परिषस्वजे ॥

काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
चिरस्य வெகுகாலத்திற்கப்
பால்
अक्षिपयं गतं { நேரில் பார்க்கப்படும்
தசையில் இருக்கின்
றவரான
तं அந்த

भरतं பரதரை
समुत्थाप्य எழுப்பி
अङ्के மடியில்
आरोप्य ஏற்றிவைத்துக்கொ
ண்டு
मुदितः திருவுளமுயர்ந்தவராய்
परिषस्वजे கட்டித்தழுவினார்.

ततो लक्ष्मणमासाद्य वैदेहीं च परन्तपः । अभिवाद्य ततः प्रीतो भरतो नाम चाब्रवीत् ॥

परन्तपः சத்ருக்களை த்தபிக்க
அடிக்கும் அவர்
லக்ஷ்மணரை
ஆசாடிய ச
தத: அதன்மேல்
வैदेहीं சீதாதேவியை
प्रीतः மனநிம்மதி கொண்
டவராய்

अभिवाद्य திருவடிகளில் விழுந்து
ஸேவித்துவிட்டு
ततः அதன்மேல்
भरतः नाम च { பரதன் என்பது என
து பெயர் என்கிற
அபிவாதனைத்தையும்
अब्रवीत् சொன்னார்.

सुग्रीवं कैकयीपुत्रो जाम्बवन्तं तथाऽङ्गदम् । मैन्दं च द्विविदं नीलमृषभं परिषस्वजे ॥

कैकयीपुत्रः கைகேயியின் புதல்
வர் (பரதர்)
सुग्रीवं சுக்ரீவனையும்
जाम्बवन्तं ஜாம்பவந்தனையும்
तथा அவ்வண்ணமே
अङ्गदं அங்கதனையும்

मैन्दं மைந்தனையும்
द्विविदं த்விவிதனையும்
नीलं நீலனையும்
ऋषभं च ரிஷபனையும்
परिषस्वजे ஆலிங்கனை செய்து
கொண்டார்.

सुषेणं च नलं चैव गवाक्षं गन्धमादनम् । शरभं पनसं चैव भरतः परिषस्वजे ॥ ४४ ॥

भरतः பரதர்
सुषेणं சஸுஷேணனையும்
नलं நலனையும்
गवाक्षं एव கவாக்ஷனையும்

गन्धमादनं கந்தமாதனையும்
शरभं एव சரபனையும்
पनसं च பனஸனையும்
परिषस्वजे ஆலிங்கனை செய்து
கொண்டார்.

ते कृत्वा मानुषं रूपं वानराः कामरूपिणः । कुशलं पर्यपृच्छंस्ते प्रहृष्टा भरतं तदा ॥४५॥

ते அந்த
वानराः வானரர்கள்
कामरूपिणः நினைத்த உருவம் எடு
க்க வல்லவர்கள்.
ते அவர்கள்
तदा அப்பொழுது

मानुषं रूपं பாண்ட ரூபத்தை
कृत्वा எடுத்துக்கொண்டு
प्रहृष्टा களிப்புற்றவர்களாய்
भरतं பரதரை
कुशलं கேஷமத்தை
पर्यपृच्छन् विसாரित्तार्क्यர்கள்.

अथाब्रवीद्राजपुत्रः सुग्रीवं वानरर्षभम् । परिष्वज्य महातेजा भरतो धर्मिणां वरः ॥४६॥

राजपुत्रः சக்கிரவர் த்தியின்
திருக்குமாரரும்
महातेजा: மஹாதேஜஸ்வியும்
धर्मिणां தர்மங்களை ஆராய்ந்த
றிந்தவருள்
वरः உத்தமருமாகிய

भरतः பரதர்
वानरर्षभं வானரோத்தமனாகிய
सुग्रीवं சுக்ரீவனை
परिष्वज्य கடடித்தழுவிக்கொ
யின்வருமாறு [ண்டு
अब्रवीत् மொழிந்தார் :

त्वमस्माकं चतुर्णां तु भ्राता सुग्रीव पञ्चमः । सौहृदाज्जायते मित्रमपकारोऽरिलक्षणम् ॥

சுமீவ "சக்ரீவரே!
 अस्माकं எங்கள்
 चतुर्णां நால்வர்களுக்கும்
 तु அப்பால்
 पञ्चमः ஐந்தாவது
 भ्राता சகோதரர்

एवं தேவரீர்.
 मित्रं ஸ்நேகமானது
 सौहृदात् உபகாரத்தால்
 जायते விளங்குகிறது;
 अपकारः அபகாரமானது
 अरिलक्षणम् சத்ருக்களுக்கடையா
 எம்."

विभीषणं च भरतः सान्त्ववाक्यमथाब्रवीत् । दिष्ट्या त्वया सहायेन कृतं कर्म सुदुष्करम् ॥

भरतः பரதர்
 विभीषणं விபிஷணரைப்
 सान्त्ववाक्यं சாந்தவாக்யம்
 अथ பின்வருமாறு
 अब्रवीत् மொழிந்தார்:

सुदुष्करं "எவராலும்செய்யமுடி
 कर्म செயலானது [யாத
 सहायेन च தேவரீரது
 कृतं உதவியாலேயே
 दिष्ट्या செய்து முடிக்கப்பட்ட
 எங்களது பாக்யவிசே
 ஷமேயிது."

शत्रुघ्नश्च तदा रामभविवाद्य सलक्ष्मणम् । सीतायाश्चरणौ पश्चाद्वन्दे विनयान्वितः ॥४९॥

विनयान्वितः மரியாதைகளை நன்கு
 அறிந்த
 शत्रुघ्नः च சத்ருக்களும்
 सलक्ष्मणं லக்ஷ்மணருடனிருக்
 கும்
 रामं ஸ்ரீராமரை

तदा அப்பொழுது
 अभिवाद्य ஸேவித்துவிட்டு
 पश्चात् அதன்மேல்
 सीताया வீராதேவியின்
 चरणौ திருவடிகளில்
 वन्दे விழுந்து ஸேவித்தார்.

रामो मातरमासाद्य विषण्णां शोककशिताम् । जग्राह प्रणतः पादौ मनो मातुः प्रसादयन् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
 विषण्णां உதஸாகம் குன்றி
 शोककशितां சோகத்தில் மூழ்கிக்
 मातरं தாயாரை [கிடந்த
 आसाद्य கிட்டி
 मातुः தாயின்

मनः மனதை
 प्रसादयन् குளிர்ச்செய்கின்ற
 वराकि
 प्रणतः சாஷ்டாங்கமாய்விழுந்
 துசேவிக்கின்றவராய்
 पादौ திருவடிகளை
 जग्राह பிடித்துக்கொண்டார்.

अभिवाद्य सुमित्रां च कैकेयीं च यशस्विनीम् । स मातश्च ततः सर्वाः पुरोहितसुपागमत् ॥

सः அவர்
 सुमित्रां च சுமித்திராதேவியை
 யும்
 यशस्विनीं புகழ்பெற்ற
 कैकेयीं च கைகேயிதேவியாரை
 யும்

मातुः தாய்மார்கள்
 सर्वाः च எல்லோரையுமே
 अभिवाद्य முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
 ரித்துவிட்டு
 पुरोहितं குலகுருவை
 उपागमत् அடைந்தார்.

स्वागतं ते महाबाहो कौसल्यानन्दवर्धन। इति प्राञ्जलयः सर्वे नागरा राममब्रुवन् ॥५२॥

ते	அந்த
नागराः	நகரவாஸிகள்
सर्वे	எல்லோரும்
प्राञ्जलयः	கைகூப்பிக்கொண்டு
महाबाहो	'மஹாபாகுவே,
कौसल्यानन्द- वर्धन	கௌஸல்யையின் ஆ னந்தத்தைப் பெருக ச்செய்பவரே,

स्वागतं	நல்வரவால் நன்மன
	தோடுபோற்றுகிறோம்'
इति	என்று
रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
अब्रुवन्	கூறினார்கள்.

तान्यञ्जलिहस्तानि प्रगृहीतानि नागरैः । व्याकोशानीव पद्मानि ददर्श भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பாதரின் தமையனாகு மவர்
नागरैः	பட்டணத்து ஜனங் களால்
प्रगृहीतानि	கொள்ளப்பட்ட

तानि	அந்த
अञ्जलिहस्ताणि	பல அஞ்ஜலிகளை
व्याकोशानि	நன்குமலர்ந்த
पद्मानि इव	தாமரைகள் போல
ददर्श	பார்த்தார்.

पादुके ते तु रामस्य गृहीत्वा भरतः स्वयम् । चरणाभ्यां नरेन्द्रस्य योजयामास धर्मवित् ॥

धर्मवित्	தர்மத்தையறிந்த
भरतः	பாதர்
रामस्य	ஸ்ரீராமபிரானது
ते	அந்த
पादुके	பாதுகைகளிரண் டையும்

स्वयं तु	தானே
गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமரது
चरणाभ्यां	இரு திருவடிகளிலும்
योजयामास	பூட்டினார்.

अब्रवीच्च तदा रामं भरतः स कृताञ्जलिः

तदा	அப்பொழுது
सः	அந்த
भरतः	பாதர்
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து

॥ ५५ ॥	
कृताञ्जलिः च	அஞ்சலீஹஸ்தராக வே
अब्रवीच्च	பின்வருமாறு மொழி ந்தார்:

एतच्चे रक्षितं राजन्नाज्यं निर्यातितं मया । अद्य जन्म कृतार्थं मे संवृत्तश्च मनोरथः ॥५६॥

राजन्	"சக்கிரவர்த்தியே!
एतच्	இது
ते	தேவரீருக்காக
रक्षितं	பாதுகாக்கப்பட்டது.
मया	அடியேனால்
राज्यं	ராஜ்யமானது
निर्यातितं	திரும்பி அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது.

अद्य च	இப்பொழுது தான்
मे	அடியேனது
जन्म	பிறப்பானது
कृतार्थं	பயன்பெற்றதாகிறது.
मनोरथः	மனதில் ஸர்வமுமாய் க்கொண்டிருந்ததும்
संवृत्तः	ஈடேறியதாகிறது.

यस्त्वां पश्यामि राजानमयोध्यां पुनरागतम् । अवैक्षतां भवान्कोशं कोष्ठागारं पुरं बलम् ॥
भवतस्तेजसा सर्वं कृतं दशगुणं मया ॥ ५७ ॥

ய: "எவனோ அந்த அடி
ஸ்தா தேவீரை [யேன்
அயோத்திக்கு
புன: அராத் திரும்பிவந்தவராய்
ராஜான சக்கிரவர்த்தியாய்
பச்யாமி கண்குளிரப்பார்த்
भवान् தேவீர் [கிறேன்.
कोशं பொக்கிஷத்தையும்
कोष्ठागारं தான்யசாலையையும்
पुरं நகரத்தையும்

बं षेत्रेणैष्यையும்
अवेक्षतां कदाक्षित्तनुं
वीराक.
सर्वं एल्लாமும்
भवत: தேவீருடைய
तेजसा அருளால்
मया அடியேனால்
दशगुणं பதின்மடங்கதிகமாக
कृतम् செய்யப்பட்டிருக்
கிறது."

तथा ब्रुवाणं भरतं दृष्ट्वा तं भ्रातृवत्सलम् । सुमुचुवानरा बाष्पं राक्षसश्च विभीषणः ॥

வானர: வானரர்களும்
राक्षस: அரக்கர்மன்னனாகிய
विभीषण: च விபிஷணனும்
तथा மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणं விண்ணப்பம்செய்யும்
तं அந்த

भरतं பரதரை
आतृवत्सलं தமையனரிடம் அசஞ்
शलापन्त्रुदयवराक
दृष्ट्वा பார்த்து
बाष्पं ஆனந்தபாஷ்பத்தை
सुसुचु: வடித்தார்கள்.

ततः प्रहर्षान्निरतमङ्कमारोप्य राघवः । ययौ तेन विमानेन ससैन्यो भरताश्रमम् ॥ ५९ ॥

ततः அதன்மேல்
राघवः ஸ்ரீராமர்
ससैन्यः தனது சேனையுடன்
प्रहर्षात् மிக்க னந்தோஷத்
भरतं பரதரை [தால்
अङ्कं மடிமீது
आरोप्य ஏற்றிவைத்துக்
கொண்டு

तेन அந்த
विमानेन { புஷ்பகவிமானத்தில்
எழுந்தருளியவண்
ணமே
भरताश्रमं பரதருடைய ஆசிரமத்
ययौ திற்கு
எழுந்தருளிணர்.

भरताश्रममासाद्य ससैन्यो राघवस्तदा । अवतीर्य विमानाग्रादवत्स्थे महीतले ॥ ६० ॥

तदा அப்பொழுது
राघवः ஸ்ரீராமர்
ससैन्यः தனது சேனையோடு
கூடவே
भरताश्रमं பரதருடைய ஆசிரமத்
தை

आसाद्य அடைந்து
विमानाग्रात् உத்தமபுஷ்பகவிமா
ணத்திலிருந்து
अवतीर्य இறங்கி
महीतले பூமியில்
अवत्स्थे நின்றார்.

अब्रवीच्च तदा रामस्तद्विमानमनुत्तमम् । वह वैश्रवणं देवमनुजानामि गम्यताम् ॥ ६१ ॥

तदा	அப்பொழுது	वैश्रवणं	“குபோ!
रामः	ஸ்ரீராமர்	देवं च	தேவருக்கே
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	वह	வாஹனமாயிருப்பா
तत्	அந்த		யாக.
विमानं	புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்து	अनुजानामि	போக விடை தருகின் றேன்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்ரூ பித்தருளினார்:	गम्यताम्	திரும்பிச் செல்லப் பட்டும்.

ततो रामाभ्यनुज्ञातं तद्विमानमनुत्तमम् । उत्तरां दिशमागम्य जगाम धनदालयम् ॥ ६२ ॥

ततः	அதன்மேல்	उत्तरां	வடக்கு
तत्	அந்த	दिशं	திசையை
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	आगम्य	நோக்கி
विमानं	புஷ்பகவிமான மானது	धनदालयं	குபோனது திருமா ளிகைக்கு
रामाभ्यनुज्ञातं	ஸ்ரீராமரால் விடைகொ டுக்கப்பட்டதாய்	जगाम	சென்றது.

पुरोहितस्यात्मसमस्य राघवो बृहस्पतेः शक्र इवामराधिपः ।

निपीड्य पादौ पृथ्गासने शुभे सहैव तेनोपविवेश वीर्यवान् ॥ ६३ ॥

वीर्यवान्	வீர்யசாலியாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
राघवः	ஸ்ரீராமர்	निपीड्य	விழுந்துஸேவித்து
आत्मसमस्य	தனக்கேற்றவராகிய	शुभे	மங்களமான
पुरोहितस्य	குலகுருவினது	पृथ्गासने	வேறு ஆஸனமொன் றில்
पादौ	திருவடிகளில்	तेन	அவரோடு
अमराधिपः	தேவர்கள் மன்ன	सह एव	கூடவே
शक्रः	தேவேந்திரன் [னாகும்	उपविवेश	உட்கார்ந்தார்.
बृहस्पतेः	பிருகஸ்பதியினிடத் தில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे त्रिशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றுமூப்பத்தோராவது ஸர்க்கம். || 131 ||

श्रीरामपट्टाभिषेकः—ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகம்.

शिरस्यञ्जलिमाधाय कैकेयानन्दवर्धनः । वभाषे भरतो ज्येष्ठं रामं सत्यपराक्रमम् ॥१॥

कैकेयानन्दवर्धनः	கைகேயியின் பிரியத் திற்குபாத் திரமான	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
भरतः	பரதர்	शिरसि	கிரஸில்
ज्येष्ठं	மூத்தவரும்	अञ्जलिं	அஞ்சலியை
सत्यपराक्रमं	வீண்போகாத பராக் கிரமமுடையவருமான	आधाय	செய்து
		वभाषे	பின்வருமாறு விண் ணப்பஞ்செய்தார் :

पूजिता मामिका माता दत्तं राज्यमिदं मम । तद्दामि पुनस्तुभ्यं यथा त्वमददा मम ॥

मामिका	“ எனது	मम	எனக்கு
माता	தாயார்	यथा अददाः	எப்படிக்கொடுத்தீ ரோ அப்படியே
पूजिता	பெருமைப்படுத்தப்	तत्	அதை
इदं	இந்த [பட்டாள்.	पुनः	மீளவும்
राज्यं	ராஜ்யமானது	तुभ्यं	தேவீருக்கு
मम	எனக்கு	ददामि	திருப்பிக்கொடுக்கி றேன்.
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது.		
त्वं	தேவீர்		

धुरमेकाकिना न्यस्तामृषभेण बलीयसा । किशोरवहुरुं भारं न वोढुमहसुत्सहे ॥ ३ ॥

एककिना	“ உதவியேண்டாது	किशोरवत्	இளங்கன்று எப்படி
बलीयसा	வெகு பலம் பொருந் திய	अहं	நான் [யோ அப்படி
वृषभेण	ஓர் எருதால்	गुरुं	மஹத்தான
न्यस्तां	ஒப்புவிக்கப்பட்ட	भारं	பொறுப்பை
धुरं	பாரத்தை	वोढुं	வஹிக்க
		न उरुहे	வல்லவனல்லன்.

वारिवेगेन महता भिन्नः सेतुरिव क्षरन् । दुर्वन्धनमिदं मन्ये राज्यच्छिद्रमसंवृतम् ॥ ४ ॥

महता	“ அளவுகடந்த	इदं	இந்த
वारिवेगेन	ஜலப்ரவாஹத்தால்	असंवृतं	ஒருவராலும் மூடப் படாத
भिन्नः	உடைந்து	राज्यच्छिद्रं	ராஜ்யக்குறையானது
क्षरन्	கரைந்தோடும்	दुर्वन्धनं	சரிப்படுத்த முடியாத தாய்
सेतुः	கரை	मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.
इव	எப்படியோ அப்படியே		

गतिं खर इवाश्वस्य हंसस्येव च वायसः । नान्वेतुमुत्सहे राम तव मार्गमरिन्दम ॥ ५ ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	हंसस्य च	ஹம்ஸத்தினுடைய
अश्विन्दम	சத்ருக்களையடக்கு	वायसः	காகம் [கதியை
अश्वस्य	குதிரையின் [பவரே!	इव	எப்படியோ அப்படி
गतिं	கமனத்தை	तव	தேவரீருடைய [யும்
खरः	கழுதை	मां	அரிய செயலை
इव	எப்படியோ அப்படி	अन्वेतुं	அனுஷ்டிக்க
	யும்	न उत्सहे	நான் வல்லனல்லேன்.

यथा चारोपितो वृक्षो जातश्चान्तर्निवेशने । महांश्च सुदुरारोहो महास्कन्धप्रशाखवान् ॥
शीयंत पुष्पितो भूत्वा न फलानि प्रदर्शयन् । तस्य नानुभवेदर्थं यस्य हेतोः स रोप्यते ॥
एषोपमा महाबाहो त्वदर्थं वेत्तुमर्हसि । यद्यस्मान्मुजेन्द्र त्वं भक्तान्मृत्यान् शशि हि ॥

महाबाहो	“ மகாபாகுவே!	पुष्पितः च	பூத்ததாகவும்
मनुजेन्द्र	சக்ரவர்த்தியே!	भूत्वा	ஆகி
त्वं	தேவரீர்	फलानि	பழங்களை
भक्तान्	பக்தியுள்ள	न प्रदर्शयन्	கொடாது
मृत्यान्	அடிமைகளாகும்	शीयंत यथा	பட்டுப்போகுமேயா
अस्मान् हि	எங்களையே		னால்
न शशि यदि	பரிபாலனம் செய்யா	सः	அது
	விடில்,	यस्य हेतोः	எது காரணமாய்
वृक्षः	ஓர் மரம்	रोप्यते	வளர்க்கப்பட்டதோ
अन्तर्निवेशने	வீட்டினுள்	तस्य	அதனுடைய
आरोपितः	வைக்கப்பட்ட	अर्थं	பலனை
महान् च	பெரிதாயும்	न अनुभवेत्	ஒருவன் அனுபவிக்க
महारन्ध-}	பெருங்கிளைகளையும்	एषा	இந்த [மாட்டான்.
प्रशाखवान् }	சிறுகப்புகளைபுடைய	उपमा	திருஷ்டாந்தம்
	தாயும்	त्वदर्थं	தேவரீர்விஷயத்திலும்
सुदुरारोहः च	ஏறமுடியாததாயும்		பொருந்துவதாய்
जातः	வளர்ந்ததும்	वेत्तुं अर्हसि	அறியக்கடவீர்.

जगदद्याभिषिक्तं त्वामनुपश्यतु सर्वतः। प्रतपन्तमिवादित्यं मध्याह्ने दीप्ततेजसम् ॥ ९ ॥

त्वां	“ தேவரீரை	प्रतपन्तं	ஜ்வலிக்கும்
अद्य	இப்பொழுதே	आदिसं इव	சூரியபகவானைப்
अभिषिक्तं	பட்டாபிஷேகம் செய்		போன்றவராய்
	யப்பட்டவராய்		
मध्याह्ने	நடுப்பகலில்	जगत्	உலகு
दीप्ततेजसं	மிக்கவொளியுடைய	सर्वतः	முழுதும்
	வராய்	अनुपश्यतु	கண்ணாக்காண்ட்டும்.

तृयसङ्घातनिर्घोषैः काञ्चीनूपुरनिस्त्रैः । मधुरैर्गीतशब्दैश्च प्रतिबुध्यस्व राघव ॥ १० ॥

राघव	“ஸ்ரீ ராகுலதிலக!	काञ्चीनूपुर-	} ஆடலின் மேகலை, சிலர்பு இவைகளின்
तृयसङ्घात-}	விணை, குழல், வாய்ப்	निस्त्रैः	
निर्घोषैः }	பாட்டு, மிருகங்களும்	मधुरैः	இனிய [ஒலிகளா லும்
	இவை சேர்ந்த கச்	गीतशब्दैः च	துயிலெழுப்பும்
	சேரிகளின் ஒலிக		பாடல்களா லும்
	ளா லும்	प्रतिबुध्यस्व	கினந் துயிலெழும்.

यावदावर्तते चक्रं यावती च वसुन्धरा । तावत्त्वमिह सर्वस्य स्वामित्वमनुवर्तय ॥ ११ ॥

चक्रं	“சூரியசந்திரர்களடங் கிய ஜோதிமண்டலம்	तावत्	ஆவ்வளவுகாலம்
यावत्	எவ்வளவுகாலம்	सर्वस्य	அந்த எல்லாவற்றிற்
भावर्तते	சமுலுகிறதோ	स्वामित्वं	சுக் கிரவர்த்தியாயிருத்
वसुन्धरा	பூமி	एवं	தேவரீர் [தலை
यावती च	எவ்வளவு விஸ்தார மோ	इह	இப்பொழுது
		अनुवर्तय	வகித் தருள்வீராக”.

भरतस्य वचः श्रुत्वा रामः परपुरञ्जयः । तथेति प्रतिजग्राह निषसादासने शुभे ॥ १२ ॥

परपुरञ्जयः	சத்ருக்களை அடக்கிய	तथा	அப்படியே ஆகட்டும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	इति	என்று
भरतस्य	பரதருடைய	प्रतिजग्राह	ஒப்புக்கொண்டார்.
वचः	விண்ணப்பத்தை	शुभे	அழகான
श्रुत्वा	கேட்டு	आसने	ஓர் ஆஸனத்தில்
		निषसाद	அமர்ந்தார்.

ततः शत्रुघ्नवचनान्निपुणाः इमश्रुवर्धकाः । सुखहस्ताः सुशीघ्राश्च राघवं पृथुपासत ॥ १३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुशीघ्राः	சீக்கிரம் வேலை செய் பவர்களும்
शत्रुघ्नवचनात्	சத்ருக்களரக்கிணை யைக்கொண்டு	निपुणाः च	சாமர்த்தியசாலிகளு
	{ வேலைசெய்கிறதே தெ ரியாதபடி வேலை செய்பவர்களும்	इमश्रुवर्धकाः	நாவிதர்கள் [மான
सुखहस्ताः		சுஷ்ணாமருக்கு கொள்ளாமல் செய்தார் கள்.	राघवं
		पृथुपासत	கொண்டார் செய்தார்

पूर्वं तु भरते स्नाते लक्ष्मणे च महाबले । सुग्रीवे वानरेन्द्रे च राक्षसेन्द्रे विभीषणे ॥ १४ ॥

विशोधितजटः स्नातश्चित्रमाल्यानुलेपनः । महाह्रिवसनो रापस्तस्थौ तत्र श्रिया ज्वलन् ॥

पूर्वं	முதலில்	तु	அப்படியே
भरते	பரதர்	महाबले	மகாபலசாலியாகிய
स्नाते	ஸ்நானம் செய்த பின்னர்	लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணரும்
		च	அப்படியே

வானரே	வானரராஜனாகிய
சுழிவே	சுக்ரீவரும்
ராக்ஷசே	அரக்கர் மன்னனாகிய
ரிபிஷणे च	{ விழிஷணரும் அப்படி- யே ஸ்ரீநாமம்செய்த மின்னர்
तत्र	அப்பொழுது
रामः	ஸ்ரீராமர்
विशोधितजटः	சிக்குரீக்கிய சடை களையுடையவராய்

साताः	ஸ்ரீநாமம்செய்தவராய்
महाह्वसनः	மிகச்சிறந்த ஆடை யணிக் தவராய்
चिन्माल्यानुलेपनः	{ சிறந்த மாலையையும் பூச்சுக்களை யுமுடைய யவராய்
श्रिया	காந்தியால்
उवलन्	விளங்கிக்கொண்டு
तस्थौ	இருந்தார்.

प्रतिकर्म च रामस्य कारयामास वीर्यवान् । लक्ष्मणस्य च लक्ष्मीवानिक्ष्वाकुलवर्धनः ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானும்
लक्ष्मीवान्	ஸ்ரீமாமனுமான
इक्ष्वाकुकुलवर्धनः	இக்ஷ்வாகுகுலத்திலகர் (சத்ருக்கனர்)

रामस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருக்கும்
प्रतिकर्म	அலங்காரத்தை
कारयामास	செய்தார்.

प्रतिकर्म च सीतायाः सर्वा दशरथस्त्रियः । आत्मनैव तदा चक्रुर्मनस्विन्यो मनोहरम् ॥

तदा	அப்பொழுது
मनस्विन्यः	உத்தமிகளான
दशरथस्त्रियः	தசரதமனைவிகள்
सर्वाः च	எல்லோரும்

आत्मनैव	தாமே
सीतायाः	வீதைக்கு
मनोहरं	அழகிய
प्रतिकर्म	அலங்காரத்தை
चक्रुः	செய்தார்கள்.

ततो वानरपत्नीनां सर्वासामेव शोभनम् । चकार यत्नात्कौसल्या प्रहृष्टा पुत्रवत्सला ॥

ततः	அப்பொழுது
पुत्रवत्सला	புத்திரனிடத்தில் பே ரன்புடைத்தவளான
कौसल्या	கௌசல்யாதேவி
प्रहृष्टा	மிகமகிழ்ந்து

सर्वासां	எல்லா
वानरपत्नीनां एव	வானரபத்தனிகளுக்க
शोभनं	அலங்காரத்தை [குறும்
यत्नात्	சிரத்தையுடன்
चकार	செய்தாள்.

ततः शत्रुघ्नवचनात्सुमन्त्रो नाम सारथिः । योजयित्वाऽभिचक्राम रथं सर्वाङ्गशोभनम् ॥

ततः	பிறகு
शत्रुघ्नवचनात्	சத்ருக்கனர் ஆக்கினை யால்
सुमन्त्रो नाम	சுமந்தரரென்ற
सारथिः	சாரதி

सर्वाङ्गशोभनं	எங்குமழகுவாய்ந்த
रथं	ரத்தை
योजयित्वा	தயாரித்து
अभिचक्राम	கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்.

अर्कण्डलपङ्काशं दिवं हृष्टा रथोत्तमम् । आरूरोह महाबाहू रामः सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः	விண்போகா பராக் கிரமக்கதையுடைய	दिशं	அழகாயுள்ள
महाबाहुः	மஹாபாகுவான	रथोत्तमं	சிறந்த ரதத்தை
रामः	ராமர்	हृष्टा	வந்துவிட்டதாகக்
अर्कण्डलसङ्काशं	சூரியமண்டலத்தை நிகர்த்த	आरूरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

सुग्रीवो हनुमांश्चैव महेन्द्रसदृशद्युती । स्नातौ दिव्यनिर्भैर्वैर्जम्भतुः शुभकुण्डलौ ॥ २१ ॥

स्नातौ	ஸ்நானம் செய்தவர் களும்	महेन्द्र- सदृशद्युती	இந்திரனை நிகர்த்து ஒளிகொண்டு விளங்க
शुभकुण्डलौ	அழகிய குண்டலங்க ளையணிந்தவர்களும்	सुग्रीवः च	சுக்ரீவரும்
दिव्यनिभैः	திவ்யகார்திபெற்ற	हनुमान् इव	ஹனுமானும்
वज्रैः	ஆடைகளால்	जम्भतुः	புறப்பட்டார்கள்.

वराभरणसम्पन्ना ययुस्ताः शुभकुण्डलाः । सुग्रीवपत्न्यः सीता च द्रष्टुं नगरमुत्सुकाः ॥

सीता	வீதாபிராட்டியாரும்	द्रष्टुं	பார்க்க
वराभरणसम्पन्नाः	உயர்ந்த ஆபரணங் களையணிந்து	उत्सुकाः	ஆவலுடனிருந்த
शुभकुण्डलाः	அழகிய கம்மல்களைப் பட்டணத்தை [பூண்டு	ताः	அந்த
नगरं		सुग्रीवपत्न्यः च	சுக்ரீவத்தனிகளும்
		ययुः	போனார்கள்.

अयोध्यायां तु सचिवा राज्ञो दशरथस्य ये । पुरोहितं पुरस्कृत्य मन्त्रयामासुर्यवत् ॥

अयोध्यायां	அயோத்தியில்	पुरोहितं	புரோஹிதரை (வலி ஷ்டரை)
दशरथस्य राज्ञः	தசரதசக்கிரவர்த்தியி னுடைய	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	अर्थवत्	சிறப்பாய்நடக்கவேண் டியதைக்குறித்து
ये तु	எவர்களோ அவர் களே	मन्त्रयामासुः	ஆலோசித்தார்கள்.

अशोको विजयश्चैव सुपन्त्रश्चैव सङ्गताः । मन्त्रयन्त्रामष्टद्वयर्थमष्टद्वयर्थं नगरस्य च ॥ २४ ॥

अशोकः च	அசோகரும்	नगरस्य	பட்டணத்தின்
विजयः च	விஜயரும்	वष्टद्वयर्थं च	கேஷ்டத்திற்காகவும்
सुपन्त्रः इव	சுமந்திரரும்	मन्त्रयन्	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.
सङ्गताः	ஒன்றுகூடி		
रामद्वयर्थं इव	ராமரமின் பெருமைக் காகவும்		

सर्वमेवाभिषेकार्थं जयाहस्य महात्मनः । कर्तुमर्हथ रामस्य यद्यन्मङ्गलपूर्वकम् ॥ २५ ॥

जयाहस्य	“வெற்றிக்கூரிய	मङ्गलपूर्वकं	மங்களபூர்வமாக
महात्मनः	மகாத்மாவான	यत् यत्	எது எதுவோ
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	सर्मेत्र	அது எல்லாவற்றை
अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற் காக	कर्तुं	நீர் செய்ய [யும்
		अर्हथ	வேண்டும்.”

इति ते मन्त्रिणः सर्वे सन्दिश्य तु पुरोहितम् । नगरान्निर्ययुस्तूर्णं रामदर्शनबुद्धयः ॥ २६ ॥

ते मन्त्रिणः	அந்த மந்திரிமார்கள்	रामदर्शनबुद्धयः	ஸ்ரீராமரைக்காண ஆ சைகொண்டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	नगरात्	நகரத்தினின்று
पुरोहितं	புரோஹிதரைப் பார்ந்து	तूर्णं	விரைவில்
इति	மேற்கண்டவாறு	निर्ययुः	வெளிப்புறப்பட்டார் கள்.
सन्दिश्य तु	சொல்லிவிட்டு		

हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवानघः । प्रययौ रथमास्थाय रामो नगरयुक्तम् ॥ २७ ॥

हरियुक्तं	குதிரைகள் பூட்டப் பட்ட	रामः	ஸ்ரீராமர்
रथं	ரதத்தில்	रथं	ரதத்தில்
सहस्राक्षः	ஆயிரம்கண்ணாகிய	आस्थाय	எறிக்கொண்டு
इन्द्रः इव	இந்திரன்போலவே	उक्तम्	உத்தமமான
अनघः	தோஷரஹிதராகிய	नगरं	நகரத்திற்கு
		प्रययौ	புறப்பட்டார்.

जग्राह भरतो रश्मीञ्छत्रमृच्छत्रमाददे । लक्ष्मणो व्यजनं तस्य मूर्ध्नि सम्पर्यवीजयत् ॥

भरतः	பரதர்	आददे	பிடித்தார்.
रश्मीन्	குதிரைக்கடிவாளங் களை	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
जग्राह	பிடித்துக்கொண்	तस्य	அவரது
शत्रुणः	சத்ருக்களர் [டார்.	मूर्ध्नि	கிரஸில்
छत्रं	குடையை	व्यजनं	வெண்சாமரத்தை
		संपर्यवीजयत्	வீசினார்.

श्वेतं च बालव्यजनं जग्राह पुरतः स्थितः । अपरं चन्द्रसङ्काशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः ॥

राक्षसेन्द्रः	அரக்கர்மன்னாகிய	अपरं	மற்றொரு
विभीषणः च	விபிஷணரும்	चन्द्रसङ्काशं	சந்திரனை நிகர்த்த
पुरतः	முன்	श्वेतं बालव्यजनं	வெண்சாமரத்தை
स्थितः	நின்றகொண்டு	जग्राह	வீசினார்.

ऋषिसङ्घैस्तदाऽऽकाशे देवैश्च समरुद्गणैः । स्तूयमानस्य रामस्य शुश्रुवे मधुरध्वनिः ॥

तदा	அப்பொழுது	देवैः च	தேவர்களாலும்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	रामस्य	ஸ்ரீராமர்
ऋषिसङ्घैः	ரிஷிகணங்களாலும்	स्तूयमानस्य	புகழ்ப்படுகையில்
समरुद्गणैः	மருத்கணங்களோடு	मधुरध्वनिः	இன்னொலி
	கூடிய	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

ततः शत्रुञ्जयं नाम कुञ्जरं पर्वतोपमम् । आरुरोह महातेजाः सुग्रीवः पृथगर्षभः ॥ ३१ ॥

महातेजाः	மஹாபலவாலும்	शत्रुञ्जयं नाम	சத்ருஞ்ஜயமெனும்
पृथगर्षभः	வானரமன்னனுமாகிய	पर्वतोपमं	மலைபோல் விளங்கிய
सुग्रीवः	சுகீர்வர்	कुञ्जरं	யானையின் மீது
तः	அப்பொழுது	आरुरोह	ஏறிக்கொண்டார்.

नव नागसहस्राणि ययुरास्थाय वानराः । मानुषं विग्रहं कृत्वा सर्वाभरणभूषिताः ॥ ३२ ॥

वानराः	வானரர்கள்	नव नागसहस्राणि	ஒன்பதினாயிரம்
मानुषं विग्रहं	மானிட உருவத்தை		யானைகளின் மீது
कृत्वा	பெற்று	आस्थाय	ஏறிக்கொண்டு
सर्वाभरण- } भूषिताः }	எல்லாவகை ஆபரணங்களையும் அணிந்தவராய்	ययुः	சென்றார்கள்.

शङ्खभेरीप्रणादैश्च दुन्दुभीनां च निस्वनैः । प्रययौ पुरुषव्याघ्रस्तां पुरीं हर्म्यमालिनीम् ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமர்	निस्वनैः च	ஒலிகளோடும்
शङ्खभेरी- } प्रणादैः च }	சங்கு, பேரீ இவைகளின் ஒலிகளோடும்	हर्म्यमालिनीं	பல அரண்மனைகளுடன் விளங்கும்
दुन्दुभीनां	துந்துபிவாத்யங்களுடைய	तां	அந்த
		पुरीं	நகருக்கு
		प्रययौ	புறப்பட்டார்.

ददृशुस्ते समायान्तं राघवं सपुरःसरम् । विराजमानं वपुषा रथेनातिरथं तदा ॥ ३४ ॥

ते	அவர்கள்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
सपुरःसरं	பரிவாரங்களோடு கூடினவராய்	तदा	அப்பொழுது
वपुषा	அழகால்	रथेन	ரதத்திலேறிக்கொண்டு
विराजमानं	விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்	समायान्तं	வந்துகொண்டிருக்கின்றவராய்
अतिरथं	மகாபோர்ஷீரரான	ददृशुः	கண்டார்கள்.

ते वर्धयित्वा काकुत्स्थं रामेण प्रतिनन्दिताः ।

ते अवர்கள்
 भ्रातृभिः சகோதரர்களால்
 परिवारितं சூழப்பட்டவரான
 महात्मानं மகாத்மாவாகிய
 काकुत्स्थं ஸ்ரீராமரை

अमात्यैर्ब्राह्मणैश्चैव तथा प्रकृतिभिर्वृतः । श्रिया

रामः ஸ்ரீராமர்
 अमात्यैः एव மந்திரிமார்களாலும்
 ब्राह्मणैः च பிராம்மணர்களாலும்
 प्रकृतिभिः तथा சூடிகளாலும்
 वृतः சூழப்பட்டவராய்

स पुरोगामिभिस्तृयैस्तालस्वस्तिकपाणिभिः ।

सः அவர்
 पुरोगामिभिः முன்செல்லும்
 त्र्यैः தூர்யவாத்யங்களாலும்
 तालस्वस्तिक- } தாளம், ஸ்வஸ்திகம்
 पाणिभिः } என்னும் வாத்யங்களை
 कையिलेढुत्तुसं கையிலெடுத்துச்
 சென்றவர்களாலும்

अक्षतं जातरूपं च गावः कन्यास्तथा द्विजाः ।

जातरूपं மஞ்சள் குங்குமம்
 இடப்பட்ட
 अक्षतं च மங்களாகூதையும்
 गावः பசுக்களும்
 कन्याः கன்னிகைகளும்
 द्विजाः तथा பிராம்மணர்களும்

सख्यं च रामः सुग्रीवे प्रभावं चानिलात्मजे ।

विभीषणस्य संयोगमाचक्षे च मन्त्रिणाम्
 रामः ஸ்ரீராமர்
 सुग्रीवे ஸுகரீவன் விஷயத்
 தில்
 सख्यं च நட்பைப்பற்றியும்
 अनिलात्मजे வாயுகுமாரர் விஷயத்
 தில்
 प्रभावं च அமானுஷ்யசக்தியைப்
 பற்றியும்
 वानराणां வானரர்களுடைய

अनुजग्मुर्महात्मानं भ्रातृभिः परिवारितम् ॥

वर्धयित्वा 'ஜய கிஜயீபவ' என
 வாழ்த்தினிட்டிடு
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 प्रतिनन्दिताः பிரதிமரியாதை செய்
 யப்பெற்றவர்களாய்
 अनुजग्मुः பின்பற்றிவந்தார்கள்.

विरुचे रामो नक्षत्रैरिव चन्द्रमाः ॥३६॥

चन्द्रमाः சந்திரபகவான்
 नक्षत्रैः நக்சத் திரங்களால்
 इव எப்படியோ அப்படியே
 श्रिया தேஜஸினால்
 विरुचे விளங்கினார்.

प्रव्याहरद्भिर्मुदितैर्मङ्गलानि ययौ वृतः ॥

मङ्गलानि ஆசீர்வாதங்களை
 मुदितैः பேரான்னத்தங்கொண்டு
 प्रव्याहरद्भिः பாடுபவர்களாலும்
 वृतः சூழப்பெற்றவராய்
 ययौ சென்றார்.

नरा मोदकहस्ताश्च रामस्य पुरतो ययुः ॥

मोदकहस्ताः மோதகத்தை கையி
 லேந்திய
 नराः च மனிதர்களும்
 रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
 पुरतः முன்னே
 ययुः சென்றார்கள்.

वानराणां च तर्कम राक्षसानां च तद्वलम् ॥

॥ ३९ ॥
 तर्कम च அத்துதச்செயலைப்பற்
 றியும்
 राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
 तद्वलं च ஆச்சர்யமான பலத்
 தைப்பற்றியும்
 विभीषणस्य விபிஷணருடைய
 संयोगं च சாணாக்தியைப்
 பற்றியும்
 मन्त्रिणां மந்திரிமார்களுக்கு
 आचक्षे சொன்னார்.

श्रुत्वा तु विस्मयं जग्मुरयोध्यापुरवासिनः ॥ ४० ॥

अयोध्यापुरवासिनः अयो தாயநகர
வாசிகள்
श्रुत्वा கேட்டு,

तु அதனால்
विस्मयं ஆச்சரியத்தை
जग्मुः அடைந்தார்கள்.

द्युतिमानेतदाख्याय रामो वानरसंवृतः । हृष्टपुष्टजनाकीर्णामयोध्यां प्रविवेश ह ॥ ४१ ॥

द्युतिमान् தேஜஸ்வியாகும்
रामः ஸ்ரீராமர்
एतत् இதை
आख्याय சொல்லிவிட்டு
वानरसंवृतः வானரர்களால்
குழப்பப்பட்டவராய்

हृष्टपुष्टजनाकीर्णो { முற்றிலும் மனத்திரு
ப்தி கொண்ட ஜனங்
களால் நிறைந்துள்ள
अयोध्यां அயோத்திகாணிலுள்
प्रविवेश ह புருந்தார்.

ततो ह्यभ्युच्छ्रयन्पौराः पताकास्ते गृहे गृहे ॥ ४२ ॥

ततः அப்பொழுது
ते அந்த
पौराः பட்டணத்து ஜனங்
கள்

पताकाः கொடிகளை
गृहे गृहे हि ஒவ்வொரு வீட்டிலும்
अभ्युच्छ्रयन् உயர்த்தி நாட்டினார்
கள்.

ऐश्वकाध्युषितं रम्यमाससाद पितुर्गृहम् ॥ ४३ ॥

ऐश्वकाध्युषितं { இசைவாகுவம்சத்த
வர்களால் வாஸம்
செய்யப்பட்ட
पितुः தந்தையினது

रम्य அழகிய
गृहं திருமாளிகையை
आससाद அடைந்தார்.

पितुर्भवनमासाद्य प्रविश्य च महात्मनः । कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीमभिवाद्य च ॥
अथान्वीद्राजसुतो भरतं धर्मिणां वरम् । अर्थोपहितया वाचा मधुरं रघुनन्दनः ॥ ४५ ॥

अथ அப்பொழுது
राजसुतः சக்கிரவர்த்தி திருமக
रघुनन्दनः ஸ்ரீராமர் [னாகும்
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
पितुः தந்தையினது
भवनं அரண்மனையை
आसाद्य அடைந்து
प्रविश्य च நுழைந்து
कौसल्यां च கொளஸல்யாதேவிக்கும்
सुमित्रां च சுமித்ராதேவிக்கும்

कैकेयीं च கைகேயிதேவிக்கும்
अभिवाद्य முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
ரித்து
धर्मिणां தர்மிஷ்டர்களுக்கும்
वरं உத்தமரான
भरतं பரதரைப்பார்த்து
अर्थोपहितया அன்பார்த்த
वाचा சொற்கொண்டு
मधुरं பின்வருமாறு இனி
अवतीत् மையார்
ஆக்ரொபித்தார்.

यच्च मद्भवनं श्रेष्ठं साशोकवनिकं महत् । मुक्तावैडूर्यसङ्कीर्णं सुग्रीवाय निवेदय ॥ ४६ ॥

साशोकवनिकं	{ “अशोकமாங்களடர் ந்த உத்யானவனத்து டனிருக்கிறதும்	श्रेष्ठं	சிறந்ததும்
मुक्तावैडूर्यसङ्कीर्णं	{ முத்துக்கள், வைடூர் யங்கள் பதிக்கப்பெ ற்றதும்	महत्	விசாலமானதுமான
		मद्भवनं	எனது மாளிகை
		यत् च	எதுவோ அதையே
		सुग्रीवाय निवेदय	சுகரீவருக்குக்கொடு.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भरतः सत्यविक्रमः । पाणौ गृहीत्वा सुग्रीवं प्रविवेश तमालयम् ॥

सत्यविक्रमः	சரியான பராக்கிரமம் பெற்ற	सुग्रीवं	ஸுகரீவரை
भरतः	பரதர்	पाणौ गृहीत्वा	கைபிடித்தழைத்துக் கொண்டு
तस्य	அவரது	तं	அந்த
तत् वचनं	அம்மொழியை	शालयं	மாளிகைக்கு
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	प्रविवेश	சென்றார்.

ततस्तैलप्रदीपांश्च पर्यङ्कास्तरणानि च । गृहीत्वा विविशुः क्षिप्रं शत्रुघ्नेन प्रचोदिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	पर्यङ्कास्तरणानि च	கட்டில்களையும் விரிப் புகளையும்
शत्रुघ्नेन	சத்ருக்களால்	गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
प्रचोदिताः	ஆக்குபிக்கப்பட்ட வேலையாட்கள்	क्षिप्रं	சீக்கிரம்
तैलप्रदीपान् च	எண்ணெய் விளக்கு களையும்	विविशुः	வந்தனர்.

उवाच च महातेजाः सुग्रीवं राघवानुजः । अभिषेकाय रामस्य दूतानाज्ञापय प्रभो ॥४९॥

महातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகிய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
राघवानुजः	பரதர்	अभिषेकाय	அபிஷேகத்தின் பொருட்டு
सुग्रीवं	சுகரீவரைப்பார்ந்து	दूतान्	தூதர்களை
उवाच	பின்வருமாறு சொன்	आज्ञापय च	நீர் கட்டளையிடும்.”
प्रभो	“பிரபுவே [ஓர்:		

सौवर्णान्वानरेन्द्राणां चतुर्णां चतुरो घटान् । ददौ क्षिप्रं स सुग्रीवः सर्वरत्नविभूषितान् ॥

सः	அந்த	घटान्	குடங்கள்
सुग्रीवः	சுகரீவர்	चतुरः	நான்கை
क्षिप्रं	உடனே	वानरेन्द्राणां	வானரோத்தமர்கள்
सर्वरत्नविभूषितान्	எல்லா வகை ரத்தனங் களுமிழைக்கப்பெற்ற	चतुर्णां	நால்வர்களிடம்
सौवर्णान्	பொன்	ददौ	கொடுத்தார்.

यथा प्रत्यूषसमये चतुर्णां सागराम्भसाम् । पूर्णैर्घटैः प्रतीक्षध्वं तथा कुरुत वानराः ॥५१॥

வானரா:	“ வானரர்களே !	घटै:	குடங்களோடு
चतुर्णां	நான்கு	प्रत्यूषसमये	அதிகாலையில்
सागराम्भसं	சாகரதீர்ந்தங்களால்	प्रतीक्षध्वं यथा तथा	காத்துக்கொண்டிருக்கும்வண்ணம்
पूर्णैः	நிறைந்த	कुरुत	செய்யுங்கள். ”

एवमुक्त्वा महात्मानो वानरा वारणोपमाः । उत्पेतुर्गगनं शीघ्रं गरुडा इव शीघ्रगाः ॥५२॥

एवं	இங்ஙனம்	शीघ्रगाः	வேகம் செல்பவர்களு
उक्त्वा:	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட		மான
महात्मानः	மகாத்மாக்களும்	वानरा:	வானரர்கள்
वारणोपमाः	யானைகளை நிகர்த்தவர்களும்	शीघ्रं	விரைவில்
गरुडाः इव	கருடபகவானை நிகர்த்து	गगनं	ஆகாசத்தில்
		उत्पेतुः	கொம்பினர்கள்.

जाम्बवांश्च हनूमांश्च वेगदर्शी च वानरः । ऋषभश्चैव कलशाञ्जलपूर्णांनयानयन् ॥ ५३ ॥

जाम्बवान् च	ஜாம்பவானும்	ऋषभः च	ரிஷபனும்
वानरः	குரங்காகிய	जलपूर्णां	தீர்த்தம் நிறைந்த
हनूमान् च	ஹனுமாரும்	कलशान्	குடங்களை
वेगदर्शी च	வேகதர்சியும்	अथ एव	அப்பொழுதே
		आनयन्	கொண்டுவந்தார்கள்.

नदीशतानां पञ्चानां जलं कुम्भेषु चाहरन् ॥ ५४ ॥

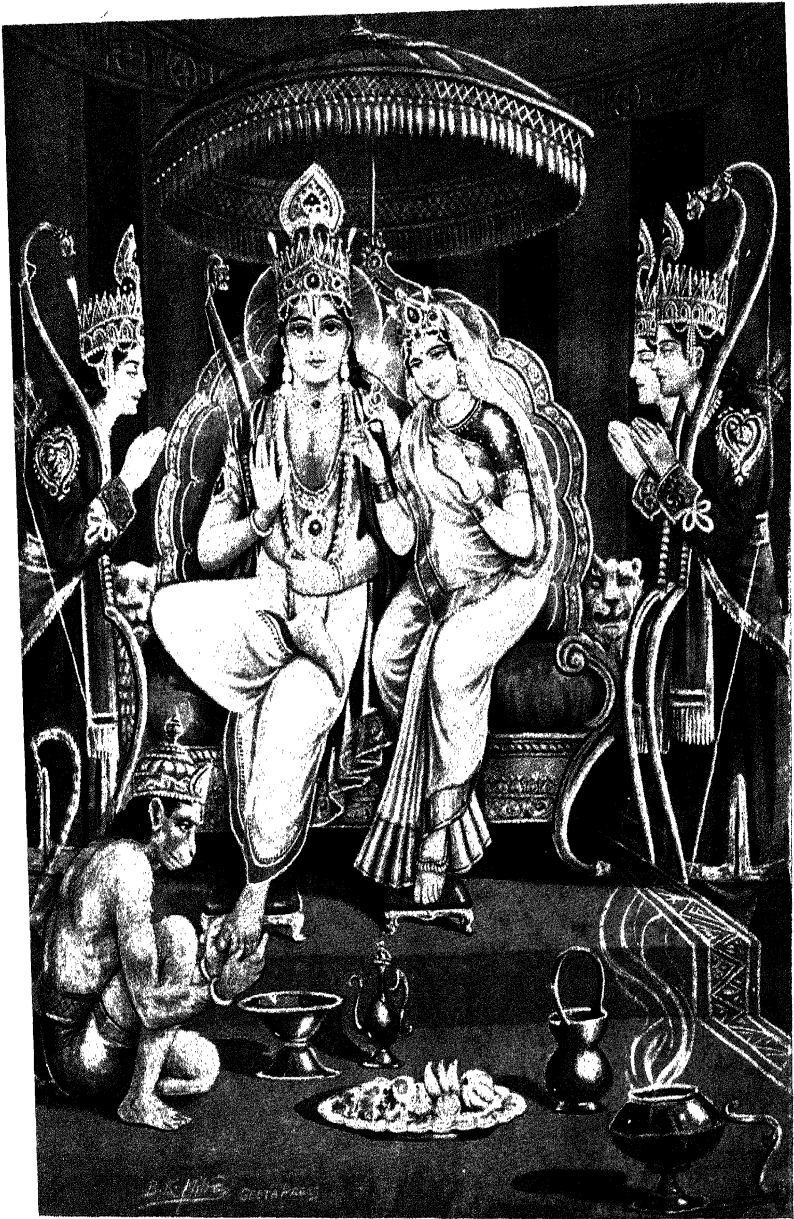
कुम्भेषु	குடங்களில்	जलं च	தீர்த்தத்தையும்
पञ्चानां नदीशतानां	ஐந்து நதிகளுடைய	आहरन्	கலந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

पूर्वात्समुद्रात्कलशं जलपूर्णमथानयत् । जाम्बवान् सन्धसम्पन्नः सर्वरत्नविभूषितम् ॥५५॥

सन्धसम्पन्नः	பலசாலியாகிய	सर्वरत्नविभूषितं	பலவித ரத்னமிழைக்கப்பட்ட
जाम्बवान्	ஜாம்பவந்தர்	कलशं	குடத்தை
पूर्वात्	கிழக்கு	अथ	அப்பொழுது
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து	आनयन्	கொண்டுவந்தார்.
जलपूर्णं	ஜலம் நிறைந்த		

ऋषभो दक्षिणाचूर्णी समुद्राज्जलमाहरत् । रक्तचन्दनशाखाभिः संवृतं काञ्चनं घटम् ॥

ऋषभः	ரிஷபனென்ற	संवृतं	முடப்பட்ட
दक्षिणात्	தென் [வானார்	काञ्चनं घटं	பொன் குடத்தில்
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து	जलं	தீர்த்தத்தை
रक्तचन्दनशाखाभिः	சிவந்த சந்தனமரக் கொம்புகளால்	तूर्णं	விரவாய்
		आहरत्	கொண்டுவந்தார்.

श्रीराम-दरवार

गवयः पश्चिमात्तोयमाजहार महार्णवात् । रत्नकुम्भेन महता शीतं मास्तविक्रमः ॥ ५७ ॥

मास्तविक्रमः	வாயுவேகம் பெற்ற	महता	பெரிய
गवयः	கவயனென்ற வானார்	रत्नकुम्भेन	ரத்னக்குடத்தால்
पश्चिमात्	மேற்கு	शीतं	குளிர்ந்த
महार्णवात्	கடலினின்றும்	तोयं	தீர்த்தத்தை
		आजहार	கொண்டு வந்தார்.

उत्तराच्च जलं शीघ्रं गरुडानिलविक्रमः । आजहार स धर्मात्मा हनुमान् मास्तात्मजः ॥

सः	அந்த	हनुमान्	ஹனுமார்
धर्मात्मा	தர்மாத்தமர்வும்	उत्तराच्च	வடசமுத்திரத்தி
गरुडानिल- विक्रमः	கருடனையும் வாயுபக வானையும் நிகர்த்த வேகமுற்றவரும்	जलं	நீர்த்தத்தை
मास्तात्मजः	வாயுகுமாரருமான	शीघ्रं	சீக்கிரமே
		आजहार	கொண்டு வந்தார்.

ततस्तैर्वानरश्रेष्ठैरानीतं प्रेक्ष्य तज्जलम् । अभिषेकाय रामस्य शत्रुघ्नः सचिवैः सह ॥
पुरोहिताय श्रेष्ठाय सुहृद्भ्यश्च न्यवेदयत् ॥ ५९ ॥

ततः	அப்பொழுது	शत्रुघ्नः	சத்ருக்கனார்
तैः	அந்த	सचिवैः सह	மந்திரிமார்களோடு
वानरश्रेष्ठैः	வானரோத்தமர்க		கூட
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய [ளால்	प्रेक्ष्य	பார்த்து
अभिषेकाय	அபிஷேகத்திற்கு	श्रेष्ठाय	பெரியவராகிய
आनीतं	கொண்டுவரப்பட்ட	पुरोहिताय	புரோஹிதருக்கும்
तत्	அந்த	सुहृद्भ्यः च	நண்பர்களுக்கும்
जलं	தீர்த்தத்தை	न्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीरामस्य पट्टाभिषेकघट्टः ॥

ततः स प्रयतो वृद्धो वसिष्ठो ब्राह्मणैः सह । रामं रत्नमये पीठे सहसितं न्यवेशयत् ॥

ततः	அதன்பிறகு	ब्राह्मणैः सह	பிராமணர்களோடு
वृद्धः	பெரியவரும்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கூட
प्रयतः	அதி ஆசையுடனிருந்	सहसितं	வீதாதேவியுடன்
सः	அந்த [தவருமான	रत्नमये	ரத்னமயமான
वसिष्ठः	வலிஷ்டபகவான்	पीठे	சிம்மாசனத்தில்
		न्यवेशयत्	வீற்றிருக்கவைத்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जावालिरथ काश्यपः । कात्यायनः सुयज्ञश्च गौतमो विजयस्तथा ॥

अभ्यषिञ्चन्नरव्याघ्रं प्रसन्नेन सुगन्धिना । सलिलेन सहस्राक्षं वसवो वासवं यथा ॥६२॥

वसिष्ठः	வவ்விஷ்டபகவா னும்
वामदेवः च	வாமதேவரும்
जावालिः अथ	ஜாபாலியும்
काश्यपः	காச்யபரும்
कात्यायनः	காத்யாயனரும்
सुयज्ञः च	ஸுயக்ஞரும்
गौतमः	கௌதமரும்
विजयः तथा	விஜயரும்,
वसवः	* அஷ்டவஸுக்கள்

वासवं	திரிலோகாதிபதியாகிய
सहस्राक्षं	இந்திரனை
यथा	எப்படியோ அப்படியே,
सुगन्धिना	நறுமணங்கமழும்
प्रसन्नेन	மந்திரமோதிப்புணித
सलिलेन	தீர்த்தத்தால் [மான
नरव्याघ्रं	புருஷோத்தமரை
अभ्यषिञ्चन्	மங்களாபிஷேகம்
	செய்வித்தார்கள்.

[* அப அல்லது ஆஹ, துருவ, ஸோம, தா அல்லது தவ, அனில, அனல, ப்ரத்யூஷ, ப்ராபால ஆகிய]

ऋत्विभिर्ब्राह्मणैः पूर्वं कन्याभिर्मन्त्रिभिस्तदा । योधैश्चैवाभ्यषिञ्चंस्ते संप्रहृष्टाः सनैगमैः ॥

सर्वौषधिरसैर्दिव्यैर्देवैर्நைभिसि स्थितैः । चतुर्भिलोकपालैश्च सर्वैर्देवैश्च सङ्गतैः ॥ ६४ ॥

ते	அவர்கள்
संप्रहृष्टाः	உள்ளம் பூரித்தவர்
पूर्वं	முதலில் [களாய்
ऋत्विभिः	ரித்விக்குகளைக்கொண்டும்
ब्राह्मणैः	பிராம்மணர்களைக்
तथा	பிறகு கொண்டும்,
कन्याभिः	கன்னிகைகளைக் கொண்டும்
मन्त्रिभिः एव	மந்திரிகளைக்கொண்டும்
सनैगमैः	வியாபாரிகளுடன் கூடிய
योधैः च	படர்களைக்கொண்டும்
नमति	ஆகாசத்தில்

स्थितैः	வசுப்பவர்களான
दैवतैः	தேவதைகளைக்
चतुर्भिः	நான்கு [கொண்டும்
लोकपालैः च	{ லோகபாலர்களைக்கொண்டும் (பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திர இந்திர)
सङ्गतैः	ஒன்றுகூடிய
सर्वैः देवैः च	எல்லா தேவதைகளைக் கொண்டும்
दिव्यैः	திவ்யங்களான
सर्वौषधिरसैः	எல்லா மூலிகைகளுடைய ரஸங்களாலும்
अभ्यषिञ्चन्	அபிஷேகஞ்செய்வித்தனர்.

छत्रं तु तस्य जग्राह शत्रुघ्नः पाण्डुरं शुभम् । श्वेतं च वालव्यजनं सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥

अपरं चन्द्रसङ्काशं राक्षसेन्द्रो विभीषणः

शत्रुघ्नः	சத்ருக்னர்
शुभं	அழகான
पाण्डुरं छत्रं	வெண்குடையை
तस्य	அவருக்கு
जग्राह	பிடித்தனர்.
वानरेश्वरः	வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवः	சுகீவர்
श्वेतं वालव्यजनं	வெண்சாமாத்தை

॥ ६५ ॥

तु	அப்படியே அவருக்கு வீசினார்.
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னனாகிய
विभीषणः	விபீஷணர்
चन्द्रसङ्काशं	சந்திரனை நிகர்த்த
अपरं	மற்றொரு சாமாத்தை
च	அப்படியே அவருக்கு வீசினார்.

मालां ज्वलन्तीं वपुषा काञ्चनीं शतपुष्कराम् । राघवाय ददौ वायुर्वासवेन प्रचोदितः ॥

वासवेन
प्रचोदितः
वायुः
काञ्चनीं
शतपुष्करां

இந்திரனால்
ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
வாய்புகவான்
பொன்மயமான
நூறுதாமரைமலர்கள்
கோக்கப்பெற்று

वपुषा
ज्वलन्तीं
मालां
राघवाय
ददौ

அழகால்
ஒளியுற்றுவிளங்கும்
ஒரு மாலையை
ஸ்ரீராகவருக்கு
அளித்தார்.

सर्वरत्नसमायुक्तं मणिरत्नविभूषितम् । मुक्ताहारं नरेन्द्राय ददौ शक्रप्रचोदितः ॥ ६७ ॥

सर्वरत्नसमायुक्तं
मणिरत्नविभूषितं

எல்லா ரத்னங்களு
மிழைக்கப்பெற்று
நடுநாயகமணியால்
அழகுற்று விளங்கும்

मुक्ताहारं
नरेन्द्राय
शक्रप्रचोदितः
ददौ

ஒரு முத்துமாலையை
புருஷோத்தமருக்கு
இந்திரனால் ஆக்ஞா
பிக்கப்பெற்ற அவர்
அளித்தார்.

प्रजगुदेंवगन्धर्वा ननुतुश्चाप्सरोगणाः । अभिषेके तदर्हस्य तदा रामस्य धीमतः ॥ ६८ ॥

तदा
तदर्हस्य
धीमतः
रामस्य
अभिषेके

அப்பொழுது
அதற்கேற்றவரான
அறிவிற்சிறந்த
ஸ்ரீராமருடைய
பட்டாபிஷேகத்தில்

देवगन्धर्वाः
प्रजगुः
अप्सरोगणाः च
ननुतुः

தேவர்களும் கந்தர்வர்
களும்
கானம்செய்தனர்.
அப்ஸரஸ்தீர்களை
களும்
நர்த்தனம் செய்தனர்
கள்.

भूमिः सस्यवती चैव फलवन्तश्च पादपाः । गन्धवन्ति च पुष्पाणि बभूवू राघवोत्सवे ॥

राघवोत्सवे
भूमिः एव
सस्यवती च
पादपाः

ஸ்ரீராமர் பட்டாபி
ஷேகத்தில்
பூமி முழுமையும்
செழித்துப் பயிர்களை
யுடையதாகவும்
விருக்டங்கள்

फलवन्तः च
पुष्पाणि
गन्धवन्ति च
बभूवूः

பழஞ்செறிந்தவை
களாகவும்
பூப்பங்கள்
நறுமணங்கமழ்கின்ற
வைகளாகவும்
ஆயின.

सहस्रशतमश्वानां धेनूनां च गवां तथा । ददौ शतं वृषान्पूर्वं द्विजेभ्यो मनुजर्षभः ॥७०॥

मनुजर्षभः
अश्वानां सहस्रशतं
तथा च
धेनूनां

புருஷோத்தமர்
லக்ஷம் குதிரைகளை
யும்
அப்படியே லக்ஷம்
அப்போதின்

गवां
शतं
वृषान्
पूर्वं
द्विजेभ्यः
ददौ

பசுக்களையும்
நூறு
காளைமாடுகளையும்
முதலில்
பிராம்மணர்களுக்கு
தானம் செய்தனர்.

त्रिशक्तोटीर्हिरण्यस्य ब्राह्मणेभ्यो ददौ पुनः । नानाभरणवस्त्राणि महाहाणि च राघवः ॥

राघवः श्रीरாமர்
पुनः மீண்டும்
ब्राह्मणेभ्यः பிராம்மணர்களுக்கு
त्रिशक्तोटी: மூப்பதுகோடி
हिरण्यस्य பொன்நாயங்களை
யும்

महाहाणि மிக விலையுயர்ந்த
नानाभरण-} பலவகை ஆபரணங்க
वस्त्राणि च } னையும் வஸ்திரங்க
னையும்
ददौ தானம்செய்தனர்.

अर्करश्मिप्रतीकाशां काञ्चनीं मणिविग्रहाम् । सुग्रीवाय स्रजं दिव्यां प्रायच्छन्मनुजर्षभः ॥

मनुजर्षभः புருஷோத்தமர்
अर्करश्मिप्रतीकाशां சூரியகிரணங்களை
ரிகர்த்து
मणिविग्रहां ரத்னங்களிழைக்கப்
பெற்று

दिव्यां அழகாய் விளங்கிய
काञ्चनीं பொன்மயமான
स्रजं ஹாரத்தை
सुग्रीवाय சுகரீவருக்கு
प्रायच्छत् அளித்தனர்.

वैदूर्यमणिचित्रे च वज्ररत्नविभूषिते । वालिपुत्राय धृतिमानङ्गदायाङ्गदे ददौ ॥ ७३ ॥

दृतिमान् மிக மகிழ்ச்சி கொண்
ட அவர்
वैदूर्यमणिचित्रे வைடூர்யரத்னங்களை
பதிக்கப்பெற்று
वज्ररत्नविभूषिते च நடுநாயகமணியாலழ
குற்று விளங்கும்

अङ्गदे இரு தோள்வளைகளை
वालिपुत्राय வாலிமைந்தனாகிய
अङ्गदाय அங்கதனுக்கு
ददौ அளித்தனர்.

मणिप्रवरजुष्टं च मुक्ताहारमनुत्तमम् । सीतायै प्रददौ रामश्चन्द्ररश्मिसमप्रभम् ॥ ७४ ॥

रामः श्रीராமர்
मणिप्रवरजुष्टं சிறந்த மணிகளிழைக்
கப்பெற்று
चन्द्ररश्मिसमप्रभं சந்திரிகைபோல் சோ
பித்துக்கொண்ட

अनुत्तमं च ஒப்புயர்வில்லாதது
மான
मुक्ताहारं முக்தாஹாரமொன்
सीतायै சீதாதேவிக்கு [றை
प्रददौ அளித்தனர்.

अरजे वाससी दिव्ये शुभान्याभरणानि च । अवैक्षमाणा वैदेही प्रददौ वायुसूनवे ॥

वैदेही சீதாபிராட்டியார்
अवैक्षमाणा கடாக்ஷிக்கின்றவளாய்
वायुसूनवे ஹனுமாருக்கு
अरजे பரிசுத்தமாய்
दिव्ये திவ்யமான

वाससी இரண்டு வஸ்திரங்
களையும்
शुभावि சிறந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
प्रददौ அளித்தனர்.

अवमुच्यात्मनः कण्ठाद्धारं जनकनन्दिनी । अवैक्षत हरीन्सर्वान्भतारं च मुहुर्मुहुः ॥ ७६ ॥

जनकनन्दिनी ஜனகரின் திருமகள்
आत्मनः தனது
कण्ठात् கழுத்தினின்றும்
हारं ஹாரமொன்றை
अवमुच्य अवமுச்சு கழற்றி

हरीन् வானரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
भतारं च கணவரையும்
मुहुः मुहुः பலதரம்
अवैक्षत பார்த்தனர்.

तामिङ्गितज्ञः संप्रेक्ष्य बभाषे जनकात्मजाम् । प्रदेहि सुभगे हारं यस्य तुष्टाऽसि भामिनि ॥
तेजो धृतिर्यशो दाक्ष्यं सामर्थ्यं विनयो नयः । पौरुषं विक्रमो बुद्धिर्यस्मिन्नेतानि सर्वशः ॥

इङ्गितज्ञः	{ முகக்குறிகளால்மனோ ரதங்களை அறிவதில் நிபுணராகுமவர்
जनकात्मजां	ஜனகர் திருமகளான
तां	அவளை
संप्रेक्ष्य	பார்த்து
बभाषे	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார் :
सुभगे	“ அன்பார்ந்த
भामिनि	சந்தரீ!
तेजः	அமானுவ்யசக்தியும்
धृतिः	விடாமுயற்சியும்
यशः	புகழும்
दाक्ष्यं	சத்யப்ரவர்த்தனையும்
सामर्थ्यं	சாமர்த்த்யமும்
विनयः	மரியாதையும்

नयः	முன்னாலோசனையும்
पौरुषं	ஆற்றலும்
विक्रमः	சத்ருக்களையடக்கும் சக்தியும்
बुद्धिः	நன்னைக்கும்
एतानि	ஆகிய இவைகள்
सर्वशः	எல்லாமும்
यस्मिन्	யாரிடத்திலிருக்கின்ற னவோ
यस्य	எவன்விஷயத்தில்
तुष्टा	சந்தோஷங்கொண்ட வளராய்
असि	நீ இருக்கிறாயோ அவனுக்கு
हारं	ஹாரத்தை
प्रदेहि	கொடு.”

ददौ सा वायुपुत्राय तं हारमसितेक्षणा

असितेक्षणा	சருத்த கண்களை யுடைய
सा	அவள்
तं	அந்த

॥ ७९ ॥

हारं	ஹாரத்தை
वायुपुत्राय	வாயுபுத்திரருக்கு (ஹனுமாருக்கு)
ददौ	அளித்தாள்.

हनूमांस्तेन हारेण शुशुभे वानरर्षभः । चन्द्रांशुचयगौरेण श्वेताश्रेण यथाऽचलः ॥ ८० ॥

वानरर्षभः	வானரோத்தமராகிய
हनूमान्	ஹனுமார்
चन्द्रांशुचय- गौरेण	{ மிகுந்த நிலவொளி போன்று வெண்மை யாகிய
तेन हारेण	அந்த ஹாரத்தால்

अचलः	ஓர் மலையானது
श्वेताश्रेण	வெண்மேகத்தால்
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
शुशुभे	விளங்கினார்.

ततो द्विदिमैन्दाभ्यां नीलाय च परन्तपः । सर्वान्कामगुणान्वीक्ष्य प्रददौ वसुधाधिपः ॥

परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகராகிய
वसुधाधिपः	சகரவர்த்தியாகுமவர்
सर्वान्	எல்லோரையும்
वीक्ष्य	பார்த்து
ततः	அதன்மேல்

द्विदिमैन्दाभ्यां	தவிவிதன், மைந்தன் இருவர்களுக்கும்
नीलाय च	நீலனுக்கும்
कामगुणान्	ஏற்ற, சிறந்த பரிசு
प्रददौ	அளித்தார். [களை

सर्ववानरदृष्टाश्च ये चान्ये वानरेश्वराः । वासोभिर्भूषणैश्चैव यथाहं प्रतिपूजिताः ॥ ८२ ॥

सर्ववानरदृष्टाः	வானரம்பெரியோர் களெல்லோரும்	वासोभिः च	ஆடைகளா லும்
अन्ये	மற்றுமுள்ள	भूषणैः एव	ஆபரணங்களா லும்
वानरेश्वराः	வானரத்தலைவர்கள்	यथाहं	அவரவருக்கேற்றபடி
ये च	எவர்களோ அவர் களும்	प्रतिपूजिताः	கௌரவிக்கப்பெற்றார் கள்.

विभीषणोऽथ सुग्रीवो हनुमाञ्जाम्बवांस्तथा । सर्ववानरमुख्याश्च रामेणाह्विष्टकर्मणा ॥ ८३ ॥
यथाहं पूजिताः सर्वैः कामै रत्नैश्च पुष्कलैः । प्रहृष्टमनसः सर्वे जग्मुरेव यथागतम् ॥ ८४ ॥

अथ	அனந்தரம்	अह्विष्टकर्मणा	எதையும் குறைவின்றி முடிக்கும்
विभीषणः	விபிஷணரும்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
सुग्रीवः	சுகரீவரும்	यथाहं	அவரவருக்கேற்றபடி
हनुमान्	ஹனுமாரும்	पूजिताः	கௌரவிக்கப்பட்ட வர்களாய்
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்	सर्वे	எல்லோருமே
तथा	மற்றுமுள்ள	प्रहृष्टमनसः	உள்ளம்பூரித்தவர் களாகி
सर्ववानरमुख्याः च	வானரச்சீரேஷ்டர்கள் களெல்லோருமே	यथागतं एव जग्मुः	வந்தவாறே திரும்பிச் சென்றார்கள்.
सर्वैः	சகலவித		
कामैः	சிறந்த		
पुष्कलैः	அளவுகடந்த		
रत्नैः च	ரத்தனங்களா லும்		

नत्वा सर्वे महात्मानं ततस्ते प्लवगर्षभाः । विसृष्टाः पार्थिवेन्द्रेण किष्किन्ध्यामभ्युपागमन् ॥

ते	அந்த	ततः	அதன்மேல்
प्लवगर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	पार्थिवेन्द्रेण	சகரவரத்தியால்
सर्वे	எல்லோரும்	विसृष्टाः	விடைகொடுக்கப்பட்டு
महात्मानं	மகாத்மாவை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
नत्वा	நமஸ்கரித்துவிட்டு	अभ्युपागमन्	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

सुग्रीवो वानरश्रेष्ठो दृष्ट्वा रामाभिषेचनम् । पूजितश्चैव रामेण किष्किन्धां प्राविशत्पुरीम् ॥

वानरश्रेष्ठः	வானரோத்தமராகிய	रामेण एव	ஸ்ரீராமராலேயே
सुग्रीवः च	ஸுகரீவரும்	पूजितः	கௌரவிக்கப்பட்ட
रामाभिषेचनं	ஸ்ரீராமரது பட்டாபி ஷேதத்தை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தை [வராய் நகரை
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	पुरीं	நகரை
		प्राविशत्	அடைந்தார்கள்.

विभीषणोऽपि धर्मात्मा सह तैर्नैर्ऋतर्षभैः । लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायान्महायशाः॥

महायशाः	பெரும் புகழ் படைத் தவரும்	लब्धा	பெற்றுக்கொண்டு
धर्मात्मा	தர்பா த்மாவுமான	तैः	அந்த
विभीषणः	விபிஷண	नैर्ऋतर्षभै सह	அரக்கச் சேர்ஷ்டர் களுடன்
राजा अपि	மன்னரும்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
कुलधनं	குலபூஜையை	प्रायात्	போய்ச்சேர்ந்தார்.

स राज्यमखिलं शासन्निहतारिर्महायशाः । राघवः परमोदारः शशास परया मुदा ॥८८॥

सः	அந்த	अखिलं	எல்லாவற்றையும்
निहतारिः	சத்ருக்களையொழித்த வராய்	शासन्	காப்பாற்றிக்கொண்டு
महायशाः	பெரும் புகழ்பெற்ற	परमोदारः	மிக்க ஓளதார்யமுள்ள
राघवः	ரூராமர்	परया	மிக்க [வராய்
राज्यं	ராஜ்யம்	मुदा	சந்தோஷத்துடன்
		शशास	ஆண்டு வந்தார்.

उवाच लक्ष्मणं रामो धर्मज्ञं धर्मवत्सलः ॥ ८९ ॥

धर्मवत्सलः	தர்மத்தில் அசஞ்சலா ப்பற்றுடைய	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து
रामः	ரூராமர்	उवाच	பின்வருமாறு திரு
धर्मज्ञं	அறநெறி அறிந்த		வாய்மலர்ந்தருளினார்:

आतिष्ठ धर्मज्ञ मया सहैमां गां पूर्वराजाध्युषितां बलेन ।

तुल्यं मया त्वं पितृभिर्धृता या तां यौवराज्ये धुरमुद्गहस्र

॥ ९० ॥

धर्मज्ञ	“அறநெறியறிந்த வனே!	पितृभिः	தகப்பனர் முதலிய முன்னோர்களால்
पूर्वराजा- ध्युषितां }	பூர்வமுன்னோர்க ளான சக்ரவர்த்தி களால் பரிபாலனைஞ் செய்யப்பட்ட	धृता	பரிபாலிக்கப்பட்டது
		या	எதுவோ
		तां	அதை
		त्वं	நீ
हृमां	இந்த	मया तुल्यं	எனக்கு சமமானதாக வே
गां	பூமியை		
बलेन	சகாயனான	यौवराज्ये	இளவரசில்
मया सह	என்னோடுகூட	धुरं	பொறுப்பை
आतिष्ठः	அரசுபுரிவாயாக.	उद्गहस्र	வகிப்பாயாக.”

सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरूपैति योगम् ।

नियुज्यमानोऽपि च यौवराज्ये ततोऽभ्यषिञ्चद्भरतं महात्मा

॥ ९१ ॥

सौमित्रिः लக்ஷ்மணர்
 सर्वात्मना பலவகையாலும்
 पर्यनुनीयमानः { பலமுறை நல்வார்த்தை சொல்லப்பட்டவராகவும்
 नियुज्यमानः வேண்டப்பட்டவரா
 अपि च ஆகியும் [கவும்
 योगं பொறுப்பை

उरैति न ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.
 यदा அப்பொழுது
 ततः அக்காரணத்தால்
 महात्मा மகாத்மாவாகிய அவர்
 भरतं பரதரை
 यौवराज्ये இளவரசில்
 अभ्यषिञ्चत् அபிஷேகம் பண்ணி வைத்தார்.

पौण्डरीकाश्वमेधाभ्यां वाजपेयेन चासकृत् ।

अन्यैश्च विविधैर्ज्ञैर्यजत्पार्थिवर्षभः ॥ ९२ ॥

पार्थिवर्षभः திருச்சக்கரவர்த்தியார்
 पौण्डरीकाश्व- } பெண்டீர்கம், அச்வ-
 मेधाभ्यां } மேதமெனும் யாகங்களாலும்
 वाजपेयेन च वाஜபேயமெனும் யாகத்தாலும்

अन्यैः வேறு
 विविधैः பல
 यज्ञैः च யாகங்களாலும்
 असकृत् பலமுறை
 अयजत् தேவதைகளை ஆராதித்தனர்.

राज्यं दश सहस्राणि प्राप्य वर्षाणि राघवः ।

शताश्वमेधानाजहे सदश्वान्भूरिदक्षिणान् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
 दश सहस्राणि பத்தியிரம்
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 राज्यं ராஜ்யத்தை
 प्राप्य பரிபாலித்து

सदश्वान् சிறந்த குதிரைகளைக் கொண்டதும்
 भूरिदक्षिणान् மிகுந்த தக்பிணைகளுள்ள துமான
 शताश्वमेधान् நூறு அச்வமேதயாக அஜஹே செய்தார். [ங்களை

आजानुलम्बवाहुः स महास्कन्धः प्रतापवान् ।

लक्ष्मणानुचरो रामः पृथिवीमन्वपालयत् ॥

आजानुलम्बवाहुः { முழங்கால்வரை தொங்கும் கைகையுடையவரும்
 महास्कन्धः பெரும் தோள்களையுடையவரும்
 प्रतापवान् பிரதாபசாலியுமான

सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
 लक्ष्मणानुचरः { லக்ஷ்மணரால் திருத்தொண்டு செய்யப்பட்டவராய்
 पृथिवीं பூமியை
 अन्वपालयत् அரசாண்டுவந்தார்.

राघवश्चापि धर्मात्मा प्राप्य राज्यमनुत्तमम् ।

इजे बहुविधैर्ज्ञैः समुहृञ्जातिबान्धवैः ॥ ९५ ॥

धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகும்
 राघवः अपि ஸ்ரீராமரும்
 अनुत्तमं ஒப்புயர்வற்ற
 राज्यं ராஜ்யத்தை
 समुहृञ्जाति- } நண்பர்கள், ஞாதி,
 बान्धवैः } சுற்றத்தார் இவர்களோடுகூடி

प्राप्य च அனுபவித்துக் கொண்டும்
 बहुविधैः பலவித
 यज्ञैः யாகங்களால்
 इजे தேவர்களை ஆராதித்தார்.

न पर्यदेवन्विधवा न च व्यालकृतं भयम् । न व्याधिजं भयं वापि रामे राज्यं प्रशासति ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	व्यालकृतं	துஷ்டமிருகங்களா
राज्यं	ராஜ்யத்தை	भयं च	லுண்டாகும்
प्रशासति	பரிபாலனம் பண்ணி	न	ஆபத்து என்பதே
	வந்தகாலத்தில்	व्याधिजं	கிடையாது.
विधवाः	ஸ்திரீகள் விதவை		வியாதிகளாலுண்டா
	களாகி	भयं अपि वा	கும
न पर्यदेवन्	புலம்பவில்லை.	न	கஷ்டமென்பதும்
			உண்டாகவில்லை.

निर्दस्युरभवलोको नानर्थः कंचिदस्पृशत् । न च स्म वृद्धा बालानां प्रेतकार्याणि कुर्वते ॥
 सर्वं मुदितमेवासीत्सर्वो धर्मपरोऽभवत् । राममेवानुपश्यन्तो नाभ्यर्हिसन्परस्परम् ॥ ९८ ॥
 आसन्वर्षसहस्राणि तथा पुत्रसहस्रिणः । निरामया विशोकाश्च रामे राज्यं प्रशासति ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	आसीत्	இருந்தது.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	सर्वः	ஒவ்வொருவனும்
प्रशासति	பரிபாலனம் பண்ணி	धर्मपरः	தர்மத்தில் பற்றுடைய
	வந்தகாலத்தில்		வனாய்
लोकः	உலகம்	अभवत्	இருந்தான்.
निर्दस्युः	திருடர்களற்றதாக	रामं एव	ஸ்ரீராமரையே
अभवत्	இருந்தது ;	अनुपश्यन्तः	சரணாகக்கொண்டு
अनर्थः	நெடுதி		(பார்த்துப்பின்பற்றி)
कञ्चित्	ஒருவனையும்	परस्परं	ஒருவர்க்கொருவர்
न अस्पृशत्	அணுகவில்லை.	अभ्यर्हिसन् न	தீங்கு விளைவிக்கவில்
वृद्धाः	பெரியவர்கள்	तथा	அவ்வண்ணமே [லை.
बालानां	சிறுவர்களுக்கு	पुत्रसहस्रिणः	மிக மக்கட்பேறைப்
प्रेतकार्याणि	உத்தரக்கிரியைகளை		பெற்றவர்களாய்
कुर्वते स्म न च	செய்யவேயில்லை.	निरामयाः	நோயற்றவர்களாகவும்
सर्वं	எல்லாமும்	विशोकाः च	குறையற்றவர்களாக
मुदितं एव	சந்தோஷமுற்றதாக	वर्षसहस्राणि	பல ஆண்டுகள் [வும்
	வே	आसन्	இருந்தனர்.

रामो रामो राम इति प्रजानामभवन् कथाः । रामभूतं जगद्भूद्दामे राज्यं प्रशासति ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	कथाः	சம்பாஷணைகள்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	प्रजानां	குடிகளுக்குள்
प्रशासति	ஆண்டுவந்தகாலத்தில்	अभवन्	நிகழ்ந்தன.
रामः रामः रामः	'ராம ராம ராம'	जगत्	உலகு
इति	என்று	रामभूतं	ராமமயமாகவே
		अभूत्	ஆனது.

नित्यपुष्या नित्यफलास्तरवः स्कन्धविस्तृताः। काले वर्षी च पर्जन्यः सुखस्पर्शश्च मारुतः॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्रा लोभविवर्जिताः। स्वकर्मसु प्रवर्तन्ते तुष्टाः स्वैरेव कर्मभिः॥
 आसन्नप्रा धर्मरता रामे शासति नाचृताः। सर्वे लक्षणसंपन्नाः सर्वे धर्मपरायणाः ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்
शासति	ஆளுகையில்,
तरवः	விருகூடங்கள்
नित्यपुष्याः	எப்பொழுதும் புஷ்பி க்கிறவைகளாகவும்
नित्यफलाः	{ எப்பொழுதும் பழங் களைத் தருகிறவை களாகவும்
स्कन्धविस्तृताः	பரவிய கிளைகளை யுடைய யவைகளாகவும்
पर्जन्यः	இந்திரன் [ஆயின.
काले	சரியான காலத்தில்
वर्षी च	மழை பொழிந்தான்.
मारुतः	வாயுபகவான்
सुखस्पर्शः च	வேண்டிய அளவு வீசு பவகை இருந்தான்.
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்களும்
क्षत्रियाः	கூத்திரியர்களும்
वैश्याः	வைச்யர்களும்
शूद्राः	சூத்தர்களும்

लोभविवर्जिताः	{ போராசையற்றவர்க ளாகி (எதையும் த னக்குரியதாக நினைக் கும் போராசையற்று)
सैः	அவரவர்களது
कर्मभिः एव	கர்மங்களின் பயன் களாலேயே
तुष्टाः	மனத்திருப்திகொண் டவர்களாய்
स्वकर्मसु	அவரவர்கள் காரியங் களில்
प्रवर्तन्ते	நடுபடுகின்றனர்.
प्राजाः	பிரஜைகள்
धर्मरताः	தர்மசந்தனையுற்றவர் களாக
आसन्	இருந்தனர்.
अचृताः	பெரிய பேசுபவர்கள்
न	இல்லை.
सर्वे	யாவரும்
लक्षणसंपन्नाः	சகல பாக்யங்களும் பெற்றவர்கள்.
सर्वे	யாவரும்
धर्मपरायणाः	அறநெறி வழுவாத வர்கள்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । आतृभिः सहितः श्रीमात्रामो राज्यमकारयत् ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்
रामः	ஸ்ரீராமர்
आतृभिः	தம்பிரமர்களோடு
सहितः	கூட இருந்துகொண்டு

दश वर्षसहस्राणि	} பதினேராயிரம் வருஷங்கள்
दशवर्षशतानि च	
राज्यं	லோகபரிபாலனத்தை
अकारयत्	செய்தருளினார்.

धन्यं यशस्यमायुष्यं राज्ञां च विजया महम् । आदिकान्यमिदं त्वार्थं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥
यः पठेच्छृणुयन्नलोके नरः पापाद्भिमुच्यते ॥ १०५ ॥

पुरा ஸ்ரீவீகத்தில்
வால்மீகிகவானால்
கூதம் இயற்றப்பட்டதும்
धन्यं பொருளையளிக்கவல்ல
यशस्यं புகழையளிக் [தும்
கவல்லதும்
आयुष्यं நோயற்ற நீண்ட ஆயு
ளையளிக்கவல்லதும்
राज्ञां மன்னர்களுக்கு
विजयावहं च விசேஷவெற்றியை
யளிக்கவல்லதும்

சு இப்படியாய்
आर्षं அமானுஷ்யபயனைத்
इदं இந்த [தரும்
आदिकान्यं காவ்யங்களில் முதல்
लोके உலகில் [காவ்யத்தை
यः नरः எந்த ஒரு மனிதன்
पठेत् படிக்கின்றானோ
शृणुयात् கேட்கின்றானோ அவன்
पापात् தீவினைப்பயனிலிரு
विमुच्यते விடுபடுகிறான். [ந்து

पुत्रकामस्तु पुत्रान्धै धनकामो धनानि च । ழமதே மனுஜோ லோகே ஶ்ருவா ராமாபிஷேகம் ॥
महीं विजयते राजा रिपूंश्चाप्यधितिष्ठति । राघवेण यथा माता सुमित्रा लक्ष्मणेन च ॥
भरतेनेव कैकेयी जीवपुत्रास्तथा स्त्रियः ॥ १०७ ॥

लोके உலகில்
मनुजः மனிதன்
रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
श्रुत्वा கேட்டு [ஷேகத்தை
सु அதனால்
पुत्रकामः புத்திரபாக்யத்தை
பிரார்த்திக்கிறவன்
पुत्रान् वै புதல்வர்களையும்,
धनकामः பொருளைப் பிரார்த்
திக்கிறவன்
धनानि च செல்வங்களையும்
लभते அடைகிறான்;
राजा अपि அரசனும்
महीं பூமியை
विजयते வெற்றிகொள்கிறான்;

रिपून् च சத்ருக்களையும்
अधितिष्ठति அடக்கியானாகிறான்.
स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்,
माता தாய், கௌஸல்யா
தேவி
राघवेण यथा ஸ்ரீராமரால் போலும்
सुमित्रा ஸுமித்ரா தேவி
लक्ष्मणेन च லக்ஷ்மணரால் போலும்
कैकेयी கைகேயி தேவி
भरतेन इव பாதரால் போலும்
जीवपुत्राः } தீர்க்காயுஸுடைய
तथा } புதல்வர்களையுடைய
வர்களாக இருக்கின்
றார்கள்.

श्रुत्वा रामायणमिदं दीर्घमायुश्च विन्दति । रामस्य विजयं चैव सर्वमक्लिष्टकर्मणः ॥ १०८ ॥

अक्लिष्टकर्मणः குற்றமற்ற செயலை
உடைய
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
विजयं च வெற்றியைப்பற்றிய
इदं இந்த

रामायणं ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை
सर्व एव முழுமையுடைய
श्रुत्वा கேட்டு
दीर्घं நீண்ட
आयुः च ஆயுடையும்
विन्दति அடைகிறான்.

सुखं	செவிக்கினியதும்	आख्यानं	ஆக்யானம்
ओजस्करं च	தேஜஸையளிப்பது	नियमेन	சீர்த்தையுடன்
एतत्	இந்த [மான]	श्रोतव्यम्	கேட்கத்தக்கது.

एवमेतत्पुरावृत्ताख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥

एवं	இந்தப்பிரகாரம்	भद्रं	மங்களம்
पुरावृत्तं	முன்நடந்த	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
एतत्	இந்த	विष्णोः	மகாவிஷ்ணுவின் அலு
आख्यानं	சரித்திரத்தை		க்ரகத்தாலுண்டாகும்
विस्रब्धं	நம்பிக்கையாய்	बलं	பலமானது
प्रव्याहरत	சொல்லுங்கள்.	प्रवर्धताम्	லோகத்தில் விருத்தி
वः	உங்களுக்கு		அடையட்டும்.

देवाश्च सर्वे तुष्यन्ति ग्रहणाच्छ्रवणात्तथा । रामायणस्य श्रवणात्तुष्यन्ति पितरस्तथा ॥

सर्वे	எல்லா	तुष्यन्ति	திருப்தியடைகின்றார்
देवाः च	தேவர்களும்	रामायणस्य	ராமாயணத்தை [கள்.
ग्रहणात्	சரியாய் அறிதலா	श्रवणात्	கேட்பதால்
	லும்	पितरः	பித்ருதேவதைகளும்
तथा	அப்படியே	तथा तुष्यन्ति	மிகவும் திருப்தியடை
श्रवणात्	கேட்பதாலும்		கின்றார்கள்.

भक्त्या रामस्य ये चेमां संहितामृषिणा कृताम् । लेखयन्तीह च नरास्तेषां वासस्त्रिविष्टपे ॥

भक्तिणा	ரிஷிமினால்	ये नराः	எந்த மனிதர்கள்
कृतां	இயற்றப்பட்ட	भक्त्या	பத்திமையுடன்
इमां	இந்த	लेखयन्ति च	எழுதுகிறார்களோ
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	तेषां	அவர்களுக்கு
संहितां	சரித்திரகாவ்யத்தை	त्रिविष्टपे	ஸ்வர்க்கத்தில்
इहं	இவ்வுலகில்	वासः च	வாஸம்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

युद्धकाण्डे एकत्रिंशदुत्तरशततमः सर्गः ॥

युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 6049

इत्यापि श्रीमद्रामायणे पञ्चविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் - ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தைந்தாவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

श्री गोमतीतीरं नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञादगतमुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रकृष्णगोपुच्छवानरेन्द्रराक्षसेन्द्ररिविष्यस्य मुनिवृन्दारक्ष्युन्द्वन्द्वमानकोरकाकारपादयुगलस्य भयोध्यापुराधीशस्य राजाध्याजस्य कृञ्जस्य सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्भक्षणजागरुकस्य लोकाभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटे गायतोः

श्रीरामामृतजयोः कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः

